

The book cover features a soft pink background with a dreamy, celestial theme. At the top, the title 'Quỹ đạo sao' is written in a large, elegant script. Below it, the word 'TWENTINE' appears in a simple, red, sans-serif font. The word 'NEON' is prominently displayed in large, bold, blue block letters with a vibrant pink-to-purple gradient shadow. At the bottom, the editor's name 'Linh Đặng' is written in a red, sans-serif font. The bottom half of the cover is filled with large, billowing clouds in shades of blue, yellow, and orange. In the lower-left corner, a small illustration of a person in a white shirt and blue skirt stands on a cloud, looking up at the stars. The sky is dotted with various celestial bodies, including a crescent moon, several glowing planets in green and yellow, and a ringed planet on the left side.

Quỹ

đạo

T W E N T I N E

sao

NEON

Editor:

Linh Đặng

Quỹ Đạo Sao Neon - Twentine

Twentine

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Khác

Tên truyện: Quỹ đạo sao neon

Tác giả: Twentine

Editor: Linh Đang

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại đô thị, Tình yêu độc nhất, Duyên phận gặp gỡ, Tình anh trong ngành, Tâm lý xã hội, Học đường

Giới thiệu:

"Tình yêu là gì?"

"Với anh mà nói sao? Là em."

Đây là một câu chuyện tình lãng mạn về việc cô gái họ Từ vì một chút sai sót khi chuyển trường đã gặp gỡ một mỹ nhân tuyệt sắc, rồi từ đó chinh phục trái tim cậu và đưa cậu vào trong vòng tay mình.

Đây là một câu chuyện tình lãng mạn về việc cô gái họ Từ vì một chút sai sót khi chuyển trường đã gặp gỡ một mỹ nhân tuyệt sắc, rồi từ đó hai người cùng nhau bay cao.

—

Khi không biết phải tìm kiếm điều gì, hãy bước đi thật vững vàng về phía trước nhé.

Tag: Tình yêu độc nhất, Duyên phận gặp gỡ, Tinh anh trong ngành,
Tâm lý xã hội, Học đường

Nhân vật chính: Từ Vân Ni, Thời Quyết

Nhân vật phụ: Giáp Ất Bính Đinh

Tóm tắt bằng một câu: Cuộc sống luôn tràn đầy bất ngờ

Ý nghĩa:

Không có gì là quá nghiêm trọng. Vì nhân dân phục vụ

Mục lục

- [Chương 1: Ngày đầu tiên chuyển trường, vui hay không?](#)
- [Chương 2: Một hai chuyện về gia đình tái hôn](#)
- [Chương 3: Ba bốn chuyện về gia đình tái hôn](#)
- [Chương 4: Chàng trai lạnh lùng không bao giờ thua khi cãi vã](#)
- [Chương 5: Trường học kỳ lạ, bạn học kỳ lạ](#)
- [Chương 6: Bị hiểu lầm là định mệnh của nam chính](#)
- [Chương 7: Làm việc tốt mà không ai thấy thì coi như chưa làm](#)
- [Chương 8: Tôi đi cảm ơn cậu ấy ngay, được chứ?](#)
- [Chương 9: Tình yêu từ lớp trưởng](#)
- [Chương 10: Tắm card ảnh tự nhiên](#)
- [Chương 11: Tặng card cho cậu, có thích tắm nào không?](#)
- [Chương 12: Cậu đừng coi là thật nhé!](#)
- [Chương 13: Cậu không thật sự định nhảy vào showbiz đấy chứ?](#)
- [Chương 14: Được thôi, nhưng tôi hơi dặt dặt](#)
- [Chương 15: Đau hông rồi phải không, lớp trưởng?](#)
- [Chương 16: Hay là đổi cậu thành lớp trưởng nhé?](#)
- [Chương 17: Lớp trưởng Thời cuồng 'trang cá nhân'](#)
- [Chương 18: Gánh nặng của người đẹp nặng lắm](#)
- [Chương 19: Trình diễn cơ thể một chút](#)
- [Chương 20: Nhảy một điệu nhỏ](#)
- [Chương 21: Lớp trưởng, cậu có phải bị loạn thị không?](#)
- [Chương 22: Tôi tìm một chủ đề nhé?](#)
- [Chương 23: Trận chiến lớn đây sức tưởng tượng](#)
- [Chương 24: Thành công lớn trong việc câu cá và thi hành pháp luật](#)
- [Chương 25: Thời Quyết, chúng ta làm bạn nhé!](#)
- [Chương 26: Vậy mà sao trông cậu bận rộn hơn cả tôi thế này?](#)
- [Chương 27: Lớp trưởng bức bối](#)
- [Chương 28: Chàng trai hay cười sẽ gặp may mắn](#)
- [Chương 29: Không bằng người cậu thích nhất](#)
- [Chương 30: Công dân nhiệt tình Tiểu Từ](#)
- [Chương 31: Cậu nói đùa gì mà tôi không hiểu?](#)

- [Chương 32: Ngày truyền thống tốt lành, thích hợp để tỏ tình](#)
- [Chương 33: Đợi tôi hút xong thuốc này đã](#)
- [Chương 34: Cậu có phải bị thao túng tâm lý không nhỉ?](#)
- [Chương 35: Khí phách Hoa Hành](#)
- [Chương 36: Một hai chuyện khí phách Hoa Hành](#)
- [Chương 37: Ba bốn chuyện khí phách Hoa Hành](#)
- [Chương 38: Tôi là Từ Vân Ni, lớp trưởng.](#)
- [Chương 39: YAXIAN](#)
- [Chương 40: Dành tặng cậu khúc ca an hồn.](#)
- [Chương 41: Cậu đổi ý](#)
- [Chương 42: Vất vả rồi](#)
- [Chương 43: Bị thương nặng không?](#)
- [Chương 44: Có lẽ chúng ta thực sự không có duyên](#)
- [Chương 45: Tiểu nhân thường lo lắng](#)
- [Chương 46: Ngoại tình thôi](#)
- [Chương 47: Học hỏi lớp trưởng, thu tâm lại](#)
- [Chương 48: Liên lạc, liên lạc, vẫn là liên lạc](#)
- [Chương 49: Châm cứu, Bắc cực, và đại học](#)
- [Chương 50: Cậu hút một điếu thuốc, mang theo một cây đàn](#)
- [Chương 51: Đừng nhìn nữa, có bạn gái rồi](#)
- [Chương 52: Tôi thấy cậu cũng không mong chờ gì lắm đâu](#)
- [Chương 53: Lôi thôi như vậy, phóng đảng đường thế](#)
- [Chương 54: Cậu nghĩ hay quá đấy nhỉ](#)
- [Chương 55: Vậy cậu nhớ kỹ lời mình nói nhé](#)
- [Chương 56: Nụ hôn của người đẹp say ngủ](#)
- [Chương 57: Làm điều thiết thực cho cộng đồng](#)
- [Chương 58: Lớp trưởng, mình trung thành với cậu lắm mà](#)
- [Chương 59: Buổi trò chuyện bên rượu mơ](#)
- [Chương 60: Nếu như anh ngoại tình...](#)
- [Chương 61: Người thân mời cơm](#)
- [Chương 62: Được](#)
- [Chương 63: Tổ Khúc Cá Bạc](#)
- [Chương 64: Tiểu Từ là người tốt mà](#)
- [Chương 65: Anh Vương vẫn phong độ như xưa](#)
- [Chương 66: Câu chuyện cổ tích](#)
- [Chương 67: Áo giáp lớn nhất đời người - Tôi là vô địch](#)

- [Chương 68: Hút ngon không?](#)
- [Chương 69: Buông thả! Cứ buông thả!](#)
- [Chương 70: Bạn gái](#)
- [Chương 71: Cãi nhau, cãi nhau, cãi nhau, cãi nhau, cãi nhau](#)
- [Chương 72: Bạn trai](#)
- [Chương 73: Hành tinh Rezos](#)
- [Chương 74: Lấy độc trị độc](#)

Chương 1: Ngày đầu tiên chuyển trường, vui hay không?

Từ Vân Ni đứng trước cổng trường.

Mặt trời đang trên đỉnh điểm.

Ánh nắng hôm nay cũng giống như tâm trạng của cô, bề ngoài thì bình tĩnh nhưng bên trong lại ẩn chứa những cơn bão tố.

Tuy nhiên, cũng như việc không thể nhìn thấy cơn bão mặt trời bằng mắt thường, với tính cách của Từ Vân Ni, sự bùng nổ này cũng khó mà hiện rõ trên khuôn mặt cô.

Cô đeo ba lô, nhìn bảng tên ở cổng trường.

Chất liệu bằng đá, không nhỏ, trên đó khắc sáu chữ lớn: “Trung Học Nghệ Thuật Hoa Đô”.

Không lâu trước đây, Từ Vân Ni đã chuyển nhà, lý do chính là mẹ cô, bà Lý Ân Dĩnh, đã chính thức có bạn trai mới. Bà cứ cố kéo cô đến thành phố nơi ông ta sinh sống. Ban đầu, Từ Vân Ni nói rằng cô đang học lớp 12, còn một năm nữa là thi đại học nên không muốn thay đổi chỗ ở. Nhưng Lý Ân Dĩnh nói không cần lo lắng, bố dượng của cô rất có thực lực, chuyển đến một trường tốt chỉ là chuyện nhỏ, cô cứ yên tâm mà đi.

Quả thật là chuyện nhỏ, nhưng lại sai địa chỉ.

Trường mà Từ Vân Ni định đến có tên là “Hoa Hành”, chỉ khác một

chữ nhưng lại sai tần số.

Sau khi biết chuyện, cô tìm Lý Ân Dĩnh để hỏi cho rõ. Bà nói rằng cứ học tạm đã.

Từ Vân Ni đầy dấu chấm hỏi, Lý Ân Dĩnh giải thích với cô rằng không cẩn thận nên mới nhầm lẫn, gần đây người làm việc cho chú của con hơi bận, nhiều nhất là ba tháng chắc chắn sẽ chuyển đi.

“Yên tâm, có thực lực mà!”

Từ Vân Ni nhìn Lý Ân Dĩnh không mấy đáng tin, rồi cô lại nghĩ đến người còn kém tin tưởng hơn là Triệu Bác Mẫn. Cô rất hoài nghi về sự “chắc chắn” này nhưng cũng không nói gì thêm. Lý Ân Dĩnh tinh thần yếu ớt, năm nay khó khăn lắm mới khá lên một chút, bà không chịu nổi kích động. Từ Vân Ni tự mình tiêu hóa vài ngày, rồi cũng đành chấp nhận một cách thản nhiên.

Trường nào mà chẳng là trường? Chương trình học đều đã học xong, giờ chỉ cần ôn tập, học ở đâu cũng vậy thôi.

Mang theo tâm trạng tùy duyên mà sống, Từ Vân Ni bước vào sân trường.

Cô tự bán buồn mua vui, thưởng thức cảnh vật. Khuôn viên Hoa Đô không lớn nhưng rất đẹp, sân thể dục rộng rãi, cơ sở vật chất đầy đủ, môi trường cũng rất tốt. Xung quanh được trồng đầy cây xanh, những bông hoa nhỏ không rõ tên dù đang vào thu nhưng vẫn nở rộ, sắc đỏ nhẹ nhàng điểm xuyết giữa bầu trời và thảm cỏ xanh, tạo nên một khung cảnh đặc biệt dễ chịu.

Đúng lúc này là giờ học sinh đến trường vào buổi sáng, bọn học sinh lững thững đi về phía khu lớp học, Từ Vân Ni cũng hòa vào dòng người đi về phía trước. Không lâu sau, cô phát hiện ra một vấn đề.

Dòng người thưa thớt xung quanh dường như vô thức đổ về một

hướng.

Từ Vân Ni nhìn theo, thấy một cô gái nhỏ nhắn, đầu cúi thấp. Sau lưng cô nàng là hai học sinh, một nam một nữ, cầm trong tay thứ gì đó.

Từ Vân Ni nhìn kỹ hơn, thấy đó là những chiếc lông màu sắc rực rỡ, giống như lông được rút ra từ cây chổi lông gà.

Hai người bước nhanh lên trước, dán thứ đó vào dưới đồng phục của cô gái. Mỗi bước cô gái đó đi, thứ đó lại đung đưa theo.

Mọi người xung quanh thấy vậy thì rì rầm to nhỏ.

Cô gái dường như cảm nhận được điều gì, quay đầu lại đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Từ Vân Ni, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu gì. Bốn mắt nhìn nhau, vài giây sau, Từ Vân Ni bước tới, giật lấy chiếc lông đó xuống.

Cô gái lùi lại vài bước, nhìn thấy thứ trong tay Từ Vân Ni, mặt liền đỏ lên. Hai người phía sau thấy vậy, lạnh lùng nhìn Từ Vân Ni. Mọi người xung quanh cũng dừng lại, bàn tán sôi nổi. Cô gái kia có vẻ xấu hổ mà đưa tay lên che mặt.

Lúc này một người bước vào từ cổng trường.

Cậu đang ngáp, phía sau có người chạy tới gọi cậu.

“Thời Quyết!”

Thời Quyết không dừng lại, Ngô Hàng chạy tới, từ phía sau ôm chầm lấy cậu nhanh như hổ đói vỗ mồi, giật một bên tai nghe của cậu.

“Tới sớm thế à?”

Trong tai nghe vang lên tiếng nhạc rõ ràng.

Ngô Hàng nói: “Nghe to thế, cậu không sợ điếc à?”

Thời Quyết rõ ràng rất buồn ngủ, lưỡi mở miệng, cậu chỉ đưa tay ra.

Ngô Hàng vừa định trả lại tai nghe, bỗng chú ý tới điều gì, ra hiệu phía trước, nói: “Ê, hình như có chuyện vui kìa.”

Thời Quyết liếc qua.

Ở đó có vài người đang tụ tập.

Ngô Hàng: “Đó không phải Đinh Khả Mạnh bên lớp 12-6 sao?”

Bên phải Đinh Khả Mạnh đứng hai học sinh, bên trái đứng một người, hai người bên phải rất quen thuộc, còn người bên trái thì có vẻ hơi lạ.

Cô gái đó mặc đồng phục Hoa Đô, đeo ba lô bằng da, buộc tóc đuôi ngựa thấp. Góc này không nhìn rõ mặt, chỉ thấy dáng người không gầy không béo, khá cao, ước chừng phải 1m70. Dưới ánh nắng, cô đứng thẳng tắp giữa đám đông.

Cô cầm trong tay thứ gì đó giống lông vũ.

Nhìn lại Đinh Khả Mạnh và hai học sinh kia, đại khái cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Đinh Khả Mạnh cúi đầu, có vẻ rất lo lắng, miệng lẩm bẩm không ngừng.

Người xung quanh ngày càng đông, nói chuyện rì rầm. Đinh Khả Mạnh dường như chịu không nổi, cô nàng kéo cao cổ áo đồng phục hồng che lại khuôn mặt.

Từ Vân Ni thấy vậy, có chút khó hiểu, nói: “Chuyện này người xấu

hồ cũng không phải là cậu chứ nhỉ?”

Cô cầm chiếc lông vũ rồi quay sang hai người kia: “Hai cậu đang làm gì vậy?”

Hai người không trả lời, có lẽ da mặt cũng không phải dày lắm, bị đám đông vây xem như thế, mặt mũi cũng rất lúng túng.

Thấy họ không trả lời, Từ Vân Ni cầm đạo cụ làm ra trò đùa này, hỏi Đinh Khả Mạnh: “Là cậu tự đáp trả hay để tôi giúp cậu?”

Giọng nói không lớn, tốc độ cũng không nhanh, âm điệu cũng rất bình thường.

Ngô Hàng hỏi: “Kẻ bảo vệ công lý đến từ đâu thế?”

Thời Quyết không nói gì.

Ngô Hàng: “Học sinh trường mình à?”

Thời Quyết cười: “Không thấy đang mặc đồng phục à?”

“Không thể nào...”

Ngô Hàng suy nghĩ: “Có người như này sao mình không nhớ chút nào nhỉ?”

Thời Quyết không nói gì, lấy lại tai nghe từ tay Ngô Hàng, đeo lên rồi đi về phía khu lớp học.

Ngô Hàng đuổi theo: “Ê ê! Đợi tôi với.”

Họ vào lớp học.

Trong lớp không yên tĩnh lắm, Ngô Hàng vừa ngồi xuống đã trò chuyện với bạn cùng bàn về trận bóng tối qua.

Chuông vào lớp reo lên.

Một học sinh bước vào lớp, nói: “Ê, biết gì chưa? Tớ vừa đi ngang qua phòng giáo vụ, lớp mình sắp có học sinh mới chuyển đến đây.”

Ngô Hàng đang trò chuyện, nghe vậy liền quay đầu lại. Cậu ta định nói chuyện với Thời Quyết nhưng thấy cậu vẫn đang đeo tai nghe, Ngô Hàng biết cậu đang bận nên không làm phiền.

Một lát sau, giáo viên chủ nhiệm bước vào.

Thời Quyết nghe xong một bài hát, do buồn ngủ nên lại ngáp, mơ màng ngước lên, thấy giáo viên chủ nhiệm dẫn cô gái đó vào lớp.

Một buổi sáng đơn giản không thể đơn giản hơn.

Chú chim ngoài cửa sổ đang hót, mặt trời đang từ từ dâng lên, tai nghe phát ra những bài nhạc pop chất lượng thấp.

Giáo viên chủ nhiệm lớp 12-3 là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, là dân kỹ thuật, họ Trương, nhưng học sinh thường gọi thầy là “Sếp Hoa”. Vì cặp kính của thầy luôn nằm ở nửa dưới sống mũi, nhìn người lúc nào cũng hơi ngẩng đầu. Thầy rất dễ xúc động, mỗi lần trừng mắt lại có chút ‘quáng gà’, rất giống nhân vật Hoa Văn Hoa Võ trong phim “Đường Bá Hồ Điếm Thu Hương”.

Sếp Hoa đứng trên bục giảng, hắng giọng nói với cả lớp: “Hôm nay lớp mình có một bạn mới chuyển đến, tên là...”

Thầy nghĩ một lúc không nhớ ra bèn hỏi cô gái: “Em tên gì nhỉ? Hay em tự giới thiệu bản thân nhé.”

“Được ạ.”

Cô gái quay sang cả lớp, rất tự tin giới thiệu: “Chào mọi người, tớ

tên là Từ Vân Ni, mới chuyển từ nơi khác đến, rất vui được gia nhập tập thể mới Hoa Đô. Mọi người đều nói thời cấp 3 là thời gian đẹp nhất trong sự nghiệp học tập của mỗi người, tớ cũng cũng hy vọng trong cuộc sống lớp 12 vừa căng thẳng vừa tràn đầy hy vọng này có thể...”

Blablabla

Trời thu đã sâu, ánh nắng vừa hay.

Cô nói lưu loát, không dứt.

Sếp Hoa tổng kết: “Ừ, bạn Từ Vân Ni chuyển từ nơi khác đến, mọi người giúp đỡ bạn ấy nhé. Nào, sắp vào học rồi, em cứ ngồi xuống đi.”

Từ Vân Ni nhìn Sếp Hoa, hai người nhìn nhau vài giây, Sếp Hoa hỏi: “Em còn chuyện gì nữa sao?”

Từ Vân Ni hỏi khẽ: “Thưa thầy, em ngồi ở đâu ạ?”

Ngô Hàng nhin cười: “Sếp Hoa của chúng ta ngày càng đáng trí rồi.”
“Ồ.”

Sếp Hoa mới nhớ ra chưa sắp xếp chỗ ngồi, thầy đeo một chiếc kính thật dày, quét một vòng lớp học.

“Để thầy xem, em ngồi đâu nhỉ...”

Thầy chọn một lúc lâu, Từ Vân Ni không hiểu tại sao lại lâu như vậy, rõ ràng còn nhiều chỗ trống, cô nói: “Thưa thầy, có nhiều chỗ trống mà, em ngồi đâu cũng được ạ.”

Sếp Hoa: “Những chỗ đó có người rồi, hôm nay có việc nên không đến. Em có cận không?”

Từ Vân Ni: “Em không cần ạ.”

Sếp Hoa chỉ vào mấy hàng ghế phía sau. “Vây em ngồi tạm đó, sau vài ngày nữa thầy sẽ điều chỉnh.”

Từ Vân Ni gật đầu: “Dạ được.”

Cô bước xuống bục giảng, đi qua lối đi như một cơn gió.

Chẳng bao lâu sau, giờ học bắt đầu.

Học hết nửa buổi, Từ Vân Ni mới biết, những học sinh vắng mặt hầu hết đi tập huấn. Hơn tám mươi phần trăm học sinh trường Hoa Đô đều thi vào các trường nghệ thuật, bây giờ đang học kỳ đầu năm lớp 12, nhiều người đã bắt đầu tập trung ôn thi chuyên ngành. Nhà trường cũng linh hoạt sắp xếp chương trình học, mỗi ngày chỉ dành một khoảng thời gian ngắn để ôn tập văn hóa, sách giáo khoa cũng nhẹ nhàng hơn.

Từ Vân Ni nhìn vào bộ tài liệu ôn thi trăm ngày mà giáo viên chủ nhiệm phát, quyết định tối nay sẽ tự lập kế hoạch ôn tập.

Buổi chiều, Từ Vân Ni được gọi lên phòng giáo vụ gặp trưởng khối, hỏi han một số chuyện vặt vãnh.

Đồng hồ trên tường tích tắc trôi.

Ngày đầu chuyển trường cứ trôi qua nhẹ nhàng như vậy.

Hoa Đô không bắt buộc học sinh phải tự học buổi tối, có thể ở lại lớp tự học hoặc đi luyện tập bài chuyên ngành. Lớp học của Từ Vân Ni có vẻ không có không khí học tập cao, chuông tan học vừa reo, mọi người gần như đã đi hết.

Cổng trường đông nghịt người, tốp năm tốp ba học sinh tụ lại cười

nói vui vẻ.

Thời Quyết bước ra khỏi cổng trường, đi về phía cửa hàng tiện lợi đối diện. Vừa đến cửa, một người từ bên trong đi ra, lướt qua cậu như một tia chớp.

Cậu hơi nghiêng người, thấy Từ Vân Ni đeo ba lô, miệng ngậm bánh sandwich vừa mới xé ra, sai bước rời đi.

Điện thoại rung lên, Thời Quyết nhìn bóng lưng ấy, đồng thời bắt máy.

Điện thoại là của Thôi Hạo.

“Cậu tan học chưa?”

“Vừa tan.”

“VẬY QUA ĐÂY MỘT CHUYỂN.”

“Làm gì?”

“MỜI CẬU ĂN CƠM.”

Theo hiểu biết của Thời Quyết về Thôi Hạo, gọi cậu đến vào giờ này chắc chắn không phải để ăn cơm.

Thôi Hạo bên kia thúc giục: “ĐỪNG CHẦN CHỪ NỮA, QUA NGAY ĐI.”

Trường trung học nghệ thuật Hoa Đô cách chỗ Thôi Hạo không gần, gần như băng qua nửa thành phố, không kẹt xe thì đi đi về về cũng mất hơn một giờ. Thời Quyết vốn lười, khi không chuyện gì thì sẽ không đi.

Sau khi chuyển từ tàu điện ngầm sang xe buýt, khoảng bốn mươi phút sau, Thời Quyết xuống xe.

Xuống xe rồi đi thêm một đoạn nữa.

Khu vực này là khu thương mại lâu đời của thành phố, vô cùng nhộn hoa, đèn đường lấp lánh, toàn là ô nhiễm ánh sáng. Trên phố đầy ắp người, chủ yếu là thanh niên, như những cặp sinh đôi dính liền, anh ôm em em ôm anh, rất mùi mẫn.

Không lâu sau, cậu đến trước một tòa nhà thâm thấp, tầng một của tòa nhà là một phòng game, bên cạnh là một quán bar, có một con hẻm nhỏ bên cạnh, đi vào trong có vài tòa nhà cũ, bên cạnh là cầu thang được làm bằng kim loại, nó thuộc kiểu kiến trúc phong cách thế kỷ trước được bảo tồn đặc biệt, dưới ánh đèn đường, nó mang chút hương vị của khu công nghiệp cũ.

Thời Quyết dứt tay vào túi, bước đến trước một studio phủ đầy hình vẽ graffiti, đá văng chai nước rỗng cản đường, đẩy cửa bước vào.

Bên trong vang lên âm nhạc khe khẽ.

Bên trong studio rộng rãi hơn vẻ ngoài, có một hành lang thẳng tắp, hai bên là vài phòng học kích thước khác nhau, tường hành lang dán đầy ảnh chụp, tranh vẽ hài hước, còn treo một loạt huy chương, bằng khen.

Bên trái cửa vào là quầy lễ tân, trên tường khắc logo của studio làm bằng đèn neon — Silent Dancing.

Chương 2: Một hai chuyện về gia đình tái hôn

Studio này trước đây có tên là HUMM, nó mô tả âm thanh nổ ầm, đầu năm nay được Thôi Hạo đổi tên thành cái tên này. Khi Thời Quyết hỏi tại sao lại đổi, Thôi Hạo trả lời một cách cộc cằn: "Liên quan quái gì đến cậu?"

Ở quầy tiếp tân, có một người phụ nữ tóc ngắn đang ngồi với vẻ mặt không vui, bên cạnh chị là một người phụ nữ nóng bỏng quyến rũ, cả hai đang nói chuyện. Đây là Ngụy Thiên Văn, bạn thân kiêm đối tác của Thôi Hạo và huấn luyện viên dạy jazz của studio, Delia.

Thời Quyết chào họ.

Delia nói: "Anh cậu ở bên trong đấy, cậu qua đó đi."

Thời Quyết đi qua hành lang, hai phòng học đều đang giảng dạy, tiếng trống và nhạc vang lên làm rung cả lồng ngực.

Cậu đến khu vực nghỉ ngơi tối mịt, có một người đang ngồi quay lưng lại trên ghế sofa, đang nghịch điện thoại. Thời Quyết bước tới, ném chiếc cặp khô quắt của mình qua một bên, rơi thẳng vào ghế sofa.

Ghế khá đàn hồi, thậm chí còn nảy lên một chút. Thôi Hạo giật nảy mình, suýt làm rơi điện thoại, cau mày chửi thề: "Mẹ kiếp, cậu làm cái quái gì vậy!"

Thôi Hạo là chủ của câu lạc bộ nhảy SD.

Nhưng anh ta hoàn toàn không giống một người có thể nhảy múa, mà giống một kẻ lang thang hơn, luyện nhảy hơn hai mươi năm cũng không thể làm dịu đi khí chất đường phố mạnh mẽ của anh ta. Thôi Hạo không cao lắm, khá gầy, mặt mày hung dữ, nếu dựa vào câu “tướng do tâm sinh” thì có thể thấy, anh ta cũng khá nóng tính, ít ỏi sự kiên nhẫn đều giả tạo trước các học viên.

Thôi Hạo mặc một chiếc áo thun đen, bên ngoài khoác một chiếc áo sơ mi mỏng, áo sơ mi nhăn nheo, trông như đã lâu chưa giặt vậy, chủ yếu là để che hai cánh tay đầy hình xăm khi gặp phụ huynh học viên.

Khi anh ta trừng mắt lên, mười người thì chín người sợ hãi.

Thời Quyết chính là người còn lại.

Cậu đã học một ngày nên cảm thấy khá mệt, thậm chí một biểu cảm cũng không muốn tỏ ra, ngả người trên ghế sofa.

“Không phải bảo mời tôi ăn cơm sao? Cơm đâu?”

Thôi Hạo không để ý đến cậu, tiếp tục nhắn tin.

Một lúc sau, anh ta cất điện thoại, chỉ vào Thời Quyết nói: “Gọi cậu tới có việc đây.”

Thời Quyết nghiêng đầu sang một bên, cậu biết ngay mà.

“Đợi chút cậu dạy hộ tôi một buổi.” Thôi Hạo nói.

“Lớp gì?”

“Buổi cuối tuần trước đó, cậu làm xong phần kia chưa?”

“Đang làm đây, nghe bài hát đẩy đến mức tôi muốn ói luôn rồi,

không phải anh bảo thứ sáu mới cần sao?”

Thôi Hạo suy nghĩ một chút, nói: “Không sao, một nửa cũng đủ dùng rồi. Cô ấy chắc chắn không học hết đâu. Chúng tôi hẹn tối nay, nhưng tôi đột nhiên có việc gấp, phải ra ngoài một lát, cậu giúp tôi giữ cô ấy lại một chút là được.”

Thời Quyết ngoài cười nhưng trong không cười: “Một cái ‘qua đây một chút, mời cậu ăn cơm’ hay thật đấy.”

Thôi Hạo xua tay.

“Người đến rồi, đang ở trên lầu, cậu lên đi.”

Thời Quyết đứng dậy, chuẩn bị đi vào phòng thay đồ.

“À, đúng rồi.” Thôi Hạo lại gọi cậu lại, dặn dò:

“Cô ấy tính khí hơi kỳ quặc, cậu cứ thuận theo cô ấy, giữ cô ấy lại đợi tôi về. Nếu cô ấy hỏi tôi đi đâu, cậu cứ nói là tôi đi chỉnh nhạc.”

Thời Quyết nhún vai, bước ra ngoài.

Cậu vào phòng thay đồ thay một bộ đồ thể thao, đi xuyên qua hành lang trở lại, phía sau quầy tiếp tân là cầu thang.

Thời Quyết xin Ngụy Thiên Văn một chiếc mũ rồi đội lên đầu, lên tầng hai.

Tầng hai của SD không mở cửa cho công chúng, chỉ dành cho những dự án quan trọng mà Thôi Hạo nhận. Tầng này chỉ có một phòng học lớn, cửa vào có đặt vài chậu cây xanh. Môi trường trên tầng hai tốt hơn, yên tĩnh hơn nhiều so với tầng một, hành lang được trải thảm cách âm, không khí thoáng thoang mùi hương nhẹ nhàng.

Thời Quyết đến trước cửa phòng tập nhảy, gõ cửa.

Một chàng trai trẻ đeo kính mở cửa, thấy Thời Quyết liền có chút ngạc nhiên, hỏi: “Cậu là ai?”

Thời Quyết đáp: “Chào anh, tôi được thầy Thôi sắp xếp đến đây.”

Chàng trai trông có vẻ là trợ lý, nhường đường cho Thời Quyết.

“Cậu vào đi.”

Trong phòng còn có một người phụ nữ, trông khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc áo thể thao, cô ta bắt chéo chân, đang nghịch điện thoại bên cạnh dàn âm thanh.

Người phụ nữ tên là Lâm Nghiên, từng là một ngôi sao nổi tiếng, nhưng hiện tại đã hơi qua thời.

Thời Quyết cúi chào cô ta, nói: “Chào cô Lâm, Anh Thôi bảo tôi đến trước để luyện lại phần đầu của bài nhảy với cô.”

Lâm Nghiên ngẩng đầu lên từ điện thoại, nhìn Thời Quyết từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Thôi Hạo đâu?”

Thời Quyết nói: “Anh Thôi đang bàn bạc với bên dàn nhạc, có lẽ cần điều chỉnh một chút nhịp của phần sau.”

Lâm Nghiên lại hỏi: “Ồ, bình thường anh ta nhờ ai chỉnh nhạc vậy?”

Tôi.

Thời Quyết đáp: “Anh Thôi hợp tác với nhiều nhạc sĩ lắm.”

Đây là cái cớ mà Thôi Hạo vừa bịa ra, bịa cũng không chi tiết lắm, có lẽ anh ta nghĩ rằng với tính cách của Lâm Nghiên sẽ không quan tâm đến nội dung điều chỉnh cụ thể.

Quả nhiên, Lâm Nghiên không hỏi thêm gì nữa.

Cô ta cười nói: “Thôi Hạo cũng để tâm quá nhỉ?”

Thời Quyết cũng cười đáp: “Anh Thôi lúc nào cũng rất nghiêm túc với công việc.”

Trợ lý đóng cửa lại, Thời Quyết đi tới mở dàn âm thanh, cậu quay lại nói với Lâm Nghiên: “Vậy cô Lâm, chúng ta bắt đầu khởi động nhé.”

Dưới cùng một vầng trăng.

Chiếc taxi màu đỏ đỗ trước một khu dân cư.

Khu này có tên là “Biệt Thự Tụng Tài”, nghe có vẻ tầm thường nhưng lại rất đắt đỏ, từ cổng chính vào nhà phải qua bốn, năm trạm kiểm soát, còn hơn cả trình tự vào nhà giam.

Từ Vân Ni đi trên con đường, xung quanh toàn cây xanh, hấp thụ hết những âm thanh vốn dĩ đã ít ỏi trong khu dân cư, yên tĩnh vô cùng.

Cuối cùng, Từ Vân Ni dừng lại trước một căn biệt thự nhỏ, đèn bên trong đang sáng.

Từ Vân Ni bấm chuông, người giúp việc dì Trương ra mở cửa.

Từ Vân Ni thay dép đi trong nhà, đi qua phòng ăn, thấy Triệu Bác Mẫn nhiệt tình giơ tay chào.

“Ni Ni! Bỏ cặp xuống rồi mau lại ăn cơm đi!”

Từ Vân Ni chào họ.

“Mẹ, chú Triệu, con lên lầu sắp xếp một chút rồi sẽ xuống ngay.”

Triệu Bác Mẫn cười vui vẻ: “Được, được.”

Ông nhìn Từ Vân Ni lên lầu, quay lại nói nhỏ với Lý Ân Dĩnh: “Cũng may, thật ra trước đây anh còn hơi lo, sợ Ni Ni vì chuyện ở trường mà trách anh. Anh đã nói với em rồi, mấy ngày trước chỉ nhìn lưng nó thôi mà lưng anh đã đổ cả mồ hôi.”

Lý Ân Dĩnh nói: “Anh cũng quá phóng đại rồi, còn đổ mồ hôi, dù sao thì anh cũng mau chóng chuyển nó ra ngoài đi.”

Triệu Bác Mẫn: “Anh biết rồi, anh đang liên hệ, trường hồi âm quá chậm. Ôi, sau khi ông cụ mất thì quả thật...”

Lý Ân Dĩnh vỗ vỗ tay ông, an ủi: “Đừng nghĩ những chuyện đó nữa.”

“Được rồi, đều nghe lời em.”

Triệu Bác Mẫn lại nói: “Ni Ni được em dạy dỗ tốt thật, đâu như ‘ông cháu’ nhà anh, ăn cơm cũng không gọi xuống được.”

Lý Ân Dĩnh vừa bóc cua trong bát vừa nói: “Tiểu Soái cũng tốt mà, sở thích phong phú.”

“Sở thích gì mà phong phú, suốt ngày chỉ biết chơi!”

“Cuối năm lại về bên mẹ nó, bây giờ muốn chơi thì cho nó chơi vài ngày đi.”

“Haiz, cứ chơi đi, ở nước ngoài cũng tiêu xài phung phí, đều bị chiêu hư rồi.”

Triệu Bác Mẫn tiếp tục khen một người chê một người: “Vẫn là Ni Ni hiểu chuyện, học giỏi lại lễ phép. Nhưng trông có vẻ hơi nghiêm khắc... Ừ, cũng không phải nghiêm khắc, chỉ là hơi...”

Ông ta ấp úng, Lý Ân Dĩnh nói: “Em hiểu ý anh, con gái em trông có vẻ hơi lạnh lùng, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, hồi nhỏ em còn dẫn nó đi khám bệnh, không có vấn đề gì cả. Sau đó có người giới thiệu cho em một thầy bói, ông ta nói con bé có hơi ‘phạm cô tình’.”

“A? Nghĩa là sao?”

“Đại khái là tính cách thẳng thắn? Không dễ gần? Em cũng không nhớ rõ, sau đó ông thầy bị bắt vì lừa đảo rồi.”

“Ồ ồ! Mấy cái này đều là lừa tiền, không thể tin được!”

“Tất nhiên không thể tin, anh sống lâu với nó sẽ biết, Ni Ni thật ra rất nhiệt tình, chỉ là không biểu lộ ra mặt thôi.”

Lý Ân Dĩnh dừng lại một chút, lại nói, “Có chút giống bố nó, từ nhỏ đã vậy.”

Triệu Bác Mẫn nghe thấy điều này, vội chuyển chủ đề.

“À, em đã hỏi Ni Ni có muốn đi du học không? Nó có lý tưởng nghề nghiệp gì không? Luật? Tài chính? Lần này anh sẽ nhờ người giúp liên hệ, chắc chắn không có vấn đề gì!”

“Chuyện của nó đều tự nó quyết định, có nhu cầu sẽ nói với anh.”

“Anh chỉ sợ nó ngại không nói thôi.”

“Chuyện đó không thể xảy ra, anh yên tâm, con gái em cực kỳ thực tế, không ai biết sử dụng tài nguyên tốt hơn nó đâu.”

Lúc này, cô gái vừa nhiệt tình vừa thực tế, Từ Vân Ni, đã lên lầu.

Ở khúc quanh, cô gặp Triệu Minh Lịch vừa bước ra từ phòng, đầu tóc bù xù, đeo tai nghe, vừa đi vừa nói chuyện, như đang chơi game

trực tuyến. Cậu ta cúi đầu nhìn điện thoại, bước đi loạng choạng không thẳng. Từ Vân Ni dù cố gắng né tránh cũng không tránh khỏi đụng phải.

“Ôi! A a a!” Triệu Minh Lịch bị vấp một cái, vội vàng đứng sang bên cạnh, tưởng là dì Trương, ngẩng đầu lên mới thấy là Từ Vân Ni: “A, chị về rồi.”

Triệu Minh Lịch nhỏ hơn Từ Vân Ni một tuổi, đặc điểm lớn nhất là như Triệu Bác Mẫn đã mô tả, thích chơi, tính tình phóng khoáng, có chút tính cách của một thiếu gia nhưng vẫn trong tầm kiểm soát.

Từ Vân Ni hỏi: “Không ăn cơm à?”

Triệu Minh Lịch gãi gãi đầu tóc rồi bù, nói: “Mọi người ăn trước đi, đợi mọi người ăn xong rồi tôi xuống sau, bố em lái nhái nhiều quá!”

Từ Vân Ni gật đầu, rồi lên lầu.

Cô trở về phòng của mình, rửa tay rửa mặt qua loa rồi thay quần áo.

Phòng vẫn còn hơi bừa bộn, đây những thùng đồ chưa kịp dọn dẹp hết. Cô vừa chuyển tới chưa lâu, vì bận việc chuyển trường nên cô chưa thể sắp xếp mọi thứ ngay. Cô không nhờ người giúp việc sắp xếp vì cô quen tự mình làm mọi thứ, chỉ có thể dọn dần dần mỗi ngày một ít.

Nhìn đồng hồ, Từ Vân Ni xắn tay áo lên, quyết định trong vòng năm phút phải dọn xong một chiếc thùng mới rồi đi ăn cơm.

Cô nhanh chóng mở thùng, lấy sách ra, vừa lấy ra thì thấy bên dưới có một bức ảnh.

Đó là bức ảnh chụp cả gia đình ba người của họ.

Từ Vân Ni nhìn ảnh, chìm vào ký ức. Đó là năm nào nhỉ?

Từ Chí Khôn hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, ông về nhà để cùng cô đón sinh nhật. Trong bức ảnh, Từ Chí Khôn có làn da rám nắng, cao lớn, rắn rỏi, ông đứng sau Lý Ân Dĩnh và Từ Vân Nhi, đôi tay mạnh mẽ bao bọc hoàn toàn cả hai người.

Từ Vân Ni nhìn ảnh hồi lâu, càng nhìn càng thấy khuôn mặt mình trong ảnh thật ngây ngô. Lý Ân Dĩnh vẫn là đẹp nhất, đôi môi đỏ hồng, đôi mắt cong cong, kết hợp với chiếc váy nhung xanh đậm, trông như một bông hoa nở rộ trong đêm, vừa thanh lịch, vừa xinh đẹp.

Từ Chí Khôn không cười, nhưng cũng không thể nói là không 'cười'. Đối với những người quen biết ông, dáng vẻ thoải mái này tương đương với một nụ cười.

Cha mẹ của Từ Vân Ni hoàn toàn là hai kiểu người khác nhau. Lý Ân Dĩnh sinh ra trong gia đình có điều kiện, được nuông chiều từ nhỏ, tâm hồn và thể xác đều quý giá, tính cách phóng khoáng, thậm chí có chút kỳ quặc. Trong khi đó, Từ Chí Khôn mất cha mẹ từ rất sớm, gần như tự lập hoàn toàn. Trước đây ông từng là quân nhân, sau đó vào làm ở viện kiểm sát, luôn phấn đấu ở tuyến đầu, trầm lặng, cố điển, kiên cường.

Quan điểm giáo dục của họ cũng khác nhau. Lý Ân Dĩnh chủ trương yêu thương và tự do, có thể nói là nuôi thả. Từ Chí Khôn lại nghiêm khắc, cứng nhắc. Lý Ân Dĩnh lười tranh cãi với ông, nên tuổi thơ của Từ Vân Ni đều nằm trong tay Từ Chí Khôn. Ông có những yêu cầu khắt khe nhất, chỉ cần Từ Vân Ni mắc lỗi nhỏ là bị đánh ngay, lòng bàn tay và mông không ít lần nở hoa. Các chiến hữu của Từ Chí Khôn nhìn thấy đều đùa: "Anh đang nuôi lính hay nuôi con đây?"

Từ Vân Ni lại không hề ghét cách giáo dục đó, thậm chí còn nghĩ rằng cuộc sống như vậy sẽ mãi mãi tiếp diễn.

Nhưng cuộc đời lại xảy ra biến cố quá nhanh.

Từ Vân Ni không ngờ, đó lại là sinh nhật cuối cùng cô được ở bên Từ Chí Khôn.

Sinh nhật năm sau, vì công việc nên Từ Chí Khôn không về, và năm sau nữa, ông qua đời.

Không có câu chuyện hào hùng nào cả, người đàn ông kiên cường đó qua đời vì bệnh tật.

Khối u não.

Từ lúc phát hiện, trải qua hai lần phẫu thuật đến khi qua đời, chỉ vón vụn hơn nửa năm.

Nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.

Từ Vân Ni vẫn nhớ như in những lời cuối cùng ông nói với cô khi còn tỉnh táo.

“Bố sau này không thể ở bên con nữa, con phải chăm sóc tốt cho mình và mẹ. Ni Ni, đừng khóc, cuộc sống sau này cũng không thể thuận buồm xuôi gió mãi, dù gặp chuyện gì cũng phải kiên cường.”

Có tiếng gõ cửa.

Dì Trương nói bên ngoài: “Tiểu thư Từ, cô ăn cơm không? Tôi vừa hâm nóng lại canh cho cô, sợ để nguội lại mất ngon.”

Cách xưng hô “tiểu thư Từ” kỳ lạ này khiến Từ Vân Ni cảm thấy lạnh sống lưng trong giây lát.

Cô nói với dì Trương: “Vâng, cháu sẽ ra ngay.”

Chương 3: Ba bốn chuyện về gia đình tái hôn

Khi dì Trương rời đi, ánh mắt của Từ Vân Ni lại dừng trên bức ảnh.

Đặt ở đâu đây?

Bức ảnh này rất quý giá, trước kia ở nhà, Từ Vân Ni luôn đặt nó trên đầu giường của mình.

Cô suy nghĩ một lúc, rồi quyết định cất nó dưới đáy hộp.

Năm đó, cái chết đột ngột của Từ Chí Khôn gần như đã khiến Lý Ân Dĩnh hoàn toàn sụp đổ. Lý Ân Dĩnh từ nhỏ đã không chịu nhiều khổ cực nên cú sốc bất ngờ này làm bà căng thẳng, mất ngủ, lo lắng và trầm cảm. Thời gian đó, bà không nói một lời nào, giống như con chim sợ cành cong, sợ hãi trước mọi chuyện, chỉ cần nghe thấy hai chữ “bệnh viện” là bà đã sợ đến lạnh toát cả chân tay, run rẩy toàn thân.

Từ Vân Ni không kịp đau buồn vì sự ra đi của bố, cô đã phải thực hiện lời hứa với ông: “Chăm sóc tốt cho mẹ.”

Quãng thời gian đó thật sự hỗn loạn, Lý Ân Dĩnh thường xuyên lơ đãng, chẳng hạn như khi qua đường không nhìn xe, hay khi đun nước lại đặt ấm điện trực tiếp lên bếp gas.

Từ Vân Ni cố gắng không rời xa Lý Ân Dĩnh, chăm sóc bà thật sát sao.

Có lần, bà không ngủ suốt ba mươi mấy tiếng, suýt nữa đã ngã khi xuống cầu thang.

Khi mọi người gần như không thể chịu đựng nổi nữa, bà ngoại của Từ Vân Ni đến. Bà nói trường cũ nơi bà từng làm việc sắp tổ chức kỷ niệm ngày thành lập trường, mời rất nhiều cựu học sinh. Đó cũng là trường mà Lý Ân Dĩnh từng theo học, bà ngoại kiên quyết bắt Lý Ân Dĩnh tham gia sự kiện này để thư giãn.

Trong sự kiện đó, Lý Ân Dĩnh gặp Triệu Bác Mẫn.

Triệu Bác Mẫn và Lý Ân Dĩnh quen nhau từ nhỏ, luôn là bạn học, đến cấp ba mới chia xa. Gia đình ông ta có điều kiện tốt hơn Lý Ân Dĩnh một chút, bố mẹ hai bên cũng quen biết nhau, coi như hiểu rõ gốc gác. Triệu Bác Mẫn và Từ Chí Khôn hoàn toàn khác nhau, ông là người hiền lành, dễ gần, nói dễ nghe thì là người có tính tình tốt, nói khó nghe thì là con cừ non dễ bị bắt nạt.

Sự xuất hiện của Triệu Bác Mẫn đã thay đổi một vài điều.

Lúc đó Triệu Bác Mẫn đã ly hôn, cô đơn một mình. Ông bắt đầu theo đuổi Lý Ân Dĩnh, bà đã từ chối ông, nhưng ông không từ bỏ.

Qua vài năm, hai người vòng đi vòng lại cuối cùng cũng đến với nhau.

Từ Vân Ni biết một chút về Triệu Bác Mẫn, hiện ông đang làm trong ngành dược phẩm, nhưng thực chất chỉ đứng tên, không thực sự làm việc. Ông bị vợ cũ chê là nhu nhược, không có bản lĩnh, tuổi đã lớn mà cứ như sinh viên chưa bước ra đời, trẻ con ngây thơ, công việc đều dựa vào quan hệ của bố.

Nhà vợ cũ cũng có điều kiện tốt, có nhiều lựa chọn, chẳng bao lâu đã ly hôn với ông.

Năm ngoái, bố Triệu Bác Mẫn qua đời vì bệnh tim, điều này ảnh

hưởng rất lớn đến gia đình ông. Triệu Bác Mẫn giờ thỉnh thoảng phải ra ngoài làm việc, nhưng nền tảng vẫn có, tạm thời chưa ảnh hưởng đến cuộc sống của họ.

Ban đầu Từ Vân Ni không hiểu vì sao sau nhiều năm ở bên một người như Từ Chí Khôn, Lý Ân Dĩnh lại có thể thích Triệu Bác Mẫn. Nhưng sau một thời gian tiếp xúc, cô hiểu ra, đôi khi khuyết điểm của một người cũng có thể trở thành ưu điểm. Cái tính mềm yếu, dễ gần của Triệu Bác Mẫn có lẽ là điều mà Lý Ân Dĩnh cần lúc này.

Trong lòng Từ Vân Ni, Triệu Bác Mẫn chắc chắn không thể so sánh với Từ Chí Khôn, nhưng ông thực sự đã giúp đỡ gia đình họ khi khó khăn nhất, đối xử với cô cũng rất tốt. Cô cảm thấy rất biết ơn. Cô không biết tương lai của Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn sẽ ra sao, nhưng cô hy vọng họ có thể phát triển tự nhiên, và cô vẫn luôn cố gắng hợp tác.

Cất kỹ bức ảnh, Từ Vân Ni xuống lầu.

Trong phòng tập của SD.

Lớp học của Thời Quyết vẫn chưa kết thúc.

Thôi Hạo đã nói với anh rằng Lâm Nghiên sắp tham gia một chương trình truyền hình, trong đó có một đoạn kịch bản là cô ta phải biểu diễn theo bài hát của trung tâm thương mại, đại khái là phải biểu diễn ngẫu hứng tại đó.

Tất nhiên, biểu diễn ngẫu hứng thực sự là không thể, bài hát đã được chuẩn bị trước, dài khoảng hai phút rưỡi.

Cuối tuần trước Thôi Hạo đã kéo Thời Quyết để xác định nội dung phần đầu bài hát, vì không thể có dấu hiệu biên đạo quá rõ ràng nên phong cách tổng thể được thiết kế khá tự nhiên, ngẫu hứng, và cần thêm một vài phần tạm dừng.

Thời Quyết nhìn vào phần biểu hiện của Lâm Nghiên, kiên nhẫn giải thích: “Cô Lâm, phần dừng này không phải là dừng hoàn toàn, mà là để thể hiện cô đang suy nghĩ về âm nhạc, cần thêm một số động tác cơ thể, tùy theo phong cách của cô mà thể hiện là được.”

Lâm Nghiên khoát tay: “Dừng, các anh biên đạo xong rồi, đừng để tôi phải tự nghĩ, tôi mệt chết mất.”

“Được thôi.”

Thời Quyết suy nghĩ một chút, sau đó búng tay: “Vậy thì thế này nhé...”

Toàn bộ tình hình dạy học đúng như Thôi Hạo dự đoán, hôm nay Lâm Nghiên không thể học xong phần đầu tiên.

Luyện tập một hồi, Lâm Nghiên kiệt sức, Thời Quyết thấy cô ta mồ hôi đầm đìa bèn nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút.”

Lâm Nghiên mệt đến mức không nói nên lời, gật đầu bước sang một bên, trợ lý phía sau vội vàng đi theo. Lâm Nghiên ngồi phịch xuống sofa, trợ lý giúp cô ta lau mồ hôi và đưa chai nước mở sẵn. Sau khoảng ba đến năm phút, Lâm Nghiên thở đều trở lại, cô ta nhìn về phía người trẻ tuổi đứng trước gương, cậu không chút mệt mỏi, vẫn đang kiểm tra động tác.

Cô ta nhìn cậu từ đầu đến chân, rồi hỏi: “Sao tôi chưa từng thấy cậu nhỉ? Cậu là người mới ở đây à? Dạy cái gì vậy?”

Thời Quyết quay lại: “Tôi ở đây cũng lâu rồi, chỉ thỉnh thoảng dạy thôi, chủ yếu là dạy trẻ con.”

Lâm Nghiên ngụ ý: “Cần để cậu dạy người lớn chứ, dạy trẻ con chẳng phải phí mất điều kiện này sao?”

Thời Quyết chỉ cười.

Anh đội mũ, nên khó mà nhìn rõ mặt. Lâm Nghiên chỉ có thể chăm chú nhìn cổ, vai và nửa dưới khuôn mặt cậu.

“Cậu có quan hệ gì với Thôi Hạo? Cậu học nhảy từ anh ta à?”

“Không hoàn toàn, anh Thôi dạy tôi một nửa thôi.”

“Vậy nửa còn lại thì sao?”

Thời Quyết đáp bằng quơ: “Học được ở nhiều nơi, sau đó đến đây thì theo học anh Thôi.”

Lâm Nghiên gật đầu, khen ngợi: “Cậu nhảy đẹp hơn Thôi Hạo nhiều, thân hình Thôi Hạo quá tệ, tỷ lệ 5:5, đoạt bao nhiêu giải cũng vô ích.”

Thời Quyết nói: “Cô đừng nói thế, anh Thôi tài giỏi hơn tôi nhiều.”

Lâm Nghiên đứng dậy bước về phía cậu, tiếp tục nói: “Thôi Hạo không chỉ có vấn đề về thân hình, tôi quen anh ta lâu rồi, nhưng bây giờ đầu óc anh ta càng ngày càng kém đi.”

Chẳng mấy chốc, Lâm Nghiên đã đứng trước mặt Thời Quyết, mang theo một mùi hương nồng nàn.

“Tôi hỏi cậu, cậu có thích bài biên đạo này không?” Lâm Nghiên hỏi.

Thời Quyết rũ mắt nhìn cô ta: “Tôi nghĩ bài biên đạo này rất hợp với phong cách của cô.”

Lâm Nghiên hơi cúi xuống, nghiêng đầu, mắt ngược lên cố gắng nhìn rõ khuôn mặt dưới vành mũ của cậu.

“Thật sự là khuôn mặt dễ lừa người... Cổ cậu dài thật, ôi, vẫn là trẻ trung càng tốt, chỉ cần vận động một chút là da dẻ sáng bừng lên.”

Nói đến đây, giọng cô ta đột nhiên lạnh lùng: “Tôi hỏi cậu, có phải Thôi Hạo đã dành hết tâm sức cho cô người mẫu kia rồi không?”

Thời Quyết nói: “Gì cơ?”

Lâm Nghiên lạnh lùng nói: “Tôi đều thấy hết rồi, một chương trình tạp kỹ tầm thường, mà sân khấu lại được trau chuốt đến mức đó, từ âm nhạc đến vũ đạo đều xuất sắc, còn với tôi thì lại qua loa như vậy. Thế nào, là do tôi trả không đủ tiền sao?”

Thời Quyết biết Thôi Hạo không chú tâm vào công việc của Lâm Nghiên, anh ta luôn nghĩ cô ngốc, chẳng hiểu gì. Bây giờ bị chỉ trích đích đáng, Thời Quyết không kìm được, bật cười.

Nhìn thấy khoe miệng cậu cong lên, Lâm Nghiên dường như cũng bị ảnh hưởng, giọng điệu nhẹ nhàng hơn: “Tôi thấy bản lĩnh của cậu cũng không tồi, nếu Thôi Hạo quá bận, cậu có hứng thú với biên đạo không?”

Cô ta bất ngờ chạm vào người Thời Quyết, cậu lùi lại, lưng áp vào gương.

Trợ lý của Lâm Nghiên cầm khăn và chai nước đứng yên lặng ở góc phòng.

Thời Quyết mỉm cười: “E rằng không được, tôi nhận việc làm thêm sẽ bị mắng đấy.”

Lâm Nghiên thấy giọng nói của cậu rất hay, bất kể nói gì, cậu luôn giữ nhịp điệu từ tốn, âm sắc trong trẻo, có chút từ tính, và có lẽ đây thanh quản của cậu trời sinh đã phát âm đúng cách, giọng nói mang chút cộng hưởng, với đôi tai của một ca sĩ như cô, vô tình hay cố ý, nó giống như đang mát-xa, khiến cô ta cảm thấy dễ chịu.

Mọi phản ứng của anh như một sự kích lệ, Lâm Nghiên tiến thêm

nửa bước: “Quản lý nghiêm ngặt vậy sao? Các cậu ký hợp đồng à?”

Chưa kịp để Thời Quyết trả lời, cửa phòng tập mở ra, Thôi Hạo đã quay lại.

Anh ta bước vào thấy cảnh này, vội đi nhanh vài bước, đứng giữa Lâm Nghiên và Thời Quyết để hoà giải.

“Chị à, chị, chỉ là đứa trẻ thôi, cái gì cũng không hiểu, chị đừng chấp nhặt với nó.”

Thực ra Thôi Hạo lớn tuổi hơn Lâm Nghiên, nhưng anh ta vẫn phải gọi cô ta là chị.

Lâm Nghiên nhướn mày: “Nói gì vậy, làm như có chuyện gì to tát lắm không bằng, có gì đâu, chẳng có gì cả.”

“Được được, không có gì thì tốt, không có gì thì tốt, tôi chỉ sợ nó không biết dạy, làm chị không hài lòng.”

Anh ta ra hiệu cho Thời Quyết: “Cậu đi đi, tiếp theo để tôi lo.”

Thời Quyết cúi đầu chào Lâm Nghiên: “Chào cô Lâm.”

Lâm Nghiên mỉm cười đáp lại: “Tạm biệt cô Lâm.”

Hòa thuận vui vẻ.

Cậu rời khỏi phòng tập, đóng cửa lại.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Thời Quyết cười mỉm ra quạt quạt, vẫn cảm thấy có mùi. Cậu không rõ hôm nay Lâm Nghiên có xịt nước hoa không, có thể là có, cũng có thể là mùi hương đã ngấm vào người theo năm tháng, cộng thêm việc cô ta đổ mồ hôi, mùi càng nồng hơn.

Cậu đi đến nhà vệ sinh ở cuối hành lang rửa mặt.

Xuống tầng, Delia đang nhỏ giọng nói chuyện với Ngụy Thiên Văn. Thời Quyết lấy từ quầy tiếp tân một chai nước uống thể thao rồi ngồi xuống ghế sofa.

Ngụy Thiên Văn nhìn lên tầng trên, hỏi Thời Quyết: “Cậu biết anh cậu vừa đi đâu không?”

Thời Quyết: “Không biết.”

Ngụy Thiên Văn nói: “Anh ta đúng là bị bệnh nặng rồi!”

Thời Quyết nhớ lại lời của Lâm Nghiên vừa nói.

Ngụy Thiên Văn tiếp tục: “Năm ngoái anh cậu quen một cô người mẫu trẻ trong một sự kiện, từ đó liên lạc đến bây giờ. Cô nhóc ấy nhỏ hơn anh ta mười bốn tuổi, còn nhỏ hơn cả cậu nữa!”

Thời Quyết cười khẩy: “Đúng là giỏi thật.”

Ngụy Thiên Văn bị phản ứng của cậu làm cho cạn lời, Delia bên cạnh cười nói: “Chị Văn à, chị hỏi sai người rồi.”

Ngụy Thiên Văn không từ bỏ, nói thêm: “Cô ta còn rất trẻ, đã sớm bỏ học, lang thang trong giới này. Thôi Hạo bây giờ đang đuổi theo cô ta như điên, tiêu tiền như nước, còn tưởng mình là thánh tình yêu nữa chứ. Cậu phải khuyên anh ta đi!”

Thời Quyết đặt chai nước sang bên: “Tôi khuyên được anh ta à?”

Ngụy Thiên Văn đe dọa: “Cuối năm tiệm còn phải sửa sang, nếu anh ta tiếp tục tiêu xài như vậy, tiền học phí cũng sẽ gặp vấn đề. Đến lúc đó, chắc chắn anh cậu sẽ bắt cậu nợ trước đấy.”

Thời Quyết giả bộ nghi ngờ: “Đừng đùa chứ.”

Ngụy Thiên Văn không nhịn được, đập tay xuống bàn.

Thời Quyết thấy chị không bỏ cuộc, cuối cùng cũng gật đầu: “Được rồi, vậy tôi nhất định phải đi nói chuyện với anh ta, không thể để nợ được.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng nhìn cậu không có vẻ gì là thực sự quan tâm.

Lúc này, có người bước vào, hẹn trước để tham gia buổi học thử, Ngụy Thiên Văn dẫn người đi tham quan studio.

Còn lại Delia và Thời Quyết.

“Sao cậu không tò mò chút nào thế?” Delia hỏi.

“Tò mò gì cơ?”

“Cô người mẫu đó, tôi từng gặp cô ta rồi, trông giống hệt Arimura Kasumi, hoàn toàn đáp ứng sở thích của Thôi Hạo. Lần này anh ấy có vẻ muốn nghiêm túc, nên chị Văn mới không vui, cậu cũng thông cảm chút đi.”

Thời Quyết không nói gì, dựa vào ghế sofa.

Delia nhận xét: “Cậu có thể đi khuyên anh ấy không? Tôi cũng thấy chuyện này không đáng tin.”

Thời Quyết bắt chéo chân, lướt điện thoại, nói băng quơ: “Anh ta vui thì cứ yêu đương, bị đùa giỡn thì chia tay, đôi bên tình nguyện, có gì mà phải khuyên.”

Cậu liếc nhìn điện thoại: “Chị nên khuyên chị Văn đi, chuyện này càng nhiều người can thiệp thì anh ta càng làm tới.”

Ánh đèn từ tủ đồ uống chiếu lên mặt cậu, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Delia khẽ nhướn mày, không nói gì thêm.

Chương 4: Chàng trai lạnh lùng không bao giờ thua khi cãi vã

Một lúc sau, Ngụy Thiên Văn quay lại, tay cầm một túi hamburger vừa mua đưa cho Thời Quyết.

Cậu nhanh chóng giải quyết xong vài miếng.

Ngụy Thiên Văn hỏi cậu: “Cậu định về sao?”

“Tôi ở đây thêm chút nữa.” Thời Quyết nằm dài trên sofa: “Đã ra ngoài rồi, về cũng chẳng có gì để làm.”

Đến tối, giờ học bắt đầu, các học viên lần lượt kéo đến. Tối nay có lớp dành cho thiếu niên, hầu hết đều là học sinh từ mười bốn đến mười tám tuổi, đây cũng là nhóm sôi động nhất trong câu lạc bộ.

Một vài cô gái ríu rít kéo nhau vào studio, trông ai cũng tràn đầy sức sống tuổi trẻ. Vừa nhìn thấy Thời Quyết nằm trên sofa sau quầy lễ tân, họ liền im bật, lấy tay che miệng, phần khích nứu lấy cánh tay nhau.

Delia giơ cao một chùm thẻ, lắc lắc rồi nói: “Các cô gái xinh đẹp, đi học với tôi nào, nhìn cậu ta có gì đẹp đâu!”

Các học viên cười khúc khích, lấy thẻ từ tay cô.

Delia dẫn học viên đi, còn lại một cô gái chỉ chừng mười ba, mười bốn tuổi, đẹp như hoa sen mới nở, vẻ đẹp không thể che giấu, tóc đen dài buông xõa, khuôn mặt tinh khôi, còn chút bầu bĩnh của trẻ

con, dáng vẻ rất yên tĩnh.

Đó là em gái của Thôi Hạo, Thôi Dao.

“Dao Dao, đến rồi à?” Ngụy Thiên Văn cười hỏi.

Thôi Dao gật đầu, không nói gì, liếc nhìn vào quầy lễ tân rồi đi vào bên trong.

Ngụy Thiên Văn nhìn theo bóng lưng cô bé, nói: “Đứa trẻ này càng ngày càng trầm lặng. Chắc, tất cả là do Thôi Hạo, quản quá nhiều việc, cái gì cũng phải sắp xếp. Anh ta không nghĩ lại xem lúc mình còn trẻ thế nào sao? Tôi mới quen anh ta đã...”

Thời Quyết trở mình trên sofa, lặng lẽ đeo tai nghe vào.

Cậu cứ nằm như thế gần một tiếng đồng hồ.

Giờ học kết thúc, học viên nô nức rời khỏi lớp.

Khi đi qua quầy lễ tân, một học viên nhanh nhẹn chui vào trong, Ngụy Thiên Văn nhanh tay lẹ mắt như bắt mèo, kéo cô bé ra ngoài.

Mọi người xung quanh bật cười.

Ngụy Thiên Văn năm nay ba mươi hai tuổi, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt to tròn, mái tóc ngắn gọn gàng. Chị là bạn thân lâu năm của Thôi Hạo, từng làm quản lý cho anh ta. Sau khi Thôi Hạo rời khỏi ngành giải trí và mở câu lạc bộ nhảy, anh ta đã kéo chị về đây. Thôi Hạo không giỏi quản lý, chỉ lo phần kỹ thuật và giảng dạy, mọi hoạt động của studio hầu hết do Ngụy Thiên Văn phụ trách.

“Các cô gái xinh đẹp, nơi làm việc, người ngoài không được vào đâu nhé.”

Cô bé đó lý luận: “Em không phải người ngoài, em vào lấy nước!”

Mấy người bên cạnh hòa theo: “Đúng rồi đúng rồi!”

Ríu rít không ngừng nghỉ.

Thời Quyết ngẩng đầu khỏi điện thoại, nhìn về phía trước.

“Cần nước gì, để tôi lấy cho.”

Cô bé không ngờ cậu lại lên tiếng, kêu lên một tiếng, tay ôm mặt, phần khích nói: “Anh lấy gì em uống này!”

Delia vừa thay đồ xong nghe thấy, giả giọng theo cô bé: “Dù anh có lấy thuốc độc thì em cũng nguyện uống!”

Cô bé gật đầu lia lịa: “Đúng đúng đúng!”

Mọi người cười nghiêng ngả.

Thời Quyết dường như đã quen với cảnh này, cậu đứng dậy từ sofa, lấy một chai nước.

Cô bé vừa định nhận, cậu lại rút tay lại, tò mò hỏi: “Thật sự nguyện uống à?”

Cô bé ngẩn ra.

Cậu nói: “Đừng lừa tôi nhé.”

Chai nước nhẹ nhàng đặt lên quầy.

Mọi người xung quanh cười đùa, trêu chọc, nhưng sau câu nói của Thời Quyết, cô bé ban đầu mạnh dạn bỗng đỏ bừng từ đầu đến cổ.

Delia bên cạnh nói: “Thấy chưa, khó lắm đấy, không dễ đùa đâu.”

Các học viên vẫn không muốn rời đi, vây quanh Thời Quyết.

Biết rằng không thể làm gì được cậu, nhưng ngắm nhìn cậu thêm vài lần cũng thấy vui rồi. Nhiều người chưa từng học lớp của cậu nhưng vẫn gọi cậu là thầy.

Delia đã khoác áo, cầm túi trên tay. Cô là người làm việc bán thời gian, dạy nhảy chỉ là sở thích, ban ngày cô còn có công việc khác. Ngụy Thiên Văn tiễn cô ra cửa, Delia nhìn lại cảnh tượng phía sau, nói nhỏ: “Lại bắt đầu làm việc rồi...”

Ngụy Thiên Văn cùng cô ra ngoài studio, nói: “Làm việc tốt mà, nếu không studio làm sao có sức sống thế này?”

Delia thở dài: “Sao các cô gái trẻ bây giờ lại thích mấy anh chàng lạnh lùng như vậy chứ.”

Ngụy Thiên Văn: “Không chỉ học viên thích, phụ huynh cũng thích đấy! Ai cũng khen Thời Quyết dạy học nghiêm túc, kiên nhẫn, tận tâm tận lực.”

Delia: “Việc kiếm tiền thì cậu ấy rất nhiệt tình.”

“Làm chủ nhà sớm cũng tốt mà.”

Ngụy Thiên Văn nói: “Cậu ấy cũng không lạnh lùng đâu, việc nghiêm túc trong lòng đều rõ ràng. Thôi Hạo từng nói, Thời Quyết chỉ là trải qua nhiều chuyện từ nhỏ, khó có ai vào được lòng cậu ấy.”

Delia thắc mắc: “Có ai vào được chưa?”

“Có chứ, Thôi Hạo đấy.”

Ngụy Thiên Văn cười nói: “Thời Quyết cưng chiều Thôi Hạo thế nào, cô không nhận ra sao?”

Trong studio.

Thôi Hạo từ trên lầu đi xuống, sắc mặt không được tốt.

Thời Quyết hỏi: “Người đâu rồi?”

Thôi Hạo nói: “Cùng trợ lý đi cầu thang bên cạnh đi rồi.”

Thôi Hạo đi đến, học viên nhận ra anh ta không vui, không dám đùa nữa, trả thẻ rồi tản đi.

Thôi Hạo đứng dựa vào tủ lạnh suy nghĩ, hỏi Thời Quyết: “Lúc này cậu dạy Lâm Nghiên thế nào?”

Thời Quyết nói: “Cô ấy không hài lòng lắm.”

“Tôi biết, bình thường thì qua loa, lúc này lại đòi hỏi.” Thôi Hạo nhìn cậu: “Cậu không sao chứ?”

Thời Quyết buồn cười, nói: “Tôi có thể có chuyện gì chứ?”

“Vậy thì tốt rồi, nhóm người này càng ngày càng khó chiều, kiếm chút tiền này, thật là con mẹ nó...”

Ngụy Thiên Văn tiễn Delia xong quay lại studio, Thôi Hạo nháy mắt với Thời Quyết.

“Đi, không còn lớp nữa, đi dạo với tôi.”

Đêm đầu thu, mát mẻ dễ chịu.

Thôi Hạo và Thời Quyết tản bộ trên đường, đến một cây cầu vượt. Cầu rất rộng, đứng từ trên nhìn xuống, thấy rõ tám làn xe chạy trên trục đường chính của thành phố.

Xe cộ và đèn đường tạo thành một con rồng vàng dài, luồn lách qua

thành phố, những chiếc xe lướt qua phát ra tiếng rít gào.

Họ đứng trên cầu, Thời Quyết vươn vai dưới bóng đêm.

Bên kia, Thôi Hạo vừa hút thuốc vừa thở dài.

Sau lần thở dài thứ ba, Thời Quyết nhìn anh ta.

“Anh sao vậy?”

Thôi Hạo lắc đầu.

Thời Quyết hỏi: “Lo lắng về bài nhảy của Lâm Nghiên à?”

Thôi Hạo vẫn lắc đầu.

Thời Quyết: “Hay gặp vấn đề tình cảm?”

Thôi Hạo nhăn mặt nhìn qua.

“Cậu nói gì vậy?”

“Không theo đuổi được sao? Cô gái kia... sao nhỉ, còn trinh nguyên?”

Thôi Hạo kêu lên một tiếng, anh cả đêm kìm nén một bụng tức, lại bị Thời Quyết trêu chọc như vậy, cảm giác như đầu mình sắp nổ tung. Anh ta vừa định mắng vài câu, nhưng chợt nghĩ ra điều gì, đổi giọng hỏi: “Cậu có biết Lâm Nghiên vừa nói gì với tôi không?”

Thời Quyết nhìn biểu cảm của anh ta, biết ngay chủ đề này sẽ đi về hướng nào, nên đáp theo ý anh ta.

“Cô ấy nói gì?”

“Lâm Nghiên hỏi tôi cậu có bạn gái chưa.”

Thôi Hạo cười khẩy: “Cô ấy thích cậu lắm, hỏi cậu thích kiểu người nào. Tôi bảo làm sao tôi biết được.”

“Anh không biết sao?”

“Tôi làm sao mà biết được!”

“Không biết thì hỏi đi, tôi thích người nhỏ hơn tôi mười bốn tuổi.”

Thôi Hạo hơi ngừng thở, nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ của Thời Quyết, cảm giác bức bối dâng lên làm tim anh ta đập nhanh hơn. Anh ta biết chắc là Ngụy Thiên Văn đã nói gì đó với Thời Quyết, bèn quay lại chủ đề chính.

“Lâm Nghiên nói, nếu cậu cần, cô ấy sẽ giới thiệu cho cậu.”

“Giới thiệu gì cơ?”

“Bạn gái!” Thôi Hạo hừ một tiếng, mặt đầy vẻ “Cậu hiểu mà”.

“Thật ra, cũng không hẳn là giới thiệu bạn gái, mà là giới thiệu... ừm, cậu hiểu chứ?”

Thời Quyết nhìn anh ta, đột nhiên tò mò hỏi: “Trước đây có ai nói với anh điều này chưa?”

Thôi Hạo khựng lại, Thời Quyết cười: “Chưa có à?”

Một gương mặt lạnh lùng, một hàng rào phòng thủ không bao giờ bị xuyên thủng.

Đầu Thôi Hạo lại bắt đầu đau. Nếu chuyện này kết thúc thế này, tối nay anh ta sẽ không ngủ được nên bèn giở chiêu cuối, rút điện thoại ra chỉ vào Thời Quyết: “Giả vờ à, đợi đấy.”

Thời Quyết nhìn dáng vẻ này của anh ta, hỏi: “Làm gì? Gọi cho Lâm

Nghiên à?”

Thôi Hạo: “Gọi cho mẹ cậu.”

“Ơ!”

Thời Quyết rút tay khỏi túi, vẻ mặt không hài lòng: “Sao anh lại chơi không đẹp thế.”

Thấy Thời Quyết như thế, Thôi Hạo cuối cùng cũng hài lòng buông điện thoại xuống.

Cãi nhau với Thời Quyết rất khó mà thắng được, chủ yếu là do tính cách, người này lòng dạ thản nhiên, da mặt dày, nói gì cũng khó mà kích thích cậu ta, nhưng may mà vẫn còn mẹ cậu có thể dùng được.

Dù hơi không công bằng, nhưng đúng thời điểm cãi nhau thắng, Thôi Hạo cũng cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Họ quay lại SD.

Thời Quyết chơi thêm một lúc mới rời đi, về đến nhà đã gần mười hai giờ đêm.

Cậu lặng lẽ vào cửa, mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa, không bật đèn. Ánh trăng từ ban công chiếu vào, khiến phòng khách nhỏ nhuộm màu xám xanh tĩnh mịch. Cậu ngồi đờ đẫn một lúc, cảm thấy đói cồn cào, chỉ ăn một chiếc hamburger không đủ no. Nhưng mẹ cậu đã ngủ rồi, cậu sợ gây tiếng động làm bà thức giấc, do dự một lát, rồi quyết định về phòng.

Kết quả, sáng hôm sau chưa kịp sáng, cậu đã bị đói mà tỉnh dậy.

Thời Quyết từ từ bò dậy, xoa xoa đầu.

Mẹ cậu đã ra ngoài, cậu vào phòng chứa đồ lục tìm hai gói mì tôm,

đập thêm hai quả trứng, nấu chung rồi ăn ngẫu nhiên.

Sau khi dọn dẹp bàn và rửa bát đĩa xong, cậu nhìn thấy mấy cái hộp chất đống ở góc phòng khách. Cậu lại gần xem thử, nhận ra đó là hàng chuẩn bị trả lại.

Cậu tìm kéo, mở hộp ra, vớt nhãn trả hàng cùng với bao bì.

Cậu nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm.

Cậu vốn định ăn xong sẽ quay lại ngủ, nhưng sau khi bận rộn một lúc, cơn buồn ngủ cũng biến mất.

Cậu rửa mặt, thay quần áo.

Cậu đeo ba lô, đến Hoa Đô rồi bước vào khu lớp học.

Vì đến quá sớm, mọi thứ đều yên ắng.

Cậu quen đi cầu thang sau, lên tầng bốn sau đó rẽ vào hành lang lạnh lẽo.

Cậu dừng chân lại.

Trước cửa sau lớp 12-3, có người đang lén lút nhìn qua cửa sổ vào trong lớp.

Thời Quyết từ từ đi tới, gờ chân đá nhẹ vào gót chân cô ta.

Đinh Khả Mạnh giật mình, quay đầu lại không hài lòng, thấy người đứng sau, khuôn mặt lập tức cứng lại, cúi đầu chạy đi.

Thời Quyết nhìn theo cô nàng rời đi, quay đầu liếc vào trong lớp.

Một bóng lưng ngồi thẳng tắp.

Cô cảm cúi viết, bất động như núi.

Trong phòng, Từ Vân Ni đã sớm nhận ra có người đang nhìn mình chăm chăm. Cô cố chịu đựng nhưng cuối cùng không thể nhịn được nữa. Cô đặt bút xuống, quay đầu lại, ngay lập tức bắt gặp ánh mắt của kẻ đang rình mò.

Cậu bị phát hiện nhưng vẫn đứng yên tại chỗ.

Từ Vân Ni hỏi: “Xin hỏi, cậu định nhìn trộm bao lâu nữa?”

Thời Quyết dừng lại hai giây, đầu hơi nghiêng về phía sau rồi lại quay lại.

Trước hành động đó của cậu, Từ Vân Ni tự động coi đó là sự chối bỏ trách nhiệm khi bị bắt quả tang, cô nói: “Cậu nhìn gì đấy? Đây đâu có ai khác nữa. Có chuyện gì thì vào đây nói, cứ trốn sau nhìn cái gì?”

Thời Quyết đoán rằng cô có lẽ đã nhầm lẫn ánh mắt của Đinh Khả Mạnh với cậu.

Giờ nên nói gì đây nhỉ?

Thực ra có nhiều điều có thể nói, chẳng hạn như giải thích về bản thân hoặc kể về việc vừa rồi của Đinh Khả Mạnh.

Thời Quyết với đôi mắt nửa mở nửa không mở vì mệt mỏi, cậu nhìn thẳng vào ánh mắt thẳng thắn trong lớp, rồi thản nhiên mở miệng.

“Tôi cứ nhìn đấy, thì sao?”

Từ Vân Ni tưởng mình nghe nhầm.

“Cậu nói gì cơ?”

Thời Quyết khẽ động môi, lặp lại lần nữa.

“Tôi nói, tôi cứ nhìn đấy, cậu làm gì được tôi?”

Chương 5: Trường học kỳ lạ, bạn học kỳ lạ

Lần này, Từ Vân Ni nghe rõ.

Thực ra ngay lần đầu tiên cô đã nghe rõ rồi, chỉ là vì một số cân nhắc thông thường mà cô mới tỏ ra nghi ngờ.

Không ngờ lại là thật.

Thời Quyết rời khỏi lớp học từ cửa sau.

Từ Vân Ni không tiếp tục làm bài kiểm tra. Cô nghĩ mình đã tỏ thái độ khá tốt, nhưng câu “Cậu làm gì được tôi?” của đối phương lại mang một chút mùi thuốc súng, khiến cô cảm thấy chuyện này chưa kết thúc, nên cô đặt bút xuống.

Cô nhìn người đó bước vào lớp học.

Cậu mặc đồng phục nhưng không chỉnh tề.

Đồng phục của Trường Trung học Nghệ thuật Hoa Đô khác với các trường trung học phổ thông thông thường, thiết kế khá có phong cách. Bên trong là áo sơ mi, bên ngoài không phải là bộ đồ thể thao mềm mại mà là áo vest xanh navy, quần dài màu xám, đều được cắt may vừa vặn. Cậu không cài kín áo sơ mi, áo khoác ngoài cũng mở tung, hai tay xắn lên đến cổ tay, đi lắc lư bước tới và ngồi xuống cạnh bàn của cô.

Nói là ngồi, thực ra chỉ là tựa vào mép bàn, tay vẫn chưa rút khỏi túi quần, cậu cứ thế nhìn cô.

Cô đặt tay lên ngực tự hỏi, ngày đầu tiên chuyển trường, khi đứng trên bục giảng nhìn xuống, mình có chú ý đến người này không?

Khi tan học ngày hôm qua, lúc đẩy cửa hàng tiện lợi, mình có chú ý đến người này không?

Có, nhưng không đặc biệt chú ý.

Không phải vì không đáng, mà là tiềm thức cho rằng không cần vội.

Có thể là một dự cảm mơ hồ, có những người, một khi đã xuất hiện, sớm muộn gì cũng sẽ được đưa đến vị trí trung tâm của sân khấu.

Khung xương của cậu phát triển rất tốt, tuy còn trẻ nhưng đã cao ráo, dáng người thon gọn nhưng không phải kiểu gầy gò do không ăn uống đầy đủ, mà là kiểu thon gọn săn chắc. Từ Vân Ni đoán rằng cậu thường xuyên tập luyện.

Chân của cậu đặt ngay bên cạnh ghế của cô.

Chiều cao có phần ấn tượng, khoảng hơn một mét tám, đôi chân dài của cậu gần chạm vào cô mà vẫn chưa hoàn toàn duỗi thẳng. Một đôi giày Converse bình thường, có vẻ đã được mang khá lâu nhưng lại được vệ sinh rất sạch sẽ.

Lúc này, phần đầu của chân cậu hơi nhấc lên một chút.

Sau đó lại rơi xuống đất nhẹ nhàng, như thể đang chào hỏi ánh nhìn của cô.

Cô nhìn lại khuôn mặt của cậu.

Khuôn mặt cực kỳ cân đối, đôi mắt đẹp, sống mũi cao và thon, làn da trắng đến ngạc nhiên. Đôi lông mày của cậu so với nam giới thì tương đối mảnh nhưng rất đen và thẳng, kết hợp với đôi mắt dài và

hẹp, làm mềm đi các đường nét sắc sảo của khuôn mặt.

Thực lòng mà nói, không thể chê vào đâu được.

Đây là người đẹp nhất mà Từ Vân Ni từng gặp ngoài đời thực.

Hiện tại, cậu đang nhìn xuống cô với vẻ thư thái và uy nghiêm của một người đang tuần tra lãnh thổ.

“Cậu định nhìn xuyên thấu tôi sao?”

Giọng nói của Thời Quyết lười biếng do mệt mỏi.

“Đủ rồi chứ?”

Từ Vân Ni nhìn thẳng vào cậu.

“Cậu bày ra thế này, chẳng phải là muốn tôi nhìn rõ sao?”

Lời nói có phần bất ngờ.

Nhưng vào khoảnh khắc họ nhìn vào nhau, Thời Quyết không quan tâm lắm đến nội dung lời nói của cô.

Sự chú ý của cậu trước hết tập trung vào giọng nói của cô.

Giọng cô giống hệt như ngày đầu tiên cô giúp Đinh Khả Mạnh giải vây, âm trung nữ chuẩn, âm vực rộng, có sự cộng hưởng trong lồng ngực, đặc điểm là rõ ràng, êm dịu, và ổn định.

Cô vẫn buộc tóc đuôi ngựa thấp, để lộ trán đầy đặn và mịn màng, khuôn mặt hoàn toàn tự nhiên. Cô không trang điểm, đôi lông mày dài và rậm, đôi mắt to và tròn, tỷ lệ lòng đen trong mắt lớn, vô hình trung làm giảm đi vẻ nghiêm túc của một mọt sách và thêm vào một chút tính thẳng thắn tự nhiên.

Từ Vân Ni nói xong, chờ đợi phản ứng của đối phương.

Cô chờ khoảng, ba giây... năm giây?

Đối diện vẫn im lặng.

Từ Vân Ni hỏi: “Cậu có việc gì không?”

Thời Quyết đáp: “Không có.”

Từ Vân Ni không hiểu: “Không có việc gì sao cậu lại đứng đây?”

Thời Quyết dường như thực sự suy nghĩ về câu hỏi này, rồi trả lời: “Để cậu nhìn rõ hơn?”

Từ Vân Ni không hiểu ý cậu, không kịp suy nghĩ thêm thì người trước mặt đã cúi xuống gần.

Cậu che khuất ánh sáng mặt trời từ cửa sổ, mang đến bóng râm và hương thơm thoang thoảng.

Cậu nói: “Cũng để tôi nhìn rõ hơn?”

Từ Vân Ni ngửi thấy mùi hương đó, nghe giọng nói trầm ấm như có từ tính, đầu cô như bị kim châm, hơi tê tê.

Cô đột nhiên phản ứng lại, vừa định giơ tay lên thì Thời Quyết đã đứng thẳng dậy và rời đi.

Từ Vân Ni nhìn theo bóng lưng của cậu, thấy cậu hít thở sâu, hai tay đan vào nhau, cánh tay giơ lên cao rồi...

Cậu thực sự vòng qua sau vai.

So với cuộc trò chuyện trừu tượng vừa rồi, hành động này càng khiến Từ Vân Ni kinh ngạc.

Cơ thể gì thế này?

Thời Quyết giãn vai một chút, cậu thư giãn cơ thể rồi ngồi thoải mái vào chỗ của mình. Cậu đeo tai nghe và bắt đầu ngủ bù. Từ Vân Ni ngồi im mất nửa phút mới cầm bút lên lại. Đồng thời, trong lòng cô đưa ra nhận xét về người này — Một loài sinh vật kỳ diệu, về mọi mặt.

Buổi sáng trong lớp học, yên tĩnh.

Có người học bài, có người nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời từ từ lên cao, phủ kín mọi góc trong lớp học.

Các học sinh lần lượt đến, âm thanh lác đác dần dần lấp đầy khu lớp học.

Một ngày bình thường bắt đầu.

Buổi trưa, Sếp Hoa gọi Từ Vân Ni vào văn phòng để phát một số tài liệu, sau đó hỏi cô thích nghỉ thế nào, Từ Vân Ni nói mọi thứ đều ổn.

Sếp Hoa nói: “Nếu có vấn đề gì, em có thể tìm lớp trưởng.”

Từ Vân Ni đáp: “Vâng ạ.”

Cô đợi một lúc, không thấy thầy nói gì thêm bèn hỏi: “Thưa thầy, lớp trưởng là ai ạ?”

Sếp Hoa có vẻ ngạc nhiên: “Em vẫn chưa biết à? Lớp trưởng ngồi ngay phía chéo trước mặt em đó.”

Phía chéo trước mặt?

Một thầy giáo khác đi ngang qua, cầm cốc trà nóng, nghe thấy họ

nói chuyện, cười nói: “Người đẹp trai nhất trường chính là lớp trưởng của lớp em.”

?

Sếp Hoa đột nhiên thấy ai đó, vẫy tay ra ngoài cửa: “Ê! Ngô Hàng! Thời Quyết có đi cùng em không?”

Ngô Hàng đáp: “Có ạ! Có ạ! Thời Quyết, thầy gọi cậu kìa!”

Từ Vân Ni quay lại, thấy một người bước vào văn phòng.

Thời Quyết, sinh vật kỳ diệu này, bước đến đứng bên cạnh cô. Sếp Hoa giới thiệu: “Đây là lớp trưởng, tên là Thời Quyết. Thời Quyết, Từ Vân Ni mới chuyển đến, còn chưa quen thuộc với trường mình. Em hãy giúp đỡ và hỗ trợ em ấy nhiều hơn nhé.”

Từ Vân Ni nghe thấy một tiếng “Vâng” nhạt nhòa bên tai.

Thầy chủ nhiệm lại nhìn Từ Vân Ni: “Em có vấn đề gì hoặc gặp khó khăn, đều có thể nói với lớp trưởng.”

Từ Vân Ni cũng đáp lại: “Vâng ạ.”

Thật là bất ngờ.

Ra khỏi văn phòng, hai người một trước một sau đi về lớp. Thời Quyết đi trước, vẫn với phong cách sáng nay, mở tung áo khoác đồng phục, hai tay đút túi. Các bạn học trong hành lang thấy cậu, người thì hạ giọng, người thì chào hỏi.

Từ Vân Ni nhìn vào tấm lưng rộng lớn, thẳng tắp phía trước.

Đây là lớp trưởng sao?

Đi được nửa đường, họ bị mấy học sinh khóa dưới chặn lại. Một cô

bé xinh đẹp mặc đồng phục lớp 11 kéo cậu lại nói chuyện. Từ Vân Ni cảm thấy có chút lúng túng, đứng không đúng, đi cũng không đúng. Sau đó, lại có mấy người nữa xúm lại, cô bèn nhân cơ hội lách qua bên cạnh, tiếp tục đi về lớp.

Hình ảnh và phong cách của Thời Quyết hoàn toàn khác xa với ấn tượng cố hữu của cô về “Cán bộ lớp” từ trước đến giờ.

Trường nghệ thuật...

Chẳng lẽ là nhờ sắc đẹp mà được chọn sao?

Những suy nghĩ linh tinh và nghi ngờ tràn ngập.

Dù sao, cuộc sống ở ngôi trường mới đã bắt đầu như thế.

Vài ngày trôi qua, Từ Vân Ni cảm thấy mình thích nghi khá tốt, không có gì cần đến sự giúp đỡ của lớp trưởng.

Ngoại trừ cường độ các môn học văn hóa hơi thấp, các khía cạnh khác của trường Hoa Đô đều ổn. Từ Vân Ni còn đặc biệt tra cứu trên mạng, biết được Hoa Đô là một ngôi trường lâu đời, có lịch sử hàng chục năm, ban đầu là một nhà máy may, sau đó chuyển thành Học viện Thiết kế Thời trang, rồi dần dần mở rộng các chuyên ngành, cuối cùng trở thành trường trung học nghệ thuật. Học phí không rẻ, cơ sở vật chất trong trường thậm chí còn tốt hơn nhiều trường công lập, sản xuất hàng loạt ngôi sao mạng, thỉnh thoảng còn có vài nghệ sĩ nổi tiếng.

Từ Vân Ni cũng nhanh chóng làm quen với khu vực xung quanh trường, khám phá được vài quán ăn ngon, giá cả phải chăng. Cô cân nhắc một lúc, rồi bàn bạc với gia đình, quyết định ở lại trường học buổi tối, khoảng hơn tám giờ mới về, không ăn tối ở nhà nữa.

Mọi thứ phát triển đều đặn từng bước một.

Điều duy nhất khiến cô cảm thấy tiếc nuối là mối quan hệ xã hội trong lớp quá ít.

Thực ra, Từ Vân Ni khá thích kết bạn.

Nhưng cô cũng hiểu rằng, lớp 12 rồi, vòng tròn xã hội của học sinh đã cố định, có thêm người mới cũng khó mà kết giao. Bản thân cô cũng có nhiều bài vở cần ôn tập, vài ngày học qua đi, chỉ có một lần duy nhất cô bạn ngồi trước mượn một cái băng vệ sinh và nói vài câu với cô, tính ra đó là lần duy nhất cô giao tiếp kể từ khi chuyển trường – nếu không tính lần gặp lớp trưởng.

Bỏ qua điều này, mọi thứ đều khá suôn sẻ.

Dù thỉnh thoảng cũng có những tình huống ngoài ý muốn nho nhỏ.

Ngày thứ tư sau khi chuyển trường, Từ Vân Ni bị chặn lại trên đường về nhà.

Đối phương là một nam một nữ, gương mặt đều quen thuộc, chính là hai người hôm đầu tiên bị cô ngăn lại vì đụng chạm.

Cô gái nói: “Cậu thế này, nên xin lỗi đi.”

Từ Vân Ni ngừng lại, hỏi: “Xin lỗi vì chuyện gì?”

Chàng trai nói: “Chủ yếu vì cậu mới đến, còn không biết gì, nên bên này cũng rộng lượng, cậu xin lỗi là xong.”

Từ Vân Ni liếc nhìn bụi cây bên cạnh, trong đêm thu, ánh đèn đường chiếu xuống những viên gạch xám, một chiếc lá khô hơi cong lên, lay động nhẹ nhàng theo làn gió. Cảm giác không khí tối nay khá tốt, cô khịt khịt mũi, đoán chừng là “Khá”.

Cô gái lại nói: “Lát nữa cậu thái độ tốt một chút, bên này cũng dễ giải quyết, cậu hiểu không, nếu không thì...”

“Tại sao tôi phải xin lỗi?” Từ Vân Ni nhìn thẳng lại, nghi ngờ hỏi:
“Tôi làm sai chuyện gì mà cần xin lỗi? Và ‘bên này’ là bên nào?”

Cô gái ngẩng đầu lên, chất vấn: “Cậu biết cậu đã đắc tội với ai không?”

Từ Vân Ni: “Không biết.”

Cô gái lấy điện thoại ra: “Vậy tôi giúp cậu gọi một cú, cậu tự nói đi.”

Từ Vân Ni hít một hơi sâu: “Các cậu hoặc là giải thích rõ ràng, hoặc là tránh ra.”

Chàng trai bước tới nửa bước: “Này! Không được đi!”

Cậu ta bước tới, gần như chạm vào mặt Từ Vân Ni, có lẽ định dọa cô lùi lại, nhưng cô không hề nhúc nhích.

Thật lúng túng làm sao?

Cậu nam sinh đứng đó, chiều cao tương đương với Từ Vân Ni, nhưng nhìn cô có vẻ cao hơn do đầu nhỏ hơn. Tính cách điềm tĩnh của Từ Vân Ni khiến cậu nam sinh cảm thấy hơi chột dạ khi bị cô nhìn chăm chú, liền giục: “Lưu Lê, nhanh lên đi...”

Trong tình huống căng thẳng, Lưu Lê vội vàng gọi điện: “Tưởng Duệ, cậu nói chuyện với cậu ta đi!”

Từ Vân Ni không thể làm gì khác hơn là nhận lấy điện thoại và áp lên tai.

Tiếng ồn từ đầu dây bên kia nghe có vẻ khá hỗn loạn, như đang ở trong trung tâm thương mại, còn có tiếng MC đang thông báo: “Mọi người đừng đi đâu cả, sau buổi biểu diễn chúng tôi còn có ba phần quà lớn: chương trình đổi thẻ tín dụng, giảm giá 20 đồng, chào đón

khách hàng cũ và mới...”

Có tiếng người di chuyển, một lát sau, một giọng nam đầy khó chịu vang lên trong điện thoại, là giọng khàn đục của người hút thuốc lâu năm.

“Lưu Lê, nói đi!”

Từ Vân Ni nhìn cô gái đối diện, nói: “Tôi không phải Lưu Lê.”

Giọng nói trong điện thoại dừng lại một chút, cô nghe thấy tiếng bật lửa châm thuốc.

“Cậu là người mới chuyển đến à?”

“Đúng vậy, tôi mới chuyển đến. Xin hỏi cậu là ai?”

“Cậu không biết tôi là ai sao?”

“Làm sao tôi biết cậu là ai?”

“Cậu không biết tôi là ai mà còn gọi điện thoại cho tôi sao?”

“...?”

Miệng Từ Vân Ni hơi hé mở, lắng nghe những lời nói vô lý qua điện thoại, rồi nhìn cặp đôi nam nữ đứng trước mặt, tay khoanh lại và vẻ mặt không thân thiện. Cô cảm thấy như mình vừa bị lôi vào một thế giới kỳ quặc.

Dù ngoài kia thế nào, vào đây, tất cả đều giống nhau.

Giọng khàn đục trong điện thoại tiếp tục: “Cậu làm cho bạn tôi mất mặt ở trường, hiểu không? Nhưng vì cậu là người mới, tôi sẽ cho cậu một cơ hội. Để tôi nói rõ, Đinh Khả Mạnh đã đặc tội với tôi, chuyện này không liên quan đến cậu. Cậu chỉ cần xin lỗi bạn tôi, rồi

xin lỗi tôi, đừng đợi tôi phải tự mình đến giải quyết cậu!”

Từ Vân Ni nhìn xa xăm vào con phố tắt nấp, nhẹ nhàng khuyên nhủ đối phương.

“Cậu nên bớt hút thuốc và uống thuốc đều đặn đi.”

Sau khi nói xong, cô đưa điện thoại lại cho hai người đứng ngây ra bên cạnh.

Chương 6: Bị hiểu lầm là định mệnh của nam chính

Tưởng Duệ nói vào điện thoại: “A lô? Anh Vương, có chuyện gì vậy? À, ừ ừ, anh Vương đừng kích động, nói chậm lại nào...”

Từ Vân Ni không muốn dây dưa nữa, cô bước qua họ và rời đi.

Khi đến ngã tư, Từ Vân Ni dừng lại.

Lúc này là giờ cao điểm buổi tối, dòng người trên phố rất đông đúc.

Cô nhìn vào cửa hàng tiện lợi đối diện, nơi chật kín học sinh và người tan làm. Cô nghĩ chắc hẳn món sandwich mình thích đã hết hàng.

Nếu là ngày thường, Từ Vân Ni có lẽ sẽ lấy tạm thứ gì đó để lấp bụng rồi quay lại trường học để tự học. Nhưng sau sự việc bất ngờ vừa rồi, cô bỗng thay đổi ý định, muốn ăn một bữa đàng hoàng để bổ sung năng lượng.

Cô không băng qua đường mà rẽ vào con hẻm bên cạnh.

Đi thêm hơn hai trăm mét, cô vào một ngõ nhỏ.

Khu vực này là khu dân cư cũ, có lẽ đã bốn mươi năm tuổi, cả nhà cửa và con người đều già nua, mang một vẻ cổ kính. Ngay cả cây cối bên đường cũng to hơn một vòng so với những cây ngoài phố lớn.

Tầng trệt của khu dân cư này có nhiều cửa hàng nhỏ, quy mô không lớn, chủ yếu là khách quen. Trong số đó có một tiệm gọi là “Quán Mì Thường Tại”, là nơi Từ Vân Ni phát hiện vào buổi trưa. Tiệm nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Chủ quán là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, dường như có chút khuyết tật, lưng luôn cong không thẳng được.

Bà chủ quán rất nghiêm túc, ít khi cười, nhưng tay nghề rất tốt và rất chú ý vệ sinh. Tóc luôn được búi gọn gàng, đeo tấm chắn nhựa chuyên dụng để tránh giọt bắn. Từ Vân Ni đã quan sát kỹ, mỗi lần bà chủ từ phòng chế biến ra ngoài rồi quay lại, đều rửa tay rất cẩn thận, điều này làm Vân Ni rất yên tâm, và cô đã ghi nhớ quán này.

Sau khi ăn một bát mì bò cà chua nóng hổi, Từ Vân Ni cảm thấy hài lòng.

Khi cô chuẩn bị rời đi, tình cờ thấy bàn bên cạnh.

Hai người đang ăn dường như là mẹ con, cô con gái khoảng bảy tám tuổi, mẹ vừa ăn vừa xem video trên điện thoại, mồ hôi nhễ nhại, thỉnh thoảng lấy khăn giấy lau và ném vào thùng rác bên cạnh.

Vì không nhìn nên nhiều cái không vào thùng rác.

Bà chủ đang nhào bột nhìn thấy nên đi ra ngoài. Lưng bà bị khuyết tật, di chuyển khó khăn, bước đi rất chậm. Từ Vân Ni giơ tay ra hiệu, để bà không cần di chuyển, rồi cô cúi xuống nhặt khăn giấy bỏ vào thùng rác, và nhìn thấy cô bé kia.

Cô bé hơi tránh ánh mắt.

Người mẹ lại ném rơi một cái khăn giấy, Từ Vân Ni lại nhặt lên bỏ vào thùng, rồi lại nhìn cô bé. Cô bé đỏ mặt, khi mẹ ném rơi chiếc khăn giấy thứ ba, cô bé kéo tay mẹ nhắc nhở: “Mẹ, mẹ ném xuống đất rồi...”

Người mẹ nhìn quanh, thấy duy nhất chiếc khăn giấy trên sàn, vội nhặt lên: “Ôi, xin lỗi, thật không chú ý.”

Từ Vân Ni đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Cô quay lại nhìn thấy Thời Quyết đang đứng ở cửa.

Cậu mặc bộ đồ thể thao màu đen, không thấy mang theo cặp sách.

Bộ đồ thể thao này nhìn hợp với cậu hơn so với đồng phục, có lẽ là đồ mua riêng, tay áo kéo lên một chút, để lộ hai đoạn cổ tay trắng trẻo lạnh lẽo.

Kể từ khi giáo viên chủ nhiệm giới thiệu chức vụ của cậu, họ chưa từng nói chuyện lại. Từ Vân Ni nhớ lại lần đầu gặp nhau, vẫn thấy có chút kỳ lạ. Nhưng dù sao cũng là bạn cùng lớp, cậu lại là lớp trưởng, gặp nhau ngoài trường thế này không thể làm ngơ.

Vì vậy cô gật đầu chào, chủ động chào: “Cậu cũng đến đây ăn à?”

Cậu không nói gì.

Từ Vân Ni thử thêm lần nữa: “Mì bò cà chua ở đây rất ngon.”

Thời Quyết đáp lại bằng một tiếng cười khẩy.

?

Thật là sinh vật khó hiểu.

Cô đi ngang qua cậu, hai người không nói thêm lời nào.

Đường về trường khá suôn sẻ, không biết Nhị Tướng Hanh Cáp đã nhận chỉ thị gì mới, không còn chặn đường cô nữa.

Lại một ngày trôi qua.

Từ Vân Ni lại gặp phải một tình huống đặc biệt lần thứ hai ở Hoa Đô.

Chính xác là cô chứng kiến một tình huống đặc biệt.

Buổi chiều, ở lối đi cửa sau tầng ba, Từ Vân Ni nhìn thấy cảnh tượng này: Một người đang chặn một người khác ở góc tường và mắng mỏ.

Góc tối tăm, hành lang lạnh lẽo, không khí ngọt ngào, một người cao một người thấp, tạo nên một cảnh tượng điển hình của bắt nạt học đường.

Hai người liên quan đều là những “người quen” của Từ Vân Ni ở Hoa Đô. Một người là cô gái bị người khác đánh lông vũ ngày đầu tiên, qua sự kiện của anh Vương, cô biết tên cô là Đinh Khả Mạnh. Lúc này, Đinh Khả Mạnh run rẩy sợ hãi, không dám ngẩng đầu lên.

Người còn lại thì khá bất ngờ, chính là lớp trưởng Thời Quyết.

Khi họ nghe thấy có người đến, cả hai quay đầu lại và nhìn thẳng vào Từ Vân Ni.

Từ Vân Ni không phải là người thích can thiệp vào chuyện của người khác, nhưng đôi khi cô không thể kiềm chế được.

Cô hỏi Đinh Khả Mạnh: “Bạn à, có chuyện gì xảy ra à?”

Giọng nói bình thản này đột ngột chen vào không gian lạnh lẽo và yên tĩnh của góc cầu thang, tạo nên sự đối lập rõ ràng.

Đinh Khả Mạnh lắp bắp: “Cái gì?”

Cô liếc trộm Thời Quyết đối diện, lập tức lắc đầu lia lịa: “Không, không có gì...”

Từ Vân Ni dừng lại hai giây, hỏi thẳng: “Cậu có cần giúp đỡ không?”

Đinh Khả Mạnh lắc đầu mạnh mẽ: “Không cần, thật sự không cần!”

Từ Vân Ni nhìn về phía Thời Quyết, nhắc nhở: “Lớp trưởng, sắp vào lớp rồi.”

Nhắc nhở về thời gian, cũng nhắc nhở về thân phận.

Đáng tiếc là, khuôn mặt người đối diện không có chút thay đổi nào.

Từ Vân Ni nhìn vẻ mặt này của cậu, không kìm được nói: “Người ta chưa đến vai cậu, bắt nạt thế có thú vị không? Cậu còn là cán bộ lớp, có thể làm gương một chút được không?”

Nói xong câu này, cuối cùng cũng có chút thay đổi, cậu nhướng mày lên.

Mặt dày thật.

Từ Vân Ni không phải không có tiếc nuối mà nghĩ, bên ngoài hào nhoáng nhưng bên trong mục nát, ông trời thật công bằng, con người đâu thể hoàn hảo mọi thứ, ai cũng phải có khuyết điểm.

“Nếu giờ vào lớp mà cậu vẫn không về, tôi sẽ tìm giáo viên chủ nhiệm đấy.”

Nói xong, cô nhìn Thời Quyết lần cuối, rồi quay lưng bước đi.

Hành lang im lặng trong chốc lát.

Thời Quyết quay đầu lại, ánh mắt trở về phía Đinh Khả Mạnh, cô nàng nắm chặt hai tay, vẻ mặt hồi lỗi nhìn sang chỗ khác.

Thời Quyết từ từ cúi người, mắt ngang với cô ta, sau một hồi, cậu cười nhạt.

Mồ hôi rịn trên trán Đinh Khả Mạnh, cô mím môi không nói gì.

Mười phút trước.

Thời Quyết gặp Đinh Khả Mạnh trong nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nam.

Ngoài cô còn có một người khác, chính là Tưởng Duệ, một trong những kẻ theo chân Vương Thái Lâm. Đinh Khả Mạnh bị Tưởng Duệ chặn ở bên cửa sổ, cậu ta nói với cô: “Đừng ngại ngùng, chỗ này cậu quen thuộc mà, đúng không?”

Đinh Khả Mạnh cúi đầu không dám trả lời.

Tưởng Duệ giơ điện thoại lên trước mặt cô ta: “Nói chuyện đi!”

Lúc đó Đinh Khả Mạnh cũng run rẩy, nhưng vẫn còn khá trôi chảy.

“Thật sự không liên quan đến tôi... Đã bảo cậu ta đừng xen vào chuyện người khác, ai khiến cậu ta ra vẻ chứ... Thật sự...”

“Người mới đến đó không biết từ đâu đến, nói là từ nơi khác. Ngày đầu tiên cậu ta đến, tôi đã quan sát kỹ, chỉ biết học, như một sách vậy! Tôi hoàn toàn không quen cậu ta!”

“Thật sự là vậy, anh Vương, tôi biết lỗi rồi, tôi không dám nữa...”

“Cậu nói cho tôi biết tôi phải làm gì, anh Vương, tôi sẽ nghe theo cậu...”

Họ lại nói thêm vài câu nữa rồi cúp máy.

Thời Quyết đi vệ sinh xong, nhấn nút xả nước.

Tưởng Duệ nghe thấy tiếng động, lập tức nói: “Ai đó? Nghe lén à, ra đây!”

Thời Quyết bước ra từ gian vệ sinh, Tưởng Duệ thấy là cậu, hơi chần chừ, còn vô thức giải thích: “Không có gì, bên này có chút chuyện.”

Thời Quyết đi đến bồn rửa tay.

Tưởng Duệ nói thêm vài câu nhắc nhở Đinh Khả Mạnh: “Nhớ hết chưa?”

Đinh Khả Mạnh liên tục gật đầu, rồi Tưởng Duệ rời đi.

Đinh Khả Mạnh vẫn đứng yên, gãi gãi cổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, như đang trầm tư.

Thời Quyết rửa tay xong, lấy một tờ giấy.

Giấy chỉ còn lại một tờ cuối cùng, bị đè ép đến biến dạng, nhăn nhúm, và khi chạm vào những giọt nước trên tay cậu, nó dần mềm và sụp đổ.

Cậu xoa hai tay vào nhau để lau khô, đồng thời hỏi: “Đang nói gì vậy?”

Đinh Khả Mạnh hoàn toàn không ngờ Thời Quyết sẽ mở miệng, ngây người ra một chút, cô nàng nhìn quanh nhưng cũng chẳng thấy ai khác.

Thời Quyết tắt vòi nước, liếc nhìn vào gương đôi mắt cố ý làm ra vẻ ngây thơ của cô.

“Nói chuyện với cậu đấy, không nghe thấy à?”

Đinh Khả Mạnh căng thẳng đáp: “...Cậu, cậu nói với tôi à?”

Thời Quyết quay lại nhìn cô, không còn bị gương cản trở, ánh mắt của cậu càng trực diện hơn, Đinh Khả Mạnh né tránh ánh mắt cậu và nhìn sang chỗ khác.

Cửa lại mở, có vài nam sinh vào nhà vệ sinh, thấy Đinh Khả Mạnh liền hét lên: “Chuyện gì thế này?!” rồi vội vàng đẩy cửa ra ngoài xem lại bảng hiệu.

“Không sai mà! Đây là nhà vệ sinh nam mà!”

Thời Quyết nói với Đinh Khả Mạnh: “Cậu qua đây.”

Họ chuyển đến lối đi.

Thời Quyết đứng trước Đinh Khả Mạnh, bóng dáng cao lớn hoàn toàn che phủ cô ta.

“Cậu có biết tôi không?” Cậu hỏi.

Đinh Khả Mạnh nghĩ, câu hỏi này thật ngớ ngẩn.

Cô nàng lại trở về dáng vẻ rụt rè, cúi đầu, cắn môi, khuôn mặt ửng đỏ vì căng thẳng, cô nàng khẽ gật đầu.

Bộ dạng này khiến Thời Quyết bật cười.

“Cậu có phải đã luyện phản xạ cơ bắp không?”

Thời Quyết đánh giá cô nàng từ trên xuống dưới: “Giả vờ như thế này mà dùng trên người tôi à?”

Đinh Khả Mạnh dừng lại, từ từ ngẩng đầu lên, cười gượng: “Không, tôi không có ý đó. Vậy... cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

Thời Quyết hỏi: “Vừa nãy cậu nói gì với Tưởng Duệ?”

Đinh Khả Mạnh gãi gãi mặt, nói: “Ồ, cũng không có gì, chỉ là chuyện của học sinh chuyển trường ở lớp cậu thôi.”

“Học sinh chuyển trường ở lớp tôi?”

Thời Quyết cười hỏi: “Học sinh chuyển trường ở lớp tôi thì có chuyện gì?”

Ngay khi cậu vừa hỏi xong câu này, Từ Vân Ni đã đến.

Đinh Khả Mạnh liếc thấy Từ Vân Ni, lập tức cúi đầu, tay nắm chặt vào mép quần, vể mặt đầy vẻ ảm ức.

Sau đó là cảnh vừa xảy ra.

Bây giờ, Từ Vân Ni đã đi rồi.

Thời Quyết nhìn Đinh Khả Mạnh, chân thành nói: “Đinh Khả Mạnh, cậu không nên học nhiếp ảnh, cậu nên học diễn xuất.”

Đinh Khả Mạnh lén nhìn Thời Quyết, tiếp tục nói: “Chuyện này là do anh Vương sắp xếp, nhưng mà, nhưng mà lúc đầu anh ta không phải...”

Cô nàng chuẩn bị giải thích, nhưng Thời Quyết chẳng thèm nghe, cậu nghĩ về ánh mắt và lời nói của Từ Vân Ni lúc nãy, liếc nhìn cô nàng một cái rồi quay người rời đi.

“Ê?” Đinh Khả Mạnh nhìn theo bóng dáng cậu, đầu óc bối rối.

Thời Quyết vào lớp khi chuông reo, cậu quay về chỗ ngồi.

Từ Vân Ni từ đầu đến cuối đều chăm chú viết bài, không hề ngẩng đầu lên.

Thời Quyết ngồi phịch xuống, Ngô Hàng quay sang ngay, một loại

trực giác từ hơn hai năm làm bạn cùng bàn khiến cậu ta hỏi ngay.

“Cậu sao thế?”

“Gì?”

Ngô Hàng cẩn thận hỏi: “Cậu đang giận à?”

Thời Quyết liếc mắt nhìn cậu ta: “Gì cơ?”

Ngô Hàng lắc đầu.

“Không có gì...”

Chương 7: Làm việc tốt mà không ai thấy thì coi như chưa làm

Buổi chiều.

Trong một tiết học, Đinh Khả Mạnh đến tìm Từ Vân Ni.

Cô nàng đến cửa lớp 12-3, trông như một tên trộm, lảng vảng mãi mà không dám vào.

Đúng lúc đó, Ngô Hàng từ bên ngoài quay về.

Đinh Khả Mạnh thấy có người đến gần bèn rụt lại, nhưng Ngô Hàng đã chặn trước mặt cô ta.

“Ơ? Trốn cái gì? Cậu không phải học sinh lớp 12-6 à? Đến đây làm gì? Lén lút thế.”

Đinh Khả Mạnh nói nhỏ: “Tôi, tôi muốn tìm người...”

Ngô Hàng tiến lại gần hơn: “Tìm ai?”

“Từ...”

“Từ? Từ gì? Để tôi đoán, Từ Vân Ni?”

Đinh Khả Mạnh gật đầu, Ngô Hàng thấy rảnh rồi nên chủ động nói: “Tôi gọi giúp cậu nhé?”

Đinh Khả Mạnh: “Cảm, cảm ơn.”

Ngô Hàng cúi người nói: “Tôi không thể giúp không công được, cậu nói xem cậu muốn nói gì với cậu ấy?”

Đinh Khả Mạnh biết không thể chạy thoát, cũng không thể giấu giếm, đành nói nhanh.

“Tôi muốn mời cậu ấy ăn cơm, cảm ơn cậu ấy đã giúp tôi.”

Nói xong, cô nàng lập tức ngược lên đây lo lắng, cầu xin Ngô Hàng: “Đừng nói với ai nhé, tôi chỉ là...”

Ngô Hàng: “Tôi nói với người khác làm gì. Cậu đợi đây, tôi đi gọi người cho cậu.”

Ngô Hàng vào lớp, đi đến phía sau, thực sự rất có lòng mà hạ thấp giọng, nói với Từ Vân Ni đang làm bài: “Bạn ơi, có người gọi cậu ở bên ngoài.”

“Gọi tôi?”

Từ Vân Ni ngạc nhiên, đặt bút xuống rồi ra ngoài.

Ngô Hàng trở về chỗ ngồi, nói với Thời Quyết: “Đinh Khả Mạnh nói muốn mời học sinh chuyển trường ăn cơm để tỏ lòng cảm ơn.”

Nói xong, cậu ta lại nhớ ra điều gì.

“Ơ? Vương Thái Lâm không phải hôm nay sẽ quay lại sao? Cậu nói xem liệu có phải muốn dạy dỗ cậu ấy không?”

Thời Quyết nhìn ra cửa, thấy Đinh Khả Mạnh đang nói chuyện với Từ Vân Ni. Cậu không trả lời mà lật trang giấy trên bàn rồi đeo tai nghe lại.

Trong hành lang, Từ Vân Ni nghe xong ý định của Đinh Khả Mạnh,

nói: “Không cần mời tôi ăn cơm, tôi cũng chẳng làm gì cả.”

Đinh Khả Mạnh vốn đã rất bồn chồn, nghe thấy cô từ chối nên càng thêm lo lắng.

“Sao lại không làm gì? Rõ ràng cậu đã giúp tôi. Không, tôi, tôi không có ý gì khác, ôi, cậu cứ đồng ý đi.”

Đinh Khả Mạnh trông thật đáng thương, môi tái nhợt, mắt đỏ hoe, trông như sắp không chịu nổi, Từ Vân Ni không khỏi nói: “Cậu không cần phải như thế chứ?”

Nghe vậy, Đinh Khả Mạnh như sắp khóc.

Từ Vân Ni: “Chỉ là một bữa cơm thôi mà?”

Đinh Khả Mạnh: “Đúng, chỉ là một bữa cơm, cậu cứ đồng ý đi.”

Đinh Khả Mạnh không dám nhìn Từ Vân Ni, cứ nấn ná không chịu từ bỏ.

Chuông vào lớp vang lên.

Học sinh xung quanh bắt đầu đông dần, Đinh Khả Mạnh như con chuột chũi, càng thu mình lại, nhưng vẫn kiên quyết không đi.

Từ Vân Ni nhìn cô nàng một lúc, cuối cùng nói: “Được, tối nay tan học cậu đợi tôi ở cổng trường.”

Thấy cô đồng ý, Đinh Khả Mạnh như trút được gánh nặng.

Từ Vân Ni trở lại lớp tiếp tục tự học.

Cô bạn ngồi phía trước quay đầu lại, nói nhỏ: “Cậu đừng bận tâm đến Đinh Khả Mạnh nữa...”

Từ Vân Ni sững sờ, cô bạn này tên là gì nhỉ?... Dương Mộng Sa? Trong trí nhớ, cô ấy là một cô gái rất nhút nhát, Từ Vân Ni đã từng chia sẻ bằng vệ sinh với cô ấy, sau đó cô ấy cũng không chủ động nói chuyện với cô lần nào.

“Tại sao?”

Cô hỏi: “Đinh Khả Mạnh có vấn đề gì sao?”

“Dù sao cũng không phải người tốt, cậu đừng quan tâm đến cậu ta.”

Nói xong, Dương Mộng Sa quay đi.

Im lặng một lúc, Từ Vân Ni cúi đầu tiếp tục viết bài.

Buổi tối tan học.

Từ Vân Ni vẫn theo nhịp điệu thường ngày, thu dọn đồ đạc ra khỏi lớp, cô tìm quanh cổng trường rồi thấy Đinh Khả Mạnh ở một góc khuất.

Cô nàng vẫn chưa nhìn thấy cô, đang ngồi xổm bên vệ đường chăm chú nhắn tin trên điện thoại.

Từ Vân Ni bước tới, nói: “Đi thôi.”

“Ơ... ơ!”

Đinh Khả Mạnh giật mình, suýt nữa làm rơi điện thoại, vội vàng cất đi: “Đi, đi thôi, cậu muốn ăn gì?”

Từ Vân Ni đi trước.

“Cậu đi theo tôi.”

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Từ Vân Ni, họ đến quán mỳ Thường Tại.

Đình Khả Mạnh dừng lại trước cửa quán, không vào, ngập ngừng nói: “Cậu muốn ăn ở đây à?”

Từ Vân Ni: “Đúng, sao vậy?”

Đình Khả Mạnh nói nhỏ: “Chúng ta đổi quán khác đi.”

Từ Vân Ni: “Tại sao? Cậu không thích ăn mỳ à?”

Đình Khả Mạnh gãi đầu, nói: “Không phải, tôi có thể, có thể mời cậu ăn chỗ khác hơn, tốt hơn, chỗ này...”

Cô nàng nói được một nửa, đột nhiên nhận ra điều gì, mặt tái mét, cúi đầu.

Từ Vân Ni nói: “Không cần, gần đây tôi gần như ăn hết các quán rồi, quán đắt tiền cũng không ngon bằng chỗ này. Cậu sao vậy?”

Cô nhận ra sự khác thường của Đình Khả Mạnh, rồi chợt nhận ra điều gì, quay đầu lại, thấy Thời Quyết.

Lại lần nữa.

Từ Vân Ni nhớ lại, mình gặp cậu nhiều lần lắm sao?

Thật ra nếu tính kỹ thì cũng không nhiều, so với số lần gặp các bạn khác, thậm chí còn ít hơn, vì nhiều lúc cậu không ở trong lớp, không biết là đang bận gì.

Vậy tại sao cô lại luôn cảm thấy gặp cậu rất nhiều lần nhỉ?

Có lẽ do điều kiện khách quan tạo nên ấn tượng tâm lý.

Không thể không thừa nhận, phong cách của cậu khác hẳn mọi người, tự động thu hút sự chú ý, mỗi lần xuất hiện đều gây ấn tượng sâu sắc.

Đinh Khả Mạnh cúi đầu như đà điểu, không dám thở mạnh. Từ Vân Ni nhẹ nhàng kéo Đinh Khả Mạnh ra phía sau, cố gắng tránh ánh nhìn của Thời Quyết.

Cô kéo Đinh Khả Mạnh vào quán, lần đầu tiên không kéo nổi, Đinh Khả Mạnh như bị cố định tại chỗ. Từ Vân Ni dùng thêm chút lực, cuối cùng cũng kéo được cô nàng vào trong quán.

Thời Quyết đi về phía con đường nhỏ bên cạnh quán.

Phía sau quán là cổng của một tòa nhà cũ, một tòa chung cư khá cũ kỹ, góc cầu thang chất đầy những chiếc xe đạp gần như đã hòa vào tường, trông rất cũ kỹ.

Tòa nhà này có sáu tầng, không có thang máy, giống như một ông lão đã cao tuổi, các chỉ số sức khỏe đều không còn tốt nữa. Thời Quyết lên tầng bốn, đèn cảm ứng âm thanh ở tầng này cũng hỏng, cậu mở cửa trong bóng tối.

Đó là một căn phòng nhỏ, diện tích khoảng hơn tám mươi mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách. Nội thất trong nhà có phần cũ kỹ, nhưng cực kỳ ngăn nắp, nếu để ý kỹ còn có thể ngửi thấy mùi chất tẩy rửa.

Thời Quyết vào phòng, ném ba lô vào góc.

Phòng ngủ của cậu là phòng chính, còn thông với phòng chứa đồ bên cạnh, diện tích cũng không tệ, chỉ là bố cục hơi kỳ lạ. Bên trái có một chiếc giường đơn, rất thấp, hầu như chỉ là một cái giường cao mười phân, bên trên trải đệm, trên ga giường màu bạc xám rải rác vài cuốn sách, bên cạnh đầu giường dựa hai cây đàn guitar có hình dáng khác nhau.

Trên tường phía trước phòng ngủ có gắn một tấm gương lớn, bên dưới đặt loa. Góc tường còn lại có một cây đàn piano điện, trên bàn bên cạnh có card âm thanh, micro, dây bàn phím, các dây này cuốn lấy nhau. Bên cạnh nữa là hai hàng móc treo quần áo, treo đầy quần áo.

Cả căn phòng, bảy phần diện tích đều trống, trông giống một phòng làm việc nhỏ hơn là phòng ngủ.

Thời Quyết đi tắm.

Bước ra khỏi phòng tắm, bàn chân dài gầy để lại những vết nước trên sàn.

Phòng ngủ không bật đèn, Thời Quyết cũng lười kéo rèm. Cậu lau tóc rồi ném khăn tắm qua một bên. Ánh trăng chiếu lên lưng và tứ chi dài của cậu, phản chiếu ánh sáng bàng bạc.

Cậu thay quần áo rồi ra ngoài.

Trong quán mì Thường Tại.

Từ Vân Ni đã ăn gần xong.

Cô ăn khá nhanh, dù không đến mức ngấu nghiến, nhưng một bát mì cũng chỉ mất bảy tám phút để ăn hết. So với cô, Đinh Khả Mạnh ăn rất chậm, như nuốt thuốc, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại, vẻ mặt lo lắng.

Từ Vân Ni ăn xong mì, tựa vào ghế.

Đinh Khả Mạnh nhận thấy ánh nhìn của Từ Vân Ni, nói: "Tôi ăn chậm..."

"Không vội, từ từ ăn, đừng lãng phí," Từ Vân Ni nói: "Tôi có chút

chuyện muốn hỏi cậu.”

“À... chuyện gì?”

“‘Anh Vương’ là ai vậy?”

Đình Khả Mạnh giật mình, liếc nhìn Từ Vân Ni, tự hỏi làm sao cô biết Vương Thái Lâm? Cô biết bao nhiêu rồi?

“Anh, anh Vương, là... là một nam sinh lớp 12-7...”

“Tại sao cậu ta lại gây rắc rối cho cậu?”

Đình Khả Mạnh cúi đầu không nói.

Từ Vân Ni nghĩ một lúc, rồi hỏi tiếp: “Còn nữa, giữa cậu và lớp trưởng của chúng tôi có mâu thuẫn gì sao?”

Đình Khả Mạnh khẽ cắn môi.

Từ Vân Ni thấy cô rụt rè nên hạ giọng nói: “Cậu đừng sợ, ý tôi là nếu cậu thực sự có xung đột với người khác mà không thể tự giải quyết được thì hãy tìm người nói chuyện, dù sao đi nữa, họ bắt nạt cậu trong trường là không đúng.”

Đình Khả Mạnh vẫn cúi đầu không nói gì.

“Cậu đã chọc giận họ sao?”

“À... tôi...”

“Dù tôi mới đến và chưa quen lắm, nhưng chúng ta có thể cùng nhau bàn cách giải quyết. Hoặc cậu có thể tìm thầy cô, tìm bố mẹ, nếu có mâu thuẫn thì nên giải quyết, giữ trong lòng mãi mãi không thể giải quyết vấn đề được.”

Đình Khả Mạnh lí nhí: “Cảm ơn cậu đã giúp tôi.”

“Chưa giúp gì đâu, cậu phải nói rõ trước đã.”

“Tôi nói là cậu đã giúp tôi vào ngày đầu tiên cậu chuyển đến...”

“Ồ, hôm đó à.”

Từ Vân Ni nhớ lại: “Hôm đó giúp cậu là vì cậu cầu cứu tôi.”

Đình Khả Mạnh nghi ngờ: “Cầu cứu sao?”

Từ Vân Ni: “Không phải sao?”

Đình Khả Mạnh nhớ lại cảnh lúc đó, khi ấy cô nàng hoàn toàn không quen biết Từ Vân Ni, chỉ là trong đám người xung quanh cười nhạo, cô nàng vô thức nhìn về phía người duy nhất không cười mình.

Hóa ra ánh mắt lúc đó được xem là cầu cứu sao?

Đình Khả Mạnh nhỏ giọng nói: “Thật sự không có chuyện gì, tôi chỉ muốn mời cậu một bữa ăn thôi, ăn xong rồi về nhà.”

Ăn xong, Đình Khả Mạnh thanh toán.

Từ Vân Ni đứng lên, hướng cô đang nhìn là thẳng vào phòng bếp, thấy bà chủ đang bận rộn ở góc, cô nhìn vài lần rồi nói với Đình Khả Mạnh: “Cậu ra ngoài đợi tôi, tôi sẽ ra ngay.”

Đình Khả Mạnh ra khỏi quán, Từ Vân Ni tiến đến bên cạnh bà chủ, khi đến gần, cô cảm nhận được lưng bà chủ có vẻ nghiêm trọng hơn, cột sống bị biến dạng nặng, hành động cũng run rẩy, nhưng bà vẫn không chịu buông bỏ thùng hàng.

Cô nói: “Bà chủ, xin lỗi đã làm phiền, cháu muốn hỏi một chút, cô có tiện không ạ?”

“Vâng ạ?”

Bà chủ dừng lại, Từ Vân Ni nhanh chóng tiến lên một bước, cô đỡ lấy thùng hàng và sắp xếp gọn gàng. Bà chủ thở phào, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Từ Vân Ni nói: “Cô có tay nghề rất giỏi ạ, cháu muốn hỏi, hầm thịt bò có cần chần qua nước không? Mẹ cháu luôn chần qua nước vì sợ có vi khuẩn, làm thịt trở nên khó nhai, mẹ cháu lại bảo do rằng cháu có vấn đề.”

Bà chủ nói: “Không cần chần qua nước nóng, chần xong sẽ mất vị và dễ bị dai. Tùy vào chất lượng thịt, có thể ngâm nước lạnh hoặc hầm trực tiếp, chú ý vớt bọt máu thường xuyên là được.” Từ Vân Ni nói: “Cảm ơn bà chủ, cháu sẽ về nói lại với mẹ.”

Bà chủ lấy từ thùng ra một chai nước ngọt đưa cho cô, Từ Vân Ni nói: “Không cần đâu ạ, cháu ăn nhiều rồi, không uống nổi nữa.”

Cô đặt chai nước vào tủ lạnh rồi quay người ra ngoài.

Khi cô quay đầu lại.

Lại, lại, lại, lại, lại, lại, lại, lại thấy Thời Quyết.

Chương 8: Tôi đi cảm ơn cậu ấy ngay, được chứ?

Từ Vân Ni rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này cô không buồn chào hỏi, trực tiếp đi ra ngoài.

Khi đi đến trước mặt Thời Quyết, cậu cũng không tránh ra.

Từ Vân Ni ngửi thấy một mùi hương nhẹ thoang thoảng.

Nhìn kỹ, tóc cậu vẫn chưa khô.

Cậu vừa tắm sao?

Từ Vân Ni không hiểu trong thời gian ngắn như vậy cậu đi đâu tắm và còn thay quần áo. Cậu trông thật khỏe khoắn, dù đêm thu đã se lạnh, ngoài đường nhiều người đã khoác áo khoác, nhưng cậu chỉ mặc một chiếc áo phông ngắn tay. Vai cậu rộng và dài, áo phông ôm sát người, dưới ánh đèn, làn da trắng của cậu gần như phát sáng.

Nhìn vào đôi mắt hơi thu hẹp của cậu trong vài giây, cuối cùng Từ Vân Ni không kìm được hỏi: “Cậu rốt cuộc muốn gì?”

Thời Quyết: “Gì cơ?”

“Đừng vòng vo nữa được không?” Từ Vân Ni chỉ vào vị trí của cậu:

“Cậu đến tìm Đinh Khả Mạnh à? Giữa các cậu có vấn đề gì sao? Nếu có chuyện gì thì nói ra đi, các cậu đang làm cái gì vậy?”

Khác với Từ Vân Ni đang dao động cảm xúc, Thời Quyết lại bình tĩnh như bờ biển trong bức ảnh.

“Tôi tìm cậu ta làm gì?”

Ai mà biết được.

Từ Vân Ni: “Thế tại sao cậu lại đuổi theo tới đây?”

Vẻ mặt của Thời Quyết như thể câu hỏi này thật kỳ lạ.

“Đuổi theo tới đây? Quán này là nhà cậu mở, người khác không được đến sao?”

Từ Vân Ni phản bác lại: “Thế cậu chặn ở cửa này, quán này là nhà cậu mở sao?”

“Đúng vậy.”

Cậu nói rồi chỉ vào khu vực làm việc: “Đó là mẹ tôi.”

...

?

Thời Quyết nhìn người trước mặt đột nhiên đơ ra, mắt mở to, miệng hé mở, lông mày nhíu lại, còn hiện lên vài nếp nhăn.

Thời Quyết: “Đinh Khả Mạnh không nói với cậu sao?”

Không.

Không lạ gì cô nàng không dám vào, không lạ gì lúc nào cũng thấy cậu ở cửa.

Từ Vân Ni thật sự hơi ngạc nhiên, đừng nói là quán này là nhà cậu,

cậu và bà chủ chẳng có chút giống nhau.

Là con ruột sao?

Thời Quyết lạnh lùng nói: “Có vấn đề gì à?”

Từ Vân Ni lắc đầu.

Cô không biết nói gì, muốn rời khỏi đây. Cô bước lên nửa bước.

Không phải vì cô không muốn đi một bước đầy đủ, mà là nếu đi thêm một chút, hai người sẽ đụng nhau.

Nhưng Thời Quyết vẫn không có dấu hiệu muốn di chuyển.

Từ Vân Ni liếc cậu một cái, ánh mắt lại chạm nhau.

Một giây.

Hai giây...

Không nói đến gì khác, khả năng đối mặt của Thời Quyết ít nhất cũng ngang bằng hai trăm người như Tưởng Duệ.

Rõ ràng là một tình huống thiên hoang địa lão, vĩnh viễn không có chút lung lay.

Cô ngửi thấy mùi hương hoa trên người cậu, có thể từ đầu gọi đầu, có thể từ sữa tắm.

“Cậu về trường đi.” Thời Quyết nói.

?

Đề nghị hay đấy, vậy thì cậu tránh ra đi.

Từ Vân Ni chân thành nói: “Lớp trưởng, nếu cậu thật sự rảnh rỗi như vậy, chi bằng đi giúp mẹ cậu một tay đi.”

Nói xong, cô đẩy cậu ra, chen qua bên cạnh.

Ngoài quán, gió đêm thổi qua, cơ thể cô cảm thấy thoải mái hơn.

Từ Vân Ni hít thở sâu một lần, đầu óc trở nên tỉnh táo hơn nhiều.

Cô nhìn xung quanh quán, Đinh Khả Mạnh đang đứng bên cạnh một cây cây, chăm chú nhìn điện thoại, lông mày nhíu lại, hai tay bận rộn gõ phím.

Từ Vân Ni gọi: “Đi thôi, cậu có về trường không?”

Đinh Khả Mạnh ngẩng đầu, vội vàng nói: “Đợi tôi với, tôi đi cùng cậu! Tôi về nhà cũng theo hướng đó!”

Trong quán, Thời Quyết đi vào bên trong, xếp chồng các thùng đồ uống lên nhau, rồi lấy thêm vài chai bỏ vào tủ lạnh.

“Sao con lại đến đây?”

Trong khu vực làm việc, Ngô Nguyệt Kỳ nhìn thấy Thời Quyết, khuôn mặt hiện lên vẻ không hài lòng.

“Mẹ đã nói con làm gì thì làm, đừng đến quán.”

Thời Quyết hỏi: “Con có gì cần phải làm?”

Ngô Nguyệt Kỳ vỗ tay lên bàn: “Con hoặc là đi học, hoặc là luyện đàn, nhảy múa, nếu mệt thì đi chơi với bạn bè.”

Thời Quyết: “Chơi với họ còn mệt hơn.”

Ngô Nguyệt Kỳ nói: “Dù sao thì đừng đến quán.”

Thời Quyết đi đến trước khu vực làm việc, cúi xuống, hai khuỷu tay chống lên bàn, nói: “Mẹ, nếu mẹ thật sự không muốn con giúp, thì thuê người đi. Còn nữa, tại sao mẹ không dùng cái máy điều trị mà con mua? Bao bì đã mất rồi, mẹ có gói lại cũng không thể trả lại được đâu.”

Ngô Nguyệt Kỳ vừa nghe không thể trả lại, tức giận trách móc: “Con đúng là phí tiền! Vậy con tìm người bán đi!”

Thời Quyết nói: “Không cần phiền phức thế đâu, con rảnh thì vút đi cũng được.”

“Con...”

Ngô Nguyệt Kỳ trợn mắt, Thời Quyết cười nói: “Không vút thì dùng, không dùng thì vút, mẹ chọn đi.”

Cậu để lại câu nói rồi tiếp tục sắp xếp hàng hóa.

Cậu sắp xếp xong các thùng hàng cuối cùng, lấy một chai nước từ tủ lạnh rồi ngồi xuống bên cạnh.

Trùng hợp làm sao, đây chính là chai nước Ngô Nguyệt Kỳ định tặng Từ Vân Ni nhưng không đưa được. Từ Vân Ni đã để chai nước ở mép tủ lạnh, vị trí rất nổi bật.

Thời Quyết nhìn chai nước, mở nắp uống.

“Cô bé vừa rồi...”

Ngô Nguyệt Kỳ vừa nhào bột vừa hỏi: “Là bạn học của con...?”

“Vâng?” Thời Quyết ừ một tiếng:

“Là bạn học.”

“Con cảm ơn con bé chưa?”

“Cảm ơn cậu ấy? Con cảm ơn cậu ấy vì chuyện gì?”

Ngô Nguyệt Kỳ ngẩng đầu: “Con không nhìn thấy sao?”

Thời Quyết nhướng mày, quay sang một bên, cười khế: “Mẹ muốn cảm ơn, nhưng người ta có muốn nhận không?”

Ngô Nguyệt Kỳ: “Con lẩm bẩm cái gì vậy?”

Thời Quyết quay lại, vẻ mặt vô tội.

Ngô Nguyệt Kỳ nói: “Người ta đã giúp đỡ, con nên bày tỏ lòng cảm ơn, đó là điều cơ bản, hơn nữa các con là bạn học, con còn là lớp trưởng, càng nên có lễ phép, nếu không gặp nhau ở trường sẽ như thế nào?”

Ở chỗ mẹ không nhìn thấy, Thời Quyết lấy ngón út gãi tai.

Nói xong một lúc, Ngô Nguyệt Kỳ lại hỏi: “Con không cảm ơn con bé, vậy các con đứng ở cửa lâu như vậy làm gì?”

“Ồ, mẹ nhìn thấy rồi à?” Thời Quyết khoanh tay ra sau ghế, chân gác lên, tay vuốt tóc rồi trượt xuống cổ, cậu chậm rãi nói:

“Không làm gì cả, chỉ là cậu ấy không thể rời mắt khỏi con trai mẹ thôi.”

Giọng nói, thần thái và tư thế của cậu như một lọ nước hoa bị vỡ, mùi hương vô hình lan tỏa khắp nơi, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngô Nguyệt Kỳ vô cùng khó chịu với thái độ lấc cấc đó, bà đập mạnh cái cán lăn bột xuống bàn!

“Con học được cái thói xấu đó ở đâu? Suốt ngày lố lằng, ngồi thẳng lên!”

Bà quá xúc động, ho liên tục mấy tiếng.

“Mẹ, đừng giận.”

Thời Quyết ngồi thẳng lưng ngay lập tức, vẫn còn chút nụ cười trên mặt.

“Con sai rồi.”

Lời xin lỗi của cậu luôn kịp thời nhưng hơi hợt. Ngô Nguyệt Kỳ vừa ho vừa chỉ tay vào cậu, mặt đỏ bừng, không nói được lời nào. Thời Quyết an ủi bà:

“Được rồi, mẹ đừng lo, con sẽ đi cảm ơn cậu ấy ngay, được chứ?”

Cậu đứng dậy, ngửa cổ uống hết chai nước ngọt còn lại rồi ném chai rỗng đi rồi bước ra ngoài.

Từ Vân Ni bị Thời Quyết đuổi kịp tại ngã tư.

Thực ra không phải là đuổi kịp, cô dừng lại ở chỗ ấy một lúc.

Cả hai bước đi chậm rãi, Đinh Khả Mạnh trông như đang suy nghĩ đủ thứ. Đến ngã tư, rẽ ra mỗi người một hướng, Từ Vân Ni trở lại trường để tự học, còn Đinh Khả Mạnh về nhà. Nhưng cô nàng vẫn chần chừ, lưỡng lự, như muốn nói gì đó nhưng không thành lời.

“Cậu còn gì muốn nói không?”

Từ Vân Ni hỏi.

“Ừm... có.”

“Nói đi.”

“Là... là...”

Từ Vân Ni ngược nhìn bầu trời đêm, quyết định cho cô nàng thêm hai phút.

Khoảng vài giây cuối, Đinh Khả Mạnh như quyết định được, nói: “Tôi... tôi chỉ là, thực ra là muốn... Ờ?!”

Khi cô cuối cùng như sắp nói ra điều gì đó thì bị ai đó kéo đi.

Thời Quyết như bắt gà con, kéo Đinh Khả Mạnh ra sau. Từ Vân Ni hỏi: “Cậu định làm gì?”

Thời Quyết thản nhiên đáp: “Đừng xen vào chuyện người khác, ai cần cậu lo? Thật phiền phức.”

Đinh Khả Mạnh vốn đang vùng vẫy, nghe thấy câu này liền đứng im. Đó chính là câu cô nàng từng dùng để mô tả Từ Vân Ni với Vương Thái Lâm, bây giờ nghe lại, cảm thấy vô cùng áy náy. Cô nàng vốn định tỏ ra đáng thương với Từ Vân Ni, nhưng giờ không nói được lời nào.

Thấy cô từ bỏ vùng vẫy, Thời Quyết cũng không cố nữa, cậu vòng qua, chuẩn bị đưa người đi.

Từ Vân Ni gọi lại.

“Đinh Khả Mạnh!”

Đinh Khả Mạnh quay lại.

Từ Vân Ni: “Tôi vừa nói gì với cậu, cậu quên rồi sao?”

Đình Khả Mạnh lắp bắp: “Ờ... tôi, tôi thật sự có chút chuyện cần nói...”

Từ Vân Ni nhìn cô ta, rồi nhìn Thời Quyết, gật đầu: “Được.”

Thời Quyết nhìn theo bóng cô rời đi, hỏi Đình Khả Mạnh: “Cậu ấy vừa nói gì với cậu?”

Đình Khả Mạnh gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Cậu ấy bảo nếu gặp rắc rối có thể tìm cậu ấy bàn bạc...”

“Ồ.”

Thời Quyết nói: “Tốt thật đấy, cậu định tìm cậu ấy bàn bạc không?”

Đình Khả Mạnh cúi đầu không nói gì.

Thời Quyết nói: “Vừa định dẫn cậu ấy đi đâu?”

Đình Khả Mạnh run lên, nhìn Thời Quyết.

“Ý gì cơ?”

“Ý cậu là sao?”

Đình Khả Mạnh nhìn Thời Quyết, từ tận đáy lòng cô nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao chuyện này lại liên quan đến cậu?

Đình Khả Mạnh ử rử nói: “Tôi không định dẫn cậu ấy đi đâu cả.”

Thời Quyết đưa tay ra: “Đưa điện thoại đây.”

Đình Khả Mạnh lập tức đỏ mặt, kích động nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không định dẫn cậu ấy đi đâu cả! Đúng! Quả thật có người bảo tôi dẫn cậu ấy đi đâu đó, nhưng sau bữa ăn tối, tôi lại không muốn dẫn cậu ấy đi nữa! Tôi chỉ đơn thuần muốn cảm ơn cậu ấy thôi, không

được sao!”

Cô nàng hiếm khi nói to như vậy, suýt chút nữa làm bản thân hoảng sợ, nói xong lại co rúm lại.

Im lặng một lúc.

Thời Quyết: “Điện thoại.”

Nước mắt Đinh Khả Mạnh chảy ra, hoàn toàn từ bỏ chống cự, cô nàng đưa điện thoại cho Thời Quyết.

Thời Quyết lướt qua tin nhắn của Đinh Khả Mạnh, cả tối cô nàng đều nhắn tin, ban đầu là mấy chuyện linh tinh, nhưng sau bữa ăn tối lại thay đổi ý định. Nhìn thời gian, đúng là lúc ăn tối cô nàng đã đổi ý, nói với đối phương rằng Từ Vân Ni có việc đột xuất phải đi.

Khi cậu đang xem, có thêm hai tin nhắn mới, đối phương vẫn đang hồi thúc.

Thời Quyết ngẩng đầu nhìn Đinh Khả Mạnh, thấy cô nàng đang sụt sịt.

Cậu tắt điện thoại và trả lại cho cô ta, Đinh Khả Mạnh tưởng đã xong, định rời đi.

“Đi đâu?” Thời Quyết lại gọi cô nàng lại.

Đinh Khả Mạnh quay đầu, mắt mũi sụt sịt.

Thời Quyết: “Đi thôi.”

Đinh Khả Mạnh: “...Đi?”

Thời Quyết bước về hướng trong tin nhắn mà cậu vừa đọc: “Đi nói chuyện rõ ràng với Vương Thái Lâm.”

Đinh Khả Mạnh nhìn theo bóng Thời Quyết, đột nhiên hiểu cậu định làm gì, trong lòng như có một tia hy vọng lóe lên, cô nàng nhanh chóng bước theo, nói: “Anh, anh định giúp em à? Tại sao?”

“Ai là anh của cậu?” Thời Quyết liếc nhìn cô ta.

“Nước mắt cậu ngừng nhanh thật đấy, cậu thật sự nên đổi nghề làm diễn viên đi.”

Đinh Khả Mạnh giải thích: “Vừa rồi không phải diễn, là thật lòng.”

Thời Quyết cười.

Nụ cười của cậu trong gió đêm suýt làm Đinh Khả Mạnh ngây ngất.

Dưới ánh trăng trong vắt, gió nhè nhẹ thổi, chẳng mấy chốc họ đã đến nơi.

Địa điểm hẹn là trong một công viên nhỏ, khung cảnh này chắc hẳn được sắp xếp kỹ lưỡng. Bốn người, ngoài Tưởng Duệ và Lưu Lê là hai trợ thủ thân cận ra thì còn có hai đàn em đứng hai bên, khi họ tiến vào, bốn người tự động tách ra, tạo ra một khung hình để lộ Vương Thái Lâm đang ngồi trên thiết bị tập thể dục, cậu ta đang hút thuốc và rung chân.

Người ngựa sẵn sàng, chỉ chờ khai màn.

Không ai chú ý rằng, trong bụi cây bên cạnh, còn có một người đang ngồi xổm xem kịch.

Đó là Từ Vân Ni.

Cô lén lút theo dõi họ.

Nói Từ Vân Ni có cảm giác được điều gì không đúng ở Đinh Khả

Manh thì chắc chắn là có. Dù là từ sự che giấu của Đinh Khả Mạnh hay thái độ đôi khi bộc lộ của những người xung quanh, đều cho thấy chuyện này có lẽ còn nhiều ẩn khuất.

Nhưng Từ Vân Ni luôn nghĩ rằng, chuyện này không liên quan đến mình, cô chỉ tình cờ nhìn thấy và đưa tay giúp đỡ.

Đến tối nay, cô thực sự không thể chịu nổi nữa.

Cô phải làm rõ chuyện này.

Chương 9: Tình yêu từ lớp trưởng

Phía trước, trên thiết bị tập thể dục, Vương Thái Lâm đang ngồi hút thuốc, dáng vẻ thật sự không tệ. Tuy ngồi nhưng vẫn có thể thấy rõ thân hình cao lớn và nét mặt sắc sảo của cậu ta, trong phạm vi học sinh trung học, có thể coi là kiểu nam sinh hoang dã và đầy sức hút, trông rất oai phong.

Có lẽ dáng vẻ này là để hù dọa người khác, nhưng ai ngờ khi đàn em tản ra, cậu ta lại nhìn thấy Thời Quyết.

“...?”

Vương Thái Lâm nghiêng đầu nhìn Đinh Khả Mạnh đứng sau lưng Thời Quyết.

“Không phải, ý gì đây? Không phải bảo cậu dẫn học sinh mới chuyển đến à?”

Đinh Khả Mạnh khẽ nói: “Cậu ấy, cậu ấy có việc nên đi trước rồi.”

Nói xong cô nàng liền núp sau lưng Thời Quyết, may mà cả hai có sự chênh lệch chiều cao khá lớn, cô nàng có thể thu mình đến mức không còn thấy bóng dáng.

“...Đừng kéo áo tôi, muốn siết cổ tôi à.” Thời Quyết mạnh tay kéo cổ áo, cứu chiếc áo ra khỏi tay Đinh Khả Mạnh rồi nói với Vương Thái Lâm:

“Tôi bảo cậu ta dẫn tôi đến đây để nói chuyện với cậu.”

Vương Thái Lâm không hiểu tại sao Thời Quyết lại có mặt ở đây, thái độ rất cần trọng.

“Muốn nói gì?”

Thời Quyết không vòng vo: “Về việc cậu muốn đăng ký danh nghĩa (*) lần trước, cậu đã tìm được chỗ nào chưa?”

“Đăng ký danh nghĩa? Chưa, tôi còn định hôm nào tìm ông chủ Thôi nói lại.”

Vương Thái Lâm hút một hơi thuốc, chân lại rung lên: “Cậu cũng giúp tôi nói một chút đi, tôi cũng không làm gì khác, chỉ muốn đăng ký tên thôi.”

Thời Quyết: “Được, tôi sẽ giúp cậu nói, cậu nhượng bộ một chút, chuyện của Đinh Khả Mạnh bỏ qua được không?”

Vương Thái Lâm chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Thời Quyết lại thật sự đồng ý, còn đưa ra điều kiện như vậy. Trong phút chốc, cậu ta không còn hút thuốc, chân cũng không rung nữa, cả người đứng yên tại chỗ.

Vương Thái Lâm cảm thấy mình không có hi vọng đỗ đại học, cậu ta cũng không thích học, nên nghĩ đến việc phát triển trong lĩnh vực truyền thông xã hội, chăm chỉ xây dựng. Cậu ta đã tạo một tài khoản, muốn thu hút người theo dõi, nhưng việc xác thực lại không có gì đáng giá. Trước đây cậu ta đã học vài ngày ở SD, muốn đăng ký tên của họ, kiếm vài giải thưởng, tham gia một số hoạt động, nhưng Thôi Hạo thấy cậu ta không đủ năng lực nên không đồng ý.

“Cơ mà.” Vương Thái Lâm không hiểu: “Tại sao chứ?”

Lời của Thời Quyết khiến Vương Thái Lâm rất bất ngờ.

Vương Thái Lâm và Thời Quyết đều là những nhân vật nổi bật ở Hoa Đô, nhưng mối quan hệ giữa hai người chỉ là quen biết xã giao, không thân thiết.

Lúc mới vào trường, Vương Thái Lâm không cùng lớp với Thời Quyết, nhưng ngay ngày đầu tiên nhập học đã nghe về cậu, vì ngoại hình quá nổi bật.

Vương Thái Lâm ngay lập tức xác định Thời Quyết là đối thủ, với quan niệm một núi không thể chứa hai hồ, nhưng chẳng mấy chốc cậu ta nhận ra mình không thể coi Thời Quyết là đối thủ.

Tâm trí của Thời Quyết không ở trong trường.

Lần đầu tiên Vương Thái Lâm thực sự tiếp xúc với Thời Quyết là một tháng sau khi vào học, khi thành phố tổ chức một chương trình văn nghệ chào mừng Quốc khánh, và Hoa Đô được chọn để gửi một tiết mục ca múa tham gia. Cả hai đều được chọn tham gia.

Người phụ trách chương trình là một giáo viên mới tốt nghiệp từ Học viện Âm nhạc, khoảng hai mươi tuổi, lần đầu tiên dàn dựng một chương trình lớn với hơn bốn mươi, năm mươi người, rất không thành thạo. Mỗi khi gặp khó khăn, Thời Quyết đều đưa ra ý kiến, dù là phần hợp xướng hay phần múa, đều rất chính xác. Cuối cùng, hầu hết các ý kiến chỉnh sửa của cậu đều được giữ lại, giáo viên âm nhạc thậm chí còn gọi cậu cùng nghiên cứu việc hậu kỳ của chương trình.

Kết quả là tiết mục của họ đoạt giải nhất, được trưng bày trên trang chủ của trang web của Sở Giáo dục trong vài ngày, hiệu trưởng của trường rất tự hào, đi lại vui vẻ đến mức nhảy cẫng lên.

Vương Thái Lâm rất ngạc nhiên, không ngờ Thời Quyết nhìn bề ngoài như một kẻ chơi bời mà lại có năng lực như vậy.

Dần dần ở trong trường, bất cứ ai đi theo con đường âm nhạc, nhảy

múa, gần như đều biết đến cậu. Thời Quyết lớn hơn họ một tuổi, nghe nói đã từng nghỉ học hơn một năm, nhưng ở tuổi còn trẻ đã có thể đảm nhận những dự án thương mại rất trưởng thành tại các tổ chức chính quy. Từ khi cậu nhập học, những buổi diễn quan trọng, cuộc thi của trường, những tác phẩm đáng tự hào gần như đều có dấu ấn của cậu.

Tài năng này, chỉ có thể nói là do trời phú.

Mọi người đều biết cậu học tại các tổ chức đào tạo bên ngoài, quan hệ xã hội chắc chắn phức tạp hơn học sinh bình thường, tin đồn về cậu cũng không ngừng. Ban đầu có người nói cậu chỉ học một năm rồi sẽ rời đi. Sau một năm, lại có người nói cậu đã ký hợp đồng với công ty từ sớm, chỉ chờ tốt nghiệp, thậm chí còn có người nói cậu đã bị bao nuôi bên ngoài, tin tốt, tin xấu gì cũng có. Bản thân cậu chưa từng nhắc đến, cũng không giải thích.

Cậu thường tổ chức hoạt động, tham gia hoạt động, nói chuyện với mọi người, năng lực xuất sắc, làm việc nghiêm túc nhưng phần lớn thời gian rất thoải mái, có nhiều bạn bè.

Nhưng nếu nói cậu là người nhiệt tình, thì không đúng chút nào.

Thực tế, hầu hết mọi người trong trường đều ngầm hiểu rằng Thời Quyết bề ngoài nhiệt tình nhưng bên trong lạnh lùng, tham vọng lớn, cậu dù có chơi đùa đến đâu cũng luôn ưu tiên sắp xếp công việc của mình. Nhiều người đã nói riêng rằng cậu là người không có tâm, không dễ để kết thân.

“Này.” Thời Quyết gọi cậu ta trở lại,

“Được không? Nghĩ gì đấy?”

“Không phải...” Vương Thái Lâm không hiểu tại sao Thời Quyết lại ra mặt giúp Đinh Khả Mạnh xa lạ này.

“Cậu và Đinh Khả Mạnh rất thân à?”

“Không thân.”

Vương Thái Lâm hỏi: “Không thân thì tại sao lại...”

Bên cạnh, Tưởng Duệ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ghé vào tai Vương Thái Lâm nói vài câu, Vương Thái Lâm hiểu ra: “À! Cậu không phải giúp Đinh Khả Mạnh, mà giúp học sinh mới chuyển đến à?”

Trong bụi cây, Từ Vân Ni hơi ngạc nhiên.

Thời Quyết: “Cậu cứ coi như vậy đi.”

Thấy cậu ấy thừa nhận, Vương Thái Lâm càng ngạc nhiên hơn.

“Cậu quen học sinh mới chuyển đến à?”

“Đương nhiên.”

Thời Quyết cười nói: “Đó là bạn cùng lớp của chúng tôi.”

Vương Thái Lâm ngập ngừng, Thời Quyết lại nói: “Giáo viên chủ nhiệm vừa gọi tôi dặn dò, bảo tôi quan tâm cậu ấy, mới mấy ngày đã bị cậu dọa đến không dám đi học rồi.”

“Ờ!”

Vương Thái Lâm cười: “Cậu làm lớp trưởng trách nhiệm đấy, hơn hẳn cái thằng lớp trưởng chỉ biết thu bài tập của lớp tôi. Tôi thật sự không để ý cậu ấy là người bên lớp 12-3.”

Cậu ta lẩm bẩm, đứng lên và đi lại.

“Thực ra lúc đầu tôi cũng không định làm gì cậu ấy, mới chuyển đến

cái gì cũng không biết, nhưng cậu ấy ngang ngạnh lắm cậu biết không? Tôi bảo cậu ấy xin lỗi mà cậu ấy không xin lỗi, còn mắng tôi!”

Thời Quyết hơi ngạc nhiên: “Cậu ấy mắng cậu?”

“Ừ!”

Vương Thái Lâm tức giận: “Cậu ấy bảo tôi bớt hút thuốc lại và uống thuốc đều đặn đi! Có ai nói thế không chứ!”

May mà trời tối, che giấu đi nụ cười gượng trên môi Thời Quyết.

Cậu nói với Vương Thái Lâm: “Vừa rồi tôi bàn với cậu chuyện đó, cậu thấy sao? Nếu không thì thôi.”

Chẳng cần suy nghĩ, dù Thời Quyết có nói riêng, Vương Thái Lâm cũng gần như có thể nể mặt, huống chi cậu còn đưa ra điều kiện tốt.

Cơ hội hiếm có, không tranh thủ thì phí.

Vương Thái Lâm thoải mái nói: “Được thôi! Tôi không làm khó cậu đâu, chuyện này coi như bỏ qua.”

Thời Quyết gật đầu, nói: “Cho tôi chút thời gian, tôi sẽ đi tìm anh Thôi để nói chuyện.”

“Được.” Vương Thái Lâm chỉ vào Đinh Khả Mạnh đang định lên chuồn đi phía sau, “Này, cậu qua đây.”

Đinh Khả Mạnh rón rén bước về phía Thời Quyết, Vương Thái Lâm không kiên nhẫn nói: “Tôi đã nói là nói! Nói bỏ qua là bỏ qua, tôi hỏi cậu chuyện khác!”

Đinh Khả Mạnh nhìn Thời Quyết cầu cứu, Thời Quyết không thèm

nhìn, cậu đẩy cô nàng vào chỗ của Vương Thái Lâm rồi rời đi ngay.

Vương Thái Lâm như đang bắt một chú gà con, nhìn quanh xung quanh.

“Đổi chỗ để hỏi cung?”

Lưu Lê la lên rằng đói rồi, Vương Thái Lâm nói: “Được, tìm chỗ ăn chút gì đó, hay là về trường ăn, tôi cũng hơi đói rồi...”

Họ đi ra khỏi công viên nhỏ, phía sau bụi cây, Từ Vân Ni bước ra.

Cô đứng trên khoảng đất trống hơi rộng rãi này, nhìn quanh, có thiết bị tập thể dục, có cây cỏ và những chiếc đèn đường không quá sáng.

Cô nghiêng đầu, lông mày vẫn hơi nhíu lại.

Cô ngẩng đầu lên, xa xa trên bầu trời, gió nhẹ thổi tấm mạng mây mỏng, để lộ ánh trăng, trắng tinh và sáng lóa.

Đoàn người của Vương Thái Lâm rẽ vào con đường nhỏ, nghe thấy tiếng nói phía sau: “Đình Khả Mạnh?”

Họ quay lại, thấy Từ Vân Ni đang theo sau, vẻ như tình cờ gặp. Đình Khả Mạnh cũng rất ngạc nhiên, lén nhìn Vương Thái Lâm.

Từ Vân Ni nhìn mọi người, hỏi Đình Khả Mạnh: “Sao cậu ở đây? Họ là ai vậy?”

Đình Khả Mạnh mở miệng, chưa biết phải nói sao, thì thấy Từ Vân Ni như hiểu ra, quay sang Vương Thái Lâm nói: “À, là ‘anh Vương’ phải không?”

Lưu Lê nói nhỏ gì đó vào tai Vương Thái Lâm.

Vương Thái Lâm nhìn Từ Vân Ni từ đầu đến chân.

“Cậu là học sinh mới chuyển đến?”

Từ Vân Ni thừa nhận: “Đúng, tôi là học sinh mới chuyển đến.”

Vương Thái Lâm hừ một tiếng: “Cậu xuất hiện thật đúng lúc, chỉ cần sớm hơn nửa giờ là được rồi.”

Từ Vân Ni không hiểu: “Ý cậu là gì?”

Vì đã hứa với Thời Quyết, Vương Thái Lâm cũng không muốn làm khó nữa, phất tay, bảo cô đi đi.

“Đợi đã.”

Từ Vân Ni gọi cậu ta lại: “Bạn à, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Vương Thái Lâm nhíu mày: “Chuyện gì?”

Từ Vân Ni nói: “Giữa chúng ta chắc có chút hiểu lầm, cậu thấy đấy, trước đây khi tôi gọi điện thoại, thái độ của tôi cũng không tốt, trước cổng trường có một quán nước, tôi muốn mời các cậu uống gì đó được không?”

Câu nói đột ngột này khiến cả đám người đều sửng sốt.

Đinh Khả Mạnh cũng nhìn cô với vẻ mặt kỳ lạ.

Từ Vân Ni mỉm cười với Vương Thái Lâm, nói: “Anh Vương, cho tôi một cơ hội đi.”

Chân thành đổi lấy chân thành, tình cảm vô cùng chân thật.

Lý Ân Dĩnh từng nhận xét rằng tính cách của Từ Vân Ni thừa hưởng nhiều từ Từ Chí Khôn, không phải là người dễ cười. Nhưng Từ Chí

Khôn khi làm việc cũng sẽ điều chỉnh trạng thái của mình theo từng tình huống khác nhau.

Điều này, Từ Vân Ni cũng học được khá tốt.

Rõ ràng, vài tiếng “anh Vương” khiến Vương Thái Lâm rất hài lòng.

Cậu ta hỏi: “Cậu muốn nói chuyện gì?”

Từ Vân Ni nói: “Tôi muốn nói về chuyện hôm đó, không mất nhiều thời gian đâu, chỉ ngồi một chút thôi, được không?”

Cuối cùng, bằng những lời nói ngọt ngào và sự thuyết phục khéo léo, Từ Vân Ni thực sự đã gia nhập vào nhóm của Vương Thái Lâm.

Ngồi trong quán nước, không ai nói lời nào.

Mọi người đều chưa rõ ý định của Từ Vân Ni, không ai gọi đồ uống, Từ Vân Ni tự mình gọi nhân viên mang thực đơn đến.

Cô gọi một ly nước cho mình trước, rồi ngẩng đầu hỏi mọi người: “Các cậu muốn uống gì? Cà phê, trà sữa hay nước ép?”

Mọi người đều nhìn Vương Thái Lâm, Vương Thái Lâm nói: “Cà phê.”

Cậu ta vừa nói, mọi người cũng lần lượt gọi theo.

Từ Vân Ni còn gọi thêm một loạt món ăn vặt, pizza, gà rán, khoai tây chiên, cá viên chiên, cuối cùng là đầy một bàn thức ăn.

Khi ăn uống, không khí trở nên bớt căng thẳng hơn.

Từ Vân Ni nói với Vương Thái Lâm: “Tôi mới chuyển trường đến, còn chưa quen thuộc gì cả. Sau này suy nghĩ lại, hôm đó có lẽ tôi hơi vội vàng, đáng lẽ nên tìm hiểu kỹ trước khi nói. Vậy nên...”

Vương Thái Lâm chọc chọc một viên cá viên, kiểm tra độ đàn hồi của nó.

Thái độ của Từ Vân Ni thực sự rất chân thành, Vương Thái Lâm quay sang Đinh Khả Mạnh ra hiệu: “Cậu muốn làm rõ, thì hỏi cậu ta đi.”

Đinh Khả Mạnh gọi một ly trà sữa trân châu đường đen, cầm cốc uống cúi đầu. Từ Vân Ni chạm nhẹ cô nàng, cô nàng cúi đầu càng thấp hơn, Từ Vân Ni lại chạm nhẹ lần nữa, Đinh Khả Mạnh lùi lại.

Vương Thái Lâm cười lạnh: “Sao? Chính cậu làm mà không nói ra được à?”

Đinh Khả Mạnh không thể trốn nữa, cuối cùng cũng bắt đầu nói lắp bắp.

Cô nàng nói không rõ ràng, nhưng với sự bổ sung của những người khác, Từ Vân Ni cuối cùng cũng hiểu ra.

Gần đây, Vương Thái Lâm và một nam sinh trường nghề bên cạnh có mâu thuẫn, cả hai đều làm livestream. Nam sinh trường nghề bắt đầu sớm hơn, nội dung livestream là ca hát, nhảy múa, trò chuyện và kể chuyện cười, đã có một lượng fan nhất định. Vương Thái Lâm bắt đầu muộn hơn, nhưng cậu ta dù sao cũng có học qua thanh nhạc và vũ đạo, ngoại hình cũng không tệ, nên sự nổi tiếng tăng nhanh. Hai trường gần nhau, khán giả đều là người quen, nên có sự so sánh giữa hai bên. Vương Thái Lâm thích thể hiện, thường chế giễu đối phương, dẫn đến hai bên trở thành kẻ thù.

Hai bên bắt đầu cuộc chiến chửi rửa, chửi rất thô tục, nhắm vào những điều nhạy cảm nhất. Có người để lại lời nhắn cho nam sinh trường nghề rằng Vương Thái Lâm nhìn mạnh mẽ hơn cậu, nam sinh trường nghề liền nói Vương Thái Lâm ngoài đời chỉ đẹp mã, Vương Thái Lâm trả lời trong livestream rằng cậu ta dài mười tám centimet, có dùng được hay không thì cứ chống mộng thủ là biết, nam sinh

trường nghề nói cậu ta khoác lác mà không chuẩn bị kịch bản.

Sau đó, vấn đề phát sinh, nam sinh trường nghề muốn chứng minh Vương Thái Lâm khoác lác, nên nghĩ ra chiêu độc, tìm người quay lén trong nhà vệ sinh của Hoa Đô, cuối cùng cậu ta tìm đến Đinh Khả Mạnh.

Từ Vân Ni nghe mà sửng sờ, không nói đến chuyện mười tám centimet, cô hỏi Đinh Khả Mạnh: "...Tìm cậu? Cậu không phải là con gái sao? Sao cậu vào nhà vệ sinh quay được?"

Lưu Lê bên cạnh nói: "Nhờ em trai cậu ta quay chứ sao."

Từ Vân Ni nhìn lại Đinh Khả Mạnh.

Nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài.

"Cậu còn có em trai à?"

*Chú thích: Trong giới giải trí Trung Quốc, "đăng ký danh nghĩa" hay "treo tên" hoặc "đặt tên" chỉ việc một người nổi tiếng hoặc có uy tín được liệt kê là thành viên của một dự án, bộ phim, chương trình, hoặc sản phẩm nào đó, nhưng thực chất người đó không tham gia vào quá trình sản xuất hoặc đóng góp ý nghĩa đáng kể. Điều này thường được thực hiện để lợi dụng tên tuổi của người đó nhằm thu hút sự chú ý, tăng giá trị thương mại, hoặc tạo sức ảnh hưởng cho dự án.

Ví dụ, trong một bộ phim, một diễn viên nổi tiếng có thể được "treo tên" trên poster hoặc trong danh sách diễn viên để thu hút khán giả, dù thực tế vai diễn của họ rất nhỏ hoặc thậm chí họ không xuất hiện trong phim. Tương tự, một nhà sản xuất hoặc đạo diễn nổi tiếng có thể được "đăng ký danh nghĩa" trong một dự án phim ảnh để tạo cảm giác uy tín và thu hút đầu tư, dù họ không thực sự tham gia vào quá trình sản xuất.

Chương 10: Tắm card ảnh tự nhiên

Đình Khả Mạnh cúi đầu căn ống hút trà sữa, mặt vẫn tỏ vẻ lo lắng.

Nói chung, Đình Khả Mạnh đã nhờ người ngoài trường giúp cậu ta lấy một bộ đồng phục Hoa Đô, lén lút vào trường. Đình Khả Mạnh đứng gác, phụ trách báo tin cho cậu ta rồi theo dõi Vương Thái Lâm vào nhà vệ sinh để chụp ảnh. Nhà vệ sinh ở Hoa Đô đều có buồng riêng, cậu ta đứng trên bệ toilet buồng bên cạnh Vương Thái Lâm để chụp từ trên xuống, kết quả không cẩn thận, điện thoại rơi xuống, chuyện bại lộ.

Lúc đó Vương Thái Lâm đang xin phép ra ngoài tham gia hoạt động, vừa rời đi nên không thể xử lý ngay, đợi khi quay lại mới có thể giải quyết. Trong thời gian cậu ta rời trường, bạn bè của cậu ta không chịu nổi nên đã tìm Đình Khả Mạnh gây sự trong trường.

Từ Vân Ni nghe một nửa, thấy đồ ăn trên bàn đã gần hết bèn gọi thêm vài phần gà rán và cá viên.

Vương Thái Lâm hỏi: “Hiểu chưa?”

Từ Vân Ni đáp: “Hiểu rồi.”

Vương Thái Lâm lạnh lùng nói: “Tôi nói cho cậu biết, chiều nay tôi vừa mới trở về, vốn định gộp cả hai đứa các cậu lại xử lý, nếu không phải...”

Cậu ta ngừng lại, không nói tiếp, rồi quay sang Đình Khả Mạnh: “Tôi gọi cậu đến đây là để hỏi rõ một chuyện, cậu thành thật khai báo,

cậu nhận bao nhiêu tiền của thằng kia?”

Đình Khả Mạnh ngơ ngác: “Ai? Nhận tiền của ai?”

“Cậu nói xem!”

“Tôi không có!” Đình Khả Mạnh ầm ỨC nói, “Là cậu ta uy hiếp tôi! Cậu ta còn lấy máy ảnh của tôi, nói nếu không giúp thì cậu ta sẽ đánh tôi, tôi không nhận tiền!”

“Đánh cậu?”

Vương Thái Lâm giận dữ nói: “Cậu không sợ tôi đánh cậu à? Tôi nói cho cậu biết, hiện tại tôi tốt tính, bận sự nghiệp rồi, nếu là hồi lớp 10 thì cậu đừng hòng đi học!”

Đình Khả Mạnh sợ đến mức cúi gập người, hút mạnh một hơi trà sữa.

“Máy ảnh của cậu bị học sinh trường nghề lấy đi à?” Từ Vân Ni hỏi.

“Ừ.”

“Sao cậu không báo thầy cô?”

“...Tôi sợ.”

“Trước đó cậu có quen người đó không?”

Đình Khả Mạnh dừng lại một chút, rồi lắc đầu.

Từ Vân Ni hỏi tiếp: “Cậu ta tìm cậu bằng cách nào?”

Đình Khả Mạnh giải thích: “Một ngày tan học, tôi mang máy ảnh thì bị cậu ta nhìn thấy, cậu ta có lẽ nghĩ tôi học chụp ảnh nên sẽ dễ dàng thực hiện hơn.”

Thực ra, bây giờ Từ Vân Ni nên tập trung vào việc giải quyết mâu thuẫn với nhóm của Vương Thái Lâm, nhưng cô nghe lời của Đinh Khả Mạnh càng nghe càng thấy khó hiểu. Đặt mình vào tình huống đó, nếu cô muốn tìm người chụp trộm ảnh của một tên côn đồ, cô cũng sẽ không tìm đến Đinh Khả Mạnh yếu ớt này.

“Chỉ vì cậu mang máy ảnh mà cậu ta tìm đến cậu? Trường cậu không thể chỉ có mỗi mình cậu học chụp ảnh chứ, sao cậu ta không tìm nam sinh khác giúp cậu ta chụp? Cậu ta biết cậu có đàn em để dùng sao?”

Đinh Khả Mạnh bị loạt câu hỏi này làm cho ánh mắt chớp chớp.

“Tôi, tôi cũng không rõ...”

“Đinh Khả Mạnh.”

Đinh Khả Mạnh bị gọi tên, vai co rúm lại, bên kia Vương Thái Lâm cũng nhận ra điều không đúng. “Ý gì đây?”

Cậu ta ném cây xiên trong tay, trừng mắt nhìn Đinh Khả Mạnh: “Mẹ kiếp! Cậu còn giấu giếm gì nữa hả?!”

Từ Vân Ni trấn an Vương Thái Lâm: “Anh Vương, bình tĩnh.”

Cô quay sang Đinh Khả Mạnh, vẫn giọng điệu như cũ: “Cậu không cần sợ, nhưng cậu phải nói thật.”

Giọng cô bình thản, nhưng không thể phản bác.

Mọi người trên bàn đều nhìn Đinh Khả Mạnh, không có chỗ nào để chạy, mặt cô nàng đỏ bừng, một lúc sau cuối cùng cũng thú nhận.

“...Là quen biết, trước đó tôi từng chụp ảnh cậu ta.”

Từ Vân Ni hỏi: “Chụp cái gì?”

Đình Khả Mạnh đáp: “Cậu ta có chút nổi tiếng trong giới livestream, có người muốn mua ảnh riêng tư của cậu ta ở trường, tôi tìm cơ hội chụp vài bức, làm thành thẻ...”

Từ Vân Ni hỏi tiếp: “Bán à?”

Đình Khả Mạnh cắn môi.

“Rồi bị cậu ta phát hiện?” Từ Vân Ni lại hỏi.

“...Ừ, cậu ta phát hiện nhưng không nói gì, nhiều người livestream còn tự bỏ tiền làm card mà không đẹp bằng tôi. Tôi cũng chụp ảnh người khác, không ai chụp nghĩa là không có danh tiếng, đây cũng là cách quảng bá. Dù sao cũng vì vậy mà quen biết, sau đó cậu ta và...”

Cô nàng liếc nhìn Vương Thái Lâm: “Gây gổ, rồi giữ máy ảnh của tôi, sau đó cậu ta bảo tôi đổi lấy ảnh, thực sự chỉ có vậy thôi, tôi không nhận tiền! Tôi cũng không muốn làm chuyện này!”

Càng đào càng ra nhiều chuyện.

Từ Vân Ni nghĩ xem nên nói gì tiếp theo.

Ở phía đối diện, Vương Thái Lâm cũng đang suy nghĩ.

Nhưng rõ ràng, hai người không nghĩ cùng một chuyện.

“Thẻ à...”

Cậu ta hỏi Đình Khả Mạnh: “Cậu chụp ai?”

Đình Khả Mạnh nhỏ giọng đáp: “Không nhiều người, chỉ có mấy người nổi tiếng trong giới livestream và diễn đàn...”

Vương Thái Lâm hỏi: “Vậy cậu cũng chụp tôi chứ gì?”

Đình Khả Mạnh vô tình co lại chút, khẽ lắc đầu.

Từ Vân Ni liếc nhìn qua.

Vương Thái Lâm cau mày nói: “Chụp thì chụp rồi, đưa tôi xem cậu chụp thế nào, đừng có để lại mấy cái ảnh xấu của tôi!”

“Thật sự không có...”

Đình Khả Mạnh hơi hồi hận về câu nói “Không ai chụp nghĩa là không nổi tiếng” ban nãy, cô nàng cố gắng bào chữa: “Cậu mới làm livestream nên thời gian chưa lâu...”

Vương Thái Lâm sụp mắt vô ngữ.

“Thời gian tôi làm livestream chưa lâu?”

“Ừ.”

Im lặng một lúc, Vương Thái Lâm đột nhiên hỏi: “Cậu chụp Thời Quyết chưa?”

Đình Khả Mạnh chưa đầy nửa giây đã trả lời: “Chụp rồi.”

Vương Thái Lâm đột nhiên đập bàn, khoai tây chiên bắn lên mấy cái!

“Cậu ta có làm livestream không? Sao cậu chụp cậu ta mà tôi thì không? Lý do là livestream thời gian chưa lâu à?!”

Sự bùng phát này khiến mọi người xung quanh đều nhìn sang, Đình Khả Mạnh không dám nói thêm.

Từ Vân Ni nhặt miếng khoai tây chiên bắn lên, đặt vào miệng nhai chậm rãi.

Một lúc sau, Vương Thái Lâm giơ tay ra, bình thản nói: “Thẻ cậu chụp, có mang theo không?”

Đinh Khả Manh cẩn thận lấy từ trong cặp ra, Vương Thái Lâm không chịu nổi sự chậm chạp của cô nàng nên đứng dậy giật lấy. Cậu ta tìm thấy một bộ thẻ, lật từng trang, càng lật càng bức bối. Cuối cùng dừng lại ở một trang, mắt hơi co lại, giơ lên trước mặt Đinh Khả Manh: “Mẹ kiếp, cậu sửa mặt cậu ta nhỏ thế này? Cậu có tâm không đấy?”

“Hả?”

Đinh Khả Manh suốt buổi tối làm đờ điều giờ ngắc đầu, nhìn vào thẻ, như bị giẫm vào vạch ranh giới, đột nhiên giọng cao vút: “Tôi không sửa! Tôi bán hàng thật chân thật không giả! Tất cả đều là ảnh gốc không chỉnh sửa!”

Sau khi Đinh Khả Manh nói xong, toàn bộ sự chú ý của mọi người trên bàn đều thay đổi, mọi người đều thò đầu ra xem card “ảnh gốc không chỉnh sửa”.

Đó là một bức ảnh của Thời Quyết ở sân trường, chắc là vào mùa hè, cậu đứng bên hành lang đầy hoa tử đằng nở rộ, đang trò chuyện và cười đùa với vài người. Bầu trời xanh, mây trắng xóa, hoa sắc màu, lá xanh tươi, cậu thực sự là một chàng trai đẹp đẽ, tuyệt mỹ đầy sức sống.

Tưởng Duệ nhìn tấm card và nói: “Gương mặt này cũng không khác gì mấy, cũng giống mà.”

Lưu Lê cũng nói: “Đúng là không khác gì, bình thường nhìn ở trường cũng vậy, chủ yếu là cậu ấy ăn ảnh.”

Vương Thái Lâm nhìn đám bạn xấu khôn nhà đại trợ này, mắng: “Các cậu mù à? Nhìn kỹ cái mũi và cằm này đi, không chỉnh sửa gì à?!”

Đình Khả Mạnh nói: “Tôi thật sự không sửa! Mặt cậu ấy có độ gấp khúc cao, tỷ lệ đầu và cơ thể tốt, nên chụp ảnh mới ra như vậy!”

Vương Thái Lâm có lẽ không ngờ Đình Khả Mạnh lại dám cãi lại mình, nghiến răng nói: “Cậu nói lại lần nữa xem?”

Đình Khả Mạnh cúi đầu, nhưng miệng vẫn không bỏ cuộc.

“Thực sự là vậy mà...”

Những người khác vẫn đang lật giở tấm thẻ, Vương Thái Lâm tức giận không chịu được, cậu đóng lại và nhét vào túi rồi trả lại cho Đình Khả Mạnh.

Cậu ta gọi phục vụ: “Có bia không?”

Phục vụ nói: “Xin lỗi, chỗ chúng tôi không có đồ uống có cồn.”

Vương Thái Lâm bực bội rút thuốc ra.

Phục vụ nói: “Xin lỗi, chỗ chúng tôi cấm hút thuốc.”

Nhìn mặt Vương Thái Lâm dài như con lừa, Từ Vân Ni nghĩ một lúc rồi nói: “Anh Vương, chuyện lần trước thực sự xin lỗi, tôi thực sự không nghĩ thấu đáo. Nhưng cậu ở Hoa Đô thật sự quá giỏi, có lẽ vì tôi đã làm phật lòng cậu nên ở trường không ai thèm để ý đến tôi.”

Vương Thái Lâm ngạc nhiên một chút, lời này làm cậu ta hơi ưỡn ngực, nhìn quanh: “Thật không? Các cậu đã làm gì cậu ấy?”

Tưởng Duệ và Lưu Lê nhìn nhau.

“Không làm gì cả.”

Tưởng Duệ chỉ vào Từ Vân Ni, còn thêm vào chút than phiền: “Chỉ là hôm đó tan học chúng tôi chặn cậu ấy gọi điện thoại, cậu ấy còn...”

Từ Vân Ni nắm lấy tay cậu ta, hơi kéo xuống một chút.

“Không nói nữa, ăn thôi.”

Giang Duệ bị cô nắm lấy, như bị điện giật rút tay ra.

“Cậu làm gì vậy!”

Vương Thái Lâm cười lớn, vung tay: “Thôi nào, không có gì nghiêm trọng, nói qua là là rồi!”

Cuối cùng, Vương Thái Lâm yêu cầu Đinh Khả Mạnh chụp cho mình một bộ ảnh, hiệu ứng phải tương đương với ảnh hoa tử đằng của Thời Quyết, Đinh Khả Mạnh chịu áp lực mà đồng ý.

Những viên viên mới được mang lên, mọi người cũng bắt đầu nói chuyện khác. Từ Vân Ni có EQ cao, khi cần nói thì nói, khi cần đáp thì đáp, suốt cả buổi đều làm hài lòng đối phương nên khiến Vương Thái Lâm vui vẻ, càng ngày càng hài lòng.

Vương Thái Lâm hỏi cô học ngành gì, Từ Vân Ni nói là học văn hóa thông thường. Vương Thái Lâm hỏi sao cô lại đến Hoa Đô, Từ Vân Ni nói là nhầm chỗ, vốn dĩ định đến Hoa Hành, nhầm một chữ mà thành ra vậy. Mọi người ngạc nhiên, nói cô nhầm xa quá, Hoa Hành là trọng điểm của tỉnh, nơi tập trung những học sinh giỏi nhất thành phố, không trách nhìn khí chất của cô không hợp với Hoa Đô.

Từ Vân Ni hỏi: “Tôi trông giống học sinh giỏi không?”

Vương Thái Lâm thẳng thừng: “Giống quê mùa thì có!”

Mâu thuẫn cơ bản được giải quyết, bầu không khí trên bàn ăn dần trở nên vui vẻ. Đến cuối cùng, Lưu Lệ phải về nhà nên cuộc gặp mới tan. Buổi ăn này khá thành công, kết quả rõ ràng nhất là khi tan cuộc, Từ Vân Ni và Vương Thái Lâm còn kết bạn WeChat. Một bữa ăn khiến Vương Thái Lâm cảm thấy tính cách của Từ Vân Ni khá hợp, còn Từ Vân Ni thấy Vương Thái Lâm tuy hơi nóng nảy nhưng thẳng thắn, rất sáng khoái.

Không ngờ rằng, bắt đầu kết giao ở Hoa Đô lại diễn ra như vậy.

Họ chia tay ở cửa hàng nước lạnh, Vương Thái Lâm châm một điếu thuốc, nói với Từ Vân Ni: "Tối nay Thời Quyết tìm tôi."

Từ Vân Ni: "Ừ?"

Vương Thái Lâm nhìn cô: "Ừ gì? Thời Quyết, lớp trưởng lớp cậu, không nhận ra sao?"

Từ Vân Ni: "Biết."

Vương Thái Lâm: "Sợ tôi làm cậu không dám đi học, cậu ta không biết nói gì với thầy cô, đến tìm tôi xin xỏ. Chắc, vị trí nhỏ mà có trách nhiệm, tôi là người không nói lý lẽ sao?"

Từ Vân Ni: "Chắc chắn không phải rồi."

Tiến Vương Thái Lâm và nhóm bạn, chỉ còn lại Đinh Khả Mạnh.

Đinh Khả Mạnh vẫn giữ bộ dạng sợ sệt, cúi đầu.

Từ Vân Ni im lặng một lúc, Đinh Khả Mạnh lén nhìn lên, chạm phải ánh mắt bình thản, lòng bất an, lại cúi đầu xuống.

"Ở cầu thang là vì chuyện này à?" Từ Vân Ni hỏi. Đinh Khả Mạnh: "...Cầu thang?" Từ Vân Ni: "Cậu và lớp trưởng lớp tôi."

Đình Khả Mạnh im lặng thừa nhận, chờ đợi sự trách móc mới.

Lâu không thấy động tĩnh, cậu lại ngược mắt. Từ Vân Ni đang yên lặng nhìn con đường bên cạnh, không biết đang nghĩ gì. Bất ngờ, cô quay lại, nói: "Cậu mau lấy lại máy ảnh đi."

Đình Khả Mạnh nhỏ nhẹ đáp: "Ồ."

Từ Vân Ni quay lại trường.

Đi trên con đường nhỏ yên tĩnh, gió đêm mang đến mùi hương thoang thoảng.

Từ Vân Ni nhớ lại một chuyện hồi nhỏ, có lần Từ Chí Khôn bị thương trong nhiệm vụ, ông nghỉ ngơi ở nhà, đồng nghiệp đến thăm. Sếp của ông là một người đàn ông trung niên bình thường, nói sẽ giúp ông lắp giá treo đồ, ông ấy leo lên bệ cửa sổ loay hoay mãi mà không lắp được mà còn trượt chân, may mà đồng nghiệp phản ứng nhanh đỡ kịp nên không xảy ra chuyện.

Sau khi đồng nghiệp rời đi, Từ Vân Ni nói với Từ Chí Khôn: "Người này ngốc quá, bộ của bố có mấy chú rất giỏi, sao để ông ấy làm sếp? Có phải đi cửa sau không?"

Lý Ân Dĩnh nghe vậy cười. Từ Chí Khôn xoa đầu cô nói: "Ni Ni, ai cũng có ưu nhược điểm, không thể chỉ nhìn bề ngoài, một người có thể làm sếp của con, chắc chắn có điểm mạnh hơn con."

Đến cổng trường, Từ Vân Ni dừng lại, cô nhìn về phía dãy nhà học sáng đèn.

Nhớ lại chuyện này, cô bất giác tắc lưỡi.

Chương 11: Tặng card cho cậu, có thích tấm nào không?

Buổi tự học tối nay hoàn toàn bị gián đoạn, Từ Vân Ni trở lại lớp học, cô thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị về nhà luôn.

Cô đeo chiếc ba lô nặng trĩu, quay đầu nhìn về chệch phía trước.

Trên bàn của lớp trưởng có vài tờ giấy viết những thứ như chữ trên trời. Trong ngăn bàn có vài quyển vở bài tập và một chai trà ô long hoa nhài không đường đã uống hết nhưng chưa vứt đi, đó là một loại trà phổ biến ở cửa hàng tiện lợi.

Từ Vân Ni đứng thờ người một lúc lâu, cô đã nghĩ về lý do Thời Quyết ra tay giúp đỡ. Có thể là do như cậu nói, muốn quan tâm đến học sinh mới, hoặc có thể là do cậu nhìn thấy sự giúp đỡ nhỏ bé của cô ở quán ăn nhà cậu.

Nhưng bất kể lý do gì, giúp đỡ là giúp đỡ, hiểu lầm là hiểu lầm. Cô tự hỏi ngày mai sẽ ra sao? Nếu lớp trưởng tìm đến, cô nên nói gì?

Thật đau đầu.

Suy đi nghĩ lại, cô quyết định xử lý theo phương châm của Từ Chí Khôn.

“Con người, quan trọng nhất là phải thực sự cầu thị.”

Cần nói gì thì nói thôi.

Sáng hôm sau, mọi thứ diễn ra như thường lệ.

Buổi sáng ôn tập, buổi chiều có hai bài kiểm tra nhỏ, sau đó có người đi tập huấn, còn lại thì tự học.

Từ góc nhìn phía sau, trong giờ học, lớp trưởng không quá chăm chỉ, thỉnh thoảng lơ đãng, chống tay lên mặt không biết đang nghĩ gì. Trong thời gian rảnh, cậu trò chuyện với bạn bè, đùa giỡn, còn bị giáo viên chủ nhiệm gọi ra ngoài một lúc.

Over.

Tan học.

Từ Vân Ni cả ngày không tiếp xúc với cậu, có thể là có đi qua nhau nhìn thoáng qua nhưng cũng bình thường mà lướt qua.

Chuyện hôm qua như chưa từng xảy ra.

Buổi tự học tối.

Trong lớp học yên tĩnh, còn vài học sinh đang cắm cúi học bài.

Từ Vân Ni lấy đề thi ra.

Trước khi bắt đầu viết, cô lại nhìn vào chỗ ngồi trống ở phía trước. Cô cảm thấy tâm lý con người đôi khi rất kỳ lạ, nếu hôm nay Thời Quyết tìm đến cô, trêu chọc vài câu, Từ Vân Ni chắc chắn sẽ giống như với Vương Thái Lâm, xin lỗi vài lời, nói vài câu nhún nhường rồi chuyện cũng sẽ qua.

Nhưng cậu lại nhẹ nhàng bỏ qua, khiến cô suy nghĩ cả ngày.

Ngày hôm sau, Thời Quyết xin nghỉ, không đến trường.

Lại qua một ngày nữa, cậu đến, buổi sáng vẫn học bình thường.

Trưa tan học, Lưu Lê đến gọi Từ Vân Ni, nói Vương Thái Lâm mời cô đi ăn, hỏi cô có đi không. Từ Vân Ni rất ngạc nhiên, Lưu Lê nói ý của Vương Thái Lâm là lần trước cô mời đã tốn nhiều tiền nên cậu ta phải mời lại.

Quá chu đáo.

Từ Vân Ni vui vẻ đồng ý.

Hai người nói chuyện đi ra ngoài, gặp Ngô Hàng và Thời Quyết từ nhà vệ sinh trở về.

Nhìn bóng hai cô gái đi xa, Ngô Hàng thắc mắc: “Chuyện gì thế? Sao họ lại nói chuyện với nhau?”

Thời Quyết không nói gì, về lớp đặt đồ rồi rời đi, trên đường ra khỏi cổng trường gặp Vương Thái Lâm. Vương Thái Lâm lo lắng về việc đăng ký danh nghĩa nên đến hỏi tình hình. Thời Quyết nói đã nói chuyện rồi, nhưng Thôi Hạo hai ngày nay bận quá nên vài ngày nữa mới có tin.

Vương Thái Lâm: “Được, nói rồi là được, không vội.”

Thời Quyết nhắc cầm, Vương Thái Lâm ra hiệu nhìn về hướng cửa, Lưu Lê và Tưởng Duệ đang nói chuyện với Từ Vân Ni.

“Ồ, không có chuyện gì đâu, chỉ là cùng đi ăn thôi.”

“Ăn?”

Vương Thái Lâm nghĩ gì đó, tự hào nói: “Nói cho cậu biết nhé, cậu không cần ra mặt thì người ta sau đó tự đến tìm tôi xin lỗi rồi.”

Thời Quyết không nói gì, Vương Thái Lâm tiếp tục khoe khoang: “Thái độ rất tốt! Cậu không thấy đâu, mở miệng gọi anh nữa đấy,

miệng nhỏ ngọt ngào lắm!”

Thời Quyết nhìn về phía cổng trường, Từ Vân Ni đang nói chuyện với Lưu Lê, không biết nói gì khiến Lưu Lê cười phá lên.

Ở cổng trường, Tưởng Duệ phát hiện Vương Thái Lâm trước, gọi: “Anh Vương!”

Wong Thái Lâm đi tới, hỏi từ xa: “Ăn gì! Quyết định xong chưa?”

Từ Vân Ni đang nghe Lưu Lê kể chuyện thú vị ở Hoa Đô, cô nghe tiếng quay lại, nhìn thấy Vương Thái Lâm và Thời Quyết phía sau cậu ta. Ánh mắt có vẻ giao nhau trong một phần trăm giây, cũng có thể là ảo giác.

“Không biết nữa.”

Lưu Lê đề nghị: “Cơm trộn?”

Wong Thái Lâm đến trước mặt họ: “Được, vậy thì cơm trộn!”

Thời Quyết rẽ sang đường dành cho người đi bộ bên cạnh.

Từ Vân Ni và nhóm bạn thì đi về hướng ngược lại.

Thời tiết đẹp, ánh nắng xuyên qua kẽ lá, rải rác trên con đường nhỏ.

Hai bên dần xa nhau.

Thời Quyết đến quán mì thường lui tới.

Giờ cao điểm ăn trưa, quán đông người, cậu trực tiếp vào bếp sau. Ngô Nguyệt Kỳ bận rộn không ngót, bà thấy cậu thì lập tức nhăn mặt, Thời Quyết chặn trước lời bà định nói: “Việc chính đã xong hết rồi ạ.”

Công việc của cậu lúc có lúc không, gần đây đã thức hai đêm, cùng Thôi Hạo hoàn thành bài biên đạo cho Lâm Nghiên.

Thời Quyết cởi áo khoác đồng phục, cậu để trên ghế và xắn tay áo lên rồi ra ngoài thu dọn bàn ăn. Cậu mang vào mấy cái bát mì vừa ăn xong, Ngô Nguyệt Kỳ nhìn thấy thì nhú mày nói: “Để đó, đây không phải là việc của con.”

Thời Quyết tay không ngừng, nói: “VẬY mẹ nói xem việc của con là gì? Suốt ngày ở phòng tập vũ đạo và phòng thu à? Thật sự không rắc rối đến mức đó đâu.”

Ngô Nguyệt Kỳ: “Con nên đi học bài, cuối năm không phải con có kỳ thi sao? Đừng lãng phí thời gian ở đây.”

Thời Quyết cười: “Mẹ nói kỳ thi tỉnh à? Chuyện đó nếu chiều nay có thi cũng không vấn đề gì đâu ạ.”

Cậu đặt bát đĩa vào máy rửa chén, ấn nhiều lần thì phím không nhạy mới phản ứng. Ngô Nguyệt Kỳ lải nhải bên cạnh, Thời Quyết thì đang tra giá máy rửa chén cho quán ăn trên điện thoại, không nghe lấy một câu.

Ngô Nguyệt Kỳ là người rất ưa sạch sẽ, Thời Quyết cũng không kém. Cậu làm việc nhanh nhẹn, gọn gàng, thu dọn xong xuôi, áo sơ mi trắng của cậu không dính một vết bẩn, thậm chí không có giọt nước nào.

Qua giờ cao điểm ăn trưa, người không còn đông nữa, Ngô Nguyệt Kỳ làm cho cậu một bát mì, lúc này cậu mới ăn trưa.

Khi Thời Quyết trở lại trường, giờ nghỉ trưa đã qua, các tiết học buổi chiều đã bắt đầu.

Chú bảo vệ chẳng khác gì vật trang trí, thò đầu nhìn thấy gương mặt quen thuộc thì mở cổng ra.

Chiều nay đều là các tiết chuyên ngành tập huấn, phần lớn mọi người đã đi rồi. Khi Thời Quyết vào lớp, trong phòng chỉ còn vài người, ba, năm người không lên lớp vì nhiều lý do khác nhau, họ tụ tập trò chuyện nhảm nhí, còn có một người đang học chăm chỉ.

Ngô Hàng cũng không đi tập huấn, cậu ta thấy cậu liền vấy tay nhiệt tình. Thời Quyết trực tiếp đi tới, tựa vào bàn bên cạnh nói chuyện với họ.

Trong lớp học yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng trò chuyện và tiếng cười.

Thời Quyết nói chưa bao lâu đã thấy mệt, trở về chỗ ngồi học bài một lúc rồi nghỉ ngơi một chút.

Hết tiết, vào tiết, lại hết tiết, lại vào tiết.

Mặt trời vẽ một đường cong trên bầu trời, ánh sáng dần tắt.

Vừa tan học, Thời Quyết nhận được cuộc gọi của Thôi Hạo, bảo cậu qua để học thêm. Cậu nhìn đồng hồ, biết đi ăn ở câu lạc bộ nhảy sẽ không kịp, mà học với bụng đói thì quá khó chịu, nên định qua cửa hàng tiện lợi ăn tạm. Cậu đeo ba lô đi ra khỏi cổng trường, băng qua đường thì thấy Đinh Khả Mạnh đang đứng bên lề gọi điện thoại, vừa nói vừa khóc.

Thời Quyết vào cửa hàng tiện lợi, vừa hay gặp Từ Vân Ni, cô đang chờ thanh toán tại quầy thu ngân, tay cầm sữa đậu, xúc xích nướng và một chiếc sandwich.

Giờ cao điểm buổi tối, cửa hàng tiện lợi đông nghẹt người.

Cô ngáp một cái to rồi lau mắt, không nhìn thấy cậu.

Thời Quyết đến quầy lạnh lấy nước, cậu chọn một bát mì ly và mua

thêm vài chiếc bánh bao.

Khi cậu nhờ nhân viên làm nóng, Từ Vân Ni đã rời đi.

Bên ngoài cửa hàng, vừa ra khỏi cửa, Từ Vân Ni nhìn thấy người đang khóc gọi điện bên đường, cô nhìn kỹ lại là Đinh Khả Mạnh liền xách túi ni lông qua hỏi han.

Thời Quyết ngồi bên cửa sổ lớn, nhìn phong cảnh bên ngoài, ăn đồ ăn trong cửa hàng.

Đinh Khả Mạnh khóc lóc kể lể với Từ Vân Ni.

Máy ảnh của cô nàng đã mất.

“Mất máy ảnh là sao?”

Từ Vân Ni nhíu mày hỏi: “Cậu không đi tìm tên nam sinh trường nghề kia sao?”

“Mình đã đi tìm rồi, cậu ta nói là mất máy ảnh rồi!”

“Mất kiểu gì?”

“Chỉ là mất thôi, cậu ta nói để trong lớp nhưng không còn nữa!”

“Cậu đừng kích động, đã tìm thầy cô của cậu ta chưa?”

“Cậu ta không cho mình tìm, cậu ta đe dọa nếu mình dám làm ầm lên thì sẽ kể hết chuyện mình chụp lén.”

Từ Vân Ni suy nghĩ một chút, nói: “Máy ảnh có đắt không? Không thì báo cảnh sát đi.”

“...Không đắt, chỉ hơn một ngàn, nhưng đó là quà sinh nhật mẹ mình tặng, mình đã dùng nhiều năm rồi.” Đinh Khả Mạnh càng nói

càng đau lòng.

Từ Vân Ni nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô nàng rồi nói: “Cuộc sống trung học của cậu thật phong phú đa dạng đấy.”

Đình Khả Mạnh mím môi, trông như sắp khóc.

Từ Vân Ni hỏi: “Cậu nghĩ khả năng mất thật là cao, hay anh ta giữ máy ảnh lại?”

Đình Khả Mạnh lau mắt, nghẹn ngào nói: “...Mình không biết.”

“Cậu đừng khóc nữa, nên tìm cách giải quyết vấn đề, cậu có thể báo cảnh sát, hoặc...”

Từ Vân Ni nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Một chiếc máy ảnh cũ, đưa cho người khác cũng không có ý nghĩa gì, nếu cậu ta không dùng thì có khả năng đem bán trên mạng không?”

Đình Khả Mạnh không biết gì cả.

Từ Vân Ni lấy điện thoại ra, mở ứng dụng giao dịch đồ cũ phổ biến trong nước rồi hỏi Đình Khả Mạnh.

“Máy ảnh của cậu, cậu nhận ra được không?”

Đình Khả Mạnh hít hít mũi, nói: “Được, mình đã dùng nhiều năm, có dấu vết hết rồi.”

Từ Vân Ni: “Hiệu gì? Mẫu nào? Thử xem có tìm được không.”

Đình Khả Mạnh nói mẫu mã, Từ Vân Ni nhập vào, hiện ra khá nhiều kết quả, Từ Vân Ni lọc theo địa chỉ giao hàng trong cùng thành phố, hai người kiểm tra từng cái một.

Kiểm tra một lúc lâu, Từ Vân Ni dứt khoát kéo Đình Khả Mạnh ngồi

xuống dưới gốc cây, cô mở túi ni lông, ăn sandwich, còn xúc xích nướng thì đưa cho Đình Khả Mạnh.

Từ Vân Ni nét mặt bình tĩnh và tập trung, ánh sáng từ điện thoại phản chiếu lên gương mặt, tạo ra một lớp ánh sáng bạc nhạt.

Phải nói là vận may khá tốt, tìm được thật, tên nam sinh trường nghề ấy quả thực gan to, dán nguyên tem lên máy ảnh mà cũng dám đăng bán.

Đình Khả Mạnh nhìn thấy, tức đến mức lửa bốc lên, cô nàng bật dậy.

“Cậu ta bán máy ảnh của mình với giá hai trăm tệ! Trong đó còn có thẻ nhớ 32GB! Tên này điên à?!”

“Cậu bình tĩnh lại trước đã, nghĩ cách giải quyết đi.”

Từ Vân Ni cắn sandwich, kéo Đình Khả Mạnh ngồi xuống: “Cậu muốn bắt quả tang cậu ta thì hãy hẹn gặp giao dịch trực tiếp.”

Đình Khả Mạnh lại ngồi xuống.

“Bắt cậu ta? Liệu cậu ta có đánh chúng mình không?”

...Chúng mình?

Từ Vân Ni nói: “Đánh người thì quá đáng quá, giữa ban ngày ban mặt, còn có luật pháp nữa sao? Cậu đừng sợ, chuyện này dù sao cũng là cậu ta sai.”

Đình Khả Mạnh vẫn còn do dự.

Từ Vân Ni cũng hiểu sự lo lắng của cô nàng, cô nói tiếp: “Nếu cậu thật sự lo lắng thì không cần gặp trực tiếp. Nếu chỉ muốn lấy lại máy ảnh thì mua lại trên mạng, bỏ tiền ra mua một bài học, sau này cắt đứt quan hệ với người này. Cậu tự quyết định, xem có đắt không.”

“Không đắt.”

Đình Khả Mạnh không để ý: “Mấy cái card thôi mà.”

Từ Vân Ni dừng một chút, hỏi: “Cậu bán một cái card được bao nhiêu tiền?”

“Tùy người tùy card, rẻ thì mười mấy tệ, đắt thì như lần trước ấy, card hoa tử đằng của Thời Quyết...”

Cô nàng ghé tai Từ Vân Ni nói nhỏ một con số.

Từ Vân Ni suy nghĩ một lát, nói: “Đình Khả Mạnh, chuyện này không ổn đâu, đó là do người ta không truy cứu, nếu thật sự truy cứu thì cậu có thể phải chịu trách nhiệm pháp lý đấy.”

Đình Khả Mạnh không quan tâm: “Cậu không hiểu đâu, trong giới là như vậy!”

Cô thực sự không hiểu.

“Giờ nói chuyện này trước đã.”

Từ Vân Ni cầm điện thoại lên: “Nói sao đây? Cậu định tìm cậu ta hay mua lại máy ảnh?”

Đình Khả Mạnh cuối cùng quyết định: “Mua lại đi, mình không muốn tìm cậu ta nữa.”

“Vậy được, vậy thì mua luôn, để mình mặc cả trước nhé?”

“Còn có thể mặc cả nữa à?”

“Thử xem sao.”

Hai người ghé đầu vào nhau, Từ Vân Ni liên hệ với người bán, mặc cả mạnh mẽ, có lẽ vì muốn bán gấp nên cô thật sự mặc cả được hai mươi tệ, cuối cùng chốt giá một trăm tám, không bao gồm phí vận chuyển.

Đình Khả Mạnh vẫn chuyển cho Từ Vân Ni hai trăm tệ, thêm hai mươi tệ phí công.

Từ Vân Ni xác nhận thời gian gửi hàng với người bán, Đình Khả Mạnh ngồi cạnh nhìn, thật lòng nói: "Cậu nghĩ ra cách hay thật, Từ Vân Ni, mình mời cậu ăn cơm nhé."

Từ Vân Ni vừa gõ chữ vừa hỏi: "Lần này có Vương Thái Lâm không?"

Đình Khả Mạnh xấu hổ nói: "Không có mà..."

"Không cần đâu, không có gì to tát cả."

"Để mình mời đi, máy ảnh này rất quan trọng với mình, mình thật sự muốn cảm ơn cậu." Đình Khả Mạnh nói rồi bất chợt nghĩ ra:

"Này, nếu cậu không muốn ăn cơm, mình tặng cậu một cái card nhé? Cậu có card nào thích không?"

Ngón tay đang lướt trên màn hình dừng lại.

Đình Khả Mạnh nói: "Hay tặng cậu card hoa tử đằng của Thời Quyết nhé!"

Từ Vân Ni nói: "Không cần đâu, đắt quá."

"Không đắt! Cậu cứ chọn một cái đi!"

Đình Khả Mạnh rất hào phóng, lấy từ trong ba lô ra một bộ sưu tập thẻ:

“Ba mươi sáu trường trung học trong khu vực chúng ta, bất kể là ai nổi tiếng trong giới, mình đều có thể tìm được! Nhưng nói thật, dù là từ góc độ nghệ thuật hay giá trị tương lai, vẫn phải là Thời Quyết!”

Cô nàng lật từng trang từng trang, Từ Vân Ni liếc mắt nhìn.

Cuối cùng vẫn dừng lại ở trang hoa tử đằng, Đinh Khả Mạnh có vẻ rất hài lòng với tác phẩm này của mình.

Từ Vân Ni nhìn một lúc, hỏi: “Cái phía dưới bao nhiêu tiền?”

Đó là một bức ảnh chụp bóng lưng, khuôn mặt bị che khuất bởi cành cây, nhưng vẫn có thể nhận ra là Thời Quyết.

Đêm mùa hè, ánh đèn đường lẩn trong cây và những biển quảng cáo lộn xộn bên đường tạo thành hiệu ứng ánh sáng cơ bản, Thời Quyết đứng bên lề đường, bên cạnh là một chiếc ô tô màu đen, cậu mặc áo sơ mi trắng, đuôi áo sơ mi bỏ vào trong quần dài, tay đút túi, hơi cúi đầu.

Toàn bộ bố cục nhìn rất dễ chịu.

Có lẽ vì không nhìn rõ mặt nên bớt đi một lớp phù phiếm và xáo động, cậu trông như một nhân viên văn phòng bình thường vừa mới tan làm, đang đứng đợi ai đó.

Chương 12: Cậu đừng coi là thật nhé!

Và sau đó...

Có âm thanh vang lên từ phía trước.

Năm giây tiếp theo có thể nói là năm giây khó tả nhất mà Từ Vân Ni từng trải qua trong cuộc đời.

Giây đầu tiên, Đinh Khả Mạnh nói: "Tấm này à?"

Giây thứ hai, trong tầm nhìn của Từ Vân Ni xuất hiện một đôi giày, một đôi giày Converse bình thường.

Giây thứ ba, cô nhìn chăm chăm vào đôi giày và đôi chân dài kia, trong đầu nhanh chóng đưa ra phán đoán. Đồng thời, bên cạnh, Đinh Khả Mạnh nói: "Cậu thích tấm này à? Không ngờ cậu cũng có gu đấy..."

Giây thứ tư, chưa kịp nói hết, Từ Vân Ni đã vội vàng đóng cuốn album lại. Đinh Khả Mạnh ngạc nhiên: "Cậu làm gì thế..."

Giây thứ năm, Đinh Khả Mạnh cũng phát hiện ra Thời Quyết, cô nàng vội vàng ôm lấy cuốn album.

Cảnh tượng rơi vào im lặng kéo dài.

Trong khoảnh khắc căng thẳng này, Từ Vân Ni lại nhớ về những trải nghiệm thời thơ ấu.

Khi cô học tiểu học, có lần lớp tổ chức xem phim hoạt hình, trong đó có một nhân vật sở hữu một siêu năng lực, dùng tuổi thọ trong tương lai để đổi lấy việc quay ngược thời gian, bù đắp những tiếc nuối. Sau khi xem xong, giáo viên hỏi họ có muốn có khả năng này không, khi hỏi đến Từ Vân Ni, cô đã trả lời một cách trưởng thành: “Không, cuộc đời như một ván cờ, đã đặt quân thì không hối tiếc.”

Nghĩ lại, vẫn còn non và xanh lắm, nói quá nhiều.

Thời Quyết giơ tay ra trước mặt Đinh Khả Mạnh, Đinh Khả Mạnh như nộp tài liệu cho cơ quan ngoại giao, kính cẩn đưa cuốn album cho Thời Quyết.

Thời Quyết hơi nghiêng người, đứng đó xem.

Từ Vân Ni đứng dậy, ngồi xồm quá lâu, chân có chút tê.

Thời Quyết hỏi: “Các cậu ngồi đây lâu thế làm gì?”

Đinh Khả Mạnh nhỏ giọng giải thích về chuyện máy ảnh, Thời Quyết nghe xong, không có ý kiến gì.

Cậu tiếp tục lật album một lúc, rồi hỏi Đinh Khả Mạnh: “Những tấm này đều do cậu chụp à?”

Một cơn gió thổi qua, lá cây lay động mạnh hơn cả cái gật đầu của Đinh Khả Mạnh.

Thời Quyết: “Kỹ thuật của cậu khá đấy.”

“...Ừm, à?” Đinh Khả Mạnh sửng sờ, ngẩng đầu lên:

“Thật sao? Cậu thấy ổn à? Cậu, cậu thích thích là tốt rồi...”

Thấy Thời Quyết không giận, Đinh Khả Mạnh bắt đầu lấy lòng: “Anh, sau này anh nổi tiếng, mấy tấm này có thể dùng để khám phá quá

khứ, ảnh thời học sinh là bằng chứng quan trọng chứng minh anh không phẫu thuật thẩm mỹ, phải có nhiều góc độ khác nhau.”

Thời Quyết nhường mày.

Đình Khả Mạnh thấy anh phản ứng khá tốt, liền nói thêm: “Anh, nếu có gì không hài lòng anh cứ nói, hoặc anh thích phong cách nào hơn thì sau này em sẽ chú ý!”

Thời Quyết vừa nghe vừa xem, cuối cùng dùng một tay giữ cuốn album, cậu lật ngược lại chỉ vào một tấm, ngón tay dài của cậu nhẹ nhàng chỉ vào tấm đó.

“Phong cách này.”

Từ Vân Ni giật mình.

Đình Khả Mạnh phấn khích.

“Ôi! Anh thích tấm này à! Thực ra em cũng thích tấm này! Họ đều nói hoa tử đằng đẹp nhất, nhưng thực lòng em thấy anh hợp với phong cách lạnh lẽo pha chút huyền ảo dưới đêm đen, có vẻ đẹp cô độc!”

Khi nói đến lĩnh vực chuyên môn, Đình Khả Mạnh thao thao bất tuyệt, cuối cùng cô nàng vỗ mạnh vào vai Từ Vân Ni, bổ sung: “Cậu ấy cũng thích tấm này! Em vừa nói cậu ấy có gu mà!”

Ánh mắt của Thời Quyết nhìn sang.

Bốn mắt chạm nhau, Từ Vân Ni khẽ ừ một tiếng.

Thực ra cô cũng không rõ mình đang ừ cái gì.

Thời Quyết vừa định nói gì đó, điện thoại rung lên, là cuộc gọi từ Thôi Hạo.

Cậu nhắc máy: "...Alo? Tôi vẫn ở trường, sẽ đến ngay, không muộn đâu."

Cậu vừa nói vừa cầm cuốn album, xoay cổ tay hướng về phía Từ Vân Ni.

Từ Vân Ni không hiểu, cô nhìn cuốn album rồi lại nhìn cậu.

Thời Quyết cúp máy, cắt điện thoại, hỏi cô: "Có cần tôi ký tên không?"

?

Từ Vân Ni hơi mở miệng, đầy vẻ bối rối.

Thời Quyết khẽ cười, cậu nhìn cô một cách sâu sắc rồi trả cuốn album lại cho Đinh Khả Mạnh, sau đó quay lưng bỏ đi.

Đinh Khả Mạnh thấy Thời Quyết đi rồi, cô nàng thở phào nhẹ nhõm: "Ôi, làm mình giật cả mình, sao tự nhiên lại xuất hiện thế."

Cô nàng nhìn cuốn album, không giấu được sự phấn khích: "Nhưng, thật không hổ danh là Thời Quyết, có mắt nhìn! Còn công nhận kỹ thuật của mình, hay là mình mở ngay cho cậu ấy một fanpage nhỉ!"

Từ Vân Ni hỏi: "Fanpage là gì?"

"Ừm... là một thư viện ảnh của cậu ấy."

"Rồi sao nữa?"

"Rồi..."

Đinh Khả Mạnh bỗng ngừng lại, nhìn Từ Vân Ni với ánh mắt nghiêm túc: "Ôi, nói với cậu cũng không hiểu đâu, cậu không biết mà."

Từ Vân Ni không hỏi thêm, cô đứng im thêm một lúc.

Một bàn tay đưa ra trước mặt, Đinh Khả Mạnh vẫy vẫy tay, nói: “Sao cậu không nói gì thế? Cậu không thấy vừa rồi hơi ngượng ngùng à? Không sao đâu! Thời Quyết là vậy mà, cậu quan sát lâu sẽ hiểu.”

Từ Vân Ni hỏi: “Là sao?”

Đinh Khả Mạnh: “Là tùy hứng thôi, cậu ấy vui thì trêu người này người kia, yên tâm, việc cậu thấy xấu hổ cậu ấy có khi ngủ một giấc là quên ngay.”

Nói đến đây, cô nghĩ ra điều gì, nhắc nhở Từ Vân Ni, “Nhưng cậu đừng nghiêm túc nhé.”

Từ Vân Ni lại hỏi: “Nghiêm túc gì?”

“Đừng thích cậu ấy ấy.”

Đinh Khả Mạnh nói rồi thở dài: “Cậu là học sinh ngoan, chắc chắn không dính vào mấy chuyện này đâu, coi như mình lừa dối.”

Từ Vân Ni: “Tại sao không thể thích? Cậu ấy có vấn đề gì sao?”

“Cậu ấy...” Đinh Khả Mạnh không ngờ Từ Vân Ni lại hỏi tiếp, giải thích: “Cũng không phải vấn đề gì, chỉ là cậu ấy sớm muộn cũng sẽ ký hợp đồng mà, cậu ấy chắc chắn sẽ làm trong ngành này, đến lúc đó các mối quan hệ tình cảm cũ sẽ phải cắt đứt hết. Bây giờ dù cậu ấy có yêu đương, cũng chỉ là giải trí, cuối cùng vẫn phải nhường chỗ cho công việc chính. Ôi dào...” Đinh Khả Mạnh bĩu môi rồi vẫy tay: “Cậu nhìn cậu ấy kìa, mặt mũi vô tình, trời sinh là tay chơi, cậu ấy không coi chuyện đó ra gì đâu!”

So với nội dung đánh giá về Thời Quyết, Từ Vân Ni cảm thấy biểu cảm trên mặt Đinh Khả Mạnh thú vị hơn. Đó là một sự pha trộn giữa

yêu thích và ghét bỏ, khá phức tạp.

Từ Vân Ni nhìn cô nàng rồi nói: “Vừa rồi trước mặt cậu ấy cậu không có thái độ này.”

“Chậc! Việc nào ra việc đấy chứ.”

Đình Khả Mạnh vỗ ngực, nói đầy chân thành: “Cậu là người tốt, lại giúp mình nhiều lần, mình sợ cậu chưa gặp loại người như thế này, chỉ cần vài lời nói là đã động lòng rồi, nên mình mới nói những lời thật lòng này với cậu!”

Từ Vân Ni nhếch miệng, gật đầu nói: “Được rồi, cảm ơn cậu đã nhắc nhở, mình phải về tự học đây.”

Đình Khả Mạnh: “Ê, lấy card này!”

Vì tìm máy ảnh, tối nay thời gian tự học bị giảm mất hai mươi phút.

Từ Vân Ni cố gắng hoàn thành một bộ đề thi, còn lại khoảng ba, bốn phút, cũng không kịp đối chiếu đáp án, cô liền dựa vào lưng ghế nghỉ một lát.

Cô lấy ra tấm card nhỏ mà Đình Khả Mạnh hào phóng tặng, nhìn cả hai mặt, chất lượng card rất tốt, được dán nhựa bảo vệ, còn có ánh kim tuyến.

Cô lại liếc nhìn về phía bàn học chéo ở phía trước.

Rồi cô thu dọn đồ đạc về nhà.

Vừa bước vào cửa, Lý Ân Đình đang xem tivi trong phòng khách, Triệu Bác Mẫn đang nấu ăn trong bếp.

Từ Vân Ni hỏi: “Mẹ và chú vẫn chưa ăn cơm sao?”

Lý Ân Dĩnh nói: “Ăn rồi, chú Triệu của con đang hầm yến sào, có phần cho con nữa.”

Từ Vân Ni nhìn vào bếp, đây cũng là một khung cảnh khác biệt so với trước kia.

Trước đây trong nhà, toàn là Lý Ân Dĩnh nấu ăn, Từ Chí Khôn bận rộn công việc, mỗi khi có nhiệm vụ thì khó mà về nhà. Lý Ân Dĩnh nấu ăn không ngon, những gì Từ Vân Ni kể với Ngô Nguyệt Kỳ đều là thật, Lý Ân Dĩnh nấu thịt bò mỗi lần đều khô và dai, lại kiên quyết không gọi đồ ăn ngoài, nói rằng không tốt cho sức khỏe. Khi Từ Chí Côn có thời gian ở nhà, ông cũng nấu ăn, nhưng tay nghề của ông còn tệ hơn, hoặc là vì lười biếng, ông thích nhất là chuẩn bị hết các nguyên liệu rồi bỏ hết vào nồi đun, chấm gia vị mà ăn.

So với điều đó, kỹ thuật nấu ăn của Triệu Bác Mẫn tinh tế hơn nhiều, ông có thể làm những món ăn rất phức tạp, hầm những món súp mất hàng giờ đồng hồ mới hoàn thành.

Cũng được xem là một điểm tốt.

Từ Vân Ni đi rửa tay thay đồ rồi ra phòng khách ăn cơm.

Hiếm khi Triệu Minh Lịch cũng bị gọi xuống.

Triệu Bác Mẫn nói: “Con không thể bỏ điện thoại xuống để ăn sao? Con không sợ ăn vào mũi à.”

Triệu Minh Lịch đáp: “Nếu con thật sự có thể làm vậy thì con còn giỏi hơn nữa!”

Triệu Bác Mẫn không nói lại được, ông chỉ biết thở dài.

Lý Ân Dĩnh vỗ vai Triệu Bác Mẫn, ra hiệu cho ông nói chuyện chính.

Triệu Bác Mẫn nói: “À này, Ni Ni, Tiểu Soái, ngày mai là ngày kỷ

niệm của bố và dì con, bố và dì định ra ngoài ăn một bữa, hai đứa có thể đến cùng không?”

Triệu Minh Lịch cuối cùng cũng rời mắt khỏi điện thoại, sau đó ngạc nhiên nói: “Kỷ niệm? Hai người đã lấy giấy chứng nhận rồi à?”

“Không, không, không.”

Triệu Bác Mẫn vội nói: “Chưa đâu, chuyện lớn như thế này chắc hẳn sẽ báo trước cho hai đứa biết. Là thế này, ngày mai là ngày bố và dì giành giải nhất trong cuộc thi hồi trung học.”

“Cuộc thi gì vậy?”

“Đánh đôi nam nữ bóng bàn.”

Không chỉ Triệu Minh Lịch mà ngay cả Từ Vân Ni cũng kêu lên một tiếng, thật là kỳ diệu.

Cô liền nói: “Được, vậy mai con sẽ về sớm.”

Triệu Minh Lịch cũng đồng ý.

Triệu Bác Mẫn vui vẻ vỗ tay nói: “Tốt quá! Ngày mai gia đình mình sẽ có bữa ăn tối cùng nhau!”

Dưới ánh trăng.

Thời Quyết đẩy cửa bước vào câu lạc bộ nhảy.

Ngay cái nhìn đầu tiên, cậu đã thấy gương mặt đen tối của Ngụy Thiên Văn.

Chị lười chẳng muốn nói chuyện, chỉ gạt đầu ra hiệu vào bên trong, Thời Quyết bước thẳng vào khu vực nghỉ ngơi. Thôi Hạo đang mặc một chiếc áo ngắn tay màu xanh đậm, bên ngoài vẫn khoác chiếc áo

sơ mi mỏng không đổi. Anh ta nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nửa chừng.

“Đến rồi à?”

“Ừ.”

“Vừa tan học à?”

“Ừ.”

“... Tâm trạng cậu tốt nhỉ.”

“Thế à? Cũng bình thường thôi.”

“Ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.”

Thời Quyết hiểu rõ Thôi Hạo, anh ta không phải là người nói nhiều.

Thời Quyết hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, à đúng rồi...”

Thôi Hạo như vừa nhớ ra điều gì: “Cậu lần trước nói về một học sinh ở trường cậu, tên là Vương gì ấy nhỉ?”

“Vương Thái Lâm.”

“Cậu ấy không phải muốn làm trợ giảng trên danh nghĩa à? Để cậu ấy làm đi.”

Thời Quyết gật đầu: “Được, cảm ơn anh.”

Thôi Hạo nói:

“Cậu bảo cậu ấy luyện tập nhiều hơn, cậu ấy có tiềm năng, nên rèn luyện thêm cơ bản.”

Thời Quyết đứng trước ghế sofa, nhìn Thôi Hạo.

Thôi Hạo nói: “Được rồi, không có gì nữa, đi dạy học đi.”

Thời Quyết biết Thôi Hạo chưa nói hết.

Cậu vào phòng thay đồ thay quần áo rồi trực tiếp đi dạy.

Sau khi kết thúc buổi học, cậu đến quầy lễ tân lấy một chai nước.

Delia và Ngụy Thiên Văn đều có mặt, Delia vẫy tay gọi cậu lại rồi liếc nhìn vào hành lang, đảm bảo không có Thôi Hạo.

Thời Quyết cười nói: “Chuyện gì vậy? Bí mật thế?”

Delia tranh thủ thời gian nói với anh: “Cô người mẫu trẻ đó.”

“Cô ta sao rồi?”

“Cô ta muốn tham gia một chương trình, nhưng cạnh tranh khá khốc liệt, nghe nói có biến cố. Anh cậu theo đuổi cô ta đến mức điên cuồng, chỉ cần một cuộc điện thoại là đã sẵn lòng giúp đỡ.”

“Giúp thế nào?”

“Người phụ trách chương trình đó có quan hệ rất tốt với Lâm Nghiên, đều là người của Truyền thông Nhạc Dương, anh Thôi muốn Lâm Nghiên mời người đó ra ăn bữa cơm, Lâm Nghiên chắc chắn muốn kéo cậu đi cùng.”

Thời Quyết hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía hành lang sâu thẳm.

Ngụy Thiên Văn chế giễu: “Thật không hổ danh là nhỏ hơn mười bốn tuổi, nắm bắt anh cậu như chơi. Trước đây còn bận rộn lắm, một ngày không trả lời được hai ba tin nhắn, giờ gặp chuyện thì đột nhiên chủ động gọi điện thoại! Giờ còn lười cậu ra để lợi dụng nữa!”

Thời Quyết không nói gì, nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi một lúc.

Một lúc sau, Thôi Hạo đến, anh ta vừa kết thúc buổi học, mồ hôi ướt đầm người, nói chuyện với vài học viên rồi gọi Thời Quyết: “Đi, cùng tôi ra ngoài dạo một chút.”

Thời Quyết theo sau Thôi Hạo, cùng bước ra khỏi câu lạc bộ nhảy.

Chương 13: Cậu không thật sự định nhảy vào showbiz đấy chứ?

Hai người bước đi trong im lặng, không biết từ khi nào đã lại đi đến cây cầu vượt mà họ từng ghé qua.

Dưới cầu, dòng xe cộ như dòng sông chảy, tiếng ồn ào và khói bụi hòa lẫn trong làn gió thu.

Bên cạnh, Thôi Hạo đang nói chuyện vu vơ, Thời Quyết nghe tai này lọt tai kia, cậu cứ thế mà chậm chậm bước đi.

Thôi Hạo dừng lại giữa cầu, anh ta nhìn về thành phố dưới ánh đèn rực rỡ, nói băng quơ: "Tối mai cậu rảnh không?"

"Để làm gì?"

"Anh đưa cậu đi uống chút rượu cao cấp."

"Có phải uống với Lâm Nghiên không?"

Thôi Hạo quay đầu nhìn biểu cảm của Thời Quyết, ngay lập tức đã hiểu ra. Anh ta lấy ra một điếu thuốc, gió trên cầu rất lớn, phải bật lửa mấy lần mới châm được. Hít một hơi sâu, anh ta nói: "Có phải Ngụy Thiên Văn lại nói gì với cậu không?"

Thời Quyết hỏi lại: "Nói gì?"

"Đừng nghe lời họ!"

Thôi Hạo mất kiên nhẫn: “Chỉ là ăn một bữa, quen biết vài người, không có gì to tát cả.”

Nói như thế nhưng ánh mắt anh ta lại lảng tránh.

Thực ra, họ cũng thường xuyên ra ngoài uống rượu, trò chuyện, coi như là thói quen hàng ngày. Có lẽ lần này Thôi Hạo thật sự có ý định lợi dụng Thời Quyết vì một người phụ nữ nên anh ta hơi cảm thấy áy náy.

Tính cách Thôi Hạo là vậy, mọi thứ đều hiện rõ trên gương mặt.

“Công ty Lạc Dương thật sự rất tốt, anh đưa cậu đi chỉ để tạo mối quan hệ thôi!”

Anh ta nhấn mạnh lại lần nữa.

Thời Quyết nghiêng đầu nhìn Thôi Hạo.

Dù Thôi Hạo có tính cách dữ dằn, có xu hướng bạo lực, cả ngày chửi bới, nhưng đối với Thời Quyết, anh ta thực sự là một người không thể thay thế.

Chuyện này phải kể từ rất lâu về trước.

Bố của Thời Quyết, Thời Á Hiền, là một nghệ sĩ múa hiện đại, cũng là người thầy đầu tiên dạy múa cho Thôi Hạo. Sau này, khi ông bệnh nặng, trong những năm tháng cuối đời, ông sống cùng một chủ tiệm mỳ ở quê nhà, đó là Ngô Nguyệt Kỳ.

Khi Thời Á Hiền qua đời, Ngô Nguyệt Kỳ cũng đang ốm nặng, chính Thôi Hạo đã từ nơi xa về giúp lo liệu tang lễ. Sau đó, Thôi Hạo khuyên Ngô Nguyệt Kỳ đưa Thời Quyết đến thành phố anh ta đang sống để tiện chăm sóc. Khi họ mới đến, cũng là Thôi Hạo cho vay tiền thuê nhà để mở tiệm. Sau này, khi sức khỏe của Ngô Nguyệt Kỳ cải thiện, tiệm làm ăn khá khẩm khá, Thời Quyết cũng bắt đầu kiếm tiền,

cuộc sống mới dần đi vào ổn định.

Thời Quyết hỏi: “Có phải cô người mẫu đó nhờ anh mời không?”

“Không phải!”

Thôi Hạo trừng mắt: “Chuyện không liên quan đến cô ấy!”

Thời Quyết nghiêng đầu: “Anh đổi tên câu lạc bộ nhảy cũng vì cô ta? Vì cô ta muốn ra mắt, anh không thể công khai nên đổi tên để kỷ niệm tình yêu thầm lặng của mình? Anh à, không ngờ anh cũng lẳng mạn đấy.”

Mặt Thôi Hạo đỏ bừng, anh ta nghiêng chặt răng, cố gắng trấn tĩnh.

“Cậu nghe không hiểu lời tôi nói hả? Tôi đã bảo không liên quan đến người nào hết! Chỉ là muốn cậu đi thôi! Chúng ta uống chút rượu, chơi bời một chút! Nói chuyện phiếm!”

Thời Quyết: “Không đi, mai tôi có kỳ thi, không đi được.”

Lời từ chối lạnh lùng, dứt khoát.

Thôi Hạo biết chắc là Ngụy Thiên Văn đã nói gì với Thời Quyết, anh ta tức đến mức mắt đen lại, cuối cùng chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời.

Những đám mây nhàn nhúm, như thể ông trời cũng đang buồn phiền cùng anh ta.

Anh ta nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh. Rồi bỗng nhiên cảm nhận được điều gì đó, anh ta mở mắt quay đầu và nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai gần sát.

Thời Quyết: “Anh định khóc à?”

Thôi Hạo tức giận nổ tung: “Cậu đúng là...!”

Anh ta không thể chịu nổi nữa, vút điều thuốc rồi lao tới túm lấy áo Thời Quyết.

Thôi Hạo có sức mạnh không nhỏ, nhưng không địch lại được đôi chân vững chắc của Thời Quyết, hơn nữa, thân hình của Thời Quyết còn lớn hơn Thôi Hạo một bậc. Thời Quyết hơi hợp tác, cậu quay nửa vòng, tựa vào lan can cầu rồi nắm chặt cổ tay Thôi Hạo.

Thôi Hạo giận dữ: "Tôi hỏi lần cuối, không liên quan đến người người nào cả, chỉ là muốn cậu đi chơi, cậu có đi không?"

"Đi gì chứ?"

Thời Quyết thản nhiên nói: "Tôi không hứng thú với rượu cao cấp, cũng không hứng thú với việc gặp gỡ người lạ. Tôi là học sinh, làm gì có thời gian mà chơi?"

Thôi Hạo hít một hơi sâu, nghĩ bụng cậu có bao giờ đặt tâm vào học hành đâu? Nếu không phải Ngô Nguyệt Kỳ quản lý quá chặt, cậu chắc chắn sẽ không thêm tham gia kỳ thi đại học.

Nhưng anh ta không nói ra, biết rằng nói ra cũng chỉ bị Thời Quyết phản bác lại, Thời Quyết không bao giờ chịu thua khi cãi, cãi đến cuối cùng có thể làm người ta tức chết.

Thôi Hạo giữ hơi thở trong khoảng bảy tám giây mới thở ra, cảm thấy đầu óc quay cuồng. Anh ta bực bội, buông Thời Quyết ra rồi rút ra một điều thuốc khác, chưa kịp châm lửa đã nghe Thời Quyết nói nhẹ nhàng: "Nhưng mà..."

Thôi Hạo ngược mắt nhìn, chờ đợi nghe thêm lời nào đó.

Thời Quyết nhìn anh ta từ đầu đến chân, thản nhiên nói: "Nếu anh thật sự nói, anh yêu cô ta đến chết đi sống lại, không thể sống thiếu cô ta, muốn giúp cô ta giành cơ hội này thì tôi sẽ cân nhắc một"

chút.”

Thôi Hạo sững sờ.

Anh ta nhìn Thời Quyết, rồi lại nhìn lên trời, nhìn Thời Quyết, rồi lại nhìn trời.

Cuối cùng, Thôi Hạo ngậm điều thuốc, lẩm bẩm: “Cậu thực sự nghĩ tôi không dám đánh cậu à?”

Thời Quyết nhìn thấy dáng vẻ sắp bùng nổ của Thôi Hạo, cậu không nhịn được cười, nói: “Này, chỉ đùa một chút thôi, tôi chắc chắn sẽ đi mà, tôi còn đang chờ Lâm Nghiên tìm tôi.”

“...Ý cậu là gì?”

Thôi Hạo ngừng lại, anh ta nhìn chăm chăm vào Thời Quyết: “Cậu không thật sự định nhảy vào showbiz đấy chứ?”

Thời Quyết cười nhẹ, cậu đưa tay lấy hộp thuốc từ túi áo của Thôi Hạo, rồi lấy luôn bật lửa từ tay anh ta.

“Tôi có một bài hát.”

Cậu rút một điều sau đó đưa lên miệng, cúi đầu rồi che tay châm lửa: “Rất phù hợp với cô ta.”

“Hả?”

Thôi Hạo ngạc nhiên: “Vậy sao không nói sớm, tôi có thể giúp cậu liên lạc với cô ta mà.”

Thời Quyết bỏ bật lửa vào hộp thuốc, cậu đặt lại vào túi áo Thôi Hạo rồi nhìn anh ta như thể anh ta thật ngu ngốc.

“Như vậy không bằng để cô ta tự tìm đến bán mình.”

Thôi Hạo: "...À."

Thời Quyết lại nhìn anh ta, cậu nói bằng giọng: "Đừng lúc nào cũng mặt nhăn mày nhíu, trông già không chịu nổi, sao mà lừa được mấy cô gái trẻ nữa."

Nói xong, đặt tay lên lan can, nhìn về phía xa xăm nghĩ ngợi.

Thôi Hạo định phản bác nhưng thấy gió nhẹ thổi qua chiếc áo sơ mi và quần dài của Thời Quyết, phác họa ra những đường nét mảnh mai, biểu cảm của cậu vẫn như thường ngày, thoải mái, thản nhiên.

Khung cảnh này khiến Thôi Hạo có chút ngẩn ngơ.

Thôi Hạo lớn hơn Thời Quyết mười ba tuổi, hơn cả một con giáp, nhưng anh ta thường cảm thấy Thời Quyết trưởng thành hơn mình và thực tế hơn.

Nhưng anh ta cũng hiểu được sự trưởng thành sớm của Thời Quyết.

Trong ký ức của Thôi Hạo, bố của Thời Quyết, Thời Á Hiền, là một người đàn ông rất cuốn hút. Ông kết hôn với một nghệ sĩ violin khi còn rất trẻ và sinh ra Thời Quyết, nhưng chẳng bao lâu sau đã ly hôn.

Sau đó, ông có vài mối quan hệ khác, nhưng đều không suôn sẻ.

Không phải vì Thời Á Hiền đa tình, trái lại, ông rất nặng tình cảm. Chỉ là, nói thế nào nhỉ... Ông có phần thiếu thực tế, lại mang chút cao ngạo của nghệ sĩ, quá chú trọng vào sự truy cầu tinh thần mà không quan tâm đến vật chất.

Phong cách lãng mạn này thường rất quyến rũ khi mới bắt đầu tình yêu, nhưng qua đi rồi lại trở nên quá ngây thơ.

Sau đó, Thời Á Hiền đổ bệnh, không thể trang trải chi phí sinh hoạt ở bên ngoài nên ông đã đưa Thời Quyết trở về quê nhà. Họ sống cùng với một người bạn cũ của Thời Á Hiền, Ngô Nguyệt Kỳ.

Thực ra, Thời Á Hiền và Ngô Nguyệt Kỳ chưa bao giờ thực sự ở bên nhau. Chỉ là khi Thời Á Hiền bệnh nặng đến mức tinh thần lẫn lộn, ông thường gọi Ngô Nguyệt Kỳ là vợ. Ngô Nguyệt Kỳ cũng hợp tác với ông, vì vậy Thời Quyết gọi Ngô Nguyệt Kỳ là "mẹ" từ đó cho đến nay.

Thời Á Hiền là người có cả ưu điểm lẫn khuyết điểm nổi bật. Ông tài năng, đầy nhiệt huyết, hoàn toàn không coi trọng tiền bạc. Ông chính là người đã đưa Thôi Hạo, một đứa trẻ nghèo khó, bước chân vào con đường nghệ thuật. Nhưng Thời Á Hiền cũng quá lý tưởng hóa, có phần tinh thần quá cao, thiếu khả năng thấu hiểu người khác. Cuối cùng, ông thất vọng và chẳng thể giữ lại bất cứ điều gì.

Sau khi Thời Á Hiền bệnh, Thôi Hạo thường xuyên đến thăm ông. Cảnh tượng đó thật đáng tiếc. Khó có thể tưởng tượng được một người từng đầy phong thái như vậy lại rơi vào cảnh khốn cùng. Không ít người từng nhận ân huệ của Thời Á Hiền nhưng đến thăm chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bên cạnh ông chỉ có một người phụ nữ tàn tật và một đứa trẻ gầy yếu, dựa vào chút tiền tiết kiệm ít ỏi của Ngô Nguyệt Kỳ mà sống qua ngày. Khi qua đời, ông hầu như đã dùng hết số tiền đó.

Sau này, Ngô Nguyệt Kỳ mang Thời Quyết đến thành phố này, cố gắng nỗ lực trong một hai năm mới dần dần ổn định lại cuộc sống.

Trong môi trường như vậy, Thời Quyết tự nhiên trở nên trưởng thành sớm. Cậu ít nói về lý tưởng mà tập trung hơn vào những điều thực tế. Thời Quyết thừa hưởng toàn bộ tài năng và sức hấp dẫn của bố mẹ, thậm chí còn vượt trội hơn. Nhưng có lẽ do đã chứng kiến quá nhiều những tình cảm ngây thơ mà vô vọng của bố mình nên cậu khá thờ ơ với chuyện này. Trong giao tiếp, cậu chủ yếu giữ thái độ tự do thoải mái, đến và đi tự nhiên, hiếm khi nói thật lòng và

cũng không thích đáp lại những lời thật lòng của người khác. Vì thế, cậu thường bị đánh giá là “lạnh lùng, vô tình”, “chỉ lo cho bản thân”.

Nhưng Thôi Hạo thật lòng cảm thấy, một số đánh giá đó có phần quá đáng.

Thời Quyết nghiêng đầu hỏi: “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

Thôi Hạo nói: “Thật sự muốn mượn khuôn mặt của cậu sống vài ngày.”

Thời Quyết lại cười hai tiếng.

Đêm thu trăng sáng, trên trời chỉ có vài ngôi sao lấp lánh, chiếu sáng hai anh em vừa trò chuyện vừa bước xuống cầu vượt.

Ngày hôm sau.

Thời Quyết đi học như thường lệ, tối về nhà, tắm rửa qua loa.

Cậu tắm rất nhanh.

Cậu tắt nước rồi dùng khăn tắm lau sơ, chân trần bước ra khỏi phòng tắm.

Cậu đến trước giá treo quần áo rồi thay một chiếc áo ba lỗ đen, một chiếc áo lưới đen kết hợp với bạc và một chiếc quần dài đen điểm xuyết kèm theo thắt lưng.

Mở hộp đựng đồ, bên trong có một bộ trang sức.

Thời Quyết lấy một chiếc vòng da mỏng, hai đôi khuyên tai, một đôi khuyên tai đơn giản. Sau khi đeo xong, cậu trở lại phòng tắm để thoa một lớp kem dưỡng đều màu da, dùng bút kẻ qua lông mày rồi thoa ít sáp tóc, cậu vuốt ngược tóc ra sau để lộ trán.

Cậu xịt nước hoa sau đó làm một số điều chỉnh cuối cùng, tất cả hoàn tất.

Cậu làm rất nhanh, toàn bộ quá trình chỉ mất khoảng mười phút. Đối với hầu hết học sinh nam ở tuổi này, những bước này có thể khá kỳ lạ, nhưng với Thời Quyết, cậu đã quá quen thuộc với quy trình này.

Bố cậu là nghệ sĩ múa chuyên nghiệp, trang điểm đậm và ăn mặc lộng lẫy là chuyện thường. Sau này, khi đến thành phố này, cậu đi theo Thôi Hạo và thường xuyên làm việc như lao động trẻ em, cùng nhóm nhảy của SD tham gia các hoạt động khác nhau, nhiều buổi biểu diễn cần trang điểm và làm tóc. Các hoạt động này thường không có chuyên viên trang điểm cố định, mọi người đều tự lo liệu.

Với Thời Quyết, việc trang điểm tùy theo từng dịp dễ dàng như việc tắm nước nóng.

Chuẩn bị xong, Thời Quyết mang theo điện thoại và rời khỏi nhà.

Bữa tiệc được hẹn ở một quán rượu tư nhân khá kín đáo, kín đến mức không có biển hiệu, không mở cửa cho công chúng, chỉ dành cho thành viên nội bộ giới thiệu. Giá cả dĩ nhiên cũng cao đến mức khó tin.

Khi Thời Quyết đến nơi, Thôi Hạo đang hút thuốc ngoài cửa, anh ta vừa hút vừa gọi điện thoại.

Trên gương mặt Thôi Hạo hiện lên nụ cười mà bình thường không bao giờ thấy, Thời Quyết chưa kịp đến gần thì Thôi Hạo đã dập máy rồi đứng dậy chào đón cậu. Thời Quyết quay đầu, cậu thấy ở góc đường có một chiếc xe dừng lại, năm người bước xuống từ xe. Dẫn đầu là hai nữ một nam, đều khoảng ba mươi tuổi, theo sau là một đôi nam nữ trẻ tuổi, họ nói cười vui vẻ. Thời Quyết chỉ nhận ra người đi đầu là Lâm Nghiên, cô ta không trang điểm, mặc đồ thể thao rộng rãi, đeo nửa chiếc khẩu trang, trông có vẻ tâm trạng khá

tốt.

Thôi Hạo tiến lên chào: “Chị Nghiên.”

Lâm Nghiên gật đầu: “Vào trong rồi nói.”

Một nhóm người bước vào quán, dưới ánh đèn ấm áp, họ đi đến phòng riêng.

Người phục vụ mở cửa, Thôi Hạo nhường Lâm Nghiên và nhóm của cô ta vào trước. Lúc này, từ phòng trong có một người bước ra, lối đi khá hẹp, cô không chú ý nên va vào lưng Thời Quyết.

“Xin lỗi...”

Cô ngước mắt lên, đúng lúc Thời Quyết quay lại nhìn, cô ngừng lại vài giây rồi tiếp tục: “Xin lỗi.”

Thời Quyết nhìn cô, cậu chưa kịp trả lời thì Thôi Hạo đã kéo cậu vào phòng chỉ trong vài giây.

Chương 14: Được thôi, nhưng tôi hơi dặt dầy

Cánh cửa đóng lại.

Từ Vân Ni nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Là cậu sao?

Chắc chắn là vậy, dáng người đó, khuôn mặt đó, cũng không có khả năng là trùng hợp ngẫu nhiên.

Cậu trang điểm à?

Nam sinh, học sinh trung học, trang điểm... Làm sao những từ này lại có thể kết hợp với nhau?

Những người đi cùng cậu... Khoảng năm, sáu người? Có người lớn tuổi, cũng có người nhỏ tuổi.

Từ Vân Ni nhìn quanh, sảnh nhà hàng khá nhỏ, cửa chính đóng chặt, không có cửa sổ, trên tường treo thảm và tranh, gần cửa chính có một khu vực nghỉ ngơi, tiếp tục đi vào là nhà vệ sinh. Nhà hàng đang mở nhạc jazz nhẹ nhàng, trong sảnh có một quầy bar nhỏ, bên trong có vài người đang trò chuyện.

Từ Vân Ni đi vào nhà vệ sinh, sau đó trở lại phòng riêng của gia đình mình, cô mở cửa và nghe thấy tiếng cười rạng rỡ của Lý Ân Dĩnh.

Phòng được trang trí theo phong cách cổ điển, một chiếc bàn dài

bằng gỗ tự nhiên được đặt ở trung tâm, trải khăn trải bàn sang trọng, hai bên có hai chỗ ngồi, giữa bàn đặt những bông hoa trang trí tinh tế, hai bên là các món ăn và đồ uống, cùng với một loạt món ăn kèm như giăm bông, hải sản và phô mai cứng.

Một lúc sau, một người đàn ông mặc đồ bếp trưởng bước vào, Triệu Bác Mẫn nói đó là chủ của nhà hàng, họ Lưu, là bạn thân của ông. Ông chủ Lưu chào hỏi Lý Ân Đình, Triệu Bác Mẫn giới thiệu Từ Vân Ni, Từ Vân Ni chào hỏi trước, sau đó cô hỏi: "Chú Lưu, chú có biết người ở phòng bên cạnh là ai không?"

"Phòng bên cạnh?"

"Vâng, cháu vừa thấy vài người đẹp trai xinh gái đi vào nên có chút tò mò."

"À..."

Ông chủ Lưu nhớ ra: "Người đặt chỗ là một quản lý của công ty giải trí, những người trẻ kia thì chú không quen biết."

Triệu Minh Lịch rõ ràng thân với ông chủ Lưu hơn, cậu đùa rằng: "Mạng họ tới chơi à? Chú Lưu, nhà hàng của chú là nhà hàng chính quy chứ?"

"Haha!" Ông chủ Lưu cười to vì bị trêu.

Lúc này, phòng bên cạnh cũng đang giới thiệu người.

Lâm Nghiên giới thiệu đôi nam nữ trông có vẻ trưởng thành, đó là quản lý Lý Tuyết Lâm và người quản lý Trương Tiệp của Truyền Thông Lạc Dương, sau đó là phía bên này của Thôi Hạo.

"Đây là chủ của SD, Thôi Hạo."

Lý Tuyết Lâm cười nói: "Tôi rất thích phong cách của SD, tôi đã

muốn gặp thầy Thôi từ lâu rồi.”

Thôi Hạo đáp lại: “Không dám không dám.”

Lý Tuyết Lâm cười nói: “Lần này thật là trùng hợp.”

Chị ta nhìn Thời Quyết, hỏi tiếp: “Còn đây là...”

Thôi Hạo vội nói: “Đây là thằng em tôi, cũng là huấn luyện viên ở chỗ tôi.”

Một cô gái bên cạnh nhìn Thời Quyết tò mò hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Thời Quyết: “Mười chín.”

Cô gái nói: “Cậu đã mười chín rồi sao? Cậu vẫn còn là học sinh trung học à? Là học muộn ư?”

Không phải học muộn, mà vì bệnh của Thời Á Hiền, cậu phải di chuyển nhiều nơi, nghỉ học hơn một năm.

Cậu trả lời cô ta: “Đúng vậy.”

Lâm Nghiên giới thiệu Thôi Hạo và Thời Quyết: “Đây là Nhược Y và A Kinh, là người mới ký hợp đồng với công ty.”

Cả hai đều được trang điểm kỹ lưỡng, đặc biệt là cậu trai tên A Kinh, mặc toàn đồ hiệu, áo khoác tua rua, quần jean rách tơi tả, hai chân ẩn hiện bên trong, đeo vài chiếc nhẫn, dây chuyền trên cổ xếp tầng như thác nước tràn đến ngực.

Đồ uống nhanh chóng được mang ra, họ vừa uống vừa trò chuyện.

Không khí buổi tiệc rất thoải mái, Lâm Nghiên và Lý Tuyết Lâm đều là những người lão luyện trong giao tiếp, trò chuyện vui vẻ.

Trong phòng tràn ngập hương thơm quyến rũ, mọi người không tự giác mà đã ngà ngà say.

Phòng còn có dàn karaoke nhỏ, Nhược Y sau khi nghiên cứu một lúc, cô ta điều chỉnh đèn trên trần, bật đèn tạo không khí, sau đó hát hò cùng Trương Tiệp và A Kinh.

Thôi Hạo uống nhiều hơn một chút, má ửng đỏ, anh ta cầm ly rượu nói với Lý Tuyết Lâm: “Giám đốc Lý, cô xem chương trình đó...”

Lý Tuyết Lâm chân thành nói: “Tôi hiểu ý của anh, nhưng chương trình này hiện tại đang được các nhà tài trợ theo dõi rất sát, đến lúc đó công ty cũng sẽ cử người tới xem xét lựa chọn ban đầu, không phải do tôi quyết định được. Hiện tại nhiều nhóm nhảy đã đề cử người, các bên đều phải phối hợp, quan trọng nhất vẫn là chất lượng chương trình.”

Thôi Hạo gật đầu liên tục, sau đó nói nhỏ: “Đúng đúng, tôi biết, chắc chắn là như vậy...”

Bên cạnh đột nhiên có người hỏi: “Có những nhóm nhảy nào vậy?”

Lý Tuyết Lâm quay đầu lại.

Thôi Quyết cũng uống rượu, hai thái dương hơi đỏ, làm đôi mắt cậu trở nên đen hơn, giống như nước gợn sóng chăm chú nhìn chị ta.

Lý Tuyết Lâm cầm ly rượu lên nhấp một ngụm.

Chị ta nói: “Nhiều lắm, chương trình đều giao cho các tổ chức lớn sản xuất.”

Thôi Hạo nói: “Tôi đã thấy nhóm nhảy mà các cô hợp tác, thực ra, giám đốc Lý, tôi nói thế này có thể...”

Anh ta ngập ngừng không nói ra, Thời Quyết thay anh ta nói: “Chị xem tác phẩm của họ trước, rồi cho chúng tôi một cơ hội thì chị sẽ hiểu thôi.”

Lý Tuyết Lâm: “Ồ, cậu tự tin vậy sao?”

Thời Quyết cười nói: “Thật mà.”

Lý Tuyết Lâm nghĩ một lúc rồi hỏi Thôi Hạo: “Các anh có video tác phẩm không?”

Thôi Hạo trong lòng thầm chửi, biết trước đã chuẩn bị sẵn rồi, anh ta có chút tiếc nuối nói: “Thật sự tôi chưa kịp chuẩn bị, gần đây luôn bận rộn với vũ đạo của chị Nghiên...”

“Tôi đã từng ghi lại một bản ở nhà.”

Thời Quyết lấy điện thoại ra: “Nhưng khá đơn giản.”

Lý Tuyết Lâm và Lâm Nghiên cùng xem một lượt, Lý Tuyết Lâm vuốt màn hình vài lần.

“Tốt lắm, nhưng hơi tối, cái này phóng to được không?”

“Không phóng to được.”

“Thế thì không nhìn rõ chi tiết.”

Thời Quyết cười cười, cậu nói: “Hay là thế này, tôi nhảy lại một lần nhé.”

Lý Tuyết Lâm ngạc nhiên: “Bây giờ sao? Ở đây à?”

Thời Quyết nói: “Đúng vậy, chỗ này hơi nhỏ, cô xem cảm giác tổng thể là được.”

Lý Tuyết Lâm nói: “Được được, vậy cậu nhảy đi.”

Thời Quyết đứng dậy, cậu cầm điện thoại đến bên loa rồi kết nối Bluetooth. Nhược Y thấy vậy, cô ta đến hỏi: “Làm gì vậy? Cậu muốn nhảy à?”

Thời Quyết: “Ừ, giúp tôi tắt thêm đèn nhé.”

Cậu chỉnh lại quần áo, vừa làm một động tác nhẹ thì trên người đã tỏa ra hương thơm nhè nhẹ, Nhược Y không kìm được nhìn thêm vài lần.

“... Sao lại phải tắt đèn?”

“Tôi ngại mà, không thích ánh sáng.”

Giọng nói đó rơi vào tai Nhược Y, như chuồn chuồn đập nước, nhẹ nhàng, ngứa ngáy.

Thời Quyết nhảy ngay trong phòng riêng nhỏ này.

Điệu nhảy này là Thôi Hạo đã cùng với Thời Quyết nghiên cứu lâu ngày, anh ta đã bỏ nhiều công sức cho người yêu, tổng thể chất lượng biên đạo rất cao.

Phần biên khúc, Thời Quyết trong nhạc nền của điệu nhảy đã thêm vài lớp nền violin, dù nhịp điệu khá nhanh, nhưng lại là một bản nhạc kết hợp giữa sôi động và buồn bã.

Chân và tay của Thời Quyết khá dài, tỷ lệ hoàn hảo, cậu có nền tảng vũ đạo hiện đại và đường phố vững chắc, điệu nhảy này với cậu thật sự dễ như ăn bánh. Cậu không thực hiện động tác đến mức hoàn hảo, chỉ đạt khoảng sáu bảy phần, nhưng động tác vẫn rất phóng khoáng, có nhiều chi tiết, trong trang phục giản dị càng thêm điều luyện.

Cậu đã tắt đèn nên không nhìn rõ mặt, chính vì nét mờ ảo này lại càng thêm huyền bí.

Thời Quyết nhảy xong, mọi người trong phòng vỗ tay rào rào, Nhược Y còn huýt sáo bên cạnh, rất nhiệt tình cổ vũ.

Chỉ có một người tỏ ra điềm tĩnh, đó là Thôi Hạo, người đã quen nhìn Thời Quyết nhảy, anh ta nhìn Thời Quyết vuốt tóc mái trước trán, che đi tầm nhìn, trông có vẻ hơi ngại ngùng, trong lòng thầm nghĩ cậu đúng là biết cách diễn.

Nhưng quả thật có người tin vào điều đó.

Lý Tuyết Lâm quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Thời Quyết thở dài nhẹ nhàng, nói: "Tôi thực sự đã uống quá nhiều, chị đừng nhớ đến màn nhảy vừa rồi."

Lâm Nghiên cười bảo: "Nhảy đẹp như vậy, sao lại phải quên? Mặt cậu còn đỏ nữa, cũng không uống nhiều lắm nhỉ? Nào, qua đây ngồi."

Mặt đỏ thực ra không phải là giả, chủ yếu là Thời Quyết tửu lượng không cao, hơn nữa vừa uống xong đã nhảy, dù các động tác vũ đạo không quá lớn, nhưng thực ra toàn bộ cơ bụng phải vận động mạnh, kết hợp với hơi thở, kiểm soát toàn bộ cơ thể.

Thời Quyết bị Lâm Nghiên kéo qua ngồi vào ghế sofa, cậu nhận lấy ly rượu mà cô ta đưa, Lâm Nghiên cùng ly với cậu, cả hai cùng uống cạn.

Cậu bóp nhẹ gáy, khó chịu nói: "Chóng mặt quá..."

Lâm Nghiên nói: "Tửu lượng của cậu không tốt lắm nhỉ."

"Chắc chắn không thể so với cô Lâm rồi."

“Đừng gọi tôi là cô nữa, là ai dạy ai đây? Cậu và Thôi Hạo cũng như nhau thôi, cứ gọi tôi là chị đi.”

“Nhìn không giống lớn hơn tôi mà.”

“Ôi trời!”

Lâm Nghiên suýt nữa phun ra miếng trái cây trong miệng, cô ta cười đẩy cậu một cái: “Cậu học từ ai thế, giả quá rồi đấy!”

“Anh tôi.”

“Thôi Hạo là người như thế à?”

“Đúng vậy.”

Thời Quyết chống hai khuỷu tay lên đầu gối, cậu nhìn người đàn ông đang cúi đầu khom lưng trước Lý Tuyết Lâm: “Không thì làm sao theo đuổi phụ nữ đến mức này.”

Lâm Nghiên cười nói: “Tôi quen anh cậu nhiều năm rồi, anh ta là người rất chân tình, chỉ là đôi khi đầu óc không linh hoạt lắm.”

Thời Quyết cũng cười, cậu quay đầu nhìn cô ta.

“Nếu chị không thích, tôi sẽ không nói nữa.”

Lâm Nghiên nhìn đôi mắt trong suốt mơ màng vì say rượu của cậu.

“Đừng vậy chứ, ra ngoài chơi chẳng phải để vui sao, tôi và Thôi Hạo là bạn cũ, không có gì phải ngại, mọi người vui thì nói gì cũng được.”

Thời Quyết rót rượu, Lâm Nghiên nghiêng người tới gần hỏi: “Trong video vừa rồi của cậu, tôi thấy thiết bị sản xuất. Bài hát cậu nhảy có phải là bài bạn gái của Thôi Hạo từng sử dụng trên sân khấu không?”

Nghe có vẻ giống nhau.”

“Ừ.”

“Bài hát tầm thường như vậy mà cũng biên soạn được à?”

Nhược Y đang hát ở bên kia, Thời Quyết nhìn về phía Thôi Hạo đang lúng túng giải thích ý tưởng sáng tạo của mình với Lý Tuyết Lâm, nhất thời không nghe rõ lời của Lâm Nghiên.

“Sao không nói gì thế?”

Lâm Nghiên nghiêng đầu: “Không vui à? Cậu hiểu lầm rồi, tôi không nói bản phối của cậu tầm thường, mà là bản gốc.”

Thời Quyết trở lại bình thường, ánh mắt hạ xuống, cậu nhìn Lâm Nghiên đang nghiêng người mở to mắt nhìn mình, cười nói: “Làm gì thế? Lần này thực sự không giống lớn hơn tôi đâu.”

Gò má cô ta không bị kích thích bởi rượu, nhưng lại nóng lên vì một câu nói của cậu.

Lâm Nghiên thì thầm: “Cậu từ đâu xuất hiện thế... Tôi thích phong cách phối nhạc của cậu lắm, cậu sáng tác thế nào? Hợp tác với tôi một lần đi?”

“Được thôi.”

Thời Quyết nói: “Nhưng tôi hơi đắt đấy.”

Đèn trần mờ mờ chiếu lên đôi lông mày thanh tú của cậu, tạo ra những bóng mờ vụn vặt, từ cằm, đến cổ họng, rồi đến hõm xương quai xanh, kéo thành một đường dài mềm mại, sáng lên ánh sáng nhẹ nhàng.

Rượu cứ một ly tiếp một ly, sau gáy là một inch tiếp một inch mà

đau đớn.

Lâm Nghiên là tay lão luyện, rượu vang, rượu trắng, bia đều uống mà không sao. Thờì Quyết cũng uống cùng đến cuối cùng, Lâm Nghiên say khướt, cô ta kéo cậu nói những chuyện không đâu vào đâu. Thờì Quyết cảm thấy dạ dày nóng rát, cuối cùng không chịu nổi nữa, cậu nói với Lâm Yển: “Cô Lâm, tôi ra ngoài gọi một ly nước ép.”

Lâm Nghiên gật đầu, Thờì Quyết đứng dậy, chào Thôi Hạo rồi đi ra ngoài.

Thờì Quyết rời khỏi phòng, nhưng cậu không đi gọi nước ép.

Rượu ngoại có tác dụng ngược, vừa đứng dậy, đầu cậu đã choáng váng, suýt nữa đã ngã khuỵu. Thờì Quyết thực sự rất khó chịu, cậu đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Khi cậu đang thử xem có nôn được không, đúng lúc Trương Tiệp và A Kinh cũng vào.

Họ giải quyết xong, đứng trước bồn rửa nói chuyện.

“Cậu có thấy không, chàng trai vừa rồi nhảy thật đẹp.”

“Có gì mà đẹp chứ, điệu nhảy cũng không khó.”

“Chính vì không khó mới thấy được trình độ.”

“Tôi nhảy cũng không kém cậu ta đâu!”

Trương Tiệp cười nói: “Cậu so sánh kỹ năng cơ bản của mình với người ta à?”

A Kinh không hài lòng: “Thì sao!”

Trương Tiệp cảm thán: “Chẳng trách Lâm Nghiên phải gọi chúng ta

đến, nếu anh chàng này được tuyển vào công ty...”

A Kinh lạnh lùng nói: “Cần gì phải tuyển? Cậu không thấy dáng vẻ của cậu ta vừa rồi sao? Giống như hồ ly tinh vậy, sao không quỳ giữa hai chân của sếp mà liếm đi!”

Trương Tiệp cười nhạt.

“Đồ khốn!”

A Kinh nghiêng răng cười: “Mong là sếp không bị cậu ta lừa! Biết vậy tôi đã không đến, xem mà tức chết!”

Trương Tiệp bất lực nói: “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, ra ngoài nói chuyện phải chú ý, đừng để miệng quá bần, mọi mặt cậu đều tốt, chỉ cần tu dưỡng lại tính cách...”

Hai người nói nhỏ dần, sau đó họ rời khỏi nhà vệ sinh.

Thời Quyết cố gắng tập trung tinh thần.

Đèn trần chiếu xuống làm cả người cậu nóng ran.

Thời Quyết bị rượu làm cho mơ hồ, bỗng nhiên dạ dày quay cuồng, cậu cúi xuống, nôn hết rượu và thức ăn ra ngoài.

Chương 15: Đau hông rồi phải không, lớp trưởng?

Cậu nôn đến khi chỉ còn có thể nôn khan.

Thời Quyết hít thở đều đặn, cậu rời khỏi gian phòng vệ sinh sau đó tiến đến bồn rửa mặt để súc miệng.

Thời Quyết ngẩng đầu lên, cậu nhìn thấy gương mặt trong gương.

Ánh sáng trắng trong nhà vệ sinh càng làm tôn lên vẻ xanh xao của khuôn mặt sau khi nôn, đôi mắt dài đen nhánh càng nổi bật, quầng mắt và đôi môi đỏ rực vì kích thích, cả khuôn mặt trông mờ mịt.

Cậu dùng nước lạnh làm mát tay, xoa cổ để hạ nhiệt.

Xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng ù tai.

Thời Quyết nhìn mình trong gương, cậu khẽ xoay cằm, lắc lư qua lại.

Thời Quyết đột nhiên bật cười.

Không ngờ, cũng có chút giống đấy chứ.

Trên đường trở lại, cậu đi được nửa đường thì bị gọi lại.

Thời Quyết quay đầu, cậu nhìn thấy Nhược Y ở khu vực hút thuốc bên cạnh quầy bar, cùng với A Kinh, Trương Tiệp và Từ Vân Ni.

Thời Quyết đứng yên tại chỗ ba bốn giây, rượu bắt đầu ngấm, dây thần kinh ở thái dương như bị gì đó khều khều, giật giật.

A Kinh lại nói vài câu với Trương Tiệp.

Nhược Y vẫn gọi: “Thời Quyết, lại đây.”

Thời Quyết mỉm cười, cậu lấy ra một điều thuốc.

“Cậu đi lấy nước trái cây à?” Nhược Y hỏi.

“Không, uống không nổi nữa, chóng mặt lắm.”

“Say rồi à? Có thể là vì uống rượu rồi lại nhảy múa, rất dễ bị khó chịu đấy.”

Thời Quyết châm thuốc, cậu bật lửa vài lần rồi trả lại cho Trương Tiệp, nói lơ mơ: “Có thể lắm.”

Thời Quyết có vẻ mệt mỏi, cậu tựa vào quầy bar, vai trái hơi chùng xuống làm lộ xương quai xanh thẳng tắp nối liền với đường nét cổ dài.

Ánh mắt của Nhược Y lướt qua cổ áo của Thời Quyết, cô ta không tìm được mà nói: “Áo của cậu đẹp quá, là của hãng nào vậy?”

“Không có nhãn hiệu, hàng rẻ tiền ấy mà.”

“Thật không? Trông rất có chất lượng mà.”

“Có thể không phải là áo có chất lượng đâu.”

Lời nói của Thời Quyết nhẹ nhàng, êm ái, Nhược Y rất thích giọng điệu của cậu, cô ta theo ý của cậu hỏi: “Thế cái gì có chất lượng?”

Ánh mắt của Thời Quyết dừng trên mặt cô ta, cậu nhẹ giọng nói:

“Tôi đây.”

Giọng nói đó, phối hợp với ánh mắt, như là đang khều khều cảm người khác trong không trung, Nhược Y che miệng: “A, cậu tự khen mình mà không đỏ mặt à.”

Thời Quyết đương nhiên không đỏ mặt, cậu kiên nhẫn giải thích: “Cô xem, có người mặc đồ đơn giản nhưng vẫn đẹp, vì sao? Vì người đó đẹp. Có người mặc đồ lộng lẫy nhưng vẫn xấu, vì sao?”

Thời Quyết nhướn mày: “Mẹ nó, vì người đó xấu.”

Người mặc đồ lộng lẫy nhất hiện tại là ai? Là A Kinh. Nhược Y không nhìn được, cô ta cười phì một tiếng: “Ác thật.”

A Kinh tất nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói, ở tuổi mười bảy mười tám, rất dễ bị chọc giận, mặt cậu ta đỏ bừng sau đó nghiêng răng lao tới.

Năm dặm đã giơ lên, Trương Tiệp vội chắn trước mặt cậu ta, vỗ vỗ tay cậu ta.

Thời Quyết liếc mắt, cậu đứng thẳng dậy, lạnh nhạt nói: “Giúp tôi nhả với anh Thôi, tôi uống nhiều quá nên về trước. À đúng rồi, bảo anh ấy đưa WeChat của cô Lâm cho tôi.”

A Kinh đứng cạnh nghe, như muốn nổ tung.

“Được.”

Nhược Y còn chưa thỏa mãn, cô ta thử giữ lại: “Cậu sao lại về sớm thế, mới đến đâu thôi mà? Ở lại thêm chút nữa đi, hoặc chúng ta chuyển sang chỗ khác chơi?”

“Uống nữa thì chết mất, mọi người chơi đi, có dịp lại hẹn.” Thời Quyết mỉm cười, cậu dập nửa điều thuốc rồi rời đi thẳng.

Cậu không nói một câu với Từ Vân Ni, cũng không nhìn cô một cái.

Nhưng tất cả biểu hiện của cậu, Từ Vân Ni đều nhìn thấy.

A Kinh nhìn chăm chăm cửa, mặt mày u ám nói: "Đừng để tao tìm được cơ hội, tao phải giết chết mày..."

Từ Vân Ni liếc nhìn A Kinh rồi nhìn về phía cửa.

Nếu hỏi tại sao cô lại có mặt ở đây, thực ra là ngẫu nhiên.

Bên kia ăn uống gần xong, chuẩn bị tính tiền, ông chủ Lưu muốn miễn phí, Triệu Bác Mẫn kiên quyết không chịu, hai người trong phòng giằng co một hồi, Lý Ân Đình bảo Từ Vân Ni lên đi tính tiền. Cô ra quầy tính tiền, lúc ra khỏi phòng thì thấy nhóm người đó tụ tập ở khu vực nghỉ ngơi. Cô tính xong tiền, từ quầy lấy một viên kẹo miễn phí, cô đi qua khu vực nghỉ ngơi rồi bóc kẹo.

Cô nghe thấy chàng trai kia đang chửi.

"... Sao không kéo cổ áo xuống thêm chút nữa?"

Cô vút vỏ kẹo vào thùng rác, nhóm kia lại nói qua nói lại, sau đó Thời Quyết bước ra.

Trương Tiệp có chút ngạc nhiên, anh ta nói: "Cậu ta sao lại từ nhà vệ sinh ra?"

A Kinh cười lạnh: "Ra thì ra, anh sợ cậu ta lúc này ở đó à? Có ở thì cũng vậy, cậu ta có thể làm gì?"

Sau đó, cô thấy màn kịch đầy tính tấn công đó.

Bên ngoài quán rượu.

Gió đêm không làm Thời Quyết tỉnh táo hơn, ngược lại dạ dày của cậu bị kích thích liên tục, cộng thêm điều thuốc chứa nhiều hắc ín (*) của Trương Tiệp khiến cậu càng buồn nôn hơn.

Cậu nhìn chăm chăm vào con đường đối diện, mặt không biểu cảm, ánh mắt cũng vô định.

Một lát sau, Đàm Tấn bắt đầu đi dọc theo con đường nhỏ, đi được nửa đường nhưng dạ dày vẫn khó chịu, cuối cùng choáng váng quá nên cậu đành tìm một góc tường dựa vào, hai tay cậu đặt lên trán, ngón cái bấm chặt vào thái dương.

Rồi, vai cậu bị chạm vào.

Thời Quyết mở mắt, cậu nhìn thấy một đôi giày thể thao, phối với quần đồng phục màu xanh đậm.

Ngước lên mười centimet.

Một đôi mắt đen nhánh nhìn cậu từ đầu đến chân, rồi từ chân lên đầu, cuối cùng cô nói một câu...

“Lớp trưởng, là cậu phải không?”

Đúng là một câu hỏi hay.

“Không phải.” Cậu trả lời.

Thời Quyết vừa mở miệng thì dạ dày lại co thắt, một trận buồn nôn ập đến, cậu nhăn mặt cúi đầu.

Tâm trạng cậu không tốt. Từ Vân Ni nghĩ, giọng điệu cậu so với ngày thường lạnh hơn nhiều, không muốn nói nhiều.

Từ Vân Ni nhìn quanh, đây không phải là đường chính, nhưng lượng người qua lại không ít, hai bên cửa hàng san sát, ánh sáng rực rỡ,

một số cửa hàng còn phát nhạc, phối hợp với tiếng gió xe chạy qua, tạo nên sự ồn ào đặc trưng của đêm thành phố lớn.

Thời Quyết nghe thấy tiếng bước chân đi xa.

Cậu cũng muốn đổi chỗ, nhưng giờ đầu óc quá mơ hồ, mùi xăng ở ngã tư quá nặng, bên cạnh cửa hàng tiện lợi còn có người hút thuốc, cộng thêm mùi rượu đậm đặc mỗi lần hít thở làm cậu choáng váng.

Chừng ba đến năm phút sau, trước mặt lại có tiếng nói.

"... Alo? Con có chút việc nên ra ngoài rồi, con đã tính tiền xong rồi, mọi người không cần đợi con đâu."

Thời Quyết mở mắt lần nữa.

Từ Vân Ni dùng tai và vai kẹp điện thoại, hai tay cô vịn nắp chai nước vừa mua.

"... Được rồi, con biết rồi, mẹ yên tâm đi."

Từ Vân Ni cúp điện thoại, đồng thời mở nắp chai nước rồi đưa qua.

Cô cảm thấy mắt Thời Quyết đỏ hơn ban nãy, trán và thái dương vì bị ép cũng đỏ lên, nhìn từ dưới lên, hiệu ứng thị giác rất ấn tượng.

Cô nói: "Ban nãy cô gái kia gọi tên cậu rồi, lớp trưởng."

Quả là vị thám tử thông minh.

Thời Quyết nhìn chai nước đó một hồi lâu, đến mức làm người khác nghi ngờ rằng cậu có mất cảm giác hay không, cuối cùng vì không chịu nổi mùi vị trong miệng quá khó chịu mà cậu đã cầm lấy chai nước.

Cậu súc miệng, nhổ sang một bên rồi uống nửa chai.

Có thể vì uống quá nhanh, vài giọt nước chảy từ khóe miệng, lướt qua cổ rồi thấm vào cơ thể.

Cậu dùng lòng bàn tay lau cằm, lau sạch vết nước.

Không biết có phải vì xa rời trường học, hay bị rượu kích thích bản chất bên trong hay không mà hình ảnh này so với bình thường mạnh mẽ hơn nhiều, giống như con phố ban ngày bình thường, đến đêm bỗng rực rỡ ánh đèn neon, người đi qua đều lén nhìn trộm.

Phía sau thậm chí còn có người huýt sáo.

Từ Vân Ni quay đầu lại nhìn, cô thấy hai cô gái ăn mặc thời thượng, cười rạng rỡ hướng về phía này.

Cô nhìn sang lớp trưởng, thấy cậu nhướng cằm với hai cô gái đó. Cô lại nhìn hai cô gái, họ đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp cận.

Từ Vân Ni suy nghĩ trong ba giây, liệu có nên làm bà mối hay thành Pháp Hải, cuối cùng cô bước tới nửa bước, chặn lại con đường tình cảm đó.

Một trong hai cô gái cười nói với cô: "Cùng tham gia đi."

?

Có lẽ biểu cảm của Từ Vân Ni quá nghiêm nghị, họ cuối cùng không bước tới mà rời đi.

Từ Vân Ni quay đầu lại, cô thấy Thời Quyết dựa đầu vào tường, lặng lẽ nhìn cô.

Gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt đỏ hồng, ánh mắt cố ý vô tình, từng chi tiết đều rõ ràng.

“Sao cậu lại ở đây?” Giọng cậu khàn khàn hỏi.

Từ Vân Ni nói: “Hôm nay nhà tôi có tiệc, cũng ở nhà hàng đó.”

“Ồ.”

Cậu cười nhạt: “Ăn tiệc ở đây, nhà cậu cũng khá đấy.”

Từ Vân Ni đáp lại: “Lớp trưởng, cậu nói chuyện nghiêm túc đi.”

Nụ cười biến mất, cậu nhẹ nhàng nói: “Vậy sao cậu lại ăn tiệc trên đường?”

Từ Vân Ni nhìn chỗ đứng của mình, sau đó nói: “Tôi thấy cậu ra ngoài có vẻ không ổn, muốn xem cậu có cần giúp đỡ không.”

Thời Quyết nghe vậy, cậu nheo mắt, ánh mắt say rượu đánh giá.

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, cậu đã say rồi thì đừng lang thang ngoài đường nữa, về nhà đi.”

Thời Quyết: “Cậu đi theo tôi suốt đường à?”

Từ Vân Ni ngừng lại: “Gì cơ?”

Đi theo?

Thời Quyết nhướng mắt: “Thật biến thái, thế mà còn bảo người khác phải nghiêm túc.”

Giọng cậu nhẹ nhàng, sắc thái như một con mèo cảnh giảo.

Từ Vân Ni đối diện với con yêu tinh nửa đêm phát điên này, cô im lặng một lúc lâu rồi nói: “Lớp trưởng, cậu vẫn chưa thoát khỏi tình huống này sao?”

“...Ban nãy?”

Cậu giả vờ không hiểu: “Ban nãy có gì sao?”

“Tôi sao biết được?”

Từ Vân Ni nhìn cậu từ trên xuống dưới: “Cậu ăn mặc thế này để làm gì?”

“Không thấy à?”

Cậu cúi đầu nhìn mình, rồi vuốt tóc, giọng nói và hành động đều trở nên rời rạc và tùy tiện do say rượu: “Phục vụ rượu.”

Từ Vân Ni lại im lặng vài giây, sau đó cô hỏi: “Những người trẻ tuổi kia cũng vậy sao?”

Thời Quyết không nói gì.

Từ Vân Ni gật đầu, đột nhiên lại nói: “VẬY cuối cùng cậu gây gỗ với anh chàng kia là vì ghen tị trang phục của cậu ta đắt hơn, hay vì tranh khách không thành nên tức giận mà gây chuyện?”

Cô nói xong, tay cậu cũng ngừng vuốt tóc.

Đôi mắt đỏ hồng từ dưới nhìn lên, thậm chí còn thêm chút lạnh lùng.

“...Cậu cố tình phải không?” Cậu hỏi khẽ.

Lần này Từ Vân Ni không nói gì.

Thời Quyết dựa vào tường muốn đứng dậy, nhưng vừa mới đứng lên, mắt cậu tối sầm lại, ù tai dữ dội.

Từ Vân Ni theo phản xạ định đỡ cậu, Thời Quyết gạt tay cô ra: “Đừng chạm vào tôi...”

Từ Vân Ni buông tay, kết quả cậu mất thăng bằng, ngã ngối lại xuống đất, đau đớn làm mặt mày cậu nhăn nhó.

Từ Vân Ni hoàn toàn không ngờ cậu đã say đến mức này, cô có chút bối rối.

“Không phải chứ, cậu bảo tôi đừng chạm vào mà...”

Cô đang nói thì đột nhiên cảm thấy tầm nhìn của mình có gì đó kỳ lạ, lúc vừa cúi xuống cô không chú ý, bây giờ cậu đang mở rộng hai chân, đôi chân quá dài khiến cô bị bao trùm hoàn toàn.

Thì ra họ gần nhau như vậy sao?

Ánh mắt Từ Vân Ni vô thức dời sang bên cạnh.

Thời Quyết vẫn chưa tỉnh, cậu phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Từ Vân Ni nghe một lúc, ánh mắt cô từ từ quay lại. Nhìn vẻ đau khổ của cậu, cuối cùng cô cúi xuống trước mặt cậu, lại nắm lấy cánh tay cậu.

Thời Quyết vẫn muốn gạt cô ra, nhưng lần này không thành, Từ Vân Ni giữ chặt cậu, cố gắng đỡ cậu lên, cô nói: “Lớp trưởng, là tôi nhớ nhầm, ban nãy anh chàng đó nói xấu cậu khi cậu không có ở đó, nhìn mặt cũng biết là người xấu rồi, chắc chắn là cậu ta chọc tức cậu trước. Và cái đồng hồ đó, mặc dù giả vờ là hàng xịn nhưng tôi đảm bảo là hàng giả. Lớp trưởng... sao cậu nặng vậy?”

Trong quá trình cố gắng đỡ cậu lên, cô không ngừng nói. Thời Quyết đầu óc ong ong, không nghe rõ nội dung, cậu chỉ mơ hồ cảm thấy đó là giọng nữ trầm, khá dễ chịu.

Từ Vân Ni cố gắng đỡ cậu dậy, cô để cậu dựa vào tường đứng vững.

Sau khi chắc chắn cậu đã đứng vững, cô quay ra đường gọi xe.

Vừa lúc có một chiếc xe đi qua, Từ Vân Ni liền vẫy lại, cô mở cửa xe rồi nói với Thời Quyết: “Lên xe đi.”

Tài xế quay đầu lại, bác ta nhìn thấy dáng vẻ của Thời Quyết liền nói ngay: “Không chở người say rượu.”

Từ Vân Ni không để ý, cô đỡ Thời Quyết đang lảo đảo lên xe rồi nói: “Bác tài, giúp đỡ chút nhé.”

Tài xế không hài lòng nói: “Thật sự không được đâu, một mình cậu ta thì càng không được! Nếu có gì xảy ra thì làm sao? Xuống xe đi!”

Từ Vân Ni lại bảo: “Bác tài, giúp một tay được không?”

Tài xế đáp lại: “Không được, vì an toàn, không chở người say rượu, hai người xuống xe nhanh lên!”

Từ Vân Ni cũng ngồi vào xe.

“Lần này không phải một mình nữa, đi thôi.”

Tài xế vẫn không muốn đi, Thời Quyết mớ màng định xuống xe, Từ Vân Ni liền giữ chặt cậu lại, cô mặc kệ khuôn mặt khó chịu của tài xế, trực tiếp nói địa chỉ quán mỳ:

“Đến đây trước.”

Chú thích:

(*) Hắc ín trong thuốc lá, hay còn gọi là tar, là một hỗn hợp phức tạp của các hợp chất hóa học được tạo ra khi lá thuốc lá cháy. Khi hút thuốc lá, hắc ín được hít vào phổi cùng với khói thuốc. Các

thành phần trong hắc ín bao gồm nhiều chất gây ung thư và độc hại, như benzen, formaldehyde, và nhiều hợp chất hydrocacbon thơm đa vòng (PAHs).

Chương 16: Hay là đôi cậu thành lớp trưởng nhé?

Xe bắt đầu khởi hành.

Người tài xế có thể vì bức bối nên lái xe cũng gấp gáp, ông ta tăng tốc phanh gấp khiến xe lắc lư mấy lần, Từ Vân Ni đều cảm thấy khó chịu.

“Bác tài, chạy chậm lại được không?”

Từ Vân Ni quan sát Thời Quyết, cậu dựa vào ghế, đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt tái nhợt, lông mày nhíu lại, rõ ràng là không thoải mái.

Cô luôn cảnh giác, bất chợt thấy ngực cậu co giật liền nói nhanh: “Bác tài! Dừng xe lại bên đường!”

Tài xế phanh gấp, kèm theo lời cảnh cáo nghiêm khắc: “Đừng có nôn trong xe của tôi đấy nhé!”

Thời Quyết trước đó đã nôn một lần, nhưng vừa uống nửa chai nước lại có thứ để nôn ra.

“Cố chịu đựng một chút! Cậu cố chịu một chút!”

Từ Vân Ni nhanh chóng ngả người tới, cô mở cửa xe để cậu nhào nửa người ra ngoài.

Thời Quyết lại nôn thêm một trận.

Tài xế phía trước liên tục phàn nàn, nào là trong xe lại có mùi, ghế ngồi lại bẩn, đã nói là không đón người say rượu. Từ Vân Ni nghe mà bức bối, cô trực tiếp trả tiền rồi xuống xe giữa đường.

Cô lấy khăn giấy từ túi ra cho Thời Quyết, sau đó lại ra đường bắt xe.

Thời Quyết nôn sạch bụng, cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

Bên trong đường nhỏ có một bồn hoa, cậu ngồi trên mép đá, lau tay rồi nhìn về phía bóng người bên lề đường.

Con đường này rất yên tĩnh, ít người qua lại, đèn đường cũng thưa thớt. Cô đứng dưới gốc cây, bóng dáng ẩn hiện trong màn đêm dày đặc.

Khăn ướt từ từ lau qua từng ngón tay.

Cậu có hơi ngạc nhiên nhận ra, cô nàng này thân hình khá nhỏ nhắn.

Từ Vân Ni quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt trực diện của cậu.

Cô hỏi cậu: "Lớp trưởng, cậu thấy đỡ hơn chưa?"

Thời Quyết nhìn cô, cậu lạnh nhạt nói: "Bắt cóc tôi đến đây định làm gì?"

"... Bắt cóc?"

Từ Vân Ni bất lực nói: "Lớp trưởng, cậu tỉnh táo lại đi, thật sự coi tôi là kẻ biến thái à?"

Thời Quyết nheo mắt, miệng nhếch lên cười mỉa, cậu hỏi ngược lại cô: "Không phải sao? Thế sao vừa rồi cậu đè lên tôi? Đã chạm vào

đâu rồi?”

Từ Vân Ni ngừng lại: “Tôi khi nào đề lên cậu?”

Cậu không nói gì.

Từ Vân Ni đột nhiên nhận ra, vừa rồi trên xe, cô lo cậu nôn ra xe nên ngã người tới giúp cậu mở cửa, thực sự có đề lên cậu.

Chạm vào đâu?

“Không phải, đó là do khi ấy cậu...”

Từ Vân Ni chỉ về hướng chiếc taxi vừa đi, cô giải thích lại ký ức cho cậu: “Là cậu muốn nôn, cậu còn nhớ không? Tôi sợ cậu nôn ra xe nên tôi ngã người qua mở cửa, có thể lúc đó vô ý chạm vào cậu, nhưng tuyệt đối không cố ý, sao cậu lại nghĩ như vậy?”

Cô vừa nói được một nửa, Thời Quyết đã quay đầu sang hướng khác, mơ mơ màng màng, có vẻ như lại bị những bông cẩm tú cầu trong bồn hoa thu hút sự chú ý.

“Cậu...”

Thật là bất lực.

Từ Vân Ni thở dài một hơi, cô tiếp tục ra đường bắt xe.

Chỉ trong ba, năm giây cô quay lưng, Thời Quyết đã cười thành tiếng. Cậu cảm thấy rất buồn cười, sau đó cúi đầu nhìn khăn ướt trong tay, suýt chút nữa cười ra tiếng. Cậu cười cười, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt nhìn lên phía trước.

Cô đứng trong bóng tối, nghiêng đầu, có thể là nhìn về hướng xe, cũng có thể là...

Thời Quyết hơi căn môi, ánh mắt từ từ liếc sang bên.

Khi nào quay lại?

... Nhìn thấy rồi sao?

Bên cạnh là những bông cẩm tú cầu nở rộ, cánh hoa li ti, xen lẫn tím hồng, có bông nguyên vẹn, có bông rụng rời.

Nhìn thấy cũng không sao cả.

Cậu nghĩ một cách mơ màng rồi chậm rãi hít một hơi sâu, hai tay cậu đưa ra sau, chống cơ thể, ngửa đầu nhìn trời.

Khuôn mặt tái nhợt lạnh lẽo, cậu đối diện với bầu trời sao trắng tái nhợt lạnh lẽo, cậu và chúng nhìn nhau đăm đăm, không thốt ra lời nào.

Chẳng bao lâu sau, Từ Vân Ni lại bắt được một chiếc xe.

Lại tiếp tục lên đường.

Lần này tài xế lái xe êm, ít nói, rất yên tĩnh.

Trên ghế sau, hai người một ngồi bên trái, một ngồi bên phải.

Thời Quyết đã nôn mấy lần, mặc dù vẫn rất khó chịu nhưng dạ dày cũng đỡ hơn trước, đầu cũng không còn quá đau nhức.

Trong không gian nhỏ bé đầy mùi rượu và nước hoa, kèm theo chút mùi chua nhàn nhạt.

Vừa rồi tình huống khá hỗn loạn, cảm nhận không sâu, bây giờ khi ổn định lại, mùi vị càng rõ ràng hơn. Từ Vân Ni không hiểu về nước hoa lắm, cô cũng chưa từng dùng qua. Cô cảm thấy Thời Quyết vừa vào xe là một mùi gỗ, sau đó lâu dần, mùi hòa quyện lại trở thành

mùi hương hoa mang hơi thở của mỹ phẩm, mùi hương này bị pha lẫn với mùi rượu, lại có chút vị đắng.

Xe tiếp tục chạy trên con đường nhỏ vào ban đêm.

Im lặng một lúc lâu, Từ Vân Ni bất chợt nhớ ra điều gì đó, cô quay đầu lại.

Thời Quyết tựa đầu vào lưng ghế, đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Người này thường ngày trông gầy, hoàn toàn nhờ vào tỷ lệ, màu da và gương mặt nhỏ. Bây giờ nhìn gần, thân hình thực sự rất lớn. Cậu ngồi như vậy, quần bó sát đùi, còn có thể thấy rõ cơ bắp. Vừa rồi khi đỡ cậu dậy, thật sự rất nặng, trọng lượng đều ẩn giấu trên người. Có lẽ cậu thấy nóng nên kéo tay áo lên đến khuỷu tay, lộ ra đôi cánh tay nhỏ nhắn, trắng bệch, dài và săn chắc, không có chút mỡ thừa nào.

Cô đang nhìn thì Thời Quyết lên tiếng hỏi: “Cứ nhìn chăm chăm vào tôi làm gì?”

Mở mắt đã tinh tường, ngay cả khi nhắm mắt cũng biết có người đang nhìn mình.

Từ Vân Ni nói: “Vừa rồi quên nói với cậu, những lời cậu nói trong nhà hàng có thể đã làm cậu chàng kia không vui, cậu ta nói có cơ hội sẽ xử lý cậu.”

Thời Quyết: “Vậy cậu sẽ cứu tôi chứ?”

Bên ngoài có một chiếc xe vượt qua, tiếng động cơ ầm ầm vang lên.

Cậu nghiêng đầu nhìn cô.

Từ Vân Ni luôn cảm thấy, lớp trưởng Thời có đôi lông mày và đôi mắt đẹp nhất, lông mày mảnh nhưng đen, mí mắt và đồng tử rõ

ràng, khi trêu đùa thì không nhìn thấy rõ, nhưng khi yên tĩnh lại, dường như có rất nhiều điều muốn nói.

Thấy cô không trả lời, cậu băng quơ nói: “Thật vô tình, vậy thì để cậu ta xử lý tôi đi.”

Cô không hiểu nổi suy nghĩ của cậu.

Từ Vân Ni nói: “Cơ mà, các cậu làm nghệ thuật đều có tính cách như vậy sao?”

Thời Quyết lạnh nhạt nói: “‘Các cậu’?”

Từ Vân Ni kể ra: “Cậu, Đinh Khả Mạnh, còn có Vương Thái Lâm, tôi cảm thấy các cậu...”

Cô vừa nói được một nửa thì cậu đã động đậy.

Thay vì nói là dựa qua thì nên nói là trượt qua, lưng cậu cọ vào ghế xe, phát ra tiếng sột soạt.

Là ảo giác sao? Tóc của cậu dường như đã chạm vào vai cô.

Cậu hỏi: “Trong mắt cậu, tôi và họ được so sánh với nhau sao?”

Không hiểu sao, trong tình cảnh này, bên tai Từ Vân Ni bất chợt vang lên giọng nói của Đinh Khả Mạnh: “Cậu nhìn cậu ta kìa, mặt mũi vô tình, trời sinh là tay chơi, không coi chuyện đó ra gì đâu!”

Từ Vân Ni thấy trong tầm mắt mình, mái tóc của cậu nửa ẩn trong mái tóc, khuyên bạc, vòng bạc, trong ánh đèn mờ của xe, khi tài xế bẻ lái, chúng khẽ rung lên, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Từ Vân Ni đưa tay lên, sau đó đẩy cậu sắp ngã vào người mình trở lại chỗ ngồi, cô nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Không, họ không thể so với lớp trưởng cậu được.” Dù xét theo khía cạnh nào.

Xe lại rơi vào im lặng.

Không biết bao lâu sau, Từ Vân Ni nghe thấy tiếng điện thoại rung, khoảng hai, ba lần, cô nhìn qua.

Ánh đèn đường vàng chiếu qua cành cây, từng vệt từng vệt lướt qua khuôn mặt của Thời Quyết.

Cậu lại ôm cánh tay, đầu nghiêng đi, đã ngủ gục.

Điện thoại rơi trên ghế.

Từ Vân Ni gọi cậu một tiếng, cậu không động dậy.

Cô định đẩy cậu, tay đã đưa ra nhưng nhìn thấy dáng vẻ cậu ngủ gục, cô lại dừng lại. Cuối cùng, cô cầm điện thoại của cậu lên, trên màn hình hiện lên "Anh Thôi".

Từ Vân Ni nghe máy.

Bên kia vừa mở miệng là một tràng trách móc.

"Sao cậu làm một nửa rồi chạy? Lâm Nghiên còn đang tìm cậu đấy, tôi nói là cậu khó chịu nên đi trước. À đúng rồi, cậu đừng về nhà, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Từ Vân Ni nói: "Chào anh."

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó nghi ngờ nói: "... Cô là ai? Đây không phải điện thoại của Thời Quyết sao?"

"Phải, cậu ấy ngủ rồi."

"... Gì cơ?"

“Là thế này...”

Từ Vân Ni đơn giản giới thiệu tình hình: “Tôi là bạn học của cậu ấy, vừa gặp cậu ấy ở ngoài, chúng tôi đi chung xe. Cậu ấy uống nhiều quá, đang ngủ trong xe.”

“... Bạn học? Đi chung xe?”

Bên kia có vẻ cũng uống không ít, chậm chạp và nghi ngờ: “Vậy cậu ấy nói muốn đi đâu?”

“Về nhà.”

“Cô giúp tôi gọi cậu ấy dậy.”

Vừa nói xong, anh ta lại thay đổi ý định: “À thôi, để cậu ấy nghỉ một lúc đi, tôi sẽ cho cô địa chỉ, phiền cô đưa cậu ấy đến đó.”

Sau khi cúp máy, Từ Vân Ni nói với tài xế: “Bác tài, xin lỗi, tôi đổi địa điểm.”

Cuối cùng, xe dừng trước cửa SD.

Thời Quyết vẫn ngủ, đầu cậu nghiêng xuống, vài sợi tóc cũng rũ xuống theo, miệng hơi hé.

Nhìn thế này, cậu đã bớt đi vài phần sắc bén khi tỉnh táo.

Từ Vân Ni nhìn một lúc rồi nói nhỏ với tài xế: “Bác tài, thế này nhé, tôi trả thêm tiền, bác đợi cậu ấy tỉnh rồi hãy đi, chắc không lâu đâu, bác thấy được không?”

Tài xế này dễ nói chuyện hơn người trước, ông nói: “Được.”

“Cảm ơn bác nhiều lắm.” Từ Vân Ni trả tiền rồi xuống xe.

Cô đã cố gắng đóng cửa thật nhẹ, nhưng tiếng đóng cửa vẫn khiến vai Thời Quyết giật một cái, cậu mơ màng mở mắt.

Tài xế vừa định chơi điện thoại liền thấy Thời Quyết từ ghế sau ngồi dậy.

“Ồ, tỉnh nhanh vậy.”

Thời Quyết ngủ đã tạo ra đôi mắt sưng húp, mắt cậu đỏ lên, lông mày nhíu lại. Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như vẫn chưa rõ tình hình.

Tài xế nói: “Vừa rồi cậu ngủ, bạn học của cậu nghe điện thoại rồi bảo tôi đưa cậu đến đây.”

Thời Quyết cầm điện thoại lên, thấy lịch sử cuộc gọi của Thôi Hạo.

Tài xế khá thành thật, ông nói thêm: “Bạn học của cậu bảo tôi ở đây đợi cậu một chút, cô bé đã trả thêm tiền xe, ai ngờ vừa đi thì cậu tỉnh ngay, tôi có nên trả lại tiền không?”

Thời Quyết quay lại, cậu nheo mắt. Tại ngã tư đông đúc, cậu dễ dàng nhận ra bóng dáng thẳng tắp trong bộ đồng phục học sinh. Giọng cậu khàn khàn: “...Không cần đâu, tôi sẽ trả lại.”

Cậu mở cửa xuống xe.

Từ Vân Ni đang bắt một chiếc taxi tại ngã tư. Cô vừa lên xe, chưa kịp nói địa chỉ thì bên ngoài có người gõ hai cái vào kính.

Từ Vân Ni hạ cửa sổ xe, Thời Quyết cúi xuống, cậu nhìn cô qua cửa sổ.

Từ Vân Ni nói: “Cậu tỉnh rồi à? Vừa nãy có một người tên Thôi...”

“Tôi biết.” Thời Quyết ngắt lời cô.

Dòng xe cộ, người đi bộ và gió đêm thu hòa quyện vào nhau.

Từ Vân Ni nhìn cậu: “Lớp trưởng, cậu thấy đỡ hơn chưa?”

Thời Quyết nghe cô nói, môi cậu khẽ nhếch.

Từ Vân Ni nhận thấy trên má cậu có một nốt ruồi nhỏ, cách khóe miệng bên trái chừng hai, ba centimet. Mỗi khi môi cậu nhếch lên, nốt ruồi cũng sẽ di chuyển theo.

Đây có phải là cười không? Từ Vân Ni không rõ, nói là cười thì khóe miệng cậu thực ra hơi hướng xuống, nói không phải cười, thì với kinh nghiệm của Từ Vân Ni hiện tại, cũng khó mà giải thích.

Cậu đứng rất gần, đôi lông mày, đôi mắt, và cả đường nét trên gương mặt đều trở nên rõ ràng hơn, làn da dưới ánh đèn đường có một chất cảm như sứ trắng ấm.

Từ Vân Ni cảm thấy, mọi thứ trong khoảnh khắc này trở nên hơi kỳ lạ, bao gồm cả cảnh tượng, mùi hương, và những âm thanh nhỏ nhặt trên đường phố.

Trong bầu không khí có một chút chuyển choáng nhẹ, có lẽ là do rượu gây ra.

Thời Quyết nhìn qua bên cạnh đường rồi quay lại nhìn cô.

Cậu hơi nâng cằm lên: “Cho tôi số liên lạc nhé.”

Từ Vân Ni lấy điện thoại ra.

Hai người kết bạn.

Thời Quyết nhận lại điện thoại rồi quay người bước đi.

Từ Vân Ni nhìn theo bóng lưng cậu, cô bất chợt gọi: “Lớp trưởng.”

Thời Quyết quay lại.

Từ Vân Ni nói: “Lần sau đừng đi nữa, mẹ cậu biết sẽ không vui đâu.”

Thời Quyết nhìn cô, cậu không nói gì.

Từ Vân Ni lại nghĩ đến chuyện của Vương Thái Lâm, định nhân cơ hội này nói rõ ràng với cậu.

Vừa định mở miệng, bỗng có một làn gió nhẹ thổi qua.

Tóc của Thời Quyết đã được bôi sáp, nhưng sau một đêm đã trở nên rối bù, vài lọn tóc rủ xuống trán.

Hai bên vỉa hè có nhiều cửa hàng nhỏ, biển hiệu sáng rực các màu sắc, xanh lam, xanh lá, đỏ... ánh đèn neon chiếu lên người cậu, thêm vào khuôn mặt cậu vài nét màu sắc.

Nhưng có lẽ vì cậu quá mệt mỏi, người thì tinh tế, cảnh cũng lộng lẫy, nhưng khi kết hợp lại, lại mang đến một cảm giác tỉnh mịch kỳ lạ.

Từ Vân Ni ngáp ngừng.

Ngược lại, Thời Quyết mở miệng trước.

“Lo nhiều thật đấy.”

Cậu lười biếng nói: “Hay là đổi cậu thành lớp trưởng nhé?”

Từ Vân Ni: “Được không?”

Thời Quyết nhú mày: “Hả?”

Từ Vân Ni khẽ cười, tài xế phía trước giục: “Phải đi rồi, phía sau có xe đến.”

Từ Vân Ni đóng cửa sổ xe: “Được, đi thôi.”

Chương 17: Lớp trưởng Thời cường 'trang cá nhân'

Sau giờ cao điểm buổi tối, xe chạy mượt mà hơn nhiều so với trước.

Khi xe queo vào một góc đường, hình bóng của Thời Quyết trong gương chiếu hậu đã biến mất.

Từ Vân Ni cầm điện thoại lên xem, cái tên WeChat vừa được thêm vào là "Dance Studio Thời Quyết SD".

Có vẻ dài, cô đã ghi chú cậu là lớp trưởng, sau đó mở trang cá nhân của cậu.

Thật bất ngờ, trang cá nhân của Thời Quyết khá phong phú, có nhiều nội dung hoạt động, cảnh quan, đường phố và các bức ảnh nhỏ lẻ khác. Cậu đã chụp ảnh sữa chua và mì ăn liền ở cửa hàng tiện lợi, các hạt sỏi trên đá ven đường, và những đầu cỏ khô trong bụi cây. Cậu dường như rất giỏi quan sát, và cũng rất ngẫu hứng, gặp gì chụp nấy, đủ các thể loại.

Với người không có chút năng khiếu nghệ thuật như Từ Vân Ni thì những bức ảnh này đều rất đẹp, không phức tạp, không có bộ lọc đặc biệt, đều là những yếu tố hàng ngày, nhưng lại rất cuốn hút. Cô cảm thấy ảnh của Đinh Khả Mạnh cũng đẹp, nhưng phong cách của họ không giống nhau. Đinh Khả Mạnh chuyên chụp người, còn Thời Quyết thì không chụp người, dù có chụp người thì phần lớn chỉ là phong nền cho cảnh vật, trông tự nhiên nhưng cũng có chút lạnh lùng.

Ngoài những bức ảnh, phần lớn còn lại là các đoạn nhạc, được đánh dấu bằng các chuỗi số phức tạp, và một số video nhảy của trẻ em.

Dưới video có định vị, chính là vị trí mà taxi vừa dừng lại, gọi là Silent Dancing.

Từ Vân Ni thử tìm kiếm bằng ứng dụng, đây là một trung tâm đào tạo múa, mở phần đánh giá cửa hàng, có một bình luận mới nhất nói: “Đưa con đến thử lớp, huấn luyện viên rất chuyên nghiệp, rất kiên nhẫn, trẻ con rất thích. Ngoài ra, thầy của lớp thiếu nhi thực sự quá quá quá quá đẹp trai! Khuôn mặt khiến người ta quên đi mọi phiền muộn! Thực lực siêu mạnh! Đã giành được nhiều giải thưởng! Nghe nói còn là sinh viên nữa!”

Ở phía dưới có một bức ảnh, Từ Vân Ni mở ra, cô không thấy được khuôn mặt “có thể khiến người ta quên đi mọi phiền muộn” đó. Ảnh chụp từ phía sau, một người đứng với đám trẻ em tiểu học, cậu mặc đồ đen, đứng khoanh tay dựa vào gương.

Dù là từ phía sau nhưng thân hình của cậu rất dễ nhận ra.

Các học viên nhỏ đang cười với cậu, trong ảnh không thấy khuôn mặt cậu, nhưng Từ Vân Ni đoán rằng chắc cậu cũng đang cười.

Không biết đã nhìn bao lâu, mắt có chút mỏi, Từ Vân Ni đặt điện thoại xuống rồi dựa vào ghế xe nghỉ ngơi.

Đã rất muộn rồi, cửa chính SD đã đóng.

Thời Quyết từ một con hẻm nhỏ bên cạnh đi vòng đến cửa phụ để vào.

Hầu hết mọi người ở câu lạc bộ nhảy đã đi hết, để tiết kiệm điện, đèn trong phòng học cũng tắt hết, hành lang dài chỉ bật một chiếc đèn tường, vừa yên tĩnh vừa tối.

Cậu đi thẳng lên lầu.

Phòng tập trên tầng hai không khóa cửa.

Thời Quyết vào phòng bật đèn rồi kết nối điện thoại với Bluetooth, sau đó cậu ngả lưng vào chiếc sofa nhỏ ở góc phòng rồi nằm thêm một lát.

Loa đang phát một bản nhạc không lời, những nốt nhạc dày đặc chảy qua ánh trắng, Thời Quyết nửa ngủ nửa tỉnh, cậu xoay người thì nhìn thấy một chai nước rỗng đặt bên cạnh ghế sofa.

...Cậu đã mang thứ này về?

Cậu không nhớ nữa.

Thời Quyết vươn tay, cậu cầm chai nước rỗng lên, xoay xoay vài cái, xoay đến mặt trước của nhãn hiệu.

Cậu ngừng lại, sau đó từ từ ngồi dậy.

Có lẽ lúc trước còn đang say, cũng có thể do cảm giác uống rất bình thường nên cậu đến giờ mới để ý.

Đó là một chai trà ô long hoa nhài không đường.

Ánh mắt cậu dừng lại ở nhãn hiệu đó, dừng khá lâu, cuối cùng đầu cậu nghiêng qua một bên, đồng thời miệng "hừ" một tiếng. Sau một quãng nghỉ dài, trạng thái của cậu đã hồi phục phần nào, khiến tiếng "hừ" này nghe rõ ràng hơn rất nhiều so với một buổi tối khàn khàn.

Cậu đặt chai nước xuống bên cạnh rồi quay lại sofa, đổi một tư thế thoải mái hơn, một chân đặt trên sofa, một chân thả lỏng rơi xuống dưới.

Cậu lấy điện thoại ra, mở trang cá nhân trống trơn của Từ Vân Ni.

Lúc mới kết bạn, cậu đã nhìn qua một lần, không có gì cả, ảnh nền là một bức ảnh đen tuyền, tên cũng dùng tên thật, nhìn qua là thấy hết.

Rất giống phong cách của cô.

Nhưng ảnh đại diện lại khá thú vị, là một bức tranh khắc gỗ năm nữ binh lính, kèm theo một chuỗi chữ cái.

Từ Vân Ni vừa bước vào khu dân cư, cô đang đi về nhà thì điện thoại rung lên.

Là tin nhắn từ Thời Quyết.

[Đi taxi hết bao nhiêu tiền?]

Từ Vân Ni trả lời: [Không cần đâu.]

Thời Quyết: [?]

Từ Vân Ni dừng bước, cô suy nghĩ một lát rồi trả lời một đoạn dài.

[Lúc nãy có một chuyện tôi chưa kịp nói, Vương Thái Lâm đã nói hết với tôi rồi, trước đây cậu ra mặt giúp tôi, tôi luôn muốn tìm cơ hội cảm ơn cậu. Còn Đinh Khả Mạnh ở tiệm mì và lần ở cầu thang trường học, tôi không rõ mà đã nói cậu, tôi xin lỗi.]

Một lúc sau, cậu trả lời.

[Cậu đi taxi đến đây hết ba mươi tệ sao? Làm nhiều chuyện thế?]

[Ừ, ba mươi hai, tôi trả bốn mươi.]

Gửi xong tin này, Từ Vân Ni đứng im tại chỗ, đợi tin nhắn. Cô nhàn

rồi nên nhìn quanh cảnh quan và đèn trang trí hình hoạt hình trong bãi cỏ, có một con bộ bay vào trong đèn, nó đang bay vòng quanh.

Điện thoại rung, cô tưởng là tin nhắn chuyển khoản, không ngờ cậu lại hỏi một câu...

[Lời xin lỗi và cảm ơn của cậu gộp lại chỉ đáng bốn mươi tệ sao?]

Từ Vân Ni dừng lại, cô nhìn câu hỏi này sau đó suy nghĩ một lát rồi trả lời.

[Vậy tôi mời cậu ăn một bữa nhé?]

[Cậu thích mời người khác ăn cơm lắm à?]

Từ Vân Ni nghiêng đầu.

Vậy rốt cuộc cậu muốn thế nào?

Cô thực sự không hiểu lắm, rõ ràng là cậu đề nghị trả tiền taxi, cuối cùng lại thành ra cô phải mời cậu ăn cơm.

Từ Vân Ni cầm điện thoại, cô đang chuẩn bị gõ chữ thì cậu lại gửi một tin nhắn.

[Được thôi, ăn thì ăn.]

Từ Vân Ni thậm chí có thể tưởng tượng ra ánh mắt lạnh lùng của Thời Quyết khi gõ ra câu này.

Cô xóa hết những chữ trong phần nháp.

Đã hẹn ăn cơm rồi, chủ đề cũng kết thúc.

Trong phòng tập của SD.

Thời Quyết nằm trên sofa, cậu nhắm mắt lim dim một lát.

Đầu vẫn đau, có lẽ là do thiếu máu, cơn đau từ sau cổ lan ra toàn bộ đầu.

Âm nhạc trong loa đang phát một bài nhạc không lời trầm lắng, một tác phẩm xuất sắc trong lĩnh vực nhạc cải tiến của Ý. Tác giả xuất thân từ nhạc cổ điển, nhưng cũng bị ảnh hưởng nhiều từ nhạc điện tử, phong cách sáng tác tự do, rất chú trọng đến việc biểu đạt giai điệu.

Khi tiếng vĩ cầm sắp ru cậu vào giấc ngủ thì cửa phòng tập mở ra.

Thôi Hạo đã trở về.

Thôi Hạo trông có vẻ rất vui, dù mệt nhưng xung quanh vẫn phảng phất sự hưng phấn. Tầm lượng của anh ta tốt hơn Thời Quyết nhiều, nhưng cơ thể anh ta dễ bị kích động, mặt và tay chân đỏ bừng, mắt đầy tia máu.

Thời Quyết từ từ ngồi dậy, sau đó tắt loa.

Thôi Hạo bước đến bên cửa sổ, anh ta mở một nửa cửa sổ rồi châm một điếu thuốc, hút vài hơi ra ngoài.

“Sao cậu đi giữa chừng thế?”

Thôi Hạo quay đầu nhìn Thời Quyết đang lắc cổ trên sofa: “Lâm Nghiên còn hỏi cậu đấy, tôi nói cậu không thoải mái lắm. Giờ thế nào rồi?”

“...Đỡ nhiều rồi.”

“Uống nhiều quá à?”

“Có một chút.”

Thời Quyết nói nhỏ: “Lâm Nghiên uống tốt thật, cả đời tôi chưa từng nôn như vậy.”

“Cậu nôn rồi à? Lâm Nghiên chắc chắn uống tốt mà, kiểu gì cũng uống hơn tôi.”

Thôi Hạo tựa vào khung cửa sổ, anh ta đưa thuốc ra ngoài gạt tàn.

“Lúc này có một cô gái nghe điện thoại, cậu gặp bạn học à?”

|

Thời Quyết xoa mặt, cậu ừ một tiếng.

Thôi Hạo hút một hơi thuốc, anh ta nheo mắt nhìn cậu rồi hỏi: “Sao cậu lại đi chung xe với người ta?”

Thời Quyết: “Tiết kiệm tiền.”

Thôi Hạo bật cười, anh ta nói: “Ok.”

Anh ta không quá để tâm đến chuyện này, anh ta hút thêm một hơi thuốc rồi chỉ vào cậu: “Vẫn là cậu tốt, hôm nay may mà có cậu đấy.”

Thời Quyết không quan tâm lắm, chỉ ừ một tiếng.

Thôi Hạo nói: “Thật đấy.”

Có lẽ do uống rượu, giọng Thôi Hạo nghe chân thành hơn thường ngày nhiều.

“Anh biết đám người Văn Tử nói gì sau lưng, cậu có thể giúp anh, anh cảm ơn cậu.”

“Đủ rồi.”

Thời Quyết quay đầu nhìn anh ta: “Anh với bọn họ đã bàn xong hết chưa?”

“Cơ bản là xong rồi.”

“Vậy là được rồi,”

Thời Quyết lại hỏi: “Vậy anh gọi tôi về làm gì?”

“Hey, là chuyện tốt, cậu không để ý điện thoại đúng không.”

Thôi Hạo ra hiệu: “Cậu xem đi.”

Thời Quyết lấy điện thoại ra, khoảng mười phút trước, có một tin nhắn từ ngân hàng.

Cậu nhìn số tiền thu nhập trong thẻ ghi nợ, rồi quay lại nhìn Thôi Hạo.

Thôi Hạo cười: “Biểu cảm gì thế, tiền chính đáng đấy! Đây là học phí của hai đứa nhóc do quản lý của họ gửi, còn tiền đặt cọc của Lâm Nghiên nữa, cô ta muốn thử một bản demo với cậu.”

Tiền đặt cọc thì còn hiểu được.

“Học phí?”

“Ừ, Lạc Dương muốn đưa hai đứa nhỏ đến học, vừa hay tôi định mở một lớp huấn luyện, cậu sẽ phụ trách.”

“...Cái gì?”

“Tiền của cửa hàng không trích một xu nào, tất cả là của cậu, thế nào? Anh đủ tốt không?”

Thời Quyết nhìn Thôi Hạo rồi nói: “Anh uống nhiều quá rồi, tôi vẫn còn đi học đấy.”

“Sắp xếp vào buổi tối, không ảnh hưởng đến việc học của cậu, những lớp trước đây của cậu tôi sẽ giao cho người khác.”

Thôi Hạo chỉ vào cậu, “Sinh viên tốt nghiệp từ trường của cậu đều mong muốn vào Lạc Dương, cậu đừng có làm ngược lại nhé.”

Thời Quyết liếc mắt đầy vẻ xem thường.

Thôi Hạo nhìn thấy thần thái của cậu bèn hỏi: “Sao thế?”

Thời Quyết hỏi: “Có thể từ chối không?”

Thôi Hạo: “Cậu nói gì thế? Việc tốt thế này tại sao lại từ chối?”

Thời Quyết nhẹ nhàng: “Không muốn dạy.”

Thôi Hạo nhíu mày: “Cậu vẫn chưa tỉnh rượu à?”

Thời Quyết: “Không, chỉ là không muốn dạy.”

Thời Quyết rất hiếm khi từ chối công việc một cách thẳng thắn như vậy, nhất là công việc có nhiều tiền như thế này. Thôi Hạo một tay chống eo, một tay đưa ra ngoài cửa sổ gạt tàn, tàn thuốc bay theo gió.

Trong phòng chỉ bật một phần ba đèn, chiếu lên đôi mắt của Thời Quyết, dưới sự mệt mỏi, sự dễ dãi thường ngày cũng không còn, chỉ còn lại chút lạnh lùng.

Thôi Hạo không tự giác thở dài một hơi, anh ta nói: “Nói thật với cậu nhé, Lạc Dương muốn ký hợp đồng với cậu, họ đưa ra điều kiện rất tốt, nhưng tôi đã từ chối, chỉ vì cậu không đồng ý. Tôi nói với họ là cậu muốn thi đại học, nhưng tôi cũng không thể từ chối hoàn toàn

đúng không? Nhỡ đâu một ngày nào đó cậu cần thì sao? Nên khi họ nói về lớp huấn luyện, tôi lập tức đồng ý. Cậu đã cùng tôi mở studio nhiều năm, biết là ngành này không dễ dàng gì, bao nhiêu nhà vô địch còn kiếm được ít hơn những người nổi tiếng trên mạng chỉ nhảy vài đoạn ngắn? Bất kể là làm trước hay sau sân khấu, cậu đều phải có kênh chứ, cậu có năng lực, nhưng cơ hội không đợi người đâu.”

Thời Quyết cúi đầu, cậu nhìn chăm chăm vào mặt đất rất lâu, không biết có nghe vào không.

Thôi Hạo nói: “Tôi biết cậu hứa với mẹ là sẽ học đại học, nhưng...”

“Cậu...”

Vừa mới mở đầu, Thời Quyết đã không kiên nhẫn cắt ngang: “Không liên quan đến chuyện đó.”

Thôi Hạo: “Vậy là vì sao? Ngại mệt à?”

Thôi Hạo mặt đầy khó hiểu, anh ta không hút thuốc nữa, căng cổ đòi kết quả.

Thôi Hạo xuất thân từ các cuộc thi nhảy đường phố, tính cách mang theo khí chất tự nhiên, nhiều người gặp anh ta đều sợ. Nhưng hiểu sâu rồi, đúng như lời Lâm Nghiên nó: Có lúc đầu óc không được thông minh lắm.

Khi có hứng thì cứ lăng nhăng không dứt.

Thời Quyết xoa sống mũi, Thôi Hạo tiếp tục khuyên cậu: “Thời gian cũng không dài, cậu vất vả một chút, kiếm được tiền, lần sau không cần phải đi chung xe với người khác nữa.”

Thời Quyết đột nhiên cười.

Thôi Hạo thấy vậy, cảm thấy có hi vọng liền nói ngay: “Vậy thì quyết

định vậy nhé! Khoảng sáu bảy người thôi, bên Lạc Dương thời gian cũng gấp, hai đứa nhỏ đã sắp xếp ở khách sạn rồi, cậu chuẩn bị đi, chúng ta sẽ sớm mở lớp.”

Thôi Hạo nói thêm vài câu rồi đi.

Nửa hộp thuốc lá bị bỏ lại bên cửa sổ.

Thời Quyết đứng dậy đi qua, cậu rút ra một điếu rồi dựa vào bệ cửa sổ hút.

Cậu tựa đầu vào khung cửa sổ, mặt hơi nghiêng ra ngoài, dường như muốn để gió thổi vào mặt nhiều hơn.

Đêm khuya trên phố thương mại, không khí chắc chắn không được coi là sạch, có chút mùi hôi thối của thành phố.

Nhưng ít nhất, so với lúc này, nó cũng tươi mát hơn một chút.

Hút xong một điếu, cậu đóng cửa sổ, tắt đèn, khóa cửa rồi ra về.

Chương 18: Gánh nặng của người đẹp nặng lắm

Ngày hôm sau, Thời Quyết không đến trường, nói là có việc xin nghỉ.

Hai ngày sau, Từ Vân Ni cũng không thấy cậu.

Ngày thứ ba, thầy trưởng khối xông vào lớp tìm Thời Quyết nhưng không thấy.

“Em ấy vẫn chưa đến à?”

Ngô Hàng hỏi: “Thầy ơi, có chuyện gì gấp sao?”

Thầy nói: “Cuối tháng này có một buổi biểu diễn chủ đề ‘Tiến bước vào hành trình mới’, trường định ghi hình một bài hợp xướng, cần phải nói với em ấy, em ấy đâu?”

Ngô Hàng nói: “Thời Quyết xin nghỉ rồi ạ, dạo này cậu ấy bận lắm, không gặp được đâu thầy. Nếu gấp thì thầy gọi điện cho cậu ấy, nhưng cũng chưa chắc cậu ấy đã nghe.”

Thầy đáp lại: “Được rồi!”

Ngô Hàng tự tiến cử, cậu ta cười nói: “Thầy, đừng lúc nào cũng dùng cậu ấy, có khi lãnh đạo thành phố cũng chán rồi, thầy thấy em có được không?”

“Chắc chắn là được! Em cũng phải tham gia!”

Thầy nói với cả lớp: “Nào, mọi người yên lặng nào, lát nữa thầy sẽ chọn người, như thường lệ, nữ sinh cao trên 1m65 và nam sinh cao trên 1m75 chuẩn bị nhé!”

?

Đúng lúc ra chơi, Từ Vân Ni đang lấy nước nóng ở máy nước phía trước lớp. Cô nghe thầy trưởng khối nói thì xoay đầu lại.

Thầy nói xong liền vội vàng rời đi.

Từ Vân Ni quay đầu trở lại chỗ ngồi, cô vẫn còn băn khoăn. Ngô Hàng thấy vậy bèn nói: “Đừng nghĩ nữa, cậu chắc chắn phải tham gia.”

Từ Vân Ni nói: “Tôi không biết hát.”

Ngô Hàng nói: “Không sao, cậu chỉ cần hát nhép là được, có người biết hát dẫn dắt, hậu kỳ có thể chỉnh sửa, quan trọng là đội hình phải đẹp.”

Cậu ta nói rồi vung tay lên: “Một dàn người đẹp cao ráo! Hiệu trưởng của chúng ta thích kiểu nổi bật như vậy.”

Từ Vân Ni chuyển trường được một thời gian, dần dần cũng có giao tiếp với các bạn, sự phát triển này không thể thiếu công lao của Vương Thái Lâm. Từ khi giải quyết hiểu lầm với cậu ta và nhiều lần đi ăn cùng, Từ Vân Ni đã hòa nhập tốt hơn trong xã hội ở Hoa Đô.

“Ai sẽ dẫn dắt?”

Cô nhớ lại dáng vẻ thầy trưởng khối gấp rút tìm người lúc này.

“Là lớp trưởng sao?”

“Nhóm thanh nhạc, trường chúng ta có nhiều người biết hát lắm, Thời Quyết còn phải đứng trước dẫn dắt, máy quay sẽ quay cận mặt cậu ấy, cậu ấy phải biểu diễn.”

“Cậu ấy còn biết biểu diễn nữa á?”

“Cậu hỏi gì lạ thế, cậu ấy vốn học nhạc mà, chơi nhạc cụ rất giỏi, chỉ với nhạc cụ dây thì cậu ấy đã biết đến bốn năm loại rồi.”

Thực ra Từ Vân Ni có chút tò mò về các nhạc cụ dây, nhưng cuối cùng cô nhịn không hỏi, cảm thấy nếu hỏi tiếp sẽ không kết thúc được, cô chỉ nói: “Tôi cứ nghĩ cậu ấy học nhảy.”

“Không phải đâu.”

Ngô Hàng nói: “Chuyên ngành của cậu ấy là âm nhạc, nhảy múa là sở thích cá nhân thôi.”

Dù là âm nhạc hay nhảy múa, Từ Vân Ni đều không hiểu gì, có lẽ từ nhỏ cô đã thiếu tế bào nghệ thuật. Khi còn nhỏ, Lý Ân Dĩnh muốn bồi dưỡng thẩm mỹ nghệ thuật cho cô, bà thường xuyên đưa cô đi thưởng thức các buổi biểu diễn. Nhưng một lần trong buổi hòa nhạc đón giao thừa, Từ Vân Ni ngủ say mê mệt trong khán phòng lộng lẫy, nước miếng chảy ròng ròng, Lý Ân Dĩnh thấy xấu hổ nên giữa chừng đã dẫn cô về.

Khi họ ra khỏi rạp hát, Lý Ân Dĩnh kết luận rằng Từ Vân Ni cả đời này không có duyên với nghệ thuật.

Tạm thời mất liên lạc với Thời Quyết.

Mãi đến chiều thứ sáu sau khi tan học, cậu vẫn không có tin tức gì, như bốc hơi khỏi thế gian.

Trước đây khi hẹn ăn tối với Từ Vân Ni, vì cậu phải giúp Ngô Nguyệt Kỳ vào buổi trưa, tối lại thường xuyên bị Thôi Hạo gọi đi dạy thay,

giờ giấc rất không ổn định, nên cậu đã hẹn ăn tối vào cuối tuần.

Chiều thứ bảy, Từ Vân Ni thử gửi một tin nhắn cho cậu, không thấy trả lời, sau đó cô gọi điện thoại nhưng không ai nghe máy.

Nói thế nào đây nhỉ?

Vẫn đi ăn chứ?

Tham khảo lời của Ngô Hàng, Từ Vân Ni ngồi trước bàn học suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy thay quần áo.

Dưới lầu, dì giúp việc Trương đang chuẩn bị nấu ăn, hôm nay Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn đều có việc không ở nhà, Triệu Minh Lịch đang ở phòng khách mở hộp máy chơi game mới mua. Từ Vân Ni nói với dì Trương: “Dì, tối nay không cần làm phần của cháu, cháu đi ra ngoài ăn, cháu đã nói với mẹ rồi.”

Rồi cô lên đường một cách thoải mái, chỉ mang theo một chiếc điện thoại.

Từ Vân Ni đến tiệm mì thường xuyên lui tới.

Đúng giờ ăn, quán nhỏ gần như đầy khách. Từ Vân Ni đi thẳng đến cửa phòng bếp, Ngô Nguyệt Kỳ thấy có người đến, bà vừa cúi đầu tiếp tục làm việc vừa nói: “Ngồi vào bàn quét mã gọi món đi.”

“Cô ơ.” Từ Vân Ni nói.

Ngô Nguyệt Kỳ dừng lại, bà ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Là cháu.”

Từ Vân Ni hỏi: “Thời Quyết có ở đây không ạ?”

“Thời Quyết? Nó không có ở đây, cháu tìm nó à?”

Từ Vân Ni nói: “Đúng vậy ạ, chúng cháu hẹn tối nay ăn tối, nhưng cháu không liên lạc được với cậu ấy.”

“...Ăn tối? Hai cháu hẹn ăn tối?”

Ngô Nguyệt Kỳ càng nghe càng mơ hồ, bà và Từ Vân Ni nhìn nhau một lúc rồi đột nhiên hiểu ra: “...À, ăn tối, hiện tại chắc nó đang ở chỗ anh nó, mấy hôm nay nó đều ở đó.”

Ngô Nguyệt Kỳ đặt công việc xuống, bà rửa tay rồi đi lấy điện thoại: “Cháu đợi chút, để cô gọi điện cho nó.”

Bà gọi điện nhưng mãi không ai nghe máy: “Ôi, thằng bé này, sao lại không nghe điện thoại chứ...”

“Cô đừng lo lắng.”

Từ Vân Ni nói: “Cháu biết câu lạc bộ nhảy ở đâu, cháu sẽ đến đó.”

Ngô Nguyệt Kỳ áy náy nói: “Nó bận lên là như thế, không để ý đến ai, chắc nó quên mất rồi, xin lỗi cháu nhé.”

Từ Vân Ni nói: “Không sao đâu, cô cứ làm việc tiếp đi ạ.”

Từ Vân Ni rời khỏi quán mì, cô bắt taxi đến SD.

SD nằm ở khu thương mại của thành phố, đường phố phồn hoa và tắc nghẽn, đoạn đường cuối cùng tắc như lập xướng muốn nổ tung. Từ Vân Ni xuống xe trước, cô đi bộ theo chỉ dẫn của bản đồ.

Trước khi tìm thấy SD, cô gặp một chút bất ngờ.

Cô định đi đường tắt, rẽ vào con hẻm nhỏ. Nhưng khu vực này được xây dựng từ lâu, các con hẻm nhỏ chằng chịt. Từ Vân Ni đi lòng vòng giữa các con hẻm theo hướng đại khái của bản đồ. Hai bên

đường đầy đồ đạc lộn xộn, cũng không có đèn đường, rất tối tăm. Cô đang đi thì điện thoại rung lên, cô lấy ra xem, là tin nhắn của Thời Quyết.

[Vừa rồi không xem điện thoại, tôi quên mất hôm nay là thứ bảy, tôi đang dạy.]

Cậu bạn thật.

Thời Quyết nhanh chóng gửi thêm một tin nữa.

[Tôi khoảng bốn mươi phút nữa là xong, hay chuyển sang ngày mai?]

Từ Vân Ni trả lời cậu: [Cậu cứ dạy đi, xong rồi tính tiếp.]

Trong lúc gửi tin nhắn, cô nghe thấy có người nói chuyện bên cạnh.

“...Rất cuộc có đến không?”

“Tôi đã hỏi rồi, nói là sắp đến, người đó giữa giờ dạy thường ra đây hút thuốc, đợi chút nữa.”

“Đợi lâu lắm rồi.”

Hai bên hẻm có vài cánh cửa, là cửa sau của các cửa hàng dọc phố, ba thanh niên đang hút thuốc và nói chuyện. Từ Vân Ni nghĩ họ là nhân viên ra ngoài nghỉ ngơi nên không để ý.

Từ Vân Ni nhớ lại cửa hàng tiện lợi vừa đi qua, cô định đến đó ngồi một chút.

Lúc này, có người đột nhiên nói: “Đến rồi! Đứng sang bên mau, nhanh tay nhanh chân lên.”

Từ Vân Ni đã quay đầu đi ra ngoài thì nghe thấy tiếng bước chân

chạy phía sau, có tiếng kéo lê.

Cô quay đầu lại nhìn.

Đầu hẻm ngược sáng, có chút khoảng cách, Từ Vân Ni thấy ba người đó lao về phía một người ở đầu hẻm.

...?

Từ Vân Ni cau mày, cô lập tức lấy điện thoại ra, vừa đi về phía đó vừa quay video. Mặc dù ánh sáng yếu nhưng điện thoại chất lượng rất tốt, qua ống kính phóng to và bổ sung ánh sáng, hình ảnh quay khá rõ.

Kết quả khi phóng to, cô đột nhiên thấy bóng dáng một người trong số đó.

Cô dừng chân, không dám tin, phóng to hơn nữa.

Chỉ dừng lại chừng một giây, cô lao thẳng tới, miệng hô: "Này! Các người đang làm gì đấy!"

Ba người kia trong nháy mắt đã bị đánh ngã một, đẩy ra một, còn một đang giằng co, ba người ra tay bất lợi đã hoảng loạn, lại nhận ra bị người khác phát hiện nên vội vã bỏ chạy ra khỏi hẻm.

"Đứng lại!"

Từ Vân Ni tăng tốc đuổi theo, khi cô sắp đến đầu hẻm, đột nhiên bị ai đó nắm lấy cổ tay.

Cú dừng bất ngờ khiến Từ Vân Ni giật mình, vai cô chấn động, tay bị xoay tròn chín mươi độ...

Cô gần như sắp va vào tường như bánh tráng nướng, người đó kéo cô lại, tay khác giữ chặt cánh tay cô, giữ rất vững vàng.

“Từ từ thôi.” Giọng nói vang lên trên đầu.

Từ Vân Ni cố gắng đứng vững, cô quay đầu nhìn lại, ba người kia đã chạy xa.

Cô còn muốn đuổi theo nhưng không thể nhúc nhích, lúc này mới nhận ra mình bị ai đó giữ lại, lực nắm như cái kìm.

“Người ta chạy mất rồi!” Cô nói.

“Chạy thì chạy, cậu đừng kích động.”

Thấy cô đứng vững, Thời Quyết thả tay ra.

Từ Vân Ni hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Họ là ai? Tại sao họ lại đánh cậu?”

Thời Quyết dường như không quên mục đích ban đầu đến đây, cậu lấy ra một điều thuốc đặt lên miệng, sau đó châm lửa.

Cậu nhìn cô qua làn khói mỏng.

Từ Vân Ni ngửi thấy mùi thuốc lá, thần kinh hơi tê tê, có một khoảnh khắc khiến cô gần như quên rằng vừa xảy ra một vụ bạo lực.

Gió đêm thổi nhẹ nhẹ.

Thời Quyết nhìn vào trong hẻm, vẫn không hiểu lắm.

“Cậu từ đâu tới? Sao cậu luôn xuất hiện từ những chỗ kỳ lạ vậy?”

Từ Vân Ni giải thích: “Tôi từ trong đi ra, ngoài đường tắc quá nên tôi xuống xe đi bộ. À đúng rồi, đợi chút.”

Cô lấy điện thoại gửi video: "Tôi quay lại rồi, gửi cậu đấy, cậu xem đi."

Điện thoại của Thời Quyết rung lên, cậu mở ra xem.

Video Từ Vân Ni gửi không dài, chỉ năm sáu giây, cậu xem đi xem lại.

Từ Vân Ni nói: "Tôi có thể làm chứng cho cậu, chúng ta báo cảnh sát ngay bây giờ đi."

Thời Quyết không trả lời, cậu xem lại video.

Từ Vân Ni lại hỏi: "Cậu có bị thương không? Họ có đánh trúng cậu không?"

"Không để ý."

Cậu thản nhiên nói: "Cậu kiểm tra nhé?"

Vẫn còn đùa được, xem ra không có gì nghiêm trọng.

Lúc này bình tĩnh lại, Từ Vân Ni nhớ lại những gì nghe được trong hẻm, cô nói: "Khi tôi đi từ trong ra đã thấy họ rồi, họ đang đợi cậu, có chuẩn bị trước, nói là đang đợi tin tức."

Từ Vân Ni phân tích kỹ càng: "Có người biết cậu sẽ ra hút thuốc, còn biết thời gian và địa điểm, liệu người đó có phải đang ở trong studio..."

Cô chưa kịp nói hết thì Thời Quyết đã đưa điện thoại lại cho cô.

"Xóa đi." Cậu nói.

Từ Vân Ni sửng sờ.

“Gì cơ?”

“Video cậu quay, xóa đi.”

“Xóa sao?”

Từ Vân Ni chưa hiểu: “Sao lại phải xóa?”

“Quay tôi xấu quá.”

Cuộc sống đôi khi xuất hiện những khoảnh khắc kỳ diệu khiến suy nghĩ của bạn như rời khỏi trái đất.

“Không phải...”

Từ Vân Ni cố tìm lời, cô nhú mào, mãi mới nghe ra một tiếng: “Cái gì?”

Cô rơi vào trạng thái tự nghi ngờ bản thân, có phải đầu óc cô chưa thông suốt không?

Cậu vẫn dựa vào tường, lặng lẽ hút thuốc.

Những viên gạch vỡ, góc tường mốc meo, đều mang dấu tích của thời gian xưa cũ.

Từ Vân Ni chậm rãi nhận ra, người này so với lần gặp trước rõ ràng gầy hơn, giọng cũng hơi khàn, toát lên vẻ mệt mỏi. Chỉ vài ngày không gặp, cậu ít nhất đã giảm 2 đến 2,5 kilogram, đường nét cằm và cổ càng rõ ràng hơn, người cũng trở nên sắc sảo hơn. Cậu tựa vào bức tường tối, làn da lộ ra giống như thủy ngân chảy xuống, tạo sự đối lập mạnh mẽ hơn.

Từ Vân Ni nói: “Đây là bằng chứng, đâu liên quan gì đến đẹp xấu chứ?”

Thời Quyết liếc mắt qua chỗ khác, như thể không thể giao tiếp với cô.

Từ Vân Ni bắt lực, cô lấy điện thoại ra kiểm tra video và cố gắng suy nghĩ theo cách của lớp trưởng.

Có lẽ người đẹp thực sự khác người thường, thực sự có gánh nặng.

Khi cô đang nhìn điện thoại, ánh mắt Thời Quyết lại di chuyển về phía cô, nhìn nét nghiêm túc trên khuôn mặt cô, đôi môi mím chặt thành một đường mảnh, khóe miệng hơi sụp xuống vô tình tạo ra hai đường hõm nhạt.

Cuối cùng, Từ Vân Ni ngẩng đầu, cô nghiêm túc đề nghị: “Thế này nhé, tôi tìm người làm mờ mặt cậu, được không?”

Thời Quyết cười khẩy, hơi thuốc làm cậu bị sặc, cậu ho vài tiếng. Dù vậy nhưng Thời Quyết vẫn không ngừng cười, tiếng cười ngắc nỏi thành chuỗi, đôi mắt cười cong cong trong làn khói và những âm thanh rời rạc, thỉnh thoảng chạm vào ánh mắt cô.

Cứ như đang đóng phim vậy.

Từ Vân Ni nhìn cảnh trước mặt, cô nghĩ rằng, cảnh này, kiểu dáng này, không nghi ngờ gì nữa, cậu chính là nam chính.

Thế còn cô? Từ Vân Ni nghĩ tiếp, cô là ai nhỉ? Chắc không phải là nhân viên đoàn phim, vì cô hoàn toàn không biết kịch bản và diễn biến tiếp theo.

Thật khó đoán mà.

Chương 19: Trình diễn cơ thể một chút

Thời Quyết cười đã đời xong rồi lại nói với cô: “Xóa đi.”

Nghe giọng điệu bình thản của cậu, trong khoảnh khắc, Từ Vân Ni nghĩ đến một khả năng khác, cô hỏi: “Cậu không muốn truy cứu sao?”

Cậu giả vờ ngớ ngẩn, hỏi lại: “Truy cứu cái gì?”

Vậy là không muốn truy cứu rồi.

Tại sao chứ? Từ Vân Ni nghĩ, bình thường ở trường cậu kiêu ngạo lắm mà, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ nhẫn nhục chịu đựng.

Từ Vân Ni không hiểu lắm, nhưng thái độ của cậu kiên quyết, cuối cùng cô cũng xóa video gốc đi.

Thời Quyết đã hút xong nửa điếu thuốc, cậu hỏi cô: “Sao cậu lại tìm đến đây?”

Từ Vân Ni nói: “Chẳng phải nói cuối tuần đi ăn sao? Tôi không liên lạc được với cậu, đến quán nhà cậu tìm, mẹ cậu nói cậu ở đây, nên tôi qua.”

Thời Quyết gật đầu.

Nhịp điệu dường như lại chậm lại.

Thời Quyết thông thả quan sát cô.

Từ Vân Ni mặc một chiếc áo thun bình thường, bên ngoài khoác một bộ đồ thể thao màu tối, đi giày thể thao, áo khoác mở một nửa, tay áo cũng xắn lên một chút, trang phục không có gì nổi bật, giống như người chuẩn bị đi dạo sau bữa tối.

Nhưng...

Sau khi cởi bỏ bộ đồng phục công kênh, bộ xương mảnh mai, cánh tay thon dài, cùng với đôi vai không đều do lâu năm sử dụng lực bên phải... nhiều chi tiết lộ ra.

Một làn khói nhẹ nhàng phả ra từ mũi cậu.

Ánh mắt cậu rơi xuống, nhìn vào tay cô.

“Có sao không?” Cậu ra hiệu.

Từ Vân Ni giơ cánh tay lên, mới phát hiện chỗ vừa bị cậu nắm đã để lại dấu vết đỏ nhạt.

“Không sao.” Cô vừa nói vừa nhớ lại khoảnh khắc vừa bị nắm, suýt nữa thì tay cô đã bị kéo đứt.

Cô liếc nhìn cánh tay, cổ tay và những ngón tay thon dài của cậu.

“Sao thế?” Thời Quyết hỏi.

“Không có gì, lớp trưởng, cậu khỏe thật đấy.”

“Chứ sao nữa?”

Thời Quyết cười khế: “Cái này cũng đáng ngạc nhiên à?”

“Vì trông cậu cũng gầy mà.”

“Tôi gầy á?”

Thời Quyết dừng lại, cậu kẹp điều thuốc giữa môi, tay phải luồn vào áo thun, lòng bàn tay chậm rãi di chuyển đến ngực. Cậu cúi đầu nhìn cơ thể săn chắc của mình.

“Gầy sao?”

Không có, chỉ là “trông thấy” thôi.

Quá tự nhiên.

Từ Vân Ni biết rõ người này đang cố tình giở trò, nhưng vẫn quá tự nhiên.

Tự nhiên đến mức khiến người ta cảm thấy nếu nói những chuyện nghiêm trọng, giống như đang làm hỏng không khí.

Vì vậy, Từ Vân Ni không mở miệng, chỉ nhìn cảnh trước mặt.

Giọng nói, hình ảnh của cậu, đều hòa quyện vào con hẻm lộn xộn này.

Cũng in sâu vào cuốn phim không tồn tại.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi.

Một suy nghĩ lướt qua đầu...

Trên đời sao lại có người như vậy?

Thời Quyết cuối cùng rít thêm vài hơi thuốc rồi dập tắt trên bức tường phía sau, cậu nói: “Tôi phải lên lớp rồi, cậu vào studio ngồi chờ đi.”

Cậu dẫn dò thêm: “Đừng nói chuyện vừa rồi.”

Từ Vân Ni: “Nói rồi thì sao?”

“Chậc.”

Cậu liếc nhìn cô: “Nghe lời đi.”

Thời Quyết dẫn cô vào SD.

Ở quầy tiếp tân, Ngụy Thiên Văn và Thôi Hạo đang tranh luận gay gắt điều gì đó. Khi thấy có người bước vào, họ đồng loạt im lặng, nhìn qua, rồi không nhìn lại nữa.

Họ nhìn Thời Quyết dẫn một cô gái vào studio, rồi nói với cô: “Lại đây.”

Cậu dẫn cô đi qua hành lang đến khu vực nghỉ ngơi.

Ánh mắt của họ từ phải qua trái, phối hợp với cổ, quay cho đến khi không thể quay nữa.

Thôi Hạo hỏi Ngụy Thiên Văn: “Ai thế? Cô có biết không? Là người của chúng ta à?”

Ngụy Thiên Văn đáp: “Không phải, chưa gặp bao giờ, có phải thành viên mới Thời Quyết kéo đến không?”

Trong lúc nói, Thời Quyết đã quay lại, cậu vào quầy, mở cửa máy bán nước.

Ngụy Thiên Văn hỏi: “Đó là ai thế?”

Thời Quyết đáp: “Bạn cùng lớp.”

Cậu lấy một chai nước khoáng xong rồi đóng cửa lại, không mở ra,

xem ra định mang cho ai đó.

Ngụy Thiên Văn hỏi: "Lại là người đuổi theo cậu đến đây à?"

Thời Quyết đáp lại: "Không phải, bạn bình thường thôi."

Cậu định ra ngoài thì bị Thôi Hạo chặn lại, anh ta đột nhiên hỏi: "Cùng xe đấy à?"

Thời Quyết cười.

Thôi Hạo lấy chai nước, anh ta nói: "Cậu đã hơi trễ rồi, mau lên lớp đi, một đồng người đang đợi đấy. Nước để tôi mang cho."

Thời Quyết đưa chai nước cho anh ta, sau đó tiện tay lấy một chiếc mũ đội lên đầu rồi đi thẳng đến phòng học.

Thôi Hạo cầm chai nước khoáng đến khu vực nghỉ ngơi, anh ta thấy cô gái đang ngồi trên ghế sofa, cô quan sát studio được trang trí như thế nào. Bên cạnh, Thôi Dao đang dọn dẹp bàn ghế, khi cô bé lau đến gần, cô gái còn đứng dậy muốn giúp đỡ.

Không biết vì sao, từ lúc Thời Quyết dẫn cô gái vào cửa, Thôi Hạo nhìn thấy cô lần đầu tiên đã cảm thấy cô chính là người đã nhận điện thoại đêm đó.

Trước mặt Từ Vân Ni xuất hiện một chai nước, cô quay đầu lại, thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đứng bên cạnh, lông mày rậm, mắt một mí, vết nhăn ở giữa lông mày hơi sâu, nhìn khuôn mặt có chút dữ tợn.

Anh ta nói: "Thời Quyết đưa cho cô đấy."

Thôi Dao quay đầu nhìn thoáng qua.

Từ Vân Ni cầm lấy chai nước, cô nói: "Cảm ơn."

Đúng vậy, giọng này, Thôi Hạo vẫn nhớ.

“Tôi hình như có ấn tượng với cô.”

Thôi Hạo ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, bắt chuyện với Từ Vân Ni.

“Có phải một đêm nọ, cô nhận điện thoại thay Thời Quyết không?”

“Đúng vậy.”

Từ Vân Ni cũng nhớ lại: “Anh là ‘anh Thôi’?”

Thôi Hạo hơi ngạc nhiên: “Đúng, tôi là Thôi Hạo, là anh của cậu ấy.”

Anh ta nhìn thấy Thôi Dao đang nhìn chăm chăm vào, lại giới thiệu: “Đây là em gái cậu ấy, Dao Dao.”

Từ Vân Ni cũng gật đầu chào Thôi Dao, rồi tự giới thiệu: “Tôi là Từ Vân Ni, bạn cùng lớp của Thời Quyết.”

“Tôi biết.”

Thôi Hạo nói: “Hôm đó cảm ơn cô đã giúp đỡ, đưa cậu ấy về, nếu không cậu ấy uống say tôi thật sự có chút lo lắng.”

Thôi Dao nghe thấy, nhỏ giọng hỏi: “...Anh ấy uống say lúc nào?”

Thôi Hạo: “Không liên quan đến em, trẻ con đừng có tò mò.”

Thôi Dao bấu môi, tỏ ra không vui.

Từ Vân Ni nhìn hai người rồi hỏi: “Ba người là anh em ruột à?”

Thôi Hạo xoa mặt: “Cô thấy tôi và Thời Quyết có giống nhau không?”

Từ Vân Ni im lặng hai giây, nói: “Cũng giống đấy.”

Thôi Hạo đập đùi cười lớn.

Lúc này, bên ngoài có vài học viên cùng nhau bước vào, nghe thấy Thôi Hạo cười liền hỏi: “Thầy Thôi, có chuyện gì mà vui thế?”

Thôi Hạo quay đầu nói với họ: “Cuối cùng cũng có người nhận ra tôi và Thời Quyết giống nhau.”

Các học viên không đồng ý: “Vẫn còn khác nhiều đấy ạ? Thời Quyết đâu có đẹp trai bằng thầy Thôi!”

Chỉ có Thôi Dao là người thật thà, cô bé không nhịn được nói: “Người ta đùa anh mà anh cũng tin...”

Cô bé lại thử hỏi Từ Vân Ni: “Thời Quyết uống say lúc nào vậy?”

Từ Vân Ni nói: “Mấy ngày trước.”

Thôi Dao nhìn Thôi Hạo, ánh mắt mang chút bất mãn: “Anh dẫn anh ấy đi à? Anh ấy không phải đang chuẩn bị thi sao, sao lại ra ngoài chơi...”

Thôi Hạo chỉ ra ngoài: “Không liên quan đến em, đừng đứng đây nữa, vào trong dọn dẹp đi, sắp đến giờ học rồi.”

Thôi Dao miễn cưỡng rời đi, Thôi Hạo quay đầu lại liền thấy Từ Vân Ni đang nhìn mình.

Ánh mắt của Từ Vân Ni rất bình thản, nhưng Thôi Hạo lại có chút lúng túng, không tự chủ được mà giải thích: “Hôm đó là tình huống đặc biệt, là việc chính đáng, bình thường chắc chắn cậu ấy không uống nhiều như vậy đâu. Chủ yếu là sau khi uống xong còn phải nhảy múa cho đối tác xem, nếu không thì đã không mệt đến vậy.”

Thôi Hạo thở dài, anh ta ngả lưng vào ghế sofa: “Bây giờ muốn giành một cơ hội hoạt động không dễ dàng, phải nịnh nọt và giữ thể diện...”

Cuối cùng, các học viên lần lượt tiến vào phòng thay đồ để chuẩn bị cho buổi học, trong khi vài người khác đứng ngoài trò chuyện và chờ đợi.

Bên cạnh Từ Vân Ni là một cô gái đeo balo thể thao lớn. Từ Vân Ni nhích vào trong một chút rồi nói: “Cậu để balo ở đây đi.”

Cô gái vội đáp: “Không sao, tôi đeo được.”

Thôi Hạo ngẩng đầu lên hỏi: “Em mang gì trong đó vậy? Nhìn như balo chứa thuốc nổ ấy.”

Cô gái đáp: “Em vừa đi chơi bóng rổ.”

Thôi Hạo: “Vậy em còn sức nhảy múa không?”

“Có chứ!”

Cô gái nói, cuối cùng cũng để balo xuống ghế sofa rồi vận động vai một chút: “Em còn rất sung sức!”

Thôi Hạo cười nói: “Có vẻ Delia không nghiêm khắc với các em rồi!”

“Ai nói gì tôi thế?”

Từ Vân Ni quay đầu lại thì thấy một cô gái xinh đẹp từ phòng thay đồ bước ra. Thực ra, mọi người trong cửa hàng này trông đều rất khỏe mạnh, thường xuyên tập thể dục nên ai cũng có vóc dáng đẹp, tự tin, khí huyết đầy đủ, ai nấy đều tinh thần phấn chấn.

Delia nhìn Thôi Hạo nói: “Ông chủ Thôi, mời anh mở ứng dụng đánh

giá mà xem, anh cứ nói vậy về huấn luyện viên được đánh giá cao nhất à?”

Thôi Hạo cười khúc khích, anh ta quay sang hỏi Từ Vân Ni: “Này, cô có tò mò Thời Quyết xếp hạng bao nhiêu không?”

Từ Vân Ni nghĩ một lúc rồi nói: “Chắc không cao lắm đâu.”

Thôi Hạo hỏi: “Tại sao?”

Từ Vân Ni đáp: “Học viên của cậu ấy chắc chưa đến tuổi dùng điện thoại để đánh giá.”

Thôi Hạo cười nói: “Cô biết cậu ấy dạy trẻ con à, cậu ấy không có nhiều thời gian lên lớp, hơn nữa dạy trẻ con cũng rèn luyện tính kiên nhẫn.”

Từ Vân Ni hỏi: “Tính tình cậu ấy không tốt à?”

“Ờ, cũng không hẳn là không tốt, chỉ là đôi khi rất khó chịu.”

Thôi Hạo nói tiếp: “Hơn nữa... thằng nhóc này đôi khi rất cứng đầu, đừng để vẻ ngoài dễ nói chuyện đánh lừa, thực ra rất cố chấp.”

Từ Vân Ni nói: “Tôi mới chuyển đến đây chưa lâu, vẫn chưa hiểu rõ lắm, cậu ấy là lớp trưởng lớpa tôi, ở trường có tiếng rất tốt, thầy cô và các bạn đều thích cậu ấy.”

Họ đã trò chuyện một lúc lâu.

Thôi Hạo có ấn tượng khá tốt về Từ Vân Ni, anh ta cảm thấy cô gái này không phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng khí chất rất tốt, mang lại cảm giác rất thoải mái. Cô không giống nhiều học sinh trẻ khác, thường tỏ ra rụt rè khi gặp môi trường mới, mà rất tự nhiên, nói chuyện và lắng nghe đều rất nghiêm túc nhìn vào đối phương.

Cô không trang điểm cầu kỳ, từ đầu đến chân đều rất giản dị, nhưng Thôi Hạo đã gặp nhiều người, biết rằng điều kiện gia đình và môi trường trưởng thành của cô chắc chắn rất tốt, cô có sự thẳng thắn và đoan chính đi kèm.

Thôi Hạo đứng dậy quay lại quầy lễ tân, Ngụy Thiên Văn nhìn thấy anh ta đã hỏi ngay: “Anh đưa nước lâu thế?”

“Rất thú vị.”

Thôi Hạo lăm bắm rồi mở cửa máy bán nước, tìm kiếm ở ngăn dưới cùng.

“Này, trái cây tôi để đây đâu rồi? Cô ăn trộm à?”

Ngụy Thiên Văn đáp: “Không, ở trong mà.”

Thôi Hạo đẩy mấy lon nước ngọt ra, cuối cùng cũng thấy. Anh ta lấy ra một hộp nho mẫu đơn đóng gói kỹ. Ngụy Thiên Văn nhìn thấy, lập tức không vui, chị nói: “Anh đúng là, tôi đòi ăn thì không cho, giờ lại đem cho người ngoài ăn à?”

Thấy hộp nho đã được mở ra, Ngụy Thiên Văn trêu chọc anh ta: “Không phải kiểu người Thời Quyết thích đâu, anh đừng lấy lòng nhằm người.”

“Ồ, cô biết cậu ta thích kiểu người nào à?”

“Nghe lời, có vẻ thuần khiết, nữ văn nghệ ấy mà.”

Ngụy Thiên Văn nhướn một bên lông mày, chị nói một cách lạnh nhạt: “Hai anh em anh khẩu vị giống nhau đấy, anh không biết à?”

Thôi Hạo quay lại nhìn chị một cái, không nói gì.

Ngụy Thiên Văn chỉ vào hộp nho trong tay anh: “Nho nhập khẩu,

một hộp hơn hai trăm tệ, không phải nói là bạn học bình thường à?”

Thôi Hạo đáp một cách khô khan: “Bạn học bình thường thì sao? Bạn học bình thường không được ăn nho à? Tôi chỉ muốn cho bạn học bình thường ăn!”

Ngụy Thiên Văn: “Hừ, xạo quá.”

Thôi Hạo đem nho đi rửa sạch, bày lên đĩa rồi mang đến khu vực nghỉ ngơi.

Lớp học của Delia đã bắt đầu, các học viên hầu hết đã vào lớp, chỉ còn lại Từ Vân Ni trong khu vực nghỉ ngơi.

Thôi Hạo đặt đĩa nho lên bàn: “Này, bạn học, ăn chút trái cây đi.”

“Cảm ơn anh.”

Từ Vân Ni thực sự có chút đói, cô lấy một quả nho bỏ vào miệng, mát lạnh, vừa ngọt vừa thơm.

Không biết có phải do lời nói của Ngụy Thiên Văn hay không, kể từ khi quay lại từ quầy lễ tân, Thôi Hạo nhìn Từ Vân Ni, trong đầu liên tục hiện lên nhãn hiệu “nghe lời, có vẻ thuần khiết, nữ văn nghệ”.

Nghe lời không? Không biết.

Thuần khiết không? Trông thì không giống lắm.

Nữ? Điều này chắc chắn rồi. ...

Văn nghệ? Cô ấy thích văn nghệ không?

Thôi Hạo đầu óc suy nghĩ lung tung.

Từ Vân Ni ăn nho, cô chú ý thấy ánh mắt chăm chú của Thôi Hạo

nên nhìn qua, Thôi Hạo nói: “Em...”

Từ Vân Ni: “Dạ?”

Thôi Hạo nhếch cằm: “Có muốn xem Thời Quyết dạy học không?”

Chương 20: Nhảy một điệu nhỏ

Họ đến cửa sau của phòng học.

Thôi Hạo kéo cửa mở ra một chút.

Qua cửa có thể nghe thấy tiếng nhạc, khi cửa mở, âm thanh ập vào mạnh mẽ.

Đúng lúc có người hô vài khẩu hiệu, từng tiếng rõ ràng hơn, cùng với nhịp độ động tác của mọi người được nâng cao. Từ Vân Ni phải mất vài giây mới nhận ra đó là giọng của Thời Quyết. Khác hẳn với giọng điệu thường ngày nhẹ nhàng, lúc này giọng cậu to và mạnh mẽ, thậm chí có phần nghiêm khắc, cùng với tiếng trống sâu lắng rõ ràng, đập vào tim người nghe, vang lên không ngừng.

Phòng học ánh sáng ấm áp, không quá sáng, có khoảng bảy tám người.

Thôi Hạo hỏi cô: “Nhận ra cậu ấy chưa?”

Từ Vân Ni nói: “Người đội mũ ở phía trước.”

Xem được một lúc, Thôi Hạo lại hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Từ Vân Ni nói: “Hơi lạ...”

Thôi Hạo nói: “Cậu ấy đang dẫn lớp tập huấn hệ thống, hiện đang làm vài động tác kết hợp, đó là một loại...”

Thôi Hạo xoay cổ tay rồi giải thích cho cô: “Ừm, huấn luyện phát triển cơ thể, không phải là bài múa hoàn chỉnh, người không hiểu rõ mà trực tiếp xem thì có thể thấy hơi lạ.”

Thôi Hạo đã hiểu lầm, Từ Vân Ni nói “lạ” không phải vì cảm thấy nội dung bài học kỳ quặc.

Mà là người này đột nhiên trở nên khác biệt so với ấn tượng ban đầu.

Giống như một mô hình tinh xảo chỉ để ngắm, đột nhiên cử động.

Biết cậu biết nhảy, và tận mắt nhìn thấy, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Đây đều là những bài tập cơ bản lặp đi lặp lại, trong nền nhạc vui tươi, động tác thay đổi rất nhanh. Thời Quyết ở phía trước dẫn dắt, cậu không nói nhiều, chỉ mỗi lần chuyển nhịp sẽ vỗ tay nhanh chóng, hô một lần khẩu hiệu, sau đó chuyển sang động tác tiếp theo. Động tác ngày càng khó, nhiều học viên bắt đầu mệt mỏi, nhưng cơ thể cậu lại như không hề mệt mỏi, kết hợp sự thả lỏng và kiểm soát, nhẹ nhàng và tốc độ, tất cả hòa quyện trong từng động tác.

Với sự chuẩn mực và hình thể, dù là động tác phức tạp hay đơn giản, đều có sức cuốn hút mãnh liệt.

“Có hứng thú không?”

Thôi Hạo dẫn người xem lớp học đều có mục đích, nếu Ngụy Thiển Văn dạy, cậu sẽ dẫn nam sinh xem Delia, nữ sinh thì xem Thời Quyết, rất dễ bán thẻ hội viên.

“Có muốn đăng ký thẻ không, người đẹp? Đúng lúc đang có khuyến mãi, em là bạn học của Thời Quyết, anh giảm cho em 20%, giá nội bộ, đừng nói ra ngoài nhé.”

Từ Vân Ni nói: “Anh nghĩ em có được không?”

Thôi Hạo nói: “Chắc chắn được, nhảy múa là tự do nhất, chỉ cần thích thì ai cũng có thể nhảy, hơn nữa em tay dài chân dài, nhìn qua đã biết là thích hợp để nhảy rồi!”

Anh ta chắc chắn rất yêu thích ngành này, Từ Vân Ni nghĩ, ban đầu trông hung dữ, nhưng khi nói về nhảy múa thì ánh mắt sáng rỡ, như một đứa trẻ.

“Học xong có thể xoay người vòng tay từ sau lưng không?”

“...À?”

“Không có gì.”

Từ Vân Ni lại hỏi: “Thời Quyết học bao lâu rồi?”

“Cậu ta á?”

Thôi Hạo nhớ lại: “Học nhảy múa à? Thì từ nhỏ đã ngấm dần rồi, bố cậu ấy múa hiện đại mà. Cậu ấy bắt đầu làm quen với hiphop từ khoảng bảy tám tuổi, gì cũng nhảy được, giỏi nhất là hiphop, những bước nhảy cơ bản và tổng thể ấy. Nhưng cậu ấy không giới hạn bởi phong cách nào, nhảy múa của cậu ấy là để phân tích âm nhạc.”

Anh ta nhìn vào những người trong lớp rồi lại nói: “Cậu ấy thật ra không thích phương pháp tập trung vào kỹ thuật và sức mạnh thuần túy này.”

Từ Vân Ni hỏi lại: “Vậy sao vẫn dạy lớp này?”

Thôi Hạo: “Kiếm tiền chứ sao, bên đối tác yêu cầu, họ muốn xây dựng nền tảng vững chắc, phong cách của Thời Quyết là ai trả tiền nhiều thì người đó quyết định.”

Lúc này, Thời Quyết dẫn mọi người làm một động tác xoay người, Từ Vân Ni thoáng thấy, sự chú ý bị thu hút.

Cô thật sự đã thấy Nhược Y và A Kinh.

Có vài điều trong đầu Từ Vân Ni dần kết nối lại.

Từ Vân Ni sau khi suy nghĩ một chút, cô hỏi Thôi Hạo: “Ông chủ Thôi, tại sao các anh mở lớp tập huấn này?”

Thôi Hạo trả lời: “Công ty đối tác muốn gửi người đến tập huấn, anh liên hệ vài người luôn muốn nâng cao kỹ năng cơ bản rồi gom lại thành lớp. Lớp này bình thường không mở nổi, mệt quá, chẳng ai đến. Nhớ lại thì Thời Quyết ban đầu không muốn làm, nhưng không có cách nào, cuối cùng bị tiền thuyết phục, thằng nhóc này có lúc rất bướng bỉnh.”

Họ đứng ở cửa sau lớp học xem một lúc, ông chủ Thôi đột nhiên phát hiện có chút sơ sót trong việc dạy học.

“Lát nữa anh phải nói với cậu ấy, dù là lớp tập huấn cũng không thể nhả như máy thế này, mặt mũi không có chút biểu cảm, người ta bỏ tiền ra mà.”

Thôi Hạo tự hỏi: “Cậu ấy bị làm sao thế nhỉ? Mỗi lần lên lớp này là mặt mày khó chịu...”

Từ Vân Ni đáp: “Chắc là không nghỉ ngơi tốt.”

Thôi Hạo nghĩ ngợi rồi nói: “Cũng có thể, dạo này thật sự mệt rất. Mặt cậu ấy không có biểu cảm, nhìn là thấy đau.”

Từ góc nhìn của họ không thấy được mặt, trong đám đông chỉ thấy bóng lưng, thỉnh thoảng mới thấy được chút hình ảnh phản chiếu trong gương phía trước, nhưng không rõ ràng, nhưng chỉ vậy cũng

đủ để xác nhận lời Thôi Hạo nói.

Thời Quyết đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, phần lớn khuôn mặt bị che khuất, chỉ còn lại nửa khuôn mặt với đường nét rõ ràng. Cậu mặc đồ đen, làn da lộ ra trắng đến kinh ngạc, sự tương phản mạnh mẽ này kết hợp với điệu nhảy mạnh mẽ tạo nên một khí chất khác biệt rõ rệt so với người khác.

Tiếng giày đập xuống sàn nhà vang lên rõ ràng, thi thoảng tiếng ma sát sắc bén cũng khiến người nghe tỉnh táo hơn.

Từ Vân Ni im lặng nhìn.

A Kinh ăn mặc hàng hiệu xa xỉ, còn đeo cả dây chuyền và nhẫn, tự mình trang trí rất tinh tế. Thực ra cậu ta thuộc nhóm có thực lực khá trong lớp này, phần lớn mọi người nhảy đến cuối thì sức không theo kịp. Cậu ta tuy có chút biến dạng trong động tác nhưng vẫn cố gắng theo kịp.

Thôi Hạo tiếc nuối nói: “Tiếc thật, Thời Quyết đang dẫn dắt lớp huấn luyện, không phải trạng thái tốt nhất, em nên đợi cậu ấy dạy vũ đạo hoặc bài nhảy hoàn chỉnh, bây giờ vẫn chưa đủ đẹp trai.”

“Vậy mà vẫn chưa đủ á?”

Trong suy nghĩ của Từ Vân Ni, đây đã là cảnh chỉ có thể xuất hiện qua màn hình rồi. Cô nhìn Thôi Hạo, cười nói: “Ông chủ Thôi, thế giới của các anh thật hào nhoáng.”

Thôi Hạo nhìn khuôn mặt cô, trong đầu bỗng sững lại một chút, anh ta quay sang nhìn đám người đang nhảy trong lớp, một lát sau lại quay lại, nói: “Thực ra Thời Quyết không hoa lệ như vẻ bề ngoài đâu.”

Từ Vân Ni ừ một tiếng.

Thôi Hạo: “Anh biết ở trường của hai đứa nhiều người nói cậu ấy lạnh lùng, có khoảng cách, phải không?”

“Có à?”

Từ Vân Ni nói: “Em không nghĩ vậy.”

Cô nhìn A Kinh đang học trong lớp rồi nhẹ giọng nói: “Chỉ là cậu ấy nghĩ nhiều thôi.”

Lúc này, Ngụy Thiển Văn đi tới gọi Thôi Hạo, hình như có việc gì đó, anh ta liền rời đi.

Từ Vân Ni vẫn đứng tại chỗ nhìn.

Một lát sau, sắp hết giờ học.

Khi Thời Quyết dừng lại, gần như tất cả mọi người đều ngã xuống đất trong chớp mắt.

Thời Quyết nói: “Này, đừng nằm xuống ngay, cử động một chút.”

Các học viên tượng trưng lăn lộn trên sàn.

A Kinh vẫn đứng, theo nhạc làm động tác giãn cơ, hình như còn liếc nhìn Thời Quyết khi cậu quay lại.

Thời Quyết bước tới.

Cách khoảng một hai mét, Từ Vân Ni mới nhìn rõ áo thun đen của cậu gần như ướt đẫm, hoàn toàn dính vào người. Cậu dừng lại rồi cởi mũ, sau đó vuốt mái tóc ướt, cơ thể hơi phập phồng vì thở dốc.

Thời Quyết nói với cô: “Tôi đi tắm một chút, năm phút thôi, cậu ra ghế sofa đợi nhé.”

Từ Vân Ni ừ một tiếng, Thời Quyết rời đi, cô vẫn không di chuyển.

Cô lùi lại một bước rồi nhìn vào những học viên đang hồi phục sức lực trong phòng.

Bao gồm cả Nhược Y, đã có một nửa số người rời đi, chỉ còn lại vài người vây quanh A Kinh nói chuyện.

Một cô gái nói: “A Kinh, thể lực của anh thật tốt.”

A Kinh đáp: “Cường độ này không là gì, ở công ty tôi còn tập nặng hơn.”

Thời Quyết rời đi nhưng không tắt loa, bên trong phát ngẫu nhiên một bài nhạc phong cách quán bar, A Kinh lại nhảy một đoạn.

“Cậu còn biết nhảy house à?” Cô gái ngạc nhiên nói.

“Trước đây có chơi qua.”

“Tuyệt quá, cậu còn biết những gì nữa?”

“Các phong cách biểu diễn đều từng luyện qua chút ít.”

“Wow! Vậy cậu giỏi phong cách nào nhất?”

A Kinh đùa với cô gái, cậu ta nói: “Quyển rũ, xem có thể quyển rũ được em không.”

Sau khi nói xong, cậu ta nhảy theo nhạc, biểu cảm trên đùa, một tay bóp đùi, cơ thể di chuyển theo nhịp về phía cô gái.

“Ôi...”

Cô gái quay đầu lại.

“Cậu làm gì thế.”

Cô gái vừa quay đầu lại thì thấy người ở cửa.

“Này, Thời Quyết, A Kinh đang nhảy cho chúng tôi xem, cậu cũng tham gia đi.”

Từ Vân Ni nhìn lướt qua, Thời Quyết từ cửa trước bước vào lớp, đi lấy khăn vừa để quên.

A Kinh luôn theo dõi, ánh nhìn không mấy thân thiện.

Cô gái nói: “A Kinh đang biểu diễn quyền rũ!”

Thời Quyết hỏi: “Cái vừa nãy à?”

Cô gái đáp lời: “Cậu thấy thế nào?”

Thời Quyết hỏi A Kinh: “Cậu thích động tác đó thế à, bình thường khởi động lần nào cũng làm.”

A Kinh nói: “Đó là phong cách cá nhân của tôi.”

Thời Quyết ừ một tiếng, cậu vắt khăn lên vai rồi đi về phía cửa, giữa chừng quay lại chỉ vào một vị trí nào đó, cậu nói: “Thấy khó chịu thì đi kiểm tra, đừng để chậm trễ.”

Trong phòng mọi người đều bật cười, A Kinh mặt tối sầm không nói lời nào.

Thời Quyết đi vào phòng tắm.

Cô gái nói với A Kinh: “Cậu đừng giận, Thời Quyết là vậy đó, cậu ấy không có ác ý đâu.”

A Kinh dường như không hài lòng với lời nói của cô gái, khuôn mặt

cậu ta lạnh lùng.

Cô gái cũng nhận ra nên đổi chủ đề hỏi A Kinh: “À... cậu làm thế nào mà vào được Lạc Dương vậy?”

A Kinh: “Tôi đi vòng quanh công ty một lần là họ đã muốn tôi rồi.”

Cô gái nói: “Cậu giỏi thật đấy, khi nào thì chỗ cậu lại tuyển người nữa? Tôi cũng muốn thử, mà không biết phải làm thế nào.”

A Kinh cười lạnh: “Bỏ qua mấy chuyện khác trước, lúc đi phỏng vấn nhớ thay bộ đồ hàng hiệu giả này đi.”

Khuôn mặt cô gái lập tức đỏ bừng.

A Kinh dường như không muốn nói chuyện với cô gái nữa, cậu ta liếc một cái rồi cầm điện thoại đứng dậy rời đi.

Một vài học viên trong lớp thì thầm với nhau.

“... Làm như mình là ngôi sao lớn không bằng.”

“Cậu ta và huấn luyện viên của lớp jazz thì... cả ngày bám theo chị ấy.”

“Người ta là Delia đi dạy bằng xe G-Class đấy, cậu ta thì suốt ngày mượn xe của người ta, cô nghĩ Delia có thèm để ý cậu ta không?”

A Kinh ra ngoài, Từ Vân Ni theo sau cậu ta, cô nhìn cậu ta rời khỏi cửa.

Từ Vân Ni dừng lại ở quầy lễ tân, không đi tiếp, cô uống nhiều nước nên đi vệ sinh. Khi ra ngoài thì thấy Thời Quyết đang ở quầy lễ tân, cậu ngửa đầu uống một chai nước tăng lực, sau đó rời khỏi cửa hàng.

Từ Vân Ni theo sau, cô đẩy cửa ra thì thấy A Kinh đang đứng bên đường gọi điện thoại, cậu ta dường như nhận ra Thời Quyết nên lập tức tắt máy.

Đồng thời có vài đứa trẻ đi cùng nhau, nhiều nhất cũng chỉ khoảng sáu bảy tuổi. Khi thấy Thời Quyết, chúng ríu rít chạy lại gọi thầy. Thời Quyết xoa đầu từng đứa một.

A Kinh muốn quay lại studio, nhưng Thời Quyết vô tình hoặc cố ý chặn đường cậu ta.

Sau khi chào hỏi vài đứa trẻ và phụ huynh, bọn trẻ vào cửa hàng, A Kinh cũng muốn theo vào, nhưng bị Thời Quyết túm lấy tay áo kéo lại trước mặt.

A Kinh giật ra: “Cậu làm gì đấy?”

Thời Quyết đáp lại: “Học xong rồi thì về, đừng gây chuyện.”

A Kinh không hài lòng, cậu ta lạnh lùng nói: “Cậu có thái độ gì vậy? Đây là chủ studio của cậu cần xin công ty chúng tôi hợp tác, mà chất lượng dịch vụ của bên cậu như vậy sao?”

Thời Quyết nhìn cậu ta, rồi bỗng nhiên cười.

“Nói đến hợp tác...”

Cậu sờ cằm: “Ông chủ của cậu gửi hồ sơ của cậu qua, tôi thấy cậu chỉ học đến lớp bảy thôi à?”

Mặt A Kinh lập tức đen lại.

“Ý cậu là gì?”

“Không có gì lạ.”

Thời Quyết nói: “Tôi đã nói rồi mà, mấy chuyện này không phải người có đầu óc làm được.”

A Kinh tức đến phồng cả mũi, cậu ta chửi đồng: “Không biết cậu đang nói gì! Cút đi!” rồi đẩy mạnh cậu, sau đó bước vào cửa hàng.

Thời Quyết đang xoa cổ thì thấy Từ Vân Ni đứng ở phía sau.

Cậu nói: “Tôi cứ nghĩ cậu đã ra rồi.”

Từ Vân Ni đáp: “Tôi vừa đi vệ sinh.”

Thời Quyết gật đầu, cậu lấy điện thoại ra hỏi: “Cậu chờ lâu rồi đúng không, muốn ăn gì?”

“Tôi mời cậu, cậu muốn ăn gì?”

Từ Vân Ni đứng cạnh Thời Quyết, cô nhìn cậu tìm kiếm nhà hàng, ánh sáng từ điện thoại phản chiếu lên mặt cậu, làn da trắng mỏng, trông rất mát mẻ.

Thời Quyết vừa tắm xong, cậu mặc một bộ đồ thể thao màu xám nhạt, tóc còn ướt.

Mùa thu đã vào sâu, buổi tối nhiệt độ rất thấp.

“Cứ tìm một quán gần đây là được.”

Từ Vân Ni chỉ vào trung tâm thương mại phía đối diện đầu hẻm, cô không đợi Thời Quyết trả lời đã bước đi.

“Đi qua bên đó đi.”

Chương 21: Lớp trưởng, cậu có phải bị loạn thị không?

Họ đi đến ngã tư.

Cùng đợi đèn đỏ.

Xung quanh rất ồn ào, con phố thương mại vào ban đêm rất náo nhiệt.

Từ Vân Ni nhìn chăm chăm vào dòng xe cộ phía trước, cô đột nhiên nói: “Có phải là cậu ta làm không?”

Thời Quyết nhìn sang, Từ Vân Ni nói: “Cậu con trai vừa rồi, tên là A Kinh phải không? Lần trước ở nhà hàng đó cậu ta đã đe dọa cậu rồi, sau đó tôi còn nhắc cậu trên xe phải chú ý, cậu còn nhớ không?”

Thời Quyết nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của cô rồi đột nhiên mỉm cười.

Tư duy của Từ Vân Ni bắt đầu chệch hướng một chút.

Dường như mỗi lần cậu cười, đôi mắt đều sáng rực, đặc biệt là khi nhìn gần, đặc biệt là vào ban đêm.

Mặc dù hiện tại cậu trông rất mệt mỏi.

Thời Quyết hơi nghiêng về phía cô, ra hiệu cho cô lại gần. Từ Vân Ni nghĩ rằng cậu có điều gì quan trọng muốn nói liền ghé sát lại.

Thời Quyết thì thăm vào tai cô...

“Chúng ta đi ăn lẩu đi.”

Đúng như cô đoán.

Đèn giao thông chuyển màu.

Lần này cậu bước qua đường trước.

Nhìn bóng lưng Thời Quyết dứt tay vào túi, lững thững bước qua đường, Từ Vân Ni nghĩ, thái độ như thế này của cậu... có lẽ là vì một lý do nào đó, khiến cậu không thể làm quá một số việc.

Anh trai của cậu chẳng?

【Bây giờ muốn giành một cơ hội hoạt động không dễ dàng.】

Có phải vì có hợp tác? Không thể phá vỡ mối quan hệ?

Từ Vân Ni vừa nghĩ vừa bước tới bên cạnh cậu, cô hỏi: “Ăn lẩu nhúng hay lẩu cay?”

Thời Quyết đáp: “Cay đi.”

Họ bước vào trung tâm thương mại, hơi nóng phả vào mặt, nhiệt độ tăng vọt.

Bây giờ là tối thứ Bảy, nơi này lại nằm trong khu thương mại sầm uất nhất thành phố, là nơi tập trung chính của dòng người. Nhìn khắp nơi, trung tâm thương mại đầy người ăn uống, mua sắm, đưa trẻ con đi dạo.

Từ Vân Ni ngẩng đầu nhìn lên: “Đi lên tầng trên đi.”

Hai người lên thang máy, quẹo qua quẹo lại, cuối cùng đi đến khu

âm thực ở tầng bốn.

Tầng này dường như càng đông hơn, cộng thêm nhiều nhà hàng, hơi nóng bốc lên, Từ Vân Ni cảm thấy lưng ướt đầm mồ hôi, toàn thân như mở ra từng lỗ chân lông. Cô kéo kéo cổ áo rồi nhìn đồng hồ trên điện thoại, mặc dù hôm nay khá mệt, nhưng cô ra ngoài sớm, bây giờ mới hơn bảy giờ, đúng giờ cao điểm ăn tối.

Sau khi đi một vòng, họ tìm thấy một quán lẩu, lẩu bò và dạ dày tươi, đặc sản là nguyên liệu tươi ngon.

Họ lấy số thứ tự rồi ngồi chờ ở cửa.

Trong lúc chờ, Từ Vân Ni thấy khát nên đi mua nước, để Thôi Quyết giữ chỗ.

Quầy trà chanh có nhiều người xếp hàng, Từ Vân Ni phải đợi một lúc. Khi quay lại, cô thấy Thôi Quyết đang ngồi trên ghế, cậu khoanh tay, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ Vân Ni có thể cảm nhận cậu rất mệt, cô ngồi bên cạnh mà không nói gì.

Ở cửa quán lẩu có nhiều người hơn, ghế ngồi sát nhau, Từ Vân Ni co chân ngồi, uống trà chanh, vô thức nhìn phía trước một cách thần thờ.

Sau khi nhìn một lúc, ánh mắt cô lại dừng trên khuôn mặt nghiêng của cậu.

Cô nhận thấy một điều, hình như cậu đã bấm lỗ tai, không chỉ một mà là vài cái?

Xung quanh rất ồn ào, có nhiều người đang chờ, có người đang chơi game, có người mở video ngắn ngoài loa, trẻ con thì nói chuyện và chơi đùa, cộng thêm nhạc nền của trung tâm thương mại, cùng

nhệt độ nóng hầm hập, Từ Vân Ni cảm thấy cả người lâng lâng...

Cô giơ tay lên chạm vào lớp mồ hôi mỏng trên cổ.

“Cậu ăn cùng bọn Vương Thái Lâm cũng yên lặng như thế này à?”

Từ Vân Ni hơi khựng lại, tập trung lại sự chú ý.

Cậu mở mắt, lặng lẽ nhìn cô.

“...Tôi cứ tưởng cậu ngủ rồi, nên không nói chuyện.” Cô giải thích.

Mắt Thời Quyết có những tia máu đỏ, rõ ràng hơn so với lúc ở bên ngoài.

Cậu khoanh tay, không để ý đến chiếc điện thoại trong lòng nên nó bị trượt rơi xuống đất. Từ Vân Ni muốn giúp cậu nhặt, nhưng không kịp, điện thoại rơi xuống đất vang lên tiếng “bộp”.

Điện thoại rơi gần Từ Vân Ni hơn, cô nhặt lên, may mắn là màn hình không bị vỡ.

Nhờ đó, cô nhìn thấy hình nền.

Một bức ảnh, như được chụp trong phòng ngủ, có người ngồi trên tấm đệm thấp, đối diện cửa sổ. Bức ảnh rất bình thường, trong phòng có gương, đàn piano, guitar, bàn ghế máy tính, còn có những cuốn sổ ghi chú và quần áo vứt lung tung. Ánh nắng buổi chiều chiếu vào từ cửa sổ, từng sợi từng sợi, rất yên bình.

Dựa vào phong cách ảnh trên trang cá nhân của Thời Quyết, Từ Vân Ni đoán bức ảnh này chắc do cậu tự chụp.

Từ Vân Ni đưa điện thoại lại cho Thời Quyết, cậu nhận lấy, liếc mắt nói: “Sao cậu lại thích nhìn lén đồ người khác thế nhỉ?”

Lại vô lý rồi.

Từ Vân Ni nói: “Đây là do cầm lên thì nó tự hiện thôi.”

Thời Quyết không nói gì, cậu chỉ vào điện thoại của cô rồi nhếch cằm, Từ Vân Ni nghĩ thầm đôi khi cậu thật giống trẻ con, phải có qua có lại.

Từ Vân Ni lật điện thoại của mình lên rồi mở màn hình.

Vẫn là bức ảnh nền quen thuộc, giống với trang cá nhân của cô, một bức ảnh đen kịt.

Thời Quyết nói: “Cậu muốn tiết kiệm công sức, hay là chỉ thích kiểu u ám này?”

“U ám cái gì?”

Từ Vân Ni nhìn lại: “Tuy không có kỹ thuật tốt như cậu, nhưng chụp cũng ổn mà.”

“Hình ảnh đen kịt còn cần chụp sao?”

“...Đen kịt?”

Từ Vân Ni ngừng lại, cô nhìn điện thoại, rồi nhìn Thời Quyết, rồi lại nhìn điện thoại, rồi lại nhìn Thời Quyết.

Thời Quyết hỏi: “Cậu bị làm sao thế?”

Từ Vân Ni đáp: “Lớp trưởng, cậu có phải bị loạn thị không?”

Thời Quyết nghiêng đầu, mặt không biểu cảm.

Từ Vân Ni đưa điện thoại lại gần: “Cậu nhìn kỹ xem, đây có phải đen kịt không?”

Thời Quyết không nhận, cậu trực tiếp mở trang cá nhân của cô trên điện thoại mình, sau đó nhấn vào hình nền, nhìn một lúc, đột nhiên cậu phát hiện bên phải bức ảnh có một chỗ có một hạt trắng như hạt cát.

Đây là... ngôi sao?

...Đây là ảnh chụp bầu trời sao đêm?

Từ Vân Ni nhìn cậu bất giác mím môi, cô cảm thấy thú vị, hỏi lại: “Lớp trưởng, đây có phải là đen kịt không?”

Thời Quyết nói: “Cậu dùng điện thoại từ thời nào vậy?”

Từ Vân Ni nói: “Từ hồi cấp hai, cũng không lâu lắm đâu.”

Đây là bức ảnh chụp từ đêm mà Từ Chí Khôn qua đời, cô chụp từ hành lang bệnh viện. Cô nhìn bức ảnh trên điện thoại của Thời Quyết: “Độ phân giải cũng ổn mà, đây là dòng mới nhất hồi đó.”

Cô chỉ vô thức nghiêng người nhìn qua, đến khi thật sự lại gần, mới ngửi thấy mùi thơm đó, mới có thêm những suy nghĩ.

Tại sao một chàng trai, lại luôn có mùi thơm như vậy nhỉ.

Ánh mắt của Từ Vân Ni từ màn hình chuyển sang mắt cậu, cậu đang cúi đầu nhìn cô, mí mắt trên che đi nửa đôi mắt, ánh nhìn không rõ ràng.

Từ Vân Ni hỏi: “Cậu ghi chú cho tôi là gì vậy?”

Cậu nói: “Cậu không phải nhìn thấy rồi sao?”

Khoảng cách này, lông mi của cậu, từng đường nét trên da, những nốt ruồi nhỏ trên mặt, đều rõ ràng từng chút.

Từ Vân Ni nhắc lại: “Tôi không phải là ‘kẻ theo dõi biến thái’, tôi đã giải thích rồi, hôm đó đi theo cậu ra ngoài chỉ là muốn xem cậu có cần giúp đỡ gì không.”

Thời Quyết nhìn vào mắt cô rồi nhẹ nhàng nói “OK”, sau đó cậu gạt đầu rồi bắt đầu sửa lại.

Tên mới hiện lên, càng buồn cười hơn.

Từ Vân Ni: “Tôi cũng không phải là ‘Người tốt như Lôi Phong’... Lớp trưởng, cậu thật hài hước đấy.”

Thời Quyết: “Cái này cũng không được à?”

Từ Vân Ni: “Giữa người tốt như Lôi Phong và kẻ theo dõi biến thái không có lựa chọn nào khác à?”

Thời Quyết nghĩ một lúc rồi bắt đầu gõ lại.

Từ Vân Ni cúi đầu nhìn.

Tôi

Có

Một khởi đầu hơi kỳ lạ...

Sáu

Lỗ

Tai...

Từ Vân Ni nhú mày, vẫn chưa hiểu ra.

Lỗ

Tai

...

Cậu gõ xong rồi.

Từ Vân Ni cũng đã nhìn hết.

Cô từ từ ngồi thẳng người lại.

Thời Quyết nghiêng đầu, cậu nghiêm túc hỏi: “Cái này được không?”

Giọng điệu khá chân thành, như thật sự đang hỏi ý kiến của cô.

Ly trà chanh trong tay cô, những giọt nước tan chảy dọc theo viền cốc để lại một vệt nước.

Từ Vân Ni thực sự cảm thấy, lớp trưởng Thời nói chuyện và làm việc đều rất có phong cách riêng, hay nói đúng hơn là có nhịp điệu riêng?

Không theo lẽ thường chút nào.

Rất dễ khiến người ta...

Khiến người ta...

Từ Vân Ni thật sự hỏi: “Lớp trưởng, cậu có mắt thần sao? Nhắm mắt mà cũng nhìn thấy à?”

“Ừ.”

Giọng cậu phẳng lặng và ngắn gọn, kèm theo cái chớp mắt, còn có chút tự đắc: “Giỏi không?”

Từ Vân Ni im lặng một lúc, cô gật đầu: “Giỏi.”

Cô lại nhìn vào tai cậu: “Tôi chỉ thấy hai cái bên này thôi.”

Thời Quyết nói: “Hai cái ở dái tai, một cái ở sụn tai.”

Cậu chạm vào tai mình, quả nhiên trên đó còn một cái.

Từ Vân Ni hỏi: “Cậu đục lỗ ở sụn tai à? Không đau sao?”

“Rất đau.”

Cậu cười nói: “Nhưng tôi chịu được.”

Từ Vân Ni vừa định nói gì đó thì bụng cô đột nhiên kêu “ùng ục”.

Ơ...

Thời Quyết hỏi: “Cậu đói à?”

Từ Vân Ni đáp lời: “Chắc chắn đói rồi, cậu không đói à?”

Thời Quyết thực ra cũng không đói lắm.

Từ Vân Ni nhìn đồng hồ rồi nói: “Tôi ăn trưa lúc mười một giờ, đến giờ đã hơn tám tiếng rồi.”

“Chưa ăn gì sao?”

“Có ăn rồi, anh cậu cho tôi một chùm nho.”

“Ờ.”

?

Thời Quyết quay đầu nhìn vào quán lẩu, trong ngoài đều đông nghẹt, cậu mở ứng dụng xếp hàng, trước họ còn bốn mươi bảy bàn. Cậu cất điện thoại rồi đứng dậy, nói: “Đi thôi, tìm chỗ nào ít người hơn.”

Từ Vân Ni ngẩng đầu: “Tôi vừa kiểm tra rồi, trung tâm thương mại này chỉ có một quán lẩu cay thôi.”

Thời Quyết thản nhiên nói: “Vậy thì không ăn lẩu nữa.”

Từ Vân Ni cũng đứng dậy.

“Cậu muốn ăn gì?”

“Đi xem thử đã.”

Họ đi đến thang máy, Từ Vân Ni vốn muốn lên tầng năm, nhưng bị Thời Quyết kéo lại, cậu nói: “Trên đó cũng đông, đi xuống thôi.”

Từ Vân Ni đi theo sau Thời Quyết, thang cuốn chạy ổn định đi xuống.

Cậu rút tay vào túi, ngáp một cái. Từ Vân Ni vô tình liếc nhìn vào ống tay áo của cậu, chỗ bị nấp còn hơi biến dạng.

Cuối cùng, Thời Quyết dẫn Từ Vân Ni vào McDonald’s ở tầng một.

Cậu đứng trước máy gọi món, chọn vài món mình muốn ăn rồi quay sang hỏi Từ Vân Ni: “Cậu ăn gì?”

Từ Vân Ni ngập ngừng một chút, cô bước lên phía trước sau đó đưa tay gọi món.

Sau khi gọi xong, họ đóng gói thanh toán.

Trang thanh toán hiện ra, Từ Vân Ni vẫn dừng lại.

“Thật sự ăn cái này sao?” Cô hỏi.

“Cậu không thích McDonald’s à?”

“Không phải không thích...”

Đây thực sự là cách nhanh nhất để giải quyết vấn đề trước mắt, nhưng cô đã đi xa như vậy, chủ động mời cậu ăn, chỉ ăn một bữa McDonald’s, nói ra thật là xấu hổ.

Kết quả là khi cô còn đang suy nghĩ, màn hình trước mặt lóe lên, Thời Quyết đã thanh toán rồi.

“Cậu làm gì vậy?”

Từ Vân Ni ngạc nhiên: “Không phải là tôi mời sao?”

Thời Quyết lấy hóa đơn, cậu liếc cô một cái rồi đi thẳng đến chỗ ngồi.

Cậu chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Một lúc sau, đồ ăn đã sẵn sàng, Từ Vân Ni định đứng lên nhưng Thời Quyết hơi nhắc cầm lên, ra hiệu cô không cần động dậy, sau đó cậu đứng dậy đi lấy đồ.

Cậu bưng khay đồ ăn lại, Từ Vân Ni đã đói lả nên không còn để ý đến lễ nghi bàn ăn nữa, cô xé vỏ bánh hamburger ra và ăn ngẫu nhiên.

Trong lúc ăn, cô nhìn Thời Quyết vài lần, vẫn cảm thấy cậu trông rất mệt mỏi.

“Nếu biết trước tôi đã đổi sang ngày khác rồi.”

Cô nói: “Tôi không biết cậu tham gia lớp huấn luyện lại một thế này.”

Thời Quyết ăn vài miếng khoai tây chiên, cậu hỏi: “Tôi có mệt à?”

“Cậu nên đi soi gương.”

“Được thôi, đi đâu soi?”

Từ Vân Ni không ngờ cậu lại đồng ý, cô lau tay bằng khăn giấy rồi lấy điện thoại ra, sau đó mở camera lên và chĩa vào cậu.

“Cậu nhìn mắt mình đi.”

Thời Quyết liếc mắt: “Camera của cậu chỉnh mịn da mức mười rồi thì nhìn được gì?”

“À? Ồ, tôi quên mất...”

Từ Vân Ni vô thức mở camera làm đẹp, cô lấy lại điện thoại để chỉnh lại.

Thời Quyết cầm ly Coca, cậu lắc lắc mấy viên đá rồi hỏi: “Thường ngày cậu cũng tự lừa mình vậy à?”

Từ Vân Ni cười khế, cô nói: “Thông cảm đi, tôi đâu có được điều kiện như cậu.”

Cô đổi lại camera thường rồi chĩa vào cậu.

“Giờ thì thấy rõ chưa?”

Cậu không mấy hứng thú mà rời mắt đi, Từ Vân Ni nhìn thấy, cảm thấy dáng vẻ lơ đãng của cậu rất giống những con mèo bên đường không quan tâm đến ai.

Từ Vân Ni vừa nghĩ vậy thì điện thoại rung lên, màn hình vẫn đang

chĩa vào Thời Quyết, cậu có lẽ nhìn thấy nội dung, ánh mắt hướng về Từ Vân Ni.

Cô lật điện thoại lại, hóa ra là tin nhắn của Vương Thái Lâm gửi đến, cô mở ra xem và gõ trả lời, sau đó ngẩng đầu lên giải thích với Thời Quyết: "Vương Thái Lâm bảo chúng ta vào phòng livestream của cậu ấy, tặng quà để tăng lượng người xem."

Cô chia sẻ và vào phòng livestream của Vương Thái Lâm, cậu ta đang hát một bài nhạc pop mà Từ Vân Ni không biết tên. Dù Từ Vân Ni không hiểu nhiều về thanh nhạc nhưng cô cũng nghe ra cậu ta hát rất hay, giọng hát và phong cách cá nhân rất giống nhau, đầy cảm xúc.

Từ Vân Ni nói: "Vương Thái Lâm hát rất chuyên nghiệp, cậu ấy học chuyên về lĩnh vực này, nói là đã hát từ nhỏ rồi."

Thời Quyết đồ hết túi khoai tây chiên ra đĩa, lạo xạo.

Hai ba giây sau, giọng nói sáng khoái của Vương Thái Lâm vang lên từ điện thoại: "Cảm ơn 'Thích Kỳ Lân Cay Thái Sơn nhất' đã tặng hoa hồng nóng! Cảm ơn mọi người! Nào, mọi người bấm like và follow đi nào!"

Thời Quyết đang bóp gói tương cà thì dừng lại giữa không trung, cậu nhướng mày.

Từ Vân Ni thấy cảnh này, cảm thấy buồn cười không nói nên lời, cô mím môi một chút rồi nói: "Vương Thái Lâm bảo chúng ta trong phòng livestream đều dùng tên liên quan đến cậu ấy, Tưởng Duệ là 'Vì cậu Thái đẹp', Lưu Lê là 'Anh trai nhà họ Lâm', Vương Thái Lâm đều chê không sáng tạo."

Cô chỉ vào màn hình: "Cậu ấy thích nhất tên của tôi, cảm thấy mạnh mẽ, vì cái tên này mà cậu ấy còn mời ăn một bữa, chuẩn bị lấy làm tên fan club."

Thời Quyết nhếch mép cười, không nói gì.

Hoàn thành nhiệm vụ tăng nhiệt độ phòng livestream, Từ Vân Ni cất điện thoại đi. Nhắc đến Vương Thái Lâm, cô nhớ lại chuyện trước đây.

“À đúng rồi, chuyện của Đinh Khả Mạnh và Vương Thái Lâm, tôi hiểu lắm cậu rồi, xin lỗi nhé. Cậu còn giúp tôi tìm Vương Thái Lâm nói đỡ, tôi vẫn luôn muốn cảm ơn cậu đàng hoàng.”

Dù trên điện thoại đã nhắc qua một lần nhưng Từ Vân Ni nghĩ rằng xin lỗi hay cảm ơn trực tiếp vẫn chân thành hơn.

Thời Quyết nói: “Thừa thôi rồi.”

Từ Vân Ni đáp: “Chắc chắn là không thừa đâu.”

Thời Quyết cười: “Ý tôi là tôi thừa thôi trong chuyện này.”

Chương 22: Tôi tìm một chủ đề nhé?

Thời Quyết đặt ly cola xuống, giọng điệu nhạt nhẽo: “Tôi thấy cậu với Vương Thái Lâm như gặp được tri kỷ vậy.”

Nói gặp được tri kỷ thì không đúng, nhưng quả thật là mối quan hệ của họ khá tốt, Từ Vân Ni thích những người thẳng thắn.

Nhưng đó không phải là trọng điểm bây giờ.

Từ Vân Ni nghe ra sự không hài lòng của Thời Quyết.

Ban đầu cô nói sẽ mời ăn, nhưng cuối cùng lại ăn đồ cậu mời, thật là không đúng chút nào. Từ Vân Ni nghĩ, cô không thể sai lầm thêm nữa.

Cô nói: “Đó cũng là nhờ cậu đã tạo cơ sở tốt, cậu nói tốt về tôi, cậu ấy nể mặt cậu, nếu không tình huống cũng khá nguy hiểm.”

Thời Quyết hỏi: “Nguy hiểm gì chứ? Cậu sợ cậu ta đánh cậu à?”

Từ Vân Ni trả lời: “Hả? Vương Thái Lâm có đánh người sao?”

Thời Quyết lại nói: “Sao lại không? Lớp 11 và 12 thường hay động tay động chân.”

“Vậy sao...”

Từ Vân Ni hơi ngẩng đầu lên, như nghĩ ra điều gì, rồi bình tĩnh lại: “Không sao, giáo viên chủ nhiệm đã nói, có vấn đề gì cứ tìm lớp

trưởng, dù Vương Thái Lâm có giỏi đến đâu, cậu ấy cũng không đánh lại cậu chứ?”

Thời Quyết sững lại, một lúc sau, cậu chất vấn: “Cậu với Vương Thái Lâm ăn cơm không phải là nói ngược lại như vậy chứ?”

Từ Vân Ni cười nhẹ.

“Không có đâu.”

Nụ cười thoáng qua rồi biến mất.

Thời Quyết cầm lấy khoai tây chiên, cậu khuấy đều sốt cà chua trên giấy, cầm tựa lên mu bàn tay, ngón cái gõ nhẹ vào cổ họng.

Sau khi nói chuyện xong về Vương Thái Lâm, Từ Vân Ni chuyển sang chuyện trường học.

“Thầy trưởng khối mấy ngày trước tìm cậu suốt, cậu có liên lạc với thầy ấy không?”

“Liên lạc rồi.”

“Chắc là chuyện tập luyện hợp xướng, tôi cũng được chọn.”

“Ồ, chúc mừng cậu.”

Từ Vân Ni mở hộp gà rán ra.

“Không có gì đáng chúc mừng, tiêu chuẩn chọn hình như chỉ có chiều cao.”

“Còn có ngoại hình.”

Từ Vân Ni ngạc nhiên: “Thật sao?”

Cô suy nghĩ một lúc rồi nói: "Sau đó thầy trưởng khối nói sẽ chọn vài trợ lý, tôi cũng đăng ký."

"Đều là những việc vặt vãnh, cậu đăng ký làm gì?"

"Thầy nói là phụ trách tổ chức quản lý, tôi còn muốn đăng ký làm tổ trưởng, nhưng không cạnh tranh lại, bị một người trong ban nhạc tên là Vương, Vương..."

Cô không nhớ ra ngay, Thời Quyết nói: "Vương Trạch?"

"Đúng, cậu biết cậu ấy à?"

"Biết chứ, bên lớp 12-4, kỹ thuật không tốt, lớp phó âm nhạc thổi kèn trumpet đến mức má phồng lên."

"Là cậu ấy đấy, tôi không cạnh tranh nổi."

Thời Quyết nhàn nhạt nói: "Cậu thích chức vụ lắm à."

Từ Vân Ni gấp hộp giấy lại rồi nhìn Thời Quyết: "Cậu không thích chức vụ, vậy tại sao cậu làm lớp trưởng?"

"Vì mẹ tôi thích."

"Gì cơ?"

"Bà ấy nghĩ tôi làm lớp trưởng thì sẽ là học sinh ngoan."

Từ Vân Ni im lặng một lúc rồi nói: "Vậy trước đây cậu thế nào mà khiến cô phải dùng danh hiệu cán bộ lớp để quản lý cậu?"

Ánh mắt Thời Quyết hướng đi chỗ khác.

Họ tiếp tục trò chuyện từng câu một.

Nói xong chuyện trường học, Từ Vân Ni lại chuyển sang chuyện ở quán mì, cô vừa ăn hamburger, vừa nghiên cứu công thức nước súp mì cà chua bò của Ngô Nguyệt Kỳ suốt mười phút.

Thời Quyết ngồi đối diện nghe và nhìn.

... Có thể nói là bất ngờ, hay là điều hợp lý?

Cô khá là hoạt bát.

Thời Quyết không phải chưa từng đi ăn với con gái, đa phần đều cần cậu kiểm soát nhịp điệu. Bữa ăn này thì khác, giọng nói bình tĩnh của cô luôn có thể tìm ra một chủ đề phù hợp, làm cho cuộc trò chuyện tiếp tục một cách tự nhiên.

Cậu cảm thấy không cần phải suy nghĩ nhiều.

Nhưng nói thật, bây giờ cậu cũng cần phải tiết kiệm năng lượng...

“Lớp trưởng?”

Có lẽ thấy cậu hơi mơ màng, cô hỏi: “Có phải muốn ngủ không?”

Cậu lấy lại tinh thần, Từ Vân Ni hỏi: “Có phiền vì tôi nói nhiều không?”

“Sao lại phiền được.”

Cậu nói: “Cậu đừng phiền vì tôi nói ít là được.”

“Ồ, không sao.”

Từ Vân Ni nói: “Cậu khàn giọng rồi, nói ít đi, giữ sức để học nữa.”

Cô nói xong sau đó lấy nước uống một ngụm, nước chanh đã hết, cô cố gắng di chuyển ống hút vào khe bằng để hút hết giọt cuối cùng.

Sau đó vô tình ngẩng đầu lên, thấy người đối diện đang chống cằm nhìn cô chăm chú.

Sự tĩnh lặng và mệt mỏi khiến cậu trông giống như một bông hồng bị nhổ hết gai, chỉ còn lại hương thơm và vẻ đẹp.

Cậu nói: “Thật dịu dàng.”

Gì cơ?

Ai cơ?

... Cô ư?

Từ Vân Ni vừa uống nước vừa nghĩ về chuyện tiếp theo muốn nói, nhưng bây giờ lại quên mất.

Sau khi im lặng một lát, hỏi: “Sao không nói chuyện nữa?”

“Không phải...”

Cô nói thật lòng: “Cậu chỉ cần chen ngang một câu là tôi quên mất rồi.”

“À...”

Cậu cười nói: “Là lỗi của tôi rồi.”

Giọng cậu lần này nhẹ hơn trước, nhưng lại có sức xuyên thấu kỳ lạ, làm màng nhĩ rung lên nhẹ nhàng.

“Thế này nhé.”

Thời Quyết như muốn bù đắp, cậu đề nghị: “Tôi tìm một chủ đề nhé?”

“Cậu nói đi.”

“Đã từng có bạn trai chưa?”

Ngoài cửa kính, có một đứa trẻ chạy qua, tay đứa bé cầm một món đồ chơi phát ra âm thanh leng keng.

Cô nói: “Chưa từng.”

Thời Quyết: “Thích kiểu người như thế nào?”

... Họ làm sao mà lại chuyển sang kênh này vậy? Những chuyện này có phải là họ nên nói không? Từ Vân Ni nghĩ, quan hệ của họ là gì chứ? Bạn học? Bạn bè?

... Họ bây giờ có thể coi là bạn bè không?

Cô nói: “Người chính trực và đáng tin cậy.”

“Ồ? Trùng hợp thật.”

Cậu nói: “Tôi cũng khá thích kiểu người như vậy.”

Từ Vân Ni nhìn ánh mắt cậu rõ ràng đầy ẩn ý, cô đặt đồ ăn xuống.

“Lớp trưởng.”

“Hửm?”

“Hay để tôi tìm chủ đề khác nhé.”

“Sao vậy?”

Thời Quyết ngạc nhiên: “Không thích nói về chuyện này à?”

Từ Vân Ni đột nhiên rất tò mò, cô hỏi cậu: “Lớp trưởng, cậu có thể

nói chuyện này với tất cả mọi người sao?”

Thời Quyết ngừng lại một chút, nụ cười dần biến mất.

“Cậu nghĩ tôi là loại người thế nào?”

Không chỉ biểu cảm, mà cả giọng nói cũng trở nên trầm hơn.

Từ Vân Ni nhận ra rằng mình có lẽ đã nói quá.

“Tôi...”

Cậu quay mặt đi.

“Lớp trưởng...”

Cậu vẫn không quay lại.

Từ Vân Ni giải thích: “Tôi không có ý đó, tôi...”

Cô nói nửa chừng, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cậu, cô hơi nheo mắt lại: “Lớp trưởng, cậu đang đùa tôi đúng không?”

Khóe miệng cậu ngay lập tức giật nhẹ.

Từ Vân Ni suyt chút nữa buột miệng nói bậy.

Thời Quyết quay lại hỏi cô: “Làm sao mà cậu nhận ra?”

Từ Vân Ni nhìn cậu rồi chậm rãi nói: “Tôi đại khái đã hiểu phong cách của cậu rồi.”

Thời Quyết tò mò: “Phong cách gì?”

Từ Vân Ni phân tích: “Có chút thích làm người ta hiểu lầm? Lớp trưởng, đôi khi cậu thật là có gu kỳ quặc.”

“Thật sao?”

“Thật đấy.”

Từ Vân Ni nghĩ đến điều gì đó: “Lần trước ở quán rượu, tại sao cậu nói là cậu đang tiếp rượu? Rõ ràng anh trai cậu nói hai người đến là để hợp tác với công ty khác mà.”

“Cũng không khác nhau mấy.”

“Nhưng vẫn có chút khác biệt chứ.”

“Quá trình đều giống nhau.”

“Dù quá trình giống nhau.”

Cô nói như đang nói một câu nói xoắn lười: “Nhưng vẫn không giống nhau mà.”

Thời Quyết lặng lẽ nhìn cô.

Cô đang ăn một miếng cánh gà, ăn một cách khéo léo, một miếng rút xương.

“Cậu biết cậu trông như thế nào trong mắt tôi không?”

Cậu đột nhiên hỏi.

Từ Vân Ni nuốt cánh gà xuống: “Như thế nào?”

“Cậu đoán xem.”

“Mọt sách? Học trò khờ khạo? Nhỏ quê mùa?”

“Mọt sách? Học trò khờ khạo? Nhỏ quê mùa?”

“Ha ha ha ha!”

Thời Quyết bị cô chọc cười đến nỗi gập cả người, cậu đập tay lên bàn: “Cậu tự nhận thức về mình cũng rất đúng đấy chứ!”

Từ Vân Ni mặt không biểu cảm, cô lấy một miếng cánh gà khác.

Chờ một hồi lâu mà cậu vẫn không nói.

“Nói đi.”

Thời Quyết chơi đùa với một tờ giấy ăn, một tờ chưa bị vấy bẩn, trắng như tuyết, cậu nhẹ nhàng nói: “Không nói cho cậu biết đâu.”

Từ Vân Ni hít một hơi sâu.

Bữa ăn này thật sự là, không cẩn thận là tiêu hóa không nổi.

Đối diện nhau sau vài giây, cậu đưa tay ra.

Vì cánh tay quá dài nên cậu rất dễ dàng chạm tới trước mặt cô, đầu ngón tay nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng dùng lực, giúp cô khép miệng lại.

“Thật ngốc quá.”

Cậu mỉm cười nói.

Đầu ngón tay cậu, cảm giác rất cứng, chắc là vết chai do luyện tập nhạc cụ lâu năm để lại.

Từ Vân Ni hạ ánh nhìn, nếu không muốn nói thì đừng nói...

Họ tiếp tục ăn uống rồi lại chuyển sang chủ đề khác.

“Lớp trưởng, sau này cậu sẽ trở thành ngôi sao chứ?”

“Sao vậy? Muốn tôi ký tên cho trước à?”

Từ Vân Ni nói: “Không, chỉ là hơi tò mò, tôi cảm thấy...”

Cô nhìn cậu rồi đột nhiên nói: “Tôi cảm thấy cậu giống như một nhà nghệ thuật bẩm sinh.”

“Gì cơ?”

Thời Quyết ngăn ra, cậu nhú mày rồi cười khẩy: “Cậu nhìn nhầm rồi, tôi làm gì cũng không thể làm nhà nghệ thuật được.”

“Thế à...”

“Còn cậu, cậu muốn làm gì?”

“Tôi có lẽ sẽ làm những công việc mà trong mắt cậu nó rất nhàm chán.”

Cậu nhìn cô, sau đó gật đầu: “Ừ, đúng thế.”

Từ Vân Ni: “...”

Dù lời nói là do cô tự nói, nhưng phản ứng của cậu vẫn khiến người ta thấy bất ngờ.

“Lớp trưởng, anh trai cậu nói tính cách cậu có chút gợi đòn.”

“Cậu có thể cùng anh ấy lập đội thử xem.”

Nói năng sắc bén, không chịu thiệt chút nào.

“Cậu làm ở câu lạc bộ nhảy đó bao lâu rồi?”

“Vài năm rồi.”

“... Cậu mới bao nhiêu tuổi mà đã được vài năm rồi?”

“Mười chín.”

“Hả? Cậu đã mười chín rồi à?”

“Ừ, còn cậu?”

“Mười bảy, tôi sang năm mới sinh nhật, sao cậu... cậu học muộn à?”

“Không.”

Thời Quyết nói: “Người nhà tôi trước đây bị bệnh, tôi nghỉ học khá lâu.”

“Ồ...”

Từ Vân Ni tính toán: “Vậy mười chín tuổi mà làm vài năm rồi cũng hơi phóng đại nhỉ.”

Thời Quyết sờ cằm, cậu nhớ lại.

“Tôi khoảng mười lăm tuổi đã bắt đầu giúp anh trai dạy học rồi.”

“Thế chẳng phải là lao động trẻ em à?”

“Đúng vậy, đừng coi anh ấy là người tốt.”

Từ Vân Ni nghĩ một lúc rồi hỏi: “Anh trai anh biết chuyện của cậu và A Kinh không?”

Thời Quyết đáp: “Anh ấy không cần biết, chỉ là một khóa học thôi.”

Từ Vân Ni nói: “Cậu giống như đang ở trại huấn luyện giảm cân ấy.”

“Ha ha.”

Thời Quyết cười, cậu sờ cổ mình rồi lẩm bẩm: “... Cũng tạm, thể trạng tôi dễ sụt cân, khi nào rảnh thì ăn nhiều bữa là được.”

Ngón tay cậu chạm nhẹ vào cổ và xương quai xanh, tay cậu rất trắng, cổ cũng rất trắng, móng tay hồng, mạch máu mờ mờ tím.

Từ Vân Ni bẻ đôi chiếc bánh dứa.

Cô lại hỏi: “Thôi Hạo có quan hệ huyết thống với cậu không?”

Thời Quyết đáp: “Không, anh ấy là học trò của bố tôi, anh ấy và Dao Dao là anh em họ.”

Nhắc đến Dao Dao, Từ Vân Ni lại hỏi: “Dao Dao có tóc bạc thật sao?”

“Gì cơ?”

Thời Quyết nghĩ ngợi, rồi ồ lên một tiếng: “Đó là phun màu, trường con bé gần đây có hoạt động, anh Thôi không cho nhuộm tóc. Chắc là con bé tự phun, hẳn là chưa quen làm đấy.”

“Phun màu? Tôi đã nói rồi mà, sao chỉ có một chỗ mọc tóc bạc.”

“...”

“Trông cũng đẹp, thời thượng đấy.”

Thời Quyết khẽ nhếch miệng.

Từ Vân Ni xếp hai miếng gà còn lại chồng lên nhau rồi ăn.

Thời Quyết chỉ ăn một đôi cánh gà, một ly kem, một phần khoai tây

nghiền, sau đó không ăn gì nữa, thỉnh thoảng mới nhặt vài miếng khoai tây chiên. Đồ ăn trên bàn cơ bản đều do Từ Vân Ni ăn hết, cô có thể nhìn ra cậu rất mệt mỏi, không có khẩu vị.

Sau đó cô đi vào nhà vệ sinh, khi trở lại, phát hiện có một bàn người không xa đang nhìn Thời Quyết, có người còn lên lút lấy điện thoại ra chụp.

Mấy cô gái cười khúc khích, nói chuyện to nhỏ với nhau.

Từ Vân Ni nhìn về phía chỗ ngồi.

Thời Quyết đã hoàn toàn ngừng ăn, một tay đút vào túi trước của áo hoodie, một tay đặt lên mặt, cậu đang nhìn ra ngoài cửa sổ nghỉ ngơi.

Không biết là tay quá to hay mặt quá nhỏ, chỉ với động tác đơn giản như vậy, nửa dưới khuôn mặt của cậu đã bị che kín, tóc dưới gáy cắt ngắn, phần trên dài khoảng bảy tám phân, trông rất mềm mại, vừa mới gội, có chút lộn xộn, che phủ nửa khuôn mặt.

Không biết có phải do từ nhỏ đã học múa hay không, nhưng dù cậu ở tư thế nào thì cũng trông như đang tạo dáng.

Mọi sự chú ý đều có lý do.

Từ Vân Ni đi đến, sau đó ngồi xuống.

“Cũng đủ rồi, chúng ta đi thôi.” Cô nói.

Thời Quyết đứng dậy.

Sau khi ra khỏi trung tâm thương mại, gió lạnh thổi đến, Từ Vân Ni cảm thấy làn da vừa được giãn ra lại căng lên.

Từ Vân Ni kéo khóa áo lên, cô nói với Thời Quyết: “Rõ ràng tôi nói là

mời cậu, kết quả lại ăn của cậu một bữa, thật ngại quá.”

Cậu cười cười, không mấy để tâm: “Lần sau mời lại là được.”

“Được.”

“Lát nữa tôi không có lớp, muốn dạo một chút không? Hoặc đi đến studio ngồi chơi?”

“Không, muộn rồi, cậu nghỉ ngơi đi, chúng ta gặp nhau ở trường.”

Thời Quyết nói: “Ừ.”

Họ tạm biệt ở ngã tư đường.

Thời Quyết đứng tại chỗ chờ đèn đỏ, Từ Vân Ni thì đi dọc theo con phố dài.

Thời Quyết đứng một lát rồi nghiêng đầu.

Từ Vân Ni hai tay đút túi, cô sai bước đi ngược chiều, dáng vẻ càng thêm rõ ràng gọn gàng.

Cô càng đi càng xa, cuối cùng bóng dáng hoàn toàn hòa vào phố xá nhộn nhịp, giữa dòng người qua lại.

Thời Quyết quay đầu lại, cậu kéo mũ hoodie lên đầu, sau đó bước sang đường.

Chương 23: Trận chiến lớn đây sức tưởng tượng

Sau khi về đến SD, Thời Quyết đẩy cửa vào, cậu đang chuẩn bị quẹo thẳng lên lầu.

Từ khi A Kinh đến, tầng một luôn bị ta chiếm giữ. Học xong thì lại ngồi vào khu vực nghỉ ngơi, tìm mấy cô gái xinh đẹp để nói chuyện. Hình tượng cậu ta không tệ, lại có danh phận nghệ sĩ, trong ngoài giới đều nói chuyện rôm rả, bất kể thật giả, những người thích kiểu này cũng không ít, tối nào khu vực nghỉ ngơi cũng náo nhiệt như đang tổ chức tiệc.

Cậu lên được nửa cầu thang thì bị Thôi Hạo gọi lại.

“Về rồi à? Ấy Ấy! Đợi chút.”

Thôi Hạo chống một tay lên đầu cầu thang, anh ta ngẩng đầu lên hỏi: “Sao rồi?”

Thời Quyết ngạc nhiên: “Sao là sao?”

“Không phải cậu đi ăn với cô gái đó à?”

Thôi Hạo hào hứng hỏi: “Có thuận lợi không?”

Thời Quyết đứng trên cầu thang nhìn anh ta, không nói gì.

Thôi Hạo nói: “Tôi vừa đưa cô bé đi xem cậu dạy, cô bé rất quan tâm cậu đấy, nói cậu dạy này quá mệt mỏi, chắc chắn là thích cậu.”

Sau khi im lặng một lúc, Thời Quyết cười nói: “Người ta chỉ đến ăn bữa cơm thôi, không nghĩ nhiều như vậy đâu. Anh tưởng ai cũng như anh, suốt ngày nghĩ mấy chuyện này.”

Phía sau, Thôi Dao đi đến, nhìn họ nói chuyện.

Thôi Hạo vẫn hỏi: “Vậy ăn xong hai người chia tay luôn à? Không đi chơi đâu nữa sao?”

“Không, cậu ấy về nhà rồi.”

“Chắc, cậu cũng không được lắm nhỉ!”

Phía sau, Thôi Dao khẽ hỏi: “Các anh đang nói gì vậy?”

Thôi Hạo quay đầu nhìn cô bé, anh ta phẩy tay: “Không liên quan đến em, đi chỗ khác chơi đi.”

Thôi Dao rất không thích thái độ coi cô bé như trẻ con của Thôi Hạo, nhưng cô bé không dám cãi lại, nhưng cũng không đi, chỉ đứng bên cạnh với khuôn mặt nhăn nhó.

Thời Quyết nói: “Anh em đang nói anh không có duyên với phụ nữ.”

“... Gì cơ?”

Cô bé kinh ngạc quay sang nhìn Thôi Hạo. Thôi Hạo chỉ vào Thời Quyết rồi cười nham hiểm.

Ngụy Thiên Văn bên trong gọi Thôi Hạo, gọi anh ta đi.

Thời Quyết chuẩn bị lên lầu.

“... Thời Quyết.”

Thôi Dao bước lên một bước: “Anh ăn chưa? Tụi em gọi đồ ăn ngoài, anh có muốn ăn cùng không?”

“Anh ăn rồi, mấy em ăn đi.”

Thời Quyết ngáp một cái, đang rất buồn ngủ.

Thôi Dao ngửi thấy mùi nước hoa, rất nhẹ, chắc chỉ thoa một chút, nhưng chắc chắn có thoa.

Thực ra Thời Quyết trong cuộc sống thường ngày không thường dùng nước hoa.

Thôi Dao nhìn cậu, cô bé mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại cúi đầu.

Thời Quyết ngáp xong, cậu nhìn thấy đuôi tóc của cô bé.

“Tóc tự làm à?”

“Ừ...”

Thôi Dao chạm vào rồi vén ra sau: “Hôm trước em mới phun, anh em không cho làm, còn mắng em.”

Thời Quyết đôi khi cảm thấy Thôi Hạo cũng khá thú vị, bản thân hút thuốc, uống rượu, đi bar, xăm mình, đánh đủ thứ, nhưng tiêu chuẩn nhìn phụ nữ thì càng thuần khiết càng tốt, dạy dỗ em gái thì phải đầy đủ năm tiêu chí bốn mỹ đức, không được làm chuyện gì quá đáng.

“Không tệ đâu.” Cậu nói.

Thôi Dao nói: “Anh em nói giống bà lão...”

“Vớ vẩn.”

Thời Quyết cười: “Đừng nghe anh ta, anh ta nói gì cũng đúng sao? Anh cũng là anh em, anh nói đẹp.”

Cậu bỗng nghĩ ra một từ: “‘Thời thượng’.”

Thôi Dao ngẩn ra, Thời Quyết cười ha hả hai tiếng, nhẹ nhàng và thư giãn, rồi xoay người đi lên lầu.

Từ Vân Ni về đến nhà gần như đã 9 giờ rưỡi tối.

Lý Ân Đình và Triệu Bác Mẫn vẫn chưa về.

Từ Vân Ni trở về phòng mình, tắm rửa, rồi quấn khăn tắm đứng trước gương đánh răng. Hơi nước phủ lên mặt gương, Từ Vân Ni đưa tay lau một cái, lộ ra khuôn mặt rõ ràng. Cô như đang nhìn vào gương, lại như đang mất tập trung, suy nghĩ điều gì đó.

Không bao lâu, gương lại bị hơi nước phủ lên. Từ Vân Ni cúi người súc miệng rồi quay lại phòng ngủ, thay đồ mặc nhà. Sau đó, cô tìm thấy dì giúp việc Trương đang dọn dẹp phòng thay đồ và hỏi: “Dì ơi, Tiểu Soái có nhà không?”

Dì Trương trả lời: “Có, trong phòng đấy.”

Từ Vân Ni đến trước cửa phòng của Triệu Minh Lịch rồi gõ cửa.

“Ai đấy?”

“Là chị.”

Bên trong im lặng khoảng ba, bốn giây, rồi Triệu Minh Lịch đến mở cửa.

“Làm phiền em không?” Từ Vân Ni hỏi.

Triệu Minh Lịch đáp: “Không, có chuyện gì không?”

Từ Vân Ni hỏi cậu: “Chị đã xem qua bức ảnh của em ở câu lạc bộ kịch nước ngoài, em đến xem biểu diễn hay tham gia câu lạc bộ kịch?”

“Tất nhiên là tham gia rồi.”

Triệu Minh Lịch đặc ý nói: “Em còn giành được giải thưởng nữa!”

“Giỏi quá.”

Từ Vân Ni nói: “Là thế này, chị có chút chuyện muốn nhờ em giúp.”

Triệu Minh Lịch ngó người ra, vẫn chưa hiểu rõ tình hình, cậu gãi gãi đầu rồi né sang một bên: “Có chuyện gì? Vào nói đi.”

Phòng ngủ này cũng là phòng giải trí do Triệu Minh Lịch tự tay tạo ra, bên trong có máy tính, máy chủ, máy chơi game, rạp chiếu phim, đầy đủ các thiết bị, giá sách chứa đầy các món đồ từ khắp nơi trên thế giới.

Triệu Minh Lịch kéo ghế, Từ Vân Ni ngồi xuống và bắt đầu kể về một số chuyện. Cô có khả năng diễn đạt rất tốt, nhanh chóng giải thích rõ ràng mọi nguyên nhân kết quả.

Triệu Minh Lịch vừa nghe vừa suy nghĩ.

Lần đầu tiên cậu gặp Từ Vân Ni là qua điện thoại của Triệu Bác Mẫn, ông đã đưa cho cậu xem một bức ảnh chụp chung của Từ Vân Ni và Lý Ân Đình. Triệu Bác Mẫn miêu tả về cô khá dài dòng, tóm lại là học giỏi và rất ngoan. Triệu Minh Lịch nhìn cô gái trong bức ảnh, cảm nhận được khí chất của một học sinh giỏi.

Triệu Minh Lịch có thái độ khá thoải mái với hai mẹ con này, chủ yếu vì Triệu Bác Mẫn ly hôn sớm, cậu lại sống lâu ở nước ngoài, mẹ cậu

bên đó cũng đã tái hôn, chỉ có Triệu Bác Mẫn là sống một mình.

Lần đầu tiên hai nhà ăn cơm chung, Triệu Minh Lịch gặp được Từ Vân Ni. Cô đối xử với Triệu Bác Mẫn và cậu rất lịch sự, Triệu Minh Lịch cảm thấy cô là một đứa trẻ lớn lên trong môi trường tiêu chuẩn, tuân theo quy tắc, giống như một chú thỏ nhỏ trong nhà kính.

Sau này, có một sự việc thay đổi một chút quan điểm của cậu về cô.

Một lần nọ, cả nhà họ cùng đi thăm ông nội.

Lúc đó, ông nội đã yếu, phải nằm viện. Khi họ đang trò chuyện, ông nội đột nhiên muốn ăn bánh bao đậu đỏ, Triệu Bác Mẫn liền bảo Triệu Minh Lịch và Từ Vân Ni ra ngoài mua. Đối diện bệnh viện có một quán cháo, nhưng bánh bao vừa bán hết, mẹ mới đang hấp, phải chờ bảy, tám phút. Họ đứng ngoài chờ.

Bên cạnh có một cửa hàng trái cây, chủ quán là một người đàn ông trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi, gặp sự cố không mở được cửa kính cường lực. Ông ta gọi một thợ khóa, người này hơi nói lắp, giải thích mãi mới rõ là mở khóa này mất bảy mươi tệ, ông chủ nôn nóng nên đồng ý ngay, bảo mở nhanh.

Người thợ lấy đồ nghề ra, quỳ xuống vài giây là mở được.

Ông chủ trố mắt, dường như không tin được.

“Sao thế này? Mở khóa này mà đòi bảy mươi tệ à?”

Người thợ nói: “Đó là phí cố định rồi.”

Ông chủ nhìn xung quanh rồi nói: “Mở có mười giây mà đòi bảy mươi tệ? Được rồi, thế này nhé, không cần nói nữa, tôi trả hai mươi cho anh, như thế là anh lời rồi. Giá này thật là lừa đảo, vài giây mà đòi bảy mươi!”

Ông ta lấy điện thoại ra, mặt đầy khó chịu: “Được rồi, tôi chuyển hai mươi cho anh.”

Hai người tranh cãi mãi, người thợ khóa vừa giận vừa tức.

Cuối cùng, ông chủ nói: “Anh gọi điện hỏi thử xem, tôi chỉ trả hai mươi. Thực ra hai mươi còn nhiều đấy, một việc ba giây mà tôi ngày làm mệt mỏi mới kiếm được bao nhiêu...”

Sau đó ông ta quay vào quán, nhưng khi quay lại đã thấy có một người đứng trước mặt.

Triệu Minh Lịch đang xem náo nhiệt, đột nhiên giật mình, cậu nhìn bên cạnh, trống không.

Cô đã qua đó từ lúc nào?

Từ Vân Ni không nói gì, chỉ đưa tay đóng cửa lại.

Ông chủ trợn mắt, người thợ khóa tức giận nói: “Tôi không làm nữa! Ông tìm ai thì tìm!” Anh ta tức đến run rẩy, đội mũ rồi lái xe đi.

Ông chủ gọi với theo hai tiếng nhưng không được, ông ta quay lại chửi Từ Vân Ni: “Mày bị điên à! Mở cửa cho tao! Mày mở đi!”

Từ Vân Ni nói: “Lần sau nhớ thương lượng giá trước khi làm việc.”

Sau khi nói xong, cô quay người đi.

Ông chủ ở phía sau chửi bới, miệng bần vô cùng, ông ta nhặt một viên đá ném gần chân Từ Vân Ni nhưng cô không quan tâm. Ông chủ giận dữ, bước lên hai bước, định kéo vai cô. Từ Vân Ni như có mắt sau lưng, xoay người tát vào tay ông ta rồi đẩy ra.

Cô nói: “Ông định làm gì?”

Cô hành động rất mượt mà, nhanh chóng, ông chủ còn chưa kịp phản ứng thì cô đã tiến lên một bước, hỏi lại lần nữa.

“Ông định làm gì?”

Thấy sắp xảy ra xô xát, hàng xóm can ngăn.

“Thôi bỏ đi...”

Ông chủ vẫn chửi rủa, nhưng không thực sự động thủ.

Sau khi quay lại quán cháo, mẻ bánh bao mới đã xong. Từ Vân Ni gói mang về, rồi bảo Triệu Minh Lịch còn đang ngơ ngác: “Đi thôi.”

Hai người mang bánh bao đậu đỏ trở lại bệnh viện.

...

Triệu Minh Lịch nhìn người trước mặt.

Từ Vân Ni mặc bộ đồ ngủ màu nhạt, tóc vừa gội chưa khô hẳn, buộc ra sau, ánh mắt và giọng nói vẫn như thường ngày, nếu tắt tiếng, chắc không ai ngờ đến nội dung cô đang nói.

“...Em thấy thế nào?”

Từ Vân Ni hỏi ý kiến Triệu Minh Lịch: “Em thấy có khả thi không?”

“Có khả thi chứ!”

Nghe còn thú vị hơn cả trò chơi đang chơi, Triệu Minh Lịch hứng thú nói: “Nào, chúng ta thảo luận chi tiết, để em thoát game đã.”

Thực tế, Triệu Minh Lịch thấy Từ Vân Ni nhờ cậu giúp như vậy, phần lớn đã kéo gần mối quan hệ giữa họ. Triệu Minh Lịch ghét sự cứng nhắc, cậu thích những người thông minh, sáng tạo.

Và quan trọng nhất là, gần đây cậu cực kỳ chán.

Đêm tối, gió lớn, cuộc họp bí mật bắt đầu.

Triệu Minh Lịch càng nói càng hứng thú, cậu tự mãn nói: “Việc này cứ giao cho em, yên tâm đi!”

Rồi cậu chỉ vào mình: “Hệ thống Stanislavski (*), nhập vai là được! Để em suy nghĩ xem... chị có ảnh của thằng nhóc đó không?”

Từ Vân Ni đáp: “Để tôi tìm thử.”

Sau khi bàn bạc xong với Triệu Minh Lịch, Từ Vân Ni trở về phòng mình, cô ngồi trước bàn suy nghĩ một lúc, rồi lấy điện thoại nhắn tin cho Thời Quyết.

[Lớp trưởng, cậu có ảnh của A Kinh không?]

Khoảng nửa phút sau, cô nhận được một tấm ảnh – một bức ảnh chụp cận cảnh con mực thối bị bỏ trong hộp xốp ở chợ hải sản đông lạnh.

... Sao cậu cái gì cũng chụp vậy?

Cô nhắn thêm một tin nữa: [Tôi có chuyện nghiêm túc cần làm.]

[Cậu còn có chuyện nghiêm túc với cậu ta nữa à?]

[Chỉ cần một tấm, nhìn rõ mặt là được.]

Thời Quyết không trả lời nữa.

Khi Từ Vân Ni nghĩ rằng cuộc trò chuyện đã kết thúc, bất ngờ có cuộc gọi thoại trên WeChat. Cô hơi ngạc nhiên, sau đó nhấc máy.

“...A lô?”

Thời Quyết đi thẳng vào vấn đề: “Cậu có chuyện nghiêm túc gì?”

Kế hoạch của Từ Vân Ni hiện tại còn hơi khó nói, cô tiện miệng bịa ra: “Cũng không có gì, có một người bạn của tôi xem chương trình thực tập sinh, rất quan tâm. Tôi nói tôi đã gặp người thật, cậu ấy liền muốn xin ảnh để xem.”

Thời Quyết nhận xét: “Cậu thật rảnh rỗi.”

Giọng cậu khàn khàn, như vừa mới ngủ dậy.

Từ phía bên kia, bỗng vang lên giọng nữ.

“Thời Quyết, anh dậy chưa? Anh trai em gọi anh.”

Là Thôi Dao.

Từ Vân Ni nói: “Không sao, cậu cứ bận việc đi, tôi cúp máy nhé.”

Cô cúp điện thoại rồi nhìn đề bài dưới ánh đèn bàn, mép giấy hơi cong.

Phải tìm đâu ra một bức ảnh của A Kinh để Triệu Minh Lịch nhận diện đây?

Hôm đó đến SD, cô nghe họ nói chuyện, công ty của A Kinh hình như là Truyền Thông Lạc Dương...

Cô cầm điện thoại rồi lên các nền tảng mạng xã hội tìm kiếm, phát hiện ra công ty này trên Weibo, tài khoản chính thức có khá nhiều người theo dõi. Từ Vân Ni đang cố gắng xem từng người một thì điện thoại rung lên.

Lớp trưởng gửi đến một tấm ảnh.

Thời Quyết cầm trên tay một tờ giấy in, trên đó có ảnh của A Kinh cùng với các thông tin lý lịch của cậu ta.

Bức ảnh thẻ trên lý lịch rõ ràng là đã được chỉnh sửa rất nhiều, khuôn mặt và đôi mắt đều được chỉnh sửa cực kỳ kỹ lưỡng. Nhưng thực lòng mà nói, Từ Vân Ni cảm thấy, dù A Kinh có chỉnh sửa khuôn mặt này đến mức nào, cũng không thể đẹp bằng nửa bàn tay kẹp thuốc lá trong bức ảnh kia.

Chú thích:

(*) Hệ thống Stanislavski là một phương pháp diễn xuất do nhà đạo diễn người Nga Konstantin Stanislavski phát triển. Phương pháp này tập trung vào việc giúp diễn viên thể hiện nhân vật một cách chân thực và tự nhiên bằng cách hiểu sâu sắc về tâm lý và cảm xúc của nhân vật. Các yếu tố chính của hệ thống Stanislavski bao gồm:

Phân tích kịch bản: Diễn viên cần hiểu rõ về kịch bản, hoàn cảnh, mối quan hệ và mục tiêu của nhân vật.

Tự sự và trí tưởng tượng: Diễn viên sử dụng trí tưởng tượng để tạo ra các hoàn cảnh giả định và hiểu sâu hơn về nhân vật.

Thể hiện cảm xúc: Sử dụng kỹ thuật như “hành động nội tâm” để tái hiện cảm xúc chân thật của nhân vật.

Tập trung và chú ý: Rèn luyện khả năng tập trung cao độ và chú ý vào các yếu tố quan trọng trong quá trình diễn xuất.

Mục tiêu của hệ thống Stanislavski là giúp diễn viên không chỉ diễn mà còn sống thật với nhân vật trên sân khấu hay màn ảnh.

Chương 24: Thành công lớn trong việc câu cá và thi hành pháp luật

Hai ngày sau, vào buổi tối, khoảng năm giờ hơn.

Trong phòng tập nhảy SD.

Thời Quyết ngáp dài khi từ tầng hai bước xuống.

Gần một tuần nay, mỗi ngày cậu chỉ ngủ trung bình năm tiếng, dẫn đến tình trạng nghỉ ngơi nghiêm trọng không đủ.

Cậu bước vào khu vực lễ tân rồi ngồi xuống ghế sofa, đang suy nghĩ về nội dung buổi học sắp tới thì nghe thấy bên cạnh có người nói chuyện.

“Thẻ ở đây làm như thế nào? Đây là bảng giá à?... À, vậy cho tôi đăng ký một năm nhé!”

Giọng nói này thực sự quá ư là sáng khoái.

Thời Quyết hơi quay đầu lại, thấy một thanh niên trẻ tuổi, ăn mặc lòe loẹt, đang điền đơn đăng ký với Ngụy Thiên Văn. Cậu ta trông khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, không cao lắm, khá gầy, mắt hình cung, vẻ mặt vô cùng bất cần đời.

Ngụy Thiên Văn hiếm khi gặp người sáng khoái như vậy, chị mỉm cười nói: “Cậu đẹp trai, trước đây cậu có nền tảng nào không?”

Thanh niên nói: “Hoàn toàn không, người mới hoàn toàn, vào học có

khó không?”

Ngụy Thiên Văn nói: “Không khó đâu, chỉ cần có hứng thú là học được! Nếu cậu muốn nắm vững cơ bản, cũng có thể chọn trải nghiệm vài buổi học riêng, các loại hình nhảy khác nhau, ở đây chúng tôi có đủ loại huấn luyện, sau đó chọn loại mình thích.”

Thanh niên nói: “Được thôi, trải nghiệm nào! Tôi chủ yếu là muốn rèn luyện cơ thể, tăng cân!”

Ngụy Thiên Văn nói: “Mọi người đến đây để giảm cân, chỉ có cậu là muốn tăng cân.”

Thanh niên cười nói: “Mới mẻ chứ?”

Cửa lớn lại bị đẩy ra, A Kinh bước vào, cậu ta đi đến quầy lễ tân để lấy nước.

Cậu ta lục lọi trong tủ lạnh một lúc, rồi nói: “Sao lại thiếu một chai nước tăng lực của tôi?”

Ngụy Thiên Văn quay đầu nói: “Hôm qua có đứa nhỏ trong lớp trẻ con nhìn thấy, chưa từng thấy bao giờ nên muốn thử, lúc đó tôi không có ở cửa hàng nên nó tự lấy.”

Thành viên đăng ký tại studio SD đều được miễn phí đồ uống và đồ ăn nhẹ, khu vực nghỉ ngơi có đặt máy pha cà phê và túi trà, ai cũng có thể tự sử dụng. Thông thường khi muốn lấy nước từ tủ lạnh, chỉ cần nói với quầy lễ tân một tiếng.

A Kinh không hài lòng nói: “Ai lấy?”

Ngụy Thiên Văn ngáp ngừng.

Thời Quyết nói: “Tôi.”

A Kinh quay sang nhìn cậu.

“Cậu dựa vào cái gì mà cho người khác lấy đồ của tôi?”

“Ai biết đó là của cậu?”

“Cậu...”

Ngụy Thiên Văn biết hai người này không hòa hợp nên giúp giải hòa: “Đến lúc đó để anh Thôi mua cho cậu vài chai.”

A Kinh không chịu buông tha, cậu ta trừng mắt nhìn Thời Quyết.

“Đây không phải là vấn đề mua hay không mua, cậu tùy tiện động vào đồ của tôi mà không xin lỗi à?”

Thời Quyết chậm rãi ngả người ra ghế sofa, cậu vắt chân, cười nhìn cậu ta.

“Lần sau mua chút thuốc bổ não để trong đó, tôi sẽ biết là của cậu.”

A Kinh tức giận muốn lao đến, Ngụy Thiên Văn nhanh chóng kéo cậu ta lại.

“Ê ê! Đừng mà!”

Khi tình hình căng thẳng, bên cạnh vang lên một giọng nói nhẹ nhàng.

“Đơn đã điền xong, ai kiểm tra giúp tôi?”

Cậu ta nói một câu kịp thời giải vây, Ngụy Thiên Văn vội nói: “Đưa tôi là được!”

Chị nhận lấy đơn đăng ký, sau đó khuyên A Kinh: “Coi như tôi xin hai người, bình tĩnh lại đi!”

Thanh niên cười nói: “Hai người có thể cãi nhau cũng là do lỗi của chị, chị biết đó là đồ cá nhân, trước khi rời khỏi tủ phải nói rõ với người ta chứ.”

Ngụy Thiên Văn thừa nhận: “Đúng đúng, việc này là lỗi của tôi, tôi sơ suất, xin lỗi xin lỗi, hai người hãy nguôi giận nhé.”

Xem như tạm thời xoa dịu được tình hình.

Thanh niên hỏi: “Học riêng ở đây đều là một kèm một à? Không có bạn học cùng có chán không?”

Cậu ta nhìn A Kinh rồi chủ động chào hỏi: “Trai đẹp, tôi thấy cậu cũng tầm tuổi tôi nhỉ.”

Cậu ta hỏi Ngụy Thiên Văn: “Tôi có thể học cùng cậu ta không?”

A Kinh cũng đang nhìn chăm chăm Triệu Minh Lịch.

Bộ đồ Triệu Minh Lịch mặc là do cậu ta và Từ Vân Ni lựa chọn kỹ càng dựa trên vai diễn, từ đầu đến chân không chỗ nào không được chăm chút. Sự “chăm chút” này không phải chỉ mặc đồ phù hợp, mà là hoàn toàn theo ý thích của A Kinh, toàn thân đều là những thương hiệu nổi bật.

Lúc đầu lời nói của Triệu Minh Lịch đã khiến A Kinh có cảm tình, sau khi nhìn kỹ hơn lại càng thấy thân thiện.

“Chà! Anh bạn, cậu đến học nhảy thật à?”

Triệu Minh Lịch cũng nhìn mình, cậu cười nói: “Sao vậy?”

“Quá phô trương rồi.”

A Kinh nhìn áo khoác của Triệu Minh Lịch: “Đây là mẫu mới nhất

đúng không, đã bán rồi à?”

“Ồ, biết hàng đó, cái này tôi mới lấy tuần trước.”

Triệu Minh Lịch vui vẻ nói: “Trai đẹp, hay là tôi học cùng cậu nhé, chúng ta cũng có bạn đồng hành.”

A Kinh cười cười: “Cậu không có nền tảng thì không học cùng tôi được đâu.”

“À? Cậu học lớp cao cấp à? Cậu nhảy giỏi lắm hả?”

“Cậu nghĩ sao.”

A Kinh nhìn sợi dây chuyền của cậu, không nhịn được lại nói: “Cái này tôi cũng có.”

Triệu Minh Lịch vân vê sợi dây chuyền: “Đây là đồ hợp tác, thương hiệu này khá ít người biết, anh mua ở đâu vậy?”

“Tôi...”

A Kinh ngáp ngừng, hỏi lại Triệu Minh Lịch: “Cậu mua ở đâu?”

“Studio thiết kế ở New York, còn ở đâu nữa?”

Triệu Minh Lịch nháy mắt: “Cậu bận không? Có thể nói chuyện chút không? Giới thiệu cho tôi về trình độ dạy ở đây nhé, cậu quen thuộc không? Lớp nào có không khí tốt nhất?”

“Không khí lớp nào cũng giống nhau, chủ yếu xem cậu thích gì.”

Hai người nói chuyện qua lại, vừa nói vừa đi vào trong studio.

Ngụy Thiên Văn nhìn theo họ rời đi, sau đó quay lại nói nhỏ với Thời Quyết: “Này... cậu có thấy thẳng nhóc vừa rồi không? Thật là hài,

mười ngón tay đeo tám chiếc nhẫn, không biết còn tưởng là Thanos đấy!”

Thời Quyết không nói gì, mà chỉ quay lại.

Tối hôm đó, Triệu Minh Lịch đã đăng ký lớp học tại SD.

Từ Vân Ni tan học về nhà, Triệu Minh Lịch đang nghỉ ngơi, hai người tụ tập trong phòng mở cuộc họp tổng kết.

Triệu Minh Lịch đưa điện thoại cho Từ Vân Ni, nói rằng đã thêm WeChat của A Kinh rồi, đúng là một người nảo tàn.

Từ Vân Ni lướt qua trang cá nhân của A Kinh, chủ yếu là ảnh chụp chung của cậu ta với các ngôi sao và nghệ sĩ khác nhau.

Cuộc họp kéo dài khoảng nửa giờ, tổng kết tình hình trong ngày và điều chỉnh các bước tiếp theo.

Cứ như thế, dựa trên một sở thích đặc biệt, Triệu Minh Lịch nhanh chóng trở nên thân thiết với A Kinh.

Ít nhất bề ngoài là vậy.

Vài ngày sau, A Kinh nói với Triệu Minh Lịch rằng cậu ta sẽ tổ chức một buổi tiệc rượu, cậu ta mời một vài người bạn, hỏi Triệu Minh Lịch có muốn đi không.

Triệu Minh Lịch nói để xem tình hình lúc đó.

Họ trò chuyện trong phòng thay đồ, Triệu Minh Lịch cởi quần áo chuẩn bị tắm, vừa nói với vẻ tiếu nuối: “Tối nay tôi phải đến nhà ông nội rồi.”

Triệu Minh Lịch tháo đồng hồ, sau đó đặt vào túi thể thao rồi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, cảm thấy rất thư giãn, Triệu Minh Lịch thong thả rời đi. Trên hành lang, Triệu Minh Lịch gặp A Kinh đang trò chuyện với người khác liền nói: “Cậu chơi vui nhé, tôi đi trước đây.”

A Kinh nhìn theo bóng lưng của Triệu Minh Lịch, cảm thấy thiếu điều gì đó liền nói: “Này cậu...” nhưng rồi lại nuốt lời vào trong. Cậu ta đợi Triệu Minh Lịch đi rồi, sau đó quay lại phòng thay đồ, quả nhiên thấy túi thể thao của Triệu Minh Lịch bị bỏ quên trên ghế. A Kinh kéo khóa, thấy chiếc đồng hồ nằm trên quần áo thể thao.

Đây là một trong những kế hoạch mà Từ Vân Ni và Triệu Minh Lịch đã nghĩ ra. Từ Vân Ni nghĩ rằng A Kinh, một người rất quan tâm đến thương hiệu, nếu đeo một chiếc đồng hồ giả thì có khả năng cậu ta rất thích đồng hồ.

Tuy nhiên, cái mồi này có vẻ quá thẳng, họ chỉ coi như một thử nghiệm.

Ai ngờ, A Kinh thực sự là một con cá ngậy thơ hiếm có, cứ thấy mồi là cắn. Cậu ta mang chiếc đồng hồ đó đi dự tiệc với bạn bè.

Đến tối, sau khi các buổi học kết thúc, gần đến giờ đóng cửa, Triệu Minh Lịch quay lại để lấy túi thể thao, nhưng phát hiện chiếc đồng hồ đã biến mất liền hỏi lễ tân về tình hình.

Ngụy Thiên Văn ngạc nhiên nói: “Hả? Không thể nào, cậu thử tìm lại xem?”

Triệu Minh Lịch nói: “Tìm gì nữa? Lấy camera giám sát ra xem đi.”

Ngụy Thiên Văn mở camera giám sát, và thấy rõ hành động của A Kinh.

Ngụy Thiên Văn toát mồ hôi, không muốn làm lớn chuyện, còn cố gắng giúp A Kinh.

“Cậu ta không nói với cậu sao? Có lẽ là muốn mượn để khoe một chút, cậu không biết cậu ta sao? Rất thích khoe khoang, cậu ta ăn xong chắc sẽ trả lại thôi, tôi sẽ giúp cậu nói chuyện với cậu ta.”

Thời Quyết nói: “Cậu muốn báo cảnh sát hay thế nào cũng tùy, nhưng đây là lỗi của cậu khi không để túi vào tủ, mất đồ là chuyện giữa cậu và cậu ta.”

Triệu Minh Lịch gõ ngón tay lên quầy lễ tân: “Lấy mà không hỏi là trộm.”

Ngụy Thiên Văn khựng lại, chị nói: “Có hơi quá rồi, các cậu không phải bạn bè sao?”

Triệu Minh Lịch cười lạnh: “Bạn bè? Chị từng thấy loại bạn bè nào như thế này chưa? Tùy tiện lấy đồ của người khác? Chuyện này tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng.”

Ngụy Thiên Văn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Phía sau, Thời Quyết khoanh tay dựa vào tủ lạnh, nhìn cảnh tượng này.

Ngụy Thiên Văn ra hiệu cho cậu, ý bảo cậu hãy khuyên nhủ.

Triệu Minh Lịch liếc nhìn Thời Quyết: “Tôi đâu có nói liên quan đến hai người, ai làm thì tôi tìm người đó.”

Ngụy Thiên Văn không còn cách nào khác nên đành liên lạc với Thôi Hạo, và thông báo cho A Kinh.

A Kinh quay về trước, khi về vẫn chưa để ý lắm, cậu ta còn cười đùa với Triệu Minh Lịch.

“Anh bạn, xin lỗi nhé, tôi quên nói với cậu rồi, tôi chỉ muốn thử xem

thế nào, nếu hợp thì tôi cũng định mua một chiếc.”

Triệu Minh Lịch suýt bật cười, sau đó nói: “Cậu nói thử là thử à? Tự mình thiếu một chai nước tăng lực cũng không chịu nổi, thế mà lấy trộm đồ của người khác lại thành thạo vậy sao?”

A Kinh sửng sốt, cậu ta cảm thấy Triệu Minh Lịch đột nhiên thay đổi toàn bộ thái độ, vẻ mặt cười mỉa mai, rất xa lạ. Cậu ta nhú mày nói: “Lời cậu nói khó nghe quá đấy, gì mà trộm đồ, tôi đã trả lại rồi mà.”

Triệu Minh Lịch nói: “Trả lại là xong à? Ai biết có vấn đề gì không? Ngày mai tôi mang đồng hồ đi giám định, nếu có hư hỏng, tôi chắc chắn sẽ báo cảnh sát.”

Chiếc đồng hồ trong tay Triệu Minh Lịch lắc lư.

“Cậu cũng biết hàng mà, giá trị thế nào trong lòng cậu rõ ràng.”

Mặt A Kinh tối sầm lại: “Cậu nói thế không có lý, việc này là tôi thiếu suy nghĩ, nhưng tôi chỉ mượn một chút, trong thời gian ngắn như vậy có thể hư hỏng gì được, cậu có phải muốn tổng tiền không?”

Triệu Minh Lịch hừ một tiếng: “Cậu đi tra chuẩn mức hình phạt tội trộm cắp trước, rồi chúng ta nói về chuyện tổng tiền.”

A Kinh kinh ngạc: “Trộm cắp?! Sao lại là trộm cắp? Tôi đã trả lại rồi mà!”

Triệu Minh Lịch vuốt tai rồi nói: “Cậu đừng hét lên với tôi, cậu tự đi tra xem, tra xong mức hình phạt, rồi tra mô tả pháp lý, xem việc trả lại có ích gì không.”

A Kinh kích động, cộng thêm tối uống rượu, cổ cậu ta đỏ bừng lên.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Cậu ta hét lên.

Triệu Minh Lịch ngạc nhiên: “Đừng hỏi tôi, cậu đã ký hợp đồng công ty rồi phải không, tự xử lý được không? Nếu không được thì mau đi đi, để người khác xử lý.”

Mặt Triệu Minh Lịch không thể hiện chút quan tâm nào đến chiếc đồng hồ, cậu nói chuyện không vội vàng, nhưng lại ép buộc từng bước, không hề để lại đường lui.

Một lát sau, Thôi Hạo cũng về.

Thôi Hạo đã biết sự việc từ Ngụy Thiên Văn, anh ta đặt đồ xuống rồi khuyên nhủ Triệu Minh Lịch bằng lời lẽ tốt đẹp, nhưng không thể làm cậu thay đổi.

A Kinh bị làm cho bùng nổ: “Khỉ thật! Chỉ là chuyện nhỏ này, tôi đã nhận sai rồi còn không được sao? Báo cảnh sát cái gì, có cần thiết không! Cậu thực sự muốn tiền thì nói một con số đi!”

Trong lúc cậu ta đang tranh cãi với Triệu Minh Lịch thì Thôi Hạo đến quầy lễ tân, nhìn Ngụy Thiên Văn.

Ngụy Thiên Văn là bạn cũ của anh ta nhiều năm, lập tức hiểu ý, chị nhỏ giọng nói: “Hay xóa camera giám sát đi nhé?”

Thời Quyết bước đến, cậu quay lưng về phía Triệu Minh Lịch, tựa vào quầy lễ tân.

“Anh, đừng quan tâm.”

Thôi Hạo cuối cùng thở dài một hơi, anh ta liếc nhìn A Kinh, nhỏ giọng chửi: “Mẹ kiếp, tôi thật sự phục rồi! Tôi phải nói với Lý Tuyết Lâm một tiếng.”

Ngụy Thiên Văn an ủi anh ta: “Không trách chúng ta được, là cậu ta tự phạm lỗi. Nếu không thì nhanh chóng báo Lạc Dương đưa người đi, nếu thực sự báo cảnh sát sẽ ảnh hưởng sẽ rất xấu.”

Triệu Minh Lịch thấy họ tụ tập nói chuyện cũng không thèm quan tâm, sau khi biểu lộ rõ thái độ rồi rời đi.

A Kinh châm một liều thuốc, cậu ta ngồi xõm trong hành lang hút.

Thôi Hạo không còn cách nào nên đành liên lạc với Lý Tuyết Lâm. Sau khi kể rõ ngọn ngành, Lý Tuyết Lâm cũng tức giận không chịu nổi. Chị ta xin lỗi Thôi Hạo rồi bảo sẽ đưa người đi trước, chỉ để lại Nhược Y tiếp tục học, sau đó sẽ xem xét tình hình, nếu Triệu Minh Lịch tiếp tục dây dưa, công ty sẽ cử luật sư đến làm việc.

A Kinh bị lời báo cảnh sát của Triệu Minh Lịch làm cho sợ, sau khi nhận điện thoại của Lý Tuyết Lâm, nửa đêm cậu ta đã thu dọn đồ đạc rời đi.

Cả câu lạc bộ nhảy thức gần suốt đêm.

Sáng hôm sau, Triệu Minh Lịch đến.

Mọi người ban đầu tưởng Triệu Minh Lịch biết tin A Kinh bỏ trốn sẽ làm ầm lên, không ngờ cậu nghe xong lại cười, nói: "Ờ? Thế là trốn rồi à? Thật buồn cười."

Ngụy Thiên Văn thử hỏi: "Cậu đẹp trai, đồng hồ của cậu không sao chứ?"

Triệu Minh Lịch: "Ồ, không sao đâu, tôi chỉ đến thông báo một tiếng thôi."

Ngụy Thiên Văn thở phào nhẹ nhõm, chị cảm thán: "Ôi, lần sau đừng mang đồ quý giá như vậy đến, nguy hiểm quá!"

"Ha, xin lỗi, làm mọi người lo lắng, chị, không ảnh hưởng việc kinh doanh của các chị chứ."

“Không không, đồ không sao là tốt rồi.”

Sau vài lời chào hỏi, Triệu Minh Lịch chuẩn bị rời đi.

Ngụy Thiên Văn nhìn cánh cửa đóng lại, chị lo lắng nói: “May mà không sao, tôi phải đặt biển báo, viết là tự bảo quản đồ quý giá cá nhân. Nhưng cậu này thật kỳ lạ, tối qua thì không ngừng dây dưa, hôm nay lại nói chuyện dễ dàng như vậy...”

Khi chị còn đang lăm bắm thì Thời Quyết đang ngồi im lặng trên sofa bỗng đứng dậy đi ra ngoài.

Thời Quyết mở cửa rồi nhìn quanh.

Triệu Minh Lịch chưa đi xa, cậu ta vừa cầm điện thoại vừa đi dạo về phía góc đường.

Triệu Minh Lịch bị ai đó vỗ nhẹ lên vai, vừa quay đầu lại thì bỗng một bóng dáng thoáng qua bên kia, điện thoại đã bị cướp đi.

“Này? Này này! Làm gì vậy?”

Triệu Minh Lịch muốn lấy lại điện thoại, nhưng vai bị Thời Quyết giữ chặt, cánh tay dài đẩy cậu ta ra xa.

Màn hình điện thoại hiển thị một trang web tư vấn trò chơi.

“Trả đây! Cướp à?”

Triệu Minh Lịch kêu lên, Thời Quyết quay lại nhìn cậu ta một cái.

Triệu Minh Lịch bị ánh mắt đó làm cho im bật.

Thời Quyết kéo thanh tiến trình từ dưới lên, tìm WeChat rồi vào, im lặng vài giây, sau đó lại thoát ra.

Triệu Minh Lịch không thấy được màn hình, không biết Thời Quyết đang làm gì, nhân lúc Thời Quyết khựng lại, cậu ta nhanh chóng giành lại điện thoại.

Triệu Minh Lịch không vui nói: “Sao lại cướp đồ của người khác?”

Thời Quyết nhìn sang bên kia vỉa hè một lúc, im lặng rồi lại nhìn về.

Cậu nâng ngón tay chạm vào cằm.

Một hành động nhỏ nhưng lại khiến Triệu Minh Lịch nhạy cảm nhận thấy bầu không khí xung quanh không còn căng thẳng như trước. Cậu ta bỏ điện thoại vào túi, tiếp tục tố cáo: “Hoặc là ăn cắp, hoặc là cướp đồ, các người làm ăn lừa đảo à? Anh còn quá đáng hơn cả A Kinh!”

“Ây.”

Thời Quyết có vẻ không hài lòng: “Sao lại đặt tôi cùng một chỗ với cậu ta chứ?”

Triệu Minh Lịch không biết Thời Quyết có nhận ra điều gì không, nhưng cậu không nói, Triệu Minh Lịch cũng tiếp tục giả ngây, cậu ta bĩu môi: “Tôi đi đây.”

Thời Quyết nâng cằm, ra hiệu cứ tự nhiên.

Triệu Minh Lịch đi được hai bước lại dừng lại. Cậu ta quay đầu nhìn Thời Quyết.

Triệu Minh Lịch nhìn cậu từ đầu đến chân, rồi chân thành nói: “Anh bạn, thực ra từ ngày đầu gặp anh tôi đã muốn nói rồi, mẹ kiếp, anh thật sự đẹp trai đấy!”

Thời Quyết: “Cậu cũng không kém.”

Triệu Minh Lịch lắc lắc ngón tay: “NONONO... khách quan mà nói, so với anh tôi vẫn kém một chút. Anh nói tôi phải học nhảy bao lâu mới có thể giống như anh, phong độ như vậy?”

Thời Quyết nhìn cậu ta một cách thờ ơ, rồi đột nhiên cười: “Không cần vất vả như vậy, chỉ cần đeo đồng hồ vào là được.”

“Haha!”

Triệu Minh Lịch cười phá lên rồi vỗ tay nói: “Đừng hiểu lầm, tôi không dựa vào cái đó đâu!”

Cậu ta vỗ ngực mình, làm ra vẻ trịnh trọng: “Tôi chủ yếu dựa vào sức hấp dẫn cá nhân, đi đây!”

Sau khi nói xong, Triệu Minh Lịch đi đến góc đường bắt xe rời đi.

Thời Quyết không rời đi, cậu ở lại tại chỗ một lúc lâu.

Bây giờ là hơn tám giờ sáng, đối với khu thương mại này, nó vẫn còn đang trong trạng thái ngủ. Hôm nay trời có chút âm u, nhìn ra xa, toàn bộ khu phố như được phủ một lớp màu tím xám, độ bão hòa rất thấp, mang theo tông màu lạnh nhạt.

Thời Quyết đứng đó, không có biểu cảm gì.

Khuôn mặt này, khi yên tĩnh, lại trở nên cực kỳ lạnh lùng, xa cách.

Qua một lúc lâu, cậu lấy điện thoại ra, mở một giao diện nào đó.

Nội dung cuối cùng dừng lại nhiều ngày trước, cậu gửi cho cô thông tin của A Kinh, rồi cô trả lời bằng một biểu cảm OK.

Thời Quyết kéo lên trên.

Lại nhìn thấy video cô gửi trước đó, đoạn video năm sáu giây cậu

đánh nhau với ba người.

...Tôi đó họ đã nói những gì nhỉ?

Tính ra cũng chưa trôi qua lâu lắm, nhưng có lẽ gần đây quá mệt mỏi, Thời Quyết cảm thấy đã trôi qua rất lâu, cậu chẳng nhớ được gì cả.

Trên nhánh cây nhỏ bên đường có một con chim sẻ, nó đang chải lông, nhảy vài cái rồi bay đi.

Thời Quyết đứng một lúc rồi quay trở lại studio.

Lúc ra ngoài lần nữa, cậu đã thay bộ đồng phục.

Chương 25: Thời Quyết, chúng ta làm bạn nhé!

Mùa thu trời cao, gió mát.

Trên sân trường đẹp đẽ của Hoa Đô, đang diễn tập hợp xướng.

Từ Vân Ni cũng có mặt, thậm chí còn được xếp vào vị trí trung tâm ở hàng sau. Vương Thái Lâm đã ghi hình rất nhiều lần, kinh nghiệm dày dặn, bảo cô rằng vị trí này trên màn hình sẽ rất nổi bật.

“Tất cả ánh mắt đều dồn vào bạn! Chao chao chao chao chao chao chao—!”

Thật vô lý.

Từ Vân Ni không hiểu tại sao mình lại được xếp vào đây. Vương Thái Lâm giải thích: “Đừng nhìn thầy chủ nhiệm đã lão hóa, nhưng kinh nghiệm vẫn rất phong phú đấy, nhìn hiện tượng mà thấy được bản chất, đáng vẻ xinh xắn vừa nhìn là thấy ngay.”

Cậu ta nhận xét Từ Vân Ni: “Mặc dù cậu có hơi quê mùa, nhưng đầu nhỏ mặt nhỏ, cổ dài, rất hợp lên hình.”

Từ Vân Ni đứng ở vị trí C, áp lực tăng cao.

Vương Thái Lâm đứng ngay sau cô, cũng được coi là vị trí trung tâm của nam sinh, cậu ta thấy cô đang điên cuồng lật nhạc phổ liền nói: “Lật cái gì đấy, cậu có hiểu không?”

Từ Vân Ni không nói gì.

Vương Thái Lâm cười nói: “Hay là để tôi dạy cậu hát bài hát của trường nhé, cậu học thuộc lời chắc chắn sẽ thấy dễ dàng hơn, vị trí của cậu quá nổi bật rồi.”

Từ Vân Ni hỏi lại: “Nổi bật vậy sao?”

Cô quay đầu lại, hơi nghi ngờ: “Chẳng phải chỉ là ghi hình thôi sao? Cái này cũng nổi bật sao?”

Vương Thái Lâm trêu cô: “Tất nhiên rồi, cậu là người ngoài không hiểu, ngâm thơ và hát có giống nhau không? Hơi thở khác biệt quá nhiều. Cậu cứ yên tâm, bài hát của trường rất đơn giản, một tiếng là học được. Thế này nhé, tôi không thu học phí của cậu nữa, chỉ ba bữa ăn thôi, coi như là rẻ cho cậu đấy.”

Từ Vân Ni trả lời: “Được thôi.”

Cậu ta vỗ vào nhạc phổ của cô: “Gọi thầy đi!”

“Ê...”

Từ Vân Ni đẩy cậu ta ra: “Quá đáng rồi đó.”

Đội hình đã gần sắp xếp xong, giáo viên dẫn dắt đưa ra vài lần tập luyện, thầy trưởng khối không hài lòng lắm, cảm thấy bầu không khí chưa đủ sôi động. Thầy cho học sinh giải tán, về nhà tập thêm biểu cảm, lần sau sẽ chọn thời gian để tập tiếp.

“ Các em! Phải cười!”

Thầy vỗ tay nhắc nhở: “Chúng ta đang ghi hình! Nhạc có thể lệch, sau này sẽ điều chỉnh, nhưng nụ cười nhất định phải đẹp!”

Các bạn xung quanh lười biếng phụ họa.

Từ Vân Ni không di chuyển, cô vẫn đang nghiên cứu bản nhạc như cuốn sách trời.

Phía trước truyền đến giọng nói phấn khởi của thầy trưởng khối.

“...Ôi! Em đến rồi, tốt quá! Tôi nói cho em biết, em trốn ngoài không gian cũng vô ích, vị trí biểu diễn em không thoát được đâu!”

“Thầy, em trốn đâu được, các bạn và thầy cứ tập trước đi.”

Từ Vân Ni nghe thấy giọng nói này, cô ngẩng đầu lên.

Thực ra cũng không hẳn là ngẩng đầu, vì cô vẫn đứng trên giá tập luyện, vị trí của cô khá cao, chỉ cần hơi ngẩng mắt lên một chút là nhìn thấy Thời Quyết bước đến phía trước đội hình.

Một cơn gió thu thổi từ phía đông sân trường sang phía tây, thổi bay nhiều thứ, dây leo, vạt áo đồng phục, bản nhạc trên tay, tóc mái trước trán, và những lời nói thừa xung quanh.

Phải thừa nhận rằng, có người mỗi lần xuất hiện, đều như được ông trời sắp đặt kỹ lưỡng.

Thời Quyết bước đến ngay trước đội hình, chính giữa, đứng vững, ngẩng cằm lên.

“Có gì cần giải thích với tôi không?”

?

Ánh mắt xung quanh ngay lập tức dồn về phía này.

Từ Vân Ni cầm bản nhạc, nhìn trái nhìn phải, còn đối mắt với Vương Thái Lâm phía sau, Vương Thái Lâm nói: “Cậu đấy.”

Cô quay lại, Thời Quyết nói: “Xuống đây.”

Từ Vân Ni đứng yên không động đậy.

Thời Quyết nói: “Cậu muốn nói ở đây cũng được.”

Dù sao thì cậu cũng không quan tâm.

Từ Vân Ni nghĩ ngợi rồi thu bản nhạc lại, cô bước xuống khỏi giá tập luyện, hai người đi ra ngoài.

Phía sau có bạn học tụ tập lại bàn tán nhỏ to.

Từ Vân Ni và Thời Quyết không đi xa lắm, họ đến gần hàng rào bên ngoài sân trường.

Ngoài hàng rào có một cây cao lớn, tán lá rậm rạp, nửa cây mọc vào trong khuôn viên trường, nửa còn lại thì thò ra ngoài.

Hai người đã dừng lại, Từ Vân Ni nghĩ cậu sẽ bắt đầu nói chuyện, nhưng cậu chỉ đứng đó nhìn cô.

Trong lòng Từ Vân Ni đã mơ hồ đoán được chuyện gì.

“Cậu tìm tôi làm gì?” Cô lên tiếng trước.

“Không có gì, hỏi cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Bạn của cậu, chương trình thực tập sinh xem đến đâu rồi?”

Cô hơi ngả người ra sau.

Quả nhiên, sự việc đã bại lộ.

Từ Vân Ni: “Cậu biết hết rồi à?”

Thời Quyết: “Biết cái gì?”

Từ Vân Ni hơi bối rối, chủ yếu vì Thời Quyết đột nhiên nói đến chuyện này, cô cũng không có chuẩn bị gì.

“Bên cậu thế nào rồi? Có sai sót gì không? Tiểu Soái bị phát hiện à?”

Cô hỏi liên tục, giọng rất cẩn trọng.

Thời Quyết vốn định dọa cô một chút, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, cậu lại dừng lại.

Cậu nhìn sang một bên, sau đó mới nói: “A Kinh đi rồi, bạn cậu có nói gì không?”

“Cậu ta đã đi rồi á?”

Từ Vân Ni nghe thấy vậy, cũng yên tâm hơn đôi chút.

“Vậy cũng suôn sẻ đấy chứ. Tiểu Soái chưa nói gì với tôi, tối qua thằng bé về nói rằng A Kinh đã mắc câu, sáng nay sẽ xem lại. Sau đó sáng nay khi tôi ra khỏi nhà thì nó vẫn chưa dậy.”

Ánh mắt Thời Quyết quay lại, cậu nhìn cô mà không nói gì.

Từ Vân Ni cảm thấy Thời Quyết có vẻ hơi thiếu ngủ, toàn thân toát ra vẻ mệt mỏi nhưng vẫn thư giãn, mắt nửa mở nửa khép, không biểu cảm gì.

Xa xa trên sân vận động, các học sinh tập dượt dần giải tán.

Khuôn viên trường trở lại yên tĩnh.

“A Kinh có phát hiện ra không?” Từ Vân Ni hỏi.

“Không.”

Thời Quyết hỏi cô: “Cậu tốn nhiều công sức như vậy để hại cậu ta làm gì?”

Từ Vân Ni hồi tưởng: “Cậu còn nhớ tối hôm đó tôi đến tìm cậu, cậu liên tục khiêu khích cậu ta, cậu ta rõ ràng vẫn không vui, tôi sợ cậu ta sẽ làm ra hành động gì khác.”

Thời Quyết: “Vậy thì sao?”

?

Thời Quyết: “Cậu ta có làm gì hay không thì liên quan gì đến cậu?”

Câu hỏi hơi châm chọc này làm Từ Vân Ni dừng lại vài giây, cô nhìn sắc mặt của cậu.

“Cậu có ý gì? Cậu nghĩ tôi lo chuyện bao đồng à?”

Thời Quyết cười khế: “Tôi đâu có nói thế. Thế sao cậu làm mà không nói với tôi?”

Từ Vân Ni đáp: “Cậu không biết thì chuyện này thành hay không cũng không liên quan đến cậu, cũng không liên quan đến studio của các cậu. Nếu thực sự không thành, Tiểu Soái coi như đi rèn luyện sức khỏe. Cuối năm thằng bé sẽ ra nước ngoài, bây giờ ngày nào cũng ở nhà chơi game, một ngày chỉ ăn một bữa, bố thằng bé kinh...”

“Cậu với cậu ta có quan hệ gì?” Cậu cắt lời cô.

“Ai? Tiểu Soái à?”

Từ Vân Ni nói: “Chúng tôi... coi như là anh em.”

“Coi như?”

“Ừ, chúng tôi là gia đình tái hôn, mẹ tôi và bố cậu ấy ở với nhau.”

Thời Quyết không nói gì.

Cậu dường như không muốn nói gì nữa, nhưng cũng không muốn đi, chỉ đứng đó, như đang thả hồn.

Buổi sáng mùa thu mát lạnh, làm đầu óc con người trở nên tỉnh táo hơn.

Có lẽ khung cảnh này quá yên tĩnh, nên dần dần khiến Từ Vân Ni rơi vào một suy nghĩ kỳ lạ.

Cô nhìn người trước mắt, trong đầu không tự giác mà nghĩ lại những chuyện đã xảy ra từ khi quen cậu... Cô cảm thấy Thời Quyết là một người có ưu điểm và khuyết điểm rõ ràng, cậu tài năng vượt trội, nhưng đôi khi lại ỷ vào điều kiện mà trở nên hơi kiêu ngạo, cậu thích chơi đùa nhưng cũng có mục tiêu rõ ràng và trách nhiệm cần có.

Không thể nói cậu là một người hoàn toàn chân thành, nhưng cũng không thể đánh giá cậu quá tệ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Từ Vân Ni nhận ra rằng, cán cân trong lòng cô về Thời Quyết đã nghiêng về phía sự ngưỡng mộ từ lâu.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, dù trời âm u, nhưng rất trong lành, như một lớp lụa mỏng tím bao phủ lên khuôn mặt sạch sẽ đó.

Cậu nhận thấy ánh mắt cô, ánh mắt chuyển lại, để cô đánh giá.

Trong vài giây đối diện nhau, họ gần như đồng thời mở miệng.

“Cậu...”

“Thời Quyết.”

Tiếng gọi của Từ Vân Ni làm cả hai ngừng lại, sau một khoảnh khắc nhớ lại, họ đều nhận ra, dù cô đã chuyển đến một thời gian, họ cũng đã có những lần tiếp xúc riêng, thỉnh thoảng cô giả vờ gọi cậu là lớp trưởng, nhưng đây thực sự là lần đầu tiên cô gọi tên cậu.

Thời Quyết hiếm khi đáp lại trước khi cô nói: “Ừ.”

Từ Vân Ni hỏi cậu: “Chúng ta có thể làm bạn được không?”

Gió thổi qua làm tán lá trên đầu kêu xào xạc.

Gương mặt thản nhiên của cô, nói gì cũng không thấy ngại.

Thời Quyết hít một hơi, không khí mát lạnh lấp đầy phổi, ánh mắt cậu từ từ chuyển từ mặt cô sang bầu trời.

Trời màu tím khói, không có ánh nắng, nhưng lại trong suốt như thể có thể nhìn thấy các vì sao.

“Lớp trưởng?”

“Cậu nói đủ rồi đấy.”

Thời Quyết có chút tê liệt.

“Tôi nổi cả da gà rồi đây.”

...Thấy sến sẩm sao?

Từ Vân Ni muộn màng nhận ra, cô lấy ngón tay cọ cọ cằm.

Thời Quyết tự lẩm bẩm từ này: “Bạn bè...”

Cậu lại hỏi cô: “Tại sao cậu muốn làm bạn với tôi?”

Từ Vân Ni thành thật: “Tôi thấy lớp trưởng rất xuất sắc.”

Thời Quyết ngờ ngàng: “Vậ à.”

Cậu dứt tay vào túi, rồi bước sang một bên.

Giữa bức tường trường là những thanh sắt rỗng được hàn lại với nhau, cậu ngồi xuống bệ đá cao hơn nửa mét, hai chân dài tách ra, dựa vào thanh sắt nhìn cô.

Đúng lúc có một cơn gió thổi qua, mang theo hương thu lạnh lẽo, cuốn theo vài sợi tóc mái và tóc mai của cô, đánh vào khóe mắt khóe miệng.

Thời Quyết nói: “Vậ có muốn thử hẹn hò với tôi không?”

Sau khi cậu nói xong, ba giây sau, Từ Vân Ni mới như ghi nhận lời nói đó vào não, mắt cô dần mở to.

Da cô thực sự rất đẹp, khô ráo, trong suốt, có chút bóng bẩy, mũi và môi đều rất cân đối, đôi mắt đen láy, nhìn chăm chăm vào cậu một hồi lâu.

Thời Quyết hơi khó chịu vì cô phản ứng chậm, cậu rút tay phải ra khỏi túi, thân mình nghiêng về phía trước rồi khẽ quệt một cái, sau đó chạm vào lòng bàn tay phải thả lỏng của cô.

“Hỏi cậu đấy, có muốn không?” Cậu nói.

Lòng bàn tay tê rần, cảm giác từ cánh tay truyền đến toàn thân, cả da đầu cũng như bị châm chích.

Tay cậu sao mà dài thế? Lần trước ăn cơm cũng vậy, đơn giản mà lại có thể chạm vào cô.

Tế bào não đã huy động mấy vòng, nhưng Từ Vân Ni vẫn không hiểu tại sao lại xuất hiện tình huống hiện tại.

Trong tâm hồn còn non trẻ của Từ Vân Ni, cô luôn có thói quen tìm kiếm một điểm khởi đầu logic cho các sự kiện...

Chẳng lẽ chỉ vì cô giúp cậu à? Có phải quá không nghiêm túc không? Những lời này với cậu dường như dễ dàng như uống nước, ăn cơm.

“Lớp trưởng.”

Từ Vân Ni nói với cậu: “Cậu lại bắt đầu rồi phải không? Cậu đang đùa tôi à?”

Thời Quyết không mở miệng, cậu chỉ bình thản mà nhìn cô.

Trong ánh nhìn yên lặng, có chút lạnh lùng truyền thống của cậu.

Từ Vân Ni bỗng nhiên thấy hoang mang.

Dưới tán cây rậm rạp, ở góc sân yên tĩnh, một người ở gần thế này... Từ Vân Ni nghĩ, không biết vì lý do gì mà cậu nói ra những lời này, đây có thể là một khung cảnh mà cô sẽ nhớ rất lâu rất lâu.

Cơn gió lại nổi lên.

Cô im lặng một hồi lâu, Thời Quyết nói: “Thế nào gọi là đùa, không phải cậu nói muốn làm bạn trước sao?”

“Ý tôi là...”

Từ Vân Ni nói: “Không phải kiểu ‘bạn’ đó.”

Sau khi im lặng một lúc, Thời Quyết nói: “Ồ, vậy là tôi hiểu lầm rồi, bạn bình thường chẳng phải dễ dàng làm sao? Còn cần phải hỏi đặc

biệt một lần à."

Từ Vân Ni không nói gì.

Một lúc sau, Thời Quyết đá đá mảnh đá dưới chân, bỗng nhiên cậu cười một cái, lại là nụ cười kéo khóe miệng xuống, kèm theo ánh mắt nhìn sang bên cạnh.

Chưa kịp để Từ Vân Ni nhận ra ý nghĩa của biểu cảm đó, khi quay lại, cậu đã trở lại vẻ thờ ơ như thường ngày.

"Chuyện này cảm ơn cậu."

Cậu nói: "Cả em trai cậu nữa, cũng thay tôi cảm ơn cậu ấy."

"Được thôi."

Thời Quyết đột nhiên cảm ơn trang trọng, Từ Vân Ni có chút không quen, cô nói với cậu: "Tiểu Soái mấy lần nói cậu rất đẹp trai, còn nói muốn làm quen với cậu."

"Được thôi, khi nào có thời gian thì hẹn gặp nhau ăn bữa cơm. Còn nữa, lần sau đừng mạo hiểm như thế nữa, cái đồng hồ đó đắt tiền lắm, nếu thật sự bị hỏng thì phải làm sao?"

Cậu thu chân lại rồi đứng lên, sau đó cười nhẹ nói: "Tôi không có khả năng đền đâu."

...Chuyện này coi như đã xong rồi sao? Từ Vân Ni cảm thấy cậu có vẻ hơi không vui.

"Lớp trưởng, cậu..."

"Cậu biết hát không?"

Thời Quyết ra hiệu về thứ trong tay cô, cắt ngang dòng suy nghĩ của

cô.

Từ Vân Ni cầm bản nhạc lên: “Không biết.”

Thời Quyết đưa tay ra, Từ Vân Ni đưa bản nhạc cho cậu.

Thời Quyết lật qua lật lại: “Cậu có biết đọc nhạc không? Có cần tôi giúp cậu chuyển thành ký âm đơn giản không?”

Từ Vân Ni nói: “Tôi cũng không biết ký âm đơn giản, Vương Thái Lâm nói cậu ấy có thể dạy tôi hát, cậu ấy nói bài hát này rất đơn giản, học một tiếng là xong.”

Thời Quyết chưa lật xong một trang thì đã dừng lại, cậu ngẩng lên nhìn cô.

Từ Vân Ni: “Sao vậy?”

Cậu thở dài một hơi, khoé miệng nhếch lên, nhưng trong mắt lại không có chút nét cười nào.

“Từ Vân Ni...” Cậu nhẹ nhàng gọi tên cô.

“Hả?”

Cậu cảm thán: “Cậu thật biết cách.”

“Cái gì?”

Chuông nghỉ giữa giờ đột nhiên vang lên, Thời Quyết gấp bản nhạc lại rồi trả lại cho cô, đồng thời nói: “Quay về đi.”

“Không nhưng mà, lớp trưởng...”

Không đợi cô nói hết câu, Thời Quyết đã sai bước đi.

Hai người cùng nhau đi về phía khu dạy học.

Trên đường đi, Từ Vân Ni gọi cậu mấy lần nhưng cậu hoàn toàn không để ý.

Đến khi họ đi đến cửa lớp học, Từ Vân Ni chỉ còn cách cửa nửa bước. Thôi Quyết đột nhiên chặn trước mặt rồi nhìn cô một cái, hỏi: “Cậu làm gì đấy?”

Từ Vân Ni thắc mắc: “Làm gì là làm gì?”

Thôi Quyết hỏi lại: “Cậu quay về lớp làm gì?”

Từ Vân Ni ngơ ngác: “Gì cơ?”

Thôi Quyết: “Không phải cậu đi tìm Vương Thái Lâm học hát sao?”

Từ Vân Ni: ?

Thôi Quyết: “Cậu nên đi lớp 12-7 chứ.”

Từ Vân Ni: “...”

Thôi Quyết thở dài: “Đi đi.”

Từ Vân Ni không biết nói gì.

Cậu lườm cô một cái, rồi bước vào lớp học.

Cô đại khái đã hiểu nguyên nhân cậu tức giận.

Đôi mắt dài và lạnh lùng, giống hệt một con cáo hoang bị xâm phạm lãnh thổ.

Lời của editor:

Bởi vì anh ghen ghen ghen mà, ngỏ lời không thành còn bị crush từ chối cho dạy hát nữa chứ

Thời Quyết: Dốiiiiiiiiiiiiiii

Từ Vân Ni: Đợi chút sẽ dỗ cậu mà

Linh Đang: Chắc chưa để đi đồn nè Ni Ni

Chương 26: Vậy mà sao trông cậu bận rộn hơn cả tôi thế này?

Bác thầy ngủ thiếu giấc đã ngủ cả buổi sáng.

Buổi chiều.

Thời Quyết lên học đến tiết thứ ba thì rời đi, mặc dù A Kinh đã không còn ở đó, nhưng lớp huấn luyện vẫn chưa kết thúc.

Tối hôm đó, khi đang trên đường về nhà, Từ Vân Ni nhận được tin nhắn của Thời Quyết.

Cậu chuyển cho cô hơn bảy nghìn tệ.

Từ Vân Ni hỏi: [Đây là tiền gì vậy?]

Cậu có vẻ bận rộn, khoảng mười phút sau mới trả lời.

[Tiền thẻ của em trai cậu.]

Từ Vân Ni vẫn chưa nhận, định về nhà xác nhận lại với Triệu Minh Lịch.

Khi về đến nhà, Triệu Minh Lịch đang chơi game, Từ Vân Ni biết cậu thích uống ngũ cốc, nên vào bếp nấu cho cậu một cốc.

Từ Vân Ni kéo Triệu Minh Lịch trò chuyện một lúc, vì cuộc trò chuyện giữa cô và Thời Quyết đã lạc đề nên chi tiết sự kiện chỉ có thể hỏi từ Triệu Minh Lịch.

“Chị không biết đâu, cái gã A Kinh đó ấy...”

Triệu Minh Lịch hoàn toàn khinh thường cậu ta: “Chậc, mở miệng ra là biết ông chủ này, nhà sản xuất kia, khoác lác không có chừng mực! Tối qua em làm cho cậu ta sướng rồi, ha ha! Sau này có nhiệm vụ ngấm như thế này thì chị cứ lại giao cho em, thật sự rất thú vị! Chỉ có điều mấy bài học này hơi mệt, làm em đau hết cả người, em thật sự không phù hợp với việc vận động...”

“Cảm ơn em nhé!”

Từ Vân Ni nói: “Thời Quyết nói có thời gian muốn gặp em ăn cơm.”

“Được thôi! Em cũng muốn gặp anh ta! Cơ mà bạn của chị thật sự đẹp trai đấy! Không trách chị lại muốn giúp anh ta!”

Lúc đầu, Từ Vân Ni nói với Triệu Minh Lịch là cô muốn giúp một người bạn giải quyết chút rắc rối.

Về Thời Quyết thì cô không nói nhiều, nhưng Triệu Minh Lịch cũng nhận ra ai là ‘người bạn’ ngay từ ngày đầu tiên khi trở về.

Từ Vân Ni không nói gì, Triệu Minh Lịch lại nói: “Này, nếu thực sự ra ngoài ăn cơm thì chị bảo anh ta mang theo vài cô em của câu lạc bộ nhảy nhé.”

Mắt Triệu Minh Lịch sáng lên: “Cô em tên là Dao Dao ấy, trông siêu đẹp, hát cũng hay, giọng rất thanh thoát! Chỉ có điều quá nhút nhát, không nói được lời nào, em thấy cô bé rất dính Thời Quyết, chị bảo Thời Quyết gọi cô bé ấy đi được không?”

Từ Vân Ni nói: “Dao Dao vẫn còn là trẻ con mà.”

Triệu Minh Lịch: “Em cũng là trẻ con đấy! Em chỉ hơn cô bé ba, bốn tuổi thôi!”

Từ Vân Ni: “Em đã gặp anh trai cô bé chưa?”

Triệu Minh Lịch im lặng vài giây, dường như nhớ lại anh lớn của câu lạc bộ SD, sau đó ngồi lại.

“... Thôi bỏ đi.”

Họ đang nói chuyện thì điện thoại rung lên một cái.

Từ Vân Ni cầm cốc ngũ cốc đã hết của Triệu Minh Lịch rồi nói: “Chị làm thêm một cốc nữa nhé.”

Từ Vân Ni cầm cốc vào bếp, đổ sữa vào nồi, bật bếp, sau đó đứng trước bếp, lấy điện thoại ra xem.

Thời Quyết lại nhắc cô: [Nhận tiền đi.]

Từ Vân Ni mới nhớ ra, giao dịch chuyển tiền vẫn chưa được chấp nhận.

Cô nhận tiền, Thời Quyết hỏi cô: [Cậu đang làm gì đấy?]

[Tôi đang trò chuyện với Tiểu Soái, thằng bé đồng ý đi ăn rồi, còn muốn cậu khi ăn mang theo Dao Dao.]

[Được thôi.]

Từ Vân Ni có chút ngạc nhiên.

[Anh cô bé có đồng ý không?]

[Không, nhưng lừa anh ta dễ ấy mà.]

Từ Vân Ni bật cười nhẹ, cô hỏi lại: [Lớp trưởng đang làm gì đấy?]

Một lát sau, Thời Quyết gửi một bức ảnh.

Cậu ngồi trên sàn phòng tập nhảy, cậu đang tựa vào tường, chụp một bức ảnh từ phía trước. Trong phòng sáng đèn vàng ấm áp, từ gương phía trước có thể thấy cậu mặc áo thun đen bó sát, đội mũ, chống một chân lên nghỉ ngơi. Vành mũ che, trông gương mặt không rõ lắm, cậu chắc vừa xong buổi tập, cánh tay đặt trên chân có lớp mỡ hơi mỏng, tư thế rất thư giãn.

[Cậu vừa dạy xong à?]

[Ừm.]

[Cậu dạy hàng ngày như vậy cơ bắp có đau không?]

[Cũng tạm.]

Cậu trả lời, lại hỏi một câu: [Em cậu đau à?]

[Có một chút.]

[Cho cậu ấy chườm nóng vùng đau, nếu có con lăn bằng bọt biển và gậy massage của yoga, có thể dùng để thư giãn cơ.]

Sữa đã nóng, Từ Vân Ni đổ ngũ cốc vào, tiếp tục đun, cô dùng một tay trả lời tin nhắn.

[Tiểu Soái khá gầy, bố thằng bé luôn muốn thằng bé tập thể dục, chủ yếu là thằng bé hơi lười, hay là không cần trả lại thẻ, cứ để thằng bé tiếp tục tập.]

[Nếu cậu ấy muốn tập thì cứ đến, không cần làm thẻ.]

Từ Vân Ni ngập ngừng.

[Tốt như vậy sao?]

[Cậu cũng có thể đến tập.]

Từ Vân Ni lại ngừng một chút.

[Tôi đến để làm gì?]

[Đến câu lạc bộ nhảy mà không học nhảy thì còn làm gì?]

[Tôi học nhảy á?]

[Không thích à?]

Cũng không phải là không thích...

[Tôi đến học thì tốn bao nhiêu tiền?] Cô hỏi.

Điện thoại lại rung lên, lần này là một tin nhắn âm thanh.

Từ Vân Ni mở ra.

Giọng cậu rõ ràng đang cười: "Không tốn tiền, Từ Vân Ni, cậu học xong rồi đến nhảy trước mặt tôi, tôi còn có thể trả tiền cho cậu."

Từ Vân Ni hít một hơi rồi đặt điện thoại xuống, cô cảm thấy má mình vừa chạm vào bắt đầu ấm lên.

Thôi Hạo từng mô tả Thời Quyết, nói rằng đôi khi cậu rất gợi đòn, hiểu rõ em trai như hiểu rõ lòng bàn tay.

Nhưng...

Từ Vân Ni nhìn ngũ cốc đang sôi, lại nghĩ đến một điều.

Cơ tức giận của lớp trưởng, đến nhanh và đi cũng nhanh.

Điều này khiến người ta cảm thấy khá nhẹ nhõm.

Buổi sáng mơ hồ và bối rối này dần dần hòa vào cuộc sống yên bình.

Đi học, làm bài tập, thi cử.

Từ Vân Ni muốn mời Thời Quyết bữa ăn mà cô còn nợ, nhưng hẹn cậu mấy lần cũng không gặp được. Thời Quyết bận rộn với giai đoạn cuối của lớp tập huấn, phải chạy qua chạy lại giữa trường và câu lạc bộ nhảy nên thường xuyên không thấy bóng dáng đâu. Khó khăn lắm mới có hai ngày rảnh rỗi, Từ Vân Ni lại vì đăng ký làm trợ lý cho buổi ghi hình hợp xướng nên giờ nghỉ trưa thường bị giáo viên âm nhạc gọi đi.

Thời Quyết nói không sai, cái gọi là trợ lý thực chất là làm những việc vặt, đặc biệt là Từ Vân Ni không cần tham gia các lớp chuyên môn, trông có vẻ có nhiều thời gian hơn nên trở thành người làm công việc tạp vụ cuối cùng. Cô phải dọn dẹp kho, sắp xếp nhạc cụ, lau sạch giá nhạc rồi chuyển chúng đến hội trường nhỏ của trường.

Kết quả là mới chuyển được vài ngày, hiệu trưởng đột nhiên nghĩ ra ý tưởng mới, lại muốn tổ chức ngoài sân.

Dưới bầu trời xanh, mây trắng và cờ đỏ, tuổi trẻ tỏa sáng ca hát.

Lại bắt đầu một vòng vất vả mới.

Vào một buổi trưa nọ, khi chuông báo tiết học đầu tiên buổi chiều sắp vang lên, Từ Vân Ni mới vội vã chạy từ hội trường về. Khi đến cửa khu phòng học, có người gọi: “Này!”

Từ Vân Ni quay lại, là Thời Quyết và Ngô Hàng vừa từ ngoài trở về.

Ba người cùng đi về lớp.

Thời Quyết nhìn Từ Vân Ni đầy mồ hôi, cậu hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

“Đến phòng âm nhạc.”

Từ Vân Ni thở hỗn hển: “Thầy giáo nói có một đồng nhạc cụ cần sửa chữa và bảo dưỡng.”

Thời Quyết đánh giá cô: “Cậu biết sửa nhạc cụ à?”

“Không biết.”

“Ồ, tôi biết.”

Cậu lại hỏi: “Vậy cậu biết bảo dưỡng nhạc cụ không?”

“... Không biết.”

“Ồ, tôi cũng biết.”

Thời Quyết cười nói: “Vậy mà sao trông cậu bận rộn hơn cả tôi thế này.”

Từ Vân Ni liếc cậu một cái, trong lòng nghĩ thầy giáo âm nhạc gọi cậu cũng không đến.

Ngô Hàng đứng bên cạnh cười nói: “Thầy Hoàng hay thật, cứ nhắm vào người mới mà sai khiến!”

Từ Vân Ni nói: “Toàn là giờ nghỉ, không ảnh hưởng đến việc học và tự học, tôi cũng học được vài thứ mới.”

Họ rẽ vào hành lang, Thời Quyết ra hiệu cho Ngô Hàng, Ngô Hàng lấy túi đồ từ cửa hàng tiện lợi ở cổng trường lên, Thời Quyết rút một chai nước từ đó đưa cho Từ Vân Ni.

Từ Vân Ni đưa tay nhận, cậu rút lại, rồi lại đưa tới. Từ Vân Ni lần nữa chụp lấy, nhưng lại chụp trượt.

Đã lau cả buổi trưa rồi, Từ Vân Ni đứng lại.

Thời Quyết thấy cô có vẻ không chơi được, cậu liếc nhẹ một cái rồi nhét chai nước vào túi áo đồng phục của cô.

Khi trở về chỗ ngồi, Từ Vân Ni lấy chai nước mát ra, uống một hơi hết nửa chai.

Ngày hôm sau, vào buổi trưa, khó khăn lắm mới không có việc, vừa tan học, Lưu Lê đến tìm cô ăn cơm.

Họ đang đợi Tưởng Duệ ở cổng trường thì gặp Thời Quyết.

Từ Vân Ni giơ tay chào.

“Lớp trưởng!”

Thời Quyết đứng lại.

Từ Vân Ni hỏi: “Cậu định đi ăn cơm à?”

Cậu nói: “Ừ.”

“Một mình sao?”

“Ừ.”

“Có muốn đi cùng bọn tôi không?”

Thời Quyết ngừng một chút, rồi đi tới, sau đó cậu bảo: “Hôm nay quán có nhiều việc, tôi phải về giúp.”

Từ Vân Ni: “Vậy bọn tôi đến nhà cậu ăn.”

Cô quay đầu nhìn mọi người: “Ăn mì được không?”

Lưu Lê vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cô ấy quay sang nhìn Vương Thái Lâm. Vương Thái Lâm cũng không ngờ Từ Vân Ni lại đột nhiên mời Thời Quyết, càng không ngờ Thời Quyết thật sự đi theo.

Nhưng sau một cuộc trò chuyện ngắn, mọi người đều thấy khá ổn.

“Được thôi, đi nào, lâu rồi chưa ăn mì.”

Ánh nắng ấm áp, nhẹ nhàng, chờ Tưởng Duệ tới, năm người cùng đi đến quán mì Thường Tại.

Khi họ vào quán, vừa hay có một bàn trống, Lưu Lê nhanh chóng bước tới chiếm chỗ.

“Mau lại đây!”

Họ đi đến, bốn người ngồi xuống, Thời Quyết đứng bên cạnh bàn hỏi họ: “Các cậu muốn ăn gì?”

Vương Thái Lâm cười: “Ý gì vậy? Cậu định gọi món cho tụi này à?”

Thời Quyết nói: “Tôi phải giúp lắp máy rửa bát, các cậu ăn trước, muốn ăn gì?”

“Tôi muốn mì bò cà chua.”

Từ Vân Ni lên tiếng đầu tiên và giới thiệu: “Rất đáng thử.”

“Vậy chúng tôi cũng mì bò cà chua nhé.”

Vương Thái Lâm quyết định: “Chủ quán Thời, bốn bát!”

Thời Quyết gật đầu rồi vào phòng bếp.

Máy rửa bát mới đặt mua hôm qua mới đến, hôm nay có người đến lắp đặt, nhưng chỉ có một người nên làm khá chậm, Thời Quyết cời đồng phục rồi giúp anh thợ lắp ráp.

Lưu Lê và Tưởng Duệ lén nhìn cậu rồi quay lại bàn, sau đó thì thầm: “Có gì đó lạ lắm, sao lại gọi cậu ta?”

Từ Vân Ni cũng ghé vào, cô hỏi: “Sao thế? Các cậu không muốn ăn cùng cậu ấy à?”

“Không phải.”

Lưu Lê nói: “Chỉ là...”

Tưởng Duệ bổ sung: “Chỉ là hơi đột ngột, trước đây chưa bao giờ ăn cùng!”

Đừng nói đến ăn cơm, hơn hai năm đi học, số lần họ nói chuyện với Thời Quyết có thể đếm trên đầu ngón tay. Họ không cùng lớp, nhiều nhất là tham gia các hoạt động của trường, nhưng cũng không có nhiều giao tiếp.

Vương Thái Lâm vì tham gia nhiều hoạt động trong trường nên có một chút liên hệ với cậu nhưng cũng không gọi là quen thuộc.

Từ Vân Ni hỏi: “Các cậu đã bao giờ mời cậu ấy chưa?”

“... Chắc chắn là chưa.”

“Chưa mời thì sao mà ăn cùng được?”

Nói ra cũng có lý.

Từ Vân Ni lấy khăn ướt rồi chia cho mỗi người một cái để lau tay.

Lưu Lê nhướng mày với Vương Thái Lâm: “Anh Thái Lâm, cậu mang bản nhạc ra chưa? Định dạy ở đây à?”

Từ Vân Ni dừng tay, cô liếc nhẹ về phía bếp.

“À.”

Vương Thái Lâm đặt bản nhạc lên bàn, cậu ta hỏi Từ Vân Ni: “Cậu có học bài hát của trường không? Sắp đến ngày ghi hình rồi, không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

“Dạo này bận quá, tôi đang nghĩ hay là...”

Vương Thái Lâm gõ bàn: “Đừng kiếm cớ, gọi thầy đi!”

Sau khi im lặng một chút, Từ Vân Ni gọi một tiếng.

Lưu Lê nhận xét: “Nghe như đang gọi taxi ấy.”

Vương Thái Lâm không hài lòng: “Giọng không đúng, gọi lại.”

Từ Vân Ni: “Thầy Vương.”

Tưởng Duệ cười ha hả, cậu ta nói: “Lần này nghe như gọi thợ sửa điều hòa.”

Vương Thái Lâm: “Cậu cố tình phải không?”

Từ Vân Ni: “Chắc chắn là không cố tình.”

Vương Thái Lâm phát ra một tiếng đe dọa: “Hửm...?!”

Từ Vân Ni nhanh chóng nói: “Ý tôi là, tôi thật lòng muốn học.”

Bàn của họ gần bếp, cuộc nói chuyện giữa họ ở trong đó hầu như đều nghe thấy, Ngô Nguyệt Kỳ nghe họ cãi nhau bên ngoài, bà cười

một cái.

Thời Quyết vừa cùng thợ lắp xong máy rửa bát, Ngô Nguyệt Kỳ nói với cậu: “Con ra ăn với bạn trước đi, ăn xong rồi làm tiếp.”

Thời Quyết rửa tay, cậu bưng hai bát mì ra ngoài rồi đặt lên bàn.

Từ Vân Ni đang dở dành Vương Thái Lâm.

“Đừng giận, thầy Vương, tôi gọi thầy Vương được chưa?”

Bàn này là bàn bốn người, hai nam hai nữ mỗi bên một người. Thời Quyết kéo một bàn khác đến ghép lại, cậu ngồi ở bàn riêng, ngồi bên cạnh Vương Thái Lâm.

Vương Thái Lâm lấy bản nhạc gõ nhẹ vào Từ Vân Ni, cậu ta nói: “Học trò hư!”

Từ Vân Ni lúi lại: “Đừng động tay mà.”

Tưởng Duệ chỉ vào hai bát mì rồi hỏi: “Của ai vậy?”

Từ Vân Ni lập tức ra hiệu cho cậu ta đưa cho Vương Thái Lâm, nhưng Vương Thái Lâm không nhận mà lại nói: “Đến giờ này rồi, tuổi này sao còn ăn được!”

Cậu ta đang chuyên tâm vào việc soạn giáo án, thầy chưa ăn, học trò đương nhiên cũng không thể ăn, Từ Vân Ni nói với Tưởng Duệ: “Các cậu ăn trước đi.”

Tưởng Duệ và Lưu Lê mỗi người lấy một bát.

Vương Thái Lâm hỏi: “Cậu thuộc lời bài hát chưa?”

Từ Vân Ni nói: “Thuộc lòng rồi, chỉ là chưa nhớ giai điệu.”

“Ồ, giai điệu à, để tôi nói sơ qua cơ bản nhé.”

Vương Thái Lâm lật giở bản nhạc.

“Bài hát của trường chúng ta, điệu thức (*) là trưởng, biết điệu trưởng (**) là gì không?”

Từ Vân Ni lắc đầu.

Vương Thái Lâm: “Không quan trọng, cậu...”

“... Ừm?”

Lưu Lê ở đối diện cũng đang nghe giảng, mặt cô ấy lộ vẻ lưỡng lự: “Bài hát của trường chúng ta...”

Vương Thái Lâm hỏi lại: “Sao thế?”

Lưu Lê xác nhận với Tưởng Duệ: “Điệu thức của bài hát trường mình là trưởng à?”

Tưởng Duệ đang bận ăn mì, cậu ta phẩy tay: “Không biết, lý thuyết âm nhạc tôi bỏ từ lâu rồi.”

“Chắc chắn là trưởng!”

Vương Thái Lâm quay bản nhạc lại cho cô xem: “Không thẳng không giáng, không trưởng thì là gì?”

Lưu Lê nói: “Vậy có thể là thứ thì sao?”

“À?”

Vương Thái Lâm nhướng mày, Lưu Lê lập tức nhận ra mình vừa phá đám. Cô ấy nhanh chóng nói: “Ồ, không, tôi nhớ nhầm rồi.”

“Đừng vậy.”

Vương Thái Lâm khá nghiêm túc: “Nói rõ xem.”

“Tôi cũng không chắc...”

Lưu Lê nói, ánh mắt liếc về phía Thời Quyết, rồi nhanh chóng dời đi.

Thời Quyết ngồi đó, rất yên lặng. Cậu ngồi bắt chéo chân, tay chống cằm, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn nghiêng qua đây.

Vương Thái Lâm ngừng một chút rồi hỏi Thời Quyết: “Điều thức là gì? Cậu biết không?”

Thời Quyết không động đậy: “Ý cậu là điệu tính (***) chứ gì.”

Cậu nhẹ gật đầu với Lưu Lê: “Điệu tính là thứ (****).”

“À đúng rồi!”

Lưu Lê cũng nhận ra: “Là điệu tính, ôi, mấy khái niệm này dễ nhầm lẫn quá!”

Một khoảng im lặng lúng túng.

“Tôi...”

Từ Vân Ni lên tiếng trước: “Hình như tôi hiểu rồi.”

Vương Thái Lâm trừng mắt: “Cậu hiểu cái gì mà hiểu!”

“Thật sự hiểu rồi, thầy Vương.”

Từ Vân Ni nghiêm túc nói: “Thầy đã sai hai điểm kiến thức trong một câu.”

Thời Quyết liếm môi, rồi nhìn sang bên cạnh.

Tưởng Duệ đang ăn mì, nghe câu đó không nhin được mà phun ra một ngụm! Kết quả, người đối diện là Từ Vân Ni đã hứng trọn.

Chú thích:

(*) **Điệu thức (mode):** Là hệ thống thang âm và các quy tắc cấu tạo nên một giai điệu. Điệu thức bao gồm các nốt nhạc trong một quãng tám và các khoảng cách giữa chúng.

(**) **Điệu thức trưởng (major mode):** Là một loại điệu thức có âm thanh sáng sủa, vui vẻ, được cấu tạo từ các quãng tám theo thứ tự: toàn cung, toàn cung, nửa cung, toàn cung, toàn cung, toàn cung, nửa cung.

(***) **Điệu tính (tonality):** Là hệ thống âm nhạc dựa trên một âm giai trung tâm (âm chủ) và các quan hệ giữa các nốt nhạc trong âm giai đó. Điệu tính giúp xác định trọng tâm và cảm giác hòa âm của bản nhạc.

(****) **Điệu tính thứ (minor tonality):** Là một hệ thống âm nhạc dựa trên âm giai thứ. Nó bao gồm một âm giai có các quãng (khoảng cách giữa các nốt) được sắp xếp theo thứ tự: toàn cung, nửa cung, toàn cung, toàn cung, nửa cung, toàn cung, toàn cung. Điệu tính thứ thường mang lại cảm giác buồn bã, u sầu hoặc sâu lắng. Trong điệu tính thứ, nốt chủ (tông chủ) là nốt bắt đầu và kết thúc của âm giai, và nó tạo nên trung tâm của các quan hệ hòa âm trong bản nhạc.

Chương 27: Lớp trưởng bức bối

Cô nhăn mặt lại, co người ra sau, lộ cả hai cằm ra.

“Khụ! Khụ khụ...”

Tưởng Duệ bị sặc, ho liên tục. Lưu Lê tỏ ra chán ghét che cái bát của mình lại rồi mắng: “Đệt! Cậu ho sang bên cạnh đi!”

Tưởng Duệ cúi người sang một bên ho, Từ Vân Ni đã rút giấy ăn ra, cô thấy cậu ta thắm quá nên lại rút thêm mấy tờ, đưa qua nói: “Cậu từ từ thôi, đừng để sặc vào khí quản.”

Tưởng Duệ nhìn cô: “... Cảm ơn, cảm ơn.”

“Ha ha!”

Vương Thái Lâm nhìn vẻ thảm hại của Từ Vân Ni, cười nhạo: “Đáng đời! Đây là hậu quả của việc không tôn sư trọng đạo!”

Từ Vân Ni nói: “Anh Vương, cậu có chút nhỏ mọn quá đấy.”

Vương Thái Lâm đặt bản nhạc xuống bàn, cậu ta lớn tiếng: “Không cần quan tâm nó là điều gì, không quan trọng! Hát được là được!”

Lưu Lê phấn khích nói: “Đúng rồi, cậu cứ để anh Vương hát cho mà nghe.”

Từ Vân Ni rất hưởng ứng: “Được, thầy Vương, thầy biểu diễn một chút đi.”

Vương Thái Lâm hừ hừ hai tiếng, lại cầm bản nhạc lên.

Hít một hơi...

Lại ngừng.

Ánh mắt thoáng qua, có một bóng người thực sự đang ảnh hưởng đến cậu ta.

Thực ra Thời Quyết chỉ ngồi yên lặng ở đó, tư thế không hề thay đổi, hoàn toàn không có gì gọi là ảnh hưởng.

Nhưng Vương Thái Lâm lại cảm thấy kỳ quặc, cậu ta cảm thấy mình không ở trạng thái tốt nhất, cũng chưa mở giọng, hát luôn thì có thể không phát huy tốt.

Không hiểu sao, cậu ta lại cảm thấy khá áp lực trước mặt Thời Quyết.

Lúc này, Ngô Nguyệt Kỳ đã cứu cậu ta, bà ló đầu ra gọi họ lấy đồ ăn. Vương Thái Lâm lập tức đặt bản nhạc xuống, bình thản nói: “Ăn trước đi, đói rồi.”

Tô mì bò cà chua thơm phức đặt trước mặt, Từ Vân Ni bắt đầu cho gia vị.

Vương Thái Lâm nhìn rồi nói: “Cậu sao mà thích ăn giấm thế?”

“Ừ.”

Từ Vân Ni gần như đổ nửa chai giấm vào bát mì: “Ăn mì thì tôi không thể thiếu giấm và rau mùi.”

Tưởng Duệ phụ họa: “Tôi cũng thích hai thứ này!”

Họ vừa ăn mì vừa tán gẫu, khi nói đến chuyện thi cử, Từ Vân Ni hỏi: “Các cậu thi nghệ thuật khi nào bắt đầu?”

Lưu Lê nói: “Kỳ thi tỉnh là vào tháng mười hai, lúc đó cậu có thể đã chuyển đi rồi nhỉ.”

Từ Vân Ni nói: “Có thể, tôi cũng không chắc.”

Thời Quyết đang cho dầu ớt vào bát mì, nghe vậy tay dừng lại, sau đó nhìn qua.

“Chuyển đi?”

Lưu Lê nói: “Cậu ấy chuyển nhằm trường mới đến Hoa Đô, cậu không biết à?”

Thời Quyết nhìn Từ Vân Ni.

“Tôi không biết.”

Từ Vân Ni cũng ngó ra, nghĩ lại thì hình như cô chưa bao giờ nói với cậu.

“Chưa có cơ hội nói với cậu.”

Thế là cô kể lại sự cố chuyển trường.

“Hoa Hành?”

Thời Quyết nghe xong, sau đó đánh giá: “Sao lại có thể chuyển nhằm được?”

Vương Thái Lâm: “Đúng rồi! Lúc chúng tôi biết cũng nói y như vậy.”

“Chuyển nhằm mà cũng tốt mà.”

Từ Vân Ni nói: “Không thì không thể quen biết các cậu.”

“Ôi trời!”

Vương Thái Lâm nghe vậy không chịu nổi: “Ghê quá! Cậu ghê quá rồi!”

“Sao vậy, thầy Vương, tôi nói thật mà.”

Từ Vân Ni nói: “Dù tôi có chuyển đi, chúng ta cũng phải thường xuyên liên lạc.”

Nhắc đến trường học và thi cử, Lưu Lê và Tưởng Duệ có chút căng thẳng. Vương Thái Lâm thì đã bỏ cuộc từ lâu, nên không có gì để lo lắng.

Thời Quyết đột nhiên hỏi: “Các cậu định thi vào trường nào?”

Tưởng Duệ nói: “Chỉ cần có thể đi học thì trường nào cũng được.”

Lưu Lê nói: “Mẹ tôi muốn tôi thi vào trường sư phạm, nhưng tôi cảm thấy mình hơi đuối.”

Vương Thái Lâm hỏi Thời Quyết: “Cậu định thi đại học à? Hay là ký hợp đồng với công ty luôn?”

“Thi chứ.”

Thời Quyết nói tên một trường, mọi người đều rất ngạc nhiên, đó là một trường âm nhạc ở địa phương. Mọi người đều quen thuộc với trường này, vì nó không xa lắm, từ Hoa Đô đi tàu điện ngầm khoảng sáu bảy trạm là đến.

Vương Thái Lâm: “Khả năng chuyên môn của cậu thi vào trường này rất dễ mà, sao không thi vào trường cao hơn?”

Thời Quyết: “Môn văn hóa của tôi chỉ ở mức đó thôi, không cao hơn được.”

Vương Thái Lâm hỏi: “Trường này yêu cầu bao nhiêu điểm?”

Thời Quyết trả lời: “Khoảng 410 điểm.”

“Trời ạ!”

Mọi người kinh ngạc: “Cao thế à?!”

Từ Vân Ni:?

Thời Quyết cười cười, khi thấy Từ Vân Ni đang ngẩn ra, nụ cười của cậu càng rạng rỡ hơn.

Nói đến môn văn hóa, mọi người không thể không chú ý đến Từ Vân Ni, Lưu Lê hỏi cô: “Cậu định thi trường nào? Có phải ở chỗ tụi mình không?”

Từ Vân Ni nói tên một trường, nằm ở khu vực Trung Tây.

Vương Thái Lâm nói: “À? Vậy thì hơi xa đấy.”

Từ Vân Ni ‘ừ’ một tiếng.

Thực ra, vẫn chưa đủ xa, nơi cô thật sự muốn đến còn xa hơn cả nơi trường đó tọa lạc.

Đó là quê của Từ Chí Khôn, từ khi ra đi nhập ngũ ông chưa bao giờ trở lại. Từ Chí Khôn từng kể cho Từ Vân Ni nghe về tuổi thơ của ông, không nhiều lần, nhưng Từ Vân Ni luôn nhớ, như một mong ước sâu thẳm trong lòng.

Chỉ là nếu đi thẳng đến trường ở quê của ông, thật sự sẽ mất khá nhiều điểm, Từ Vân Ni tạm thời chọn một tỉnh lân cận.

Vương Thái Lâm thắc mắc: “Đi xa vậy làm gì? Trường tốt ở đây không phải nhiều hơn đó nhiều à?”

Từ Vân Ni không giải thích nhiều mà chỉ nói: “Chưa thi thử lần nào, bây giờ nói còn quá sớm.”

Họ vừa nói vừa ăn, rất nhanh bát mì đã cạn đáy. Thời Quyết phải ở lại giúp Ngô Nguyệt Kỳ dọn dẹp, Từ Vân Ni và nhóm Vương Thái Lâm thì đi trước.

Mấy người đã ra khỏi tiệm, Từ Vân Ni đi chậm một chút. Thời Quyết xắn tay áo chuẩn bị dọn bàn thì Từ Vân Ni gọi cậu: “Lớp trưởng.”

Thời Quyết nhìn qua: “Hử?”

Từ Vân Ni nói: “Lúc nãy tôi thấy trong thùng rác có hộp thuốc giảm đau đã dùng hết và bao bì cao dán.”

“Cái gì?”

Thời Quyết khựng lại, cậu định qua xem, nhưng Từ Vân Ni kéo cậu lại, cô nhắc nhở: “Cô ấy hơi buồn, cậu chú ý cách thức nhé.”

Nói xong cô đi luôn.

Thời Quyết đến lục thùng rác bên cạnh chỗ ngồi của Từ Vân Ni, quả nhiên thấy những thứ cô nói. Cậu trực tiếp nhặt ra rồi vào phòng bếp, Ngô Nguyệt Kỳ đang cán mì, Thời Quyết đưa những thứ này ra trước mặt bà.

Ngô Nguyệt Kỳ lập tức nổi giận.

“Con làm gì vậy! Dơ lắm! Mau đem ra ngoài đi!”

Ngô Nguyệt Kỳ sạch sẽ đến mức ám ảnh, bà đẩy Thời Quyết ra xa

khỏi bàn chế biến.

Thời Quyết hỏi bà: “Mẹ không thoải mái sao không nói với con?”

Ngô Nguyệt Kỳ cứng đầu nói: “Không phải của mẹ!”

“Ồ.”

Thời Quyết gật đầu: “Đúng rồi, là của con, con không thoải mái, chiều mẹ đi bệnh viện với con nhé.”

Ngô Nguyệt Kỳ: “Không đi.”

Thời Quyết lấy điện thoại ra: “Con đặt lịch khám, mẹ nghỉ ngơi chút đi, chiều đóng cửa quán.”

Ngô Nguyệt Kỳ nói: “Đừng đặt lịch, mẹ không đi! Con mau đi học đi!”

Thời Quyết nhìn cô rồi đột nhiên cười, cậu khoanh tay dựa nghiêng vào bàn bên cạnh, nói: “Được thôi, mẹ không đi, con cũng không đi.”

Ngô Nguyệt Kỳ nhìn cậu: “Con không đi đâu?”

“Chẳng đi đâu cả.”

Thời Quyết nhàn nhạt nói: “Con với mẹ cứ ngồi đây mà chờ, con đau lưng, cần nghỉ ngơi.”

“Con...”

Ngô Nguyệt Kỳ tức giận, đột nhiên ho lên, bà ho vài tiếng, dường như đụng phải điểm yếu, mặt bà đỏ lên, lão đảo lùi lại hai bước.

Thời Quyết nhìn, cậu từ từ đứng thẳng người.

Cậu lấy một cái ghế, một tay đỡ Ngô Nguyệt Kỳ.

Ngô Nguyệt Kỳ không cần cậu đỡ, bà tự mình bám vào bàn chế biến, ấn ngực cố gắng thở đều, không còn sức để la mắng.

“Nếu con không muốn làm mẹ tức chết thì mau đi học đi.”

“Mẹ à...”

Thời Quyết đứng đó, điện thoại rung lên hai lần.

Cậu cầm lên nhìn, là tin nhắn của Thôi Hạo, bảo cậu chiều nay đến sớm.

Thời Quyết nhăn lại rằng chiều nay có việc.

Thôi Hạo nói, vậy xong việc rồi qua, anh ta sẽ đợi cậu.

Thời Quyết hít sâu một hơi, cậu cắn răng, sau đó đặt điện thoại xuống.

Ngô Nguyệt Kỳ chỉ ra cửa, thúc giục cậu: “Đem rác đi ra ngoài luôn.”

Từ Vân Ni và nhóm bạn đi trên con đường rợp bóng cây.

Mọi người ăn no uống đủ, Vương Thái Lâm ợ suốt đường, cậu ta vỗ bụng nói: “Phải nói thật, mì bò nhà họ ngon quá.”

Từ Vân Ni nói: “Vậy lần sau lại đến nhé.”

“Tôi thấy được đấy.”

Lưu Lê vừa đi vừa nói: “Không ngờ nhỉ, Thời Quyết cũng khá gần gũi.”

Tưởng Duệ phụ họa: “Thật vậy.”

Sau vài giây, Lưu Lê lại nói: “Nhìn gần càng đẹp trai hơn, chẳng có góc chết luôn.”

Vương Thái Lâm ban đầu chỉ bĩu môi, sau đó liếc cô ấy một cái, nửa đùa nửa thật: “Cậu hát cũng không được, đừng mơ mộng nữa.”

“Nói gì thế.”

Lưu Lê phản bác: “Tôi đâu có nghĩ đến chuyện đó.”

Từ Vân Ni nhìn qua, cô hỏi: “Ý là gì? Liên quan gì đến hát hò?”

“Ồ, ở đây có điển tích mà cậu chưa biết.”

Vương Thái Lâm giải thích cho cô: “Trước đây những cô gái gần gũi với Thời Quyết, không ai là không hát hay, đều là kiểu giọng điệu dàng, mềm mại.”

“À...”

Tưởng Duệ nói: “Thời Quyết thật sự rất giỏi, các cậu còn nhớ hoa khôi trường chúng ta không? Năm đó chị ấy là người đẹp lạnh lùng nổi tiếng, Thời Quyết vào trường xong, chỉ tham gia... hai lần hoạt động? Là đã đến bên cậu ấy rồi.”

Từ Vân Ni có chút tò mò, hỏi: “Hoa khôi là ai? Lớp nào?”

Vương Thái Lâm nói: “Không phải khóa chúng ta, là một chị khóa trên, giữa chừng chị ấy không học nữa, ký hợp đồng với công ty, sau đó hình như lấy được bằng tốt nghiệp, không thi ở đây.”

Tưởng Duệ hồi tưởng: “Chị ấy hình như sau khi chia tay Thời Quyết là không đến trường nữa.”

“Đúng thế mà.”

Vương Thái Lâm kéo dài giọng: “Không nói ra miệng, chắc chắn là đau lòng, bạn chị ấy còn mắng sau lưng, nói Thời Quyết chỉ muốn thử giọng chị ấy, tên đàn ông đáng ghét, lạnh lùng lắm, ha!”

Cậu ta lại liếc nhìn Lưu Lê: “Cậu chắc chắn không chịu nổi đâu, đừng nghĩ nhiều.”

“Tôi nghĩ gì chứ!”

Lưu Lê có chút tức giận: “Tôi đã bảo là không có ý đó mà, ôi anh Vương, đôi khi cậu thật phiền phức!”

Vương Thái Lâm cười lười biếng hai tiếng.

Họ dạo bước trên con đường rợp bóng cây, nhanh chóng lại thảo luận về bài kiểm tra buổi chiều.

Tưởng Duệ phản ánh rằng cậu ta chưa bao giờ hiểu rõ về dãy số, Từ Vân Ni hỏi dãy số nào.

“Còn dãy số nào nữa?”

“Có chứ.”

“Nghe không hiểu, căn bản yếu quá, bây giờ bổ sung còn kịp không?”

“Còn kịp mà, đều có kỹ thuật cả.”

Từ Vân Ni nói: “Có gì không hiểu có thể đến lớp 12-3 tìm tôi, để tôi thể hiện một chút ánh sáng và nhiệt huyết.”

Vào buổi chiều.

Thời Quyết trở lại kịp lúc trước khi thi.

Một bài kiểm tra nhỏ vừa kết thúc, Sếp Hoa bảo học sinh hàng sau thu bài kiểm tra.

Từ Vân Ni cầm bài kiểm tra đi lên phía trước.

Đến hàng của Thời Quyết, Từ Vân Ni quay đầu liếc nhìn bài kiểm tra của cậu. Thời Quyết liếc mắt lạnh lùng nhìn cô, cậu nói: “Có thể nghiêm túc một chút được không?”

Từ Vân Ni nhìn thấy hai câu hỏi lớn bỏ trống, cô bĩu môi, tiếp tục đi thu bài.

Kể từ khi chuyển trường đến nay, cũng đã trải qua một số kỳ thi, Từ Vân Ni cũng hiểu một chút về thành tích của lớp trưởng. Cậu học lệch nghiêm trọng, hoàn toàn mù tịt về môn Toán, nhưng có lẽ có năng khiếu về ngôn ngữ, điểm Ngữ văn và Tiếng Anh rất cao, gần như tương đương với cô, các môn khác thì kém, nhưng đạt 450 điểm cơ bản không thành vấn đề.

Nghe nói trường mục tiêu của cậu chỉ cần 410 điểm, không trách một học sinh lớp 12 lại có thể học một cách nhàn nhã như vậy.

Sau khi thu bài xong, Từ Vân Ni quay về chỗ ngồi.

Phía chéo trước mặt, Thời Quyết ngồi đó, một tay cậu đặt trên bàn, không làm gì cả. Ngô Hàng nói vài câu với cậu, cậu cũng không phản hồi.

Từ Vân Ni cảm thấy cậu có tâm sự, cô đoán phần lớn là liên quan đến Ngô Nguyệt Kỳ.

Nhưng cô không kịp hỏi, tiết kiểm tra tiếp theo lại bắt đầu.

Hai tiết kiểm tra liên tiếp cuối cùng cũng kết thúc, trong tiếng than

văn của cả lớp, Sếp Hoa cầm bài kiểm tra rời khỏi.

Vào giờ nghỉ, các bạn học sinh trò chuyện trong lớp. Từ Vân Ni muốn hỏi Thời Quyết về chuyện của Ngô Nguyệt Kỳ, kết quả là nhóm trợ lý đến tìm.

Vương Trạch đứng ở cửa gọi: “Từ Vân Ni có ở đây không?”

“Có.”

Từ Vân Ni đáp một tiếng, cô uống ngụm nước, chuẩn bị đi qua.

Vừa đi được hai bước, một cái chân dài đưa ra.

Thời Quyết một chân gác lên bàn bên cạnh, chặn đường đi của Từ Vân Ni.

Từ Vân Ni nhìn cậu, cậu hướng cằm về phía cửa ra hiệu.

“Có chuyện gì vậy?”

Vương Trạch nói: “À, gọi cậu ấy đến phòng nhạc.”

Thời Quyết: “Để làm gì?”

Vương Trạch: “Có lẽ cần... sắp xếp nhạc cụ cho buổi biểu diễn.”

Thời Quyết: “Đổi người khác đi.”

Vương Trạch: “Ồ.”

Sau đó đi luôn.

Vừa thi xong, lại là giờ nghỉ, trong lớp và hành lang đều ồn ào, thêm nữa Thời Quyết nói không to, cuộc đối thoại diễn ra nhanh chóng, không quá thu hút sự chú ý của người khác.

Thời Quyết thu chân lại, cậu xách cặp đứng lên, dường như chuẩn bị rời đi.

Cậu liếc nhìn Từ Vân Ni.

Hừm.

Lãnh đạo đang không vui, trông có vẻ bức bối.

Chương 28: Chàng trai hay cười sẽ gặp may mắn

Thời Quyết đi thẳng ra ngoài. Từ Vân Ni cũng theo sau.

Sau khi ra khỏi lớp học, Từ Vân Ni hỏi: "Cậu định đến câu lạc bộ nhảy à?"

Thời Quyết ừ một tiếng, rồi cậu nói: "Lần sau gọi cậu thì đừng đi nữa, đám Vương Trạch có thời gian chơi bóng mà không có thời gian dọn dẹp à?"

Vương Trạch chính là nam sinh vừa mới gọi cô, là lớp trưởng môn âm nhạc của lớp 12-4, cũng là người chơi kèn trumpet của dàn nhạc học sinh Hoa Đô.

Từ Vân Ni định nói rằng thực ra họ cũng có dọn dẹp, họ thường đi cùng nhau khoảng bốn, năm người, chiều nay việc này cũng đã hện trước rồi.

Nhưng bây giờ nói thế không thích hợp, quá mất mặt.

Từ Vân Ni nghĩ một chút rồi hỏi: "Lớp trưởng, thuốc đó là mẹ cậu dùng à?"

"Là tôi dùng."

"...À?"

Thời Quyết cười nhạt một tiếng, Từ Vân Ni hiểu ra, cô nói: "Vậy cậu

nghĩ cách khuyên cô đi, đừng nóng nảy.”

Không biết từ lúc nào đã đến cửa tầng một, Thời Quyết nói: “Ngày mai rồi nói tiếp, tôi đi đây.”

Cậu vội vàng rời đi.

Từ Vân Ni cảm thấy cậu làm học sinh mà bận hơn cả người đi làm.

Nhìn theo cậu rời đi xong, Từ Vân Ni lại đi về phía hội trường nhỏ.

Khi cô đến nơi, Vương Trạch và vài học sinh khác vừa mới lấy nước về, họ đang chuẩn bị lau sàn, Từ Vân Ni tiến lại giúp đỡ. Vương Trạch ngạc nhiên nói: “Vừa nãy Thời Quyết không phải...”

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng tìm tôi có việc khác, làm xong thì bảo tôi qua đây.”

“Ồ, vừa rồi chúng tôi còn nghĩ, tưởng cậu ấy giận rồi, kỳ lạ thật.”

“Không có đâu, gần đây lớp nhiều việc quá. À, chúng ta có phải mấy hôm nữa sẽ quay video không?”

“Ừ, đã điều chỉnh xong hết rồi, hiệu trưởng đang đợi trời nắng.”

“Phải quay ở sân vận động à?”

“Thầy cảm thấy vậy là đẹp, trong mắt hiệu trưởng của chúng ta, đẹp là quan trọng nhất!”

“À...”

Khi Thời Quyết đến SD, Thôi Hạo đang thảo luận với vài huấn luyện viên, mọi người đã đến đông đủ.

Thời Quyết thay đồ rồi qua, Thôi Hạo kể lại sự việc một lần.

Tin từ Lạc Dương báo về, nói rằng có một nền tảng muốn làm một chương trình truyền hình về khiêu vũ vào mùa xuân hè năm sau, tên là “Vũ Động Thanh Xuân”, chuyên quay về câu chuyện trưởng thành của các thiếu niên, thiếu nữ, giới hạn dưới 22 tuổi, không phân biệt nam nữ, sơ tuyển vào đầu năm sau. Lạc Dương tham gia sâu vào sản xuất chương trình, định gửi đi nhiều người, họ muốn hợp tác với SD một số tác phẩm.

Sau khi nói xong chuyện chính, Thôi Hạo lại nói: “Lâm Nghiên vẫn nhớ đến cậu, muốn cậu cũng tham gia, tốt nhất là ký hợp đồng với họ luôn.”

Thời Quyết không định tham gia, cậu nói với Thôi Hạo: “Anh để Dao Dao đi đi.”

Thôi Hạo: “Ai? Con bé á? Đừng nói đùa, con bé chắc chắn không được.”

Thời Quyết: “Anh cho em ấy thử xem, em ấy có thực lực, anh cứ quản lý chặt thế này, tự tin của em ấy bị anh làm mất hết rồi.”

Thôi Hạo không hài lòng với nhận xét này: “Tôi lúc nào quản lý con bé chứ!”

Thời Quyết xem lại tài liệu vài lần rồi nói: “Chương trình này thiên về giáo dục, tổng cổ vẫn là giáo sư của hiệp hội vũ đạo, tôi biết cô ấy, rất có trình độ, anh cho Dao Diao thử đi, sẽ có ích cho em ấy.”

“Thật sự tốt vậy sao?”

Thôi Hạo do dự, anh ta nhìn ra sau: “Em có muốn đi không?”

Thời Quyết quay đầu thì thấy Thôi Dao đứng sau lưng nghe họ nói chuyện. Thôi Dao không nhìn Thôi Hạo, cô bé cúi đầu nói: “...Đi hay không đi, không phải anh nói em không được sao?”

Thôi Hạo trừng mắt: “Em còn búống với anh à?”

Hai anh em lại bắt đầu cãi nhau, Thời Quyết thấy quá đau đầu, tự mình lên lầu.

Cậu nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi, cảm thấy chỉ chớp mắt khoảng mười phút, nhưng khi mở mắt thì lớp huấn luyện đã sắp bắt đầu, cậu hơi khởi động cơ thể, rồi uống một chai nước tăng lực, sau đó xuống lầu lên lớp.

Sau buổi huấn luyện, cậu lại cùng Thôi Hạo nghiên cứu hợp tác với Lạc Dương.

Đến hơn chín giờ tối, Thôi Hạo thấy cậu mệt lả bèn nói: “Cậu cứ ở đây nghỉ đi, ngày mai xin nghỉ, đừng đến trường nữa.”

Thời Quyết lắc đầu, cậu thay đồ rồi về nhà.

Khi về đến nhà, phòng tối om, cậu đi đến cửa phòng Ngô Nguyệt Kỳ rồi mở cửa một cách nhẹ nhàng. Khi thấy bà đã ngủ, cậu quay về phòng mình, cởi đồ rồi ngã lên giường.

Thực ra cậu rất muốn tắm, nhưng lười không muốn động đây.

Điện thoại rung vài cái, cậu chậm rãi cầm lên nhìn, là tin nhắn của Ngô Hàng, trước là nói về những việc thầy chủ nhiệm giao chiều nay, rồi lại gửi thêm một câu:

[À, sau khi cậu đi, Từ Vân Ni lại đi làm việc ở hội trường! Cậu ấy nghiện làm việc à! Sau đó còn về cùng Vương Trạch.]

Thời Quyết nhìn màn hình, không trả lời. Cậu chống người dậy, điện thoại bị cậu ném sang một bên, lăn hai vòng đập vào tường.

Cậu đứng dậy đi tắm.

Sáng hôm sau.

Trời trong xanh, không khí trong lành.

Từ Vân Ni vẫn đến trường tự học buổi sáng như thường lệ, cô rời nhà lúc sáu giờ mười, đến trường cơ bản là khoảng sáu giờ rưỡi đến sáu giờ bốn mươi. Buổi tự học sáng ở Hoa Đô luôn rất yên tĩnh, thường phải hơn bảy giờ mới có học sinh khác đến.

Cô đang làm một bài kiểm tra toán thì nghe thấy tiếng động ở cửa, có người gõ cửa.

Từ Vân Ni ngẩng đầu lên, không ngờ là Tưởng Duệ.

Cô ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Tưởng Duệ nói: “Không phải cậu bảo là nếu có bài nào không hiểu thì có thể đến tìm cậu sao?”

“Tất nhiên là được.”

Từ Vân Ni vừa nghi hoặc vừa vui mừng: “Cậu có bài nào không hiểu, đến đây. Nhưng tôi nói trước nhé, tôi cũng không chắc chắn sẽ giải được đâu.”

Tưởng Duệ vừa đi vừa nói: “Cậu học giỏi như vậy, chắc chắn là biết mà.”

Từ Vân Ni: “Này, đừng tăng bốc tôi, đưa bài đây tôi xem nào.”

Tưởng Duệ liền đi tới, cậu ta ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh cô, sau đó lấy ra một cuốn sách bài tập, rồi chỉ vào một bài toán.

Từ Vân Ni liếc mắt qua, cô lấy giấy nháp ra giải thích cho cậu ta.

“Bài này cần dùng phép trừ sai lệch, chủ yếu là kiểm tra khả năng tính toán...”

Cô viết nhanh như bay, theo phương pháp thông thường mà giải thích một lần, sau đó mở một dòng mới bên cạnh.

“Phép trừ sai lệch còn có một cách đơn giản, có thể suy ra đẳng thức, cậu xem ở đây, làm thế này, $A=a/q-1$, $B=b-A/q-1$, $C=-B$, nhưng còn có điều cần chú ý, công thức này chỗ $n-1$...”

Vừa viết trên giấy nháp vừa giảng giải, Tưởng Duệ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn tay cô, thỉnh thoảng lại nhìn mặt cô.

Khi Thời Quyết bước đến cửa sau, liền thấy cảnh tượng này.

Tưởng Duệ cảm thấy có ánh mắt từ cửa sau, quay đầu lại nhìn...

“Trời! Làm tôi giật cả mình...”

Từ Vân Ni cũng quay đầu lại, thấy Thời Quyết.

“Lớp trưởng?”

Cô càng ngạc nhiên hơn: “Sao cậu lại đến giờ này?”

Thời Quyết đứng ngoài cửa không nói gì, sau đó đi về phía trước.

Cậu bước vào từ cửa chính.

Cái cách đeo ba lô một bên vai, hai tay đút túi tiến về phía này khiến Từ Vân Ni chợt có cảm giác như tái hiện lại cảnh hôm qua.

Tư thế giống nhau, thần thái cũng giống nhau.

Thời Quyết đi đến, cậu liếc mắt nhìn bàn học.

Từ Vân Ni nói: “Tưởng Duệ có bài không hiểu, tôi giúp cậu ấy xem.”

Thời Quyết nhìn cuốn sách bài tập, cậu rút một tay ra, dùng ngón trỏ khẽ lật lên, những trang trước gần như mới tinh, không có chữ nào, chỉ có trang mà Tưởng Duệ đang hỏi là có vài bài được viết một cách đàng hoàng.

Thời Quyết như không thấy gì, cậu khen: “Chăm chỉ quá.”

Rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Tưởng Duệ đỏ bừng tai, trong lòng trách Thời Quyết không nên nhiều chuyện.

Từ góc độ của Từ Vân Ni không nhìn thấy những trang trắng đó, cô lại giảng giải cho Tưởng Duệ hai lần, còn chép lại công thức cho cậu ta.

“Hiểu chưa?”

Kể từ khi Thời Quyết vào phòng, Tưởng Duệ đã có chút không yên, cậu ta nói: “Hình như hiểu rồi, tôi mang về tự suy nghĩ thêm... À phải rồi, tối qua anh Vương nói hôm nay giờ nghỉ trưa sẽ dạy cậu hát bài hát của trường, cậu biết chưa?”

Từ Vân Ni nói: “Tôi biết rồi, tối qua không phải thông báo trong nhóm sao?”

Tưởng Duệ: “Được rồi, vậy trưa gặp nhé.”

Sau khi Tưởng Duệ đi, lớp học trở lại yên tĩnh.

Từ Vân Ni nhìn bóng lưng phía trước.

“Lớp trưởng.”

Không có động tĩnh.

“...Lớp trưởng?”

Rõ ràng trong lớp chỉ có hai người, Thời Quyết nghe thấy tiếng gọi, vậy mà cậu còn nhìn quanh, cuối cùng quay đầu lại, lạnh nhạt hỏi cô: “Gọi tôi à?”

Nếu không thì sao?

“Hôm nay sao cậu đến trường sớm vậy?” Cô hỏi.

Thời Quyết như không hiểu, cậu nghiêng đầu.

“À, xin lỗi, không nghe rõ, vào lớp trước bảy giờ thì phải mua vé từ cậu à?”

Giọng Thời Quyết rất hay, phát âm rõ ràng, chuẩn mực, cộng thêm ngữ điệu của cậu, khiến cậu nói gì cũng rất đường hoàng.

Từ Vân Ni hơi dừng lại rồi nói: “Không phải, chỉ là lâu rồi không thấy cậu trong giờ tự học buổi sáng, hơi không quen.”

Thời Quyết đáp trả: “Lâu rồi? Cậu chuyển tới được hai tháng chưa? Thật ‘lâu’ đấy.”

Nói một câu đáp trả lại một câu.

Từ Vân Ni có chút muốn cậu nói chuyện đường hoàng, nhưng lại cảm thấy góp ý với cậu như vậy hoàn toàn là phí lời.

Từ Vân Ni: “Cậu không nghỉ ngơi tốt sao?”

Thời Quyết: “Cậu nhìn xem?”

Rõ ràng là thiếu ngủ, lười biếng, càng làm tăng thêm vẻ châm chọc.

Từ Vân Ni im lặng ba giây, giọng cũng nhạt đi: “VẬY cậu nghỉ ngơi đi.”

Thời Quyết nhìn cô, cậu không nói gì, sau đó quay lại chỗ ngồi của mình.

Từ Vân Ni cúi đầu viết bài kiểm tra, một bài toán đọc ba lần vẫn không nghĩ ra cách giải, cô liền mở đáp án ra xem.

Không biết bao lâu trôi qua, cô lại liếc nhìn về phía trước, hôm nay thời tiết khá tốt, nắng rực rỡ chiếu vào lưng cậu, nhưng lại mang chút lạnh lẽo.

Cậu chống cằm bằng một tay, vẫn ngồi nghiêng như vậy, vai cao thấp không đều, trên lưng áo đồng phục tạo thành một nếp gấp dài, tai đeo tai nghe, không biết đang nghe gì.

Từ Vân Ni quay lại nhìn vào bài kiểm tra, sau đó tiếp tục làm bài.

Lớp học yên tĩnh đến kỳ lạ.

Sau khi làm xong một bài, cô lại ngẩng đầu lên, nhìn cậu vài giây rồi đặt bút xuống. Sau đó cô đứng dậy đi tới, ngồi nghiêng người vào chiếc ghế trước mặt Thời Quyết.

“Lớp trưởng, tâm trạng không tốt à?”

Cậu vẫn không nói gì.

Từ Vân Ni tiến lại gần, cô đưa tay gỡ một bên tai nghe của cậu ta.

“Đừng làm ngơ với người khác chứ.”

Cuối cùng cậu cũng liếc nhìn cô.

Từ Vân Ni nói: “Hôm qua thuốc là cho mẹ cậu dùng phải không? Cậu có phải đã nói chuyện không suôn sẻ với cô không?”

Thời Quyết nhìn cô một lúc, cuối cùng cũng ngồi thẳng dậy một chút.

Từ Vân Ni hỏi: “Mẹ cậu đã đến bệnh viện chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao không đi?”

“Cậu hỏi tôi?”

Cậu tháo nốt tai nghe còn lại vút lên bàn: “Mẹ tôi nói hôm nay đóng cửa nghỉ một ngày là được rồi.”

“Chỉ nghỉ một ngày thì có ích gì? Cậu nên nói rõ ràng, cô chắc chắn sẽ nghe lời cậu.”

“Tôi tốn sức làm gì?”

Thời Quyết ngồi thẳng dậy, cậu tựa lưng vào ghế, thản nhiên nói: “Đều chê tôi nhiều chuyện, vậy thì mặc kệ các người.”

... “Đều”?

... “Các người”?

Từ Vân Ni cuối cùng cũng hiểu chút ít, cơn giận của cậu từ sáng đến giờ là từ đâu mà ra, cô thử nói: “Là chuyện hôm qua của Vương Trạch sao? Đó là kế hoạch đã định trước rồi.”

Cậu ậm ừ một tiếng không rõ.

Từ Vân Ni nói với cậu: “Dù sao cũng cảm ơn cậu đã giúp tôi.”

Cậu cười nhẹ: “Không có gì.”

Hoàn toàn không có dấu hiệu hết giận, Từ Vân Ni nhìn cậu, lại nói: “Nhưng lớp trưởng...”

“Hử?”

Từ Vân Ni khen ngợi: “Cậu rời trường rồi mà vẫn nắm rõ mọi chuyện trong trường, thật sự không giấu được cậu chuyện gì.”

Sự tự tin bình tĩnh này khiến Thời Quyết hơi nhướng mày lên một chút.

Mặt cô thật sự dày.

Từ Vân Ni tiếp tục nói: “Lớp trưởng, chuyện của tôi có thể gác lại, nhưng chuyện của cô quan trọng hơn, cậu nên tìm cách để cô đi bệnh viện kiểm tra, bệnh không thể để lâu.”

Rõ ràng cậu cũng biết đó là việc chính, điều này làm cậu rất phiền lòng. Từ Vân Ni cảm giác nếu không phải ở trường, cậu chắc chắn sẽ rút thuốc ra ngay.

Thời Quyết ngừng lại, ánh mắt rơi xuống một bên.

Từ Vân Ni giúp cậu phân tích: “Tính tình cô điềm đạm, không thích làm phiền người khác, nhưng người như vậy thường có trách nhiệm rất cao, thích nghe lời ngọt chứ không chịu nghe lời cứng rắn, hay cậu lợi dụng điểm này thử xem?”

Thời Quyết hỏi cô: “Ví dụ như?”

Từ Vân Ni nhìn khuôn mặt cậu, cô suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại: “Lớp trưởng, cậu có hay khóc không?”

Câu hỏi này làm Thời Quyết im lặng.

“Gì cơ?”

“Cậu có hay khóc không?” Từ Vân Ni hỏi lại.

Thời Quyết thấy cô thực sự nghiêm túc hỏi, hai tay cậu chống lên bàn, sau đó chậm rãi tiến gần, rồi nhẹ giọng trả lời: “Không, tôi thích cười, cậu không nhìn ra sao?”

Cậu đến gần, gần đến mức hơi thở cũng rơi trên mặt cô.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào lớp học, đôi mắt sâu thẳm của cậu phản chiếu hình ảnh của cô, những hạt bụi nhỏ trong không khí như những hạt vàng lấp lánh, lơ lửng trong không gian.

Lời của editor:

Linh Đang tâm sự một chút với mọi người nhé.

Ở chương này, có thể có một vài người cảm thấy Thời Quyết không có tư cách gì để tỏ thái độ với Ni Ni. Nhưng mà nhìn lại nhé, với các mối quan hệ khác, nếu cậu ấy không thích hay giận ai thì mặt ngoài cũng tỏ ra tươi cười, chỉ khi với người mà cậu ấy xem là ‘người một nhà’ thì cậu ấy mới ‘tỏ thái độ’. Và cậu ấy cũng mới 19 tuổi thôi, xin hãy nhẹ nhàng hơn với cậu ấy nhé.

Linh Đang là một cô bé rất là ‘bên vực người mình’, thật sự là khi đọc một (số) bình luận nói nhân vật mình thích như này như kia thì mình không chịu được, do là mình vừa mới đọc một bình luận không mấy tích cực về Quyết bên Tấn Giang nên mới muốn lên đây tâm sự với mọi người một chút.

Chúc mọi người có một trải nghiệm thật tuyệt vời cùng với Ni Ni, Thời Quyết, những người bạn cùng với những người sẽ đồng hành cùng họ nhé!

Chương 29: Không bằng người cậu thích nhất

Có thể thấy rằng cậu thích cười không?

Thực ra là có thể thấy được.

Từ Vân Ni đã thấy đủ mọi loại nụ cười trên mặt lớp trưởng Thời. Cơ mặt của cậu chắc hẳn được rèn luyện rất tốt, có nhiều biểu cảm tinh tế hơn người bình thường. Cô đã thấy nụ cười mỉm, cười lớn, cười lạnh, cười khinh bỉ, cười không thật lòng của cậu. Mặc dù không phải mọi nụ cười đều đại diện cho niềm vui, nhưng ít nhất nó thể hiện một thái độ đối với cuộc sống.

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, cậu thử khóc một lần xem? Người bình thường không hay khóc mà khóc, đa phần sẽ có hiệu quả đấy.”

Thời Quyết không thay đổi sắc mặt, vẫn nhìn cô như vậy.

Từ Vân Ni nhận thấy sự nghi ngờ rõ ràng.

“Cậu thử xem.”

Từ Vân Ni khuyên: “Không cần phải khóc lóc thảm thiết, chỉ cần im lặng khóc thầm, nhưng phải để mẹ cậu phát hiện. Cô chắc chắn sẽ hỏi cậu tại sao, rồi cậu tự diễn một chút.”

Thời Quyết: “Diễn thế nào?”

Từ Vân Ni: “Tỏ ra yếu đuối, tính cách của cô rõ ràng là rất dễ cảm

thông với điều này.”

Thời Quyết: “Yếu đuối thế nào?”

Từ Vân Ni ngừng lại, cô nhẹ giọng hỏi: “Ngài không có điểm yếu nào sao?”

Thời Quyết cười, một tay chống cằm, còn nhíu mày.

“Vậy thì bịa thôi.”

Từ Vân Ni suy nghĩ vài giây, cô bắt đầu giúp cậu dựng kịch bản.

“Cậu cứ nói là gần đây mơ thấy những chuyện không tốt, khiến cậu cảm thấy không an toàn. Cậu nói rằng cậu mong cuộc sống ổn định hơn, không gì quan trọng hơn sức khỏe của mẹ cậu trong lòng cậu. Cứ nói càng thẳng thắn càng tốt, có chút xúc động cũng không sao.”

Thời Quyết không trả lời, chỉ lắng nghe.

Trong khu phòng học rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức như chỉ có cô đang nói.

Cô ngồi ở ghế trước mặt cậu, hướng về lối đi, khá thoải mái, không giống như khi ngồi làm bài kiểm tra lúc nào cũng ngồi thẳng thớm, còn ngồi vất chéo chân, khuỷu tay phải đặt lên bàn của cậu, bàn tay mở ra, trong quá trình nói chuyện còn phối hợp làm một số động tác nhỏ.

“... Đại khái là vậy, khi cậu nói thì kiểm soát một chút, để rơi một hai giọt nước mắt.”

Cô dùng hai ngón tay nắm lại, tạo thành một động tác múa như chú công.

“Mẹ cậu chắc sẽ không chịu nổi đâu.”

Thời Quyết nói: “Đây là cách cậu nghĩ ra à?”

“Ừ.”

“Một khóc hai nháo ba tự tử?”

Cô chấp tay lại, giơ lên trước mặt, lòng bàn tay sạch sẽ và rõ ràng.

“Không.”

Từ Vân Ni sửa lại: “Không nháo không tự tử, chỉ khóc, lùi một bước tiến hai bước, lấy nhu thắng cương.”

Thời Quyết cười nhạt: “Một bộ lý luận hoàn chỉnh.”

Từ Vân Ni thả tay xuống: “Những điều này là tôi học từ mẹ tôi, hồi đó bố tôi cứng đầu lắm, mẹ tôi dùng cách này để đối phó.”

Thời Quyết hỏi: “Có thể dùng được mấy lần?”

“Trước đây lần nào cũng hiệu quả.”

Từ Vân Ni nói: “Bây giờ muốn dùng cũng không được nữa rồi, bố tôi đã bệnh qua đời rồi.”

Thời Quyết không nói gì.

Từ Vân Ni nói với: “Vì vậy khi có bệnh nhỏ nhất định phải xem kỹ, đừng ngại mất mặt, có cách thì dùng, tránh sau này hối hận.”

Một lúc sau, Thời Quyết nói: “Khóc không ra thì làm sao?”

“Đợi một chút.”

Từ Vân Ni đứng dậy, cô quay người lục túi sách, tìm ra một chai

thuốc nhỏ mắt đặt lên bàn.

“Cho cậu mượn này.”

Thời Quyết cầm chai thuốc nhỏ mắt nhìn.

Lúc này, bên ngoài lớp học có tiếng bước chân, lại có học sinh khác tới lớp.

Họ không tiếp tục nói chuyện nữa.

Sau buổi học sáng, buổi trưa, Lưu Lê đến lớp tìm Từ Vân Ni.

Trước khi rời đi, Từ Vân Ni còn cổ vũ Thời Quyết: “Lớp trưởng, chúc cậu thành công.”

Thời Quyết thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng cậu vẫn mang chai thuốc nhỏ mắt về nhà.

Thời Quyết về đến nhà, trong phòng rất yên tĩnh, Thời Quyết thay giày. Khi đến cửa phòng ngủ của Ngô Nguyệt Kỳ, cậu đẩy cửa vào.

Ngô Nguyệt Kỳ đang ngủ, eo còn đeo đai nhiệt trị liệu, đã hết giờ, nó đang quay tròn. Thời Quyết đi tới, cậu tắt máy rồi lấy một tấm chăn mỏng đắp lên cho Ngô Nguyệt Kỳ.

Động tác rất nhẹ, nhưng Ngô Nguyệt Kỳ vẫn tỉnh.

“... A? Con về rồi?”

Bà nhú mày, dường như vẫn còn khó chịu, nhưng vẫn cố ngồi dậy.

“... Chưa ăn cơm phải không?”

“Ăn rồi ạ.”

Thời Quyết nói: “Con chỉ về xem thôi, mẹ ngủ tiếp đi.”

Cậu thu xếp cho Ngô Nguyệt Kỳ xong, rồi ra khỏi phòng.

Trong bếp, Thời Quyết đun một nồi nước nhỏ, sau đó lục gói mì ăn liền ra nấu.

Trong lúc chờ mì chín, Thời Quyết lấy từ túi ra chai thuốc nhỏ mắt, cầm giữa hai ngón tay, nghiêng người vào bàn.

Cậu nhìn một lúc, nồi mì kêu sùng sục.

Cậu mở chai thuốc nhỏ mắt, ngửa đầu nhỏ hai giọt.

Thời Quyết chớp mắt vài lần, thuốc nhỏ mắt chảy xuống.

Rồi chuyển sang mắt kia, nhỏ thêm vài giọt, lại chớp mắt.

Nói thật, cậu cũng không rõ mình đang làm gì.

... Thế này đã đủ chưa nhỉ?

Thời Quyết lấy điện thoại ra, mở camera trước.

Hoàn toàn không giống.

Cậu ta nhỏ thêm ít nữa.

Nhiều quá, suýt chảy vào miệng.

Cậu lấy khăn lau.

Rồi lại nhìn vào camera.

Thời Quyết nhìn một hồi lâu, như không nhận ra mình nữa.

... Khóc cần thêm gì nữa nhỉ?

Run rẩy?

Nức nở?

Thời Quyết chuẩn bị thử, cậu hít một hơi, lồng ngực vừa căng lên, đột nhiên phát hiện có ai đó bên cạnh. Cậu quay đầu lại, thấy Ngô Nguyệt Kỳ tay vịn vào khung cửa, đang nhìn về phía này.

Lúc này, Thời Quyết cầm một tay chai thuốc nhỏ mắt, một tay cầm điện thoại, trên vai khoác khăn mặt, mặt đầy thuốc nhỏ mắt, vừa hít một hơi sâu, vừa giữ yên hơi thở.

Cậu thấy Ngô Nguyệt Kỳ đến, theo phản xạ muốn giả vờ một chút, mắt hơi nhắm lại...

Ngô Nguyệt Kỳ nhìn dáng vẻ của cậu, bà kinh ngạc hỏi: "Con đang làm gì vậy?"

Bà chỉ nói một câu, Thời Quyết đột nhiên không thể nhịn được. Cậu bật cười, nước bọt suýt phun ra ngoài, cậu ngồi xổm dựa vào bếp, lấy tay che mặt.

Ngô Nguyệt Kỳ lại hỏi: "Con đang làm gì vậy?"

Thời Quyết cười đến mức thở dốc, cậu dùng khăn mặt trên vai lau khô mặt rồi nói: "... Không sao đâu mẹ."

Giọng nói cũng khẽ run: "... Con chuẩn bị giả vờ khóc ấy mà."

"Cái gì?"

Ngô Nguyệt Kỳ tưởng mình nghe nhầm, bà nhíu mày hỏi lại: "Con chuẩn bị gì cơ?"

“Giả vờ khóc.”

Ngô Nguyệt Kỳ không hiểu: “Tại sao phải giả vờ khóc?”

Thời Quyết đáp: “Để lừa mẹ đi bệnh viện.”

Nói xong, cậu lại không nhin được mà cười thêm vài tiếng.

Ngô Nguyệt Kỳ mất vài giây mới phản ứng lại.

“Giả vờ khóc lừa mẹ đi bệnh viện?”

“Vâng.”

Thời Quyết vuốt vuốt tóc: “Một bạn học nghĩ ra chiêu này cho con, cậu ấy nói nếu cứng rắn không được thì cứ khóc, mẹ thấy chắc chắn sẽ không chịu nổi.”

Ngô Nguyệt Kỳ nghe xong không biết nên khóc hay cười, cũng không biết nói gì. Bà nhìn Thời Quyết đang ngồi xồm dựa vào tủ bếp. Sau một hồi bất đắc dĩ, trong lòng lại cảm động, bà nói: “Chỉ là dạo này trời lạnh, hễ trời lạnh là dễ bị thể này, bao năm rồi, chẳng có gì đâu.”

Thời Quyết trả lời: “Vâng.”

Cậu gấp gọn khăn mặt rồi đứng lên, sau đó đổ mì gói đã nấu xong ra bát.

Ngô Nguyệt Kỳ nhú mày nói: “Chẳng phải con nói là ăn rồi sao?”

Thời Quyết đáp: “Lại đói rồi.”

Buổi trưa, trong căn nhà nhỏ yên tĩnh và trầm lặng, bóng dáng Thời Quyết hiện lên trong mắt Ngô Nguyệt Kỳ, bà có chút thoáng qua

cảm giác mơ hồ. Cậu bé gầy gò tuần tú ngày nào, chẳng biết từ khi nào đã cao lớn vững chãi như vậy. Bà nghĩ đến người cha bạc mệnh của cậu, nghĩ đến tuổi thơ phiêu bạt không ổn định của cậu, trong lòng thấy chua xót, cuối cùng bà nói: "Nếu con thực sự không yên tâm, tuần sau hai mẹ con mình tìm một ngày đi bệnh viện, tiện thể lấy ít thuốc luôn."

Thời Quyết cầm đũa khuấy canh mì, cậu quay đầu nhìn bà, nói: "Được."

Ngô Nguyệt Kỳ: "Trong tủ lạnh có thịt bò ngâm sẵn."

Thời Quyết: "Mẹ về nghỉ ngơi đi, con tự cắt."

Ngô Nguyệt Kỳ quay người đi ra ngoài, bà nói thêm: "Còn có dưa chua, củ cải và đậu bắp đều đã ngâm rồi, nếu con muốn ăn thì lấy một ít."

Sau đó bà về phòng.

Thời Quyết đặt bát mì lên bàn, lại vào tủ lạnh lấy thịt bò và dưa chua, cắt một ít rồi ăn cùng.

Sau khi ăn no uống đủ, cơn buồn ngủ ập đến, cậu nhìn đồng hồ, còn có thể nghỉ ngơi nửa tiếng nữa rồi trở lại trường.

Thời Quyết quay lại phòng ngủ, như một cánh cửa gỗ bị bật ra, rơi vào giường.

Chăn ga gối đệm là mùi hương quen thuộc nhất, hể nghĩ thấy là mắt cậu không mở ra nổi. Cậu sợ ngủ quên nên lấy điện thoại ra đặt báo thức.

Có chút chói mắt, mới phát hiện rèm cửa quên kéo.

Cậu nhắm mắt lại, rõ ràng buồn ngủ muốn chết, nhưng lại không

ngủ được, thần kinh như bị kích thích, đầu cảm thấy đau nhói. Cậu cảm thấy bên cạnh có chút cộm, từ trong túi mò ra một thứ, chính là chai thuốc nhỏ mắt.

Thân chai trong suốt, bên trong là dung dịch màu hồng, vừa mới dùng xong, mùi hương cũng là mùi hoa hồng, đã bị bóp ra một nửa.

Chai thuốc hương ra ngoài cửa sổ, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Thời Quyết nhìn một lúc, cuối cùng thả tay xuống. Cậu thở ra một hơi, mặt dần dần vui vào ga giường.

Lúc này, Từ Vân Ni đang học hát dưới giàn hoa.

Giàn hoa tử đằng, nhưng hoa đã qua mùa từ lâu, chỉ còn lại những cành dây leo, phủ kín hành lang sơn trắng chạm khắc, nằm ở góc đông bắc của khuôn viên trường.

“Giọng cậu hát thật khó nghe.”

Vương Thái Lâm thẳng thắn nói: “Người không có ngũ âm như vậy thật hiếm thấy!”

Từ Vân Ni đáp trả: “Giọng tôi hát khó nghe bằng giọng cậu nói không, thầy Vương?”

Vương Thái Lâm cười nói: “Để tôi hát lại lần cuối cho cậu nghe.”

Thầy Vương lại bắt đầu biểu diễn mẫu.

Thực ra Từ Vân Ni cảm thấy, Vương Thái Lâm chỉ là muốn tìm lý do để khoe giọng hát.

Khi Thời Quyết vào trường, ban đầu cậu không nhìn thấy đội học hát ở góc.

Cậu nhìn thấy ai trước tiên?

Đình Khả Mạnh.

Bạn học Đình Khả Mạnh đang nấp sau một cái cây, trong tay cầm máy ảnh, lén lút chụp về một hướng nào đó.

Thời Quyết nhìn qua bên đó thì thấy Từ Vân Ni và mọi người, cậu không đi qua, mà tiến đến phía sau Đình Khả Mạnh.

Đình Khả Mạnh đang kiểm tra ảnh, thấy ánh sáng phía trên tối đi, cô nàng ngẩng đầu lên.

“... Ê?”

Thời Quyết lấy máy ảnh từ tay cô nàng.

Đình Khả Mạnh chủ động thú nhận: “À... tôi đang chụp Vương Thái Lâm, là cậu bảo tôi chụp, nhưng cậu ấy tạo dáng cứng nhắc quá, tôi chỉ có thể thử chụp lén thôi.”

Thời Quyết lật xem vài bức, cậu dừng lại ở một bức ảnh, đó là ảnh của Từ Vân Ni. Cô đang cầm bản nhạc, đầu hơi cúi, Lưu Lê ở bên cạnh đang giảng giải gì đó cho cô.

Bầu trời phía sau xanh như tranh vẽ.

“Sao cậu lại chụp cậu ấy?”

“Ai cơ?”

Đình Khả Mạnh ghé đầu qua nhìn.

“À, Từ Vân Ni à, tiện tay chụp thôi.”

Dưới giàn hoa tử đằng, Tưởng Duệ phát hiện ra Thời Quyết và Đình

Khả Mạnh trước. Cậu ta hích Vương Thái Lâm, Vương Thái Lâm liền hướng về phía này gọi một tiếng.

“Ê!”

Thời Quyết cầm máy ảnh đi tới.

Đình Khả Mạnh cẩn thận theo sau.

Wong Thái Lâm thấy máy ảnh liền nói: “Đình Khả Mạnh, bộ ảnh của tôi tiến triển thế nào rồi?”

Đình Khả Mạnh nói: “Đã chụp được khá nhiều rồi...”

Thời Quyết đưa máy ảnh cho Vương Thái Lâm, cậu ta cầm lấy kiểm tra.

“Hề, cậu còn chụp Từ Vân Ni nữa.”

Từ Vân Ni nghe thấy, cô cũng tiến tới xem.

Đình Khả Mạnh hỏi Từ Vân Ni: “Cậu thích không? Mình làm cho cậu một tấm card nhé, gần đây mình mới nâng cấp mẫu thẻ, phủ kim tuyến lấp lánh hai mặt, cậu gặp may rồi đấy.”

Wong Thái Lâm: “Để tôi xem tiếp ảnh của tôi...”

Cậu ta lật lại, chọn những bức ảnh của mình.

Thời Quyết không ở lại nữa, cậu đi về phía khu phòng học. Từ Vân Ni nhìn thấy, cô chào Lưu Lê một tiếng rồi cũng đi theo.

“Lớp trưởng, thế nào rồi?” Cô hỏi.

“Thế nào là thế nào?”

“Mẹ cậu thế nào rồi, cậu làm theo kế hoạch chưa?”

“Chưa.”

“Hả?”

“Tôi lại khuyên một chút, mẹ tôi đồng ý rồi.”

Cậu lấy chai thuốc nhỏ mắt ra trả lại cô, Từ Vân Ni nhận lấy nhìn rồi hỏi: “Sao ít đi nhiều thế này?”

Cậu đã rửa mặt rồi.

Thời Quyết trả lời: “Tôi mở ra thử, đổ hết vào người.”

Cậu có vẻ không hài lòng lắm.

“Chất lượng không ổn lắm.”

“Đồ à?”

Từ Vân Ni vắn nắn.

“Tôi dùng lâu rồi mà không bị đổ, chắc là bị rò rồi?”

Thời Quyết liếc nhìn cô, thấy cô đang chăm chú kiểm tra chai thuốc, lông mày cậu hơi nhíu lại.

“Cậu học xong bài hát trường chưa?” Cậu hỏi.

“Gần xong rồi.”

“Hát cho tôi nghe thử xem.”

“Thôi đi...”

Thời Quyết: “Vương Thái Lâm dạy không rõ ràng à?”

Từ Vân Ni: “Không phải, là do tôi kém hiểu. Lớp trưởng, cậu hát hay không?”

Thời Quyết: “Không bằng người cậu thích nhất.”

“... Cái gì?”

Từ Vân Ni bối rối.

“Người tôi thích nhất?”

Ngay khi vừa nói xong, cô đột nhiên nhớ đến ID của mình trên nền tảng livestream – Thích Kỳ Lân Cay Thái Sơn nhất.

Từ Vân Ni thở dài nói: “Là đùa thôi mà.”

Khi đến tầng ba, rẽ vào hành lang, cô lại nói: “Anh cậu nói cậu có năng khiếu âm nhạc hơn cả vũ đạo.”

Thời Quyết đáp lại: “Anh ấy thôi phồng thôi.”

Hai người một trước một sau bước vào lớp.

Chương 30: Công dân nhiệt tình Tiểu Từ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dù muốn hay không muốn thể hiện tài năng âm nhạc của mình, trong nháy mắt cũng đã đến ngày ghi hình.

Ngày hôm trước, Thời Quyết xin nghỉ để đưa Ngô Nguyệt Kỳ đi bệnh viện kiểm tra suốt cả ngày.

Ngô Nguyệt Kỳ không phải do mắc bệnh mới bị như vậy, mà là do khi còn nhỏ bà bị ngã từ trên cao, làm biến dạng cột sống, gây nên tật nguyền. Khi tuổi tác càng cao, ảnh hưởng đến chức năng tim phổi và áp lực lên dây thần kinh cột sống càng nghiêm trọng.

Thời Quyết tự đi lấy kết quả kiểm tra, cậu tìm gặp bác sĩ. Bác sĩ nói với cậu rằng tình trạng của Ngô Nguyệt Kỳ, uống thuốc chỉ có thể tạm thời giảm bớt, cuối cùng vẫn phải dựa vào phẫu thuật.

“Phẫu thuật có an toàn không?”

“Tình trạng của bà ấy thuộc loại phẫu thuật vẹo cột sống phức tạp, khó khăn hơn một chút, nhưng nhìn chung vẫn khá ổn định. Bà ấy chưa đến năm mươi tuổi, nên làm sớm khi còn trẻ, tình trạng hồi phục cũng sẽ tốt hơn.”

“Phẫu thuật tốn khoảng bao nhiêu tiền?”

“Bà ấy có bảo hiểm y tế không?”

“Không có.”

Bác sĩ dừng lại, sau đó nói: “Vây chi phí này có thể khá cao, sau phẫu thuật việc dưỡng bệnh rất quan trọng, cần phải đeo nẹp cẩn thận rồi tiến hành tập luyện phục hồi chức năng, luôn phải có người bên cạnh.”

Thời Quyết ra khỏi bệnh viện, vừa nghĩ vừa đi dọc theo con đường.

Khi đi qua một quán cà phê, quán đang phát nhạc.

Cậu dừng bước, suy nghĩ bị ngắt quãng trong chốc lát.

Trong quán đang phát bài hát mới của Lâm Nghiên, bài này đạt được thành tích khá tốt, Thời Quyết đã nghe thấy nó nhiều lần ở bên ngoài.

Cậu đứng ở cửa quán cà phê chầm một điệu thuốc.

Đột nhiên, từ trong bụi cây gần đó nhảy ra một con mèo hoang, làm người qua đường giật mình. Thời Quyết không hề động đậy, ánh mắt lạnh lùng suy nghĩ, lần sau giá phải cao hơn một chút.

Đến ngày ghi hình.

Không phụ lòng hiệu trưởng cầu nguyện hàng đêm, thời tiết thật sự rất tốt.

Trời trong xanh không một gợn mây.

Buổi sáng chuẩn bị, dự kiến buổi chiều sẽ quay.

Trưa khi tan học, Từ Vân Ni được gọi đi giúp sắp xếp sân khấu hợp xướng, khu vực biểu diễn ngay trước cột cờ, sân khấu phía sau đã được kéo căng bằng rôn, đàn piano tam giác phía trước cũng đã

được mang ra, ghế ngồi của dàn nhạc được đặt trên thảm đỏ, cùng với các thiết bị âm thanh và quay phim, dây điện kéo đầy đất.

Buổi trưa nghỉ ngơi, Thời Quyết bị thầy trưởng khối gọi đi.

Từ Vân Ni ăn một bữa đơn giản, cùng nhóm trợ lý bận rộn suốt buổi trưa, sau đó không còn việc gì cho cô nữa, tiết học đầu tiên buổi chiều cô vẫn trở lại lớp học như thường lệ.

Sân trường đang trong giai đoạn điều chỉnh cuối cùng.

Các học sinh ngồi gần cửa sổ đều nhìn ra ngoài, dường như có gì đó hấp dẫn, họ xoay người như bánh quay, cười nói thảo luận với nhau.

Thỉnh thoảng ngoài cửa sổ vang lên tiếng piano.

Sau giờ học, Sếp Hoa vào lớp gọi những học sinh tham gia hợp xướng xuống lầu.

Từ Vân Ni uống một ngụm nước để làm ẩm cổ họng, rồi cùng đoàn người đi xuống.

Trên thảm đỏ, Thời Quyết cầm bản nhạc, cậu đang trao đổi với hai ca sĩ chính.

Ba người đều không mặc đồng phục, đã trang điểm, hai nam sinh mặc vest đen, nữ sinh thì mặc váy lễ phục màu đỏ.

Tạo hình của Thời Quyết hôm nay trông quý củ hơn nhiều so với lần ở quán bar, chỉ đơn giản là vuốt tóc ra sau, lộ ra trán và đôi mắt, mặc vest chỉnh tề, không đeo trang sức.

Từ Vân Ni đứng vào vị trí của mình, cô nhìn vào bản nhạc, sau đó lại liếc nhìn về phía trước.

Cũng là vest, kiểu dáng cũng tương tự, nhưng khi mặc trên người

Thời Quyết, cảm giác hoàn toàn khác so với ca sĩ chính bên cạnh cậu. Lớp trưởng Thời mặc gì cũng là phong cách của mình, dù đứng hơi lệch, áo khoác mở ra, bên trong chiếc sơ mi cũng có sự kiên định kỳ lạ nào đó. Cậu không cài nút đến cuối cùng, cổ áo dựng đứng hai bên tách ra, như một bông hoa lily nở rộ.

Trưởng khối và giáo viên âm nhạc đang sắp xếp đội hình.

Buổi hình nhanh chóng bắt đầu.

Từ Vân Ni và Vương Thái Lâm đã luyện bài hát của trường, dù có lệch nhịp, nhưng nhịp điệu đều chuẩn, theo phản ứng cơ thể, cùng hát với mọi người.

Giọng cô cao vút, nhìn về phía xa.

Trong khoảnh khắc đó, cô nghĩ, rốt cuộc nghệ thuật là gì?

Cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu, chỉ là lúc này, bầu trời xanh, mây trắng, tán cây xanh xa xăm, phím đàn đen trắng gần kề, âm nhạc chảy như nước, tiếng hát của bạn học, thậm chí hiệu trưởng nhiệt huyết chỉ huy ngoài ống kính, tất cả những thứ này kết hợp lại, thực sự khiến lòng người tràn đầy hứng khởi và trong trẻo.

Lời bài hát viết thật hay...

Kỷ niệm gặp gỡ của bạn và tôi, hóa thành bầu trời đầy sao. Chúc con đường phía trước, tỏa sáng với tuổi thanh xuân trắng tinh khôi.

Quay tổng cộng ba lần, lãnh đạo cuối cùng cũng hài lòng, sau đó giải tán đội hình.

Giáo viên âm nhạc phụ trách thu âm dường như còn chuyện muốn nói với Thời Quyết nên đã gọi cậu đi. Từ Vân Ni và mấy thành viên trong nhóm dọn dẹp khu vực biểu diễn, còn những người khác đều trở lại lớp tiếp tục tự học.

Họ mất gần hai tiếng mới dọn dẹp xong, trở lại lớp học thêm một tiết rồi chuẩn bị tan học.

Vương Thái Lâm đến gọi cô, nói lát nữa cùng nhau đi ăn.

Thường thì Lưu Lê sẽ đến gọi cô, lần này lại là Vương Thái Lâm tự mình đến, cậu ta còn nở nụ cười, tâm trạng rất tốt.

Từ Vân Ni hỏi: “Anh Vương, gặp chuyện gì mà vui thế?”

Vương Thái Lâm đáp lời cô: “Không có gì đâu, đi thôi, họ đang đợi ở ngoài rồi.”

Từ Vân Ni nói: “Được, lát nữa tôi cần ghé tiệm tiện lợi mua ít giấy và bút đỏ.”

Khi họ đang nói chuyện, hành lang đông đúc, Thời Quyết cũng quay lại.

Cậu vẫn chưa kịp thay bộ vest, Từ Vân Ni gọi lại: “Lớp trưởng, cậu đi đâu vậy?”

Thời Quyết bước tới: “Đi nghe thử âm thanh.”

“Lát nữa cậu còn việc gì không?”

“Không còn gì.”

“Bọn tôi chuẩn bị đi ăn, cậu đi cùng không? Nhà cậu hôm nay có mở cửa không?”

Thời Quyết nói: “Có mở, các cậu đợi tôi ở cổng một chút.”

Từ Vân Ni và Vương Thái Lâm cùng ra khỏi cổng trường, Tưởng Duệ và Lưu Lê đã đợi ở đó, Từ Vân Ni đi đến tiệm tiện lợi, khi quay lại thì

Thời Quyết cũng đã ra.

Mọi người cùng nhau đi đến quán mì quen thuộc.

Quán mì không xa trường học, trên đường có nhiều cửa hàng nhỏ. Đến tối, đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng chiếu đầy đất.

Trên đường, họ nói về buổi quay hình buổi chiều.

Tưởng Duệ kéo Vương Thái Lâm lại, dường như có chuyện muốn nói nhỏ với cậu ta.

Từ Vân Ni nhìn Thời Quyết vài lần, cảm giác cậu dường như có tâm sự, hôm qua cậu cả ngày không đến trường, chắc là cùng Ngô Nguyệt Kỳ đi kiểm tra sức khỏe.

Có lẽ kết quả không tốt?

Thời Quyết chú ý đến ánh mắt của cô, cậu nhìn lại.

Từ Vân Ni nói: "Lớp trưởng, bộ đồ này của cậu đẹp quá."

"Ờ."

Cậu nhướng mày: "Coi như cậu cũng có mắt thẩm mỹ, bộ đồ này có lai lịch đấy."

Vương Thái Lâm nghe thấy thì quay đầu lại nhìn, rồi sờ vào bộ đồ.

"Lai lịch gì?" Cậu ta hỏi.

"Chà! Không phải là hàng cao cấp đấy chứ?"

"Đúng rồi, tôi đặt may của bà Lưu dưới lầu nhà tôi, một bộ 700 tệ (*)."

Vương Thái Lâm cười lớn.

Thực ra nhìn qua đã biết đồ không đắt, chỉ nhìn mấy đường chỉ lộ ra cũng đủ rõ.

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, cậu mặc vào trông như 70,000 tệ (**)
ấy.”

Thời Quyết hỏi lại: “Cậu đang chế giễu tôi đấy à?”

“Tôi nói thật mà.”

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng mặc đồ vest này, thật là trẻ trung, phong độ, lại mang chút bí ẩn.”

“Tôi là Gatsby (***) à?”

Từ Vân Ni ngạc nhiên, cô thốt lên: “Cậu còn biết cả Gatsby á?”

Thời Quyết liếc cô một cái, Từ Vân Ni chậm hiểu, cảm thấy mình nói câu này thật không suy nghĩ. Cô định nói gì đó để chữa ngượng thì Thời Quyết đã dừng bước.

Cậu quay người, tiến lại gần cô, hơi cúi xuống, ánh mắt ngang tầm cô.

“Từ Vân Ni, tôi còn biết đọc chữ đấy, cậu sợ chưa?”

Giọng nói thật nhẹ nhàng, như đang trêu đùa trẻ con.

Cậu nhẹ cười, sau đó đứng thẳng người.

Trong khoảnh khắc quay đi, gió thổi tung tóc và vạt áo cậu, cùng với nụ cười nhẹ nhàng.

Tâm trạng cậu rõ ràng không tốt lắm, nhưng vẫn có thể cười.

Thời Quyết đi một đoạn thì phát hiện Từ Vân Ni không theo kịp, cậu quay đầu lại nhìn cô.

“Đi thôi, sao thế?”

Từ Vân Ni cũng không rõ sao lại thế, cô chỉ biết cảm giác này thật kỳ lạ, như bị một điểm nào đó bất ngờ chạm tới.

Từ Vân Ni bước tới trước.

“Lớp trưởng, mẹ cậu kiểm tra thế nào?” Cô hỏi.

“Cũng tạm, không khác trước lắm.”

“Phải điều trị sao?”

“Trước mắt là nghỉ ngơi dưỡng bệnh.”

“Nếu cần giúp gì thì nói nhé.”

Cậu nhìn cô: “Cậu là máy ước nguyện à? Chuyện gì cũng tìm cậu nói?”

“Tôi là công dân nhiệt tình Tiểu Từ.”

“Ha.”

Thời Quyết cảm nhận được cô đang cố gắng làm cậu vui, cậu đưa tay lên, nhẹ nhàng nhấn vào đầu cô.

Vẫn có chút lực, Từ Vân Ni bị ấn nhẹ, tầm nhìn hạ xuống đất, cô không nói gì.

Không lâu sau, họ đã đến quán mì quen thuộc.

Thời Quyết vào trong thì đi thẳng vào bếp giúp Ngô Nguyệt Kỳ.

Từ Vân Ni và các bạn tìm được một chỗ trống, nhìn qua thực đơn trên bàn thì thấy nhiều món đã hết. Có vẻ như Ngô Nguyệt Kỳ vì để chăm sóc sức khỏe nên cố ý giảm lượng chế biến. Mì bò cà chua cũng không còn, Từ Vân Ni đành đổi sang mì gà hầm.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, không khác gì thường ngày.

Đang ăn dở, Từ Vân Ni nhận ra ba người kia ăn rất chậm, bèn hỏi: “Các cậu sao thế?”

Vương Thái Lâm đáp: “Hả? Sao cơ?”

Từ Vân Ni chỉ vào bát mì của họ: “Sao các cậu ăn chậm thế?”

“Có gì mà phải gấp.”

Vương Thái Lâm thản nhiên nói: “Đến đây đâu phải chỉ để ăn.”

Từ Vân Ni thắc mắc: “Không ăn thì đến làm gì?”

Vương Thái Lâm liếm môi, cười kỳ quặc, Lưu Lê bên cạnh cũng nhướn mày nhưng không nói gì, còn Tưởng Duệ thì chỉ cúi đầu ăn.

Từ Vân Ni nhìn họ, cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

“Sao thế? Có chuyện gì à?”

Vương Thái Lâm gãi đầu, hờ hững nói: “Không có gì.”

Cậu ta chạm khuỷu tay vào Tưởng Duệ rồi nhìn một cái một cái, nhưng Tưởng Duệ vẫn chỉ cúi đầu ăn.

Từ Vân Ni thấy mặt cậu ta đỏ bừng lên vì nóng.

Vương Thái Lâm thấy vậy thì cười khẩy, có vẻ không hài lòng.

“Cậu đúng là nhát gan.”

Tưởng Duệ phản đối mạnh mẽ: “Tôi không nhát gan!”

Vương Thái Lâm: “Vậy nói đi.”

Từ Vân Ni nghe mà khó hiểu: “Nói gì?”

Còn chưa kịp hỏi rõ thì bên kia Thời Quyết đã xong việc, từ phòng bếp bước ra. Cậu đã cởi áo vest, chỉ còn mặc áo sơ mi trắng và quần tây, thắt lưng đen, tóc chải ngược, khuôn mặt sạch sẽ và cao ráo.

Cậu vẫn giống lần trước, kéo bàn bên cạnh lại, ngồi xuống cạnh Vương Thái Lâm, rồi bắt đầu thêm dầu ớt vào bát mì.

Bên cạnh, Vương Thái Lâm thì thầm với Tưởng Duệ vài câu, sau đó nhỏ giọng bảo: “Đi đi.”

Tưởng Duệ mím môi, như đã quyết định.

“À ừm..”

Cậu ta nói với Từ Vân Ni: “Cậu có thể ra ngoài một lát không?”

Từ Vân Ni hỏi: “Ra ngoài á? Đi đâu?”

Tưởng Duệ không ngờ bị hỏi ngược lại, cậu ta lúng túng nói: “Chỉ là... ra ngoài, tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Từ Vân Ni nhìn vào mắt Tưởng Duệ, ban đầu cậu ta còn dám nhìn lại, nhưng nhanh chóng ánh mắt bắt đầu lảng tránh. Tay cậu ta đặt sang bên, dường như có gì đó. Từ Vân Ni liếc nhìn, phát hiện đó là một túi nhỏ.

Từ Vân Ni tưởng trong túi có sách nên hỏi: “Sao vậy? Lại có bài nào không biết làm à?”

Lưu Lê không nhìn được mà cười khế. Tưởng Duệ lúng túng: “Không phải...”

Thời Quyết đã chuẩn bị xong bát mì cay đặc biệt, cậu liếc nhìn Tưởng Duệ rồi hờ hững nói: “Mặt đỏ vậy? Không phải định tỏ tình đấy chứ?”

Chú thích:

(*) 700 tệ tương đương với khoảng 2.3 triệu VND

(**) 70,000 tệ tương đương với khoảng 230 triệu VND

(***) Gatsby là nhân vật chính trong tiểu thuyết “The Great Gatsby” của F. Scott Fitzgerald, biểu tượng cho sự giàu có và mộng ước của thập niên 1920 tại Mỹ.

“The Great Gatsby” đã được chuyển thể thành phim nhiều lần. Một trong những phiên bản nổi tiếng nhất là bộ phim năm 2013 do Baz Luhrmann đạo diễn, với Leonardo DiCaprio trong vai Jay Gatsby, Tobey Maguire trong vai Nick Carraway, và Carey Mulligan trong vai Daisy Buchanan. Bộ phim này nổi bật với phong cách hình ảnh ấn tượng và nhạc nền hiện đại.

[Click để xem ảnh](#)

Leonardo DiCaprio trong vai Jay Gatsby

Chương 31: Cậu nói đùa gì mà tôi không hiểu?

Sau khi cậu nói xong, không ai nói thêm gì nữa.

Thời Quyết dùng đũa gấp mì, trộn lẫn dầu ớt vào. Khi đang trộn dở, cậu mới nhận ra không khí có vẻ ngưng ngưng, cậu liếc nhìn mọi người và dừng lại ở Tưởng Duệ, rồi ngạc nhiên nói: "...Không phải chứ, tôi chỉ đùa thôi mà."

Vương Thái Lâm cười gượng, còn Tưởng Duệ đập bàn, quyết tâm nói với Từ Vân Ni: "Cậu ra đây một lát." Rồi cậu ta bước ra khỏi quán trước.

Từ Vân Ni nhìn về phía cửa, rồi lại nhìn Vương Thái Lâm. Vương Thái Lâm thúc giục: "Đi đi, làm gì vậy? Đừng để bạn tôi đợi."

Từ Vân Ni đặt đũa xuống và bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Lưu Lê và Vương Thái Lâm liền vươn cổ ra nhìn về phía ngoài.

"Này... này này."

Thời Quyết dùng khuỷu tay thúc vào Vương Thái Lâm.

"Hay là chúng ta đổi chỗ đi?"

Cậu ta suýt nữa ngã lên người cậu.

--

“Ồ, không cần.” Vương Thái Lâm ngồi lại chỗ cũ.

“Cậu ấy đưa gì đó rồi kìa!”

Lưu Lê bắt đầu tường thuật trực tiếp: “Có vẻ bắt đầu nói chuyện rồi. Chắc... Tưởng Duệ có thể ngẩng đầu lên không? Cậu ấy vốn đã không cao rồi!”

Bên ngoài, dưới tán cây dương.

Từ Vân Ni nhìn người trước mặt.

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô đối diện riêng với Tưởng Duệ, không ngờ lại là vì lý do này.

Điều này khá bất ngờ, bởi vẻ ngoài của cô trông có vẻ là một học sinh ngoan hiền, nhưng thực tế Từ Vân Ni lại khá được lòng các bạn khác giới. Có lẽ do tính cách dễ gần? Cô cũng không rõ, chỉ biết rằng từ nhỏ đến lớn, cô đã nhận được khá nhiều lời tỏ tình.

Nghĩ kỹ lại, dường như mới gần đây cô cũng nhận được một lời tỏ tình?

...Lần đó chắc không tính.

Lần đầu tiên Từ Vân Ni nhận được lời tỏ tình là khi còn học tiểu học, khi mà cô chưa hiểu gì, hoặc có thể nói là vừa mới bắt đầu hiểu. Lớp phó thể dục của lớp đã gọi cô ra bãi đậu xe đạp để bày tỏ tình cảm.

Lý do là gì nhỉ? Có vẻ như lớp của họ đã thi đấu bóng đá với lớp khác, trọng tài xử lý không công bằng, lớp phó không hài lòng nhưng cậu ta vụng về không nói được. Từ Vân Ni cũng xem trận đấu và thấy trọng tài thiên vị rõ ràng, nên đã giúp cậu ta đi gặp giáo viên thể dục để đòi lại công bằng. Cuối cùng, họ còn đi tới văn phòng hiệu trưởng và đạt được quyết định đá lại trận đấu. Sau đó, đội của họ thắng trận, vài ngày sau lớp phó đã gọi Từ Vân Ni ra bãi

đậu xe đạp để tỏ tình.

Buổi tỏ tình ở bãi đậu xe kéo dài hai ngày, ngày đầu tiên lớp phó nói rõ ý định của mình, Từ Vân Ni hoàn toàn không ngờ tới nên đã từ chối ngay. Lớp phó cảm thấy quyết định của cô quá vội vàng, nên bảo cô về suy nghĩ lại và ngày hôm sau sẽ trả lời.

Từ Vân Ni về nhà kể chuyện này cho bố mẹ nghe, Lý Ân Đình rất hào hứng.

“Có phải là cậu bạn đá bóng giỏi nhất lớp không? Cậu bé tỏ tình với con à! Thế nào, con có cảm giác gì không?”

“...Cảm giác gì ạ?”

“Người ta tỏ tình với con mà! Con không có chút cảm xúc nào à?”

Từ Vân Ni nhớ lại toàn bộ sự việc, cô nghĩ rằng, họ thực sự đã thiết lập một tình bạn cách mạng thông qua việc cùng nhau đòi lại công bằng, nhưng...

Từ Vân Ni thật thà nói: “Con thấy tình cảm của cậu ấy đến rất bàng quơ và trẻ con.”

Lý Ân Đình ngao ngán nhìn sang Từ Chí Khôn.

Từ Chí Khôn nói với Từ Vân Ni: “Ni Ni, con nói đúng, tình cảm không phải là chuyện đùa. Chỉ vì một trận bóng mà tỏ tình thì quá vô trách nhiệm. Cậu bé chỉ nghĩ cho bản thân, ở độ tuổi này cậu bé có khả năng gánh vác mối quan hệ tình cảm không? Các con còn một năm nữa là tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp sẽ ra sao?”

Lý Ân Đình nghe vậy, tròn mắt: “Trời ơi, bọn trẻ 11-12 tuổi mà nói chuyện trách nhiệm với tình cảm à, đây là tuổi thơ bông bột chứ!”

Bà kéo Từ Vân Ni lại bên sofa: “Đừng nghe bố con, ông ấy chỉ không

vui vì có người dám mơ tưởng con gái ông ấy thôi.”

Từ Vân Ni nói: “Con thấy bố nói rất đúng.”

Từ Chí Khôn ngồi một bên tiếp tục xem tài liệu.

“Lý lẽ thì đúng, nhưng không phải cái gì cũng giải thích được bằng lý lẽ.” Lý Ân Đình vuốt tóc Từ Vân Ni.

“Con nên hồn nhiên hơn một chút, đừng để bố con biến con thành người cổ hủ, cuộc sống không thể trải nghiệm chỉ bằng lý lẽ.”

Từ Vân Ni không bận tâm lời mẹ nói.

Cô vẫn cho rằng, phán đoán của bố cô là chín chắn và đúng đắn hơn.

Ngày hôm sau, Từ Vân Ni lại gặp lớp trưởng thể dục ở bãi đậu xe.

Khả năng diễn đạt của lớp trưởng kém, nói chuyện với cô còn lúng túng hơn khi nói với giáo viên thể dục. Cuối cùng, Từ Vân Ni chỉ biết giúp cậu ta diễn đạt lại suy nghĩ, sau đó cố gắng tìm ra cách từ chối mà không làm tổn thương cậu ấy.

Giờ đây, tình huống này lại giống như tái diễn.

“...Sao cậu không nói gì?” Tưởng Duệ cúi đầu hỏi.

Từ Vân Ni hoàn hồn, cô hỏi cậu ta: “Vì sao cậu thích tôi?”

Tưởng Duệ ngẩn người, nhỏ giọng nói: “Không vì sao cả.”

Từ Vân Ni: “Có phải vì tôi giảng bài cho cậu không?”

“Hả?”

Tưởng Duệ bồi rồi: “Không phải...”

Toàn bộ hiểu biết của Từ Vân Ni về Tưởng Duệ chỉ dừng lại ở cái nhãn “bạn của Vương Thái Lâm”. Tưởng Duệ theo Vương Thái Lâm nhưng hoàn toàn không học được sự ngạo nghễ của cậu ta, thậm chí còn không bằng sự phóng khoáng của Lưu Lê, rất dễ bị làm cho đỏ mặt.

Giống như bây giờ.

“Cảm ơn cậu đã thích tôi, nhưng chúng ta còn quá nhỏ, chưa đủ trưởng thành để gánh vác trách nhiệm này.”

Từ Vân Ni lại sử dụng lời khuyên của bố năm xưa.

“Hơn nữa bây giờ là lớp 12, đây là giai đoạn rất quan trọng.”

Tưởng Duệ cúi đầu không nói gì.

“Chúng ta có thể làm bạn.”

Từ Vân Ni tiếp tục: “Cùng nhau cố gắng, ít nhất hãy hoàn thành tốt những việc hiện tại, rồi mới nghĩ đến chuyện khác.”

Trong quán.

Lưu Lê nói: “Này, về rồi về rồi!”

Cửa quán mở ra, Tưởng Duệ bước vào, ngồi phịch xuống chỗ ngồi.

Vương Thái Lâm nhìn ra ngoài rồi hỏi: “Từ Vân Ni đâu?”

Tưởng Duệ trả lời: “Cậu ấy nói sẽ về trường trước.”

“Ồ ...” Vương Thái Lâm kéo dài giọng.

“Cậu ấy cũng biết ngại sao!”

Lưu Lê hỏi: “Thế nào rồi?”

Tưởng Duệ nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi thấy cũng ổn.”

“Cậu ấy đồng ý rồi?”

“Không hẳn, như tôi dự đoán, cậu ấy muốn tập trung vào học tập.”

Lưu Lê dừng lại, sau đó hỏi cậu ta: “Vậy ‘cũng ổn’ ở đâu?”

Tưởng Duệ nói: “Cậu ấy nói có thể làm bạn trước, cùng nhau cố gắng vượt qua giai đoạn cuối cấp này.”

Lưu Lê à một tiếng, Tưởng Duệ lại nói: “Nghĩa là sau kỳ thi đại học còn có cơ hội mà.”

Lưu Lê mở miệng, liếc nhìn Vương Thái Lâm.

“Anh Vương, cậu nghĩ cậu ấy có ý đó không?”

Tưởng Duệ nói: “Dù sao cậu ấy cũng không nói là không thể, tôi nghĩ là có ý đó.”

Vương Thái Lâm thẳng thắn nói: “Đó rõ ràng là cái cơ mà!”

Tưởng Duệ đáp lại: “Tôi không nghĩ đó là cái cơ. Tôi cũng nghĩ hiện tại nói chuyện này không có hy vọng lớn, cậu ấy sẽ chuyển đi, tôi chỉ muốn cậu ấy biết, rồi sau khi tốt nghiệp sẽ nói tiếp...”

Vương Thái Lâm nói: “Cậu còn đợi tốt nghiệp, tình cảm này bền bỉ nhỉ?”

Tưởng Duệ lăm bằm: “Ừ.”

Vương Thái Lâm nhìn cậu ta rồi nghiêng đầu hỏi: “Tôi chưa từng hỏi, cậu thích cậu ấy ở điểm nào?”

Tưởng Duệ nhìn vào bát mì, suy nghĩ một lúc, sau đó đột nhiên nói: “Tôi và cậu ấy có khẩu vị rất giống nhau.”

“Hả?”

“Tôi và cậu ấy đều thích cho nhiều giấm và mùi tây vào mì.”

Vương Thái Lâm ngạc nhiên nói: “Cậu đùa tôi à? Chỉ vậy thôi sao?!”

“Không phải tất cả, cậu ấy rất tốt, cũng khá xinh đẹp.”

“Xinh đẹp?” Vương Thái Lâm nhướn một bên lông mày, nghĩ ngợi một chút.

“Ừ, đúng là cũng tạm được.”

Thời Quyết ăn xong bát mì, cậu rút một tờ giấy lau miệng rồi lau bàn vài lần, vo tròn tờ giấy và ném vào bát mì.

“Hơn nữa tôi tính cậu ấy tốt, rất quyết đoán.”

Tưởng Duệ tiếp tục khen ngợi: “Đôi khi nhìn có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực ra rất nhân hậu, làm người khác cảm thấy rất yên tâm.”

“Ôi trời...”

Lưu Lê ở bên nghe không nổi nữa.

“Nghe buồn nôn chết đi được, bây giờ cậu định làm gì? Tự mình yêu đơn phương sao? Đợi đến khi thi xong à? Nếu cậu ấy thật sự chuyển đi, cậu chỉ còn lại giấc mơ mà thôi! Với điểm số của cậu, hai người có thể thi đỗ vào cùng một nơi không? Nếu ở xa nhau thì tỏ tình cái nỗi gì!”

Tưởng Duệ cúi đầu, Lưu Lê nói: “Nếu cậu thật sự không thể buông bỏ, hay là bọn tôi giúp cậu một tay trước khi cậu ấy chuyển đi nhé?”

Tưởng Duệ nghe vậy, không khỏi ngời thẳng dậy.

“Các cậu giúp bằng cách nào...”

“Không cần thiết đâu.”

Lời của cậu ta bị Thời Quyết ngắt lời.

Tưởng Duệ quay lại, Thời Quyết nhìn về phía này, vẻ mặt bình tĩnh: “Đeo bám người ta chẳng có ý nghĩa gì.”

Cậu nhìn Vương Thái Lâm: “Phải không?”

“Ừ.” Vương Thái Lâm đồng ý với quan điểm này.

“Chuyện này vẫn phải xuất phát từ hai phía.”

Tưởng Duệ cúi đầu, trông rất buồn.

Thời Quyết nhìn cậu ta chán nản như vậy, khuyên nhủ: “Tự tin lên, dù người có tốt đến đâu, nhưng nếu không thích cậu thì cũng không có ích gì. Đối xử tốt với bản thân mới là quan trọng nhất.”

Tưởng Duệ nghe mà ngơ ngác: “Tôi biết, chỉ là tôi cảm thấy cậu ấy...”

“Cậu cảm thấy thế nào?” Thời Quyết nói.

“Cậu chỉ đang nhất thời bốc đồng, rồi tự làm cho cậu ấy trở nên lý tưởng hơn thôi, làm gì tốt như cậu nói.”

Thời Quyết nói đến đây, cậu không để ý rằng cả ba người còn lại

đều dồn ánh mắt về một hướng.

Tưởng Duệ khẽ gọi một tiếng, nhưng tiếng của cậu ta quá nhỏ, Thời Quyết hoàn toàn không nghe thấy, tay cậu chỉ về phía Tưởng Duệ, tiếp tục nói: "Cậu còn nói cậu ấy đẹp, đẹp ở chỗ nào? Cậu bị ảo tưởng quá nặng rồi, nhìn cậu ấy ngày nào cũng làm ra vẻ nghiêm túc, chán chết đi được, đùa một chút cậu ấy cũng chưa chắc đã hiểu."

"Cậu nói đùa gì mà tôi không hiểu?"

Thời Quyết quay đầu lại, Từ Vân Ni đang đứng phía sau nhìn cậu.

Không lời nào được thốt ra.

Lưu Lê hỏi: "...Sao cậu quay lại rồi?"

Từ Vân Ni nói: "Tôi quên lấy đồ."

Cô lấy túi đồ từ ghế ngồi, trong đó có giấy và bút đỏ mà cô mua sau giờ học.

Cô lại nhìn Thời Quyết một lần nữa, cậu không nói gì.

Cô nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: "Thế tôi về trước đây, các cậu cứ tiếp tục trò chuyện." Rồi cô quay người đi thẳng ra ngoài.

Cửa quán vừa khép lại vài giây, không ai nói gì.

Vương Thái Lâm liếc mắt nhìn Thời Quyết. Cậu liếm môi, nhìn chăm chăm vào cửa ra vào mà không nói gì.

Lưu Lê che mặt, nhỏ giọng nói: "Ôi trời, ngại quá..."

Vương Thái Lâm nhớ lại cảnh vừa rồi, không nhin được mà mỉm cười, cậu ta nói với Tưởng Duệ: "...Cái này còn thú vị hơn cả việc

cậu tỏ tình đấy chứ?”

Thời Quyết không nói một lời.

Tưởng Duệ nhìn vào khuôn mặt khó chịu của Thời Quyết, cố gắng an ủi cậu: “Không sao đâu, Từ Vân Ni rất rộng lượng, cậu ấy sẽ không giận đâu...”

Cậu ta nói đến đây, thì thấy Thời Quyết nhìn lại.

Thời Quyết thư giãn, môi mấp má, cằm hơi lệch, khóe miệng dường như còn mang theo một nụ cười lạnh.

“Cậu nói gì?” Cậu hỏi nhẹ nhàng.

Cái vẻ uy hiếp đó lại xuất hiện, khiến Tưởng Duệ cảm thấy lạnh sống lưng.

Cậu thay đổi thái độ quá nhanh.

Tưởng Duệ cảm thấy mình thật oan uổng, xét cho cùng, chuyện này đâu phải lỗi của cậu ta?

“Tôi, tôi đã nhắc nhở cậu rồi mà, là cậu không nghe thấy...”

Thời Quyết nhướn mày: “Thật sao?”

Tưởng Duệ tránh ánh mắt của cậu.

“Này!”

Anh Vương phải đứng ra bảo vệ đàn em.

“Đừng dọa cậu ta nữa, cậu ta tỏ tình thất bại đã đủ xui rồi.”

Thời Quyết nhìn Tưởng Duệ đang lo lắng, cuối cùng, cậu bất ngờ

cười rồi nói: “Không sao, tôi ngượng chút cũng được, miễn là cậu không buồn nữa.”

Sau đó, cậu đứng dậy dọn dẹp bát đĩa rồi đi vào bếp.

Chương 32: Ngày truyền thông tốt lành, thích hợp để tỏ tình

Trong lớp học yên tĩnh.

Từ Vân Ni ngồi làm bài kiểm tra.

Hôm nay ngoài cô còn có vài bạn khác đang tự học, phía trước là Dương Mộng Sa, giữa chừng học bài, cô ấy quay đầu lại hỏi nhỏ: “Từ Vân Ni, mình có thể hỏi cậu vài câu không?”

“Được, câu gì thế?”

“Câu toán, mình hơi không hiểu...”

Dương Mộng Sa mang sách bài tập lại gần, Từ Vân Ni liếc nhìn qua, hơi dừng lại.

Trên đời có hàng nghìn câu hỏi, mà lại đúng là câu hỏi về dãy số.

Lại nữa?

Từ Vân Ni xoay cuốn bài tập, cơ thể cũng nghiêng qua một chút, giảng cho Dương Mộng Sa: “Cậu xem, nếu câu hỏi về dãy số cộng chỉ có một điều kiện, thì hãy xem nó như là X...”

Cô vừa cầm bút vừa nói, vừa viết.

“... Nhưng điều này phải là dãy số không đổi, và ở đây, $3X$ bằng 9 , X...”

Có lẽ vì câu hỏi khá đơn giản, khi Từ Vân Ni đang giảng về dãy số cho Dương Mộng Sa, cô có chút phân tâm, nhớ lại đề bài đã giảng cho Tưởng Duệ và những sự kiện tiếp theo do câu hỏi đó gây ra.

Giảng được một nửa, cô uống một ngụm nước, tiện thể nhắc nhở bản thân phải tập trung hơn.

Cô đặt chai nước xuống, nhìn lại thì chạm ánh mắt của Dương Mộng Sa.

Từ Vân Ni hỏi: “Phần trước cậu không hiểu à?”

Dương Mộng Sa: “Không phải...”

Giọng cô ấy rất nhỏ, Từ Vân Ni phải ghé sát lại.

Dương Mộng Sa hỏi: “Từ Vân Ni, cậu có thân với Thời Quyết không?”

Gì cơ?

“Các cậu...” Giọng cô ấy càng ngày càng nhỏ, Từ Vân Ni gần như dán sát vào người cô mới nghe rõ.

“... Có mối quan hệ đặc biệt gì không?”

So với nội dung câu hỏi này, điều hiện ra trong đầu Từ Vân Ni là...

Hướng đi sau này của các câu hỏi về dãy số luôn khiến người ta bất ngờ.

Từ Vân Ni đáp: “Cũng bình thường thôi, không thân lắm, sao vậy?”

“Lúc trước trong buổi diễn tập, mình thấy cậu ấy gọi cậu ở sân trường.”

“Hôm đó có việc cần nói.”

“Không phải.”

Cô giải thích: “Bọn mình chỉ là bạn bình thường, vì chuyện của Đinh Khả Mạnh mà quen thân hơn một chút.”

“Cậu còn liên lạc với Đinh Khả Mạnh à?” Dương Mộng Sa dường như không thích Đinh Khả Mạnh.

“Cậu ta rất không thành thật, bị bắt thì giả vờ vô tội, không bị bắt thì cái gì cũng dám làm, cậu ta chụp lén Thời Quyết rất lâu rồi, cũng vì Thời Quyết quá dịu dàng với con gái, nên không tính toán với cậu ta.”

Từ Vân Ni ừ một tiếng, nói: “Chúng ta giảng bài tiếp nhé.”

“Chờ một chút...” Dương Mộng Sa nói xong thì quay lại lấy một thứ từ ngăn bàn, đặt lên bàn Từ Vân Ni.

Một phong bì bằng giấy kraft xanh lam nhạt với hoa văn nổi, trông rất đẹp.

Nhìn là biết thư tình.

Từ Vân Ni trầm nghĩ, hôm nay là ngày gì đây?

Không khí bị ai bỏ thuốc kích thích sao?

Dương Mộng Sa nhỏ giọng nói: “Cậu có thể giúp mình đưa cái này cho cậu ấy không?”

Từ Vân Ni nói: “Được thôi, nhưng sao cậu không tự đưa? Tự đưa thì có ý nghĩa hơn chứ.”

“Mình không muốn tự đưa...” Dương Mộng Sa cúi xuống bàn Từ Vân Ni, đôi tay của cô ấy đè lên cả bài kiểm tra.

Từ Vân Ni cầm phong bì đẹp để này lên, nhìn cả hai mặt rồi nói: “Cậu nói ngược lại so với người khác.”

“... Ai?”

“Người khác nói.”

Từ Vân Ni không nêu tên Vương Thái Lâm.

“Thời Quyết rất lạnh lùng trong chuyện này, trước đây không phải cậu ấy từng hẹn hò với một chị học khóa trên sao? Sau đó chia tay, chị ấy rất buồn, đến nỗi không muốn đi học nữa.”

“Ai nói họ hẹn hò?” Dương Mộng Sa ngồi thẳng dậy.

“Chưa từng nói là hẹn hò, sau đó chị ta ký hợp đồng với công ty mới không đến trường nữa.”

“Vậy à?”

Dương Mộng Sa bực tức nói: “Thời Quyết chỉ hợp tác với chị ta thôi, chị ta tự nghĩ nhiều, nhập vai quá sâu, đi khắp nơi nói này nói kia, Thời Quyết rất ghét kiểu quan hệ rắc rối như vậy, nên không tìm chị ta nữa. Sau đó chị ta đi phỏng vấn ở công ty giải trí, dùng bài hát do Thời Quyết viết. Chị ta còn để tên mình là tác giả, sau khi vào công ty mới nói với Thời Quyết, Thời Quyết cũng không nói gì.”

Dương Mộng Sa tựa lên cánh tay.

“Thời Quyết không lạnh lùng chút nào, cậu ấy là người rất dịu dàng.”

Dương Mộng Sa nhẹ nhàng gõ vào phong bì: “Ở đây thực ra không ghi tên.”

“Tại sao?”

“Mình không muốn cậu ấy biết, nhưng vẫn muốn tặng cho cậu ấy. Mình sợ không có tên thì cậu ấy dễ bỏ đi, nên muốn nhờ người quen cậu ấy đưa, nói với cậu ấy đừng bỏ.”

“Mình với cậu ấy cũng không thân lắm đâu.”

“Cậu ấy rất thân với cậu rồi.”

Dương Mộng Sa nhỏ giọng nói.

“Mình thấy cậu rất giỏi.”

Dương Mộng Sa nói, lén nhìn Từ Vân Ni.

Khi Từ Vân Ni vừa chuyển đến, Dương Mộng Sa cảm thấy cô là một cô gái khá trầm lặng. Cô được giáo viên chủ nhiệm sắp xếp ngồi sau cô ấy, mỗi ngày chỉ tập trung học. Ban đầu, Dương Mộng Sa nghĩ, có lẽ sau này họ sẽ trở nên thân thiết vì tính cách tương đồng.

Nhưng sau đó cô ấy nhận ra, tình hình có vẻ không phải như vậy.

Cô không biết chính xác đã xảy ra chuyện gì, nhưng Từ Vân Ni gần như chỉ sau một đêm đã hòa nhập với những người nổi bật nhất trong trường, bất kể là học sinh lớp khác hay cùng lớp, thậm chí cô còn được ghi danh trong ban nhạc của trường và có tiếng nói với các lãnh đạo trường.

Tính cách của họ thực sự hoàn toàn khác nhau.

Từ Vân Ni đồng ý: “Được, mình sẽ giúp cậu đưa cho cậu ấy, mình sẽ cố gắng nói với cậu ấy giữ gìn cẩn thận, nhưng mình cũng không chắc cậu ấy sẽ xử lý ra sao.”

“Được rồi, cảm ơn cậu.”

Dương Mộng Sa lại dặn dò: “Cậu nhất định đừng nói lộ ra là mình gửi nhé.”

Từ Vân Ni ừ một tiếng.

Thực ra cô rất muốn hỏi Dương Mộng Sa, nếu Thời Quyết trong mắt cô ấy dịu dàng đến thế, tại sao lại sợ quà sẽ bị vứt bỏ, tại sao ngay cả thư tình cũng không dám ký tên?

Nhưng cuối cùng cô không hỏi, cô cảm thấy câu hỏi này có chút tàn nhẫn.

Sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, dường như nhiệm vụ của cả buổi tự học của Dương Mộng Sa chỉ là gửi bức thư tình không tên này, sau khi giao phó xong thì đã rời đi.

Từ Vân Ni thu dọn sách vở, cũng đi về.

Cô đi trên con đường dẫn ra khỏi trường, đèn trong trường đã tắt gần hết, nhưng hướng bên ngoài trường lại càng thêm rực rỡ.

Sau khi ra khỏi trường, cô chuẩn bị ra ven đường để bắt xe.

Từ Vân Ni quay đầu lại, thấy Thời Quyết đang ngồi bên bồn hoa ven đường, bộ đồ vest đã cởi ra, thay bằng một bộ đồ thể thao màu đen, kiểu dáng mà cậu thường mặc.

“Ê.”

Một tiếng gọi vang lên bên cạnh.

Bên ngoài sáng hơn bên trong nhiều, chiếu rọi rõ ràng.

Cậu có lẽ vừa tắm xong, mỗi lần vừa tắm xong, như được mở

camera HD vậy, làn da trắng toát ánh lên tia sáng lạnh lẽo.

Từ Vân Ni bước tới rồi đứng trước mặt cậu, cô hỏi: “Lớp trưởng, cậu làm gì ở đây?”

Thời Quyết trả lời: “Ăn xong, không có việc gì nên ra ngoài đi dạo.”

Xung quanh cửa hàng san sát, sáng như ban ngày, chỉ là khác với ánh nắng, loại ánh sáng này thiếu đi chút ấm áp tự nhiên, thêm vào đó là sự tinh tế nhân tạo, khiến cậu càng thêm nổi bật với đôi môi đỏ và hàm răng trắng, đôi mắt sáng ngời.

Thời Quyết hỏi: “Cậu vừa xong buổi tự học tối à?”

Từ Vân Ni không nói gì.

Thời Quyết ngồi vắt chân, một tay tựa bên cạnh, tay kia đặt lên đầu gối, hơi nghiêng người, chỉ chỉ vào cô, ra vẻ đạo mạo: “Học hành chăm chỉ không?”

“Lớp trưởng.”

“Hử?”

“Nếu cậu muốn xin lỗi thì nói thẳng ra đi.”

Thời Quyết ngừng lại, cười: “Thật sự giận rồi à?”

Cậu hỏi một cách đầy hứng thú.

Thực ra cũng không giận.

Thời Quyết nói: “Tất cả đều là lời nói mát, nói cho kẻ ngốc nghe thôi.”

“Ai là kẻ ngốc?” Từ Vân Ni hỏi.

“Tưởng Duệ?”

“Đúng vậy, kẻ ngốc đang buồn, sau khi cậu đi cậu ta còn khóc nữa.”

“...Cậu ấy khóc à?”

Thời Quyết chỉ vào ngực: “Trong lòng thôi, tôi đã an ủi cậu ta hộ cậu rồi.”

Đúng là toàn nói dối. Nhưng đặc điểm của lớp trưởng Thời là, dù nói chuyện điều đến đâu, cũng không bao giờ chột dạ, cậu luôn nhìn thẳng vào Từ Vân Ni, ánh mắt không hề lệch một chút nào, ngón tay trên đầu gối gõ nhịp như chơi đàn.

Ngược lại, Từ Vân Ni dường như mất tập trung, ánh mắt trống rỗng, không biết đang nghĩ gì.

“Nhưng mà...” Thời Quyết ngẩng đầu lên.

“Hóa ra không đồng ý vẫn có thể nhận quà à.”

Từ Vân Ni cúi đầu, nhìn chiếc túi nhỏ trong tay.

Đó là món quà Tưởng Duệ đưa cho cô.

“Cậu ấy bắt tôi phải nhận.”

Thời Quyết đưa tay ra: “Đưa tôi xem nào.”

“Cái này không tiện đâu.”

“Có gì không tiện?” Thời Quyết nói.

“Tôi giúp cậu an ủi cậu ta mà không được gì à?”

Trong mắt Từ Vân Ni, Thời Quyết đôi khi rất xảo quyết, nói chuyện khéo léo, trơn tru, giống như một con cáo.

Từ Vân Ni thở dài trong lòng, cô đưa chiếc túi cho cậu, sau đó bước lên hai bước, ngồi vào chỗ bên cạnh cậu.

Thời Quyết mở túi, bên trong chỉ có một hộp sô-cô-la và một thỏi son.

Từ Vân Ni nghiêng đầu nhìn, thấy Thời Quyết đang chơi đùa với thỏi son nhãn hiệu lạ, nhìn vào nhãn dán in. Vẻ mặt cậu rất bình thản, bình thản đến mức gần như lạnh lùng, cuối cùng cậu nhẹ nhàng vứt thỏi son trở lại túi, giống như ném giấy lau bàn.

Từ Vân Ni nghe tiếng thỏi son rơi vào túi, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh cậu vừa nãy trong quán mỳ an ủi Tưởng Duệ.

Nếu lúc đó Tưởng Duệ nghe thấy cậu nói cậu ta là kẻ ngốc, cậu có giải thích không?

Chắc chắn là không.

Có lẽ đúng như Dương Mộng Sa nói, cô và cậu có mối quan hệ khá thân thiết.

Nhưng điều đó vẫn không thể thay đổi nền tảng lạnh lẽo trong tính cách của cậu.

Thời Quyết lấy ra thanh sô-cô-la, tiện tay bóc ra, lấy hai miếng rồi đưa cho Từ Vân Ni một miếng, hỏi: “Ăn không?”

Đây là sô-cô-la của ai nhỉ?

Từ Vân Ni nhận lấy, cô bóc vỏ rồi đặt vào miệng, sau đó lấy cặp sách ra phía trước, lấy một thứ gì đó đưa cho cậu.

Thời Quyết cúi đầu, nhìn thấy một phong bì đẹp đẽ, cậu hơi ngừng lại, ánh mắt quay sang Từ Vân Ni.

“Của cậu à?”

“Có người nhờ tôi đưa cho cậu.”

“Ồ.” Thời Quyết nhận lấy phong bì.

“Ai vậy?”

“Cậu ấy không muốn cậu biết, bên trong cũng không ghi tên, nhưng cậu ấy hy vọng cậu không vứt đi.”

Thời Quyết không nói gì, cậu cầm phong bì xem trước sau, rồi gấp lại bỏ vào túi quần.

Từ Vân Ni nhìn chăm chăm, ngay khoảnh khắc cậu gấp tờ giấy, trong đầu cô bỗng hiện lên đánh giá của Dương Mộng Sa về cậu, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Thời Quyết nhìn sang: “Sao vậy?”

Từ Vân Ni: “Cô gái gửi thư cho cậu nói rằng cậu là một người dịu dàng.”

Thời Quyết: “Cậu ấy cũng hiểu biết đấy chứ.”

Từ Vân Ni tiếp tục: “Ngoài cậu ấy ra, còn có người nói cậu lạnh lùng, vô tình, bề ngoài nóng nhưng bên trong lạnh, chỉ nghĩ đến bản thân.”

Thời Quyết ngừng lại, cũng không hỏi ai nói những điều đó.

“Vậy cậu nghĩ sao?”

Từ Vân Ni nghiêng đầu quan sát cậu, cô suy nghĩ một lúc rồi nói:
“Tôi nghĩ, những từ đó cũng không mâu thuẫn với nhau.”

Thời Quyết không nói gì.

Từ Vân Ni bỗng nghĩ ra điều gì đó, cô nói: “Ồ, đúng rồi, lớp trưởng, mẹ cậu chắc là có vấn đề về xương khớp đúng không?”

Chủ đề chuyển nhanh quá, Thời Quyết suýt không phản ứng kịp.

“Ừ, vấn đề về cột sống.”

“Có cần phẫu thuật không?”

“Còn chưa quyết định, bà chắc chắn không muốn, ngại tốn kém.”

“Không có bảo hiểm à?”

“Bà chưa từng đóng, trước đây ở quê, có chút bệnh vặt thì tìm người quen lấy thuốc, cơ bản là chịu đựng. Đến khi chuyển đến đây, thỉnh thoảng mới đi bệnh viện.”

“Bảo hiểm xã hội cần phải đóng bổ sung, nhất định phải sớm, tình trạng của cô sau này chắc chắn sẽ cần đến.”

“Ừ.” Thời Quyết lấy ra một điều thuốc châm lửa.

“Mấy ngày nay tôi đang lo liệu chuyện đó.”

Từ Vân Ni nhìn cậu châm thuốc.

Đôi khi cô cảm thấy, sự lạnh lùng của Thời Quyết cũng có lý do. Nghĩ mà xem, cậu mới mười chín tuổi, phải suy nghĩ quá nhiều thứ, còn lại một chút không gian, để dành cho bản thân cũng là điều dễ hiểu.

“Cậu còn nhớ Tiểu Soái không?” Từ Vân Ni nói.

“Bố thằng bé làm thiết bị y tế, rất quen thuộc với các bệnh viện trong vùng. Nếu cô quyết định phẫu thuật, tôi sẽ nhờ cậu ấy xem có thể liên lạc với bác sĩ tốt không.”

Thời Quyết bỏ thuốc xuống, nhìn cô.

“Từ Vân Ni.”

“Ừ?”

“Cậu đối xử với ai cũng như vậy à?”

Từ Vân Ni ngừng lại: “Sao cơ?”

Cậu chắc chắn rằng cô nghe rõ lời cậu nên không nhắc lại nữa.

Từ Vân Ni có chút không rõ nguyên do của câu hỏi này, cô ngừng lại khá lâu không mở miệng.

Thời Quyết lại nói: “Nếu cậu đối xử với mọi người như nhau, không có ý gì khác, thì tôi sẽ không nói những điều tiếp theo.”

Từ Vân Ni theo phản xạ hỏi: “Cậu định nói gì?”

Cậu nói: “Cậu trả lời tôi trước đã.”

Từ Vân Ni nghĩ rằng dù cậu không nói, cô cũng có thể đoán ra nội dung.

Cô bỗng cảm thấy hơi rối loạn.

“Không phải, cậu...”

Cô đột nhiên nói một câu: “Cậu nghiêm túc chứ? Không phải cậu

thích người hát hay à?”

Thời Quyết: “Ở bên tôi, cậu sẽ hát hay thôi.”

Từ Vân Ni: “Vương Thái Lâm dạy tôi lâu rồi, cậu ấy nói tôi không có hy vọng.”

Thời Quyết búng điều thuốc sang một bên, cười nói: “Cậu ta thì là gì chứ.”

Thần thái của cậu nhẹ nhàng bình thản, vừa hút thuốc vừa nói chuyện, như đang trò chuyện phiếm vậy. Mặc dù nguyên nhân và sự phát triển của cuộc trò chuyện này chẳng liên quan gì đến ca hát, nhưng cô đã nói, cậu cũng theo đó mà tiếp tục.

Lần trước, giọng cậu cũng dịu dàng như bây giờ sao?

Lần đó chỉ mãi thất thần, cô không chú ý gì cả.

Ánh mắt cô quay trở lại phía trước.

“Thời Quyết.”

“Hử?”

Nếu cậu nói nghiêm túc, thì cô cũng nên trả lời nghiêm túc.

“Hai đứa mình...”

Từ trong miệng của cô thoát ra những câu nói.

“Hai đứa mình thậm chí còn chưa hiểu rõ nhau đủ để làm bạn, và... với những gì hiện tại chúng mình biết, sở thích, cuộc sống, địa điểm đại học mục tiêu, và hướng phát triển tương lai của hai đứa hoàn toàn là hai quỹ đạo khác nhau.”

Thời Quyết không nói gì, Từ Vân Ni nhìn qua.

Vẻ mặt của cậu vẫn rất bình tĩnh, dường như hoàn toàn không để ý đến những điều cô nói.

“Cậu chỉ cần nói cậu có thích tôi không.”

Cậu nói một cách điềm nhiên.

“Những thứ khác để tôi lo.”

Cậu tính lo thế nào?

Tất cả những điều cô nói đều là sự thật khách quan, cậu còn có thể lo như thế nào...

Lý trí bảo với Từ Vân Ni như vậy.

Nhưng, khi cô nhìn khuôn mặt tuần tú sáng sủa trước mắt, có một khoảnh khắc, trong tâm trí cô, một sợi dây thần kinh nguyên thủy, ngây thơ, chưa qua quá trình lý luận phức tạp, thuộc về một cô gái mười bảy tuổi, thực sự nhảy lên vì câu nói đó.

Từ Vân Ni hít một hơi sâu rồi quay đầu lại, sau đó nhấc túi xách và túi giấy.

Cô đeo cặp lên vai, đứng dậy, đi vài bước rồi quay đầu lại.

Thời Quyết cũng nhìn cô.

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, chúng ta hãy chỉ là bạn bình thường thôi nhé.”

Cậu cũng không thể hiện gì, sau khi im lặng một lúc rồi nói: “Được, nghe theo cậu.”

Từ Vân Ni nói với cậu: “VẬY TÔI ĐI TRƯỚC, NGÀY MAI GẶP.”

Cậu gật đầu.

Từ Vân Ni tiếp tục đi dọc con đường nhỏ.

Xung quanh dần trở nên ồn ào hơn, thực ra vừa rồi cũng luôn có dòng người và xe cộ, nhưng đến lúc này, cô mới nghe thấy tiếng ồn của chúng.

Vừa rồi trong tai cô, chỉ có giọng nói của cậu.

Từ Vân Ni nhìn xuống gạch lát đường, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, rằng chuyện này đã kết thúc.

Cậu sẽ không hỏi lần nữa.

Cô mím môi, đột nhiên cảm thấy lồng ngực có một cảm giác khó tả.

Viên socola trong miệng đã ăn hết từ lâu, Từ Vân Ni không để ý đến bao bì, không biết Tưởng Duệ đã tặng loại gì, bây giờ nghĩ lại, khả năng cao là socola đen, một chút ngọt, một chút đắng, hòa quyện vào nhau, cuối cùng tạo nên một sự cân bằng phức tạp.

Chương 33: Đợi tôi hút xong điều thuốc này đã

Ngày tập trung tỏ tình đã kết thúc.

Cuộc sống yên bình trở lại.

Cuộc sống học đường không có gì thay đổi, mỗi ngày đều lên lớp, thi cử, tự học, học sinh nghệ thuật còn có các buổi huấn luyện chuyên môn.

Các buổi huấn luyện của Thời Quyết cuối cùng cũng kết thúc, thời gian đến trường dần trở nên ổn định hơn. Mỗi quan hệ giữa Từ Vân Ni và cậu cũng không có gì thay đổi lớn, họ quen thuộc hơn và nói chuyện nhiều hơn trước. Thời Quyết đã giới thiệu cô với những người bạn của mình, cả nam lẫn nữ, thuộc nhiều khối khác nhau, những học sinh có tiếng trong trường, Từ Vân Ni cơ bản đã nhận biết hết.

Người mà Từ Vân Ni chơi thân nhất vẫn là Vương Thái Lâm, họ thường xuyên ăn cơm cùng nhau, đôi khi cũng gọi Thời Quyết. Khi cậu rảnh rỗi thì sẽ đến, còn bận thì sẽ từ chối.

Ngoài nhóm của Vương Thái Lâm, cô cũng tham gia các hoạt động của lớp. Khi Ngô Hàng sinh nhật, cậu ta mời mọi người ăn uống, thuê một phòng karaoke, cũng mời Từ Vân Ni.

Lần đầu tiên Từ Vân Ni chứng kiến học sinh nghệ thuật hát karaoke, micro phải giành giật mới có được.

Hai cô em khóa dưới vì giành micro mà suýt nữa đã hét lên, Ngô Hàng đi qua can ngăn, hai người không ai để ý đến cậu ta, ngược lại còn tiến gần về phía Thời Quyết.

Cô em A nói: “Anh à, nhìn cậu ta kìa, dán keo lên micro! Cậu ta hát bao nhiêu bài rồi chứ!”

Cô em B nói: “Hát hay thì tất nhiên được hát nhiều!”

Cô em A: “Hay cái gì mà hay?”

Cô em B tìm đến Thời Quyết, êm ái nói: “Anh à, không hay sao?”

Thời Quyết hỏi cô ta: “Sao giọng em nghe khàn thế?”

Cô em A kích động nói: “Anh nghe thấy rồi à?! Giọng khàn của cậu ta là ép ra đấy! Cậu ta mới bao nhiêu tuổi mà đã bắt đầu nịnh bợ thị trường rồi, sự nghiệp nghệ thuật coi như xong đời!”

Cô em B tức giận hét lên, cô ta cầm micro định đánh cô em A, hai người một bên, trong khi Thời Quyết giữ lấy cả hai, kéo họ ra một chút.

“Hai em đang diễn kịch cho anh xem đấy à?”

Hai cô em phá lên cười, che miệng cười khúc khích, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Micro lăn đến bên cạnh Từ Vân Ni, cô nhặt lên, đi đến phía trước chọn một bài hát.

Ngô Hàng đang chơi xúc xắc với vài người, thấy cô chọn bài, ngạc nhiên hỏi: “Hả? Cậu định hát à?”

Từ Vân Ni nói: “Ừ, cậu sinh nhật mà, tôi tặng cậu một bài hát.”

Ngô Hàng vui mừng nói: “Tuyệt quá!”

Cậu nhìn lên màn hình, cậu ban đầu nghĩ rằng với phong cách của Từ Vân Ni, không chừng sẽ chọn một bài hát cổ điển từ những năm 80, nhưng không ngờ lại là một ca khúc sinh nhật khá ít người biết.

Bài hát này khá nhẹ nhàng, lời và giai điệu đều có chút phong cách cổ điển, có thể thấy Từ Vân Ni mới học bài này, ngoài việc thuộc lòng lời bài hát, các phần khác đều không đạt yêu cầu.

Giọng hát thì không đúng nhạc. Nhịp điệu thì không khớp. Cách phát âm thì không ra gì.

Nhưng cô hát rất nghiêm túc.

Sau khi cô hát xong, Ngô Hàng ngơ ngác nhìn cô, hỏi: “Tại sao cậu lại hát bài này?”

Từ Vân Ni trả lời: “Cậu không thích à?”

“Không phải đâu!” Ngô Hàng phần khích nói.

“Tôi thích lắm! Cậu có biết ban nhạc này không?” Từ Vân Ni lắc đầu.

Ngô Hàng giới thiệu: “Ban nhạc này do ca sĩ chính và tay trống thành lập khi họ học cấp ba, rất tuyệt đấy. Nhưng làm sao cậu chọn được bài này khi không biết đến ban nhạc?”

Từ Vân Ni nói: “Tôi tìm kiếm những bài hát phù hợp để hát trong sinh nhật trên mạng, có người giới thiệu danh sách phát này, tôi nghe qua một lần, cảm thấy bài này có vẻ hợp với phong cách của cậu.”

Ngô Hàng quá phần khích, cậu ta vỗ tay liên tục: “Từ Vân Ni, cậu đúng là tài giỏi thật đấy! Tôi đúng là thích phong cách của các ban nhạc Indie.”

Từ Vân Ni trở lại chỗ ngồi, hai cô em A và B ngồi bên cạnh Thời Quyết đều nhìn cô.

Cô em A nghiêng đầu, giọng điệu mỉa mai: “Không phải chứ chị, trình độ này mà cũng dám hát à, ngoài phát âm tiếng Anh ra, còn cái gì nghe được không?”

Từ Vân Ni nói với cô: “Em há miệng ra.”

Cô em A: “...Hả?”

Cô ta vừa há miệng, Từ Vân Ni liền lấy một quả dâu tây lớn từ đĩa trái cây trên bàn, nhét vào miệng cô ta. “...Ưm ưm ưm!”

Cô em B tiến lại nói: “Đáng đời cậu! Chẳng có chút lịch sự nào!”

Cô em B nói với Từ Vân Ni: “Chị, cậu ta trong lớp đã rất làm mọi người thấy khó chịu rồi!”

Từ Vân Ni trả micro lại cho hai cô em, họ lại lên phía trước hát.

Từ Vân Ni ngồi xuống, chỉ cảm thấy khô khát. Cô cầm lấy chai nước ngọt lạnh trên bàn nhưng không tìm thấy dụng cụ mở nắp. Thời Quyết đưa tay ra, Từ Vân Ni đưa chai cho cậu, cậu dùng ngón cái đẩy vào một bên nắp chai và khẽ đập vào cạnh kim loại, nắp chai bật ra ngay lập tức.

Từ Vân Ni nhận xét: “Thật thành thạo.”

Thời Quyết nói: “Nhà cậu mở quán ăn, cậu cũng sẽ thành thạo thôi.”

Từ Vân Ni uống vài ngụm nước ngọt có ga mát lạnh, hương vị ngọt ngào của đào chảy qua cổ họng. Cô đặt chai nước xuống, thở dài một hơi, ngả lưng vào ghế sofa, cảm thán: “Hát mệt quá, còn mệt hơn cả thi cử.”

Thời Quyết hoàn toàn không cảm thấy thế: “VẬY sao?”

Từ Vân Ni bóp nhẹ cổ họng, vẫn đang hồi tưởng lại phần biểu diễn vừa rồi: “Có phải tôi nâng giọng cao quá không?”

“Dây thanh quản căng quá, thành ra cậu còn tạo ra chút âm thanh khàn.” Cậu nói.

“Còn làm cho cậu có chút âm thanh của giọng ngực (*) nữa.”

Từ Vân Ni hoàn toàn không hiểu những từ này, chỉ hiểu mỗi dây thanh quản quá căng, cô nói: “Cổ họng tôi lúc nào cũng căng, có lúc nói chuyện nhiều cũng căng đến khó chịu, làm sao đây?”

Thời Quyết: “Đừng dùng sức quá, cậu đã quen với cách phát âm này rồi.”

Từ Vân Ni nhìn về phía trước, tò mò hỏi Ngô Hàng: “Lớp trưởng, Indie Band là gì?”

Thời Quyết: “Ban nhạc độc lập (**).”

Dịch nghĩa hoàn toàn, Từ Vân Ni vẫn không hiểu, cô hỏi tiếp: “VẬY có ban nhạc không độc lập à? Sự khác biệt giữa phong cách độc lập và không độc lập là gì?”

Thời Quyết nói: “Trước đây, nhiều ban nhạc độc lập không ký hợp đồng với công ty thu âm, các tác phẩm không tuân theo các quy tắc thị trường hoặc chủ lưu, mà biểu đạt ý tưởng âm nhạc của riêng họ. Bây giờ thì ranh giới không còn rõ ràng nữa, ‘âm nhạc độc lập’ không phải là phong cách, chủ yếu là một thái độ âm nhạc, có chút...” Cậu vừa lấy thuốc ra vừa nói.

“Tôi cảm thấy là sự tiếp nối của tinh thần punk.”

Từ Vân Ni: “Tinh thần punk là gì?”

Thời Quyết châm thuốc, quay lại nhìn cô.

Hai người nhìn nhau rất lâu.

Cậu lấy điện thoại ra, làm gì đó rồi lấy ra một cặp tai nghe, đeo một bên cho mình, đưa cho Từ Vân Ni một bên.

“Đây là nhạc punk.”

Cậu cho cô nghe một đoạn nhạc, không phải là bài hoàn chỉnh, mở đầu là tiếng trống đơn giản và dồn dập, giai điệu rất kích thích, lặp đi lặp lại.

Nghe một lúc, cậu hỏi cô: “Thấy sao?”

Từ Vân Ni đáp lời: “Có chút ồn ào.”

Thời Quyết cười nói: “À, đúng là vậy.”

Cậu lại chuyển bài khác.

“Nghe thử bài này, đây là một ban nhạc thương mại rất thành công, nhưng họ cũng thuộc âm nhạc độc lập, bây giờ các quy tắc không còn rõ ràng nữa, nhiều nhạc ít người biết thậm chí có chút đối lập với chủ lưu.”

Cậu suy nghĩ một lúc.

“Phong cách thời đại luôn thay đổi.”

Sau đó, Thời Quyết cho cô nghe nhiều đoạn nhạc khác nhau, có bài có lời, có bài là nhạc thuần túy, rồi giải thích sơ qua về các loại hình nhạc.

Phòng karaoke rất ồn ào, để nghe rõ hơn, Từ Vân Ni một tay giữ tai nghe, tay kia che tai còn lại, đầu hơi cúi xuống.

Thời Quyết nói: “Loại này có phần theo phong cách học viện (***) hơn, cậu có thể thích...”

Họ ngồi rất gần nhau, gần đến mức quần chạm vào nhau, trong không khí, ngoài mùi thuốc lá và nước hoa, còn có chút hương đào nhẹ của nước ngọt có ga.

Vừa trầm lắng, vừa tươi mới.

Để cô nghe rõ, giọng Thời Quyết cũng dịu đi nhiều.

“Phong cách học viện là khá nghiêm ngặt, có hệ thống và tiêu chuẩn rõ ràng.”

Từ Vân Ni nghiêng đầu nhìn cậu.

Thời Quyết: “Thế nào?”

Từ Vân Ni thành thật nói: “Hoàn toàn không hiểu gì...”

Thời Quyết bật cười.

Từ Vân Ni nhìn cậu cười vui vẻ, hơi ngẩn người.

Tối nay, Thời Quyết đến từ câu lạc bộ nhảy, cậu không mặc đồng phục, bên trong là một chiếc áo ba lỗ đen, quần dài rộng rãi màu đen, khoác thêm áo khoác thể thao, cả bộ như được vẽ bằng mực.

Làm cho đôi mắt cậu đặc biệt sáng.

Thực ra, sau buổi tập trung tỏ tình, khi gặp lại cậu, cô cảm thấy hơi khó xử, nhưng điều đó không kéo dài, cậu nhanh chóng trở lại bình thường với cô, mỗi ngày trò chuyện, nói đùa nhẹ nhàng và thoải

mái.

Thời Quyết cười đủ rồi, nói: “Thực ra cậu cũng khá nhạy cảm đấy, cậu đã tìm ra phong cách âm nhạc của Ngô Hàng mà? Nghe nhiều hơn, cậu sẽ biết mình thích gì.”

Cô trả tai nghe cho cậu.

Từ Vân Ni ngả lưng vào ghế sofa, nhìn nhóm em gái hát hợp ca, nhìn một lúc, đầu óc cô như trống rỗng, lẩm bẫm: “...Sao họ hát nhẹ nhàng vậy?”

Thời Quyết vẫn nói: “Đừng dùng sức quá thôi.”

Nói thì dễ thật.

Thời Quyết đưa tay ra, ngón tay di chuyển lên xuống trước cổ cô.

“Chỗ này phải thả lỏng, nếu không sẽ làm giọng quá nén. Cậu có thể thử mô phỏng uống nước hoặc ngáp, tìm cảm giác. Còn nữa, hơi thở của cậu quá nông.”

Từ Vân Ni nghe cậu nói, nhìn tay cậu rút lại, trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ...

Nếu là trước đây, tay cậu chắc chắn sẽ chạm vào cổ cô.

Nghĩ vậy, sau buổi tập trung tỏ tình, dường như cũng có chút thay đổi.

Thời Quyết thấy cô dăm chiêu, tưởng cô đang suy nghĩ nên nói: “Muốn thử không? Thả lỏng một chút.”

Từ Vân Ni hoàn hồn, nói: “Thôi, để nghe người chuyên nghiệp hát đi.”

“Chuyên nghiệp? Hai người đó à?” Thời Quyết nhìn hai em gái phía trước.

“Kỹ thuật của họ không ổn.”

Từ Vân Ni hỏi: “Thế này còn chưa ổn? Vậy ai mới ổn?”

Thời Quyết hơi nghiêng đầu, như đang lọc người trong đầu, cuối cùng cậu nhếch miệng nói:

“...Mặc dù phong cách biểu diễn của cậu ta tôi thật không nuốt nổi, nhưng nếu chỉ nói về kỹ năng và kỹ thuật, thì Vương Thái Lâm thực sự rất mạnh.”

Câu này như nuốt thuốc vậy, Từ Vân Ni không nhịn được nói: “Cậu khen Vương Thái Lâm mà khó khăn vậy sao?”

Thời Quyết liếc cô một cái, lạnh lùng trợn mắt, hừ một tiếng.

Nửa đùa nửa thật.

Từ Vân Ni đột nhiên nói: “Lớp trưởng, hình như tôi chưa nghe cậu hát bao giờ?”

“Thật sao? Cậu muốn nghe gì?”

“Gì cũng được, cậu hát cái gì cũng được.”

Thời Quyết đáp lại rất đơn giản: “Được, đợi tôi hút xong điếu thuốc này đã.”

Từ Vân Ni im lặng chờ cậu hút thuốc.

Đột nhiên túi quần rung lên, Từ Vân Ni lấy điện thoại ra, là cuộc gọi từ Lý Ân Dĩnh.

Phòng karaoke quá ồn ào, Từ Vân Ni cầm điện thoại đứng dậy, nói: “Tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Thời Quyết nhường chỗ cho cô.

Từ Vân Ni ra khỏi phòng mới nhận cuộc gọi.

Lý Ân Đình trong điện thoại nói: “Ni Ni, con mau về nhà đi!”

Từ Vân Ni nghe giọng mẹ rất gấp, lông mày nhíu lại.

“Sao ạ? Có chuyện gì vậy? Mẹ đừng gấp, có chuyện gì xảy ra?”

“Không phải, con... con về nhà đi... mẹ và...” Giọng trong điện thoại ngắt quãng, tín hiệu dường như rất kém.

“Mẹ với chú đang ở tầng hầm, chuẩn bị về... tóm lại con mau về nhà đi, mẹ có chuyện quan trọng cần nói với con...”

Từ Vân Ni hoàn toàn không nghe rõ, chỉ cảm thấy mẹ rất gấp gáp.

“Được rồi, mẹ đừng lo, con về ngay đây, mẹ ở nhà chờ con nhé!”

Từ Vân Ni cúp máy, cô cảm thấy như nhìn thấy cảnh trước mắt mờ ảo, dây thần kinh trong đầu bỗng nhiên căng thẳng.

Trong phòng, Thời Quyết đang dập thuốc, thấy Từ Vân Ni vội vàng chạy vào, mặt mày có vẻ căng thẳng.

Cậu ngăn ra, sau đó hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Từ Vân Ni vẫn đang suy nghĩ về cuộc gọi vừa rồi.

“Là mẹ tôi gọi...”

“Có chuyện gì à?”

“Tôi không biết, mẹ bảo tôi phải về ngay.”

Từ Vân Ni cầm lấy áo khoác đồng phục và ba lô, đi tới trước đụng nhẹ vào cánh tay Ngô Hàng đang chơi trò chơi trên bàn, cô nhỏ giọng nói: “Ngô Hàng, xin lỗi, tôi có việc gấp phải đi trước rồi.”

Ngô Hàng nói: “À? Vậy cảm ơn cậu đã đến, còn hát cho tôi nghe nữa.”

Từ Vân Ni cuối cùng nói: “Sinh nhật vui vẻ, các cậu chơi vui nhé, gặp lại ở trường.”

Cô chuẩn bị rời đi, lại thấy Thời Quyết đứng ở cửa.

“Để tôi đưa cậu về.” Cậu nói.

Từ Vân Ni theo phản xạ muốn từ chối, nhưng ngay lập tức nghĩ tới người nhà, Triệu Bác Mẫn, Triệu Minh Lịch, dì Trương...

Nếu thực sự có chuyện gì cần giúp đỡ...

“Được.” Cô nói.

Chú thích:

(*) Giọng ngực (Chest Voice): Giọng ngực là cách hát sử dụng phần dưới của giọng nói, nơi mà âm thanh được tạo ra trong vùng ngực. Đây là giọng nói thường được sử dụng trong giao tiếp hàng ngày và cho các nốt thấp đến trung bình trong hát.

(**) Ban nhạc độc lập (Indie Band): Ban nhạc độc lập là những ban nhạc hoạt động ngoài các hãng thu âm lớn, thường tự sản xuất và phân phối âm nhạc của mình. Họ thường có sự tự do sáng tạo cao hơn và không bị ràng buộc bởi các quy định thương mại của các hãng thu âm lớn.

(***) Phong cách học viện: Thuật ngữ này thường ám chỉ những người hoặc phong cách âm nhạc có nền tảng học thuật vững chắc và tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc và lý thuyết âm nhạc chính thống. Nó thường liên quan đến những nhạc sĩ được đào tạo chuyên sâu tại các trường âm nhạc hoặc học viện.

Chương 34: Cậu có phải bị thao túng tâm lý không nhỉ?

Họ rời khỏi KTV, bắt một chiếc taxi ở cửa.

Trên xe, Từ Vân Ni ngồi ở ghế phụ, nhìn con đường phía trước.

Thời Quyết ngồi ở ghế sau, cậu nhìn khuôn mặt của Từ Vân Ni, thân người nghiêng về phía trước, tay khẽ chạm vào mép ghế của cô, nói nhỏ: “Đừng quá căng thẳng.”

Từ Vân Ni gật đầu.

Nơi tụ họp không xa nhà lắm, đường xá cũng khá thuận lợi, khoảng hai mươi phút là đến.

Hai người xuống xe, Từ Vân Ni định trả tiền, Thời Quyết nói: “Đừng vội, để đồng hồ đếm, cậu vào xem có cần xe không.”

“Thế còn cậu...”

“Tôi sẽ đợi ở đây, có tin gì thì gọi điện cho tôi.”

“Được.”

Từ Vân Ni không kịp cảm ơn, vội vàng chạy về nhà.

Từ Vân Ni nhấn chuông cửa, cô hít một hơi thật sâu, tự nhủ không nên hoảng loạn.

Cửa mở ra.

“Phụp!” một tiếng!

Từ Vân Ni giật mình, trước mắt rơi xuống một đồng dây ruy băng và mảnh vụn sáng lấp lánh.

Lý Ân Dĩnh từ phía sau nháy ra, giơ cao hai tay: “Surprise...!”

Từ Vân Ni mở miệng, Lý Ân Dĩnh ôm chầm lấy cô.

Từ Vân Ni quay đầu nhìn bà: “...Chuyện gì vậy?”

“Xong rồi!”

Lý Ân Dĩnh gọi phía sau: “Nhanh nhanh nhanh!”

Phía sau, Triệu Bác Mẫn cầm một chiếc túi chạy tới, đặt vào tay cô.

“Mẹ và chú vừa từ cơ quan quản lý lấy về! Ôi, theo dõi cả ngày, gặp trưởng phòng lúc ông ấy tan làm mới chặn được, không thì còn lâu!”

Trong phòng khách, Triệu Minh Lịch nằm trên sofa, cười nói: “Chị xem đi, bố em hiếm khi tự mình làm xong chuyện.”

Từ Vân Ni nhìn túi hồ sơ trên tay, mơ hồ có dự cảm.

Cô mở túi hồ sơ, bên trong có sổ hộ khẩu, đơn xin chuyển trường và các giấy tờ chứng nhận khác.

Lý Ân Dĩnh nói: “Chú Triệu hôm nay vất vả lắm, không động đậy chút nào.”

Triệu Bá Mẫn ngại ngùng nói: “Không không, chú không vất vả, đây là để bù đắp sai sót trước. Giấy tờ đã đầy đủ, bên Hoa Hành cũng đã liên hệ xong, cháu có để đồ ở trường không? Nếu không thì ngày

mai có thể đi ngay.”

“Cháu...” Từ Vân Ni suy nghĩ một chút.

“Cháu không để đồ ở trường.”

Triệu Bá Mẫn nói: “VẬY ngày mai chú đưa cháu đi học!”

Từ Vân Ni im lặng vài giây, rồi gật đầu, sau đó hỏi: “Chỉ có chuyện này thôi à?”

“Đúng vậy.” Lý Ân Dĩnh nói.

“Nào, bỏ cặp xuống, vào nhà đi, mẹ mua bánh kem rồi, chúng ta cùng ăn mừng!”

Chỉ có chuyện này thôi.

Từ Vân Ni nhìn túi hồ sơ trong tay, chuyện này không phải là không quan trọng, nhưng...

Từ Vân Ni nghĩ, biết vậy lúc đó không hoảng loạn, hỏi thêm vài câu thì tốt, ít nhất cũng đủ thời gian cho một bài hát.

Nhìn Lý Ân Dĩnh và Triệu Bá Mẫn vui vẻ, Từ Vân Ni cũng cười nói: “Cảm ơn chú Triệu.”

Triệu Bá Mẫn xua tay: “Không không, đừng cảm ơn chú, đều do trước đây chú bất cẩn, làm ra chuyện nhầm lẫn này, làm lỡ việc ôn thi của cháu!”

“Không sao đâu, Hoa Đô cũng khá tốt.”

Từ Vân Ni đặt cặp và túi hồ sơ xuống sau đó nói với Lý Ân Dĩnh: “Mẹ, con ra ngoài một chút, vừa rồi bắt taxi về, tiền xe còn chưa trả.”

Ra khỏi khu dân cư mất nhiều thời gian hơn khi vào, có lẽ vì lúc vào cô luôn chạy.

Trong lòng cô tính toán thời gian mình ở Hoa Đô, tròn ba tháng.

Khi đó Lý Ân Dĩnh nói trong ba tháng chắc chắn sẽ chuyển đi, không ngờ lại thực hiện được.

Trước đây bà nói chuyện có bao giờ đáng tin như vậy đâu.

Khi đến gần cổng lớn, bước chân của Từ Vân Ni dần chậm lại.

Thời Quyết đang đợi ở bên cạnh đài phun nước ở cổng khu dân cư.

Bước chân càng lúc càng chậm, cuối cùng dừng lại.

Từ Vân Ni đứng ở một khu vực bị cành cây che phủ một nửa, nhìn bóng dáng của cậu.

Tần suất cậu đi học có thể ví như ba ngày bắt cá hai ngày phơi nắng, khi đó Từ Vân Ni cũng không có tâm trạng “nhìn được chút nào hay chút đó” như bây giờ.

Từ Vân Ni nghiêng đầu, có chút tò mò về chất liệu áo của cậu, màu đen đậm đến mức này, như xoáy nước hút hết ánh sáng mềm mại trước cửa nhà, chỉ có một đường dây kéo trước ngực, phản chiếu ánh bạc, phủ lên thân hình đen tuyền, như một con sông uốn lượn trong đêm.

Cậu đứng một lúc, rồi lấy điện thoại ra.

Túi áo của Từ Vân Ni rung lên.

Cô lấy điện thoại ra xem, cậu nhắn: [Có cần qua giúp không?]

Cuối cùng, Từ Vân Ni bước đi.

Thời Quyết thấy cô ra, cậu ắt điện thoại đi.

Cô đi đến trước mặt cậu, cậu nhìn nét mặt của cô, đánh giá sơ qua rồi nói: “Xem ra không có chuyện gì nghiêm trọng?”

“Ừ.” Cũng không hẳn là không có gì, Từ Vân Ni nói.

“Không phải điều tôi nghĩ, may quá.”

“Vậy là tốt rồi, cậu còn muốn đến chỗ Ngô Hàng không?”

“Không, muộn rồi.”

“Được, vậy về nhà đi, giải tỏa chút căng thẳng.” Cậu cười.

“Tôi về trước đây.”

Cậu quay lưng đi về phía taxi, vừa đi được hai bước, Từ Vân Ni gọi: “Lớp trưởng.”

Từ Vân Ni nói: “Thủ tục chuyển trường của tôi xong rồi.”

Cậu quay đầu lại.

Im lặng một lát.

Thời Quyết mở miệng: “Nói là có chuyện gấp là chuyện này à.”

Từ Vân Ni: “Đúng vậy, mẹ tôi với chú hôm nay mới làm xong thủ tục, vừa lấy về đã không kịp chờ muốn tôi biết ngay.”

Thời Quyết: “Vậy khi nào cậu đi?”

Từ Vân Ni: “Ngày mai.”

Thời Quyết lại sững sờ.

“...À?”

Từ Vân Ni bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng thấy đột ngột.”

Thời Quyết quay sang một bên.

“Thôi được, vốn dĩ cậu cũng phải đi bên đó, chỉ là đi gấp quá, không thì lớp mình tụ tập một chút, còn có thể tiễn cậu.”

“...Ừ.” Từ Vân Ni cúi đầu.

“Gấp quá.”

Thời Quyết nhìn qua, tóc Từ Vân Ni do vừa chạy ra mồ hôi, dính vào hai bên thái dương.

“Cố gắng học tốt nhé.” Cậu nói.

Từ Vân Ni đáp lại: “Lớp trưởng cũng phải học tốt nhé.”

“Ừm.” Thời Quyết cười khẽ.

“Được thôi.”

Khung cảnh lại trở nên yên lặng.

Biệt thự Tụng Tài thực ra nằm khá gần trung tâm thành phố, nhưng thuộc khu vực yên tĩnh giữa ồn ào náo nhiệt. Xung quanh có một bệnh viện lớn và một công viên, rất ít cửa hàng thương mại, buổi tối lại càng yên tĩnh đến lạ. Khu dân cư cao cấp này có những ưu điểm riêng, cổng được thiết kế rất sang trọng, hàng loạt cây xanh được cắt tỉa gọn gàng, mặt ngoài được rửa sạch sẽ không một vết bụi, bên dưới được chiếu sáng bởi ánh đèn âm tường rất dịu dàng, chiếu

rối xung quanh.

“Vậy tôi đi trước nhé.” Thời Quyết nói.

“Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

“Ừm.”

Khi cậu quay đi, trong đầu Từ Vân Ni lóe lên một ý nghĩ, chưa kịp nghĩ gì, tay đã vươn ra.

Từ Vân Ni nắm lấy áo cậu, kéo cậu quay lại, cô buột miệng: “Thời Quyết, sau này tôi còn gặp cậu chứ?”

Cậu sững sờ.

Sau đó, Từ Vân Ni thấy trên mặt cậu một biểu cảm chưa từng thấy, như bất đắc dĩ, ánh mắt phức tạp, cậu không thích biểu cảm này nên quay mặt đi.

“Cậu không phải đến Hoa Hành sao? Có phải lên cung trăng đâu mà không gặp được.”

Cậu không nhìn cô khi nói điều này, Từ Vân Ni cảm thấy sự đồng ý này chưa đủ, lại nói: “Vậy lúc nào cậu rảnh thì liên lạc với tôi, được không? Lúc đó tôi cũng sẽ...”

Cô nói một nửa, mắt cậu hơi khép lại, đầu quay đi nhiều hơn. Miệng cậu động đậy, giọng rất nhỏ, hoàn toàn nghe không rõ.

“...Thời Quyết?”

Cuối cùng cô gọi cậu quay lại, cậu nhìn tay cô đang nắm lấy tay áo cậu, rồi nhìn lên khuôn mặt cô. Đôi mắt dài hẹp của cậu hơi sụp xuống, khuôn mặt lạnh lùng hơn, tất cả cảm xúc thu lại.

“Từ Vân Ni, cậu biết mình đang nói gì không?”

“Gì cơ?”

“Sao lại nói khi nào rảnh thì liên lạc?” Cậu hơi châm chọc hỏi.

“Cần tôi gọi dậy mỗi sáng, chúc ngủ ngon mỗi tối không?”

Từ Vân Ni dừng lại: “Tôi không có ý đó...”

Thời Quyết hỏi: “Vậy là gì?”

Có lẽ sự chia ly bất ngờ này đã kích thích thần kinh của mọi người, sự cân bằng ngọt ngào và đắng cay như socola đen mà họ dần tìm thấy sau ngày tỏ tình tập trung, đột nhiên bị phá vỡ.

Cô hỏi: “Không nói những điều đó thì không thể liên lạc sao?”

“Ha.” Thời Quyết cười.

“Có thể, vậy tiếp theo chúng ta sẽ với tư cách ‘bạn bè bình thường’, báo cáo lộ trình cho nhau, chia sẻ niềm vui nỗi buồn hàng ngày nhé.”

Từ Vân Ni đáp lời: “Tôi đâu có nói mỗi ngày đều phải liên lạc.”

Thời Quyết tiến lên một bước, rất gần cô.

“Cậu rốt cuộc muốn nói gì?” Cậu cúi đầu, giọng nói vì góc độ mà hơi trầm xuống.

“Nói thật đi, Từ Vân Ni, tôi thật sự không hay liên lạc với bạn bình thường đâu.”

Từ Vân Ni cảm thấy, thế sự thay đổi nhanh chóng. Mới nửa giờ trước, mùi khói thuốc và nước hoa nhàn nhạt trên người cậu còn

khiến cô cảm thấy thoải mái và yên tâm, bây giờ lại đột nhiên mang đến cho cô áp lực mạnh mẽ, khiến cô vô thức điều chỉnh cảm xúc, đứng thẳng người, đối diện với cậu.

“Chẳng lẽ không yêu nhau thì phải tuyệt giao sao?” Cô hỏi.

Cậu không trả lời.

Từ Vân Ni hỏi tiếp: “Phải không?”

Sao cô có thể nói như thế hợp tình hợp lý như thế? Câu hỏi nào cũng không trả lời, chỉ đơn thuần đẩy trách nhiệm qua đây.

Thời Quyết nhìn chăm chăm đôi mắt thẳng thắn này.

Cậu đã hỏi cô hai lần rồi, cô cũng từ chối cậu hai lần, bây giờ lại với biểu cảm như thế này, nắm lấy cánh tay cậu, đưa ra yêu cầu này. Dù trong lòng cậu biết cô có lẽ không nghĩ nhiều như vậy, nhưng điều này vẫn khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Thời Quyết nhìn lên, chuyển mắt về phía bầu trời đêm.

Cậu có phải bị thao túng tâm lý không nhỉ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, cậu cười khẩy: “Tôi thật là...”

Từ Vân Ni:?

Dù sao đi nữa, cậu vừa cười khẩy, không khí đã bớt căng thẳng hơn.

“Không nghiêm trọng như vậy đâu, không đến mức đó.”

Thời Quyết nhẹ nhàng nói: “Vậy thì theo ý cậu đi, thường xuyên liên lạc.”

Tình thế thay đổi.

Từ Vân Ni sống lại một chút: “Ồ, được.”

Thời Quyết nhìn người trước mặt.

Chỉ là, sự mập mờ mà không thể gặp mặt này có thể kéo dài bao lâu đây? Cậu hoàn toàn không rõ.

“Vậy bài hát thiếu nợ tôi giữ lại trước, sau này hát.” Từ Vân Ni nói.

Thời Quyết cười khẩy một tiếng: “Cậu từ từ mà lên kế hoạch, tôi đi đây.”

Cậu đi đến bên xe, mở cửa rồi ngồi vào.

Từ Vân Ni theo đến, cô gõ gõ cửa sổ.

Cậu hạ kính xuống, Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, thời gian này cảm ơn cậu đã quan tâm.”

Thời Quyết nói: “Không có gì, hoan nghênh cô giáo Từ lần sau đến chỉ đạo.”

Từ Vân Ni bỏ qua lời châm chọc của cậu, thuận thế gật đầu: “Vậy thì lần sau gặp.”

Thời Quyết tựa vào ghế.

Xe từ từ khởi động.

Từ Vân Ni làm đầy đủ lễ nghi, luôn đứng tại chỗ, nhìn theo cậu rời đi.

Khi taxi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Từ Vân Ni cúi đầu, chân đá bừa xuống đất.

Khi ngẩng đầu lên, tay cô vô thức chạm vào cằm, nét mặt không còn thản nhiên như trước.

Chuyện hôm nay làm...

Cô thừa nhận, quả thật có chút xảo quyết.

Chủ yếu là cô nghĩ đến Thời Quyết, nghĩ đến cuộc sống kỳ lạ, thay đổi không ngừng của cậu, luôn cảm thấy nếu không nói gì mà cứ để cậu đi như thế, có lẽ cậu sẽ biến mất hoàn toàn.

Còn về nguyên nhân của ý nghĩ này, và đúng sai của sự việc này, cô chưa kịp suy nghĩ.

Dù sao thì đã làm trước rồi.

Chương 35: Khí phách Hoa Hành

Từ Vân Ni về nhà.

Ở nhà, Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn vẫn đang vui vẻ trò chuyện, Lý Ân Dĩnh cắt bánh kem và cả gia đình cùng nhau ăn.

Triệu Bác Mẫn còn nói với cô về một số lưu ý khi chuyển trường mà ông nghe từ bộ phận giáo dục.

“...Tóm lại, cũng giống như khi chuyển đến Hoa Đô, chỉ là lần này chúng ta đi gấp quá, có một số dụng cụ và sách giáo khoa của trường vẫn chưa lấy được, ngày mai chú cùng cháu đến trường lấy nhé.”

Từ Vân Ni nói: “Được ạ.”

Triệu Bác Mẫn nói một hồi, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: “Ôi, cuối cùng cũng chuyển đến trường trọng điểm rồi.”

Triệu Minh Lịch ở bên cạnh nói: “Trường trọng điểm có gì hay ho đâu, theo con thấy còn không bằng trường hiện tại của chị ấy nữa.”

Triệu Bác Mẫn: “Con hiểu gì chứ, trường hiện tại là trường nghệ thuật, thành tích hoàn toàn không ổn định!”

“Nhưng mà mọi người ở đó rất đẹp mà.”

Triệu Minh Lịch nháy mắt với Từ Vân Ni, cậu cười nói: “Có đúng không?”

Từ Vân Ni liếm một ít kem trên bánh.

Triệu Bác Mẫn chỉ vào cậu: “Con con con, ngày nào cũng chỉ biết nói mấy chuyện vớ vẩn này thôi!”

Sau một hồi lộn xộn, thời gian cũng không còn sớm nữa, Lý Ân Đình bảo Từ Vân Ni hôm nay nghỉ ngơi sớm. Từ Vân Ni rất nghe lời, cô lên lầu rửa mặt, sau đó sắp xếp những thứ cần mang theo vào ngày hôm sau, rồi nằm xuống giường.

Thời gian còn sớm hơn thường ngày, Từ Vân Ni nhắm mắt một lúc lâu mà vẫn không ngủ được, cô lấy điện thoại ra.

Cô tham gia vào một số nhóm ở Hoa Đô, trong nhóm của lớp 12-3 đang livestream sinh nhật của Ngô Hàng; nhóm của Vương Thái Lâm vừa thảo luận xong hiệu quả của buổi trực tiếp tối nay; nhóm hợp xưởng thì từ sau khi quay xong video vẫn im lặng...

Cuối cùng cô mở WeChat của Thời Quyết, nhìn dòng tin nhắn [Cần qua giúp không?].

Cô nhìn mãi, dần dần ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, ánh nắng tràn ngập.

Từ Vân Ni ngủ sớm nên cũng thức sớm, cô dậy sắp xếp đồ đạc lần nữa, rồi xuống ăn sáng.

Sau khi chuẩn bị xong, Triệu Bác Mẫn đưa cô đến trường.

Vị trí của Hoa Hành nằm ở hướng đông của thành phố, là một khu vực thương mại khá sầm uất, xung quanh có nhiều trung tâm mua sắm và khách sạn lớn, Hoa Hành chiếm một khu đất rộng lớn ở giữa, mang lại một không gian yên tĩnh.

Triệu Bác Mẫn đậu xe ở hầm để xe của khách sạn đối diện, sau đó cùng Từ Vân Ni đi bộ đến trường.

Vì Từ Vân Ni không có đồng phục nên bị bảo vệ chặn lại, Triệu Bác Mẫn nói mãi mà bảo vệ vẫn kiên quyết nói phải có người ra đón mới cho vào.

“VẬY TÔI...”

Triệu Bác Mẫn không ngờ lại như vậy.

“TÔI CŨNG KHÔNG BIẾT AI ĐỂ GỌI, CHỈ LÀ...”

Từ Vân Ni đứng bên cạnh, lấy điện thoại ra tìm trang web của Hoa Hành, cô tìm được số điện thoại liên lạc rồi gọi thẳng đến văn phòng trường, giải thích đơn giản tình huống.

Một lát sau, có một giáo viên đến đón họ vào.

Họ được đưa vào văn phòng.

“Chờ một chút, tôi đi gọi cô Vương.”

Một lát sau, một cô giáo khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, dáng người cao ráo, khuôn mặt gầy gò, tóc búi cao bước vào, cô hỏi: “Em là Từ Vân Ni đúng không?”

“Dạ.” Từ Vân Ni nói.

“Em chào cô.”

Qua giới thiệu, Từ Vân Ni biết đây là giáo viên chủ nhiệm mới của mình, họ Vương. Khác với sếp Hoa mơ hồ, cô Vương trông có vẻ tinh anh và nghiêm khắc.

Trong lúc chuẩn bị một số sách vở, cô giáo còn hỏi một số thông tin

của cô, đánh giá sự cố chuyển trường lộn xộn này: “Phụ huynh cũng quá sơ ý rồi.”

Triệu Bác Mẫn đứng bên cạnh, ông mím môi không dám nói gì, chỉ thiếu cúi đầu cắn móng tay.

“Đây, của em.” Cô Vương đưa cho cô một chồng sách, gồm cả sách bài tập và đề thi.

“Những thứ này em cầm trước, để tôi xem... Ê! Kiều Văn Đào, lại đây!”

Cô gọi ai đó ở bên ngoài.

Từ Vân Ni quay đầu lại.

Một nam sinh nghe thấy cô gọi thì chạy nhanh tới, cậu ấy không thấp, cũng không mập, chỉ là cơ thể không săn chắc... có chút giống ấn tượng của cô về một nam sinh học giỏi có điều kiện, với tỷ lệ mỡ cơ thể cao, mỗi khi chạy thì người lắc lư, trông rất mềm mại.

“Kiều Văn Đào, đây là bạn học mới của lớp chúng ta.” Cô Vương nói.

“Em ấy tên là Từ Vân Ni.”

Kiều Văn Đào nghe xong thì quay đầu lại cười với cô, thân thiện nói: “Chào cậu.”

Một nụ cười rạng rỡ với hàm răng trắng sáng.

Từ Vân Ni cũng chào: “Chào cậu.”

Cô Vương trông có vẻ còn nhiều việc phải làm, cô nói: “Kiều Văn Đào, em đưa bạn ấy về lớp trước đi, mang theo hết sách bài tập, xem thử một ngày trước, sau đó... à, phụ huynh ở lại một chút.”

Triệu Bác Mẫn bị gọi, người khẽ giật mình, ông vội nói: “Có chuyện gì cô cứ nói ạ.”

Kiều Văn Đào dẫn Từ Vân Ni ra ngoài.

Hành lang yên tĩnh.

Kiều Văn Đào háo hức hỏi Từ Vân Ni: “Cậu chuyển từ đâu đến vậy?”

Từ Vân Ni nói tên một thành phố, Kiều Văn Đào ngạc nhiên: “Hóa ra là từ nơi khác đến, mình tưởng sao giờ này mới chuyển trường.”

Cậu ấy lại nói: “Nếu cậu có gì không hiểu hoặc cần giúp đỡ ở trường mình thì cứ tìm mình nhé.”

“Cảm ơn cậu.”

“Không có gì, đó là trách nhiệm của mình.”

Kiều Văn Đào cười nói: “Mình là lớp trưởng của lớp mình.”

Từ Vân Ni dừng bước.

Kiều Văn Đào quay lại, nhìn Từ Vân Ni hơi nghiêng đầu, quan sát cậu kỹ lưỡng.

“Sao vậy?” cậu hỏi.

Kiều Văn Đào để tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt vuông vức, lông mày rậm, mắt to, làn da hơi ngăm, trên mặt có vài nốt mụn còn đang viêm, dưới mũi có chút râu, đeo kính dày nhưng vẫn không che được đôi mắt sáng.

Trên người cậu toát lên một khí chất của học sinh ưu tú mà Từ Vân Ni rất quen thuộc, có chút nghiêm túc nhưng không thiếu nhiệt tình, chân thành, tổng thể trông rất tinh thần.

Đây chính là hình ảnh mà trong lòng cô “lớp trưởng” nên có.

Nhưng tại sao vừa rồi có một khoảnh khắc cảm thấy có chút không hợp lý nhỉ...

Từ Vân Ni suy nghĩ, cô thật sự có chút bị thôi miên.

Kiều Văn Đào chớp mắt: “Sao vậy? Quên gì à?”

“Không.” Từ Vân Ni nói.

“Chỉ là vừa nghĩ đến một chuyện.”

Họ tiếp tục đi, văn phòng cách lớp của họ khá xa, suốt đoạn đường Kiều Văn Đào không ngừng nói, cậu ấy giới thiệu về trường và lớp học, thậm chí cả tên và phong cách giảng dạy của từng giáo viên đều được cậu ấy nói cho Từ Vân Ni biết, không bỏ sót chi tiết nào.

“Cậu muốn ngồi ở đâu?” Kiều Văn Đào hỏi cô.

“Hiện tại lớp mình còn khoảng bốn, năm chỗ trống, nhưng đều ở xa bảng, cậu muốn ngồi gần hay xa đều có thể nói với mình, mình sẽ giúp cậu trao đổi với các bạn khác.”

“Mình ngồi đâu cũng được, không kén chọn.” Từ Vân Ni nói.

“Mình không bị cận.”

“Thật ghen tị quá, mình mà tháo kính ra là mù tịt luôn!”

Kiều Văn Đào lại hỏi: “Vậy cậu ngồi ở phía sau được chứ?”

“Được, mình cũng khá cao.”

“Đúng rồi.”

Kiều Văn Đào hạ giọng nói: “Thật ra khi nãy mình thấy cậu không mặc đồng phục, lúc mới nhìn từ phía sau, mình còn tưởng là giáo viên nào đó!”

Từ Vân Ni ừ một tiếng.

Kiều Văn Đào im lặng vài giây, sau đó lén nhìn cô.

“Cậu không giận chứ?”

Từ Vân Ni thắc mắc: “Tại sao mình phải giận?”

Kiều Văn Đào nghiêm túc nói: “Mình sợ cậu nghĩ mình nói cậu già.”

Từ Vân Ni cười khở nói: “Cậu thật thà quá.”

Kiều Văn Đào nói: “Ê, cậu dùng từ tốt một chút, bạn học của chúng ta đều nói mình quá ngốc, bình thường mình... ê ê!”

Cậu ấy nói trong khi không chú ý dưới chân, một cú vấp suýt ngã trên mặt đất. Từ Vân Ni phản ứng nhanh, đưa tay nắm lấy tay cậu, kéo lại. Kiều Văn Đào lúng túng nói: “...Cảm ơn cảm ơn!”

Từ Vân Ni nhìn cậu ấy, không nói gì.

Sau khi đứng vững, Kiều Văn Đào mới nhận ra đôi mắt bình tĩnh khác thường đang nhìn mình.

“Mình...” Kiều Văn Đào gãi cổ.

“Có phải mình làm trò cười rồi không?”

Từ Vân Ni im lặng một lúc, rồi hỏi lại: “Thành tích của cậu trong lớp đứng thứ mấy?”

“Hà?” Kiều Văn Đào ngỡ ngác.

“Tại sao lại hỏi thế? Mình thường... ừm, thường là đúng nhất.”

Từ Vân Ni gật đầu: “Mình cũng nghĩ là cậu học rất giỏi.”

Kiều Văn Đào hơi xấu hổ, cậu ấy cười nói: “Mình trông thì...”

Nói được một nửa, cậu ấy đột nhiên hiểu ra.

“A! Cậu cậu cậu, ý cậu nói là mình quá ngốc, nếu không phải học giỏi thì chắc chắn không làm lớp trưởng được đúng không! Cậu cậu cậu...”

“Ê.”

Từ Vân Ni nhếch miệng cười, cô nhẹ giọng nói: “Mình không có ý đó, cậu đừng giận.”

Kiều Văn Đào cảm thấy, khác với bản thân khi nói chuyện lúc nào cũng có nhiều cảm xúc, người bạn mới này, toàn thân trông như một phương trình tuyến tính có cấu trúc ổn định, rất vững chắc.

“Mình không giận...” Kiều Văn Đào nói.

“Làm sao mà giận được.”

Khi bước vào lớp, Từ Vân Ni đột nhiên dừng bước, Kiều Văn Đào nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Từ Vân Ni lắc đầu.

Đã bao lâu rồi cô không thấy một lớp học chật kín người vào buổi tự học sáng?

“Cậu muốn ngồi đâu?” Kiều Văn Đào hỏi cô.

Không còn bàn đôi nào hoàn toàn trống, Từ Vân Ni chỉ vào một chỗ khá giữa.

“Ở đó có người không?”

“Bên cạnh là mình.”

Kiều Văn Đào nói nhỏ: “Chúng ta làm bạn cùng bàn nhé.”

Trong lớp mặc dù toàn người nhưng yên tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng lật sách, khi thấy có người vào lớp, một số người ngẩng đầu nhìn, dù thấy mặt lạ cũng chỉ dừng lại vài giây rồi lại cúi đầu tiếp tục học.

Kiều Văn Đào dẫn cô đến chỗ ngồi của mình.

Mấy bạn ngồi trước và sau cậu ấy đều quay lại nhìn, có chút tò mò.

Kiều Văn Đào nói: “Học sinh mới, tên là Từ Vân Ni, hôm nay mới đến lớp chúng ta.”

Các bạn gật đầu chào cô, cô gái ngồi sau đùa cợt nói: “Cậu cũng dám dẫn người đến chỗ cậu à, còn chỗ để chân không đấy?”

Từ Vân Ni nhìn cô ấy, cô gái đeo kính còn dày hơn của Kiều Văn Đào, tóc ngắn, xoăn tự nhiên. Nhìn lại bàn của Kiều Văn Đào, trên mặt bàn, trong ngăn bàn, thậm chí trên ghế cũng đầy tài liệu ôn tập. Kiều Văn Đào vội vàng thu dọn: “Nhanh lắm, cậu chờ mình một chút.”

Từ Vân Ni nói: “Để mình giúp cậu.”

Hai người cuối cùng cũng dọn ra được một chỗ trống, Từ Vân Ni ngồi vào, sắp xếp cặp sách và sách vở.

Xong xuôi, chuông vào học reo, cô Vương ôm một chồng sách bước vào lớp.

Cô đứng bên cạnh bục giảng, mười mấy giây sau mới lên tiếng.

“Các em đang làm gì vậy? Tôi vào lớp lâu rồi mà? Ai còn chưa lấy bài kiểm tra hôm qua ra? Đều biết là thi không tốt đúng không?”

Từ Vân Ni nhìn xung quanh.

Kiều Văn Đào chạm vào tay cô, đặt bài kiểm tra ra giữa.

Từ Vân Ni nhìn thoáng qua, bài thi toán, thiếu ba điểm là đạt điểm tuyệt đối.

Cô lại nhìn Kiều Văn Đào một cái: “Giỏi thật.”

Kiều Văn Đào gật đầu, cậu ấy nói nhỏ: “Cũng tạm thôi, chủ yếu là lúc làm bài này mình cũng...”

“Cô thấy ai đang thì thầm nói chuyện kia?” Giọng cô Vương vang lên từ phía trước, Kiều Văn Đào sợ đến mức rụt cổ lại.

Cô Vương thấy phía dưới cơ bản đã chuẩn bị xong bài kiểm tra, đứng lên bục giảng, thuận miệng nói: “Chiều nay thể dục thay bằng bài kiểm tra.”

Từ Vân Ni nghe thấy cô gái ngồi sau thở dài một tiếng không vui...

Ngoài cô ấy ra, trong lớp còn có vài tiếng thở dài không hài lòng, cô Vương tất nhiên cũng nghe thấy, cô cầm viên phấn gõ lên bàn giảng, nói: “Thở dài gì? Không muốn thay đổi thì cứ tự ra ngoài học, tôi không quan tâm, chỉ là đến khi thi cuối kỳ, kết quả thế nào thì các em bảo phụ huynh đừng có vào nhóm WeChat mà nhắc đến tôi là được, được không?”

Phía dưới im phăng phắc.

Cô Vương tận hưởng một lúc sự im lặng tuyệt đối của cả lớp, rồi dùng giọng như tự nói với mình nhưng vừa đủ để cả lớp nghe thấy: “... Đã đến lúc nào rồi mà vẫn còn như thế này.”

Cô quay người lại, ném viên phấn vào khay bảng.

“Nào, vào học!”

Chương 36: Một hai chuyện khí phách Hoa Hành

Cuộc sống dường như ngay lập tức trở lại đúng quỹ đạo.

Sau một buổi sáng thích nghi, mọi thứ đã trở nên quen thuộc hơn.

Vào buổi trưa, Kiều Văn Đào dẫn Từ Vân Ni đi tham quan căng tin của trường, và buổi chiều ngay lập tức diễn ra hai bài kiểm tra.

Độ khó của các bài kiểm tra cao hơn hẳn so với ở Hoa Đô, Từ Vân Ni cảm thấy hơi không quen, kết quả chỉ có thể nói là tạm chấp nhận được.

Sau khi nộp bài, Kiều Văn Đào hỏi cô thi thế nào, Từ Vân Ni nói rằng hơi khó, Kiều Văn Đào bảo rằng cường độ học tập ở Hoa Hành là khá cao, không cần căng thẳng, từ từ mà học, nếu có gì không hiểu có thể hỏi cậu ấy.

Khi kết thúc tiết học thứ ba vào buổi chiều, điện thoại của Từ Vân Ni rung lên, cô lén lút lấy ra xem.

Là Thời Quyết.

Cậu gửi đến một bức ảnh, rất trùng hợp, hôm nay Hoa Đô cũng thi, ông chủ Hoa ngủ quên trong giờ coi thi, miệng còn chảy nước dãi, sau đó Ngô Hành lén lút lại gần thầy làm mặt hề, bị Thời Quyết chụp lại.

Từ Vân Ni bật cười.

Cô vừa định trả lời thì bàn bị gõ hai cái, cô quay đầu lại, cô Vương nói: “Lại đây một chút.”

Cô đi theo cô Vương đến văn phòng.

Cô Vương cũng giống như Kiều Văn Đào, đầu tiên hỏi về tình hình thi cử của cô.

“Tôi đã xem qua.” ô Vương đặc biệt rút ra bài thi của cô ra.

“Tình hình của em tốt hơn tôi nghĩ, về cơ bản không có điểm yếu rõ ràng, nhưng có vài chi tiết cần chú ý, ví dụ như bài này...”

Cô Vương giải thích chi tiết một vài bài tập. Sau khi Từ Vân Ni nói rằng cô đã hiểu, cô Vương còn đưa ra hai bài tập tương tự để cô giải thích cách làm.

Sau khi giải thích xong, cô Vương đặt bài thi sang một bên, nhìn cô nói: “Nộp điện thoại ra đây.”

Từ Vân Ni lấy điện thoại ra, đặt lên bàn.

Cô Vương nói: “Tôi sẽ giữ hộ em, tối nay sẽ trả lại cho phụ huynh.”

Từ Vân Ni: “Vâng.”

Cô Vương nói: “Em mới đến ngày đầu, tôi coi như em chưa biết quy định, lần này không cần viết kiểm điểm. Em là học sinh lớp 12, đã lỡ mất nhiều thời gian ôn tập, bây giờ phải tập trung hơn. Nếu không có mục tiêu, cũng không cần thiết đến Hoa Hành phải không? Em phải biết rằng việc chuyển đến đây, phụ huynh của em đã bỏ ra rất nhiều công sức.”

Từ Vân Ni nói: “Em biết, sẽ không có lần sau đâu ạ.”

“VẬY... bài thi cơ bản là như vậy, sau đó tôi và bố em đã bàn bạc về việc ở nội trú. Như vậy em có thể tham gia đầy đủ các buổi tự học sáng và tối, tập trung hơn. Nếu không, nhà em xa trường, đi lại mất nhiều thời gian. Tôi thấy như vậy tốt hơn, bố em cũng đồng ý rồi, giờ hỏi ý kiến của em.”

Từ Vân Ni nói: “Em không có vấn đề gì.”

“VẬY tốt, tối nay khi tan học, em đến tìm tôi, tôi sẽ dẫn em và phụ huynh của em đi xem ký túc xá.” Cô Vương chỉ tay.

“Em không nói chứ, hiện giờ vẫn còn một phòng đôi trống, đây là ký túc xá tốt nhất của trường chúng tôi. Sau khi xem phòng xong, em vẫn về nhà như bình thường với bố em, rồi từ ngày mai chuẩn bị đồ đạc chuyển vào ở ký túc xá chính thức.”

“Vâng.”

“VẬY em về lớp đi, nếu có gì chưa quen, có thể hỏi Kiều Văn Đào. Một số tài liệu tôi chưa kịp chuẩn bị, em cần thì mượn tạm của cậu ấy, khoảng hai ba ngày là có đủ.”

Sau khi dặn dò thêm vài điều, cô Vương cho Từ Vân Ni về lớp.

Sau khi về lớp, Kiều Văn Đào nói với cô: “Bị phát hiện mang điện thoại rồi phải không? Ôi, quên nhắc cậu, đừng mang theo, cô Vương như yêu tinh nhện ấy, có tám con mắt.”

Buổi tối sau giờ học, Từ Vân Ni đi tìm cô Vương, họ ra cổng trường đón Triệu Bác Mẫn, sau đó cùng đi xem ký túc xá.

Ký túc xá của Hoa Hành chỉ dành cho học sinh lớp 12, nằm ngay sau tòa nhà dạy học của lớp 12, đối diện căng tin.

Cô quản lý ký túc xá đợi ở cổng, họ cùng lên tầng hai, đi đến một phòng, Cô quản lý gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng: “Ra ngay đây.”

Cửa mở ra, hóa ra là người quen, chính là cô gái ngồi sau lưng Từ Vân Ni.

“Vương Lệ Oánh, buổi sáng đã thông báo cho em rồi đúng không?”
Cô Vương nói.

“Phòng dọn dẹp xong chưa?”

“Dọn dẹp xong rồi.” Vương Lệ Oánh nói.

Cô Vương: “Sao mở cửa lâu thế, vừa làm gì đấy?”

Vương Lệ Oánh ngây ra: “Em đang học bài.”

Cô Vương đi đến bàn học, nhìn vào sách bài tập trên bàn: “Trang này đã viết xong và sửa xong rồi, sao còn để đây, không phải mới lật ra đấy chứ?”

Vương Lệ Oánh: “Không, cô Vương, em chỉ ôn lại thôi.”

Cô Vương nhắc nhở: “Tinh thần lên nào.”

Sau đó, cô quản lý nói với Triệu Bác Mẫn: “Phụ huynh xem qua, đây là phòng đôi của chúng tôi, chỉ còn một giường trống, đây là bạn cùng phòng của em ấy.”

Triệu Bác Mẫn chào Vương Lệ Oánh: “Chào em.”

“Phí phòng này là 1200 tệ một tháng, cung cấp điện và nước nóng 24/24.”

Cô quản lý dẫn họ tham quan phòng. Thực ra chỉ là một căn phòng đơn bình thường, có nhà vệ sinh, lớn hơn một chút so với phòng tiêu chuẩn của khách sạn, có hai tủ đứng thấp, hai bàn học, một bàn đã đầy, còn một bàn trống.

Cô quản lý nói: “Nếu xác định không có vấn đề thì đến đây nộp phí, tôi sẽ viết biên lai.”

Họ cùng đi ra ngoài, Triệu Bác Mẫn nói với Từ Vân Ni: “Coi như trải nghiệm sớm việc ở ký túc xá đại học.”

Cô quản lý nói: “Chúng tôi nghiêm ngặt hơn ở ký túc xá đại học, quản lý kín toàn thời gian, ra ngoài phải làm đơn xin phép tôi, chủ yếu vì an toàn của học sinh, dù sao thì cấp ba cũng khác với đại học.”

“Vâng, vâng, an toàn là trên hết.” Triệu Bác Mẫn nói.

Sau khi nộp tiền, Từ Vân Ni cùng Triệu Bác Mẫn về nhà, trên đường đi Triệu Bác Mẫn hỏi về tình hình trong ngày, Từ Vân Ni đều trả lời thật.

Triệu Bác Mẫn trả lại điện thoại cho cô, nói: “Lần sau cẩn thận hơn...”

“Vâng.”

Về nhà gặp Lý Ân Dĩnh, cô kể lại y nguyên trải nghiệm ngày đầu chuyển trường.

Ngày này trôi qua, đầu óc quay cuồng.

Cô lên tầng trở về phòng, lấy điện thoại ra xem.

Nhóm Vương Thái Lâm đã biết chuyện cô chuyển trường, đang nói rôm rả trong nhóm chat.

Nhóm lớp cũng có phản ứng, một số người bạn thân gửi cho cô mấy biểu cảm khóc lóc.

Cô mở WeChat của Thời Quyết.

Cậu gửi cho cô vài tin nhắn, có lẽ vì cô chưa trả lời, tin nhắn cuối cùng của cậu là: [?]

Từ Vân Ni gõ tin nhắn để thông báo tình hình, nói với cậu rằng có lẽ phải đến tối mới có thể liên lạc lại với cậu.

Lần này, cậu lại không trả lời ngay.

Từ Vân Ni quá mệt mỏi, cô đi tắm xong thì lập tức ngủ thiếp đi.

Khi ánh sáng ban ngày ló dạng, Từ Vân Ni mơ màng mở mắt, cầm điện thoại lên xem, Thời Quyết mới trả lời một chữ vào gần nửa đêm: [Được.]

Cô cảm nhận được chút ít sự không hài lòng từ chữ này, rất muốn kể cho cậu biết tình hình ở Hoa Hành, nhưng thời gian không đủ.

Lý Ân Dĩnh đã đóng gói đồ dùng cho cô tối qua, thực sự quá công kênh, Từ Vân Ni phải tháo bớt và chuẩn bị một va li nhỏ.

Hôm nay, Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn cùng đưa cô đến trường. Họ đến sớm hơn, cầm phiếu của cô quản lý ký túc xá vào khuôn viên trường, đi thẳng đến ký túc xá.

Vương Lệ Oánh đã ra ngoài, phòng còn trống.

Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn ở lại dọn dẹp, để Từ Vân Ni đến trường học tự học, Từ Vân Ni để điện thoại trong ngăn kéo và rời đi.

Thời gian còn rất sớm, nhưng lớp đã có hơn mười người, học sinh nội trú đều đã đến, Vương Lệ Oánh hỏi cô đã chuyển đến chưa, Từ Vân Ni đáp: "Đồ đã đưa vào, mẹ mình đang dọn dẹp, tối nay sẽ ở đây."

Vương Lệ Oánh thì thầm nhắc nhở cô: “Nếu cậu có đồ gì để giải trí thì tranh thủ mấy ngày đầu quản lý lỏng lẻo mà mang vào nhé.”

Kiều Văn Đào nghe thấy, chỉ trích Vương Lệ Oánh: “Cậu làm hư học sinh mới rồi!”

Vương Lệ Oánh làm mặt xấu với cậu ấy: “Hứ hứ, cứ làm hư đấy, tức chết cậu.”

Ngày mới bắt đầu.

Cô Vương chấm điểm nhanh chóng, bài kiểm tra ngày hôm qua, hôm nay đã trả lại.

Khi phát bài kiểm tra, Kiều Văn Đào sai hai câu.

Sau đó là bài của Từ Vân Ni, sai sáu câu, cô Vương khuyến khích: “Tốt lắm, tiếp tục cố gắng.”

Từ Vân Ni nhìn bài kiểm tra, Kiều Văn Đào đứng bên nói: “Tốt đấy.”

Cô Vương phát xong bài kiểm tra, lên bục giảng và bắt đầu tiết học mới.

Từ Vân Ni mở một trang mới trong sổ tay.

Học tập chủ yếu là cảm nhận được bầu không khí.

Tính cách của Từ Vân Ni dễ bị kích thích bởi không khí xung quanh, khi những người xung quanh đều chăm chú học hành và có kết quả tốt, rất dễ dàng làm tăng cảm hứng học tập của cô.

Sau khi học xong một ngày, khi tan học, Từ Vân Ni cùng với học sinh ngoài trường rời khỏi lớp. Lý Ân Dĩnh sáng đã nói với cô, trước khi chính thức ở ký túc xá, cả gia đình sẽ cùng nhau ăn tối, đã xin phép nghỉ trước. Từ Vân Ni đến cổng trường, Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn

cùng với Triệu Minh Lịch đã đến đón cô.

Triệu Minh Lịch nói: “Đi thôi, bữa tối cuối cùng trước khi vào tù, tận hưởng đi.”

Triệu Bác Mẫn mắng cậu: “Cái miệng này của con sao cứ phải nói như thế hả?”

Triệu Bác Mẫn lái xe chở cả gia đình đến quán rượu trước kia không có bảng hiệu, ông vẫn đặt phòng như trước.

Từ Vân Ni đi dọc hành lang, khi đi qua phòng bên cạnh, cô dừng lại bước chân. Lần trước không kịp nhìn kỹ, phòng này rộng hơn phòng của họ, trang trí tinh xảo, có mùi hoa nhẹ và hương sương.

Lần này, phòng trống, Từ Vân Ni đẩy cửa vào.

“Ni Ni, đi nào, chúng ta ở phòng này.” Lý Ân Đình gọi cô.

Từ Vân Ni tỉnh lại, đóng cửa phòng.

... Nói thế nào nhỉ?

Một cái liếc mắt không chủ ý, lại khiến cô cảm nhận được chút hương vị của sự thay đổi thời gian.

Ăn uống thỏa thích một bữa, Triệu Bác Mẫn lại đưa cô trở về trường.

Về đến ký túc xá, mở cửa bằng chìa khóa, Vương Lệ Oánh có vẻ đang vội vàng thu dọn cái gì đó, khi thấy cô vào, thở phào nhẹ nhõm.

“Ôi, làm mình sợ chết đi được, mình cứ quên mất có bạn cùng phòng...”

“Cậu làm gì vậy?” Từ Vân Ni hỏi.

“Chẳng làm gì cả.”

Thực ra, khi Từ Vân Ni mới vào, đã nhìn lướt qua, Vương Lệ Oánh có vẻ đang đọc sách giải trí, nhưng cô ấy không muốn nói, nên Từ Vân Ni cũng coi như không thấy.

Cô lấy điện thoại từ ngăn kéo ra, trống trơn, không có tin nhắn nào.

Từ Vân Ni gửi tin nhắn cho Thời Quyết, báo cho cậu biết cô đã ở ký túc xá, và kể sơ qua tình hình ở Hoa Hành.

Vào giờ này, Thời Quyết có lẽ đang học ở câu lạc bộ nhảy, Từ Vân Ni đặt điện thoại xuống, xem sách một lúc.

Khi đèn sắp tắt, điện thoại cuối cùng cũng rung lên.

Cậu gửi tin nhắn: [Vừa mới xong, tôi đi tắm trước đã.]

Sau năm sáu phút, điện thoại lại rung.

Lần này, điện thoại rung không ngừng, cậu gọi đến cuộc gọi thoại.

Vương Lệ Oánh nhìn về phía cô, Từ Vân Ni cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh, nhẹ nhàng nhận cuộc gọi: “... Alo?”

Thời Quyết hỏi: “Có tiếng động gì vậy? Chưa ăn cơm à?”

Chỉ hai ngày thôi, giọng nói của anh nghe có vẻ hơi lạ, Từ Vân Ni hỏi: “Bên đó sao ồn thế?”

Thời Quyết: “À, bên tôi đã ký hợp đồng với Lạc Dương, anh tôi nói muốn ra ngoài ăn mừng, đang chuẩn bị ra ngoài.”

Từ Vân Ni: “Chúc mừng nhé.”

“Chúc mừng gì, lại phải làm việc chăm chỉ thôi.”

Cậu hỏi cô: “Muốn trò chuyện không? Nếu muốn thì tôi không đi.”

Từ Vân Ni mở miệng, cuối cùng vẫn trung thực với thực tế.

“Muộn rồi, bạn cùng phòng còn đang học bài, tôi không thể gọi lâu được.”

Họ nói vài câu rồi kết thúc cuộc gọi.

Từ Vân Ni ra khỏi nhà vệ sinh.

Vương Lệ Oánh nhìn cô.

“Bạn trai của cậu à?”

Từ Vân Ni: “Không, bạn bình thường.”

Vương Lệ Oánh chớp mắt: “Bạn bình thường mà phải vào nhà vệ sinh nhận cuộc gọi sao?”

Từ Vân Ni đi về phía giường để dọn dẹp.

Vương Lệ Oánh: “Cao không?”

Im lặng.

Vương Lệ Oánh: “Đẹp trai không?”

Vẫn im lặng.

Vương Lệ Oánh: “Có cao 1m80 không?”

Từ Vân Ni cuối cùng ngẩng đầu nhìn cô ấy, nhẹ nhàng nói: “Có cả.”

Vương Lệ Oánh làm mặt xấu: “Ôi ôi ôi, có cả!”

Từ Vân Ni dọn xong giường, cũng đến bàn học bài.

Một lúc sau, đến giờ tắt đèn, cô lên giường đi ngủ.

Đêm đó, Từ Vân Ni mơ thấy một giấc mơ, cảnh trong giấc mơ chính là quán rượu mà cô ăn tối hôm đó, là căn phòng lớn ấy.

Những người trong SD đang tụ tập ở đó.

Ánh sáng rực rỡ, bóng đèn nhấp nháy.

Cô thấy trong khe hở của ánh sáng, có người đang nhảy múa, có người đang hát...

Chương 37: Ba bốn chuyện khí phách Hoa Hành

Cuộc sống ở Hoa Hành khác xa với những gì Từ Vân Ni tưởng tượng.

Cô biết Hoa Hành chắc chắn sẽ bận hơn Hoa Đô, nhưng không ngờ lại bận đến mức này.

Cô không thể mang theo điện thoại trong suốt cả ngày, và học sinh nội trú còn phải học tự học buổi tối thêm một tiết nữa, kéo dài đến 10 giờ 20 phút. Sau khi trở về ký túc xá dọn dẹp xong và tắm rửa, đã là 11 giờ. Khi cô lấy điện thoại ra để gửi tin nhắn, mắt đã bắt đầu nặng trĩu.

Tối hôm sau, cô đang gõ tin nhắn thì ngủ thiếp đi giữa chừng, cô đã thức khuya thêm một giờ so với bình thường, dẫn đến việc hôm sau vẫn còn mơ màng.

Nhưng vào buổi tối, cô vẫn kiên trì trò chuyện với Thời Quyết.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng cô không kiềm chế được, ngủ gục trong giờ tiếng Anh và bị giáo viên nhắc nhở.

Kiều Văn Đào cho cô mượn một tuýp dầu gió để tỉnh táo.

Từ Vân Ni ngửi thấy mùi bạc hà nồng nặc, cảm thấy tình hình như thế không ổn.

Tối đó, cô đã nói cho Thời Quyết biết tình hình, Thời Quyết bảo cô mang điện thoại vào ban ngày, không cần gửi tin nhắn vào buổi tối.

“Cậu trốn trong nhà vệ sinh chơi điện thoại, cô chủ nhiệm của cậu chắc không phát hiện đâu.”

Dù nói vậy, nhưng nghĩ đến ánh mắt của cô Vương và không khí học tập ở Hoa Hành, Từ Vân Ni cuối cùng vẫn không mang theo.

Vậy là lại một ngày trôi qua, đến cuối tuần.

Thời Quyết gọi điện hỏi cô có muốn ra ngoài ăn tối hoặc đi chơi không.

Từ Vân Ni nói: “Bên tôi có lớp học bổ sung vào thứ Bảy, chỉ có chiều Chủ nhật là được nghỉ, tối còn phải trở về ký túc xá báo cáo.”

Thời Quyết: “Vậy thì chiều Chủ nhật nhé, tôi sẽ sắp xếp thời gian.”

Từ Vân Ni thấy khó khăn khi phải nói, nhưng vẫn thông báo cho cậu rằng cô bận rộn không thể ra ngoài.

Thực ra không phải chỉ “hơi bận,” mà là công việc của cô nhiều đến mức choáng ngợp, cô Vương mới gửi cho cô toàn bộ tài liệu ôn tập và yêu cầu Kiều Văn Đào cho mượn ghi chép, để cô tự ôn lại nội dung đã học, rồi đến tìm cô Vương để bổ sung kiến thức.

Nghe xong lời Từ Vân Ni, Thời Quyết im lặng một lúc, rồi thở dài.

“Vậy ý cậu là gì?” Cậu hỏi.

“Ban ngày không mang điện thoại, buổi tối không thức khuya, cuối tuần không ra ngoài, vậy cậu muốn tôi liên lạc với cậu thế nào?”

Từ Vân Ni im lặng một lúc, cảm thấy cứ kéo dài như thế lại càng mệt mỏi, không thể lo liệu hết mọi thứ. Cô nói: “Xin lỗi, là vấn đề của tôi, dạo này thực sự không có thời gian, chúng ta hãy liên lạc sau nhé.”

Cậu có vẻ đã châm một liều thuốc, rồi bình thản nói: “Lần sau đừng vội vàng nói nhiều như vậy, lúc trước nghiêm túc như thế, tôi còn tưởng là cậu nói được làm được.”

Trước lời chỉ trích này, Từ Vân Ni không biết đáp lại thế nào.

Thời Quyết: “Cậu cứ học tốt đi.”

Sau khi nói xong, cậu cúp máy.

Từ Vân Ni ngồi một mình bên giường, hơi cúi đầu xuống.

Cô ngồi được một chút, rồi đứng dậy đi ra ngoài học tự học.

Sau ngày đó, thời gian như bỗng chốc trôi nhanh hơn.

Toàn bộ sự chú ý của Từ Vân Ni đều dồn vào việc học.

Lớp học không bao giờ kết thúc, bài tập không bao giờ hoàn thành, bài tập không bao giờ đủ.

Từ Vân Ni đã hoàn toàn thích nghi với Hoa Hành và dần trở nên quen thuộc với các bạn trong lớp.

Đôi khi, trong giờ giải lao, khi trò chuyện với các bạn mới, tinh thần của cô có lúc bị phân tán, như thể hai tháng qua chỉ là một giấc mơ.

Nếu đó là giấc mơ, có thể gọi là giấc mơ đẹp không?

Nhìn lại quá trình trong giấc mơ, thực sự rất vui vẻ, chỉ là phần kết thúc có chút không như ý. Những cảm giác thất vọng mơ hồ sinh ra trong bóng tối đôi khi khiến Từ Vân Ni cảm thấy giấc mơ đó thực sự chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Từ Vân Ni liên lạc với bạn bè ở Hoa Đô ngày càng ít, người vẫn giữ

liên lạc tương đối là Tường Duệ, có lẽ vì còn một chút tiếc nuối, cậu ta thỉnh thoảng kể cho cô những chuyện xảy ra ở Hoa Đô, vài ngày một tin nhắn, không nhiều lắm.

Theo lời cậu ta, gần đây, Vương Thái Lâm lại tham gia một cuộc thi hát và đạt được kết quả khá tốt. Lưu Lê được bố mẹ gửi đến một tổ chức luyện thi lớn để hoàn thiện giai đoạn cuối. Rồi Đinh Khả Mạnh bị phát hiện chụp lén một học sinh của trường khác và bị phê bình.

Cuối cùng, về phần Thời Quyết, Tường Duệ cho biết có một đàn em tỏ tình với anh, rất hài hước, mua rất nhiều hoa, lợi dụng đêm khuya để lấp đầy bàn học của cậu, khiến trường khối rất tức giận.

Từ Vân Ni hỏi kết quả thế nào. Tường Duệ nói chắc chắn không có cơ hội, vì không thể tiếp cận được người, Thời Quyết hôm sau cũng không đến trường, hiện tại cậu bận đến mức không thể đến học.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Tại Trung học Hoa Hành, người mà Từ Vân Ni thân thiết nhất là Vương Lệ Oánh và Kiều Văn Đào.

Vương Lệ Oánh có thành tích trung bình, Kiều Văn Đào nói cô ấy trước đây học rất tốt, đến cấp ba thì không còn hứng thú học nữa.

Theo như lời Vương Lệ Oánh, cô ấy đã học quá nhiều từ nhỏ đến lớn, một ngày nào đó bỗng thấy chán, nhưng vì nền tảng tốt nên thành tích vẫn còn duy trì được.

Có một ngày, khi quản lý ký túc xá đến mượn ấm đun nước, chỉ có Từ Vân Ni ở trong phòng, quản lý ký túc xá lục lọi dưới ngăn bàn của Vương Lệ Oánh. Từ Vân Ni biết cô ấy thường giấu đồ ở đó, liền nhanh chóng lấy ấm nước của mình ra để đưa cho quản lý.

Sau đó, Vương Lệ Oánh biết chuyện này, cảm thấy biết ơn Từ Vân Ni vô cùng, và tối đó, cô ấy đã cho Từ Vân Ni xem bộ sưu tập của

mình.

Hóa ra là một hộp truyện tranh có nội dung gợi cảm.

Vương Lệ Oánh điều chỉnh lại cặp kính, giới thiệu cho Từ Vân Ni các họa sĩ yêu thích từ nhiều quốc gia, còn gợi ý cho cô vài cuốn sách.

“Họa sĩ này vẽ đàn ông rất đẹp trai!”

Từ Vân Ni không mấy hứng thú nên đã từ chối.

“Đừng có học theo Triệu Bác Mẫn nhé.” Vương Lệ Oánh nói.

“Học cái gì?”

“Chỉ biết xem sách học hành thôi, người ta cần có chút sở thích, người xưa nói không có sở thích thì không thể kết giao với người đó.”

Vương Lệ Oánh nói tiếp: “Nhưng mình nói cho cậu biết, thực ra Kiều Văn Đào cũng chỉ là giả vờ thôi, cậu ấy thậm chí yêu một người, nhưng không dám nói.”

Thế là, dần dần, Từ Vân Ni cũng biết được một số bí mật của Hoa Hành.

Cứ thế, suốt một tháng học ngày đêm, Hoa Hành tổ chức một kỳ thi thử lớn.

Đề thi lần này rất khó, khi nộp bài, cả lớp đều phát ra những tiếng thở dài đầy thất vọng, Từ Vân Ni cũng cảm thấy mình làm bài không tốt, đang nghĩ về các câu hỏi thì Vương Lệ Oánh bất ngờ vỗ nhẹ vào lưng cô, nói: “Này, tuyệt rồi rồi.”

Từ Vân Ni nhìn ra cửa sổ, quả thật tuyết đang rơi.

Những bông tuyết rất nhỏ, giống như hạt muối, nhẹ nhàng rơi từ trên trời xuống.

Tối đó, khi Từ Vân Ni trở về ký túc xá, cô mở điện thoại ra, lướt qua một chút, ngạc nhiên phát hiện hôm nay là ngày thi tuyển sinh nghệ thuật âm nhạc của tỉnh.

Nhiều bạn học từ Hoa Đô đã đăng trạng thái trên mạng xã hội.

Từ Vân Ni phản xạ tự nhiên muốn hỏi Thời Quyết xem cậu thi thể nào.

Cô mở trang cá nhân của Thời Quyết, không thấy nội dung về kỳ thi, trạng thái gần nhất của là một tuần trước, quảng cáo cho một chương trình truyền hình có tên “Vũ Động Thanh Xuân” sẽ được tổ chức vào năm sau. Dưới bài viết có người hỏi về chương trình này, cậu trả lời một số câu hỏi, nội dung đại ý là nếu đủ điều kiện của ban tổ chức, có thể đăng ký trước ở đây, và họ còn cần tuyển thêm một số vũ công phụ họa, ai có hứng thú có thể thử sức.

Từ Vân Ni nhìn những nội dung này, cuối cùng vẫn không hỏi cậu.

Thời tiết ngày càng lạnh hơn.

Vài ngày sau, Triệu Minh Lịch sắp ra nước ngoài. Từ Vân Ni muốn xin nghỉ để tiễn cậu, cô đã giải thích lý do với cô Vương, nhưng hôm đó lại trùng với kỳ thi khảo sát, cô Vương không phê duyệt. Cô Vương không từ chối trực tiếp mà gọi điện cho Triệu Bác Mẫn, giải thích tình hình, Triệu Bác Mẫn hiểu ý cô Vương, nên nói với Từ Vân Ni rằng không cần tiễn.

“Năm sau nghỉ hè nó sẽ trở về, nhanh thôi.”

Từ Vân Ni nhớ lại lúc trước Thời Quyết nói sẽ hẹn Triệu Minh Lịch đi ăn, nhưng không kịp, giờ cô ngay cả việc tiễn cậu cũng không thể làm được.

Con người quả thật là sinh vật dễ không lưu tâm là dễ dàng chia tay.

Thế là, thời gian trôi qua, kỳ thi cuối kỳ đã đến.

Đề thi cuối kỳ rất dễ, mọi người đều nói, rõ ràng là trường muốn cho họ một kỳ nghỉ vui vẻ.

Sau khi thi xong, không lâu sau là kỳ nghỉ, trước khi nghỉ, các lớp đều tổ chức một buổi liên hoan, kết hợp giữa lao động và giải trí, để thư giãn.

Vì tính cách tích cực của Từ Vân Ni, cô cũng được cô Vương nhớ tên, và vì cô và Kiều Văn Đào là bạn học cùng bàn, thường xuyên bị sắp xếp làm các công việc vặt.

Ngày hôm đó, Kiều Văn Đào và Từ Vân Ni cùng đi mua sắm đồ dùng cho buổi liên hoan của lớp.

Từ Vân Ni đứng ở cổng trường đợi cậu ấy.

Buổi liên hoan diễn ra cùng một thời điểm, có một số đàn em từ lớp mười và lớp mười hai cũng chuẩn bị đi mua sắm, cổng trường đông đúc, tiếng cười nói vui vẻ.

Kiều Văn Đào còn bận việc chưa xong, Vương Lệ Oánh đi cùng Từ Vân Ni.

Khi chờ đợi, Vương Lệ Oánh nhẹ nhàng chạm vào tay Từ Vân Ni, nói nhỏ: "Này, nhìn cô bé kia kìa."

Từ Vân Ni hỏi: "Cô bé nào?"

Vương Lệ Oánh ra hiệu bằng ánh mắt, nói: "Cô bé đó, thấy không? Cao cao, tóc dài ngang vai ấy."

“Thấy rồi, sao vậy?”

“Đó chính là người mà Kiều Văn Đào thầm thương trộm nhớ.” Từ Vân Ni nhìn vào đồng phục của cô ấy.

“..... Đó không phải là lớp mười sao?”

“Đúng, cậu ấy là ‘trâu già’ thích gặm cỏ non. À không...”

Vương Lệ Oánh sửa lại cách nói: “Là trâu già mơ ước cỏ non, đến giờ vẫn chưa nói được một câu nào.”

Từ Vân Ni nhìn cô bé đó và có thể hiểu lý do tại sao Kiều Văn Đào lại không dám nói chuyện với cô bé. Họ có sự khác biệt rõ rệt về phong cách, Kiều Văn Đào là kiểu người nhút nhát, sách vở, trong khi cô bé kia vừa vui vẻ vừa xinh đẹp, tràn đầy năng lượng, có vẻ là người rất cởi mở.

“Các cậu lại đang bàn tán gì về mình vậy?” Kiều Văn Đào từ phía sau đi tới, nói nhỏ.

“Vương Lệ Oánh, cậu đúng là quá đáng...”

Vương Lệ Oánh: “Nói cậu nhút nhát ấy mà.”

Từ Vân Ni thấy ánh mắt của Kiều Văn Đào cứ nhìn về phía cô bé, liền hỏi: “Cô bé ấy có vẻ cũng đi mua đồ, có muốn hỏi cô bé đi cùng không?”

“Á?” Kiều Văn Đào ngạc nhiên.

“Xin cậu đừng, bọn mình không cùng năm, không quen biết, sao lại đi cùng được?”

Từ Vân Ni nhìn cô bé, rồi suy tính: “Mình có thể nói chuyện với cô bé...”

“Cậu định nói gì?” Kiều Văn Đào lo lắng.

“Cậu không định nhắc đến mình chứ?”

“Mình không nhắc đến cậu đâu.”

“Thế thì cậu định làm thế nào...”

“Cậu cứ ở đây đợi đi.”

Từ Vân Ni đi về phía cô bé, ba người họ đang đứng cùng nhau, nhiệt tình thảo luận gì đó.

Từ Vân Ni tiến lại gần, hỏi cô gái đứng đầu: “Chào cậu, các cậu có định đi mua đồ cho buổi liên hoan không? Các cậu dự định sẽ đi đâu để mua?”

Cô gái quay lại, nhìn Từ Vân Ni rồi nói một địa điểm, cách đây khá xa.

“Xa thế à?” Từ Vân Ni hỏi.

“Gần đây không có nhiều trung tâm thương mại sao?”

“Gần đây quá đắt! Bọn mình định đi chợ công nghiệp nhẹ (*) để mua.”

“Ôi, các cậu là ba người đúng không? Mình...” Từ Vân Ni nói, hơi nghiêng đầu.

“Hả? Cậu...” Cô nhìn chăm chăm vào cô gái, cô gái cũng nhìn lại, hai người cứ như vậy đối diện nhau vài lượt, cuối cùng Từ Vân Ni nói.

“Mình có vẻ đã gặp cậu ở đâu đó rồi.”

Cô bé cũng nói: “Mình cũng cảm thấy chúng ta đã gặp nhau, ở đâu nhỉ?”

Im lặng một chút, Từ Vân Ni đột nhiên nói: “Có phải cậu từng tham gia lớp học ở Câu lạc bộ nhảy SD không?”

“..... À! Mình nhớ ra rồi!” Cô gái kêu lên, vui mừng nói.

“Đúng rồi! Một ngày mình vừa mới tập bóng xong để đi học, mang theo một cái túi rất lớn, cậu đã nhường chỗ cho mình, cảm ơn cậu nhé!”

“À, mình cũng nhớ ra rồi, thì ra cậu cũng học ở Hoa Hành, thật là trùng hợp.”

“Đúng vậy, sau đó mình không thấy bạn ở câu lạc bộ nữa.”

“Mình không phải là học viên, mình đến để tìm người, có một người bạn của mình làm huấn luyện viên ở đó.”

“Là ai vậy?”

“Thời Quyết.”

Cô gái hít một hơi, hai cô gái bên cạnh cũng tiến lại gần: “Chị ơi, chị là bạn của Thời Quyết à?”

Tất cả mọi người bắt đầu trò chuyện rôm rả.

Kiều Văn Đào và Vương Lệ Oánh đứng ở góc nhìn bốn người đột nhiên trở nên thân thiết, tụ tập lại trò chuyện.

Sau đó, Từ Vân Ni quay lại, vẫy tay gọi họ.

Từ Vân Ni nói: “Chúng ta cũng đi chợ công nghiệp nhẹ mua đồ đi, rẻ hơn, chúng ta cùng đi xe nhé.”

Kiều Văn Đào không dám ngẩng đầu: "... Được rồi, mình sẽ gọi xe."

Một chiếc xe đến, Kiều Văn Đào lúng túng ngồi vào ghế trước, bốn cô gái ngồi chen chúc ở ghế sau, suốt dọc đường không ngừng trò chuyện.

"Cậu có từng học lớp biên đạo của anh ấy chưa, cực kỳ giỏi!"

"... Mình chưa chọn, mình sợ lắm."

"Sợ gì?"

"Nhìn anh ấy như vậy mình không dám nói chuyện."

"Không sao đâu, anh ấy dễ gần lắm, lần trước bọn mình muốn nhờ anh ấy giúp tập một bài, chỉ mất một tiết là xong, chỉ là hơi đắt, tính theo phí gia sư. Anh ấy nhảy các bài của nhóm nhạc nữ rất ngọt ngào!"

"Á á á á! Vậy lần sau mình cũng sẽ đặt lịch học thử xem, nhưng gần đây không có lịch của anh ấy, có phải là do bận học không?"

"Không đâu, gần đây anh ấy có việc phải đi ra ngoài, các cậu không thấy à, trước khi đi có nhiều người trêu anh ấy, bảo thầy Thời ra ngoài nhớ chú ý an toàn, phụ nữ ở nơi khác đều là hồ đấy!"

"Ha ha ha!"

Họ trò chuyện suốt dọc đường, trò chuyện khi mua đồ, và vẫn trò chuyện khi ra khỏi cửa.

Kiều Văn Đào mang theo đủ loại túi đồ phía sau.

Vì đồ quá nhiều không thể mang hết, họ phải tách ra khi về.

Cô bé lớp 10 nhận đồ từ tay Kiều Văn Đào, cười ngọt ngào: “Cảm ơn anh nhé!”

Kiều Văn Đào như bị cười của cô bé làm cho mê mẩn.

Các cô gái học lớp 10 đã đi trước một bước gọi taxi.

Kiều Văn Đào đứng tại chỗ hồi tưởng một lúc lâu, sau đó hỏi Từ Vân Ni: “... Người các cậu vừa nói là ai vậy?”

Từ Vân Ni trả lời: “Là một bạn huấn luyện viên ở câu lạc bộ nhảy, họ học nhảy ở đó, mình cũng đã từng đến đó.”

Kiều Văn Đào: “À, không trách sao cậu nói có thể nói chuyện với em ấy...”

Kiều Văn Đào nghĩ lại những gì nghe được tối nay, cảm thấy có chút chua chát.

“Thầy giáo của câu lạc bộ đó còn là học sinh à?”

“Đúng, cùng khóa với tụi mình, học ở Hoa Đô.”

“Hoa Đô? Trường nghệ thuật đó à? Trường đó hình như không tốt lắm, tỷ lệ vào đại học thấp... Ai, chắc là đẹp trai lắm phải không? Thực ra đàn ông chỉ đẹp trai thôi thì...”

“Kiều Văn Đào.”

Kiều Văn Đào đang lẩm bẩm thì đột nhiên bị ngắt lời, cậu ấy quay lại, thấy Từ Vân Ni nhìn mình một cách bình thản.

Đây là lần đầu tiên cô dùng giọng điệu này gọi tên cậu ấy và nhìn cậu ấy như vậy, ánh mắt lạnh lẽo khiến Kiều Văn Đào cảm thấy rùng mình, cậu hỏi: “Làm, làm sao vậy?”

Từ Vân Ni nói: “Đừng nói như vậy về bạn của mình.”

Kiều Văn Đào ngẩn người, muốn nói nhưng lại không nói nên lời, cuối cùng cúi đầu với vẻ hối lỗi.

“Xin lỗi, mình đã quá hẹp hòi...”

Kiều Văn Đào hối lỗi nhanh chóng, Từ Vân Ni thấy cậu ấy cúi đầu, cô lại nói: “Hãy thể hiện những điểm mạnh của mình, mỗi người đều có ưu điểm và khuyết điểm, con trai tự tin một chút thì sẽ hấp dẫn hơn.”

Kiều Văn Đào hỏi: “Vậy cậu ấy có khuyết điểm gì?”

Từ Vân Ni suy nghĩ một chút, rồi nói: “Cậu ấy học rất kém toán.”

Kiều Văn Đào: “..... Hà?”

Từ Vân Ni ‘A’ một tiếng, rồi đi ra đường gọi taxi.

Chỉ trong thời gian ngắn từ khi ra khỏi trung tâm thương mại, trời lại bắt đầu tuyết rơi.

Vẫn là tuyết nhỏ, giống như tuyết ở thành phố này không bao giờ lớn.

Từ Vân Ni ngẩng đầu nhìn...

Cảm giác của tuyết khiến cô liên tưởng đến một người nào đó, vừa nhỏ bé như thể thổi nhẹ là biến mất, vừa bay lả tả khắp nơi, không đâu là không có.

Chú thích:

(*) “Chợ công nghiệp nhẹ” thường là một khu chợ hoặc thị trường chuyên cung cấp các sản phẩm từ ngành công nghiệp nhẹ, tức là

những hàng hóa không yêu cầu quá nhiều công nghệ nặng hay đầu tư lớn. Những sản phẩm này có thể bao gồm:

- + Đồ gia dụng

- + Đồ dệt may

- + Giày dép

- + Hàng tiêu dùng khác

Nơi này thường có giá cả phải chăng hơn so với các trung tâm thương mại hoặc cửa hàng cao cấp, và thường tập trung vào các mặt hàng tiêu dùng hàng ngày.

Chương 38: Tôi là Từ Vân Ni, lớp trưởng.

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau buổi liên hoan, Trung học Hoa Hành chính thức bước vào kỳ nghỉ.

Đối với kỳ nghỉ cuối cùng của năm lớp 12, cô Vương đã khuyên các học sinh hãy tận hưởng, cô cũng không giao nhiều bài tập về nhà. Cô Vương nói đến lúc này rồi, quan trọng là phải tự giác.

Từ Vân Ni muốn tìm Thời Quyết, nhưng trên mạng xã hội thấy cậu gần đây vẫn đang ở nơi khác.

Cô chờ đợi, và rồi nhận được lời mời từ nhóm của Vương Thái Lâm, họ mời cô ra ngoài ăn tối.

Họ đến một quán pizza.

Hôm đó thời tiết khá lạnh, Từ Vân Ni khoác một chiếc áo vải nỉ dày cộm và đội một chiếc mũ len rồi chạy vội vào quán.

Vương Thái Lâm và các bạn đã đến trước.

“Ôi, đây là ai vậy?” Vương Thái Lâm chỉ vào cô, ngạc nhiên nói.

“Chẳng phải là kẻ phản bội của chúng ta, Từ Vân Ni sao!”

Từ Vân Ni ngồi phịch xuống ghế, nhìn ba người họ.

“Nhìn gì? Chỉ có hai tháng thôi mà, không nhận ra sao?” Cậu ta đánh giá Từ Vân Ni một lượt.

“Mà sao trông cậu lại quê mùa thế?”

Từ Vân Ni mở lời: “Gặp mặt cứ kiểu này phải không? Anh Vương, kết quả thi năng khiếu của cậu thế nào?”

“Ha ha!” Vương Thái Lâm cười lớn hai tiếng.

“Cậu nghĩ điều đó có thể làm tôi tổn thương sao?”

Từ Vân Ni nghĩ rằng cậu ta thi tốt, nhưng cậu ta tiếp tục nói: “Tôi không cần thi!”

Từ Vân Ni nhướng mày.

Tưởng Duệ ở bên nói: “Trước đây kết quả thi của anh Vương không phải khá lắm sao? Có công ty liên hệ với cậu ấy, làm... cái gì nhỉ? MCM gì đó?”

“MCN.” Lưu Lê vừa ăn gà rán vừa chỉnh lại.

“Là công ty ươm tạo truyền thông mới, MCM là túi xách (*).”

“À à! Đúng rồi.”

Từ Vân Ni nhìn Vương Thái Lâm: “Tuyệt thật, không trách sao mặt cậu vui vẻ vậy.”

Vương Thái Lâm tự hào nói: “Hôm nay tôi mời khách!”

Tâm trạng cậu ta đang tốt, bụng đói cồn cào, gọi một bàn đầy ắp món ăn.

Lưu Lê nói với Từ Vân Ni: “Sao cảm giác như lâu không gặp vậy.”

“Đúng vậy.”

Từ Vân Ni lại hỏi: “Hai cậu thi thế nào?”

“Lưu Lê thi tốt, tôi thì bình thường.” Tưởng Duệ nói.

“Không sao đâu, chỉ cần qua điểm là được.” Vương Thái Lâm an ủi.

“Chờ thi vào trường nữa thì sẽ có cơ hội.”

Từ Vân Ni cầm một miếng pizza sầu riêng, nâng cao lên rồi kéo sợi phô mai.

“Thời Quyết thi thế nào?” Cô hỏi.

“Cậu không biết à? Cậu ấy không liên lạc với cậu sao.”

“Chưa liên lạc nhiều.”

“Ồ, cũng bình thường, bọn tôi cũng lâu không gặp cậu ấy, bên câu lạc bộ nhảy có vẻ bận rộn.”

Từ Vân Ni hỏi: “Cậu ấy tham gia kỳ thi chưa?”

“Tất nhiên là tham gia rồi.” Lưu Lê nói.

“Anh ấy đứng thứ ba trong ngành âm nhạc, hình như vậy.”

Từ Vân Ni: “Tốt vậy sao?”

Vương Thái Lâm: “Cậu ấy chuẩn bị chưa đủ thôi, nếu không chắc chắn có cơ hội đứng nhất, trường khối tiếc lắm!”

Họ trò chuyện một lúc về Thời Quyết rồi chuyển sang các chuyện

khác, cười đùa vui vẻ.

Sau khi ăn xong, họ cùng đi xem phim, một bộ phim hài của mùa lễ hội. Vương Thái Lâm cười cực kỳ dễ dãi, cười đến nỗi không thở nổi, khiến những đứa trẻ ngồi sau phải vỗ tay vào lưng cậu ta.

Xem xong phim, họ lại đến khu vui chơi, Vương Thái Lâm và Tưởng Duệ chơi đua xe, Từ Vân Ni và Lưu Lê chơi trò bắt thú nhồi bông và bắt cá, vui vẻ không dứt. Sau đó họ đi karaoke, Vương Thái Lâm giữ micro trong hai giờ không buông, đến khi hát xong đã nửa đêm.

Vương Thái Lâm còn muốn đi uống gì đó, Từ Vân Ni nói cô không chịu nổi nữa, cô phải về nhà.

Vương Thái Lâm trêu Tưởng Duệ: "Cậu đưa cậu ấy về nhé?"

"Á?"

Tưởng Duệ bị gọi tên đột ngột, nhăn mặt nói: "Anh Vương làm gì vậy."

"Ha ha!"

Đường phố mùa đông, gió thổi làm thấu tận tâm can.

Từ Vân Ni nhìn Tưởng Duệ có vẻ hơi không vui nên nói với Vương Thái Lâm: "Có muốn tận hưởng thế giới hai người không?"

Lưu Lê đứng bên cạnh chưa hiểu ý, Vương Thái Lâm làm mặt nghiêm, chỉ tay vào Từ Vân Ni: "Cậu đi khỏi Hoa Đô đúng là ngày càng không đáng yêu."

Cuối cùng họ chia tay ở cửa KTV.

"Gặp lại sau Tết nhé!" Lưu Lê nói với cô.

Từ Vân Ni: “Bên mình sẽ có lớp học bù sau Tết.”

Lưu Lê: “À, vậy thì chơi sau khi thi đại học nhé!”

Từ Vân Ni từ biệt họ, gọi taxi về nhà.

Đèn đường đã được bao phủ bởi đèn lồng, cây cối trên các con đường chính cũng được treo đầy đèn màu, Tết đang đến gần.

Dù gia đình không đông đúc, nhưng không khí Tết vẫn rất đậm, Lý Ân Dĩnh đã mua nhiều thứ để trang trí biệt thự. Triệu Bác Mẫn có nhiều bữa tiệc, Lý Ân Dĩnh đều đi cùng, có một số buổi đáng lẽ Từ Vân Ni cũng phải đi, nhưng vì cô đang là học sinh lớp 12 chuẩn bị thi nên Lý Ân Dĩnh đã từ chối hết.

Đêm giao thừa, những cuộc gọi chúc Tết không ngừng.

Từ Vân Ni có nhiều bạn bè, nhận được nhiều lời chúc năm mới, cũng gửi đi không ít.

Cô cũng gửi cho Thời Quyết, nhưng cậu vẫn chưa trả lời.

Lý Ân Dĩnh nhờ cô giúp làm món salad, Từ Vân Ni nói: “Con sẽ làm sau.”

Cô cầm điện thoại lên lâu, về phòng của mình, đứng bên cửa sổ, tay chạm vào khung cửa sổ. Cô nghĩ một lúc, rồi gọi điện cho Thời Quyết.

Từ Vân Ni đã gọi cho Thời Quyết.

Một giọng nói nhặt nhẻo từ đầu dây bên kia: “Alo?”

Từ Vân Ni: “Chào, lớp trưởng.”

Cậu im lặng vài giây, rồi cố tình hỏi lại.

“Ai vậy?”

“Tôi là Từ Vân Ni, lớp trưởng, chúc mừng năm mới.”

Giọng chúc mừng của cô vẫn như mọi khi, bình thản và hòa nhã, còn mang chút không khí Tết.

“Ồ, xin lỗi.” Thời Quyết nói.

“Mới đầu không nhận ra.”

“Lớp trưởng, cậu vẫn ở ngoài à?” Từ Vân Ni nghe thấy phía bên kia có vẻ như rất đông người, thậm chí còn có âm thanh giống như người dẫn chương trình, có người gọi tên chuẩn bị.

“... Có phải cậu đang biểu diễn không?”

Dường như cậu đang sắp xếp đồ đạc, đáp một tiếng.

Từ Vân Ni hỏi: “Tối nay à? Ở đâu có thể xem được?”

Im lặng một chút, cậu nói ra một nền tảng trực tuyến.

“Cậu lên sân khấu lúc mấy giờ, tôi sẽ theo dõi.”

“Khoảng chín giờ rưỡi.”

Cậu lại nói: “Nhưng không chắc chắn có thể tìm thấy tôi.”

“Nhiều người lắm không?”

“Khoảng hai mươi mấy người.”

“Không nhiều người lắm, tôi chắc chắn sẽ tìm thấy.”

Thời Quyết đặt đồ đạc xuống, lạnh lùng nói: “Từ Vân Ni, tôi đã nói rồi, đừng vội vàng nói quá nhiều, lỡ như đến lúc đó không làm được thì sao.”

Bên đó có đạo diễn đang gọi mọi người, họ chưa nói được nhiều đã cúp máy.

Từ Vân Ni quay trở lại phòng khách, tivi vẫn đang bị chiếm dụng, cô dùng điện thoại tải ứng dụng của nền tảng trực tuyến, đăng ký tài khoản và tìm được phòng livestream.

Đó là một buổi tiệc khá quy mô, khán giả cũng rất đông, phong cách có vẻ hướng đến giới trẻ.

Cô xem một lúc trên điện thoại, thì Lý Ân Dĩnh gọi từ trong bếp: “Ni Ni! Xong món salad chưa con?”

“Chưa ạ! Con sắp xong ngay đây!” Từ Vân Ni đặt hẹn giờ trên điện thoại, rồi đi vào bếp tiếp tục làm salad.

Dì Trương cũng về nhà đón Tết, bữa tối giao thừa do Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn chuẩn bị, chủ yếu là Triệu Bác Mẫn, từ sáng đến tối, rất có không khí, món ăn không nhiều nhưng rất đa dạng, Lý Ân Dĩnh chỉ làm một đĩa đậu tằm, Từ Vân Ni thì làm một món salad, cả hai chỉ góp mặt cho có.

Triệu Bác Mẫn chuẩn bị một chai rượu, khi ăn cơm, Lý Ân Dĩnh bảo ông rót cho Từ Vân Ni nửa ly.

“Ồ? Ni Ni có uống rượu được không?”

“Ngày lễ mà, uống nửa ly không sao đâu.”

Triệu Bác Mẫn rót cho cô nửa ly.

Triệu Bác Mẫn phát biểu một bài chúc Tết, thể hiện sự hài lòng với

năm qua và sự mong đợi cho cuộc sống tương lai. Từ Vân Ni uống rượu, cảm thấy hơi lâng lâng.

Họ vừa ăn vừa trò chuyện, trong khi đó Triệu Minh Lịch gọi điện thoại, cả nhà video call khoảng nửa giờ.

Từ Vân Ni liên tục nhìn đồng hồ.

Triệu Bác Mẫn để ý, ông hỏi: “Có việc gì à?”

Từ Vân Ni nói: “Cháu muốn xem tivi.”

Mong muốn đơn giản này khiến Triệu Bác Mẫn cảm thấy vui: “Được rồi, cháu cứ xem đi.”

Vì vậy, chưa đến chín giờ, Từ Vân Ni đã ngồi trước tivi, cô chiếu màn hình điện thoại lên TV lớn, chỉnh chất lượng hình ảnh tối đa, không để bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Trên màn hình, rất nhiều bình luận xuất hiện, Từ Vân Ni đang cố gắng tắt chúng, chương trình tiếp theo cũng đã bắt đầu.

Đó là một bài hát đơn ca, người biểu diễn tên là Lâm Nghiên, bài hát tên là “FACE”.

Phần mở đầu là một đoạn âm thanh điện tử mượt mà, nhanh chóng và dày đặc, đi vào giai điệu.

Màn hình xuất hiện một bình luận...

[Chúc mừng chị tôi cuối cùng cũng tìm được phong cách của mình, đừng hát những bài buồn nữa nhé!]

Từ Vân Ni nghe một lúc, bài hát không nói về tình yêu, cũng không nói về lý tưởng, mà kể về một câu chuyện hài hước và châm biếm về một người đẹp, nói rằng người đẹp không nên quá chú trọng

ngoại hình mà quên đi nội tâm, nhưng lại có nhiều người tiếp cận để tỏ tình. Bài hát từ góc nhìn của người đẹp, giai điệu nhanh, cao và sáng sủa, nhưng lại có chút buồn bã.

Từ Vân Ni không hiểu nhiều về âm nhạc, nhưng cũng thấy bài hát rất hay, phù hợp với phong cách của người biểu diễn. Cô dùng điện thoại tra cứu bài hát, cả tác giả lời và nhạc đều là người biểu diễn, sau đó còn có một người khác tên là "YAXIAN".

Chờ thêm một chút, cuối cùng đã đến chín giờ rưỡi.

Hơn hai mươi người tụ tập lại, các thành viên nhóm nhạc nam ở hàng đầu, các vũ công phụ ở hàng sau.

Một thành viên nhóm nhạc nam đang chỉnh lại tóc, vô tình nhìn thấy Thời Quyết đứng phía sau. Thời Quyết đang vuốt mát mồ hôi, đang đưa tay lau mồ hôi, tóc đen trên trán bị vén ra vài phần, lộ rõ gương mặt sáng sủa. Thành viên nhóm nhạc nam hơi dừng lại một chút, rồi quay đầu ra hiệu cho quản lý. Quản lý thấy hiểu ngay, liền gọi Thời Quyết: "Này, cậu, cậu..."

Thời Quyết đang đứng dưới điều hòa, vì đứng dưới điều hòa nên cậu đặc biệt đứng ở đây, vừa lau mồ hôi, quản lý bên kia tiến lại gần: "Đó, anh cao hơn một chút, đứng qua một bên, chúng tôi sắp xếp đội hình."

Thời Quyết không nói gì, đi sang bên cạnh, bị quản lý kéo đến vị trí gần lối ra.

Quản lý quay lại phía trước chụp ảnh cho họ.

Sau khi chụp xong, còn phải để các thành viên nhóm nhạc kiểm tra xem có ai không hài lòng không, và chụp lại nếu cần.

Sau khi chụp liên tục ba bốn phút, mồ hôi trên cổ Thời Quyết đã chảy đến lưng, cuối cùng cũng chụp xong.

Thời Quyết trước tiên đến hậu trường trả trang phục, rồi thay đồ của mình.

Sân khấu quá nóng, cậu lại mặc bộ đồ lông thú dày để nhảy, toàn thân ướt và dính, cảm thấy rất khó chịu.

Một lúc sau, các vũ công phụ khác cũng trở lại, trưởng nhóm đến nói chuyện với Thời Quyết.

Những người này là vũ đoàn tự có của đơn vị tổ chức, có một số thành viên bị bệnh tiêu chảy trước ngày biểu diễn và phải nhập viện, thiếu người không đến được, trưởng nhóm đã liên lạc khẩn cấp với Thôi Hạo. SD vốn đang chạy show bên ngoài, trong kỳ nghỉ Tết có nhiều hoạt động, là cơ hội kiếm tiền tốt, họ liên tục chạy show. Thời Quyết vài ngày trước đã sắp xếp chương trình ở thành phố khác, vì gần đây và giá cao, Thôi Hạo đã ưu tiên cho bên này.

Kết thúc công việc, Thời Quyết trả thẻ công việc, lập tức rời đi.

Các thành viên nhóm nhạc nam chỉnh lại trang điểm ở khu vực khuất, xếp hàng ra ngoài, bên ngoài phát ra một tràng hoan hô, máy ảnh và máy quay đã được giơ lên, tranh nhau chụp ảnh.

Tại lối đi hậu trường, các ngôi sao sau khi biểu diễn cũng đi qua đây, một số fan có quan hệ không đi xem biểu diễn mà sớm đã chặn ở đây.

Thời Quyết đeo khẩu trang và mũ, đứng ở nơi tối, chuẩn bị chờ họ đi hết rồi mới ra ngoài.

Bên kia, Lâm Nghiên cũng chuẩn bị rời đi, quản lý cầm đồ cho cô ta, phía sau có hai trợ lý đi theo.

Cô ta đi qua trước mặt Thời Quyết, không để ý đến phía này.

Lần liên lạc gần nhất với Lâm Nghiên là khi bán bài hát, chỉ có thể nói, uống rượu là uống rượu, công việc là công việc, khi liên quan đến lợi ích cụ thể sẽ lập tức trở nên cầu kỳ, không nhường nhịn. Quản lý của Lâm Nghiên nói với cậu, bài hát của cậu vẫn chưa đủ gần gũi với xu hướng hiện tại, còn có chút non nớt, tuy nhiên cậu còn trẻ, là người mới, cũng có thể hiểu được, những chỗ chưa trưởng thành cần Lâm Nghiên điều chỉnh thêm.

Thời Quyết nhìn vào gương mặt béo của quản lý, rất muốn nói, nếu cô ta muốn ký tên thì cứ ký, đừng động vào bài hát của cậu.

Nhưng cuối cùng cậu chỉ nói là mình kinh nghiệm chưa đủ, mong cô Lâm có thể tự chỉnh sửa thêm.

Fan của Lâm Nghiên rõ ràng không nhiều bằng nhóm nhạc nam lúc này, nhưng vẫn có người đến để xin chữ ký, cầm bút và giấy cho cô ta ký.

Lâm Nghiên ký hai tấm, fan hào hứng nói: “Chị vất vả quá! Chị ơi, bài hát mới của chị siêu hay! Đặc biệt phù hợp với chị! Sau này viết thêm nhiều bài kiểu này nhé!”

Lâm Nghiên cười nói: “Cảm ơn em.”

Thời Quyết đã làm mồ hôi khô gần hết, thấy cửa không còn bị chặn nữa, cậu kéo thấp vành mũ, kéo khóa áo khoác, men theo lối đi rời đi.

Chú thích:

(*) MCM (Modern Creation Munich) là một thương hiệu thời trang cao cấp của Đức, nổi tiếng với các sản phẩm túi xách, balo và phụ kiện da. Được thành lập vào năm 1976, MCM nổi bật với thiết kế hiện đại, chất lượng cao và logo nổi bật, thường là biểu tượng chữ “M” hoặc họa tiết monogram đặc trưng. Thương hiệu kết hợp giữa phong cách sang trọng và sự đổi mới, và đã trở thành biểu tượng

của thời trang xa xỉ.

[Click để xem ảnh](#)

Chương 39: YAXIAN

Thời Quyết đi trên con phố đêm.

Đêm giao thừa, rời khỏi nơi biểu diễn, càng đi càng vắng vẻ.

Cậu đến một ngã tư, trước đó đã gọi xe, xe chưa đến, cậu đứng tựa vào lan can ven đường chờ đợi.

Cậu châm một điếu thuốc, rồi như có chút lạnh, đưa tay vào túi áo.

Rít một hơi thuốc, ánh mắt cậu rơi xuống mặt đất, không biết nghĩ đến điều gì, khóe miệng bỗng bật ra một tiếng cười khẽ, kèm theo ánh mắt lướt qua một bên, dường như có chút khinh miệt.

Tiếng pháo nổ vang lên từ một nơi rất xa, trong cái lạnh của mùa đông, nghe thật trống trải.

Lúc này, điện thoại rung lên, Thời Quyết lấy ra xem, là tin nhắn của Từ Vân Ni. Cô gửi một bức ảnh, là ảnh chụp màn hình sân khấu khi đang phát sóng trực tiếp, trong đó có một chú gấu bông được cô khoanh tròn trong đám đông.

Cô lại nhắn thêm một tin: "Là chú gấu này đúng không?"

Thời Quyết đáp lại: "Sao nhận ra được?"

Từ Vân Ni: "Tôi thấy chú gấu này tỉ lệ thân hình xuất chúng, rõ ràng đẹp trai hơn hẳn."

Hơi thở nhẹ nhàng tỏa ra từ miệng Thời Quyết, tan biến trong cái lạnh của đêm.

Thực ra cô đã đoán sai.

Cậu chưa kịp trả lời thì Từ Vân Ni đã gửi thêm một tin nhắn khác.

Cô hỏi: “Lớp trưởng, vừa nãy trong buổi diễn có một bài hát tên là ‘FACE’, có liên quan đến cậu không?”

Khi đọc dòng chữ này, ngón tay Thời Quyết khẽ động. Cậu cứ nhìn mãi cho đến khi khói thuốc làm cay mắt, mới rút tay kia ra khỏi túi, cùng gõ chữ. Gõ nhiều dòng, cuối cùng đều xóa hết.

Từ Vân Ni ngồi bên bàn gửi tin nhắn.

Điện thoại rung lên, Thời Quyết gọi điện đến.

Từ Vân Ni nghe máy.

“Alô? Lớp trưởng.”

“Sao lại nói vậy?” Cậu hỏi thẳng.

“Cái gì?”

Giọng cậu nghe khá trầm, lại hỏi không đầu không đuôi.

“Sao lại nói vậy?”

“Sao cậu lại nghĩ bài hát đó có liên quan đến tôi?”

“Tôi thấy trong tên của tác giả có một cái tên là ‘YAXIAN’.”

“...Vậy thì sao?”

“Trong những đoạn nhạc mà cậu đăng trên trang cá nhân cũng xuất hiện từ này, ‘YAXIAN’ nghĩa là gì? Là thuật ngữ chuyên ngành âm nhạc à?”

Sau một lúc im lặng, Thời Quyết nói: “Không phải, đó là tên của bố tôi.”

“À.” Từ Vân Ni phân tích hợp lý, “Bài hát là do bố cậu viết.”

“Ha ha.” Thời Quyết cười khẽ, nhặt nhẹo nói, “Bố tôi đã chết bao năm rồi, làm sao gửi bản nhạc qua giấc mơ cho tôi được.”

“Vậy là bài hát do cậu viết?” Từ Vân Ni ngáp ngừng, “Anh cậu từng nói cậu có tài năng âm nhạc, không ngờ lại đến mức này.”

Thời Quyết yên lặng rít thuốc.

“Chờ chút, để tôi điều chỉnh lại.” Từ Vân Ni nói.

“...Điều chỉnh cái gì?”

“Chuyện này tôi phải ngồi thẳng lưng để nói chuyện với cậu.”

Thời Quyết bắt giác đảo mắt.

Từ Vân Ni ngồi thẳng lưng, một tay sắp xếp lại sách vở trên bàn, cô nói: “Ở trường thật không nhận ra, tôi tưởng mọi người cùng lắm là lập ban nhạc trường gì đó, ai ngờ tác phẩm của cậu lại được phát sóng trực tiếp vào đêm giao thừa. Mọi người đều ở tuổi như nhau, lớp trưởng cậu đi nhanh quá, không chừa cơ hội cho người khác.”

Đây không phải lần đầu tiên Thời Quyết gặp cảnh Từ Vân Ni tăng bốc để bù đắp lỗi lầm, quá lưu loát, hoàn toàn hòa vào tâm hồn.

Nhưng ai mà không thích nghe lời khen chứ?

Thời Quyết: “Cậu nói vừa vừa thôi...”

Từ Vân Ni áp tay lên bàn, nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, lặng lẽ hỏi: “Còn giận không?”

Thời Quyết dừng lại vài giây, bình thản nói: “Không giận mà.”

“Thật không?” Từ Vân Ni nói, “Vậy chúng ta sau này thường xuyên liên lạc nhé.”

Thật là tuyệt diệu.

Thời Quyết: “Từ Vân Ni, cậu đúng là leo nhanh thật.”

“Đúng rồi,” Từ Vân Ni chuyển đề tài, “Tôi đoán đúng chú gấu của cậu không?”

“Không.”

“Thật không?”

“Không.”

“Lớp trưởng, vẫn nên nói thật đi.”

Thời Quyết đặt điều thuốc xuống: “Từ Vân Ni, sự tự tin kỳ lạ của cậu từ đâu mà có? Trang phục gấu bông đều cùng một kích cỡ, làm sao cậu nhìn ra thân hình?”

Từ Vân Ni ngẩn ra một lúc, nói: “Thật không phải à?”

Thời Quyết nghiêng đầu, hít một hơi...

“Vậy là bên tổ chức làm bừa.” Từ Vân Ni nhặt một sợi tóc dính trên ống quần, “Thật ra tôi chỉ chọn chú gấu ở giữa, nếu cậu không đứng giữa thì do họ xếp chương trình lung tung.”

Kết quả là Thời Quyết bị nghẹn, không lên không xuống, cuối cùng cổ hơi cứng lại, rồi mới thở ra.

Mệt mỏi gần như tan biến.

Chiếc xe đã hẹn cuối cùng cũng đến, Từ Vân Ni nghe thấy tiếng mở cửa xe.

“Lớp trưởng, cậu lên xe rồi à?”

“Ừ, về khách sạn, sáng mai bay đến gặp anh tôi.”

“Thật là bận rộn.”

“Không bằng cậu.”

Từ Vân Ni bỏ qua lời mỉa mai này, nói: “Lớp trưởng, cậu về khách sạn rồi còn việc gì khác không?” “Làm gì?” “Nếu không có việc gì thì chúng ta trò chuyện nhé?”

Sau vài giây im lặng, Thời Quyết nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

“Tôi phải tắm trước đã.”

Đêm đó họ nói chuyện điện thoại hơn hai tiếng, giữa chừng ngắt một lần, là vì Lý Ân Anh gọi Từ Vân Ni đi ăn sushi.

Họ trò chuyện về nhiều điều, lật vạt, bao gồm những chuyện xảy ra ở Hoa Hằng và cả chuyện thi nghệ thuật của cậu.

“Nghe nói cậu xếp thứ ba trong kỳ thi nghệ thuật toàn quốc.”

“Đồng hạng.”

“Vây cũng đủ giỏi rồi.”

“Ừ.” Sau khi tắm xong, giọng cậu trở nên lười biếng hơn, “Cậu nói đúng.”

Cô lại nghe thấy tiếng châm thuốc, cô nói: “Lớp trưởng, cậu bớt hút thuốc đi, có hại cho sức khỏe lắm.”

Thời Quyết rút hộp thuốc và bật lửa lên bàn, nói: “Sống lâu để làm gì, tôi đã sẵn sàng chết vì ung thư phổi ở tuổi năm mươi rồi.”

“Lớp trưởng thoáng thật.”

Họ nói chuyện đến hơn mười một giờ đêm, khi Lý Ân Anh gọi cô ra đón giao thừa, cô chào tạm biệt anh.

“Lớp trưởng, năm mới mong rằng chúng ta đều sẽ tiến xa hơn.”

Thời Quyết không nói gì.

Từ Vân Ni nói: “Lúc nào có thời gian nói chuyện tiếp nhé, cậu nghỉ ngơi sớm đi.”

Cuộc gọi kết thúc.

Thời Quyết đặt điện thoại sang một bên.

Không còn gì để nói.

Cô đã nói hết mọi điều.

Cậu tựa vào đầu giường, chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng tắm, nhìn về phía trước thẫn thờ.

Vô ý, tàn thuốc rơi xuống ngực cậu, khiến cậu giật mình ngồi bật dậy, dùng tay phủi đi.

Thời Quyết dụi tắt thuốc, rồi vào nhà vệ sinh rửa tay, cậu ngẩng đầu nhìn mình trong gương, thấy một vết đỏ trên ngực, nổi bật trên làn da trắng ngần.

Cậu dùng tay chạm vào, cảm giác mát lạnh lại khiến cậu nhớ đến người vừa gọi điện.

Cô đang cố gắng hàn gắn mối quan hệ của họ.

Tính cách của Từ Vân Ni thực sự rất đặc biệt, giống như một cái cây không bệnh tật, kiên cố, lý trí, bao dung, và tạo ra một lượng lớn oxy, mang lại cảm giác an toàn tự nhiên.

Tính cách đó thu hút cậu.

Thời Quyết đã từng nghĩ đến việc di dời cây này đến bên cạnh mình, cậu đã thử hai lần, nhưng đều không thành công. Cậu có thể cảm nhận được cô cũng có chút cảm tình với mình, nhưng cảm tình đó chưa đủ để lay chuyển gốc rễ.

Thời Quyết không thích sự dây dưa, càng không có hứng thú ép buộc người khác.

Vì vậy, khi họ cắt đứt liên lạc, cậu đã sẵn sàng để mối quan hệ này dần dần phai nhạt, thậm chí là chấm dứt hẳn.

Chỉ là, cô quá thông minh.

Thời Quyết từ nhỏ đến lớn đã gặp nhiều người, nói với cậu đủ loại lời từ tận đáy lòng, không thiếu những lời muốn xoa dịu tâm hồn cậu khi cậu không vui.

Nhưng cậu thật sự là người rất khó để người khác an ủi.

Thời Quyết nghiêng đầu, nhìn mình trong gương.

Nghĩ lại những chuyện xảy ra tối nay, thậm chí có chút huyền bí, cảm giác như cậu mặc một chiếc quần jeans có một vụn cái túi giả, chỉ có cái túi thứ một vụn lẻ một là thật, Từ Vân Ni đi qua, nhẹ nhàng tìm được cái túi này và bỏ vào đó một viên kẹo.

Cô đã an ủi cậu, trong đêm giao thừa.

Vậy cậu nên đáp lại điều gì đó, ví dụ như—tiếp tục chơi trò “bạn bè bình thường” với cô.

Thời Quyết thăm nghĩ, không biết nên cười hay khóc.

Người thông minh luôn đạt được những gì mình mong muốn.

Cô lại bước vào thế giới của cậu, tự nhiên như gió xuân thổi qua liễu.

Tết đã qua.

Từ Vân Ni cảm thấy, quan hệ giữa cô và lớp trưởng đã ấm lên chút ít.

Tin nhắn cô gửi đều được cậu trả lời, thỉnh thoảng cậu cũng gửi cho cô một hai dòng về tình hình của mình.

Cô biết được, “Vũ Động Thanh Xuân” sẽ bắt đầu sơ tuyển ngay sau Tết, SD gần như hoàn toàn bao thầu các tiết mục vũ đạo của một số nghệ sĩ của Lạc Dương Media, hàng ngày cậu cùng huấn luyện viên của SD biên khúc và biên đạo, đồng thời phải duy trì điểm số văn hóa không cao không thấp, khiến đầu óc cậu căng thẳng đến nổ tung.

Đôi khi cậu còn gửi cho cô vài bức ảnh bình thường, trong một bức ảnh chụp chung với công ty Lạc Dương, Từ Vân Ni thấy hai người quen, cô khoanh tròn một người, hỏi: “Người này không nên có ở đây, đúng không?”

Người cô khoanh tròn là A Kinh.

Thời Quyết nói họ chỉ phụ trách tiết mục, nghệ sĩ tham gia đều do công ty sắp xếp, họ không thể can thiệp.

Sau một thời gian, tin nhắn giữa họ lại dần thưa thớt.

Vì Hoa Hành bắt đầu học bù, rồi tiếp đó, học kỳ cuối cùng của lớp 12 khai giảng.

Vừa khai giảng, bầu không khí học tập căng thẳng của toàn trường Hoa Hắng lập tức lên đến đỉnh điểm, thậm chí trong nhà vệ sinh cũng ngửi thấy mùi mực đặc trưng của giấy thi.

Mọi người học đến mức điên cuồng.

Hết lần này đến lần khác thi thử, hết vòng này đến vòng khác mô phỏng.

Vương Lệ Oánh hai lần liên tiếp thi thử đều không đạt kết quả tốt, có chút nản chí, nhưng không thể tập trung đọc truyện tranh, cô rất lo lắng. Kiều Văn Đào mỗi ngày đều giảng bài cho cô, giảng đến đâu lại nói: "Cậu như này không ổn đâu, cậu phải thả lỏng ra."

Qua hai ngày, một buổi tối, Từ Vân Ni đang thảo luận một bài toán hàm số với Vương Lệ Oánh, thì bất ngờ nhận được cuộc gọi từ Thời Quyết, hỏi cô tối mai có thể ra ngoài được không.

Quá bất ngờ.

"Tối mai?"

"Đúng, đi ăn." Cậu nói, "Ngày mai tôi về đây, ở một ngày rồi lại đi, có thể ra ngoài không?"

“Tôi có...”

“Không ra được thì tự tìm cách, lần này không ra thì sau này đừng mong gặp lại tôi nữa.”

Từ Vân Ni hơi ngẩng đầu: “...Ngày mai tôi có phải phá cổng Hoa Hành cũng phải ra cho bằng được.”

Sau khi nói xong, Từ Vân Ni bỗng nhớ ra, lần cuối gặp cậu đã là năm ngoái. Họ chia tay ở cổng khu biệt thự Tụng Tài, từ đó không gặp lại. Thoáng cái đã bốn tháng, lâu hơn cả thời gian họ ở bên nhau.

Cô ngẫm nghĩ một chút, rồi hỏi: “Tại sao lại là ngày mai?”

“Hử?”

“Ồ, không có gì.” Từ Vân Ni nhìn Vương Lệ Oánh, “Tôi dẫn bạn đi cùng được không?”

“Tùy cậu, tối mai gặp ở quảng trường bên cạnh trường các cậu.”

“Được.”

Sau khi cô cúp máy, Vương Lệ Oánh nhìn cô: “Ai thế?”

“Bạn học ở Hoa Đô của mình, tối mai đến tìm mình ăn cơm, cậu có đi không?”

“Mình không đi, mình làm gì có tâm trạng ăn cơm.”

“Kiều Văn Đào nói đúng, cậu nên thả lỏng một chút.” Từ Vân Ni nói với cô, “Cậu không phải thích ngắm trai đẹp sao? Đây là bạn cao ráo đẹp trai mà mình từng kể với cậu.”

Vương Lệ Oánh liếc mắt: “Thật không đó?”

Từ Vân Ni: “Đảm bảo, không đẹp thì cậu ăn mình luôn.”

Vương Lệ Oánh miễn cưỡng: “Được rồi, mình đi xem.”

Hoa Hành quản lý học sinh nội trú cực kỳ nghiêm ngặt, học sinh bán trú có thể ra ngoài ăn, nhưng học sinh nội trú phải ăn ba bữa trong căng tin, cả ngày không được rời trường. Từ Vân Ni tìm một cái cớ, lấy kính mắt hỏng của Vương Lệ Oánh ra, xin phép cô giáo quản lý ký túc xá, nói tối muốn đi cùng cô đi làm kính mới, nếu không ngày mai không làm được gì.

Họ thuận lợi lấy được giấy phép.

Chiều hôm đó, Vương Lệ Oánh lỡ miệng nói ra chuyện này, Kiều Văn Đào nghe thấy hai từ “bạn học ở Hoa Đô” và “traị đẹp” thì lập tức đoán được, cậu ấy hỏi Từ Vân Ni: “Có phải người mà các cậu đã bàn luận lần trước không?”

“Đúng rồi.”

“Mình có thể đi không?” Kiều Văn Đào nổi lên tính tò mò, “Mình cũng muốn gặp thử.”

“Được thôi, đi cùng nhé.”

Buổi tối tan học, ba người cùng ra khỏi cổng trường.

“Wow.” Vương Lệ Oánh bước trên con đường phố nhộn nhịp, “Đi học ban ngày thích thật! Nếu nhà mình không xa thì mình cũng không thích ở ký túc xá, mỗi ngày ra ngoài dạo mát thì tuyệt biết bao.”

Trường Trung học Hoa Hành có vị trí địa lý rất tốt, nằm trên trục đường chính của thành phố, bên cạnh có khu thương mại gồm nhiều trung tâm mua sắm, rất sầm uất. Từ Vân Ni vừa ra khỏi trường liền gọi điện cho Thời Quyết, cậu nhanh chóng bắt máy.

“A lô?”

“Cậu ra rồi à?”

“Ừ, cậu ở đâu?”

“Cậu biết MIHA Mall không? Ra cổng đi.”

Từ Vân Ni quay lại, nhìn thấy biển hiệu của MIHA Mall, cô dẫn Vương Lệ Oánh và Kiều Văn Đào đi tới.

“...Tôi đến cổng rồi, cậu ở đâu?”

“Cậu đến chỗ cầu thang đi.”

Từ Vân Ni định đi vào trong trung tâm mua sắm, Thời Quyết lại nói: “Không phải bên trong, ở ngoài cơ.”

MIHA Mall có thêm một tầng dưới, có thể vào từ bên ngoài, có cầu thang dẫn thẳng xuống trung tâm mua sắm ở tầng dưới, cổng vào là một quảng trường nhỏ rộng rãi và bằng phẳng, nơi này có truyền thống nghệ thuật, thường có người hoặc ban nhạc biểu diễn đường phố, cầu thang rộng là khán đài tự nhiên.

Thời Quyết nói: “Đừng đi nữa, rẽ trái, nhìn xuống dưới.”

Từ Vân Ni chưa đến cầu thang thì đã bị anh gọi lại ở chỗ lan can kính. Cô quay đầu, vừa vặn nhìn thấy sân khấu bên dưới.

Ở đó như thường lệ có người chuẩn bị biểu diễn, có loa, micro và vài nhạc cụ.

Cô nhìn thấy cậu ngay lập tức.

Đầu xuân rồi nhưng trời vẫn còn lạnh, cậu mặc một chiếc áo len cổ

lọ ôm sát màu đen, sơ vin trong chiếc quần cargo đen bó ống, chân đi đôi boots cao cổ màu đen, toàn thân màu đen làm nổi bật dáng người cao ráo, cuối cùng khoác thêm chiếc áo khoác jeans màu xám nhạt.

Cậu cầm điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên phía này rồi nói: “Cậu đứng yên đó nhé.”

Sau đó cậu tắt máy.

Chương 40: Dành tặng cậu khúc ca an hồn.

Thời Quyết đến giữa sân khấu, nói vài câu với người vừa kết thúc biểu diễn và mượn anh ta một cây guitar.

Cậu chỉnh dây đàn một chút, nâng cao ghế ngồi, rồi đặt lại vị trí micro.

Cậu thử một vài nốt nhạc, âm thanh ngân dài và xa xăm.

Sau đó, không thêm một lời nào, cậu chính thức bắt đầu chơi nhạc.

Ngay khi phần nhạc dạo vang lên, tim của Từ Vân Ni chợt đập mạnh.

Những người xung quanh dần dần tụ lại, có người dựa vào lan can nhìn xuống người đang hát. Những khán giả ban đầu ngồi trên bậc thang, người thì chơi điện thoại, người thì trò chuyện, nhưng lúc này, tất cả đều đồng loạt hướng ánh nhìn về phía trước.

Là vì vẻ ngoài điển trai, vì tiếng đàn mượt mà, hay vì giọng hát dịu dàng?

Bài hát này khiến Từ Vân Ni nhớ về những kỷ niệm xa xăm.

Từ Vân Ni từng có một giai đoạn rất nổi loạn, vào thời cấp hai. Nguyên nhân có thể là do lúc đó cô bắt đầu sử dụng điện thoại, trước đó luôn bị Từ Chí Khôn hạn chế, sau này Lý Ân Đình để tiện liên lạc nên đã mua cho cô một chiếc.

Lần đầu tiếp xúc với điện thoại, như mở ra một thế giới mới, Từ Vân Ni cũng vì tò mò mà học theo bạn bè đủ thứ linh tinh, như chữ ký, thay đồ, không gian cá nhân, mỗi ngày tám trăm ý tưởng khác nhau. Sau đó Từ Chí Khôn phê bình cô, nói rằng thế giới tinh thần của cô sắp bị rác mạng làm hỏng, rồi trong kỳ nghỉ, ông đã dẫn cô xem đủ loại tác phẩm nghiêm túc.

Có một ngày, ông dẫn cô xem một bộ phim cũ về Thế chiến II của nước ngoài, tác phẩm từ thập niên 70, xem mà Từ Vân Ni buồn chán vô cùng. Kết thúc xong, Từ Chí Khôn hỏi cảm nhận của cô, Từ Vân Ni không dám nói thật, liền bịa vài câu, nói rằng mình rất thích.

Từ Chí Khôn hiếm khi hứng thú, còn mang bản làm lại gần đây cho cô xem. Từ Vân Ni trong lòng tan nát, cố gắng chịu đựng xem thêm một lần nữa, bản này ít nhất cũng khá hơn phiên bản thập niên 70 một chút, nhưng vẫn làm cô buồn ngủ. Điều duy nhất để lại ấn tượng tốt là bài hát chủ đề của phim, cô cảm thấy rất hay.

Sau buổi chiếu phim, để tỏ lòng thành, Từ Vân Ni đặc biệt chụp ảnh áp phích phim làm ảnh đại diện WeChat.

Từ Chí Khôn thấy thế thì rất vui, còn tưởng cô thật sự thích. Thực ra, Từ Vân Ni phần nào cũng có chút muốn làm ông vui.

Cô định đổi ảnh sau một thời gian, nhưng rồi đúng lúc đó, Từ Chí Khôn phát hiện ra khối u não, cả gia đình xáo trộn, Từ Vân Ni quên mất chuyện này.

Nửa năm sau, khi cô tiễn biệt Từ Chí Khôn, tình cờ mở điện thoại, nhìn thấy ảnh đại diện WeChat, trong khoảnh khắc, tim gan như bị đốt cháy. Kể từ đó, cô không còn thay đổi ảnh đại diện nữa.

Trước đây ở Hoa Đô, Từ Vân Ni đã nhận ra Thời Quyết rất có tài năng ngôn ngữ, bài hát này cậu hát bằng bản gốc tiếng Nga, phát âm nghe giống y như ca sĩ gốc.

Nhưng cách cậu thể hiện lại khác biệt, ít đi vài phần mềm mại và tinh tế, cậu đã làm một chút thay đổi cho bài hát, kết hợp với cách hát trầm bổng và vang xa của cậu, truyền đạt giọng hát và cảm xúc rất xa xăm.

Đây là lần đầu tiên Từ Vân Ni nghe Thời Quyết hát, trong đầu cô khắc sâu giọng hát của cậu và cách hát như đang lạnh lùng gọi tên vậy.

Từ Vân Ni hít sâu một hơi, rồi nhìn lên bầu trời nghiêng.

Ánh đèn nhân gian không thể xuyên qua tầng mây, nhưng có lẽ giọng hát có thể, một bài hát an hồn, đồng thời xuyên thấu đêm dài và lòng người.

Xung quanh ngày càng nhiều người tụ lại, ai nấy đều nhận thấy sự khác biệt rõ rệt so với những buổi biểu diễn thông thường, nhiều người lấy điện thoại ra chụp ảnh quay phim.

Cậu rất quen với việc bị vây quanh như vậy, không hề sợ hãi, cũng không quá phấn khích, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào bài hát này.

Cậu hát xong một bài, đám đông vỗ tay và hò reo nhiệt liệt.

Thời Quyết bước xuống ghế, không có động tác gì đặc biệt với khán giả nhiệt tình, trả lại guitar cho người trong ban nhạc, dường như liếc nhìn về phía này, rồi đi lên cầu thang.

Vương Lệ Oánh đứng bên cạnh tìm quanh quẩn.

Kiều Vân Đào hỏi: "Làm gì vậy?"

Vương Lệ Oánh lẩm bẩm: "... Không có máy quay sao? Chắc đây là đang quay chương trình chứ?"

Từ Vân Ni nói: “Không phải.”

Giọng cô nhỏ quá, Vương Lệ Oánh không nghe rõ, cô ấy khoanh tay nhìn người đang đi lên cầu thang, đánh giá với Kiều Vân Đào: “Chắc hẳn là chuyên nghiệp, chắc hẳn luôn! Phong thái này không phải dạng vừa đâu, ờ? Có khi nào là người nước ngoài không?”

Không thể nào.

“Cậu ấy...” Vương Lệ Oánh nói nửa chừng, bỗng dừng lại, “... Ờ, trời đất? Đợi đã, cậu ấy sao lại đi về phía này?”

Từ Vân Ni nhìn Thời Quyết bước tới.

Cậu đang bước đi.

Hai tay đút túi, trông rất ung dung.

Cảnh tượng ra sân khấu muôn thưở.

Chỉ vì vẻ ngoài quá nổi bật, khiến dáng vẻ không mấy nghiêm túc này, ngược lại trở thành một phong cách, thường xuyên thu hút ánh nhìn.

Khi cậu sắp đến gần, Vương Lệ Oánh lùi lại, Từ Vân Ni nói: “Cậu ấy là bạn mình.”

Kiều Vân Đào ngạc nhiên: “Hả?!”

“... Gì?” Vương Lệ Oánh lập tức nói, “Thôi được rồi! Thôi được rồi! Mình không ăn nữa, các cậu ăn đi.” Cô ấy nói rồi định rời đi.

Kiều Vân Đào kéo cô ấy lại: “Sao vậy?”

Vương Lệ Oánh kiên quyết từ chối: “Không được không được! Mình bị chứng sợ người nổi tiếng ngoài đời thực, mình ở cùng không gian

với loại người này sẽ bị phát ban!”

“Chứng, chứng gì?” Kiều Vân Đào chưa kịp hỏi xong, Thời Quyết đã bước tới.

Từ Vân Ni lên tiếng: “Lớp trưởng.”

Một tiếng “ừ”, nhưng không phải từ Thời Quyết.

Ba ánh mắt hướng về.

Từ Vân Ni nhìn Kiều Vân Đào, Thời Quyết cũng nhìn Kiều Vân Đào, Kiều Vân Đào ngơ ngác, trước nhìn Từ Vân Ni, rồi nhìn Thời Quyết, rồi lại nhìn Từ Vân Ni, rồi lại nhìn Thời Quyết.

“Hả? Không phải...” Kiều Vân Đào nói, “Không phải gọi mình sao?”

Từ Vân Ni nói: “Không phải gọi cậu.”

Sau khi nói xong, cô bổ sung thêm một câu: “Mình chưa bao giờ gọi cậu là ‘lớp trưởng’ mà, đúng không?”

Sau đó cô giới thiệu Thời Quyết cho Vương Lệ Oánh và Kiều Vân Đào.

“Đây là bạn của mình, cũng là lớp trưởng ở trường trước đây, tên là Thời Quyết.” Rồi cô giới thiệu hai người cho Thời Quyết, “Đây là bạn cùng bàn và bạn cùng phòng của tôi ở Hoa Hành.”

Vừa nãy còn mắc “chứng sợ người nổi tiếng ngoài đời thực” Vương Lệ Oánh bỗng thay đổi, cô ấy đứng ra một cách tự tin, nói với Thời Quyết: “Chào cậu, tôi là Vương Lệ Oánh, bạn cùng phòng của Từ Vân Ni, ngồi sau lưng cậu ấy.”

Thời Quyết gật đầu.

Vương Lệ Oánh tự nhiên khen ngợi Thời Quyết: “Cậu là ca sĩ chuyên nghiệp à? Cậu hát hay quá!”

Thời Quyết cười nhẹ, nói: “Cậu có thể coi tôi là chuyên nghiệp.”

Nụ cười này, cộng với giọng nói đó, làm cho Vương Lệ Oánh hơi choáng váng.

Kiều Vân Đào cố gắng tham gia vào cuộc trò chuyện, nói: “Nào... chúng ta đi ăn trước đã? Ăn gì đây?”

Từ Vân Ni chỉ vào trung tâm mua sắm bên cạnh: “Chỗ này đi, tìm một quán.”

Họ cùng nhau đi về phía trung tâm mua sắm.

Từ Vân Ni cảm nhận được hơi thở của người bên cạnh, tiếng bước chân của cậu ấy, và mùi nước hoa thoang thoảng...

Đã bao lâu rồi cô không đi cùng cậu ấy?

Trong cơn mơ hồ, Kiều Vân Đào dẫn mọi người đến một quán ăn nhanh.

“Chỗ này nhé, chỗ này mình có phiếu giảm giá.”

Vương Lệ Oánh lén lút đảo mắt.

Cuối cùng, vì phiếu giảm giá, họ cùng nhau vào trong.

Thức ăn rất bình thường, là món súp và cơm, theo combo có thể được giảm giá 20%.

Họ tìm được một chỗ ngồi, vẫn là Kiều Vân Đào và Vương Lệ Oánh ngồi cùng nhau, còn Từ Vân Ni và Thời Quyết ngồi cùng nhau. Ban đầu Thời Quyết đi trước, khi định ngồi vào trong, cậu chờ một chút,

để cô ngồi vào trong.

Lớp trưởng Thời trước đây cũng thường thích ngồi ở phía ngoài, chủ yếu là do tư thế ngồi, cậu rất ít khi ngồi ngay ngắn, thường là gác chân chữ ngũ, có khi ở những nơi không quá quy củ, cậu thậm chí thích ngồi co chân lên ghế.

Gọi món xong, họ ngồi đó trò chuyện.

Kiều Vân Đào là người khơi mào câu chuyện.

Cậu trực tiếp hỏi Thời Quyết câu hỏi mình quan tâm nhất:

“Cậu có quen Tôn Quang Nhã không?”

Thời Quyết: “Không quen.”

Kiều Vân Đào ngơ ngác: “Hả? Cậu không quen á? Sao lại không quen được chứ?”

Thời Quyết: “Ai vậy?”

Từ Vân Ni nói với cậu: “Người học múa ở chỗ các cậu.”

“Chỗ bọn tôi?” Thời Quyết vẫn chưa nhớ ra, “Không có ai tên như vậy mà.”

Từ Vân Ni miêu tả tính cách và ngoại hình của ba cô gái này, cùng với nội dung học tập ở SD mà họ đã tiết lộ.

Cuối cùng Thời Quyết nhớ ra: “À, cậu nói đến Bubbles à.”

Kiều Vân Đào: “... Bubbles?”

“Ừ, Bubbles, Buttercup, Blossom.” Thời Quyết nói, “Ba cô bé ấy ở đó được gọi như vậy.”

Kiều Vân Đào ngạc nhiên: “Nghệ danh gì mà kỳ quặc thế?”

“Những cô gái siêu nhân ấy mà.” Thời Quyết nhìn cậu, “Cậu cũng không biết à?”

Kiều Vân Đào ngắc ngứ: “Tôi, tôi đâu có biết...”

Thời Quyết: “Các cậu quen họ à?”

Từ Vân Ni nói: “Là mấy em khóa dưới của bọn tôi.”

Thời Quyết ngừng lại, đầu nghiêng sang một bên: “Họ là học sinh của Hoa Hành sao?”

Kiều học bá cuối cùng tìm được điểm để phản công, vươn cổ nói: “Cậu cũng không biết à?”

“Haha.” Thời Quyết cười, nói: “Cô bé nói với tôi họ là học thẩm mỹ viện.”

“Hahaha!” Kiều Vân Đào và Vương Lệ Oánh đều cười.

Kiều Vân Đào hỏi: “Tại sao họ lại nói vậy?”

Vương Lệ Oánh nói: “Có thể là thích trêu đùa.”

Thời Quyết nhướn mày, Vương Lệ Oánh tiến lại gần, nói: “Tôi đọc tạp chí, gần đây trong giới người mẫu nước ngoài thịnh hành khuôn mặt nhỏ, trông giống mèo, thực ra cậu cũng có nét đó đấy.”

Kiều Vân Đào nhìn kỹ mặt của Thời Quyết: “Nhưng mình cảm thấy giống cáo hơn.”

Thời Quyết cười nhẹ nói: “Thôi để tôi làm người đi, được không?”

Bầu không khí trên bàn ăn cực kỳ tốt.

Thời Quyết rất giỏi giao tiếp, thêm vào vẻ ngoài và khí chất, chỉ cần bỏ ra một chút tâm tư, cậu có thể điều khiển tình huống rất tốt, không quá xa lạ, cũng không quá gần gũi.

Họ cùng nhau ăn xong, rồi trò chuyện một lúc, Kiều Vân Đào nói phải về học tự giác.

Vài người cùng nhau đi ra khỏi trung tâm mua sắm, qua quảng trường và đường, Từ Vân Ni dừng bước, cô nói với Vương Lệ Oánh và Kiều Vân Đào: "Các cậu về trước đi, mình chờ một chút."

Kiều Vân Đào: "Được, nhưng cậu đừng về muộn quá, nếu bị thầy cô hỏi mình sẽ nói cậu ra ngoài đi vệ sinh, chúng ta thống nhất trước nhé."

Wang Li Oang lại đảo mắt.

Họ rời đi.

Từ Vân Ni quay sang Thời Quyết.

Cậu liếc nhìn cô một cái, biết rõ mà còn hỏi: "Sao cậu không đi học tự giác?"

Từ Vân Ni nhìn cậu, nghiêng đầu: "Lớp trưởng, lại đây đi, chỗ này dễ bị phát hiện."

Cô dẫn cậu sang một bên, họ không đi xa, đến chỗ hàng rào bên ngoài khuôn viên Hoa Hành.

Thời Quyết như bị ma quỷ nhập, cậu lại tìm một lan can đá ngồi xuống, rồi rút thuốc ra châm, gác chân chữ ngũ, đôi mắt không một hạt bụi, ánh lên vẻ bóng loáng của da thuộc, cặp chân dài và thẳng, tay kẹp điếu thuốc đặt lên đầu gối, vươn ra thật xa.

Họ nhìn nhau.

Thời Quyết trước tiên đánh giá: “Đồng phục Hoa Hành thật là xấu.”

Từ Vân Ni tự nhìn lại mình, cũng ừ một tiếng.

“Gọi tôi ra đây làm gì?” Cậu hỏi nhẹ nhàng.

Từ Vân Ni vừa định nói, đột nhiên nhận ra điều gì đó, cô hỏi: “Cậu lại xỏ khuyên tai à?”

“Hử?” Cậu vỗ nhẹ vào tai, “Nhìn ra được à?”

Từ Vân Ni khuyên nhủ: “Đừng xỏ thêm lỗ nữa, lớp trưởng.”

Cậu dựa vào đường phố phía sau, ánh sáng từ đường phản chiếu tạo thành một bóng dáng gầy dài. Thời Quyết qua màn khói nhìn cô, chậm rãi, nhẹ nhàng, thách thức: “Tôi cứ xỏ đấy, cậu làm gì được tôi?”

Chương 41: Cậu đôi ý

Biểu cảm và giọng điệu quen thuộc, hoài niệm và lạnh lùng này khiến Từ Vân Ni ngấm nghĩ một hồi.

Cậu vốn trông như thế này sao?

Chỉ vài tháng không gặp, khuôn mặt của người ta có thể trở nên trưởng thành hơn nhiều vậy sao? Hay là vì trời lạnh, cậu mặc quần áo dày hơn so với trước?

Trong khuôn viên trường, trên con đường dẫn đến khu phòng học, Kiều Vân Đào đột nhiên thốt lên: “Mình đã hiểu rồi!”

“?”

“Mình đã tìm thấy mục tiêu rồi, mình vẫn phải cố gắng học tập!”

“?”

“Trước đây mình đang làm gì vậy?” Kiều Vân Đào than thở đau đớn, “Nếu sau này mình chỉ là một người bình thường thì làm sao có cơ hội thấy thế giới tuyệt vời đó chứ!”

Vương Lệ Oánh cuối cùng cũng lên tiếng: “Thế giới ‘tuyệt vời’ của cậu chẳng phải là những chàng trai đẹp sao?”

Kiều Vân Đào liếc mắt qua: “Cậu có thấy không, cậu đã ăn nói chua chát trong suốt bữa ăn rồi đấy.”

“Không.”

“Tôn Quang Nhã không thích cậu đâu, không phải vì Thời Quyết, giữa cậu và Thời Quyết ít nhất còn phải cách nhau hai mươi người nữa, cậu vượt qua mười chín người phía trước rồi hãy tính đến cậu ấy đi.”

“... Ôi, cậu nghĩ Từ Vân Ni với cậu ấy có quan hệ gì?”

“Từ Vân Ni chắc chắn thích cậu ấy.”

“Thật, thật sao? Cậu ấy nói chỉ là bạn học thôi mà.”

“Sao vậy được.”

Cậu nghe bạn học hát mà khóc sao?

Bên ngoài hàng rào trường học.

Từ Vân Ni có quá nhiều thắc mắc.

Cậu tìm thấy bài hát đó bằng cách nào?

Cậu làm sao biết được ngày hôm nay?

Cậu đến đây vì ngày đặc biệt này sao?

Từ Vân Ni nói với Thời Quyết: “Cậu hát hay quá.”

Thời Quyết nhướng mày.

Từ Vân Ni hỏi: “Cậu biết tiếng Nga à?”

“Không,” Thời Quyết nói, “Chỉ có vài câu thôi, nghe nhiều lần thì nhớ.”

Từ Vân Ni: “Sao cậu lại chọn hát bài này?”

Cậu không nói gì.

Từ Vân Ni: “Sao lại chọn hát vào hôm nay?”

Thời Quyết bỗng cười khẩy, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt qua làn khói rơi trên mặt cô, cái nhìn nhẹ nhàng thoáng qua như thể đang hỏi – Giả vờ thế này có vui không?

Nhưng, lời nói ra lại có chút kiềm chế.

“Vì đã tra cứu rồi.” Cậu nói.

Sự thay đổi nhỏ này khiến trong lòng Từ Vân Ni nảy sinh một cảm giác vi diệu.

Hồi nhỏ, Từ Vân Ni thường đến nhà bà ngoại chơi, bà nuôi một con mèo nhỏ, Từ Vân Ni rất thích con mèo đó, có thời gian chỉ chơi đùa với nó. Một hôm, cô đi đổ rác, quên không đóng cửa, về nhà thì phát hiện mèo biến mất. Cô lo lắng vô cùng, gõ cửa từng nhà hỏi có ai thấy mèo của cô không, cuối cùng tìm đến tầng thượng, đứng trước gió lớn trên tầng cao, tìm khắp các lỗ thông gió, không bỏ sót một góc nào.

Nhưng vẫn không tìm thấy, lúc đó cô cảm thấy trời đất như sụp đổ, mệt mỏi trở về nhà, lại thấy con mèo đang liếm lông trên ghế sofa.

Ngay khoảnh khắc đó, cô bé Từ Vân Ni bảy tuổi hoàn toàn hiểu một câu thành ngữ, gọi là “mất mà được lại”.

Hiện tại, cảm giác vi diệu này cũng khiến Từ Vân Ni nghĩ đến từ đó.

Viên gạch dưới chân bị vỡ một góc, khe hở mọc lên mầm cỏ dại, nhẹ nhàng đong đưa trong gió.

Thời Quyết đưa một chiếc túi nhỏ.

Từ Vân Ni: “Cái gì vậy?”

Thời Quyết: “Quà sinh nhật.”

Từ Vân Ni cảm thấy rung động, nhận lấy, túi rất nhẹ, cô mở ra xem, rất bất ngờ – đó là tấm card mà trước đây Đinh Khả Mạnh đã hứa làm cho cô.

Thủ công rất tốt, vừa lấp lánh vừa chắc chắn.

Từ Vân Ni nhìn qua nhìn lại, cô hỏi: “Sao cái này lại ở chỗ cậu?”

Thời Quyết: “Đinh Khả Mạnh đã làm xong card của cậu và Vương Thái Lâm cùng lúc, nhưng khoảng thời gian đó cậu ta gặp chút chuyện, bị bắt vì chụp ảnh ngoài trường, sau đó bị toàn trường phê bình.”

Từ Vân Ni: “Tôi có nghe nói.”

Thời Quyết: “Ba mẹ cậu ta đón về nhà tự học một thời gian, thi xong mới được thả ra, cậu ta đưa thẻ của cậu cho Vương Thái Lâm, Vương Thái Lâm nói sẽ đưa cho cậu nhưng không biết lớp cụ thể của cậu, đúng lúc tôi đến đây, nên mang luôn.”

Từ Vân Ni nhìn tấm card, không nói gì.

Thời Quyết cầm điều thuốc trong miệng, hỏi: “Cậu nghĩ là tôi tặng à?”

Ánh sáng từ con đường chiếu vào mặt cậu, biểu cảm tự đắc và hóm hỉnh hiện rõ mồn một.

Từ Vân Ni nói: “Không, cậu đến là tôi thấy đủ rồi, vốn tôi không định tổ chức sinh nhật.” Cô ngừng một chút, rồi nói thêm, “Cậu biết

không, bài hát đó là bài bố tôi thích nhất khi còn sống.”

Thời Quyết hỏi: “Thật sao?”

“Vì vậy...” Từ Vân Ni nhìn tấm card, “Cậu hát bài đó vào ngày hôm nay, tôi thật sự rất...”

Cô nói chậm lại, Thời Quyết khẽ “ừm” một tiếng, cậu bỏ điều thuốc xuống, sau đó vỗ nhẹ chỗ ngồi bên cạnh.

“Đừng như vậy, tôi đến đây hát không phải để làm cậu buồn.”

Cô đi đến, ngồi bên cạnh cậu.

Thời gian trở nên chậm rãi và yên tĩnh.

Thời Quyết ngáp về phía con đường.

Từ Vân Ni hỏi: “Ngày mai cậu lại phải đi à?”

“Ừ.”

“Cậu không đi học sao? Đến lúc thi có đảm bảo không?”

“Chỉ cần tìm chỗ nào đó để lấy bằng thôi.”

“Chương trình của cậu bận đến bao giờ?”

“Bây giờ chỉ mới chuẩn bị, chắc tháng năm bắt đầu quay, chung kết diễn ra vào tháng bảy.”

“Người của Lạc Dương có thể vào chung kết không?”

“Chắc chắn rồi, họ đầu tư nhiều tiền, đều có ký hợp đồng bảo đảm suất cả.”

Từ Vân Ni quay mặt ra phía con đường.

Xe cô tấp nập, dòng người qua lại không ngừng.

Trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một thứ gì đó.

Từ Vân Ni cúi đầu nhìn, Thời Quyết đang cầm một tờ giấy gấp màu đen, bên trong dường như có chứa gì đó.

Cô quay sang cậu.

Thời Quyết trêu cô: “Vừa rồi có phải thất vọng không?”

Từ Vân Ni đáp: “Không, tôi nói thật lòng đấy.”

Thời Quyết đặt tờ giấy vào tay cô: “Đừng dễ dàng hài lòng như vậy, đàn ông thường thích những phụ nữ dễ bị lừa như cậu.”

Từ Vân Ni mở tờ giấy ra, bên trong là một chiếc vòng cổ bằng đồng tiền vàng. Dây chuyền được làm từ những mắt xích phức tạp, mặt dây là một đồng xu hình tròn không đều, trên đó gắn hai viên đá màu bạc, một viên lớn được mài thành hình đám mây, viên nhỏ hơn nằm ở góc trên bên phải, giống như một ngôi sao. Chiếc vòng cổ mang phong cách cổ điển, có dấu vết của sự mài mòn và đánh bóng, rõ ràng là một sản phẩm thủ công.

Mặt sau của mặt dây có vẽ một chiếc bánh sinh nhật nhỏ, trên bánh có khắc hai con số xiêu vẹo – “18”.

Từ Vân Ni nhìn một hồi lâu, rồi quay đầu hỏi: “Cậu làm à?”

Cậu hơi ngẩng cằm.

Từ Vân Ni nói: “Cảm ơn cậu.”

Bức tường đối diện con đường, phía sau là khu rừng yên tĩnh, mùi

xăng dầu của xe cộ và mùi cây cỏ, đất đai làm cho khung cảnh thêm phần phong phú.

Từ Vân Ni sờ vào đồng xu mát lạnh, trong lòng tự hỏi, rốt cuộc đây là gì?

Còn cậu là gì với cô?

Từ Vân Ni luôn nghĩ rằng, mỗi người là một cá thể độc lập và phức tạp, thật khó để một người hiểu hết một người khác. Điều duy nhất có thể xác định được, có lẽ chỉ là ý nghĩa của người đó đối với mình.

Thế Thời Quyết đối với cô có ý nghĩa gì?

Từ Vân Ni nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy mình có lẽ thật sự là người tốt, đã tích đủ phúc nên trời mới sắp đặt cho cô gặp cậu.

Bởi vì dù nhìn từ góc độ nào, cậu cũng là một món quà.

Còn món quà này là kỷ niệm cuối của tuổi trẻ hay là cánh cửa vào thế giới người lớn, trời không nói rõ.

Thấy cô mãi không nói gì, Thời Quyết cười khẩy: “Không cần cảm động vậy đâu, không đáng bao nhiêu tiền, chỉ là đồng mạ vàng và đá zircon, ở trung tâm thương mại tìm chỗ DIY làm thôi.”

Dây chuyền rơi từ kẽ ngón tay, vừa lạnh vừa ngứa.

Từ Vân Ni nhìn vào gương mặt cậu, những đường nét sắc sảo, sống mũi cao, đôi môi thường nhếch xuống, yểu hờn kể di chuyển khi nói chuyện. Cô nhìn mái tóc dài của cậu, và hàng lỗ tai xuyên đầy khuyên tai khác hẳn với học sinh trường Hoa Hành...

Một cơn gió thổi qua, mùi xăng dầu và cây cỏ dần nhạt đi, mùi thuốc lá và nước hoa càng rõ ràng hơn.

Khung cảnh và mùi hương này làm suy nghĩ của Từ Vân Ni trôi dạt, cô đột nhiên nhớ đến cậu lớp phó thể dục trong nhà xe hồi tiểu học.

Hồi đó, cô đánh giá tình cảm của cậu ta, đến nhanh và trẻ con.

Ai cũng vậy thôi...

“Thời Quyết.”

“Ừ?”

“Sau kỳ thi đại học mình có thể tìm cậu không?”

“Tìm đi. Để tôi xem...” Thời Quyết ngược mắt lên tính toán, “Tháng sáu có lẽ hơi khó, tháng bảy chắc chắn không vấn đề gì.”

Tháng bảy, còn gần bốn tháng nữa.

Họ đang ở độ tuổi thay đổi nhanh chóng, chỉ bốn tháng chia xa, cũng đủ làm thay đổi rất nhiều.

Lần gặp mặt tiếp theo sẽ như thế nào?

Nếu có biến cố thì sao?

“Muốn tìm tôi chơi thì hẹn sớm đi.” Thời Quyết hút hết điếu thuốc, ném xuống đất rồi dập tắt bằng chân, “Lịch trình của anh rất kín đấy.”

Cậu trêu cô, nhưng không thấy cô cười. Từ Vân Ni rất bình tĩnh nhìn cậu, như thể không nghe thấy lời cậu nói, mà đang suy nghĩ điều gì đó.

“Mình không tìm cậu chơi.” Cô nói.

Thời Quyết dừng vài giây, nhìn vào mắt cô, nụ cười dần biến mất.

“Ý cậu là gì?”

Thật ra, Từ Vân Ni vẫn nghĩ mình chưa đủ trưởng thành, cô cũng cho rằng cậu cũng chưa đủ trưởng thành. Họ chưa đạt đến mức độ mà Từ Chí Khôn nói, có thể hoàn toàn chịu trách nhiệm cho tình cảm. Giữa họ vẫn còn nhiều trở ngại, lần trước đã nêu ra nhưng chưa có giải pháp, bây giờ cũng vậy.

Nhưng...

Từ Chí Khôn cũng từng nói, điều quan trọng nhất của con người là phải chân thành.

Chỉ trong bốn tháng ngắn ngủi, đã khiến cô có cảm giác “mất mà được lại” đối với cậu, nếu có thêm vài lần bốn tháng như vậy nữa, giữa họ sẽ còn lại gì? Không có tình cảm nào chịu nổi sự tiêu hao như vậy, cô cũng không nghĩ mình sẽ may mắn mỗi lần để xây dựng lại mối quan hệ với cậu.

Cô phải làm gì đó.

Từ Vân Ni nói: “Thời Quyết, sau kỳ thi đại học, mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Cậu nhìn cô, nghiêng đầu, một lát sau, gương mặt cậu sáng lên vẻ hiểu ra.

Cậu há miệng, “à” một tiếng, rồi ngay sau đó, lại “à” một tiếng... tiếng thứ hai kéo dài hơn, nhẹ nhàng hơn tiếng đầu tiên.

Cậu cuối cùng cũng hiểu ý cô, chống tay xuống đất, tiến gần cô hơn.

“Cậu đổi ý rồi.” Cậu chậm rãi nói.

Cậu vừa hút thuốc, mùi khói thuốc nồng nặc, phả vào mặt Từ Vân

Ni, nhưng cô không muốn tránh.

Cô hỏi: “Quá muộn rồi sao?”

Không phải chuyện muộn hay không, mà là mỗi hành động của Từ Vân Ni đều nằm ngoài dự đoán của Thời Quyết. Nghe lời cô, trong đầu cậu lại nảy ra câu hỏi.

“Tại sao?” Thời Quyết hỏi.

“Trước đây cậu nói nhiều vấn đề như vậy, bây giờ không còn suy nghĩ gì nữa sao?”

Từ Vân Ni nghĩ một lúc, rồi nói: “Có lẽ vì cậu hát quá hay.”

Thời Quyết: “Gì cơ?”

Từ Vân Ni: “Khi cậu nói, mình còn có thể suy nghĩ, nhưng khi cậu hát, mình không thể nghĩ gì được nữa.”

Sau khi nói xong, Từ Vân Ni nhìn thấy đôi mắt gần gũi của cậu, hơi mở to ra một chút.

Thời Quyết cảm thấy toàn thân như được thả lỏng.

Cô thực sự hiểu cậu thích gì, những điều cậu thích nghe nhất, cô luôn có thể nói ra.

Vì vậy, cậu cũng chẳng cần suy nghĩ gì nhiều nữa.

Thời Quyết đứng dậy, nhìn về phía con đường phía trước, lần này cậu dừng lại rất lâu, rất lâu, rồi mới quay lại nói: “Từ Vân Ni, có thể thi vào trường đại học trong nước được không?”

Xe cộ và người đi bộ lướt qua sau lưng cậu, dần dần tạo thành những vệt mềm mại, giống như dòng nước mùa xuân.

Từ Vân Ni nói: “Để mình suy nghĩ đã.”

Thời Quyết nói: “Được, cậu suy nghĩ kỹ nhé.”

Rồi cậu lại nói: “Thì thật tốt vào.”

“Lớp trưởng.”

“Ừ?”

“Có thể bắt tay không?”

Thời Quyết nhìn cô, rồi bước đến trước mặt cô, sau đó đưa tay ra.

Từ Vân Ni nắm lấy tay cậu.

Bàn tay ấm áp, chắc khỏe và dài, các ngón tay và lòng bàn tay đều có những vết chai cứng, cảm giác hoàn toàn khác với tay cô.

Từ Vân Ni nắm chặt tay cậu, khẽ lắc lư lên xuống.

Thời Quyết nói: “Giống như đang họp ấy nhỉ?”

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, chúng ta giao ước, trong mấy tháng này, cậu phải đợi mình.”

Thời Quyết nhìn cô rất lâu, không biết nghĩ gì, cuối cùng nhẹ thở ra, gật đầu: “...Được.”

Cô buông tay cậu ra, nhưng cậu không rút tay lại, mà nâng lên, đặt lên đầu cô.

Bàn tay rất nặng, đè chặt đầu cô, Từ Vân Ni cố gắng ngẩng đầu lên, nhưng thất bại.

Cô cố gắng lần nữa, lại thất bại.

“Ôi...”

“Haha.”

Cậu cười nhẹ hai tiếng.

Như đầu ngón tay lướt qua má.

Từ Vân Ni nhìn xuống đất, nói: “Lớp trưởng, mình phải về rồi, muộn nữa là phải viết kiểm điểm đấy.”

“Viết đi.” Cậu vờ một lọn tóc của cô, không mấy quan tâm, “Cậu phải viết sự thật đấy, cứ nói là bị đàn ông làm phiền.”

Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên từ phía trong trường...

“Này! Các em đang làm gì vậy?”

Từ Vân Ni quay lại, thấy một thầy giáo lạ mặt đi qua, vừa đúng lúc thấy cảnh này.

Thầy nhìn đồng phục của Từ Vân Ni, rồi nhìn Thời Quyết, trợn mắt nói: “Em học lớp nào?!”

“Ồ, cậu thật sự phải viết kiểm điểm rồi.” Thời Quyết rút tay, đút tay vào túi, làm ra vẻ ngoan ngoãn, cậu khẽ cúi người, cười với thầy qua khe hở, “Chúng em không làm gì cả, thầy ơi, tha cho bạn ấy lần này đi, em sẽ đi ngay.”

Thầy chỉ vào Từ Vân Ni: “Còn không mau vào đi!”

Từ Vân Ni nhìn cậu lần cuối, rồi chạy nhanh vào trường.

Thầy giáo chặn cô ngay cửa.

May mắn thay, thầy giáo này cũng dễ nói chuyện, không thật sự báo cáo lên giáo viên chủ nhiệm, chỉ giáo dục tư tưởng cho Từ Vân Ni một lúc rồi để cô đi.

“Mau về lớp đi! Đã muộn rồi!”

Từ Vân Ni đi về phía khu phòng học, đi được một lúc, cô lại quay đầu.

Cô nhìn về hướng cổng trường bị che khuất bởi hàng cây, cảm giác như mọi thứ không thật.

Cô thật sự đã nói những lời đó sao?

Thật sự đã làm những việc đó sao?

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, vì một phút bốc đồng mà làm nên.

Thật là có chí tiến thủ, Từ Vân Ni.

Một lát sau, cô quay lại, hít một hơi thật sâu, tiếp tục bước về khu phòng học.

Bầu trời vẫn là bầu trời đó, thế giới vẫn là thế giới đó, nhưng tất cả đã trở nên khác biệt.

Chương 42: Vất vả rồi

Thời Quyết trở về SD thì thấy Thôi Hạo và Ngụy Thiên Văn đang cãi nhau.

Thời Quyết làm như không thấy, lách qua họ đi lấy một chai nước trong tủ lạnh, rồi lại lách qua họ để đi đến khu vực nghỉ ngơi.

Đi ngang qua một phòng học, cậu thấy Thôi Dao đang nhảy bên trong.

Cậu cầm chai nước đi vào.

Thôi Dao thấy cậu vào thì dừng lại.

“Đừng bận tâm đến anh, cứ tập tiếp đi.” Thời Quyết cầm chai nước đi đến góc phòng, ngồi xuống sàn dựa vào tường phía sau, mở nắp chai và uống nước.

Thôi Dao nhảy lại một lần nữa, sau đó quay lại nhìn anh và hỏi: “Thời Quyết, em có thể nhảy điệu của Delia được không?”

Thời Quyết không trả lời ngay, vì uống nước vội quá nên bị nghẹn, cậu dấm ngực và ợ một cái dài.

“Ợ...”

Thôi Dao: “....”

Thời Quyết ợ xong, lau miệng rồi đặt chai nước xuống.

“Sao vậy? Không thích bài nhảy của anh trai em sao?”

“Không phải,” Thôi Dao nói nhỏ, “Nhưng em thích bài của Delia hơn.....”

Delia nhảy Jazz, loại nhảy này vốn dĩ đã có nét quyến rũ, phong cách cá nhân của cô ấy lại càng gợi cảm. Vì điều này mà Thôi Hạo đã tranh cãi với cô ấy nhiều lần, nhấn mạnh rằng đây là một chương trình thanh xuân hướng đến công chúng, những động tác quá gợi cảm phải được loại bỏ hết. Delia thì nói chương trình giới hạn tuổi dưới hai mươi, nhiều người tham gia đã trưởng thành rồi, tại sao không được nhảy cái này cái kia, chương trình cũng cần có sự đa dạng.

Nhưng Thôi Hạo là trưởng nhóm, mọi người đều phải tuân theo yêu cầu của anh ta, dù đã chỉnh sửa, tác phẩm của Delia vẫn gợi cảm hơn so với những người khác.

Thôi Hạo dành rất nhiều tâm huyết để biên đạo bài nhảy cho em gái mình, tất cả các động tác kỹ thuật đều nằm trong khả năng của Thôi Dao, thỉnh thoảng có chút thách thức. Toàn bộ bài nhảy thể hiện đầy đủ sức mạnh, sự dẻo dai và khả năng phối hợp của cô, các bước nhảy mượt mà và nhịp điệu chặt chẽ.

Thực ra, khả năng vũ đạo của Thôi Hạo rõ ràng vượt trội hơn Delia, nhưng không chỉ Thôi Dao, mà cả những người của Lạc Dương, đều thích tác phẩm của Delia hơn vì dễ phổ biến trên thị trường.

Thời Quyết nói: “Nếu em thực sự muốn nhảy thì cứ thử nói chuyện với anh trai em xem sao.”

Thôi Dao: “Anh ấy không đồng ý...”

Thời Quyết cười: “Vậy em nói với anh cũng vô ích thôi.”

Thôi Dao cúi đầu, cô bé im lặng một lúc, rồi nhỏ giọng hỏi: “Anh thấy em nhảy cái nào tốt hơn?”

Thời Quyết vừa chơi điện thoại vừa nói: “Cái nào cũng được.”

Thôi Dao không thích câu trả lời mập mờ này của cậu.

Thời Quyết đang lướt điện thoại, cảm thấy có gì đó, cậu ngẩng đầu lên thì thấy Thôi Dao đã đứng trước mặt, cúi đầu nhìn cậu với ánh mắt buồn bã.

“Chẳng phải anh đã gợi ý cho em tham gia chương trình sao?”

“Hả?”

“Sao anh không giúp em, anh biết phong cách nào phù hợp với em mà.”

Thời Quyết đặt điện thoại sang một bên.

“Nếu anh thực sự phải chọn, thì anh sẽ chọn bài của anh trai em.”

Thôi Dao lẩm bẩm: “Em biết mà, anh lại cùng phe với anh ấy...”

Thời Quyết nói: “Không liên quan gì đến việc đó, chương trình này được đánh giá bởi ban giám khảo chuyên nghiệp, toàn là người trong ngành, bài nhảy của anh trai em có nhiều động tác kỹ thuật, có điểm số cứng. Phong cách là thứ quá mơ hồ, nếu em gặp phải giám khảo không thích trẻ con 14 tuổi nhảy những động tác gợi cảm, chẳng phải sẽ phí công sao?”

Thôi Dao hiểu ra, à một tiếng.

Thời Quyết tiếp tục nói: “Khi nào em tham gia chương trình có giám khảo đại chúng chấm điểm, lúc đó hãy làm những thứ có phong cách mạnh mẽ hơn.”

Sau khi nói xong, cậu cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại.

Thực ra Thôi Dao vẫn không hài lòng lắm, cậu luôn chỉ nói từ góc độ để thẳng hạng, cuối cùng cũng không nói suy nghĩ cá nhân của cậu. Lần này cậu chỉ chịu trách nhiệm về bài nhảy của các chàng trai, không cùng tập với cô bé.

Thôi Dao hỏi: "Sau này nếu em tham gia chương trình lớn hơn, anh sẽ giúp em thiết kế tác phẩm chứ?"

"Đương nhiên rồi." Cậu nói.

Thôi Dao liền vui vẻ, đến ngồi xổm bên cạnh cậu.

Cậu chăm chú nhìn vào điện thoại.

Thôi Dao ngồi xổm một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn vào gương phía trước. Trong gương, Thời Quyết nằm dài lười biếng, một chân co lại, một chân gác lên. So với thân hình to lớn của cậu, cô bé trông nhỏ bé hơn hẳn, mái tóc dài bồng bềnh buông xõa hai bên người, từ xa nhìn giống như cây nấm.

Thôi Dao thấy vui, tự mình cười lên.

Cô bé cười thành tiếng, nhưng Thời Quyết vẫn mãi mê chơi điện thoại.

Thôi Dao nhẹ nhàng hỏi: "...Anh thấy em nhảy được không?"

"Được mà." Thời Quyết nói, "Nhưng tập luyện vừa phải, đừng tập quá sức mà bị thương."

"Đúng rồi," Thời Quyết nghĩ ra gì đó, cậu nhìn qua cô bé, "Em tham gia chương trình cũng đừng quên luyện thanh nhạc, phải luôn nhớ bảo vệ giọng hát."

Thôi Dao ngoan ngoãn nói: “Em biết rồi.”

Thời Quyết tiếp tục lướt điện thoại.

Thôi Dao liếc nhìn màn hình của cậu.

Thời Quyết đang xem một trang mua sắm, đầu tiên xem một cây đàn guitar, sau đó thoát ra, rồi mở một cửa hàng trang sức xa xỉ để xem nữ trang.

Trang sức dành cho nữ.

Thôi Dao hơi ngạc nhiên, Delia bước vào phòng.

Cô ấy vừa tan ca, vẫn đeo túi, vừa vào phòng vừa quay đầu lại nhìn.

“Lại cãi nhau nữa à...”

Thôi Dao nói: “Vẫn là chuyện bạn gái của anh em.”

Delia: “Không dứt được, về mấy ngày mà cũng cãi nhau.” Cô ấy thở dài, cảm thán, “Ngày xưa hai người này là bạn thân lắm, ai ngờ lại ra nông nỗi này, cuộc đời thay đổi nhanh quá!”

Thôi Dao nói nhỏ: “Thật ra em cũng thấy bạn gái của anh ấy không tốt lắm.”

Delia: “Ồ, em cũng biết chuyện này à.”

Thôi Dao không hài lòng: “Sao lại coi thường em, lần trước anh em giúp chị ta có cơ hội tham gia sự kiện, xong rồi lại chẳng quan tâm gì đến anh ấy.”

Delia cười khẩy: “Ôi trời, làm sao đây, thầy Thôi của chúng ta!”

Vừa nhắc tới, Thôi Hạo đã xông vào, cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, thở hổn hển.

Phong cách cãi nhau của Thôi Hạo chỉ là lớn giọng, dù là lý lẽ hay mĩa mai, cũng không thể đấu lại Ngụy Thiên Văn, cuối cùng luôn bị tức giận đến mức này.

“Thời Quyết!” Anh ta gọi một tiếng.

Thời Quyết liếc mắt qua màn hình điện thoại, Thôi Hạo nói: “Đi với anh một chuyến!”

Thời Quyết chậm rãi đứng lên, phúi quần áo, theo anh ta ra ngoài.

Thôi Hạo đi thẳng đến quán bar gần đó.

Thôi Hạo vừa bước vào đã gọi ngay một ly “Bia Đạn”. Trông anh ta như đã quyết định tối nay phải uống đến say mèm. Thời Quyết ngồi bên cạnh, vừa ăn hoa quả vừa nghịch điện thoại. Chẳng mấy chốc, Thôi Hạo đã uống đến say mèm, bắt đầu nói lảm nhảm, còn Thời Quyết thì chỉ nghe được đôi câu, không rõ anh ta đang nói gì.

Khi Thôi Hạo đi vệ sinh, có hai cô gái đến xin WeChat của Thời Quyết.

Cô gái hỏi: “Anh đẹp trai, đi một mình à?”

Thời Quyết đáp: “Đi với bạn trai.”

Hai cô gái liền che miệng cười rồi rời đi.

Thôi Hạo quay lại và tiếp tục uống.

Thời gian càng lúc càng muộn, ánh đèn mờ ảo của quán bar tạo nên những mảng màu rực rỡ mà buồn tẻ. Thời Quyết ngáp dài, cậu hỏi Thôi Hạo: “Vẫn chưa uống đủ à?”

Thôi Hạo không trả lời, tiếp tục uống.

Thời Quyết bắt đầu dĩ, tiếp tục chơi điện thoại đến khi mắt cay xè. Cậu liếc sang thấy Thôi Hạo đang pha nước tăng lực vào ly rượu.

“Ê.” Cuối cùng Thời Quyết đặt điện thoại xuống, “Rốt cuộc là chuyện gì? Gọi tôi đến mà không nói gì sao? Không thể uống như thế này mãi đâu.”

Thôi Hạo uống một hơi nửa ly, mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng mở miệng.

“Văn Tử nói, cô ấy muốn về quê...”

“Hả?” Thời Quyết đứng dậy, nhặt một ít hạt từ đĩa hạt khô và bắt đầu ăn, “Chị ấy không muốn làm nữa? Hai người cãi nhau vì chuyện đó à?”

“Cô ấy thật sự...” Thôi Hạo gãi mạnh sau đầu, “Quá bốc đồng! Nếu cô ấy có chỗ nào tốt hơn thì không nói, quê cô ấy hẻo lánh thế, về đó thì làm được gì? Bỏ hết mọi thứ ở đây sao? Bao nhiêu năm cố gắng vô ích à?”

Thời Quyết cười nhạt: “Thất vọng thôi.”

Thôi Hạo cau mày, nói líu lười:

“Tôi thật sự không hiểu, rốt cuộc có thể phân rõ chuyện tình cảm và công việc không? Đúng, lúc đầu là tôi bảo cô ấy từ bỏ công việc để cùng tôi khởi nghiệp, nhưng bao năm qua tôi có thiếu cô ấy một đồng nào không? Tôi có làm gì sai trái với cô ấy không?!”

“Thế thì cứ nói rõ ràng chuyện công việc đi.”

“Cô ấy không muốn!”

“VẬY anh muốn thế nào? ĐỂ chị ấy đi? Anh à, tạm gác mọi thứ lại, đừng để ảnh hưởng đến công việc.”

“...Tôi nói với cậu nhiều như vậy, mà cậu chỉ nghĩ đến công việc hả?”

Thời Quyết vừa ăn hạt vừa nói: “Tôi đang nghĩ cho tình cảm của anh thôi. Nếu nhóm nhảy của anh không hoạt động được nữa, người mẫu của anh chắc cũng phải nghỉ. Lo cho việc của mình trước đi.”

Thôi Hạo nghe mà máu nóng bốc lên đầu, đầu óc ong ong, trán đỏ gay.

Nhưng anh ta không biết cãi lại thế nào.

Anh ta cảm thấy rất có lý.

Thôi Hạo nghiêng rằng: “Thằng nhóc... tưởng mình hiểu biết lắm hả?”

Thời Quyết cười: “Dù sao cũng hơn anh.”

Thôi Hạo: “Tôi chưa thấy điều đó.”

Thời Quyết ngả người ra sau ghế sofa, gác chân lên, hai tay đặt sau đầu, mắt cá chân còn rung rung vài cái, tỏ ra rất thoải mái.

Cuối cùng, Thôi Hạo cũng hiểu ra một chuyện...

“...Cậu có vẻ vui nhỉ.”

“Ừ.” Thời Quyết thản nhiên thừa nhận, nhìn anh rồi hỏi: “Ghen tị không?”

“Tôi ghen tị cái quái gì!” Thôi Hạo nhìn Thời Quyết, “Có phải cậu vừa trúng xổ số mà chưa nói với tôi không? Trúng bao nhiêu?”

“Ha ha, anh nhắc tôi đấy, lát nữa tôi đi mua một vé, biết đâu lại trúng thật.” Cậu nghiêng đầu cười, “Dạo này tôi may mắn lắm.”

Điều đáng ghét nhất trên đời là khoe khoang hạnh phúc trước mặt người đang buồn.

Mí mắt của Thôi Hạo giật giật.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Không nói cho anh biết.”

“Cậu định chơi trò này với tôi à!”

Thời Quyết nhướng mày.

Thôi Hạo chỉ vào Thời Quyết: “Cậu không nói, thì để tôi nói cho cậu biết, người hay nói mình gần đây may mắn, phần lớn là sắp gặp xui xẻo đấy.”

“Biểu hiện của sự ghen tị thật xấu xí.” Thời Quyết không quan tâm, cuối cùng dặn dò Thôi Hạo: “Uống ít thôi, ngày mai còn phải ra ngoài. Anh tự mang đủ thuốc lá đi, mấy ngày diễn tập này anh lấy trộm bao nhiêu gói của tôi rồi?”

“Mẹ nó, nhắc đến diễn tập tôi lại tức.” Thôi Hạo nói, “Một bước đi đơn giản như thế, mà đi như con bọ ngựa gãy, tôi không hút sao được!”

“Còn nữa, đặt phòng khách sạn trước đi, khi chương trình bắt đầu ghi hình chắc chắn sẽ có fan đến chờ, quanh đây chỉ có vài khách sạn, lúc đó giá chắc chắn sẽ tăng gấp đôi.”

Lần uống rượu này, cũng như vô số lần uống rượu tán gẫu trước đó, hai anh em càu nhàu vài câu, chọc ghẹo lẫn nhau.

“Đặt trước rồi, không cần anh nói...”

Nói thêm vài câu nữa, Thôi Hạo lại tiếp tục mượn rượu giải sầu.

Thời Quyết tiếp tục nghịch điện thoại.

Rượu chỉ uống chơi, lời chỉ nói chơi...

Thôi Hạo tự nhận mình không có khả năng tiên tri.

Nhưng nghĩ lại, anh ta vẫn có chút hối hận.

Nếu lúc đó không nói câu đó, có lẽ đã không gặp chuyện xui xẻo rồi.

Năm nay, là mùa hè nóng bức.

Nhiệt độ tăng rất nhanh, tháng năm đã rất nóng, bước vào tháng sáu, trời nóng đến ngột ngạt.

Trước kỳ thi đại học, mỗi gia đình có thí sinh đều căng thẳng như đánh trận.

So với sự lo lắng của Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn, Từ Vân Ni lại không cảm thấy gì nhiều, ngược lại còn có chút mong chờ, mong muốn sớm vào phòng thi, để kiểm tra thành quả mười hai năm miệt mài học tập của mình. Tuy rằng gia đình cô không thật sự gọi là “học tập gian khổ”, nhưng cũng coi như là đánh giá lại hành trình học tập hơn mười năm của mình.

Cô chuẩn bị đầy đủ dụng cụ thi từ sớm, trước một ngày, cả nhà đã đi xem trước địa điểm thi, định sẵn thời gian và tuyến đường để đảm bảo không có sơ sót gì.

Tối hôm trước, Lý Ân Dĩnh thậm chí còn lấy ảnh của Từ Chí Khôn ra, cầu nguyện một mình trong phòng.

Từ Vân Ni cảm thấy, có hơi quá đáng.

Cuối cùng, cô phải nhắc Lý Ân Dĩnh đi ngủ sớm.

Từ Vân Ni kiểm tra lại một lần nữa dụng cụ thi, trước khi đi ngủ, cô nhìn vào ngăn kéo bàn học.

Điện thoại để trong đó đã lâu, chắc chắn đã hết pin từ lâu rồi.

Từ Vân Ni dành một chút thời gian, tưởng tượng trong đầu khoảnh khắc điện thoại bật nguồn sau hai ngày nữa, cảm giác của cô sẽ ra sao, nghĩ đến đó, cô khẽ mỉm cười, rồi nằm xuống giường ngủ.

Quá trình thi đại học, diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Suôn sẻ đến mức kỳ lạ, gần như không khác gì so với những gì cô đã tưởng tượng trong đầu, thậm chí có vài câu hỏi cô cảm thấy giống như đã gặp trong giấc mơ.

Cô thật sự cảm thấy như có một thế lực nào đó đang bảo vệ mình.

Điều duy nhất không hoàn hảo, là hai ngày thi đại học trời luôn mưa, điều này không giống với tưởng tượng của cô.

Trong tưởng tượng của cô, mùa hè này phải là thời tiết hoàn hảo không tì vết, đặc biệt là hai ngày thi đại học.

Ngày thi cuối cùng, trời lẽ ra phải trong xanh, hoa phải đỏ thắm, phụ huynh đều thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt của tất cả học sinh đều tràn ngập nụ cười tự do và thoải mái, mọi người từ phòng thi bước ra, sẽ ôm lấy nhau, chúc mừng lẫn nhau, và nói với nhau một câu – “Vất vả rồi.”

Chương 43: Bị thương nặng không?

Từ Vân Ni phát hiện mình đã mất liên lạc với Thời Quyết vào ngày thứ ba sau kỳ thi đại học.

Sau buổi sinh nhật của cô, họ thỉnh thoảng vẫn liên lạc, cho đến cuối tháng Tư, khi Hoa Hành bắt đầu tháng cuối cùng của giai đoạn nước rút. Từ Vân Ni đã nói rõ tình hình với Thời Quyết, cậu bảo cô hãy tập trung ôn thi, thi xong rồi hãy liên lạc lại.

Rồi sau đó, điện thoại của Từ Vân Ni bị tắt nguồn cho đến khi kỳ thi kết thúc.

Ngày thi kết thúc, Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn cùng đến đón cô, rồi cả nhà đi ăn mừng kỳ thi đại học. Họ không hỏi cô làm bài thế nào, chỉ bảo thi xong rồi thì nên thư giãn, những gì đã định thì không cần phải lo lắng nữa.

Từ Vân Ni ăn vội vã, thậm chí chẳng còn cảm nhận được vị thức ăn.

Sau khi về nhà, cô chạy thẳng vào phòng ngủ, lấy chiếc điện thoại đã khóa trong ngăn kéo ra.

Điện thoại đã hết pin, Từ Vân Ni cảm sặc và chờ đủ pin để bật máy.

Nhìn vào điện thoại, cô nghĩ rằng, sau khi bật máy, có lẽ sẽ có rất nhiều tin nhắn.

Cô đoán đúng, có rất nhiều tin nhắn, bạn bè hỏi cô làm bài thế nào, còn có người rủ đi chơi trong kỳ nghỉ.

Nhưng không có tin nhắn nào từ Thời Quyết.

Cô mở trang cá nhân của cậu, bài đăng cuối cùng là vào tháng Năm, vẫn là bài quảng cáo cho chương trình “Vũ Động Thanh Xuân,” nói rằng chương trình sắp bắt đầu ghi hình.

Sau đó thì không có thêm tin tức gì.

Từ Vân Ni nhắn tin cho cậu: “Lớp trưởng, vất vả rồi, cậu thi thế nào rồi?”

Cô không nhận được hồi âm.

Hơn hai giờ sau, Từ Vân Ni gọi điện cho cậu, điện thoại tắt máy.

Trước đây, Thời Quyết đã nói với cô rằng chương trình sẽ ghi hình từ tháng Năm đến tháng Bảy. Theo cô biết về cậu, có khả năng cậu sẽ về thi vào tháng Sáu, rồi lại đi ngay sau đó. Vì vậy, ban đầu Từ Vân Ni nghĩ rằng cậu có thể đang trên chuyến bay đi nơi khác.

Tối hôm đó, cô lại gọi điện, nhưng điện thoại vẫn tắt máy.

Ngày hôm sau, vẫn vậy.

Nghe giọng nữ máy móc trong điện thoại, Từ Vân Ni bất chợt nghĩ... liệu cậu có hối hận không? Liệu cậu không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa?

Nhưng Thời Quyết không phải là người mập mờ, Từ Vân Ni nghĩ rằng, ngay cả khi cậu thực sự hối hận, cậu cũng sẽ không chọn cách này để cắt đứt liên lạc.

Ngày thứ ba, gần hết ngày, vẫn không thể liên lạc.

Từ Vân Ni từ chối cuộc hẹn ăn uống với bạn bè, trực tiếp đến quán

mì Thường Tại.

Quán vẫn mở cửa như thường lệ, buổi chiều không có nhiều khách, Ngô Nguyệt Kỳ đang bận rộn trong bếp.

“Cô.”

Từ Vân Ni chào bà rồi hỏi: “Thời Quyết có ở đây không cô?”

Ngô Nguyệt Kỳ: “Không có.”

“Cậu ấy đi đâu rồi ạ?”

“Đừng hỏi cô.” Ngô Nguyệt Kỳ nói, “Cô không biết.”

Giọng bà rất lạnh lùng, rõ ràng là đang tức giận.

Từ Vân Ni hỏi tiếp: “Cô, Thời Quyết thi xong rồi mới rời đi phải không?”

Ngô Nguyệt Kỳ cười nhạt: “Thi? Thi gì?”

Gì cơ?

Từ Vân Ni ngạc nhiên: “Thi đại học đó cô... Cậu ấy không thi à? Vậy cậu ấy đi đâu?”

Ngô Nguyệt Kỳ đặt rổ rau đã rửa xong vào chỗ ráo nước, châm biếm: “Chuẩn bị trở thành ngôi sao lớn rồi.”

Gì cơ?

Mỗi từ đều có thể hiểu, nhưng ghép lại thì không hiểu gì cả.

Từ Vân Ni ngây người một lúc, cô cúi người, gần như chui vào bếp, hỏi Ngô Nguyệt Kỳ: “Cô, chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô có thể kể chi

tiết cho cháu không?”

Ngô Nguyệt Kỳ không để ý đến cô.

Từ Vân Ni gọi bà vài lần, có lẽ vì bà có ấn tượng tốt với cô, Ngô Nguyệt Kỳ cuối cùng cũng phản ứng, đặt rổ rau sang một bên, hai tay chống vào bồn rửa, hít một hơi thật sâu.

Trong lời kể của Ngô Nguyệt Kỳ, ban đầu Thời Quyết vẫn định thi, nhưng đến giữa tháng Năm, cậu đột ngột thay đổi ý định, nói rằng có một công ty cậu rất thích đã để mắt đến cậu, và tháng Sáu sẽ có một sự kiện lớn, không thể bỏ lỡ.

“Cô không hiểu ngành của bọn chúng, cơ hội gì mà chỉ chờ có hai ngày? Cô biết nó không hứng thú với việc học, nhưng đến ngày thi rồi, thi một lần, sau này làm gì cũng có cái bằng. Đến nước này rồi mà không thi được, lòng nó mọc cỏ rồi!”

Từ Vân Ni nghe Ngô Nguyệt Kỳ nói, không nói gì.

Thời Quyết không phải hoàn toàn không thể làm như vậy, nhưng khả năng rất thấp. Trong ấn tượng của Từ Vân Ni, Thời Quyết nhìn bề ngoài có vẻ chơi bời, nhưng thực ra rất có kế hoạch. Cậu đã nói sẽ tìm một trường đại học để lấy bằng, thì không để gì thay đổi giữa chừng.

Rất có khả năng là có sự việc đột ngột khiến cậu không thể quay về thi.

Là việc của bản thân, hay của người khác?

“...Cô, sau đó cô có liên lạc với cậu ấy không?”

“Không, không liên lạc được.” Ngô Nguyệt Kỳ lau bàn, nói với giọng không vui, “Cô mắng nó xong thì nó tắt máy, nói mùa thu sẽ về, mặc xác nó, cô không quan tâm nổi nó.”

Từ Vân Ni cố gắng an ủi: “Cô à, đừng giận quá, giữ gìn sức khỏe. Thời Quyết làm như vậy chắc chắn có lý do riêng, chờ mọi việc xong xuôi, cậu ấy nhất định sẽ giải thích với cô.”

Từ Vân Ni an ủi Ngô Nguyệt Kỳ xong, cô rời khỏi quán mì Thường Tại, trực tiếp đi xe đến câu lạc bộ nhảy SD.

Trên đường, cô liên tục tìm kiếm thông tin về chương trình “Vũ Động Thanh Xuân” trên mạng.

Chương trình đã chính thức bắt đầu ghi hình, nhưng chưa phát sóng, nội dung do chính thức phát hành chủ yếu là quảng cáo, cùng một số cảnh sinh hoạt của các thành viên tham gia.

Cô lướt qua nhiều bài viết, đến một bình luận trong một bài đăng trên Weibo vào giữa tháng Năm, thì nhìn thấy một bình luận như sau:

[Đám nghiệp dư! Có thể làm tốt công tác bảo vệ không? Đừng để xảy ra chuyện nữa! Còn muốn phát sóng hay không đây! An toàn là trên hết, an toàn là trên hết!]

Trong phần bình luận trên Weibo chính thức, đa số đều đã bị kiểm soát. Chương trình này một phần là người bình thường tham gia, phần khác là các ngôi sao nhỏ đã có chút lượng fan. Từ Vân Ni bấm vào trang cá nhân của người để lại bình luận kia, thần tượng của người này cũng tham gia ghi hình chương trình, cô ấy rất hoạt động trên Weibo và là quản trị viên của nhóm người hâm mộ. Từ Vân Ni xin gia nhập nhóm này, rất nhanh đã được chấp nhận, nhóm này nhộn nhịp hơn nhiều so với trang chính thức, có nhiều người đang trò chuyện.

Từ Vân Ni xem một lúc, gõ một đoạn tin nhắn: “Mình nghe nói trước đây có tai nạn xảy ra trong buổi ghi hình, có ai biết có vấn đề gì không?”

Một lúc sau, có người trả lời cô: “Yên tâm đi! Chỉ là chuyện ở hậu trường thôi, cục cưng của chúng ta hôm nay vẫn đang ghi hình mà!”

Rồi nhóm lại rôm rả bàn tán.

Từ Vân Ni quay đầu nhìn ra cửa sổ xe, không biết có phải điều hòa xe bật quá thấp hay không, cô cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Khi đến câu lạc bộ nhảy SD, quán vẫn mở cửa như bình thường. Vừa bước vào studio, cô thấy lễ tân đã thay người khác, là một cô gái mà cô chưa từng gặp.

Cô gái chào hỏi Từ Vân Ni: “Chào bạn, bạn muốn tìm hiểu gì không?”

Từ Vân Ni nói: “Chào bạn, ông chủ Thôi có ở đây không?”

“À?” Cô gái nói, “Anh ấy không có ở đây, bạn cần gì sao?”

“Tôi muốn tìm người.”

“Ai vậy?”

“Thời Quyết.”

“Ồ, tôi không rõ lắm.” Cô gái cười bẽn lễn, “Tôi mới đến làm không lâu, chưa quen lắm, thầy Thôi mấy ngày nay không ở đây.”

Từ Vân Ni lấy điện thoại ra: “Bạn có thể cho tôi số liên lạc của Thôi Hạo không?”

Cô gái đáp: “... Bạn là thành viên ở đây phải không? Bạn cần số của anh ấy để làm gì?”

Từ Vân Ni: “Yên tâm, Thôi Hạo biết tôi, tôi cần tìm anh ấy có việc.”

Từ Vân Ni lấy được số điện thoại của Thôi Hạo từ cô gái, rồi rời khỏi studio.

Cô đứng bên đường, hít thở sâu hai lần rồi gọi điện thoại.

Lần đầu máy bận, cô đợi vài phút rồi gọi lại.

Lần này đã kết nối.

“Alo?”

“Chào anh, ông chủ Thôi, em là Từ Vân Ni, bạn học của Thời Quyết, anh còn nhớ em không?”

Thôi Hạo bên kia hình như phản ứng một lúc, rồi ừ một tiếng.

“Nhớ chứ.”

Từ Vân Ni hỏi thẳng: “Tình hình của Thời Quyết thế nào rồi?”

“... Sao cơ?”

“Chương trình mà các anh quay có sự cố phải không? Nghiêm trọng không?”

Thôi Hạo im lặng một lúc, hình như đang đi lại, rồi Từ Vân Ni nghe thấy tiếng mở cửa, rồi tiếng đóng cửa, có chút âm vang nhẹ... Đây rõ ràng là âm thanh của hành lang, khi Từ Chí Khôn nằm viện, Từ Vân Ni đã nghe tiếng này vô số lần ở cửa an toàn bệnh viện.

“Sao em biết?” Thôi Hạo hỏi, “Em chưa nói ra ngoài đúng không? Chưa nói với mẹ cậu ấy chứ?”

“Chưa, em tìm hiểu được thôi.”

--

“Ồ, vậy thì tốt, cậu ấy bây giờ... vẫn ổn.”

“Các anh đang ở đâu?” Từ Vân Ni hỏi, “Có phải ở bệnh viện không? Bệnh viện nào?”

Thôi Hạo ngập ngừng một lúc rồi nói ra tên một bệnh viện ở địa phương.

Từ Vân Ni nói: “Em sẽ đến ngay.”

Cô vội đến bệnh viện, trời đã chạng vạng tối.

Từ Vân Ni gặp Thôi Hạo dưới lầu khu nội trú.

Anh ta đang hút thuốc trong khu vực hút thuốc, trông rất mệt mỏi.

Từ Vân Ni đi tới.

“Ông chủ Thôi.”

Anh ta nhìn cô rồi gật đầu.

Hai người nói chuyện một lúc dưới lầu.

Nói tóm lại, quá xui xẻo.

Giữa tháng Năm, chương trình chính thức bắt đầu ghi hình, có không ít fan đến xem. Trong đó có một người lấy được thẻ công tác từ nhân viên nội bộ, lẻn vào hậu trường. Người này muốn tìm góc quay lén, leo lên tầng hai, trong lúc né bảo vệ thì ngã xuống, kéo theo cầu thang di động và nhiều thiết bị rơi xuống, tổng cộng làm ba người bị thương, trong đó có Thôi Quyết.

Từ Vân Ni: “Bị thương nặng không?”

Thôi Hạo cau mày: “Không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng

không nhẹ, nhiều chỗ gãy xương, chủ yếu là xương bánh chè chân phải và tổn thương phổi, hai chỗ này nặng nhất, các ca phẫu thuật cơ bản đã xong, còn lại chỉ cần dưỡng thương.”

Từ Vân Ni: “Em muốn vào thăm cậu ấy.”

Thôi Hạo hút xong điếu thuốc, dẫn cô lên lầu khu nội trú. Trên đường đi, anh ta dặn dò cô: “Chuyện này đừng cho mẹ cậu ấy biết, nhớ kỹ, lúc tỉnh lại cậu ấy đã bảo tôi đừng nói với mẹ cậu ấy.”

“Ừ.” Từ Vân Ni ra khỏi thang máy, hỏi thêm, “Vết thương này có ảnh hưởng đến tương lai của cậu ấy không?”

Thôi Hạo im lặng một lúc, nói: “Bác sĩ nói phụ thuộc vào quá trình hồi phục của cậu ấy, nếu hồi phục tốt thì không ảnh hưởng nhiều.” Anh ta nói, nhưng vẫn cau mày, cuối cùng thở dài, kèm theo tiếng chữ rửa nhỏ, “Anh thật sự muốn giết chết thằng ngu đó...”

Họ đến trước cửa phòng bệnh, khi mở cửa, bên trong khá ồn ào.

Đây là phòng bệnh bốn giường, có rèm ngăn cách. Giường ngoài cùng trống, hai giường giữa có vẻ bệnh tình không nghiêm trọng, rèm ở giữa kéo ra, hai bệnh nhân cùng hai người thân đang ăn uống và đánh bài.

Từ Vân Ni và Thôi Hạo bước vào.

Họ đi đến giường trong cùng.

Các rèm xung quanh giường này đều được kéo kín.

Từ Vân Ni nhìn Thôi Hạo, anh ta gật đầu, cô tiến lại gần, nhẹ nhàng vén rèm một khe hở.

Đầu giường được nâng lên một góc nhất định, Thôi Quyết nửa nằm nửa ngồi trên giường, đeo tai nghe và bịt mắt, yên tĩnh nghỉ ngơi.

Bịt mắt che phần lớn khuôn mặt cậu, nhưng qua phần hở có thể thấy rõ cậu gầy đi nhiều.

Cô nhớ cậu từng nói cậu dễ sút cân.

Chăn mỏng chỉ đắp đến bụng, áo bệnh nhân không cài hết cúc, từ ngực đến bụng đều quần băng, chân phải cũng để ngoài, từ bắp chân đến đầu gối đều quần băng.

Có lẽ cảm nhận được điều gì, Thời Quyết khẽ cử động, đưa tay từ dưới chăn ra.

Từ Vân Ni thấy kim tiêm cố định trên mu bàn tay cậu và vòng tay bệnh nhân trên cổ tay.

Có lẽ cậu nhầm cô với y tá đến truyền dịch.

Từ Vân Ni nhìn bàn tay gầy gò trắng nõn của cậu cũng đưa tay ra, nhẹ nhàng dùng hai ngón tay móc vào ngón út của cậu.

Cậu giật tay một cái, rồi đưa tay kia ra, kéo bịt mắt lên.

Ánh mắt rũ xuống, liền nhìn thấy cô.

Sau khi nhìn một lúc lâu, cậu thốt lên một tiếng.

“... Lại xuất hiện từ chỗ kỳ lạ nữa?” Giọng cậu khẽ khàng, khàn đặc, thốt lên một câu nhẹ nhàng như vậy.

Chương 44: Có lẽ chúng ta thực sự không có duyên

Từ Vân Ni hơi cúi người xuống, nói nhỏ: “Thời Quyết, cậu nghỉ ngơi đi, mình vừa từ chỗ mẹ cậu qua đây, mọi thứ bên đó đều ổn. Nhìn vào ánh mắt của Thời Quyết, cô lại nói, “Bà ấy không biết gì cả, cứ tưởng cậu đang tham gia hoạt động bên ngoài, cậu yên tâm mà dưỡng thương.”

Thời Quyết tháo mắt nạ ra, đặt sang một bên.

Cả khuôn mặt cậu hiện rõ, sắc mặt khá tệ, người cũng không có tinh thần lắm.

Nhưng tổng thể vẫn khá bình tĩnh.

Cậu hỏi cô: “Thi thế nào rồi?”

Từ Vân Ni nói: “Cũng ổn.”

Cậu gật đầu.

Thôi Hạo bước tới rồi hỏi cậu: “Có đói không? Muốn ăn gì không?”

Thời Quyết lắc đầu.

Thôi Hạo nhíu mày: “Cậu không ăn gì thì không được, làm sao có sức mà hồi phục?”

Thôi Hạo vừa nói vài câu, y tá liền tới kiểm tra phòng. Cô bước vào

rồi bảo hai giường kia nói nhỏ một chút, sau đó tới chỗ Thời Quyết, trước hết kiểm tra vòng tay của cậu ấy, bảo cậu ngồi dậy một chút, chuẩn bị thay thuốc cho vết thương dưới xương sườn của cậu ấy.

Khi y tá cởi áo, Từ Vân Ni liền đi sang một bên.

Bên tường có một chiếc ghế kéo ra, có lẽ là ghế công cộng, trên đó chất đống không ít đồ. Có một chiếc túi thể thao dài màu đen, Từ Vân Ni nhận ra đó là của Thời Quyết, bị túi đồ ăn của người ở giường kế đè lên.

Cô bước qua, lấy túi của cậu ra để sang một bên.

Túi rất nặng, nửa mở, bên trong có vài bộ quần áo, giày, một bao thuốc lá, bình nước thể thao, còn có một số đồ điện tử và một cuốn sổ. Chỉ liếc qua một cái, Từ Vân Ni đã thấy một cái túi giấy màu đỏ, túi này có lẽ đã để trong đó một thời gian dài rồi, bị ép đến nhiều nếp nhăn, miệng túi mở, bên trong có hai hộp trang sức dài màu đỏ.

Trên túi và hộp đều in tên thương hiệu.

Hoàn toàn là hàng xa xỉ.

Từ Vân Ni cảm thấy quan điểm tiêu dùng của Thời Quyết khá thoải mái, cô từng thấy cậu mang ít nhất ba đôi giày vải Converse màu khác nhau, sắp rách đến nơi, nhưng cũng từng thấy cậu đi đôi giày Alden vào đêm hát ở Quảng trường Hoa Hành.

Trang sức cậu đeo, phần lớn đều là những món chỉ đeo vài lần là phai màu rồi vứt đi, còn có cái dây chuyền cậu tự làm tặng cô vào ngày sinh nhật, tiếp đến là những món đồ xa xỉ trong túi.

Hoặc là gần như không tốn tiền, hoặc là tốn rất nhiều tiền, cơ bản không có mức trung gian.

Điều này cũng phù hợp với ấn tượng của Từ Vân Ni về cậu, có chút

xu hướng hoàn mỹ.

Hoặc là không cần, hoặc là cần thứ tốt nhất.

Bên giường, y tá thay thuốc xong, lại treo thêm chai dịch truyền cho Thời Quyết, rồi dặn dò: “Cậu nói ít thôi, ho nhiều để đẩy đàm ra, dưỡng sức nghỉ ngơi, chú ý bổ sung dinh dưỡng.” Rồi cô y tá rời đi.

Thôi Hạo điện thoại reo, anh ta vừa nhìn thấy tên người gọi, mặt liền đánh lại, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Y tá làm xong rời đi, Từ Vân Ni trở lại bên giường, giúp cậu kéo lại rèm.

Thời Quyết quay đầu nhìn cô.

“Sao tìm được chỗ này?”

Từ Vân Ni nói: “Cậu nói ít thôi, mình nói cậu nghe.” Cô kéo ghế lại ngồi bên cạnh, kể lại hết trải nghiệm cả ngày hôm nay, cố ý bỏ qua cơn giận dữ của Ngô Nguyệt Kỳ.

Cô kể xong, Thời Quyết muốn mở miệng, Từ Vân Ni lại chặn: “Y tá bảo cậu nói ít thôi.”

Cậu nói: “Không sao, đều thế này rồi.”

Rèm đã kéo kín, ngăn cách tầm nhìn bên ngoài, và chút ánh sáng, làm cho không gian trở nên u ám.

Cậu muốn nói gì đó, đột nhiên như bị mắc kẹt, ngực trước siết chặt, rồi là một tràng ho khan, khi cậu thở dốc, Từ Vân Ni nghe thấy tiếng như gió lùa trong lồng ngực cậu, rõ ràng là có đàm. Từ Vân Ni liền lấy khăn giấy trên bàn, cô xé vài tờ gấp lại đưa đến trước mặt cậu, hơi đỡ thân thể cậu.

“Mau nhổ ra.”

Cậu muốn tự cầm giấy, nhưng ho đến mức tay run rẩy.

Từ Vân Ni thấy được ý định của cậu, cô lại nói: “Mau nhổ đi, không sao đâu.”

Cuối cùng cậu ấy nhổ ra, Từ Vân Ni gói đàm lại vứt đi, dùng khăn giấy lau miệng cho cậu, lại đưa nước cho cậu.

Cậu lắc đầu.

Từ Vân Ni cầm chai nước ngồi trở lại.

Cơn ho này làm Thời Quyết khó chịu, cậu nhú mào, nầm đó hồi lâu. Cậu không nhìn Từ Vân Ni, ánh mắt rơi vào phía trước, không biết là nhìn ga trải giường hay nhìn chân phải bó bột của mình.

Sau khi yên tĩnh một lúc lâu, Từ Vân Ni nói: “Cậu ngủ một chút đi.”

Cậu nói: “Tôi không liên lạc với cậu, cậu có giận không?”

“Không.” Từ Vân Ni nói.

Khóe miệng cậu động đậy, trong tình trạng này, ngay cả cười cũng không có sức.

Cậu nhìn sang cô, hỏi: “Có từng nghĩ là tôi đổi ý không?”

Từ Vân Ni nhìn vào tay cậu đang cầm kim truyền dịch, nói: “Mình lại mong là cậu đổi ý.”

Thời Quyết im lặng một lúc lâu, nói: “Từ Vân...”

Từ Vân Ni ngẩng mắt lên, bốn mắt chạm nhau, cô như có dự cảm gì đó, vừa định mở miệng, đã bị Thời Quyết cướp lời...

“Thôi đi.”

Lời của Từ Vân Ni ghen trong cổ họng.

Thời Quyết nói: “Bây giờ tôi không có tinh thần lo chuyện khác, tôi chắc chắn phải thi lại một năm, nếu không mẹ tôi sẽ không cho mình vào nhà, còn nhiều chuyện lật vật nữa...”

Cậu nhìn cô, bình tĩnh nói: “Vì vậy, thôi đi, cậu cứ vào trường mà cậu muốn vào từ đầu, điểm có đủ không?”

Trước đây vào sinh nhật, Từ Vân Ni từng nghĩ, bốn tháng sau gặp lại, sẽ là cảnh tượng thế nào.

Trong bốn tháng này, thực ra mỗi ngày cô đều có mong đợi, cô còn chuẩn bị một số lời nói, chờ đến hôm nay nói ra.

Hình như không còn cơ hội rồi.

Thực ra khi vừa gặp cậu, Từ Vân Ni đã có cảm giác, tinh thần cậu rất kém, người cũng có phần xa cách.

Sự thay đổi của cuộc sống, hoàn toàn không đợi người.

Từ Vân Ni không khỏi nhớ lại, nếu khi cậu tỏ tình lần đầu hay lần hai, cô đồng ý với cậu, bây giờ liệu có như thế này không? Hoặc là vào sinh nhật cô, cô quyết đoán xác định mối quan hệ với cậu, bây giờ có phải đã có thể ngồi ở đây với một thân phận khác?

Nghĩ đến đây, Từ Vân Ni bật cười, ánh mắt cúi xuống.

Thực ra, cô rất muốn nói với cậu, việc cậu thi lại hay không, không liên quan đến chuyện của chúng mình.

Nhưng cô không nói, vì cô biết cậu nói những lời này, cũng không

liên quan đến việc thi lại.

Điều kiện gia đình của Thời Quyết không lý tưởng, nhưng từ cậu không thể nhìn ra, cậu là người rất tự tin, cũng rất có kế hoạch, dưới vẻ bề ngoài thoải mái vui vẻ, nhịp sống của cậu thực ra luôn trong tầm kiểm soát. Cậu dùng những món đồ bình thường, nhưng thỉnh thoảng cũng mua những món đồ đắt tiền mà cậu thích, cậu không thấy vấn đề gì với điều đó, có lẽ là vì cậu có khả năng kiếm được những tiền đó.

Vết thương lần này đối với cậu chắc chắn là một cú sốc lớn hơn nhiều so với suy nghĩ của người ngoài, điều này làm cho cuộc sống của cậu thêm nhiều điều không chắc chắn, cậu phải tái xây dựng lại thành trì của mình, không thể chia thêm tinh lực để hái một đóa hoa.

Nhưng điều này cũng không thể trách cậu.

Người ta luôn phải ưu tiên chăm sóc bản thân mình trước.

Cậu nhìn cô, ánh mắt đó khiến lòng Từ Vân Ni cảm thấy nhói đau. Loại tình huống bất ngờ này, chỉ cần nghĩ thôi cũng đã thấy khó chịu đến mức không thở nổi, cậu thậm chí còn đang lo lắng cho cảm xúc của cô.

Từ Vân Ni hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống rồi thở dài một cách chậm rãi. Cô nghĩ: "Nếu biết trước thế này, đã chẳng vội vàng bóc gói hàng làm gì. Mặc dù có thể không trả lại được, nhưng nếu đồ còn nguyên, lại là đồ mới, bán đi với giá đồ cũ cũng được giá hơn, tổn thất ít hơn."

"...Nếu đã không chắc chắn như vậy, sao phải vội vã mua một cặp chứ. Những thứ đắt tiền như thế." Cô cảm thấy mắt mình nóng lên, lại hít một hơi thật sâu, đưa tay lên sờ cổ.

"Ôi..." Cô nói, "Sao thời gian của chúng ta không bao giờ khớp nhau

vậy, không phải mình không được, thì là cậu không được. Thật là lòng, lớp trưởng."

Cô nhìn Thời Quyết, cười nhẹ: "Có lẽ chúng ta thực sự không có duyên."

Thời Quyết nghe những lời này, mắt cậu giật giật, thân thể cậu nghiêng về phía trước, động đến vết thương, khiến mắt cậu co giật rõ rệt hơn. Từ Vân Ni ngồi dậy một nửa, đỡ vai cậu để cậu nằm xuống lại. Cô nói với cậu: "Thời Quyết, cuộc sống không thể lúc nào cũng suôn sẻ được, gặp chuyện gì cũng phải kiên cường lên... Mặc dù mình thấy cậu đã rất kiên cường rồi."

Thời Quyết thở dồn dập, cậu khẽ nói: "Cậu là giáo viên tiểu học sao?"

"Đúng rồi." Cô đáp, "Cậu phải làm một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời."

Thời Quyết nhăn mặt: "À..."

Thời Quyết lại nằm xuống, đầu đau như búa bổ. Lúc này, Thôi Hạo trở lại. Mặt anh ta thậm chí còn tệ hơn Thời Quyết. Thời Quyết thấy thế thì hỏi: "Ai thế?"

Thôi Hạo nói: "Không có gì, cậu cứ nghỉ ngơi đi."

Thôi Hạo trở về để lấy thuốc lá, anh ta hút hết rồi, lục trong túi thể thao của Thời Quyết tìm một gói mới nhét vào túi mình rồi nói: "Tôi ra ngoài gọi điện thoại."

Anh ta lại đi ra, Từ Vân Ni sắp xếp chăn và gối cho Thời Quyết, cô nói: "Đừng nói nữa, phải giữ sức sau phẫu thuật." Từ Vân Ni lấy miếng bịt mắt ra.

"Đeo vào, ngủ đi."

Thời Quyết không nhúc nhích, nằm đó nhìn cô. Từ Vân Ni kéo dây thun của miếng bịt mắt, đeo lên sau đầu cậu, rồi đặt lên mắt cậu.

“Cậu nghỉ ngơi đi, mai mình sẽ đến thăm cậu.” Từ Vân Ni đứng đó một lúc, không thấy cậu đáp lại, liền nói thêm: “Mình có thể đến không, Thời Quyết?”

Cậu khẽ nói: “Tùy cậu...”

Từ Vân Ni nói: “Được, vậy mình đi trước.”

Thời Quyết nghe thấy tiếng kéo rèm và bước chân rời xa. Cậu nghĩ rằng mình thực sự nên nghỉ ngơi, toàn thân đau như muốn chết, đầu như muốn nổ tung, hoàn toàn kiệt sức, ý thức của cậu dần chìm vào bóng tối giữa tiếng chơi bài từ phòng bên cạnh.

Từ Vân Ni tìm thấy Thôi Hạo ở khu vực hút thuốc dưới lầu, anh ta vẫn đang gọi điện thoại, lông mày nhíu chặt như sợi dây thừng.

“Các người đừng có viện lý do với tôi! Nhân viên? Nhân viên đó không phải của công ty các người sao? Hẳn lén lút đưa giấy tờ không liên quan gì đến các người?”

Chỉ trong vài câu, một điếu thuốc đã cháy hết, cậu ta dập mạnh vào thùng rác, rồi rút thêm một điếu. Nói một hồi lâu, không có kết quả, Thôi Hạo giận dữ cúp máy. Từ Vân Ni đi tới, nói: “Ông chủ Thôi, anh đang nói về việc bồi thường phải không?”

“Ừ.” Thôi Hạo chửi rủa, “Mẹ nó, ai cũng đẩy trách nhiệm. Nền tảng thì nói là việc của công ty phân phối địa điểm, công ty phân phối địa điểm thì nói là trách nhiệm của nhân viên, nhân viên thì nói là do fan, cái thằng ngu đó lại còn là vị thành niên, bị thương nặng nhất, bố mẹ nó cũng kiện đòi bồi thường, chết quách đi cho rồi!”

Từ Vân Ni nói: “Ông chủ Thôi, anh bình tĩnh lại đã, chuyện này chắc

chấn là trách nhiệm của nhiều bên. Fan đó, bên tổ chức sự kiện, thậm chí cả công ty bảo vệ và quản lý tài sản cũng có thể phải chịu trách nhiệm. Cảnh quay tại hiện trường có không?”

Thôi Hạo nói: “Có giám sát, anh đã sao chép một bản.”

Từ Vân Ni nói: “Còn hồ sơ y tế, anh cũng phải chuẩn bị kỹ lưỡng, sau đó...” Cô nghĩ một lúc rồi nói: “Ông chủ Thôi, anh đã tìm luật sư chưa? Chuyện này chắc chắn phải theo pháp luật, tốt nhất là nhanh chóng tìm một luật sư chuyên nghiệp, để anh có thể đỡ lo lắng hơn, có thêm thời gian chăm sóc Thời Quyết.”

Thôi Hạo nói: “Anh có liên hệ, ngoài Thời Quyết còn có một nhân viên khác bị thương, bọn anh định cùng nhau kiện.”

Từ Vân Ni nói: “Được rồi, ông chủ Thôi, anh đừng lo lắng, việc bồi thường sẽ không trốn được đâu. Ngày mai em sẽ đến thăm cậu ấy, nếu anh bận thì em có thể thay anh một buổi, hoặc cả ngày đều được.”

Thôi Hạo ngừng lại, nhìn cô. “Thời Quyết nhờ em đến à?”

“Cậu ấy nói tùy tôi.”

Thôi Hạo lại nhìn cô vài lần, rồi ồ một tiếng. Thôi Hạo vốn rất phiền lòng, cũng vì người dùng được quá ít. Ngụy Thiên Văn vừa đi, Delia lại có việc riêng, nhiều huấn luyện viên ở SD đều bận rộn chuẩn bị cho chương trình “Vũ Động Thanh Xuân.”

Chủ yếu là Thời Quyết tính tình cũng bướng bỉnh, có khi thà tự mình chịu khổ, chứ không muốn để người không quen biết chăm sóc. Thấy Từ Vân Ni nói vậy, Thôi Hạo nói: “Vậy em đến đi, không cần cả ngày, em... buổi sáng tiện hay buổi chiều?”

Từ Vân Ni nói: “Em lúc nào cũng tiện.”

Thôi Hạo nói: “Vậy buổi chiều em đến đi.”

Từ Vân Ni nói: “Được, em sẽ đến lúc 12 giờ trưa.”

Đúng là cứu tinh kịp thời, Thôi Hạo nói: “Cảm ơn em nhiều, em...”

Anh ta lại ngập ngừng, nhìn Từ Vân Ni, hỏi: “Em với Thời Quyết, hai người bây giờ thế nào?”

“Gì cơ?” Từ Vân Ni nghĩ một lúc rồi nói: “Không có gì, chỉ là bạn bình thường thôi.”

Chương 45: Tiểu nhân thường lo lắng

Kế hoạch ban đầu của Từ Vân Ni đều bị xáo trộn.

Cô trở về nhà, Lý Ân Dĩnh đang bàn với Triệu Bác Mẫn về kế hoạch du lịch.

Triệu Bác Mẫn đã lập kế hoạch từ lâu, muốn đi chơi Bắc Cực. Ông muốn tranh thủ lúc Từ Vân Ni kết thúc kỳ thi đại học, còn kỳ nghỉ hè khi Triệu Minh Lịch trở về từ nước ngoài, cả nhà cùng đi du lịch tốt nghiệp.

“Ni Ni! Lại đây, xem hai chiếc túi đeo hông này, con thích cái nào?”

Từ Vân Ni đi tới, ngồi xuống ghế sofa, Lý Ân Dĩnh đưa điện thoại cho cô xem.

“Chú Triệu thích cái này, nhưng mẹ thấy không đẹp lắm...”

Từ Vân Ni nhìn hai chiếc túi đeo hông, mở miệng nói: “Mẹ, chú Triệu, chú với mẹ có quen biết luật sư nào giỏi không?”

Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn đều ngạc nhiên.

Lý Ân Dĩnh hỏi: “Luật sư? Tại sao cần luật sư, có chuyện gì à?”

Từ Vân Ni: “Là một người bạn học của con.” Cô kể về chuyện Thời Quyết gặp phải, Lý Ân Dĩnh nghe xong, than thở: “Thằng bé này thật là xui xẻo, bị thương nặng không?”

Từ Vân Ni: “Hôm nay con đến thăm rồi, tình hình cũng tạm ổn, nhưng việc bồi thường vẫn chưa rõ ràng, anh trai cậu ấy đang tìm luật sư.”

Lý Ân Dĩnh nói: “Luật sư mẹ quen biết rất nhiều, bạn bè của ba con hồi trước đều là luật sư.”

Triệu Bác Mẫn nói: “Công ty chúng chú cũng có phòng pháp chế, vụ kiện này chắc không khó lắm đâu, trách nhiệm cũng rõ ràng mà.”

Từ Vân Ni hỏi: “Có ai phù hợp có thể giới thiệu cho họ không?”

Trong bệnh viện.

Thôi Hạo đang cho Thời Quyết xem video mà các huấn luyện viên khác của SD gửi từ hiện trường ghi hình.

Ban đầu Thôi Hạo không muốn cho cậu xem những thứ này, sợ cậu buồn, nhưng Thời Quyết muốn xem, vòng ghi hình thứ hai vừa kết thúc, cậu cần biết họ thể hiện như thế nào.

“Những người của Lạc Dương thì ổn, nhưng Dao Dao thì không tốt lắm, con bé không muốn tham gia nữa, đòi đến thăm cậu, khiến các huấn luyện viên khác phải giữ cô bé lại.”

Thời Quyết không nghe rõ anh ta nói gì, sự chú ý của cậu đều dồn vào điệu nhảy trong video, điệu nhảy này do cậu biên đạo, hiệu quả tổng thể khá tốt, chỉ có một người cười quá mức khoa trương.

Từ sau tai nạn hậu trường, A Kinh mỗi ngày đều rất vui vẻ.

Lúc này, có cuộc gọi đến.

Trên màn hình hiển thị tên “Từ Vân Ni.”

Thời Quyết nhìn Thôi Hạo.

Thôi Hạo cầm điện thoại, bắt máy.

“Alo? Ừ, không bận, cô nói đi... chưa có... Hà? Vậy à?”

Anh ta ngồi thẳng dậy một chút.

“Vậy thì tốt quá... Được, cô cho tôi số của anh ta, tôi sẽ nói chi tiết... Ừ, cảm ơn cô.”

Anh ta cúp máy, Thời Quyết hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thôi Hạo giơ ngón tay, nói: “Bạn học của cậu thật sự đáng tin cậy!”

“Gì cơ?”

“Cô bạn đi chung xe với cậu ấy.” Thôi Hạo nói, “Cô ấy giúp tìm một luật sư, nói là chuyên về các vụ bồi thường thiệt hại cá nhân.”

Thời Quyết lặng lẽ nhìn sang chỗ khác, rồi lại nhìn trở lại.

“Có thể dừng để cậu ấy giúp không?”

“Hà?”

Điện thoại rung lên, Từ Vân Ni gửi số liên lạc của luật sư.

Thôi Hạo nhìn sắc mặt Thời Quyết, đột nhiên nói: “Bạn học của cậu thích cậu đúng không?”

Thời Quyết không nói gì.

Thôi Hạo: “Sao vậy, cậu không thích cô ấy à? Tôi thấy cô ấy rất tốt, rất thực tế.” Vừa nói vừa lưu số điện thoại, vừa cười, “Trước đây Văn Tử nói với tôi, cậu thích kiểu con gái văn nghệ, nghe lời.”

Thời Quyết thản nhiên nói: “Cậu ấy nhìn ai cũng giống anh.”

Nụ cười của Thôi Hạo khựng lại, miệng mấp máy, nhưng không nói gì.

Anh ta cất điện thoại: “Cậu có chuyện gì với bạn học thì tự xử lý đi, tôi không lo nổi nữa, tôi phải giải quyết chuyện này trước.”

Anh ta đứng dậy, nhưng vì đứng quá nhanh, đầu óc choáng váng, lại ngồi phịch xuống ghế.

“Ôi trời ơi...”

Thời Quyết: “Anh...”

Thôi Hạo đã lâu không ngủ được một giấc trọn vẹn, từ sau tai nạn, anh luôn bận rộn.

Thời Quyết nói: “Anh nghỉ ngơi chút đi.”

Thôi Hạo thở dài: “Không cần, tôi ra ngoài gọi điện.”

Thôi Hạo rời đi.

Ánh mắt Thời Quyết dõi theo nơi trống không, một lát sau, đầu cậu lại bắt đầu đau, cậu nhắm mắt lại, rồi mở ra, thấy trên bàn nhỏ bên giường có một chiếc bánh mì đã bị mở ra một nửa.

Cậu hoàn toàn không đói, không có cảm giác thèm ăn, bây giờ nhìn thấy đồ ăn cậu đã thấy buồn nôn.

Nhưng cậu vẫn nhìn chăm chăm chiếc bánh mì đó một lúc, cuối cùng vẫn với tay lấy nó.

Chiếc bánh mì được đặt rất xa, Thôi Hạo không giỏi chăm sóc người khác.

Thời Quyết cố gắng với lấy, vết thương đau đến ù tai, cậu nghiêng
răng kéo chiếc bánh mì lại, xé túi, không cảm nhận được mùi vị gì,
liền nuốt hết vào bụng.

Sáng hôm sau, Từ Vân Ni dậy sớm, đến bệnh viện.

Cô không đi tìm Thời Quyết ngay, trước tiên cô đăng ký khám ở
khoa xương và khoa hô hấp, mang tình trạng của Thời Quyết đi hỏi
về các biện pháp dưỡng sức sau này.

Khi đang đợi ở khoa hô hấp, cô gặp một bác gái, cũng vừa làm phẫu
thuật giống Thời Quyết, đang định kỳ tái khám. Trong lúc trò
chuyện, bác gái khuyên Từ Vân Ni rằng bệnh nhân phải tranh thủ
thời gian hồi phục sau phẫu thuật nửa năm, chăm sóc cẩn thận.

“Bác không chú ý lắm, bây giờ hồi hận quá, phẫu thuật động vào nội
tạng, không có chuyện không tổn hại sức khỏe đâu, đừng nghĩ trẻ là
không sao.”

Từ Vân Ni hỏi: “Vậy phải điều dưỡng thế nào?”

Bác gái nói: “Trong thời gian này đừng ăn đồ lạnh, đừng thổi điều
hòa, đừng kích thích đến khí quản. Tốt nhất là xuất viện rồi tìm một
bệnh viện đông y tốt để chăm sóc, khai thông khí phổi, phải tập hít
thở sâu mỗi ngày.”

Từ Vân Ni cầm bút ghi chép từng điểm một.

“Bệnh viện đông y? Bác có đề xuất chỗ nào không?”

Bác gái nói: “Có một bác sĩ làm tốt lắm, nhiều người chúng tôi đã
châm cứu ở đó, nhưng chỗ đó hơi xa.”

Từ Vân Ni nói: “Bác nói cho cháu biết, cháu ghi lại trước đã.”

Buổi trưa, Từ Vân Ni mang theo ba lô đến tòa nhà bệnh viện.

Trong phòng có ba người, Thời Quyết, Thôi Hạo, và một người thân chăm sóc, không biết bệnh nhân đã đi đâu, người thân này đang nằm trên giường bệnh chơi game trên điện thoại.

Thôi Hạo khoanh tay dựa vào góc ghế ngồi.

Từ Vân Ni trong ánh mắt Thời Quyết, bước tới, cô đặt ba lô nhẹ nhàng xuống, sau đó tiến đến bên giường.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Thời Quyết nói: “Ăn rồi.”

Từ Vân Ni nhìn túi bánh mì và hộp sữa chua bên cạnh.

“Cậu chỉ ăn cái này thôi à?”

“Không muốn ăn gì khác.”

“Chứng này không đủ dinh dưỡng đâu, cậu phải ăn chút rau chứ.”

“Bây giờ nhìn thấy đồ ăn có dầu là mình muốn nôn rồi.”

Từ Vân Ni đề nghị: “Hay để mình đi mua chút cháo nhé? Rồi thêm ít dưa muối nhỏ nữa.”

Thời Quyết nhìn cô, Từ Vân Ni nói tiếp: “Đừng lo, gầy gò thế mà vẫn đẹp trai.”

“Vân Ni.”

“Mình sẽ đi mua chút cháo, mình cũng chưa ăn gì. Mua về chúng ta cùng ăn.”

Từ Vân Ni đi rồi, Thôi Hạo mở mắt ra.

“Cậu muốn ăn cháo sao? Sao không nói với mình?”

Thời Quyết không nói gì.

Thôi Hạo không đùa nữa, đứng dậy: “Để chuyện này cho cô ấy lo, tôi đi đây, tôi về.”

Thời Quyết từ từ quay đầu lại: “Giao cho cậu ấy nghĩa là sao?”

Thôi Hạo nói: “Chiều nay tôi phải gặp luật sư.” Anh ta cầm túi lên, kiểm tra một đồng tài liệu, “Tối qua bạn cậu đã nói chiều nay sẽ thay tôi.”

“Gì cơ?” Thời Quyết nhíu mày, “Anh, sao anh lại để...”

“Thôi được rồi, người ta đến rồi.”

“Cậu ấy chỉ đến thăm thôi.”

Thôi Hạo vỗ tay trước ngực, thành khẩn nói: “Anh mới là anh ruột của em, em thực sự không còn ai nữa, hiểu cho em nhé. Em phải đi rồi.”

Từ Vân Ni tìm được một quán gần đó, mua cháo và dưa muối, rồi đi qua một nhà hàng lớn lấy một phần canh cá tươi. Khi cô quay lại, chỉ còn Thời Quyết và người chăm sóc đang ngủ vì chơi điện thoại mệt.

Rất yên tĩnh.

Từ Vân Ni chuẩn bị đồ ăn mang về. Thời tiết quá nóng, cô đổ chút mồ hôi, má hơi ửng đỏ.

“Đây, cậu một phần, mình một phần.”

“Tôi thực sự không ăn nổi...”

“Cố ăn chút đi, anh cậu đâu rồi?”

“Đi gặp luật sư mà cậu giới thiệu.”

“Thế à.”

“Từ Vân Ni.”

“Ừ?”

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Làm gì là làm gì?”

Thời Quyết nhìn tay cô đang mở nắp canh cá, nói: “Tôi đã nói không muốn tiếp tục rồi.”

“Nói rồi.” Từ Vân Ni mở nắp canh cá, “Không tiếp tục thì không tiếp tục, bạn bè không thể chăm sóc nhau sao? Không yêu nữa thì phải cắt đứt quan hệ à?”

Lồng ngực Thời Quyết hơi co thắt, những lời nói này nghe thật quen thuộc.

“Không cắt đứt mà là thế này à?” Thời Quyết nói, “Muốn tôi nợ ân tình nhiều hơn để cậu yên tâm à?”

Từ Vân Ni dừng tay, cô nhìn vào nồi canh cá thơm phức, khoảng ba giây sau, cô quay sang nhìn cậu.

“Hôm qua mình hỏi cậu có thể đến thăm không, cậu bảo tùy mình, đúng không?”

Thời Quyết không nói gì.

“Giờ lại thay đổi rồi?”

Từ Vân Ni cảm thấy những lo lắng vào đêm sinh nhật hôm đó đều đang dần trở thành hiện thực — họ còn quá non nớt, dù họ thậm chí chưa bao giờ thực sự yêu nhau.

Cô nói thêm một câu: “Cậu thay đổi nhanh thật.”

Thời Quyết tất nhiên hiểu ẩn ý của cô.

“Ồ.” Cậu đáp.

“Cậu thay đổi không nhanh sao? Ít nhất tôi phải có chuyện xảy ra mới thay đổi, cậu chỉ cần tôi hát một bài là thay đổi rồi.”

Từ Vân Ni: “Vậy cậu có thể hát thêm một bài, biết đâu mình sẽ đi.”

Người bệnh giường bên thức dậy, nói: “Giữa trưa rồi, hai người nói nhỏ chút được không?”

Từ Vân Ni nhìn lên: “Anh vừa chơi game còn to hơn thế mà.”

“À...” Người đó không hài lòng, “Tôi không chơi nữa, tôi đang ngủ mà, các người nói chuyện có lý được không!”

Từ Vân Ni: “Tối qua các anh đánh bài có nghĩ đến người khác nghỉ ngơi không?”

Người đó thấy không đối đáp lại được, chửi rủa rồi kéo màn lại.

Phòng bệnh trở lại yên tĩnh.

Từ Vân Ni tiếp tục mở gói cháo và dưa muối. Trong tầm mắt cô, là bàn tay gầy guộc của Thời Quyết.

Cô bỗng cảm thấy hối hận. Suy nghĩ của cậu chẳng lẽ cô không hiểu được sao? Sao lại phải cố chấp thế này?

Từ Vân Ni đặt bàn ăn giường giữa, chuẩn bị thức ăn. Vừa định lấy đồ ăn, cô dừng lại, nhìn Thời Quyết.

Ánh mắt họ gặp nhau, Từ Vân Ni nghiêm túc hỏi: “Cậu sẽ không quăng đồ ăn đi khi mình bày ra chứ?”

Câu hỏi quá vô lý khiến Thời Quyết lờm cô lần nữa.

Được rồi, chắc là không quăng rồi.

Hai phần ăn, mỗi phần có một bát cháo, dưa muối, rau xào nấm, và một bát canh cá.

Cô đưa đĩa cho Thời Quyết, hai người lặng lẽ ăn.

Sau khi ăn xong, Từ Vân Ni dọn dẹp bàn, mang rác đi đổ. Khi quay lại, bệnh nhân giường bên đã trở lại, cùng hai người thân đến thăm.

Từ Vân Ni ngồi xuống ghế cạnh giường Thời Quyết.

“Cậu ngủ chút đi.” Cô nói.

“Không buồn ngủ.”

“Cậu nói ít thôi, y tá bảo cậu nên nghỉ ngơi.”

“Không phải cậu cứ nói mãi sao?”

“Được rồi, mình không nói nữa.” Từ Vân Ni gật đầu, im lặng.

Cô lấy ra một quyển sách mượn từ thư viện, bắt đầu đọc.

Hai người, một người nhắm mắt nghỉ ngơi, một người đọc sách, tạm thời yên tĩnh.

Một lúc sau, y tá vào thay chai truyền dịch, Thời Quyết đã ngủ say.

Y tá nhẹ nhàng làm việc, không đánh thức cậu.

Ánh mắt Từ Vân Ni di chuyển từ quyển sách sang khuôn mặt cậu. Cậu gầy đi nhiều.

Thời Quyết không có đam mê ăn uống, trước đây đã thế, và khẩu vị cậu rất dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trạng. Giống như hồi bị ép tập luyện trong câu lạc bộ nhảy, bây giờ chỉ có thể nghiêm trọng hơn.

Nhưng... đồ cô mua, cậu đã ăn hết.

Cô để ý thấy, nhiều lần cậu nhăn mặt, cổ nuốt như uống thuốc.

Nhưng cậu đã ăn hết.

Cậu đang rất cố gắng để điều chỉnh.

Từ Vân Ni một lần nữa tự trách, cô không nên cãi nhau với cậu như vậy.

Chỉ vì cậu nói đúng ý cô, cô đã xấu hổ và tức giận? Sao da mặt cô lại mỏng thế?

“Muốn tôi nợ ân tình nhiều hơn để cậu yên tâm à?”

Đúng thật.

Từ Vân Ni thầm trả lời, không sai chút nào, cô muốn cậu nợ càng nhiều càng tốt, nhiều đến mức không thể trả hết.

Từ Vân Ni nhẹ nhàng thở ra, lật trang sách. Chủ đề trang này là

“Câu hỏi mô phỏng phỏng vấn kỳ thi công chức quốc gia năm XX:
Bạn nghĩ thế nào về ‘biết ơn và báo đáp’?”

Cô đọc nhằm ‘biết ơn’ thành ‘kiểm soát’.

Cô nhìn lại, mới yên tâm.

Cô nhìn lên người đang ngủ, cậu hơi nghiêng đầu, đang ngủ yên bình.

Từ Vân Ni đan chéo chân, cô hơi nghiêng người, một tay khẽ vuốt tai.

Người xưa không lừa ta, quả nhiên là quân tử thì ngay thẳng, tiểu nhân thường lo lắng...

Chương 46: Ngoại tình thôi

Khi Thời Quyết tỉnh dậy, đầu của Từ Vân Ni đã gục xuống rồi. Nội dung cuốn sách có vẻ khá buồn ngủ, cô tựa vào lưng ghế, giống như một con sâu ngủ, mơ màng sắp ngủ.

Thời Quyết nhìn cô một lúc, sau đó lại liếc nhìn về phía cửa.

Có lúc cậu thật sự nghĩ rằng, anh trai cậu làm việc quá là không có đầu óc...

Thời Quyết kéo chân ra. Dù đã cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể, nhưng Từ Vân Ni vẫn tỉnh dậy.

Cô nhìn cậu và hỏi: "Cậu nóng à?"

Thời Quyết lắc đầu.

Từ Vân Ni tiếp tục: "Muốn uống nước không?"

Cậu vẫn lắc đầu.

Từ Vân Ni lại quay về đọc sách.

Thời Quyết định chờ cô ngủ tiếp lần nữa, nhưng lần này cô có vẻ tỉnh táo hơn và không ngủ lại. Sau khoảng mười phút, Thời Quyết hơi mất kiên nhẫn và nói: "Cậu đi mua giúp tôi một gói kẹo cao su được không?"

"Cậu lại thèm thuốc à?"

“Cũng được.” Thời Quyết hiểm khi yêu cầu, Từ Vân Ni đặt cuốn sách xuống, “Chỉ cần kẹo cao su thôi hay còn gì khác không?”

Thời Quyết: “Không cần.”

Từ Vân Ni đứng dậy đi ra ngoài.

Cô đi qua nửa hành lang thì bỗng nhớ ra điều gì đó và quay lại.

“Cậu muốn vị gì...” Vừa vào phòng, cô ngừng hỏi giữa chừng. Thời Quyết đang ngồi trên mép giường, tay chống giường, cố gắng đứng dậy. Khi thấy cô quay lại, cậu cũng dừng lại. Từ Vân Ni bước đến trước mặt cậu và nhìn.

“Cậu muốn đi vệ sinh à?”

Thời Quyết không nói gì.

Từ Vân Ni nói: “Cậu đợi chút, mình đi mượn xe lăn.”

Cậu nói: “Không cần.”

Từ Vân Ni: “VẬY để mình giúp cậu.”

Cậu vẫn nói: “Không cần, cậu đi mua đồ đi.”

Từ Vân Ni: “VẬY mình sẽ nhờ nhân viên y tế giúp đỡ.”

Thời Quyết ngẩng đầu nhìn cô.

Từ Vân Ni: “Thời Quyết, đừng cố quá, nếu lại bị thương thêm thì thời gian về nhà của cậu sẽ bị lùi lại. Cậu không thể để mẹ cậu cả nửa năm không gặp con trai được, chắc chắn sẽ bị lộ mất.”

Thời Quyết không nói gì, Từ Vân Ni đưa tay chỉnh lại bộ đồ bệnh

nhân hơi lệch của cậu, che đi phần ngực quần bằng. Cô nói: “Không đáng đâu, đừng cử động nữa, mình đi mượn xe lăn.”

Cậu không nói đồng ý hay không, Từ Vân Ni liền đi ngay. Cô đến quầy dịch vụ mượn một chiếc xe lăn, rồi quay lại đẩy Thời Quyết vào toilet. Đến cửa toilet, Thời Quyết muốn đứng dậy, Từ Vân Ni nói: “Cậu chờ chút, để mình xem có ai không, cố gắng đi ít bước nhất.” Cô đi đến bên cạnh toilet nam và nhìn vào.

Thời Quyết: “Ê...”

“Không có ai, nhanh lên.” Từ Vân Ni quay lại và đẩy cậu vào. Thời Quyết giơ tay ra sau, cậu nắm lấy cánh tay cô, rồi lại “ê” một tiếng. Từ Vân Ni không để ý, trực tiếp đẩy cậu đến cửa phòng toilet và mở cửa ra.

Thời Quyết đã đến giới hạn, cậu đẩy cô ra và chỉ vào cửa.

“Cậu đừng ở đây.”

Từ Vân Ni đi ra. Nhưng cô cũng không đi xa, chỉ đứng ngay ngoài cửa và chờ. Khi cửa phòng toilet mở ra, cô liền vào. Thời Quyết đứng một chân lên, cô đỡ cậu ngồi lại vào xe lăn rồi ra cửa rửa tay.

Vị trí gãy xương của Thời Quyết nặng nhất ở xương sườn và chân phải, băng quần ở ngực rất hạn chế cử động, ngay cả việc rửa tay cũng rất khó khăn. Để không để quần áo cậu chạm vào bồn rửa, Từ Vân Ni đỡ cổ tay cậu để cậu có điểm tựa, rồi lấy ít xà phòng và giúp cậu rửa sạch. Phòng vệ sinh rất yên tĩnh. Cậu cũng rất yên tĩnh. Chỉ có tiếng nước chảy và tiếng xoa bóp bọt. Nước lạnh, tay họ cũng lạnh.

Từ Vân Ni lấy vài tờ giấy lau khô tay cho cậu. Đôi tay sau khi rửa sạch, sạch sẽ và mát mẻ, trắng trẻo và thon dài, giống như trước đây. Từ Vân Ni đẩy cậu về phòng bệnh, sau đó trả lại xe lăn.

Khi cô quay lại, Thời Quyết vẫn ngồi đó, quay lưng về phía cửa, hai tay chống bên cạnh cơ thể, nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ Vân Ni bước tới và ngồi xuống chiếc ghế đối diện cậu.

“Không nằm xuống nghỉ ngơi à?” Cô đề nghị, “Nên nằm xuống nghỉ ngơi.”

Ánh mắt Thời Quyết từ từ rơi vào khuôn mặt cô, khuôn mặt gầy gò của cậu hướng về phía ánh sáng bên ngoài cửa sổ, như được phủ một lớp vàng.

“Từ Vân Ni.”

“Ừm?”

“Cậu về đi.”

“Trước hết cậu nằm xuống nghỉ ngơi đã.”

“Cậu về đi.”

Từ Vân Ni từng thấy tình trạng nhập viện của Từ Chí Khôn, cô chỉ có thể nói rằng, dù là người kiêu ngạo và độc lập đến đâu, một khi vào bệnh viện, cũng khó giữ được phẩm giá, điều này không thể tránh khỏi. Từ Vân Ni suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thời Quyết, hay là thế này nhé, cậu đồng ý với mình một việc, mình sẽ nghe theo cậu.”

Thời Quyết: “Chuyện gì?”

Từ Vân Ni lấy từ trong túi ra một quyển sổ, mở ra, bên trong ghi chi chít những điều cần chú ý sau phẫu thuật. Thời Quyết liếc nhìn rồi quay đi chỗ khác.

“Mình tìm hiểu được hai nơi.” Từ Vân Ni khoanh tròn hai tên trên sổ và chỉ vào, “Một là trung tâm phục hồi chức năng nổi tiếng về chỉnh hình, và một là phòng châm cứu mà một bác giới thiệu, bác ấy nói

rằng nhiều người từng phẫu thuật phổi đã tới đó để điều trị, cậu cũng có thể thử, được không?”

Thời Quyết hồ hững đáp: “Bệnh viện toàn lừa đảo, đừng tin mọi thứ.”

Từ Vân Ni: “Cứ thử xem sao.”

Thời Quyết nhận lấy cuốn sổ từ tay cô, cậu lật qua vài trang, rồi để sang một bên, sau đó cầm điện thoại lên kiểm tra. Rõ ràng là cậu không mấy quan tâm.

Từ Vân Ni cảm thấy, có lẽ trong mắt Thời Quyết, những hành động của cô đều bị xem là “bệnh gặp thì chữa bừa.”

Người theo chủ nghĩa hoàn hảo thường gặp một vấn đề, chín trên mười người trong số họ dính chút bi quan. Nếu không đạt điểm tuyệt đối, thì chín điểm và không điểm trong mắt họ cũng không có gì khác nhau. Nói một cách tốt đẹp là theo đuổi sự hoàn hảo, còn nói thẳng ra là dễ bỏ cuộc.

“Thời Quyết.” Từ Vân Ni hít một hơi sâu, “Không thể như vậy được.”

Nghe thấy lời cô, Thời Quyết ngược mắt lên.

Từ Vân Ni không muốn nói những điều vô thưởng vô phạt khi Thời Quyết đang chịu đả kích nặng nề, nhưng lại không thể không nói. Vì chín điểm và không điểm thực sự khác biệt rất lớn, nhiều việc vốn dĩ có thể cải thiện, nhưng nếu kéo dài lại càng bị bỏ lỡ.

Từ Vân Ni nói: “Mình biết chấn thương lần này đối với cậu là một cú sốc lớn, nhưng vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn. Cậu tin mình đi, cậu vẫn là cậu, cậu không thay đổi.”

Ánh mắt của Thời Quyết lại cúi xuống.

Từ Vân Ni tiếp tục, cô ngồi thẳng lên, đặt cánh tay lên chân và mở rộng hai tay.

“Thời Quyết, vàng thật không sợ lửa, những mài giũa nhỏ này chỉ làm cho tương lai của cậu thêm rực rỡ...”

Cô vừa nói đến đây thì Thời Quyết giơ điện thoại lên, màn hình hướng về phía cô.

Từ Vân Ni nheo mắt tập trung, thấy trên đó có một bản tin: “Vừa ‘chăm sóc sức khỏe’ vừa ‘đầu cơ’! Lừa đảo lớn tại ‘Phòng khám y học cổ truyền!’”. Bên dưới có một bức ảnh, chính là tên của phòng châm cứu mà Từ Vân Ni đã viết.

Từ Vân Ni: “.....?”

Cô cau mày, cầm lấy điện thoại và đọc đi đọc lại tin tức vài lần. Cảm giác có chút ngứa ngáy trên má, cô vô thức gãi mặt, rồi trả lại điện thoại cho Thời Quyết.

Vì buổi sáng khá bận rộn, cô đã nghe ngóng xong mà không kịp kiểm chứng những nơi đó...

Đúng là “bệnh gấp thì chữa bừa” thật rồi.

Thời Quyết nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, đột nhiên nói: “Này, cậu định nói gì nhỉ?”

Từ Vân Ni: “Không có gì.”

Thời Quyết: “Nói nốt đi.”

Từ Vân Ni rõ ràng cảm thấy giọng điệu của cậu thoải mái hơn nhiều.

Ừm, tính cách của lớp trưởng Thời là thế, cô không vui thì cậu lại vui.

Từ Vân Ni nhìn vào đôi mắt sáng trong của cậu, dựa lưng vào ghế và từ từ nói: “Vàng thật không sợ lửa, những mài giũa nhỏ này chỉ làm cho tương lai của cậu thêm rực rỡ.”

“Xong rồi à?”

“Xong rồi.”

Thời Quyết nhìn cô, rồi đột nhiên bật cười. Ban đầu cậu chỉ nhếch miệng cười, nhưng sau đó không nhịn được, cười một tràng dài.

“Cậu... đau chết mất...” Vừa cười cậu vừa nhăn mặt, tay ôm lấy vết thương ở sườn.

Vết thương chưa lành hẳn, cậu cười một lúc thì ho khan, Từ Vân Ni vội đỡ lấy cậu, một tay lấy khăn giấy giúp cậu lau đờm.

“Cậu từ từ thôi, đừng để rách vết thương.” Cô không nhịn được nói, “Có gì buồn cười chứ.”

Cậu đáp lời: “Nếu cậu không hài hước thì tôi sẽ không cười.”

Từ Vân Ni: “Không hổ là lớp trưởng, điểm cười thật khác biệt.”

Nhưng có thể cười được cũng tốt hơn là buồn bã.

Cô đỡ cậu nằm xuống giường.

Không biết bao lâu sau, hơi thở của Thời Quyết dần ổn định lại.

Cậu nhìn chăm chăm lên trần nhà, im lặng một lúc rồi khẽ lên tiếng.

“Từ Vân Ni...”

“Ừm?”

“Cậu còn thích tôi không?”

Từ Vân Ni giật mình, cô nhìn vào khuôn mặt cậu. Cậu vẫn nhìn lên trần nhà.

Từ Vân Ni suy nghĩ một lúc, rồi thật lòng đáp: “Thích.”

Thời Quyết xoay tay trái về phía cô. Từ Vân Ni nhìn, rồi đặt tay mình lên.

Cậu nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần, nói: “Lại đây.”

Từ Vân Ni tiến lại gần, nhưng cậu vẫn thấy chưa đủ, kéo tay cô thêm lần nữa, nói: “Lại gần chút nữa.”

Cô nghĩ đã đủ gần rồi...

Từ Vân Ni tiến lại thêm chút nữa, Thời Quyết quay mặt lại. Từ Vân Ni cảm nhận được chút hơi ấm, có lẽ từ hơi thở hoặc từ cơ thể cậu.

“Cậu nghe tôi này.” Cậu nói, “Ngày mai đừng đến nữa.”

Từ Vân Ni không nói gì.

Thời Quyết tiếp lời: “Mình sẽ nhờ anh mình tìm một hộ lý nam. Cậu ở đây thật sự không tiện, kỳ nghỉ quý giá như thế đừng ở bệnh viện nữa.”

Từ Vân Ni im lặng một lúc, rồi nói: “Vụ phòng khám Đông y là mình sai, nhưng mình đã hỏi bác sĩ rồi, giai đoạn dưỡng bệnh rất quan trọng, đặc biệt là khi vừa mới hồi phục, cậu không được chủ quan.”

Thời Quyết nói: “Được, tôi sẽ tìm một nơi tốt để phục hồi chức năng và chăm cứu. Còn chuyện tôi đã nói với cậu trước đây, cậu cứ đăng ký vào trường cậu muốn đi, điểm không thành vấn đề đúng không?”

Từ Vân Ni: “Chưa biết mà.”

Thời Quyết: “Đừng giả vờ, thi xong rồi chẳng lẽ cậu không biết điểm mình có đủ hay không?”

Từ Vân Ni nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu, chỉ cách một chút.

Trước đây Thôi Hạo nói Thời Quyết bề ngoài để nói chuyện nhưng thật ra tính cách cứng đầu, đúng là không sai.

“Cậu nắm tay mình, còn kéo mình lại gần như vậy, chỉ để nói những điều này thôi à?” Cô hỏi.

Lại gần thế này, giọng nói của cô có vẻ trầm ấm hơn.

Thời Quyết ngửi thấy mùi hương tóc của cô, hương thơm nhẹ nhàng, hoàn toàn khác với mùi của bệnh viện.

Ánh mắt của Thời Quyết hạ xuống, nhìn vào tay hai người vẫn đang nắm lấy nhau. Ngón tay cái của cậu nhẹ nhàng xoa lên mu bàn tay cô, đi qua đi lại vài lần.

Da mỏng, ấm áp và mịn màng.

“Để tôi nói thật với cậu.” Cậu nói, “Mặc dù không đến mức tàn phế, nhưng dù có phục hồi chức năng tốt đến đâu, cũng không thể trở lại như trước đây.”

“Thời Quyết.”

“Tôi biết cậu có thể không để ý, nhưng tôi phải nói rõ ràng, cơ thể của tôi tôi rõ nhất.” Cậu nhìn cô và nói thêm, “Giờ cậu đừng lãng phí thời gian ở đây với tôi, đến lúc đó tôi sẽ đi tìm cậu.”

Từ Vân Ni khựng lại.

Ý là gì?

Cô hỏi: “Đến lúc đó là khi nào? Cậu muốn mình chờ cậu à?”

“Chờ gì chứ.” Thời Quyết nói, “Cậu cứ làm việc của cậu, tôi có thể hồi phục đến đâu thì sẽ đi tìm cậu, nếu không hồi phục được thì cũng chẳng cần thiết.”

Từ Vân Ni muốn nói gì đó nhưng sau một hồi suy nghĩ, chỉ hỏi: “Có cần hẹn thời gian không?”

Thời Quyết đáp: “Không.”

Từ Vân Ni cúi đầu, ngón tay cái cô bắt đầu đùa nghịch tay cậu, cẩn thận không chạm vào kim tiêm trên mu bàn tay.

“Thời Quyết, thế này có vẻ không công bằng lắm.”

“Sao lại không công bằng?”

“Không có một lời hẹn nào, cậu cứ để mình chờ cậu như thế sao?”

Cậu không trả lời.

“Thời Quyết.”

“Ừ?”

“Thật ra, để mình tự nói điều này hơi xấu hổ.” Từ Vân Ni nghiêng đầu, “Nhưng, mình khá được các bạn khác giới chào đón.”

“Ồ.”

“Không có hẹn hò gì, lỡ đến lúc đó lại không gặp nhau thì sao?”

“Đừng quá văn chương, câu tiếp theo là gì?”

“Hận không gặp gỡ nhau khi chưa gả.”

“À, câu này tôi biết.” Cậu nhìn vào bàn tay hai người đan xen, đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ vào lòng bàn tay cô, rồi cậu nói, “Chẳng sao cả, lỡ không được thì cứ... ngoại tình thôi.”

Lòng bàn tay Từ Vân Ni cảm thấy ngứa, cổ cô cũng nóng lên.

Thời Quyết nói: “Nếu tôi có thể đi tìm cậu, chắc cũng đã hồi phục được bảy tám phần, đủ rồi chứ?”

Từ Vân Ni vẫn cảm thấy ngứa, cô muốn thả tay ra để tự mình xoa lòng bàn tay, nhưng lại bị cậu nắm chặt hơn.

Cậu nâng người lên gần, lại hỏi lần nữa: “Từ Vân Ni, đủ không?”

Không phải là ảo giác, khi nói điều này, đôi môi của cậu chắc chắn đã chạm vào mặt cô, giọng nói có một nhiệt độ rõ ràng.

Từ Vân Ni như bị bỏng, cô lập tức rút tay ra, ngồi thẳng dậy.

Phía sau có rèm che, bên ngoài vẫn có người đang chơi bài.

May mà có rèm che...

Thời Quyết năm đó, nhìn khuôn mặt đỏ lên rõ ràng của cô và biểu hiện khó nói thành lời.

“Có chuyện gì vậy?” Cậu có vẻ như không hiểu lắm. Từng nhịp thần kinh của Từ Vân Ni nháy nhót.

Cậu nhướn mày, cười nói: “Có chuyện gì vậy?”

Chương 47: Học hỏi lớp trưởng, thu tâm lại

Từ Vân Ni liếc nhìn xung quanh, sau đó ngẩng lên một chút...

Có phải do tâm lý không? Cô cứ cảm thấy người ở giường bên cạnh đang nhìn sang đây.

Từ Vân Ni tiến về phía trước, chống tay lên mép giường của Thời Quyết, kéo rèm chặt hơn.

Thời Quyết nhìn quanh một vòng theo động tác của cô, rồi nói: “Kéo chặt thế, định làm gì xấu à?”

Từ Vân Ni liếc nhìn cậu.

...Cậu sống lại rồi?

Nhìn thái độ cố ý của cậu, cô bỗng nhớ đến cảnh các tiệm bán cá trong chợ cá cảnh, khi cho cá thở oxy.

Từ nửa sống nửa chết, đến khi nhả bọt và vẩy đuôi, chỉ là chuyện trong tích tắc.

“Sao không nói gì thế?” Thời Quyết hỏi.

“Cho mình chút thời gian.” Từ Vân Ni nói, “Để mình bình tĩnh lại.”

Thời Quyết ban đầu tỏ ra bình thản, nhưng rồi lại bị chạm đúng điểm cười, khóe miệng kéo rộng ra. Trước ánh mắt của Từ Vân Ni, cậu không muốn cười quá lớn, môi hơi ngậm lại, lưỡi khuấy động

trong má. Cuối cùng, cậu nhìn lại, hắng giọng và nói: "Sao thế, cậu chơi tay tôi vui thế mà tôi lại gần cậu một chút lại không được à?"

"Không có đâu." Từ Vân Ni nói, "Mình không nói không được, chỉ là để mình bình tĩnh."

Cô ngồi lại ghế, vẫn nhìn cậu.

Nhìn một lúc, Thời Quyết chỉnh lại góc chần và hỏi: "Sao cứ nhìn tôi mãi thế, cứ cảm thấy không thoải mái."

Ồ?

"Lớp trưởng cũng biết ngại à?"

"Tôi mặt dày lắm đấy."

"Thật không?"

Thời Quyết nghiêng mặt về phía cô, nhẹ nhàng nói: "Không tin thì thử sờ xem."

Cậu không chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, mà còn cả cổ trắng và xương đòn một bên, những gân mạch dài trải dài, kết hợp với ánh mắt liếc nhìn bị che khuất bởi tóc rối...

Cảnh tượng này là sao...

Từ Vân Ni có chút giật mình với những suy nghĩ trong đầu mình, cô nói: "Lớp trưởng, có ai từng nói rằng cậu rất thích đùa không?"

Thời Quyết hỏi: "Hả? Đùa gì?"

"Không có gì." Từ Vân Ni lắc đầu, "Cậu có tinh thần là tốt rồi."

Cô hạ mắt xuống, nhưng hình ảnh vừa rồi cứ như khắc sâu trong

tâm trí, không thể xóa nhòa.

Bên cạnh giường bệnh, có một chỗ hơi rỉ sét, sơn bong tróc.

Từ Vân Ni ngẩng đầu lên hỏi: "Nếu mình sờ cậu, cậu có cảm thấy tinh thần hơn không?"

Thời Quyết khựng lại, môi hơi mở.

Mặc dù cậu không nói gì, nhưng Từ Vân Ni vẫn nghiêng người tới, cô đưa tay lên, lòng bàn tay áp lên mặt cậu.

Cậu đổ mồ hôi, cảm giác hơi dính.

Được rồi, Từ Vân Ni nghĩ, thỏa mãn trí tò mò rồi.

Nhưng cảm giác sờ lên khuôn mặt này khác xa với tưởng tượng của cô. Cô từng nghĩ rằng, khuôn mặt trắng như vậy sờ vào chắc chắn sẽ mịn màng và mềm mại, giống như thạch hoặc trứng, nhưng thực tế thì khá cứng cáp, hoàn toàn khác với cảm giác da của cô.

Diễn tả thế nào nhỉ? Đàn ông vẫn là đàn ông?

Nhưng mặt cậu nhỏ thật, hình dáng khuôn mặt cũng rất chuẩn...

Cậu nhìn cô và nói: "Tay cậu nóng quá."

Từ Vân Ni: "Là mặt cậu nóng thì có."

Ánh mắt cậu dần trở nên mơ màng, như thể đang cảm nhận điều gì, rồi nhẹ nhàng ồ lên: "...Vậy à." Cơ thể cậu cũng thả lỏng hơn.

Từ Vân Ni cảm thấy lòng bàn tay mình nặng hơn, má cậu nhô lên một chút. Một ý tưởng mới lại xuất hiện... bóp thử, sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

Cô vừa định thử thì bỗng nghe thấy: “Đo nhiệt độ cơ thể.” Rồi tấm rèm được kéo ra.

Từ Vân Ni giật mình, vì quá tập trung mà không để ý rằng y tá đã đến, cô vội rút tay lại.

Y tá liếc nhìn cô, rồi tiếp tục công việc.

“Cảm giác thế nào?” Cô ấy hỏi thăm Thời Quyết theo thói quen.

Thời Quyết đáp: “Cũng được.”

Y tá đo nhiệt độ cơ thể rồi thay thuốc, trước khi rời đi nói: “Hãy nghỉ ngơi thật tốt, đừng làm tổn thương đến vết thương, ra viện rồi chơi.”

Thời Quyết nhướng mày.

Từ Vân Ni đặt hai tay lên đùi, mím môi nhìn thẳng.

Y tá rời đi.

Từ Vân Ni thở dài rồi ngồi lại ghế.

“Chị ấy nói đúng, vẫn nên nghỉ ngơi.”

“Ừ.”

Im lặng một lúc.

“Cậu đang nghỉ ngơi à?”

“Đang nghỉ mà.”

Thế sao không nhắm mắt lại nhỉ?

Lại im lặng một lúc.

Cuối cùng Từ Vân Ni đứng dậy, lấy kính ngủ từ trên bàn, kéo ra và đeo cho cậu.

Thời Quyết không phản kháng, ngoan ngoãn nằm đó.

Từ Vân Ni lật mở quyển sách.

Đọc được một lúc, cô liếc nhìn lên và thấy tay cậu đang đặt ở mép giường, lòng bàn tay vẫn mở ra, hướng lên trên.

Từ Vân Ni hít sâu một hơi, đứng lên, kéo ghế đến hướng đầu giường, sát giường, rồi ngồi xuống.

Tiện tay nằm lấy tay cậu.

Cứ thế, Từ Vân Ni một tay cầm tay cậu, một tay lật sách đọc.

Khoảng hai mươi phút sau, tay cậu rõ ràng thả lỏng, chắc là đã ngủ.

Từ Vân Ni buông tay ra, lòng bàn tay đã có một lớp mồ hôi mỏng, cô nằm lại và cảm thấy hơi dính.

Thời Quyết ngủ một giấc đến chiều tối.

Thôi Hạo trở về.

Anh ta nói rằng đã bàn bạc với luật sư khá suôn sẻ, họ nói chuyện một lúc thì y tá lại đến thay thuốc.

Thôi Hạo gọi đồ ăn ngoài, ba người cùng ăn tối, rồi Từ Vân Ni chuẩn bị ra về.

Trước khi đi, Từ Vân Ni để lại bản kế hoạch điều dưỡng cho Thời Quyết.

“Cậu nhớ đọc kỹ tất cả, trừ phòng khám y học cổ truyền. Đã nói là phải giữ lời.”

Thời Quyết đáp: “Được.”

Bây giờ mà đi thì không biết bao lâu mới gặp lại. Từ Vân Ni có vài lời muốn nói nhưng vì Thôi Hạo ở ngay bên cạnh, cô ngại không dám nói ra.

“VẬY MÌNH ĐI TRƯỚC NHÉ.”

Thời Quyết lại ừ một tiếng.

Cậu dường như không có gì muốn nói thêm.

Từ Vân Ni cảm thấy, lớp trưởng Thời thật là người thay đổi cảm xúc nhanh chóng. Ở điểm này cô cần phải học hỏi thêm.

Thôi Hạo tiễn cô ra ngoài, khi đến dưới tầng, Từ Vân Ni nói với anh ta rằng ngày mai cô không đến nữa, và Thời Quyết muốn tìm một hộ lý nam.

“Ừ.” Thôi Hạo có vẻ không bất ngờ, “Tôi cũng đoán vậy, cậu ấy có nhiều gánh nặng, tính đề phòng cũng cao, đặc biệt là khi tâm trạng không tốt. Thật ra hôm nay cậu ấy cho cô đến, tôi đã thấy khá bất ngờ rồi.”

Từ Vân Ni nói: “VẬY À.”

Thôi Hạo: “Chuyện luật sư cảm ơn cô nhé.”

Từ Vân Ni: “Không có gì.”

Thôi Hạo nhận thấy, khi nói chuyện, Từ Vân Ni vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía tòa nhà bệnh viện.

Thôi Hạo hút thuốc, anh ta nói: “Không sao đâu, cậu ấy sẽ vượt qua được.”

Từ Vân Ni quay lại nhìn anh ta.

Thôi Hạo tiếp tục: “Từ bé cậu ấy đã rất chịu khó. Cậu ấy chỉ thỉnh thoảng trông có vẻ suy sụp, nhưng chỉ cần có điều gì để hướng tới, chắc chắn cậu ấy sẽ vượt qua được.”

Từ Vân Ni: “Điều gì để hướng tới?”

Thôi Hạo: “Cậu ấy phải chăm sóc mẹ mình.”

Từ Vân Ni: “À, đúng rồi.”

Thôi Hạo nhìn cô, ngậm điếu thuốc nói mập mờ: “Cậu ấy cũng có mục tiêu riêng, nên yên tâm đi...”

Sau khi về nhà, Từ Vân Ni ăn tối, sau đó bàn bạc với Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn về kế hoạch du lịch cho kỳ nghỉ. Xem một chút chương trình truyền hình, rồi cô tắm rửa và lên giường.

Hôm nay cô thức dậy rất sớm và đã bận rộn cả ngày, rất mệt mỏi nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Kết quả là sáng hôm sau cô thức dậy rất sớm.

Lúc 4 giờ 50, ngoài cửa sổ còn chưa có tiếng chim hót.

Từ Vân Ni nằm trên giường với tư thế nằm ngửa, mở mắt nhìn trần nhà.

...Dậy không nhỉ?

Dậy làm gì nhỉ?

Không biết nữa.

Trong kế hoạch ban đầu của Từ Vân Ni, kỳ nghỉ này cô có dự định làm gì đó, nhưng giờ đây, “chuyện” đó đã bị hủy bỏ tạm thời, và cô chưa có kế hoạch mới.

Một trải nghiệm trống rỗng chưa từng có, cuộc sống dường như đột nhiên trở nên thoải mái hơn.

Cô lấy điện thoại, lướt qua danh sách liên lạc trong WeChat và tìm những người đã rủ cô đi chơi, trả lời tin nhắn.

Một lúc sau, điện thoại rung lên, Vương Lệ Oánh gửi đến một chuỗi biểu tượng cảm xúc giận dữ: [Chị! Mấy giờ rồi mà gọi mình dậy!]

Từ Vân Ni ngồi dậy, khoanh chân, vuốt lại tóc ngủ rối, cúi đầu nhắn tin.

[Trước đây các cậu nói đi chơi, định ngày nào thế? Tính cả mình nữa.]

Vương Lệ Oánh trả lời: 【Sau lễ tốt nghiệp đi, muốn đi thì liên hệ với Kiều Văn Đào đóng tiền, mình đi ngủ tiếp đây!】

Quả thực quá sớm, Từ Vân Ni đợi đến hơn 7 giờ mới nhắn tin cho Kiều Văn Đào. Kiều Văn Đào gửi cho cô bảng kế hoạch các hoạt động, giải thích chi tiết về các khoản chi phí. Từ Vân Ni không muốn xem kỹ, trực tiếp đóng 200 tệ phí hoạt động.

Sau khi liên lạc với Vương Lệ Oánh, Từ Vân Ni bỗng nhớ ra còn có lễ tốt nghiệp. Lễ tốt nghiệp của trường Hoa Hành được tổ chức vào giữa tháng sáu, chỉ còn vài ngày nữa. Cô nên làm gì đây?

Không rõ, nhưng cô cũng uể oải mà thức dậy.

Lý Ân Đình và Triệu Bác Mẫn đều đã ra ngoài, trong nhà chỉ còn Từ

Vân Ni và dì Trương giúp việc.

Từ Vân Ni ăn sáng, cô ngồi trong phòng một lúc, không biết làm gì nên thay quần áo rồi ra ngoài.

Cô đi tàu điện ngầm đến một trung tâm thương mại ở trung tâm thành phố, đi từ tầng một lên tầng cao nhất, không có mục đích gì, thấy cửa hàng nào ưng mắt thì vào tham quan.

Từ Vân Ni trước đây đi mua sắm cùng Lý Ân Dĩnh, thường là đi xem đồ ăn nhiều hơn. Khi Lý Ân Dĩnh thử đồ, cô có thể sẽ ghé qua xem cửa hàng văn phòng phẩm.

Người ta thường nói, học sinh kém thì có nhiều văn phòng phẩm. Từ Vân Ni không phải là học sinh kém nhưng lại có nhiều văn phòng phẩm, cô rất thích mua đủ loại bút và sổ tay, là người đam mê viết tay kiên định, trên tay cô cũng có vết chai có thể so với Thời Quyết, là dấu vết do viết nhiều năm để lại.

Thời Quyết...

Lại nhớ đến cậu rồi à?

Từ Vân Ni uống trà chanh tươi, vừa đi vừa nghĩ, tốt nhất là đừng nghĩ đến nữa.

Học hỏi lớp trưởng, thu tâm lại.

Tuy nhiên, khi cô đi ngang qua một cửa hàng thời trang cao cấp, nhìn thấy bộ quần áo trên người mẫu nam trong tủ kính, suy nghĩ trong đầu cô lại lập tức hiện ra: Cậu ấy mặc bộ này chắc chắn sẽ rất đẹp.

Cô cắn miếng chanh trong miệng, đi thẳng lên tầng cao nhất, rồi vào rạp chiếu phim xem một bộ phim.

Đã vào kỳ nghỉ hè, rạp chiếu phim đông người hơn bình thường. Từ Vân Ni ngồi giữa hai cặp đôi, thản nhiên ăn bỏng ngô.

Bộ phim là do cô chọn ngẫu nhiên, một bộ phim hài thanh xuân, kể về câu chuyện một nhóm thanh niên khởi nghiệp.

Kịch bản trông khá giả, diễn xuất cũng hơi cứng, nội dung dễ đoán trước, nhưng Từ Vân Ni lại xem rất thích thú. Lý do có lẽ vì trong đội ngũ khởi nghiệp thanh xuân này, có một thí sinh rất đại học. Bộ phim muốn truyền tải rằng, không có thất bại nào có thể định đoạt cuộc đời, chỉ cần có tinh thần và dũng khí, chắc chắn sẽ có một tương lai tươi sáng.

Chủ đề tốt quá, đáng được trao giải thưởng.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Từ Vân Ni đặt mua phiếu giảm giá cho một nhà hàng buffet shabu-shabu, nhưng khi ăn đến nửa chừng thì hối hận, cô tưởng mình rất đói, không ngờ bỏng ngô đã chiếm nhiều bụng, lở rồi.

Sau khi ăn xong, Từ Vân Ni ra khỏi trung tâm thương mại, đi dạo dọc con phố.

Ban đầu cô định đi dạo thêm chút nữa, nhưng không ngờ trời quá nóng, Từ Vân Ni phát hiện một quán Escape Room, trông như mới mở, có vẻ điều hòa rất mạnh, nên cô lập tức bước vào.

Có người đang đợi ghép nhóm, ba thiếu một, Từ Vân Ni đăng ký tham gia.

Ba người đều là sinh viên đại học, một đôi tình nhân và một nam sinh viên độc thân. Họ cùng nhau bước vào phòng thoát hiểm, chủ đề liên quan đến trộm mộ, có chút sắc thái kinh dị. Ba sinh viên đại học la hét om sòm suốt đường đi, mỗi lần đi trong bóng tối đều là Từ Vân Ni dẫn đầu.

Đi qua bóng tối, tiến vào hang động, phải chia làm hai nhóm, đôi tình nhân tự nhiên đi cùng nhau, còn lại Từ Vân Ni và nam sinh viên độc thân kia hợp thành một nhóm. Hai người họ khom lưng qua một lối đi, sau đó phía dưới có một chỗ rơi cao hơn một mét, Từ Vân Ni nhảy xuống trước, còn nam sinh viên phía sau có dáng người khá nhỏ bé, lại có vẻ hơi sợ độ cao, đổi mấy tư thế vẫn chưa xuống được.

Từ Vân Ni tiến lại gần, đưa tay ra: “Cậu nhảy đi, tôi đỡ cậu.”

Nam sinh viên: “Có, có được không?”

Từ Vân Ni: “Hãy tin vào sức mạnh của đội nhóm.”

Nam sinh viên nắm lấy mép, trượt xuống, Từ Vân Ni tiến lại, một tay ôm lấy chân anh ta, một tay nắm chặt cánh tay anh ta, đỡ anh ta xuống.

Nam sinh viên căng thẳng nắm chặt cánh tay Từ Vân Ni, khi chạm đất vẫn còn run rẩy, nói: “Chị gái ơi! Cảm ơn chị!”

...Chị gái?

“Cậu học năm mấy rồi?” Từ Vân Ni hỏi.

Nam sinh viên nói: “Năm hai.”

Bây giờ sinh viên đại học đều như vậy sao?

Phía trước có một vùng nước, ở giữa đặt một chiếc quan tài, rõ ràng là phải trèo qua quan tài để sang bên kia lấy manh mối.

Nam sinh viên sợ đến tái mặt, Từ Vân Ni nói: “Cậu đợi tôi ở đây đi.”

Cô trèo qua dây xích, cảm giác tay toàn là bụi bẩn, rất dơ.

Và có thể vì mặt đất có nước đọng, toàn bộ môi trường rất ẩm ướt, ở lâu sẽ rất khó chịu.

Từ Vân Ni có chút hối hận vì đã chơi trò này, nghĩ rằng phải nhanh chóng kết thúc, cô tăng tốc độ, một đầu chui vào quan tài.

Lúc đó, điện thoại rung lên.

Từ Vân Ni tiện tay lấy ra xem, người dừng lại ngay đó.

Thời Quyết: 【Đang làm gì vậy? Bạn không?】

Từ Vân Ni nheo mắt nhìn một lúc lâu, nghiêng đầu.

Hử?

Chương 48: Liên lạc, liên lạc, vẫn là liên lạc

Tuy nhiên, thật kỳ lạ, ngay khi tin nhắn đó vừa xuất hiện, Từ Vân Ni cảm thấy chiếc quan tài này cũng không còn bản như trước, xung quanh cũng không còn ẩm ướt, ngay cả cái sọ người bên cạnh cũng trở nên thanh tú.

Cô quay người một chút trong chiếc quan tài chật hẹp, cầm điện thoại lên, chụp một bức ảnh cùng với cái sọ người rồi gửi cho Thời Quyết.

Vừa mới bò ra khỏi quan tài thì điện thoại lại rung lên.

Thời Quyết: [Đây là gì?]

Từ Vân Ni trả lời: [Di hài của một hoàng tử cổ đại.]

Cô lấy được manh mối và lại chui vào quan tài.

Thời Quyết: [Cậu đang chơi à?]

Từ Vân Ni: [Ừ, ở một phòng Escape Room.]

Cô leo theo sợi dây xích trở lại, cùng với cậu em trai năm hai tiếp tục tiến về phía trước. Thời Quyết không trả lời thêm.

Escape Room còn lại khoảng một phần ba nội dung, Từ Vân Ni đột nhiên không muốn chơi nữa, muốn dừng giữa chừng, nhưng cậu em trai cố gắng giữ cô lại.

“Đừng mà! Chúng ta là một đội mà!”

Thôi được, Từ Vân Ni tiếp tục chơi.

Dù sao cô cũng là một người chị gái có trách nhiệm.

Khoảng nửa giờ sau, họ cuối cùng đã làm rõ được bí mật của lăng mộ và giúp hoàng tử xương sọ phục quốc thành công.

Từ Vân Ni bước ra khỏi phòng tối, mắt chói lóa. Cô đi vệ sinh, nhìn vào gương thấy mình dơ dáy.

Cô chỉnh trang lại một chút rồi trở lại sảnh, gọi một ly cà phê rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cô nhắn tin cho Thời Quyết: [Cậu đang làm gì đấy?]

Thời Quyết trả lời: [Năm.]

Cũng phải thôi.

Từ Vân Ni hỏi: [Bao giờ cậu xuất viện?]

Thời Quyết: [Còn vài ngày nữa, cậu chơi xong rồi à?]

Từ Vân Ni: [Ừ, hôm nay đi dạo phố, mình cho cậu xem cái này.]

Cô gửi cho cậu bộ quần áo nam cô đã chụp trước đó, một bộ vest đen bằng vải lanh in hoa, rộng rãi và cắt may rất thoải mái.

[Cậu thấy đẹp không?] Cô hỏi.

Thời Quyết trả lời: [Cậu muốn tôi mặc cái này?]

Từ Vân Ni lại gõ chữ: [Cậu thích không?]

Thời Quyết: [Cũng được.]

Từ Vân Ni ngắm nghía hình ảnh rồi suy nghĩ: [Phối với cái gì nhỉ?]

Thời Quyết: [Loại trang phục này mặc không thôi sẽ đẹp hơn.]

Từ Vân Ni bỗng bật cười.

Họ trò chuyện một lúc, rồi Thời Quyết nói y tá bảo cậu nghỉ ngơi.

Hôm qua đi cùng cậu cả buổi, Từ Vân Ni biết lần này cậu bị thương rất nặng, cơ thể vẫn còn viêm, mỗi ngày đều phải truyền dịch và uống thuốc, rất mệt mỏi, cần ngủ đủ giấc để hồi phục sức lực.

Từ Vân Ni cuối cùng hỏi: [Những ngày tới cậu không có việc gì làm, chúng ta nhắn tin nhé?]

Một lúc sau, Thời Quyết trả lời: [Tôi còn có thể có việc gì nữa.]

Từ Vân Ni dừng lại một chút, cô đặt điện thoại xuống, chống tay lên mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, mơ màng...

Trong những ngày tiếp theo, Từ Vân Ni vẫn liên lạc với Thời Quyết mỗi ngày, đôi khi trò chuyện, đôi khi gửi hình ảnh.

Vào ngày lễ tốt nghiệp, trường Trung học Hoa Hành treo đầy các băng rôn rực rỡ.

Học sinh được yêu cầu đến lớp mình để họp. Cô Vương, người luôn nghiêm túc, hôm nay vẫn rất nghiêm túc, cô đứng trên bục giảng và nói với họ: "Trước tiên, cô chúc mừng các em đã tốt nghiệp trung học phổ thông, đây là một khởi đầu mới. Cô hy vọng các em sẽ không quên những ngày tháng nỗ lực tại Hoa Hành và trong tương lai vẫn tiếp tục phấn đấu, trở thành những thanh niên thời đại mới có lý tưởng và trách nhiệm."

Lớp tổ chức một chút hoạt động, sau đó ra sân chụp ảnh tập thể lần lượt theo từng lớp.

Sau khi chụp xong, họ vào hội trường.

Lãnh đạo trường và đại diện học sinh lần lượt lên phát biểu.

Từ Vân Ni đang lắng nghe thì ai đó phía sau khều khều cô, Từ Vân Ni quay lại, Kiều Văn Đào nhắc nhở cô bằng giọng rất nhỏ: "Ê, đừng quên."

... Sáng mai 9 giờ tập hợp.

Từ Vân Ni giơ ngón tay OK.

Sau lễ tốt nghiệp, trường phát cho mỗi học sinh một chiếc túi, bên trong có nhiều kỷ niệm phẩm. Từ Vân Ni vừa đi vừa lục lọi trong túi, lấy ra một cái bảng nhỏ có chữ "Chúc tương lai tươi sáng", rồi lấy thêm một lá cờ nhỏ có dòng chữ "Tuổi trẻ không phai, giấc mơ bắt đầu", đều là những lời chúc tốt đẹp.

Cô xoay lá cờ trong cơn gió mùa hè, nghĩ thầm, quãng thời gian cấp ba thực sự đã kết thúc.

Tối hôm đó, Từ Vân Ni lật lại lịch trình tụ tập mà Kiều Văn Đào đã gửi trước đó, cô ngạc nhiên phát hiện, họ sẽ đi sở thú.

Tổng cộng có khoảng mười người, Kiều Văn Đào thuê một chiếc xe buýt nhỏ.

Trước cổng sở thú, Từ Vân Ni nhìn bảng giá vé thắt mắc, chỉ vé vào cổng đã 130 tệ, mỗi người đóng 200 tệ có đủ không?

Cô hỏi Kiều Văn Đào, cậu ấy vỗ ngực bảo đảm.

"Không sao đâu! Đã thương lượng xong hết rồi, mình có phiếu giảm

giá mà!”

Từ Vân Ni giơ ngón cái khen ngợi.

“Cậu giỏi thật đấy, sau này ai cưới cậu thì sướng rồi.”

“Cưới... á?” Kiều Văn Đào ngạc nhiên, “Cưới mình á?”

“Haha.”

Sau khi vào sở thú, họ theo bản đồ chỉ dẫn, lần lượt thăm quan các khu nhà gấu trúc, nhà tinh tinh, khu bò sát và núi khỉ...

Khi đi ngang qua một khu ngoài trời, Từ Vân Ni nhìn thấy gì đó, cô lấy điện thoại ra chụp.

Con vật không hợp tác lắm, Từ Vân Ni không bỏ cuộc, cô tìm đủ mọi góc chụp.

Cô bị tụt lại, Kiều Văn Đào đến gọi, Từ Vân Ni bảo họ đi trước, cô sẽ đi sau.

Sau một hồi tạo dáng đủ kiểu, Từ Vân Ni cuối cùng cũng chụp được một bức ưng ý, sau đó cô gửi cho Thời Quyết.

Thời Quyết đang xem y tá thay băng, điện thoại rung, cậu lấy ra xem, thấy Từ Vân Ni gửi đến hình ảnh một con cáo trắng xù xì, cuộn tròn dưới gốc cây, hai mắt đen dài lộ ra giữa đám lông tơ xù.

Nhưng so với con cáo, Thời Quyết chú ý nhiều hơn đến bóng phản chiếu trên kính bên cạnh.

Từ Vân Ni giơ điện thoại, gần như nằm sấp xuống đất.

Cậu nhả: [Chụp ảnh mà phải cố thế sao?]

Chắc cô cũng nhận ra cái bóng trong bức ảnh, trả lời: [Mình phải chụp sao cho nó đẹp chứ.]

Sau khi y tá thay băng xong, treo chai truyền dịch lên, Thời Quyết chỉ có thể dùng một tay để nhắn tin, tốc độ chậm hơn.

[Là nó yêu cầu à?]

Cô trả lời: [Ừ, nó dọa mình rằng nếu chụp xấu sẽ bắt mình xóa ảnh.]

Thời Quyết ngừng ngón cái một lúc, cậu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, rồi từ từ đặt điện thoại xuống, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ánh mắt lơ đãng của cậu khiến cô y tá không khỏi liếc nhìn thêm vài lần.

Thời Quyết bắt gặp ánh nhìn của cô y tá, cô ấy liền lảng đi, tiếp tục chuẩn bị thuốc.

Thời Quyết nhìn vào kim tiêm trên tay mình và hỏi: “Khi nào thì tôi mới khỏe lại?”

Cô y tá an ủi: “Phải kết hợp thuốc, bổ sung dinh dưỡng, và quan trọng nhất là giữ tâm trạng tốt. Cậu còn trẻ, sẽ hồi phục nhanh thôi.”

Sau khi y tá thay băng xong và rời đi, Thời Quyết cầm lại điện thoại, lưu lại bức ảnh con cáo lông trắng mềm mại.

Những ngày tiếp theo, Từ Vân Ni cứ như chạy show, lần lượt gặp gỡ bạn bè.

Cô cùng Vương Thái Lâm và nhóm của anh ta đi ăn vài bữa, rồi cùng nhau hát karaoke. Sau đó, Vương Thái Lâm phải đi huấn luyện công ty, họ cũng không chơi thêm nữa.

Một thời gian sau, kết quả thi đại học được công bố.

Kết quả chỉ lệch so với dự đoán của Từ Vân Ni khoảng năm điểm.

Sau khi tra cứu xong, Từ Vân Ni bước ra khỏi phòng, báo tin cho Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn đang chờ ngoài cửa. Sau khi nghe xong, cả ba thở phào nhẹ nhõm và ôm nhau ăn mừng.

Triệu Bác Mẫn định hỏi về việc chọn ngành học nhưng bị Lý Ân Dĩnh kéo đi.

Lý Ân Dĩnh nói: “Anh đừng lo chuyện đó, nó tự quyết định được.”

“Ồ ồ,” Triệu Bác Mẫn vỗ tay, “Thế thì chúng ta bàn kế hoạch đi du lịch tốt nghiệp nhé! Chắc vài ngày nữa thủ tục sẽ xong hết.”

Lý Ân Dĩnh nói: “Không cần vội, đợi nó xong xuôi hết đã, Tiểu Soái cũng chưa về.”

Triệu Bác Mẫn: “Nó sắp về rồi, chỉ chờ để đi chơi thôi, nóng lòng lắm!”

Vài ngày sau, Từ Vân Ni bắt đầu điền đơn đăng ký nguyện vọng.

Cô chọn trường đại học có chuyên ngành luật.

Khi hoàn thành đăng ký, Từ Vân Ni nhìn ra cửa sổ, ánh nắng sáng trong và yên tĩnh. Đột nhiên, cô cảm thấy mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ, giống như con đường số phận của cô đã được định sẵn, dù có hơi lệch, cuối cùng cũng sẽ quay về đúng chỗ.

Khi cô đang suy nghĩ mông lung, điện thoại rung và cô nhận được một bức ảnh.

Một con bướm đậu bên ngoài cửa kính, có người châm một điều thuốc, giống như đang cúng hương, đặt trên bàn trà và tìm góc

chụp sao cho khói thuốc bao quanh con bướm.

Ánh sáng trong bức ảnh cũng rực rỡ như thế.

Từ Vân Ni nhìn khói thuốc mờ ảo trong bức ảnh, nghĩ rằng tất cả những người cô từng gặp đều nằm trong phạm vi nhận thức của cô, chỉ có Thời Quyết là như người đến từ ngoài hành tinh.

Phải chăng đây là điều duy nhất nằm ngoài dự tính của cô?

Thời Quyết đã xuất viện, hiện đang ở nhà của Thôi Hạo để phục hồi, chờ tháo bột. Cậu hồi phục khá tốt, không cần người chăm sóc bên cạnh. Thôi Hạo cũng đã bàn bạc xong với luật sư, liền trở lại công việc quay chương trình, khoảng ba đến năm ngày mới về nhà một lần.

Lúc đầu Từ Vân Ni nghe tình hình, hỏi Thời Quyết có thể tự mình xoay xở không, cậu nói không sao.

“Cậu ăn uống thế nào?”

“Tự nấu.”

“Mua thức ăn thì sao?”

“Anh tôi mua đủ cho cả tuần rồi để trong tủ lạnh.”

“Còn rác thải?”

“Dọn xong thì để trước cửa, tôi đã nhờ hàng xóm giúp vớt rồi.”

Qua hơn một tuần, thật sự không có gì xảy ra.

Cậu có khả năng tự quản lý rất tốt.

Nhìn bức ảnh “bướm nướng trên lửa”, Từ Vân Ni nhả lại: [Có hơi

tàn nhẫn nhỉ?]

Thời Quyết: [Đó là sâu bọ mà.]

Từ Vân Ni giải thích: [Bướm là sâu bọ khi còn là ấu trùng, chúng ăn cây cỏ. Nhưng khi trở thành bướm, chúng là côn trùng có ích, giúp thụ phấn cho hoa.]

Thời Quyết: [Vậ à? Thế thì tôi không đốt nó nữa. Cậu đang làm gì?]

Từ Vân Ni: [Đang chọn nguyên vọng.]

Một lát sau, Thời Quyết nhăn lại: [Cậu làm cho xong đi.]

Từ Vân Ni ngồi lên giường.

[Mình đã điền xong rồi, sao cậu lại châm thuốc nữa?]

[Chỉ là châm thôi mà.]

[Thế là sắp hút rồi đấy.]

“... Haha.” Thời Quyết cười nhẹ hai tiếng, ngậm điếu thuốc trong miệng. Cậu lười biếng dựa vào chiếc ghế sofa đơn của Thôi Hạo, trên người không mặc áo, ngực còn quấn băng, chỉ mặc một chiếc quần rộng bằng vải lanh trắng, đi chân trần.

Trong phòng không bật điều hòa nên hơi ngọt ngào. Thời Quyết nhìn vào màn hình, đọc đi đọc lại dòng chữ “đã điền xong rồi”, rồi gạt tàn thuốc trên bàn.

Cậu hỏi: [Kỳ nghỉ cậu định làm gì?]

Từ Vân Ni: [Đi chơi, du lịch tốt nghiệp, cả gia đình cùng đi.]

Cậu nói: [Chụp nhiều ảnh nhé.]

Từ Vân Ni nằm xuống giường.

Cô nhắn tin với cậu một lúc, rồi dần dần thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, mồ hôi đầy người, cảm giác dính dớp, ánh nắng ngoài cửa sổ chói lóa.

Cô xem điện thoại, đoạn trò chuyện cuối cùng của họ là...

Cô hỏi: [Bao giờ cậu tháo bột?]

Cậu trả lời: [Tháng sau.]

Từ Vân Ni rời khỏi phòng ngủ, xuống tầng, mở tủ lạnh lấy một hộp kem sữa chua, rồi ngồi vào bàn ăn.

Kỳ nghỉ này, từ khi Thời Quyết chủ động liên lạc với cô cho đến bây giờ, họ cứ duy trì việc nhắn tin như vậy, không nói gì sâu sắc, chỉ trò chuyện về cuộc sống hàng ngày.

Cô thìa lấy một lớp mỏng sữa chua, cho vào miệng, cảm giác mát lạnh, tan ngay trên lưỡi.

Cô chưa từng hỏi Thời Quyết tại sao lại chủ động liên lạc với cô sau khi đã để cô đi. Cô cũng không hỏi bao giờ mới có thể gặp lại. Cô cảm thấy trạng thái hiện tại của họ đã đạt đến một sự cân bằng tinh tế. Không rõ là "hiểu ý" hay "mập mờ", dù sao đây cũng là trải nghiệm mới mẻ với cô, và cô đang tận hưởng nó.

Từ Vân Ni ăn xong kem sữa chua, rồi vứt bỏ hộp.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Đến giữa tháng Bảy, Thời Quyết chuẩn bị tháo bột, chính thức vào

viện để phục hồi chức năng.

Triệu Minh Lịch cũng trở về, cả gia đình chuẩn bị kỹ lưỡng, theo kế hoạch lên đường du lịch.

Mọi người đều có những nơi riêng để đi, những việc riêng để làm.

Trong khi Thời Quyết mặc đồ bảo hộ, cẩn rắng chịu đau, dần dần mở rộng phạm vi hoạt động của khớp gối trong phòng phục hồi, gia đình Từ Vân Ni lại đang chờ lên tàu tại quân cảng Murmansk (*) ...

Bất giác, mùa hè đã trôi qua hơn một nửa. (*)

Chú thích:

(*) Quân cảng Murmansk, còn được gọi là Quân cảng Sevmorput, nằm ở thành phố Murmansk, thuộc vùng cực bắc của Nga. Thành phố này nằm bên bờ vịnh Kola, phía tây bắc bán đảo Kola, gần biển Barents. Murmansk là một trong những cảng lớn nhất và quan trọng nhất ở Nga, đặc biệt là do vị trí địa lý chiến lược của nó trong khu vực Bắc Cực. Cảng này không bao giờ bị đóng băng, nhờ vào dòng hải lưu ấm từ Đại Tây Dương, điều này làm cho nó trở thành một cửa ngõ quan trọng cho các hoạt động hàng hải ở Bắc Băng Dương.

Chương 49: Châm cứu, Bắc cực, và đại học

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời Quyết không chỉ đến bệnh viện phục hồi chức năng mà còn tự tìm một phòng châm cứu để điều trị.

Cậu tự tra địa điểm và tự đi đến đó.

Sáng hôm đó, cậu ngủ quên, khi tỉnh dậy, ánh nắng đã chói chang. Thời Quyết cảm thấy lười biếng, nằm lì trên giường khoảng hơn một tiếng rồi cuối cùng cũng quyết định ra ngoài. Kết quả là vì chậm trễ, bên ngoài trời nóng hơn, xe lại kẹt hơn nửa tiếng, khiến cậu cảm thấy chóng mặt và buồn nôn, tâm trạng cực kỳ tệ.

Khi đến phòng châm cứu, cậu phát hiện nó ở tầng hai.

Trời nóng đến mức không thể chịu nổi, không biết vì lý do sức khỏe hay tiết kiệm điện, phòng châm cứu không bật điều hòa. Thời Quyết vẫn đeo bảo hộ cho đầu gối phải, cậu lết từng bước lên tầng hai, mồ hôi đã ướt đẫm một nửa áo.

Cậu đăng ký, chờ một lúc rồi gặp bác sĩ, bắt mạch, lấy đơn và thanh toán...

Thời Quyết nằm trên giường châm cứu, bên cạnh là một cậu bé khoảng mười một, mười hai tuổi. Nghe cha mẹ cậu bé nói chuyện với người khác, dường như cậu bị cảm lạnh do ngồi điều hòa quá lâu và ho dai dẳng, nên đến đây điều trị.

Cậu bé nằm đó, bố cậu giơ chiếc máy tính bảng để cậu xem hoạt hình, mẹ cậu nhẹ nhàng quạt gió.

Khi đang châm cứu, Thời Quyết đột nhiên cảm thấy ngứa.

Cậu ngẩng đầu lên, thấy trên đùi trái có một con muỗi đang no nê hút máu.

Thời Quyết muốn đuổi nó đi, nhưng cả hai cánh tay và chân đều đang bị châm kim, như một mẫu vật bị cố định trên giường.

Cậu liếc nhìn y tá của phòng châm cứu, cô đang ngoài kia châm cứu cho một nhóm người lớn tuổi, rồi lại nằm xuống.

Nửa tiếng sau, buổi châm cứu kết thúc, y tá đến rút kim. Thời Quyết ngồi dậy, nhìn vào chỗ bị đốt lúc nãy, đã nổi lên một cục mẩn đỏ, rất rõ ràng.

Cậu bé ở giường bên cạnh cũng ngồi dậy, đang chờ mồ hôi tan. Hai người đối diện nhau, cậu bé nhìn vào mặt Thời Quyết, bỗng nhiên nói: “Anh đẹp trai thật đấy!”

Thời Quyết ngược mắt nhìn cậu bé, nhướn mày: “Ghen tỵ à?”

“Ừm!” cậu bé gật đầu mạnh.

Cậu bé cùng bố mẹ rời đi, Thời Quyết bám vào mép giường, từ từ đứng dậy.

Sau khi ra khỏi phòng châm cứu, cậu ngồi trên ghế dài trước cửa và châm một liều thuốc.

Cậu bé giường bên cạnh và mẹ cậu đứng dưới bóng cây ven đường, mẹ cậu giương ô che nắng, che kín người cậu bé. Hai người đang nói cười vui vẻ, một chiếc xe từ tầng hầm đi ra, dừng lại bên cạnh,

hai mẹ con lên xe.

Thời Quyết nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, rút điều thuốc ra khỏi miệng.

Những suy nghĩ của con người thực sự thay đổi theo hoàn cảnh, những cảnh tượng trước đây cậu không mấy cảm xúc giờ lại khiến cậu liên tưởng nhiều.

Một mặt, Thời Quyết không thể kiềm chế được cảm giác này, mặt khác, cậu cảm thấy sự thay đổi đột ngột này thực sự đáng sợ, đặc biệt là mỗi khi tỉnh khỏi những suy nghĩ lơ mơ, nhận ra mình đang nghĩ về cùng một điều, thậm chí điều đó khiến cậu sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Tàn thuốc từ từ dài ra, điện thoại trong túi cậu rung lên.

Cậu lập tức rút điện thoại ra và nhận ra đó là tin nhắn từ quản lý của Lâm Nghiên.

[Hai bản demo cậu đưa trước đây, cô Lâm đều muốn. Khi nào cậu có thời gian, tôi muốn gặp mặt nói chuyện.]

Thời Quyết ngậm điều thuốc, nhắm mắt lại trong làn khói, cười nhẹ.

Cậu cảm thấy tin nhắn này đến thật đúng lúc, giúp cậu tỉnh táo lại và trở về với thực tại.

Hai tháng nay, cậu chẳng làm gì, còn nghĩ lung tung đủ thứ?

Cậu trả lời tin nhắn, sau đó cất điện thoại đi.

Hôm đó trời như phòng xông hơi, ánh nắng chiếu xuống mặt đất chói lóa, khiến người ta lóa mắt. Thời Quyết hít một hơi sâu, nhắm mắt lại, cơ thể thả lỏng, mồ hôi chảy theo cổ áo...

Lúc này, Từ Vân Ni đang đứng giữa trời tuyết, chụp ảnh với bảng “NORTH 90° POLE” (*).

Đây là một mùa kỳ lạ, Từ Vân Ni mặc kín mít, nhưng trên tàu vẫn có người mặc áo ngắn tay, thậm chí nhiều người nước ngoài còn đến đây để bơi trong băng.

Thật là đủ kiểu người.

Nhân viên dùng cần cẩu chuyển dụng cụ nặng nề xuống băng, tổ chức một bữa tiệc nướng cho thuyền viên trên đảo Franz Josef Land (**).

“Này! Làm gì vậy! Mau gọi Tiểu Soái trở lại!” Triệu Bác Mẫn la lớn.

Nhân viên cấm cờ ở khu vực nguy hiểm, Triệu Minh Lịch đi theo nhóm thám hiểm viên vũ trang đầy đủ.

Từ Vân Ni tìm cậu trở lại, họ đi qua một khu vực đã cấm cờ, đó là một mảng băng màu xanh lam dưới một mét vuông trên mặt tuyết.

Dưới đó là Bắc Băng Dương sâu hơn bốn nghìn mét.

Từ Vân Ni nhìn vào màu xanh mờ ảo đó, hơi thất thần. Triệu Minh Lịch đột ngột nắm lấy tay cô, đẩy cô một cái rồi trong chốc lát một phần trăm giây đã kéo lại.

Khoảng cách thực ra vẫn khá xa, nhưng Từ Vân Ni vẫn bị giật mình, hét lên.

“Ha ha ha ha!” Triệu Minh Lịch cười lớn, “Này, tìm chút kích thích chứ!”

Từ Vân Ni đá vào hông cậu ta một cái.

Chuyến đi Bắc Cực mà Triệu Bác Mẫn mơ ước này tổn kém không ít,

nhưng họ cũng có một trải nghiệm tuyệt vời. Trên đường đi, họ đã thấy những loài động vật hoang dã phong phú, cảnh đẹp như mơ, sự tĩnh lặng và vẻ đẹp vĩnh hằng. Từ Vân Ni đi trực thăng, chụp ảnh tập thể, tham dự buổi tiệc chào đón của thuyền trưởng, nghe các thành viên đoàn thám hiểm và các nhà sử học kể câu chuyện về trạm nghiên cứu và cuộc thám hiểm Bắc Cực của loài người trong gần năm thế kỷ qua...

Về nguy hiểm, thật ra không có gì xảy ra cả, đây là một chuyến du lịch thương mại rất an toàn, khoảnh khắc gây hồi hộp nhất là lúc Triệu Minh Lịch đẩy cô.

Trên tàu không có tín hiệu, họ đã trải qua một khoảng thời gian sống tách biệt với thế giới bên ngoài. Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn suốt ngày viết thơ trong khoang tàu, còn Triệu Minh Lịch thì không ngồi yên, đi tham quan các triển lãm trên tàu...

Chuyến đi này kéo dài hơn hai mươi ngày, hành trình rất gấp rút, chỉ chậm vài ngày nữa là không kịp nhập học đại học.

Sau khi kết thúc chuyến đi, Từ Vân Ni nhận thấy sự cải thiện lớn nhất của mình chính là kỹ năng chụp ảnh.

Cô mang về hàng trăm bức ảnh đã chọn lọc kỹ lưỡng, dự định chia sẻ với mọi người.

Nhưng thực ra, từ tháng Tám trở đi, cô và Thời Quyết không còn liên lạc thường xuyên như trước.

Thời Quyết nói với cô rằng cậu có công việc sáng tác nhạc cần làm.

Ban đầu Từ Vân Ni còn trò chuyện với cậu, nhưng sau đó thấy cậu thực sự bận rộn, cô cũng giảm dần tần suất trò chuyện.

Triệu Bác Mẫn và Lý Ân Dĩnh lái xe đưa Từ Vân Ni đến trường đại học, một chuyến đi tự lái, ngắm núi non và thẳng cánh.

Họ đã ghé thăm một số thành phố cổ, leo vài ngọn núi nổi tiếng và tham quan nhiều bảo tàng.

Cuối cùng, họ đã kịp đến trường đại học vào ngày cuối cùng của kỳ nhập học.

Từ Vân Ni đã hoàn thành thủ tục nhập học và chuyển vào ký túc xá.

Lý Ân Đình và Triệu Bác Mẫn ở lại thành phố vài ngày, cùng Từ Vân Ni tham quan sâu rộng, sau đó họ mới trở về nhà.

Lý Ân Đình nhắc nhở Từ Vân Ni rất nhiều lần rằng nếu có chuyện gì xảy ra, nhất định phải liên lạc với gia đình.

Triệu Bác Mẫn đề nghị, "Hay là chú với mẹ cháu ở lại thêm vài ngày nữa?"

"Thôi ạ, sắp khai giảng rồi." Từ Vân Ni nói, "Đừng lo, cháu sẽ thường xuyên liên lạc với mẹ và chú. Mẹ với chú cẩn thận khi về nhé."

Từ Vân Ni tiễn họ đến ga tàu điện ngầm gần nhất ở đầu đường cao tốc, sau đó cô ngồi tàu điện ngầm trở lại trung tâm thành phố.

Khi có gia đình ở bên, cô không thể tập trung, nhưng bây giờ chỉ còn lại mình cô, bước đi trong khuôn viên trường, nhìn những con đường rộng lớn, cây cỏ xanh tươi, và các sinh viên qua lại, cô mới dần cảm thấy thực tế hơn...

Cuộc sống đại học của Từ Vân Ni đã chính thức bắt đầu.

Ký túc xá của Từ Vân Ni là phòng bốn người, nhưng chỉ có ba người ở. Hai bạn cùng phòng của cô, một người tên là Đào Vũ, có vẻ ngoài mảnh khảnh, ít nói trước mặt người khác, nhưng khi quen thân thì lại nói nhiều. Người còn lại tên là Nhiếp Ân Bối, dáng người cao lớn, tóc ngắn, tính cách thẳng thắn, yêu thích manga anime, trò chơi và

nói chuyện phiếm. Cả hai đều từ thành phố khác thi đậu vào trường, giống như Từ Vân Ni.

Ngày đầu tiên nhập ký túc xá, Nhiếp Ân Bối đề nghị mọi người đi ăn cùng nhau để làm quen.

Cô dẫn đầu nhóm đi đến một quán nướng, vừa ăn vừa trò chuyện về chuyên ngành và đợt huấn luyện quân sự sắp tới.

Mọi người cũng thảo luận về cuộc sống đại học và mục tiêu tương lai.

Nhiếp Ân Bối nói, "Thật ra mình không có hứng thú với luật, mục tiêu của mình là trở thành một giáo viên, kiếm sống, tiết kiệm thời gian để tự mình chơi." Cô ấy nhìn Đào Vũ, "Còn cậu thì sao?"

Đào Vũ đang bận ăn thịt, nói, "Kiếm tiền."

"Rất ngắn gọn." Nhiếp Ân Bối lại nhìn sang Từ Vân Ni, Từ Vân Ni cắt một miếng thịt nướng dài, đẩy sang cho Đào Vũ và nói, "Có lẽ mình sẽ thi công chức."

"Đã quyết định rồi à?" Nhiếp Ân Bối nhận xét, "Đi đường gần hơn mười năm, cậu cũng thông minh như mình, nào, chúng ta cạn ly chúc mong rằng khi tốt nghiệp, chúng ta đều đạt được ước nguyện."

Tối đó, Từ Vân Ni tắm rửa xong, nằm trên giường trong ký túc xá.

Cô lấy điện thoại ra xem rồi lại đặt sang một bên.

Tiếp theo là hai tuần bị nướng bởi lửa trại của huấn luyện quân sự.

Năm nay trời không hiểu sao lại nóng, dù đã vào mùa thu, vẫn nóng đến mức khó chịu. Sau đợt huấn luyện quân sự, Từ Vân Ni bị cháy nắng đến đỏ cả người, cổ và phần dưới của cổ như hai màu da khác nhau.

Đôi khi huấn luyện viên cũng nóng không chịu nổi, cho họ đi điều hành vài vòng rồi nghỉ dưới bóng cây.

Từ Vân Ni mua vài chai nước đá về chia cho Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối, cả hai đều nhìn về một hướng. Lớp hai khoa luật bên cạnh đang ồn ào, có vẻ như một nam sinh đã lén mua đồ ăn vặt để tặng cho một nữ sinh, cô gái đó cười rạng rỡ, tay che miệng.

Trong lúc nghỉ trưa ăn cơm, họ đã thảo luận, Nhiếp Ân Bối nói cô gái mà họ thấy sáng nay là hoa khôi của khoa.

Một cô gái cầm khay cơm ngồi xuống bên cạnh, Từ Vân Ni nhìn thấy, hắng giọng.

Đào Vũ hỏi, “Ai phong cô ta?”

Nhiếp Ân Bối đáp, “Mọi người đều nói thế.”

Từ Vân Ni lại hắng giọng.

Nhiếp Ân Bối vẫn không để ý, “Nhưng mình thấy cũng bình thường, mình chẳng hứng thú với mấy người như mình tinh này, chuyện gì của lớp cũng xen vào, hôm qua còn nói chuyện với huấn luyện viên của chúng ta, chiếm luôn chỗ nghỉ ngơi thường dùng của chúng ta.”

Đào Vũ lập tức nói, “Mình đã nói hôm nay sao lại đổi chỗ nghỉ, thật buồn cười, huấn luyện viên của chúng ta tại dễ mềm quá.”

Trên đường từ nhà ăn về ký túc xá, Từ Vân Ni nói với Nhiếp Ân Bối và Đào Vũ, “Cô gái ăn cơm bên cạnh chúng ta là bạn cùng phòng với Cố Minh Thanh.”

Nhiếp Ân Bối hỏi, “Cố Minh Thanh là ai?”

Từ Vân Ni đáp, “Hoa khôi khoa, các cậu không biết tên cậu ấy à?”

Nhiếp Ân Bối không để tâm, “Mình quan tâm cậu ta tên gì làm gì, mình không có ý định quen biết cậu ta.”

Đào Vũ cũng có vẻ đồng tình.

Ban đầu, Từ Vân Ni cũng không coi chuyện này là vấn đề lớn, nhưng sau đó cô nhận ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Vì cô đã gặp Cố Minh Thanh.

Họ chính thức gặp nhau trong hoạt động tuyển dụng cho sinh viên năm nhất của Hội sinh viên trường Luật. Cả hai đều được chọn làm nhân viên của hội. Sau đó, trong cuộc bầu cử trưởng nhóm, Từ Vân Ni thua Cố Minh Thanh và thua với số phiếu cách biệt.

Từ Vân Ni ngồi bên, nhìn Cố Minh Thanh trên sân khấu phát biểu.

Phải thừa nhận rằng, Cố Minh Thanh có ngoại hình nổi bật, giọng nói rõ ràng, bài phát biểu đầy năng lượng và đam mê, thật sự rất có sức hút.

“...Cảm ơn các lãnh đạo đã tin tưởng, tôi nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, phát huy truyền thống tốt đẹp của trường Luật, đảm nhận trách nhiệm của mình, kiên định phục vụ các bạn học, thúc đẩy sự phát triển toàn diện của Hội sinh viên!”

Cố Minh Thanh xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay, khi cô ta đi qua, Từ Vân Ni chủ động chào hỏi, nhưng Cố Minh Thanh chỉ gật đầu.

Từ Vân Ni không thể không nghĩ đến chuyện họ đã nói xấu sau lưng cô trước đó, liệu bạn cùng phòng của Cố Minh Thanh có nói lại cho cô ta nghe không?

Cô không chắc, nhưng cô rõ ràng cảm nhận được sự lạnh nhạt của Cố Minh Thanh đối với mình.

Sự lạnh nhạt này càng rõ ràng hơn trong công việc sau này.

Phạm vi trách nhiệm của Từ Vân Ni là văn phòng và ký túc xá, và trưởng nhóm Cố cơ bản giao hết những việc rắc rối nhất cho cô, bao gồm tất cả các cuộc họp định kỳ, ghi chép nội dung điểm danh, sắp xếp tài liệu, báo cáo công việc, kiểm tra ký túc xá...

Khi nghe chuyện này, Nhiếp Ân Bối bất bình.

“Thôi đừng làm nữa! Mới bắt đầu đã thế này, sau này chẳng phải sẽ bị cô ta hành hạ đến chết à! Theo mình thì cậu nên tham gia câu lạc bộ với mình, tận hưởng cuộc sống đại học, Hội sinh viên có gì hay ho đâu, suốt ngày đấu đá.”

Từ Vân Ni nói, “Mình sẽ suy nghĩ.”

Rồi cô vào phòng tắm để tắm rửa.

Nhiếp Ân Bối nhìn Đào Vũ, người đang viết nhật ký.

Cô ấy hỏi, “Cậu nghĩ cậu ấy sẽ rút không?”

Đào Vũ đáp, “Chắc không.”

Nhiếp Ân Bối suy nghĩ, “Mình cũng nghĩ vậy, cậu ấy là người đã quyết tâm thi công chức ngay từ đầu, không thể thiếu tổ chức, để cậu ấy đi đấu với Cố Minh Thanh đi.”

Tuy nhiên, trái với dự đoán của Nhiếp Ân Bối, Từ Vân Ni không hề đấu với Cố Minh Thanh.

Bởi vì Từ Vân Ni đã nhanh chóng thỏa hiệp.

Cô hoàn toàn hợp tác với công việc của lãnh đạo, việc gì cần làm thì làm, thường xuyên hy sinh thời gian tự học và nghỉ ngơi để hoàn

thành những nhiệm vụ mà trưởng nhóm Cổ giao phó, hơn nữa thái độ còn rất tốt, không hề có chút bất mãn nào.

Đào Vũ cảm thán, “Từ Vân Ni, cậu đúng thật là ‘trâu ngựa trời chọn’ đấy.”

“Cũng tạm.” Từ Vân Ni không nghĩ đó là vấn đề, cô tắm xong, lau tóc, “Đúng lúc mình cần bận rộn một chút, để phân tâm.”

Nhiếp Ân Bối hỏi, “Cậu cần phân tâm vì cái gì?”

Từ Vân Ni treo khăn lên, nhìn điện thoại trên bàn, im lặng một lúc, rồi nói, “Trước đây mình có nuôi một con mèo, nó bị thương đến chỗ mình dưỡng, sau khi lành thì biến mất.”

“Hả?” Nhiếp Ân Bối không ngờ lý do này, cười hai tiếng, “Cậu bị lừa tình rồi à.”

Từ Vân Ni treo khăn lên, cười nói, “Cũng không đến nỗi, vẫn đang trong quá trình hiểu nhau thôi.”

Chú thích:

(*) NORTH 90° POLE là điểm cực Bắc của Trái Đất, nằm tại vĩ độ 90° Bắc, nơi mọi kinh tuyến hội tụ. Đây là trung tâm của Bắc Băng Dương, nơi có điều kiện khí hậu cực kỳ khắc nghiệt với băng tuyết quanh năm. Bắc Cực là một vùng quan trọng về mặt khoa học, quân sự và chiến lược, đặc biệt trong bối cảnh biến đổi khí hậu và tranh chấp quyền lợi ở khu vực Bắc Cực.

[Click để xem ảnh](#)

Hình minh họa

(**) Đảo Franz Josef Land là một quần đảo nằm ở Bắc Băng Dương, thuộc quyền quản lý của Nga. Quần đảo này nằm ở phía bắc của bán đảo Kola và biển Barents, và là một trong những khu vực xa xôi nhất trên Trái Đất.

Chương 50: Cậu hút một điều thuốc, mang theo một cây đàn

Cuộc sống tiếp tục từng ngày.

Từ Vân Ni cảm thấy ba người trong phòng ký túc xá của mình có sở thích và tính cách khác nhau rất nhiều. Cô thì đắm mình vào công việc trong Hội sinh viên, trong khi Nhiếp Ân Bối tham gia nhiều câu lạc bộ, còn Đào Vũ thì không tham gia gì ngoài việc học, thường xuyên ra ngoài trường.

Khi Từ Vân Ni nghe Nhiếp Ân Bối nói rằng cô ấy còn tham gia vào câu lạc bộ âm nhạc, cô hỏi, “Các cậu trong câu lạc bộ âm nhạc làm gì vậy?”

Nhiếp Ân Bối nói, “Cậu có hứng thú không? Chiều nay chúng mình có hoạt động, cậu đến xem thử đi.”

Chiều đó, Từ Vân Ni theo Nhiếp Ân Bối đến câu lạc bộ.

Bất ngờ, cô gặp một người quen trong phòng hoạt động.

Nhiếp Ân Bối giới thiệu cô với trưởng câu lạc bộ, một anh sinh viên năm ba tên là Lê Kiệt, học ngành Toán ứng dụng.

Từ Vân Ni nói với Lê Kiệt, “Thật trùng hợp.”

Lê Kiệt nhìn cô, “Hả?”

“Anh không nhớ tôi à?” Từ Vân Ni đùa, “Anh Lý, em từng bế anh

đó.”

Toàn bộ thành viên câu lạc bộ âm nhạc đều kinh ngạc, “Hả???”

Lê Kiệt trợn to mắt, “Em không thể nói bừa như thế chứ!”

Từ Vân Ni giúp anh nhớ lại, “Trong lần tham gia ‘Khám phá Lô Lan’, thiếu một người.”

Lê Kiệt nhìn chăm chăm vào mặt cô vài giây, rồi kêu lên, “À! Là em! Sao em lại đen thế này rồi?!”

Từ Vân Ni: “...”

Nhiếp Ân Bối quay lại nhìn Từ Vân Ni, nói, “Cậu ấy không phải lúc nào cũng có nước da này à?”

Lê Kiệt nói, “Không phải, lần trước anh đi tìm bạn chơi ở thành phố khác thì gặp em ấy, trông trắng hơn bây giờ.”

Nhiếp Ân Bối cười và giơ ngón tay cái lên, “Anh nói khéo quá, trưởng nhóm.”

Lê Kiệt hiểu ra, “À! Không, không phải, anh không có ý đó...”

Từ Vân Ni nói, “Không sao, em đen đi khá nhiều mà.”

Sau chuyển đi Bắc Cực, cộng với những tuần chơi trong nước và huấn luyện quân sự, cô thực sự đã đạt tới mức da đen nhất trong lịch sử của mình.

Nhiếp Ân Bối an ủi cô, “Che kín vào, sẽ trắng lại thôi.”

Lê Kiệt dẫn cô đi tham quan phòng hoạt động, để bù đắp cho lời nói kém duyên của mình, anh giải thích cực kỳ chi tiết.

“Mỗi tuần bên bọn anh đều có hoạt động, tổ chức nghe nhạc, huấn luyện nhạc cụ, thỉnh thoảng mời người chuyên nghiệp đến thuyết giảng. Bọn anh còn có các buổi tuyển chọn ban nhạc, nếu kỹ năng tốt, em sẽ có cơ hội biểu diễn hàng tuần...”

Từ Vân Ni đi một vòng, thấy có người đang nghe nhạc, còn vài người khác đang tập luyện.

Lê Kiệt hỏi cô, “Em có hứng thú không?”

Từ Vân Ni nói, “Em sẽ suy nghĩ.”

Nhưng cuối cùng, Từ Vân Ni vẫn không tham gia.

Chỉ riêng việc học và công việc trong Hội sinh viên đã chiếm hết thời gian của cô.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, mùa thu dần đến, nhiệt độ cũng hạ dần.

Lịch trình của ba người trong ký túc xá thường không trùng khớp, khó có thể hẹn nhau cùng ăn. Đào Vũ là người ra ngoài sớm nhất, còn Từ Vân Ni về trễ nhất.

Mỗi tối sau khi kiểm tra ký túc xá xong, cô trở về phòng, Nhiếp Ân Bối và Đào Vũ thường chọc cô, “Cán bộ Từ tan ca rồi à?”

Từ Vân Ni đáp, “Tan ca rồi.”

Chỉ khi lên giường ngủ, ba người mới có thể nói chuyện phiếm một chút.

Một tối nọ, Nhiếp Ân Bối kể rằng Lê Kiệt muốn tỏ tình với Cố Minh Thanh.

Từ Vân Ni khá ngạc nhiên, “Thật sao? Họ quen nhau à?”

Nhiếp Ân Bối nói, “Lê Kiệt gặp Cố Minh Thanh trên sân tập tháng trước, bị cậu ta làm cho kinh ngạc, đã lên kế hoạch tỏ tình suốt một tháng. Chắc chắn không có cơ hội, Cố Minh Thanh gần như viết chữ ‘dã tâm’ lên mặt rồi, làm sao để ý đến anh ta?”

Hai ngày sau, khi Từ Vân Ni đang viết biên bản cuộc họp ở văn phòng Hội sinh viên, Lê Kiệt đến, nói rằng muốn tìm Cố Minh Thanh.

Nhớ lại lời Nhiếp Ân Bối, Từ Vân Ni hiểu ngay ý định của anh, cô nói, “Trường nhóm sẽ về ngay thôi, anh đợi chút nhé?”

Lê Kiệt gật đầu, có vẻ hơi ngại, mặt đỏ lên.

Từ Vân Ni thấy thú vị, anh đã năm ba mà vẫn như vậy.

Cô thấy mềm lòng, nhìn anh cô đột nhiên nghĩ đến Tưởng Duệ, một lúc sau cô đứng dậy, “Em đi vệ sinh một lát.”

Cô đứng ở góc hành lang đợi một lúc, nhìn thấy Cố Minh Thanh vào phòng, rồi một lát sau, Lê Kiệt cúi đầu rời đi.

Từ Vân Ni quay lại văn phòng, Cố Minh Thanh đang sắp xếp đồ đạc, Từ Vân Ni ngồi xuống tiếp tục viết báo cáo.

“Cậu cố tình ra ngoài phải không?”

Từ Vân Ni ngừng viết, nhìn Cố Minh Thanh.

Cố Minh Thanh sắp xếp xong, cô ta đeo túi chéo, nói, “Lần sau đừng làm những việc thừa thãi.”

Từ Vân Ni nói, “Được.”

Sau khi viết xong báo cáo, Từ Vân Ni dọn dẹp văn phòng, rồi khóa cửa đi về.

Khi về ký túc xá, giờ nghỉ trưa vẫn chưa hết, Nhiếp Ân Bối đang chơi game, Đào Vũ đang ngủ trên giường.

Nhiếp Ân Bối không rời mắt khỏi màn hình, hỏi, “Có phải trường nhóm của chúng ta bị từ chối ở tòa nhà hành chính rồi không?”

“Hử?” Từ Vân Ni nói, “Cậu biết anh ấy đi tìm Cố Minh Thanh à?”

Nhiếp Ân Bối, “Ừ.”

Từ Vân Ni ngồi xuống bàn, nói, “Thất bại rồi.”

Nhiếp Ân Bối, “Mình đã nói là không có cơ hội, anh ta vẫn cứ muốn thử.”

Lúc đó, Đào Vũ đột nhiên mở miệng, “Có lẽ cậu ta không hiểu về Lê Kiệt.”

Từ Vân Ni ngẩng đầu, “Lê Kiệt sao?”

Đào Vũ nói, “Các cậu biết những chàng trai mà Cố Minh Thanh luôn nói chuyện chứ? Thực ra điều kiện của họ không tốt bằng Lê Kiệt.”

“Điều kiện?” Nhiếp Ân Bối nói, “Trường nhóm của chúng ta có điều kiện gì? Cao chỉ khoảng một mét bảy, gầy nhom, cảm giác không chịu nổi một cú đấm của mình.”

“Cậu đừng động tay.” Đào Vũ nói, “Bố anh ta có công ty nằm trong top mười doanh nghiệp đóng thuế của tỉnh, mẹ là thành viên trong hội đồng quản trị của trường, cú đấm của cậu sẽ gây chuyện lớn đấy.”

“...Hả?” Nhiếp Ân Bối nghe đến nỗi dừng cả game, quay đầu lại, “Thật không? Cậu biết từ đâu?”

Đào Vũ nói, “Mình nghe ở chỗ làm thêm.”

Nhiếp Ân Bối tiếp tục hỏi, “Cậu làm ở đâu?”

Đào Vũ, “LAPENA.”

Nhiếp Ân Bối nhú mày, “LA... LA cái gì?”

Đào Vũ, “LAPENA, một quán bar, ngay trên con phố trước trường chúng ta, cậu chưa tham gia hoạt động của câu lạc bộ nhiều nên không biết, Lê Kiệt thỉnh thoảng đưa người trong câu lạc bộ đến đó biểu diễn.”

Nhiếp Ân Bối thừa nhận, “Ừ, mình đến câu lạc bộ âm nhạc chủ yếu để mượn đạo cụ cho coser.”

Đào Vũ nói, “Ông chủ quán bar từng kể chuyện, nhạc cụ của câu lạc bộ âm nhạc trường ta đều do gia đình Lê Kiệt tài trợ.”

“Này!” Nhiếp Ân Bối ngạc nhiên, “Vậy trường nhóm quá khiêm tốn rồi, hoàn toàn không nhìn ra!”

Cô ấy cười thích thú, “Này, các cậu nghĩ liệu nữ thần Cỗ có hối hận khi biết chuyện này không?”

Từ Vân Ni không nói gì.

Im lặng một lúc, Đào Vũ nói, “Ai mà biết được.”

Nói chuyện thêm một lúc, Đào Vũ ngáp, lật người chuẩn bị ngủ. Cô ấy cảm thấy ánh sáng hơi chói, nhưng lười không muốn xuống giường, đang do dự thì căn phòng đột nhiên tối lại.

Từ Vân Ni đã kéo rèm cửa lại.

Đào Vũ nhắc đầu lên, nói trên giường, “Cảm ơn.”

Từ Vân Ni, “Cậu ngủ đi.”

Ban ngày, Đào Vũ thường ngủ bù vì giấc ngủ không đủ, cô ấy làm tổng cộng ba công việc: một là gia sư, hai là nhân viên bán hàng ở trung tâm thương mại, cả hai đều vào cuối tuần, còn công việc ở LAPENA là mệt nhất, cô ấy thường phải dậy sớm để dọn dẹp cho những người qua đêm hôm trước.

Nhưng cô ấy vẫn kiên trì vì ở đây trả lương cao nhất.

Đào Vũ ngủ quên một lúc lâu, cô ấy bị đánh thức bởi một cái chạm nhẹ.

“Đào Vũ, Đào Vũ...”

Cô ấy mở mắt ra, thấy Từ Vân Ni đang đứng bên giường, nói với cô ấy: “Đến giờ rồi, sắp vào lớp rồi.”

“Ừm.” Đào Vũ ngồi dậy, “Nhiếp Ân Bối đâu rồi?”

“Cậu ấy đi rồi.” Từ Vân Ni quay lại bàn lấy đồ, “À, đúng rồi, mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Đào Vũ ngáp, lau mắt, “Chuyện gì vậy?”

Từ Vân Ni: “Mình vừa nhận được thông báo, hiện có một số vị trí trống ở đây, chúng mình có thể xem trước, cậu có hứng thú không?”

Cô đưa một bảng thông tin cho Đào Vũ.

Đào Vũ cúi đầu nhìn bảng thông tin.

Cô nghĩ, Từ Vân Ni dùng từ ngữ thật cẩn thận, bảo vệ lòng tự trọng của cô, thậm chí không nói ra bốn chữ “làm thêm tiết kiệm”.

Từ Vân Ni: “Quy định là mỗi tuần làm việc không quá tám giờ, thỉnh

thoảng có thể quá giờ, nhưng tổng thể vẫn khá nhẹ nhàng.”

Chắc hẳn là được sắp xếp đặc biệt, vì thấy cô ấy hay ra ngoài quá sớm, thậm chí còn chờ Nhiếp Ân Bối đi rồi mới hỏi.

Đào Vũ quay đầu nhìn Từ Vân Ni.

Cô có lông mày dài đậm, đôi mắt to đen, khi nhìn người khác có sự tập trung đặc biệt.

Khi nhập học, ấn tượng đầu tiên của Đào Vũ về Từ Vân Ni rất đơn giản, chỉ là một cô gái tính cách ổn định. Từ Vân Ni chưa bao giờ biểu lộ cảm xúc quá mức, luôn buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, luôn để mặt mộc, lần đầu nhìn có thể không quá nổi bật, nhưng càng tiếp xúc, càng cảm nhận được những điểm tốt của cô. Sự thông minh của cô không sắc bén như Cố Minh Thanh, mà là sự kiên định bền bỉ, như dòng nước chảy dài.

Dần dần, Đào Vũ thích đi cùng với cô, thỉnh thoảng còn tâm sự, thậm chí đã từng phàn nàn về tiếng chơi game của Nhiếp Ân Bối quá ồn, hoàn toàn không lo Từ Vân Ni sẽ truyền đạt lại.

Đào Vũ trả lại bảng thông tin, nói: “Không sao, công việc bên ngoài của mình không mệt.”

“Được.” Từ Vân Ni nhận lại bảng, “Nếu cậu cần gì thì nói với mình.”

Cô quay về bàn, thu dọn sách vở, chuẩn bị đi học.

“Từ Vân Ni.” Đào Vũ gọi cô.

Từ Vân Ni: “Hả?”

Đào Vũ nhìn cô, nghiêm túc nói: “Mình luôn có kế hoạch không kết hôn, không sinh con, không yêu đương, nhưng nếu cậu là đàn ông, mình nhất định sẽ theo đuổi cậu.”

Từ Vân Ni nghe xong, dờ khóc dờ cười: "Cậu mau xuống giường đi, không đi sẽ muộn đấy."

Đào Vũ leo xuống giường, cùng Từ Vân Ni đến giảng đường, trên đường đi cô còn nói: "Mình tỏ tình mà cậu không đáp lại à?"

Từ Vân Ni nói: "Cảm ơn, nhưng cậu không phải kiểu mình thích."

Đào Vũ lè lưỡi: "Cậu thích kiểu gì? Lão cán bộ với lão cán bộ à?"

Ngày trước, Từ Vân Ni cũng từng nghĩ như vậy.

"Định kiến không nên có." Cô nói, "Mình thích những người đẹp kiêu sa, không chịu gò bó."

Đào Vũ: "Chà, còn phải là người đẹp, cậu không định giống Nhiếp Ân Bối ôm gối ôm 2D mà ngủ chứ?"

Từ Vân Ni im lặng vài giây, rồi cười nhẹ: "Có khi mình thật sự sẽ rơi vào cảnh đó."

Đào Vũ: "Ha ha ha!"

Thời gian trôi qua, mùa thu ngày càng đậm, cây cối trong khuôn viên vốn đã không nhiều, giờ càng héo úa hơn.

Đào Vũ vẫn tiếp tục công việc của mình, mỗi tuần bốn ngày đi LAPENA.

Hôm đó, cô ấy dậy rất sớm.

Khi ra khỏi cửa, hai cô bạn cùng phòng vẫn còn đang trong giấc ngủ.

Hôm nay thời tiết không tốt, sáng sớm có sương mù dày đặc và hơi

sương.

Giờ đây, nhiệt độ sáng tối đã rất lạnh.

Đào Vũ ngáp, kéo cao cổ áo, bước ra cổng trường, đi dọc theo con phố.

Khi cô ấy băng qua đường, rẽ vào một con ngõ nhỏ, thấy hai người ở phía xa.

Một trong hai là nhân viên của quán bar, cũng là cháu gái của ông chủ, mọi người trong quán gọi cô là Vi Vi.

Cô ta đang khoanh tay, nói chuyện với một người khác.

Người đó tựa vào tường bên cạnh.

Là người uống say cả đêm qua, giờ mới tỉnh rượu?

Đào Vũ đi đến gần, cảm thấy sương mù làm tăng thêm sự bí ẩn, bóng đen ấy như có lực hút kỳ lạ.

Cô ấy dần nghe được đoạn đối thoại...

"...Tôi không mang chìa khóa, lát nữa có người quản lý đến mở cửa, tôi về lấy đồ."

"Ông chủ của các cô có ở đây không?"

"Bây giờ chắc chắn không, nhưng cũng có thể đến, cậu có việc gì à?"

"Không có gì, hỏi về việc thuê căn hộ trên lầu."

"Cậu đừng đợi ở đây, cậu tôi không chắc sẽ đến, mà quán cũng không mở cửa ban ngày."

So với giọng nói của người kia, giọng của Vi Vi như tiếng chợ bán cá.

Đào Vũ đến gần, Vi Vi nhận ra cô ấy, chào hỏi: “Đến rồi à.”

Đào Vũ: “Chào chị Vi Vi.”

Họ chào nhau, Đào Vũ đứng sang một bên. Tính cách Vi Vi rất thoải mái, nhưng Đào Vũ và cô ta không quen thân, trong thế giới đèn hoa rực rỡ của LAPENA, Đào Vũ chỉ là một người dọn dẹp không nổi bật.

Ánh mắt Đào Vũ lướt qua người bên cạnh.

Cậu mặc một bộ đồ đen, một tay hút túi, tay kia kẹp điều thuốc, dáng vẻ rất thoải mái, tựa lưng vào hàng rào ven đường.

Cậu hỏi Vi Vi: “Lát nữa tôi có thể vào không?”

“Đã nói rồi, ban ngày không mở cửa, chị Triệu rất nghiêm, sẽ không cho cậu vào đâu.”

“Ông chủ không phải cậu cô à? Nói giúp tôi một tiếng.”

“Ha ha, muốn đi cửa sau à? Thêm WeChat của tôi đi, cậu đến muộn chút, cậu tôi có thể sẽ giảm giá cho cậu, thật ra, trai đẹp trong quán chúng tôi không đẹp bằng cậu.”

“Thật không?”

“Đùa thôi.”

Người kia cười.

Vi Vi rời ánh mắt khỏi nụ cười của cậu, lại nói: “Chỉ đùa thôi mà.”

Điều thuốc lại được đưa lên miệng, giọng nói nhẹ nhàng: “Cho tôi vào nghỉ chút, tôi vừa đến đây, không có chỗ nào để đi.”

Vi Vi khoanh tay, nói: “Được, để lát nữa tôi hỏi chị Triệu xem sao.”

Ấn tượng đầu tiên của Đào Vũ về người đó là từ nhiều yếu tố hợp thành- sương mù dày đặc, khói thuốc vẩn vương, bóng dáng sắc sảo, giọng nói nhẹ nhàng... và mùi sương mù, bụi bặm, khói xe hòa quyện.

Toàn thân cậu đều là màu đen, chỉ có làn da lộ ra là trắng đến lạnh lẽo.

Dưới chân cậu đặt một túi hành lý màu đen, bên cạnh là một cây đàn.

Chương 51: Đừng nhìn nữa, có bạn gái rồi

Cuối cùng, như mong muốn, người đó đã thành công vào trong quán.

Thực ra cũng không có trở ngại gì lớn, sau khi chị Triệu, quản lý của quán, đến, Vi Vi nói: “Cậu ấy đến tìm cậu, hỏi về chuyện thuê căn hộ trên lầu. Sáng nay cậu có đến không?”

“Có thể lát nữa anh ấy sẽ ghé qua.” Chị Triệu liếc nhìn Thời Quyết một vòng rồi nói, “Cậu vào trong ngồi chờ một lát nhé.”

Chị Triệu bình thường rất nghiêm khắc, ngay cả cốc chén đặt lệch cũng sẽ bị chị ấy phê bình, ngoài giờ làm việc thì chẳng ai được vào quán.

Đào Vũ nghĩ, đẹp trai đúng là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Họ vào trong quán, Đào Vũ lập tức đi làm việc, còn chị Triệu vào phòng lấy đồ.

Vi Vi dẫn người đó chọn một chiếc ghế sofa ở góc ngồi xuống, rồi ngồi dựa vào cạnh ghế, bắt chuyện với cậu ta.

“Cậu đến từ đâu vậy?”

Thời Quyết nhìn vào điện thoại, hình như đang tra cứu gì đó, rồi đáp tên một thành phố.

Vi Vi hỏi: “Đến đây làm gì?”

Cậu đáp: “Người đẹp, cho tôi xin chút nước nhé.”

Vi Vi cười khế: “Cậu gọi ai là người đẹp vậy? Tôi không phải là người đẹp đâu nhé.”

Cậu ngược mắt nhìn cô ta: “Vậy chị muốn tôi gọi chị là gì?”

Quán bar ban ngày không bật đèn, bên trong hơi tối, cậu ngồi đó vắt chân, gương mặt hiện lên vẻ trắng trẻo mờ mờ ảo ảo. Ánh sáng nhẹ nhàng phản chiếu trên đôi khuyên tai đơn giản của cậu, tạo nên một vẻ đẹp kỳ lạ.

Vi Vi khế ngăn người, sau đó có chút ngượng ngùng: “Ai bảo cậu gọi đâu, chỉ là đừng gọi bừa thôi...”

“Được thôi.” Cậu nói tiếp, “Có nước không?”

Vi Vi bĩu môi, cuối cùng vẫn đi lấy nước cho cậu.

Đào Vũ đứng làm việc sau quầy, cảm thấy cậu này dù nói gì cũng có đáp lại, nhưng những lời đó như cánh bèo trôi nổi trên mặt nước, không đọng lại chút gì. Chỉ có giọng nói nhẹ nhàng, từ ngữ rõ ràng của cậu ấy là rất êm tai, khách quan mà nói là cực kỳ dễ nghe.

Một lát sau, cửa lại mở ra.

Một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi bước vào, đeo kính, mặc áo sơ mi và quần rộng, thân hình trung bình, hơi phát tướng, dưới lớp áo lờ mờ thấy dáng bụng.

Tóc anh ta có chút rối, mặt mày mệt mỏi, ngáp dài định đi vào bên trong.

Đây là La Khắc, ông chủ của LAPENA.

Đào Vũ chào anh ta, La Khắc ậm ừ vài tiếng, mắt ngái ngủ định đi vào trong.

“Cậu!”

La Khắc quay đầu lại, giơ tay chào, rồi dừng bước.

Anh ta mới nhận ra trong quán có một người lạ.

Người đó đứng dậy, tiến lại gần.

Đào Vũ cảm thấy khi người đó tiến đến, ông chủ La Khắc dường như tỉnh táo hẳn, dáng đứng cũng thẳng hơn một chút.

Cậu đi tới trước mặt La Khắc.

La Khắc hỏi: “Cậu là...”

Cậu đáp: “Ông chủ, làm phiền anh vài phút, tôi muốn hỏi một chuyện.”

Vi Vi cũng đi theo.

La Khắc hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Vi Vi nhanh miệng đáp: “Cậu ấy muốn thuê nhà!”

La Khắc: “...Thuê nhà?”

“Là thế này.” Thời Quyết giải thích, “Tôi từ thành phố khác đến, muốn thuê căn hộ trên lâu, tôi đã liên hệ với môi giới nhà đất, họ nói đã cho thuê hết rồi, chỉ còn vài căn thuộc về quán bar bên dưới.”

La Khắc nói: “Đúng vậy, là của chúng tôi.”

Cậu hỏi: “Bây giờ nhà đó đang sử dụng hết rồi sao? Có thể cho thuê

không?”

La Khắc đáp: “Chúng tôi không cho thuê, đó là kho của chúng tôi.”

Vi Vi nói: “Cậu, cũng không phải là tất cả đều chứa đồ mà.”

“Chậc.” La Khắc liếc nhìn cô ta, “Đã bao lâu rồi cháu chưa lên đó.”

Vi Vi làm mặt quỷ: “Ồ...”

“Thôi được.” Thời Quyết nói, “VẬY xin lỗi đã làm phiền.” Cậu cũng không ép buộc, nói xong liền quay lại chỗ sofa, lấy đồ định rời đi.

Ánh mắt của La Khắc vẫn dõi theo cậu, khi thấy cậu đeo cây đàn lên vai, mắt anh ta hơi nheo lại.

Anh ta nhìn kỹ một chút, đột nhiên nói: “Ê, cậu kia, đợi chút.”

Cậu quay lại, La Khắc ra hiệu.

“Cậu cũng chơi đàn à?”

“Ừ.”

La Khắc nhìn dáng cây đàn, hỏi: “Chơi đàn cổ điển à?”

Sâu trong quán bar, trên sân khấu có trống và giá nhạc, xung quanh còn có nhiều thiết bị khác.

Đào Vũ cảm thấy cậu ta chắc cũng nhận ra đây là một quán bar có biểu diễn live, cậu ta mỉm cười nói: “Đàn cổ điển, dân ca, guitar bass keyboard, đều chơi được.”

“Ồ, thật sao?” La Khắc cũng cười, “Cậu từ đâu đến đây? Đến đây làm gì? Không vội thì ngồi xuống nói chuyện chút.”

La Khắc kéo ghế ở quầy bar ra, Thời Quyết tiến lại ngồi xuống.

Vi Vi cũng ngồi cạnh La Khắc.

Họ trò chuyện trong quán bar trống trải.

“Cậu muốn thuê căn hộ trên lầu làm gì? Định thuê bao lâu?”

“Nơi này tiện lợi hơn một chút, tôi không ở đây lâu dài, nhưng có lẽ mỗi tháng sẽ đến, nên muốn tìm một chỗ ổn định.” Cậu ngồi trên ghế, tựa vào quầy bar, “Hút thuốc được chứ?”

“Cậu hút đi, tôi có thuốc đây, dùng không?”

“Không cần.”

Thời Quyết châm một điếu thuốc, rồi chỉ về phía sau, hỏi: “Quán này có biểu diễn à?”

La Khắc: “Có chứ, cậu chơi đàn thế nào?”

Thời Quyết cười, cậu căn điếu thuốc, rồi lấy cây guitar ra, nói: “Giao lưu chút.”

Sau đó, cậu vừa hút thuốc vừa chơi một bản nhạc.

Những nốt nhạc đẹp dễ tuôn ra, âm thanh không trong trẻo sáng sủa như guitar thường nghe trong quán, mà là một âm thanh êm dịu đầy đặn, tinh tế sâu lắng.

Vi Vi dựa vào quầy bar, khẽ nói: “...Chơi điêu luyện thật.”

La Khắc nghe, cũng châm một điếu thuốc.

Đào Vũ mắt thấy có việc, liền đưa tới một cái gạt tàn, nhưng ông chủ La Khắc chẳng để ý, chỉ chăm chú nhìn đôi tay đang lướt trên

dây đàn kia.

Thực ra, Thời Quyết không phải người chơi guitar cổ điển giỏi nhất mà La Khắc từng gặp, nhưng cậu ấy chơi rất có hồn, chín chắn điêu luyện, có phong cách riêng, có thể thể hiện cấu trúc nghiêm ngặt và phức tạp của guitar cổ điển một cách cực kỳ có chiều sâu.

Một người đạt đến trình độ chuyên nghiệp.

Lại còn đẹp trai thế này.

Cậu chơi xong một bản, rồi đưa đàn cho La Khắc.

“Ôi... thôi đi.” La Khắc cười nói, “Tôi không chơi đâu.”

Cậu đặt cây đàn sang một bên.

La Khắc nghĩ ngợi một chút rồi hỏi: “Cậu tên gì?”

Cậu đáp: “Tôi là Thời Quyết.”

“À, cậu đến đây làm việc à? Có hứng thú biểu diễn vài buổi không? Cậu hát thế nào?”

“Biểu diễn thì được, nhưng tôi không hát. Tôi có thể giúp ông mở màn, làm nhạc đệm cũng được.”

“Giá cả thế nào?”

“Chuyện đó dễ thôi.” Thời Quyết hút hết điếu thuốc, dập tắt trong gạt tàn, “Nhưng ông chủ, anh phải nhường cho tôi một căn phòng đấy.”

Họ lại trò chuyện thêm một lúc, cuối cùng đạt được thỏa thuận.

La Khắc cho cậu thuê một căn hộ một phòng, giá tám trăm một

tháng, đổi lại cậu phải đảm bảo thời gian biểu diễn ở quán ít nhất bảy tiếng mỗi tháng.

Thời Quyết cảm thấy mình bị thiệt.

Nhưng cậu cũng không bận tâm.

La Khắc gọi điện kêu một nhân viên nam đến, gọi là Tiểu Dương, cũng là nhân viên của quán. Vi Vi dẫn Tiểu Dương, Đào Vũ, và Thời Quyết cùng đi tới tòa chung cư phía sau.

Tòa chung cư khá cũ, có vẻ như ban quản lý cũng không quan tâm lắm, bụi bẩn hiện rõ khắp nơi.

Họ lên tầng bảy, đến căn phòng cuối cùng.

Vi Vi mở cửa.

Căn hộ rất nhỏ, chỉ khoảng ba mươi mét vuông. Bên trái khi bước vào là bếp, căn hộ không có ga nên chỉ có thể sử dụng bếp từ, còn bên phải là phòng tắm. Trong phòng có một chiếc giường và một cái bàn, không có cả tủ quần áo, thiết bị điện chỉ có một chiếc tủ lạnh nhỏ, một máy điều hòa và một máy giặt lồng ngang.

Trong phòng chất đầy hàng hóa, Vi Vi bảo Tiểu Dương chuyển sang căn phòng khác, sau đó Đào Vũ bắt đầu dọn dẹp.

Thời Quyết bước vào phòng, đặt túi và cây đàn xuống.

Vi Vi hướng dẫn cậu cách sử dụng các thiết bị điện, rồi đưa chìa khóa cho cậu.

“Cậu nghỉ ngơi một chút đi, chiều nay tôi sẽ mang hợp đồng cho cậu.”

Thời Quyết nhận lấy chìa khóa: “Cảm ơn.”

Vi Vi nói thêm vài câu rồi rời đi.

Đào Vũ dọn dẹp xong cũng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Thời Quyết.

Phòng tuy nhỏ nhưng có một ban công nhỏ, xung quanh đều là cửa sổ, tầm nhìn rất thoáng.

Cậu bước đến bên cửa sổ, mở một cánh ra, gió buổi sáng thổi vào, mang theo cảm giác ẩm ướt và hơi thở của bụi đất.

Căn hộ này thực ra khá cũ, điều kiện không mấy tốt, nhưng vị trí thì rất tiện lợi. Tòa nhà nằm ngay mặt đường, đối diện là khuôn viên trường đại học, chỉ cách vài trăm mét. Khi mặt trời dần lên cao, sương mù tan biến, tầm nhìn trở nên trong trẻo, rộng mở.

Cậu đứng đó một lúc, rồi ngồi xuống giường, nằm ngửa trên đệm.

Trong phòng còn thiếu nhiều đồ, và cũng khá bẩn, nhưng hiện tại cậu quá mệt, chẳng muốn động tay làm gì.

Trong đầu cậu lướt qua danh sách những thứ cần mua, rồi lại kiểm tra lần nữa các việc đã sắp xếp trước đây: công việc hoàn thiện cho chương trình “Vũ Diệu Thanh Xuân”; chỉnh sửa hai bài hát của Lâm Nghiên; vụ kiện đòi bồi thường của công ty; sắp xếp các khóa học của SD; xin nghỉ dài hạn ở Hoa Đô; thuê người giúp việc tạm thời cho Ngô Nguyệt Kỳ...

Ở đây khoảng một tuần có lẽ không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Thời Quyết ngáp một cái, đầu óc mơ màng nhớ lại khung cảnh trường đại học chìm trong màn sương sáng nay, cậu nhắm mắt lại, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận chiều, cậu bị đánh thức bởi tiếng còi xe ngoài cửa sổ.

Thời Quyết mở mắt, ngồi dậy, cảm thấy đau âm ỉ bên trong đầu gối. Cậu nhấc chân lên, duỗi thẳng rồi thu lại.

Chấn thương gãy xương đã gần như hồi phục, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn đau.

Thời Quyết ngồi dậy một lúc, sau đó vào phòng tắm rửa mặt, rồi ra ngoài.

Cậu tìm kiếm trung tâm mua sắm gần đó, trước tiên đi ăn, sau đó mua một số đồ dùng cơ bản, rồi về cửa hàng tiện lợi gần căn hộ để mua một thùng nước uống mang lên phòng.

Loay hoay một hồi, trời đã tối.

Thời Quyết trở lại quán bar.

LAPENA mở cửa từ bốn giờ chiều, hoạt động đến tận bốn giờ sáng, bây giờ là lúc không quá đông cũng không quá vắng, sân khấu biểu diễn vẫn đang trống.

Thời Quyết tìm chị Triệu để ký hợp đồng thuê nhà, rồi thỏa thuận thời gian biểu diễn.

“Bắt đầu từ ngày mai đi, biểu diễn sớm hoặc muộn cũng được.” Thời Quyết nói, “Bốn giờ chiều hoặc khoảng hai, ba giờ sáng.”

Vi Vi bên cạnh nói: “Giờ vàng là từ tám đến mười hai giờ đêm, diễn sau nửa đêm cũng được, nhưng bốn giờ thì gần như chẳng có ai.”

Thời Quyết gấp hợp đồng thuê nhà lại, đáp: “Không có ai thì cô nghe cũng được mà.”

Vi Vi trừng mắt nhìn: "Ai thèm nghe, đừng có đùa nữa, dính nhóp quá rồi đấy."

Cậu cười: "Xin lỗi nhé." rồi cậu nhét hợp đồng vào túi, quay sang nói với chị Triệu, "Tôi đi trước đây, lát nữa quay lại."

Chị Triệu gật đầu.

Thời Quyết rời khỏi quán.

Vi Vi tiếp tục làm việc của mình, nhưng rồi lại vô tình liếc nhìn theo.

Chị Triệu vừa kiểm tra sổ sách vừa nói: "Đừng nhìn nữa, có bạn gái rồi."

Vi Vi quay đầu: "Có à? Nhìn rất thoáng mà."

Chị Triệu khẳng định: "Có đấy."

Vi Vi chống cằm lên quầy, trượt qua: "Chị biết thế nào?"

Chị Triệu đáp: "Nói chuyện rồi mà, cậu ta đến đây để ở gần trường đại học, bạn gái cậu ấy học ở trường đối diện."

"À, ra vậy, không lạ gì cậu ấy thuê chỗ đó." Vi Vi suy nghĩ một chút, rồi đảo mắt, "Chán thật..."

Thời Quyết trở lại căn hộ, nghỉ ngơi một lúc, rồi bắt đầu sắp xếp những thứ mới mua.

Lúc này, Từ Vân Ni và Đào Vũ đang ăn ở nhà ăn.

"Quán của bên bọn mình có lẽ sắp nổi tiếng rồi." Đào Vũ nói.

Từ Vân Ni đáp: "Cậu đã nói câu này bốn lần rồi."

“Thật đấy.” Đào Vũ nói, “Có một tay chơi trụ cột vừa đến, không phải đùa đâu.”

“Ừ.”

Từ Vân Ni không chú ý lắm, vừa ăn vừa trả lời tin nhắn trên điện thoại.

Một phòng ký túc xá vừa cãi nhau, một người nói người kia lấy trộm đồ trang điểm của cô ấy và muốn báo cảnh sát. Từ Vân Ni cố gắng thuyết phục không báo cảnh sát, nhưng người kia lại muốn chuyển phòng. Giáo viên hướng dẫn hôm nay lại nghỉ, nên việc này đổ lên đầu Từ Vân Ni, hai bên đều cãi nhau kịch liệt, tin nhắn liên tục bắn tới.

Đào Vũ nói: “Ngày nào đó nếu cậu ấy biểu diễn, tôi sẽ dẫn cậu và Niết Ân Bối đến xem.” Cô ấy vẫy tay, “Tôi không phải kiểu người bị cuốn hút bởi ngoại hình, nhưng cậu ấy trông thật sự giống nhân vật anime trên gối của Niết Ân Bối.”

“Ừ.”

Từ Vân Ni nhìn chăm chăm vào màn hình, nói: “Đào Vũ à...”

“Gì cơ?”

“Chúng ta hãy chăm chỉ học tập, đừng để bị cuốn hút.”

“Nhìn một chút cũng gọi là bị cuốn hút à? Cậu còn nói thích mấy cô gái xinh đẹp nữa kìa.” Đào Vũ phản đối, “Tên cậu ấy cũng khá đặc biệt, gọi là... gì nhỉ? Thị Giác? Hay Thời Quyết?”

Không kịp suy nghĩ thêm, chỉ nghe đến cái tên, tay của Từ Vân Ni đang gõ bàn phím bỗng khựng lại.

Nhà ăn ồn ào, điện thoại càng ồn ào hơn, Từ Vân Ni vốn đã đau

đầu, sau cú giật mình theo phản xạ, đầu cô như muốn nổ tung, da gà nổi lên.

Từ Vân Ni ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Đào Vũ, hỏi: “Cậu nói gì? Tên gì cơ?”

Đào Vũ đáp: “Thời Quyết? Không biết là chữ nào, nhưng phát âm là vậy, sao thế?”

Từ Vân Ni trong giây lát đầu óc trở nên trống rỗng, sau đó ngay lập tức quay lại trang chủ WeChat để kiểm tra...

Có phải cô đã bỏ lỡ điều gì không?

Ảnh đại diện của Thời Quyết đã bị kéo xuống rất xa rồi (*).

Đã hơn nửa tháng kể từ lần liên lạc cuối cùng.

Lúc đó cô đã hỏi thăm cậu về tình hình, cậu nói việc soạn nhạc sắp hoàn thành, sắp tới sẽ phải xử lý công việc ở SD, cô đáp lại bằng một lời đồng ý, và từ đó không có liên hệ gì thêm.

... Đào Vũ đã nói gì sáng nay? Rằng quán của họ có người mới đến, cậu ấy còn nói gì nữa?

Suy nghĩ của Từ Vân Ni chưa bao giờ nhanh đến vậy, trong thời gian ngắn nhất, cô đã nắm bắt được thông tin quan trọng nhất.

“Cậu nói người đó thuê căn hộ phía trên quán bar của các cậu? Chính xác là ở đâu?”

Chú thích:

(*) Trong ứng dụng nhắn tin, ở đây có thể là Wechat, danh sách các cuộc trò chuyện được sắp xếp theo thứ tự thời gian, từ gần nhất đến xa nhất, có nghĩa là ảnh đại diện của Thời Quyết đã bị đẩy

xuống rất xa trong danh sách tin nhắn, cho thấy Từ Vân Ni và Thời Quyết đã không liên lạc trong một thời gian dài.

Chương 52: Tôi thấy cậu cũng không mong chờ gì lắm đâu

Đang ăn dở bữa, Từ Vân Ni không muốn ăn nữa.

Sau khi hỏi rõ địa điểm, cô nhắn tin cho hai bạn cùng phòng đang cãi nhau rằng tình hình đã được ghi nhận và sẽ thông báo sau khi tìm hiểu vị trí trống ở các phòng khác.

Sau đó, cô cất điện thoại và hít một hơi sâu.

Đào Vũ thấy lạ, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Từ Vân Ni đáp: “Không có gì, mình đi xử lý chút việc, cậu cứ ăn đi.”

Đào Vũ tưởng cô bận việc hội sinh viên, nên chỉ ừ một tiếng rồi tiếp tục ăn.

Từ Vân Ni rời khỏi nhà ăn, cô bước đi trên con đường mùa thu, hướng về cổng trường. Bước chân cô ngày càng nhanh, cuối cùng thậm chí còn chạy nhỏ.

Không khí bên ngoài dường như cũng thể hiện tâm trạng của cô, cảm giác như cây cối hai bên đường đang bị gió thổi lay động. Nhưng thực tế, tối nay hoàn toàn không có gió... Tất cả cơn gió đều thổi trong lòng cô.

Trong suốt bốn tháng qua, Từ Vân Ni luôn cố gắng không phân tâm, nhưng bây giờ cô cảm thấy mình cuối cùng cũng có thể nghĩ về điều đó.

Cậu đã giữ lời. Mặc dù hơi chậm một chút, nhưng cuối cùng cũng đến như đã nói.

...Thật ra, cũng không chậm lắm. Cô tự trấn an, sau khi làm phẫu thuật, có lẽ cần đến nửa năm để hồi phục.

Cậu còn thuê phòng... Tại sao lại phải thuê phòng? Thuê trong bao lâu? Có ở đây lâu dài không? Còn việc học lại thì sao? Mẹ cậu thì sao? Cậu lạc bộ nhảy thì sao?

Trước đây, cô không nghĩ nhiều đến như vậy, nhưng bây giờ, mọi thứ đột nhiên xuất hiện trong đầu, khiến cô suy nghĩ quá nhiều mà không có câu trả lời.

Vì khoảng cách gần, chỉ trong chốc lát, Từ Vân Ni đã đến dưới tòa chung cư.

Lúc này, quán bar đang trong giờ cao điểm.

Từ Vân Ni đã biết đến quán LAPENA từ trước, vì Đào Vũ làm việc ở đó, và vì công việc của cô ở hội sinh viên thường phải kiểm tra phòng, nhiều người về muộn cũng vì đến đây chơi.

Cô bước vào quán.

Quán bar có không gian rộng lớn, mang phong cách công nghiệp, ánh sáng chủ đạo là màu xanh lam, tạo cảm giác như đang ở dưới đáy biển. Trên sân khấu, một ban nhạc đang biểu diễn, Từ Vân Ni nhìn thoáng qua, nhận ra đó là Lê Kiệt và nhóm của anh ấy.

Lê Kiệt đánh trống, còn ba người kia chơi guitar, keyboard, và một người nữa đang điều khiển máy tính, tất cả đều rất tập trung.

Tuy nhiên, màn biểu diễn của họ không giống với những ban nhạc trong quán bar mà Từ Vân Ni từng hình dung. Không ai hát, chỉ có

tiếng nhạc cụ và âm thanh điện tử, không có giai điệu rõ ràng, rời rạc và kỳ lạ, thời lượng cũng rất dài.

Giữa những âm thanh khó hiểu đó, Từ Vân Ni nhìn quanh quán bar hai lần, nhưng không thấy Thời Quyết, nên cô rời đi.

Cô tiến vào tòa chung cư phía sau quán, đi thang máy lên tầng bảy.

Tòa nhà này đã khá cũ, thang máy rung lắc mạnh khi dừng, đèn hành lang cũng không sáng. Mỗi tầng có khoảng bảy, tám căn hộ, trước cửa mỗi căn đều có đồ đạc chất đống, trông rất bừa bộn.

Từ Vân Ni đến trước căn phòng ở phía đông mà Đào Vũ đã nói. Cánh cửa sắt màu đen, trên đó dán nhiều miếng sticker nhỏ.

Cô vẫn còn chút do dự, nhìn quanh, rồi đột nhiên phát hiện trên giá giày trước cửa có một đôi giày vải Converse.

Dưới ánh đèn mờ, dây giày buông lỏng, những sợi dây màu trắng rũ mềm mại trên mặt giày xanh đậm.

Từ Vân Ni chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày mình lại đứng ngẩn ngơ trước một đôi giày lâu đến vậy.

Cô hít một hơi sâu và gõ cửa.

Từ bên trong, cô nghe thấy tiếng bước chân đến gần, sau đó cánh cửa mở ra.

Thời Quyết đang dọn dẹp phòng, tưởng rằng người của quán bar đến nói chuyện, nên không hỏi là ai mà cứ thế mở cửa.

Rồi cậu đứng sững lại.

Từ Vân Ni nhìn Thời Quyết, cậu mặc áo sơ mi xanh nhạt và quần đen, cúc áo vẫn không cài đến cùng, tay áo xắn đến khuỷu tay, cổ

áo để hở.

Cô không kịp so sánh xem cậu đã thay đổi thế nào so với lần cuối gặp, cũng không kịp ngấm nhìn biểu cảm ngạc nhiên đến sững sờ của cậu.

Khoảnh khắc Thời Quyết xuất hiện trong tầm mắt, một cảm giác tràn ngập trong tâm hồn Từ Vân Ni, và trong đầu cô bật ra một câu để lý giải cho cảm giác đó. Đó là câu cô từng thấy khi chơi trên không gian mạng hồi cấp hai: “Có ba thứ con người không thể che giấu được, đó là ho, nghèo đói, và tình yêu.”

Nhận thức này khiến Từ Vân Ni thoáng chút choáng váng.

Trái tim vốn không thể bình tĩnh lại từ khi nghe thấy tên của cậu, giờ đây kỳ diệu thay lại trở nên yên tĩnh. Từ Vân Ni cảm thấy mình như ngửi thấy một mùi hương, không phải từ cậu, mà là một mùi hương tự động hình thành trong đầu cô. Chỉ khi cậu xuất hiện, cô mới ngửi thấy mùi hương này. Cô thật sự muốn ôm cậu, nhưng cô đã kìm lại.

Từ Vân Ni cảm thấy sau thời gian dài không gặp, không nên vội vàng như vậy. Bây giờ cậu còn có vẻ hơi bị sốc nữa.

“Không phải...” Thời Quyết mở miệng, cậu nhìn qua bên trái rồi lại nhìn qua bên phải. Mặc dù Thời Quyết thường nói rằng Từ Vân Ni hay xuất hiện một cách bất ngờ, nhưng những lần trước cậu vẫn có thể hiểu được, vẫn có dấu hiệu để nhận ra. Còn lần này thực sự có chút đáng sợ.

Một thành phố xa lạ, tòa nhà chung cư cũ kỹ, hành lang yên tĩnh, và một cô gái đột ngột xuất hiện.

Cô nói: “Lớp trưởng, cậu đến mà không báo một tiếng à?”

“Không phải, chờ chút.” Thời Quyết giơ tay lên, còn né người ra sau một chút, giữ khoảng cách với cô.

Ba giây sau, cậu đột ngột hỏi: "Cậu... cậu là người đúng không?"

?

Một câu hỏi không ngờ đến.

Từ Vân Ni đáp: "Bốn tháng không gặp, gặp lại mà cậu hỏi mình có phải là người không?"

Thời Quyết vẫn nhìn chăm chăm cô: "Sao cậu lại ở đây?"

Từ Vân Ni nghiêng đầu một chút, nói: "Cậu đã bước vào phạm vi của mình rồi, không biết à? Mọi việc xảy ra ở khu vực này đều không thể thoát khỏi tầm giám sát của mình."

Rõ ràng, cậu vẫn không tin, cơ thể lớn của cậu vẫn giữ nguyên tư thế lùi về sau.

...Cậu thật đáng yêu, Từ Vân Ni nghĩ.

Một lúc sau, cô cuối cùng cũng nói: "Bạn cùng lớp của mình làm việc ở quán bar dưới tầng. Hôm nay cậu nói có một chàng trai đến quán, rất đẹp trai, chơi đàn rất hay. Nghe mô tả của cậu mình đã có chút dự cảm, hỏi kỹ thì đúng là cậu."

Thời Quyết hơi nheo mắt lại.

Từ Vân Ni tiếp tục: "Lớp trưởng, chúng mình hình như có thần giao cách cảm với nhau đấy."

Thời Quyết cử động, cậu nhìn cô một lúc lâu, dần dần bình tĩnh lại.

Từ Vân Ni nhìn vào bên trong phòng, hỏi: "Có tiện vào trong không?"

Cậu cũng nhìn lại căn phòng, sau đó né người: “Hơi bừa bộn một chút.”

Từ Vân Ni lại hỏi: “Có cần đổi dép không?”

Thời Quyết: “Không cần.”

Từ Vân Ni bước vào phòng, quả nhiên rất lộn xộn. Có lẽ cậu đang dọn dẹp, một cây lau nhà mới mua dựng bên cạnh bàn, còn có mấy túi chất đầy bên tường, trong đó có giấy vệ sinh, đồ dùng vệ sinh, đồ tắm rửa, khăn tắm, dép và một số thứ lặt vặt khác. Trên bàn cũng bày đầy đồ, như một cái nồi nhỏ, và mấy bộ bát đĩa, cốc đơn giản.

Đầu giường có một cái chăn mới, vẫn còn được bọc trong túi chân không trong suốt, chưa mở ra. Trong phòng có nhiều đồ mới mua, nhưng bộ chăn ga màu xám đậm đặt trên chăn thì có lẽ là đồ cậu mang từ nhà.

Trên giường còn rất nhiều quần áo, từ áo đến quần đều có.

Khi những bộ quần áo được mặc trên người cậu, không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng khi bày ra như vậy, thật sự trông rất rộng. Giường đơn chỉ rộng 1,2 mét, nhưng quần áo xếp chồng lên nhau gần như phủ kín cả giường.

“Cậu định giặt quần áo sao?” Từ Vân Ni nhìn đống quần áo trên giường, hỏi.

“Không, quần áo đều sạch.” Cậu đáp.

“Vậy sao cậu lấy hết ra như thế...?”

“Đang chọn.”

Từ Vân Ni dừng lại, ngược lên nhìn cậu.

Thời Quyết khoanh tay, dựa vào tường, cậu cũng đang nhìn cô.

Rõ ràng, đây không phải là khung cảnh mà cậu dự tính cho lần tái ngộ này, nhưng sau sự ngạc nhiên ban đầu, cậu cũng nhanh chóng chấp nhận hiện tại.

Giọng nói, ánh mắt, biểu cảm của cậu dường như đều đang khơi gợi cô nói chuyện: “Hỏi đi, hỏi tôi tại sao lại chọn quần áo? Hỏi tôi tại sao lại thuê phòng ở đây?”

Cô hoàn toàn theo ý cậu.

“Tại sao phải chọn quần áo?”

Cậu nhướn mày: “Cậu nói thử xem?”

Cả hai im lặng vài giây, Từ Vân Ni nhìn vào mắt cậu, nói: “Cậu chỉ cần xuất hiện là mình đã khó lòng chống đỡ rồi, còn phải nghiên cứu quần áo nữa sao?”

Thời Quyết khẽ cười một tiếng, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt liếc sang chỗ khác.

Từ Vân Ni lại nói: “Lớp trưởng, có đồ uống không? Chúng mình ngồi xuống nói chuyện.”

Thời Quyết: “Cậu muốn uống gì?”

Từ Vân Ni: “Còn có sự lựa chọn sao?”

Thời Quyết ra hiệu về phía tủ lạnh: “Cậu tự lấy đi.”

Từ Vân Ni đến bên tủ lạnh, mở ngăn dưới.

Tủ lạnh khá nhỏ, chỉ khoảng ba mươi lít, ngăn dưới là ngăn mát,

chia thành ba ngăn. Hai ngăn dưới còn khá trống, chỉ có một túi thức ăn chín và một hộp trứng. Ngăn trên cùng chứa đầy đồ uống, có nước khoáng, nước tăng lực, và trà ô long không đường yêu thích của cậu. Cánh tủ còn cất vài chai bia và một chai rượu mận xanh.

Từ Vân Ni nhìn chai rượu, rồi lại nhìn gạt tàn thuốc trên chiếc bàn nhỏ.

Cô lấy một chai nước khoáng, hỏi: "Lớp trưởng, cậu đã khỏe hẳn rồi à?"

"Cũng tạm." Cậu đáp.

Từ Vân Ni kéo ghế ngồi xuống, lại hỏi: "Cậu đến đây từ khi nào?"

Khi ngồi xuống, cô mới nhận ra trong phòng chỉ có một chiếc ghế. Thời Quyết bước tới, cầm gạt tàn trên bàn, rồi ngồi xuống bên giường.

Gạt tàn thuốc được đặt bên cạnh, cậu lại lấy ra một điếu thuốc từ trong túi, gõ nhẹ lên mép giường, lòi ra nửa điếu.

"Tôi đến từ nửa đêm hôm qua."

"Trể vậy sao..."

Từ Vân Ni cảm thấy, sau một thời gian dài không gặp, cậu đột ngột xuất hiện, ngoài sự phấn khích, cô cũng không tránh khỏi một chút ngại ngùng. Cô hỏi: "Cậu đến mà sao không báo trước với mình?"

Thời Quyết châm thuốc, nhìn cô, đáp lại một cách tự nhiên: "Cậu cũng đâu có hỏi tôi."

Từ Vân Ni ngẩn người, nhẹ nhàng thốt lên một tiếng "À", hóa ra là lỗi của cô.

Thời Quyết ngồi vắt chéo chân, một tay chống bên cạnh, lại là dáng vẻ nghiêng nghiêng quen thuộc mà Từ Vân Ni đã biết.

Cậu liền theo đà này mà nói tiếp: “Tại sao không hỏi? Không muốn làm phiền tôi làm việc à, hay là cậu chẳng hề nghĩ đến chuyện này? Tôi thấy cậu cũng không mong chờ gì lắm đâu.”

Từ Vân Ni trầm nghĩ, thật là những lời thú vị, nghĩ đến thôi cũng khiến cô mỉm cười.

Cô hạ tầm mắt xuống, gật đầu: “Ừ.”

“Ừ cái gì? Không nghĩ đến à?”

“Lớp trưởng...”

“Hử?”

“Chúng ta có thể nói chuyện hợp lý hơn được không?”

Thời Quyết tự cười, nhưng miệng lại không thừa nhận, hỏi ngược lại: “Tôi nói câu nào là không hợp lý chứ?”

Sau khi im lặng một lúc, Từ Vân Ni lại lắc đầu: “Không có gì...”

Thời Quyết nói: “Nếu có gì không hài lòng thì nói đi.”

Từ Vân Ni nhìn chai nước trong tay, xoay xoay nó trong lòng bàn tay. Một lúc sau, cô ngẩng lên nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: “Thời Quyết, chỉ cần cậu đến, cậu nói gì mình cũng nghe.”

Thời Quyết nhìn thẳng vào ánh mắt của cô.

... Làm thế nào để miêu tả ánh mắt của Từ Vân Ni đây?

Không phải là bất lực, cũng không hẳn là thỏa hiệp, mà giống như

một sự yên tâm, một cảm giác mà cô vẫn đang dần cảm nhận, giống như cô đang thở phào nhẹ nhõm, nên cậu muốn nói gì cũng được.

Nụ cười trên mặt Thời Quyết dần dần tan biến, cậu khẽ cúi xuống.

“Cậu định ngồi đó bao lâu?” Cậu hỏi.

Nghe vậy, Từ Vân Ni đứng lên, đi đến bên cạnh cậu, rồi lại ngồi xuống.

Cậu tiếp tục hút thuốc.

Lại im lặng thêm một lúc.

“Lớp trưởng...”

“Hử?”

“Việc bên đó của cậu sao rồi? Ra ngoài lâu thế này có vấn đề gì không?”

“Đã sắp xếp xong rồi, mình có thể ở lại khoảng một tuần.”

Từ Vân Ni nhìn qua: “Một tuần là đi rồi sao?”

Thời Quyết liếc nhìn cô: “Không được à?”

Từ Vân Ni hơi ngạc nhiên, rồi hỏi: “Đây là căn hộ thuê theo tuần à?”

Thời Quyết nhìn cô một lúc, khẽ cười, nói: “Không, tôi thuê nửa năm, tháng sau lại đến, mỗi lần ở khách sạn không tiện.”

“À...” Từ Vân Ni còn nhiều điều muốn hỏi, như việc cậu ôn thi lại, vụ kiện của cậu, và tình trạng sức khỏe hiện tại của cậu...

Cô đang sắp xếp các câu hỏi trong đầu thì điện thoại rung lên.

Tin nhắn từ giảng viên hướng dẫn, hỏi cô về việc đổi phòng cho hai bạn cùng lớp đang cãi nhau.

Cô nhanh chóng trả lời tin nhắn.

Thời Quyết liếc nhìn qua.

Biểu hiện của Từ Vân Ni khi làm việc là như vậy, cô tập trung toàn bộ, đôi mắt hơi thu lại, đôi môi mím chặt thành một đường, khóe môi khẽ nhú lại, tạo thành hai nếp nhăn mờ mờ.

Trong ký ức của Thời Quyết, Từ Vân Ni chưa bao giờ có những khoảnh khắc bối rối. Dù cơ thể cô mảnh mai, nhưng ở bên cạnh cô, cậu luôn cảm thấy nhịp điệu trở nên ổn định.

Cậu từ từ hút thuốc, từ từ quan sát cô.

Dường như biểu hiện của cô lúc này có chút không hài lòng.

Điều này khá hiếm, vì Từ Vân Ni thường rất kiên nhẫn với những công việc mà trong mắt cậu là nhàm chán và mệt mỏi.

Thời Quyết đưa điều thuốc lên miệng, tay chống bên cạnh hơi rời ra một chút, để cậu có thể nhìn rõ hơn gương mặt nghiêng của cô.

Dáng lưng thẳng tắp, cằm hơi thu lại, cánh tay gầy guộc, cô mặc một chiếc áo len cashmere màu nâu nhạt ôm sát, bên ngoài là một chiếc áo khoác mỏng, tóc được buộc lên, vài lọn tóc rủ xuống bên tai...

Một đường nét thanh mảnh, nhấp nhô.

Thời Quyết nheo mắt lại trong làn khói thuốc. Cậu vẫn luôn không biết nên miêu tả thế nào, nhưng dáng vẻ của Từ Vân Ni như thế

này, với biểu cảm nghiêm túc và...

“Lớp trưởng, nếu cậu cứ nhìn mình như thế, mình không thể làm việc được đâu.”

Cậu khẽ nâng cằm lên.

Và... giọng nói nữ trung trầm tĩnh, thường xuyên thốt ra những lời nói đầy kích thích như thế...

Tất cả những điều này thường khiến cậu đắm chìm, như rơi vào biển sâu.

Chương 53: Lôi thôi như vậy, phóng đảng đường thế

Sau một lúc nhắn tin, giảng viên hướng dẫn có lẽ cảm thấy như vậy quá chậm, nên gọi điện trực tiếp.

Từ Vân Ni đứng dậy, bước đến bên cửa sổ để nghe máy.

“... Thầy Trương ạ? ... Vâng, họ nói là chưa cần báo cảnh sát. Đúng, đã dùng rồi... Vâng, bây giờ là vậy...”

Thời Quyết quay đầu lại nhìn, cảm thấy bóng dáng cô đứng bên cửa sổ, một tay ôm trước ngực nói chuyện điện thoại thật là ưa nhìn, cậu bèn quay người hẳn lại.

Khi Từ Vân Ni kết thúc cuộc gọi và quay lại, cô thấy Thời Quyết đã nằm trên giường. Cậu tựa lưng vào túi đựng chăn, một chân trên giường, một chân chạm đất, trông rất lười biếng.

Nhìn thấy cảnh đó, Từ Vân Ni bất ngờ lên tiếng: “Cái giường này có phải hơi nhỏ không? Cậu nghỉ ngơi như thế này có ổn không? Kích thước hình như chỉ khoảng 1m2 x 1m9, mà tính cả gối thì có lẽ chân cậu sẽ phải chìa ra ngoài.”

Thời Quyết nghe vậy thì nghiêng đầu, cậu nở nụ cười kỳ lạ.

“Cậu đang nghiên cứu gì thế? Đúng là chẳng đứng đắn.”

Từ Vân Ni cắt điện thoại, sau đó bước lại gần.

“Mình giúp cậu dọn dẹp nhé.”

Ánh mắt Thời Quyết rũ xuống, ngón tay cậu nhặt một sợi lông tơ trên áo sơ mi, khẽ nói: “Nếu cậu dọn thì tôi sẽ không làm nữa...”

“Được.” Từ Vân Ni nói, “Vậy cậu cứ nằm đó đi.”

Cô bắt đầu thu dọn các túi mua sắm, bỏ hết đồ vào một túi lớn, rồi dùng túi rác để đựng các bao bì đã mở.

Căn phòng trở nên thoáng đãng hơn một chút.

Thời Quyết tựa lưng vào chần, mắt nhìn cô, quan sát đôi tay cô xắn tay áo, và cái đầu hơi cúi xuống.

Cô làm việc một cách không vội vàng, ngăn nắp.

Tại sao ngay cả khi dọn dẹp cô cũng giữ lưng thẳng?

Liệu có lúc nào cô không tỉ mỉ và có trình tự như vậy không?

Thời Quyết nghĩ mãi, cảm thấy toàn thân như tan chảy, không còn chút sức lực nào, cơ thể cậu đổ sụp trên giường, mắt hướng về phía khác.

Ngoài cửa sổ là thành phố về đêm, ánh đèn neon rực rỡ lạ thường.

Khi ánh mắt cậu quay trở lại, cậu thấy Từ Vân Ni đang cầm một bình xịt mới mở chuẩn bị xịt.

“Ê.” Cậu ngồi dậy, “Đừng dùng cái này.”

Cậu bước lại, lấy bình tẩy rửa khỏi tay cô.

Từ Vân Ni hỏi: “Sao vậy? Đây là chất tẩy dầu mà.”

Trên bếp từ cạnh bếp gas có rất nhiều vết bắn tích tụ.

Thời Quyết đáp: “Thứ này gây khó chịu lắm, căn phòng nhỏ thế này, xịt xong còn ở lại kiểu gì.” Cậu đặt bình xịt sang một bên, “Đợi mai trước khi ra ngoài, tôi sẽ lau một lượt.”

Từ Vân Ni khẽ “ồ” một tiếng.

Thời Quyết hỏi: “Cậu chưa từng dùng à?”

Từ Vân Ni đáp: “Ừ?”

Trước khi trả lời, cô nhận ra một điều.

Cậu đứng khá gần.

Có lẽ không gian kín làm cho khoảng cách cảm nhận được rõ ràng hơn, chẳng lẽ trước đây họ đã từng ở gần nhau như vậy?

Hình như có rồi.

... Khi ăn cơm?

... Khi đi xe?

Nhưng những lúc đó, cô hoàn toàn không nghĩ nhiều như thế.

Giọng cậu rất hay.

Dù là khi cậu nói những lời châm chọc hay khi nói chuyện bình thường như bây giờ, giọng cậu vẫn rất hay.

“Chắc là cậu chẳng bao giờ động vào việc nhà phải không?” Cậu cười hỏi.

Từ Vân Ni cảm thấy âm thanh trầm ấm bên cạnh mình, điều này

khiến cô không muốn lên tiếng, không muốn phản bác lại... dù rằng cô cũng không thể phủ nhận. Từ Vân Ni tự nhận mình không phải là một tiểu thư lười biếng, cô vẫn giữ vệ sinh phòng ngủ của mình, phòng ngủ ký túc xá, và cả khu vực công cộng của hội sinh viên. Trong phạm vi trách nhiệm của mình, cô đều làm tốt.

Nhưng riêng chuyện bếp núc thì đúng là cô chưa từng thử.

Vì cho đến nay, ở mọi nơi cô sống có nhà bếp, đều có người giúp việc.

Tuy nhiên, Từ Vân Ni nhanh chóng nhận ra rằng căn hộ nhỏ này sẽ không có người giúp việc, nên có lẽ cô có thể học thêm một vài kỹ năng ở đây.

Tương lai...

Khi cô còn đang mơ màng nghĩ ngợi, Thời Quyết đã đặt lại bình xịt, rồi quay lại.

Từ Vân Ni cảm nhận được hơi ấm trên cổ tay, cậu đã nắm lấy tay cô.

“Xem này.” Thời Quyết mở bàn tay cô ra, nhẹ nhàng đưa, “Da cậu mịn màng thế này, làm sao mà làm việc được?”

Bàn tay cậu to lớn, ngón tay thon dài, chạm vào lòng bàn tay cô một cách nhẹ nhàng, thành thực như đang chơi đàn.

Thời tiết hơi lạnh, nhưng cả hai đều đã toát mồ hôi, tay họ chạm vào nhau, vừa dính nhớp vừa ẩm ướt.

Từ Vân Ni nhìn bàn tay họ đan vào nhau.

Cô đang chăm chú quan sát thì Thời Quyết lấy ra một thứ từ trong túi và đeo lên cổ tay cô.

Một chiếc vòng tay màu vàng, thiết kế rất đơn giản.

... Đã hoàn toàn mở ra rồi sao?

Vậy còn của cậu thì sao?

Từ Vân Ni nhìn cổ tay của cậu, hai tay trống không.

Cô hỏi: “Đây là gì vậy?”

“Vòng tay.”

“Tặng mình à?”

“Chứ ai nữa?”

“Vậy mình cũng tặng cậu một cái nhé.”

Thời Quyết nói: “Tôi tặng thay cậu rồi.”

Cậu lại lấy ra một chiếc vòng tay màu bạc, cùng kiểu dáng, cổ tay cô khoảng 14.5 cm, còn của cậu tầm 17 cm?

Cậu đặt chiếc vòng vào tay cô, rồi đưa tay ra.

Từ Vân Ni cũng đeo nó lên cho cậu.

... Cậu ấy đã mang theo chiếc vòng này suốt bên mình, hay vừa lấy ra từ túi khi cô đang nghe điện thoại?

Dù là lúc nào, thời điểm cậu ấy chọn thật hoàn hảo.

Từ Vân Ni cẩn thận đeo vòng tay cho cậu, cô cảm thấy họ đang ở trong căn phòng trọ lộn xộn này, bên cạnh bếp đầy dầu mỡ, mà lại trao nhau vòng tay một cách trang trọng, giống như đang trao nhẫn cưới vậy.

Cả hai đều đeo xong, tay vẫn nắm lấy nhau.

Một chiếc vòng vàng, một chiếc bạc, mỗi chiếc đều hòa hợp với màu da của người đeo.

“... Cậu.”

“Hử?”

“Sao cậu trắng thế?”

“Sao cơ?”

“Cậu không nhận ra à? Trông như phát sáng ấy.”

“Do ánh đèn đây, đèn lạnh cộng thêm công suất không đủ, nên hiệu ứng mới như vậy.”

“Ồ.” Từ Vân Ni lẩm bẩm, “Mình còn tưởng cậu là người ngoài hành tinh.”

“Cũng không chừng đâu.”

Từ Vân Ni ngẩng đầu lên nhìn Thời Quyết, cậu vẫn cúi đầu, ánh sáng lạnh lẽo từ chiếc đèn chiếu lên hàng mi dài của cậu, tạo thành một bóng đen mờ mịt.

Hàng lông mày của cậu giãn ra, ánh mắt sâu thẳm và trầm lắng.

Cậu đang nghĩ gì thế?

Giá như cô có thể biết được thì tốt quá.

Bất ngờ, Thời Quyết mỉm cười, cậu hỏi: “Nếu tôi là người ngoài hành tinh, cậu có đi theo tôi về hành tinh của tôi không?”

“Có xa không?” Cô hỏi.

“Không xa lắm.”

“Gọi là gì?”

“...” Cậu ngừng lại, “Ừm, tôi vẫn chưa nghĩ ra.”

“Trên hành tinh đó có gì?”

“Cát.”

“Chỉ có cát thôi à?” Từ Vân Ni nghĩ một lúc, rồi đề nghị, “Thế thì đặt tên là Hành tinh Tài Nguyên đi?”

“...Ý gì vậy?”

“Sa mạc rất có khả năng chứa khoáng sản, nên đặt tên là ‘Resource’ (*), ý nghĩa sẽ tốt hơn. Khi chúng ta quay về, khai thác được tài nguyên thì cũng dễ phát triển ngành công nghiệp, tạo động lực phát triển xã hội, đồng thời ổn định an ninh chiến lược của hành tinh, nâng cao khả năng cạnh tranh.”

(*) Tài Nguyên

“...”

Một số từ ngữ mà Từ Vân Ni dùng thực sự cần phải qua một lần phân tích lại trong đầu Thời Quyết.

Vì vậy, sau khi cô nói xong, Thời Quyết dừng tay, biểu cảm của cậu cũng dừng lại, khoảng hai, ba giây sau mới lên tiếng.

“Từ Vân Ni, cậu nghiêm túc đấy à?”

“Ừ.”

“Được.” Cậu chấp nhận, “Vậy cứ dùng cái tên này đi, tôi sẽ ghi nhận công của cậu.”

“Vinh hạnh của mình.”

“Cậu có muốn được thưởng không?”

Từ Vân Ni nhìn cậu, “Thưởng gì?”

Cậu nhẹ nhàng nói: “Cậu đề nghị đi.”

Từ Vân Ni cúi đầu, rất lâu sau, cô khẽ hỏi: “Lớp trưởng, có thể ôm một cái không?”

Cậu không nói gì.

Sau này, Từ Vân Ni đã không còn nhớ rõ, rốt cuộc ai trong hai người đã bước bước nhỏ đầu tiên ấy.

Chỉ một chút là đến gió trăng, chỉ một chút là đến cánh đồng hoa.

Đó chính là khoảng cách gần nhất giữa hai người khi ôm nhau. Tay cô thử đặt lên eo của cậu, rồi ngay lập tức bị cuốn vào vòng tay của cậu.

Cái ôm từ nhẹ nhàng đến mạnh mẽ, như muốn ép mọi thứ cũ kỹ của cô ra ngoài, cuối cùng cô không thể kìm chế, hít một hơi thật sâu, hơi thở của cậu ngay lập tức như thủy triều, tràn ngập khắp cơ thể cô.

Vị trí phía trên thái dương như được lấp đầy bởi thứ gì đó, mang lại cảm giác choáng váng mãnh liệt, như thể giấc mơ đã thành sự thật.

Cảm giác này đối với Từ Vân Ni mà nói, thật sự giống như đang thay

máu, khắc dấu ấn lên linh hồn trống rỗng của cô.

Hơi thở ấy điều khiển cô, bảo cô phải nhớ lấy, đây chính là cảm giác đó.

Trong căn phòng nhỏ này, trong thế giới này, thậm chí giữa vũ trụ bao la, ngoài cảm giác này, tất cả đều không đúng.

Ai đang run rẩy vậy...

Ban đầu, Từ Vân Ni nghĩ đó là chính mình, nhưng sau đó phát hiện, cậu cũng vậy. Khi cô nhận ra điều này, sự run rẩy của cô càng mạnh mẽ hơn.

“Lớp trưởng, lớp trưởng...”

Cô gọi hai tiếng, hơi thở bên tai rõ ràng đã nặng hơn, người cậu cũng trở nên nặng nề hơn.

Từ Vân Ni bị cậu đẩy lùi lại vài bước, đụng vào cửa.

Lưng cô có chút đau, nhưng nỗi đau này, vào khoảnh khắc đó, lại như một chất xúc tác.

Đầu của cậu càng cúi thấp, mặt sát vào cổ cô, khiến cô có cảm giác nguy cơ như cậu sẽ cắn xuống ngay giây tiếp theo.

Cậu có mở miệng không?

Chắc là có, vì cô không tự giác đã ngẩng cổ lên.

Hơi thở của cậu rất nặng, của cô cũng vậy, chỉ dùng mũi thôi cũng không đủ, họ như những con cá mắc cạn, cần dùng miệng để bổ sung oxy.

... Điều này không đúng lắm, phải không?

Từ Vân Ni cố gắng suy nghĩ với chút lý trí còn sót lại, cô sắp bị cậu ép dán lên cửa như một bức tranh Tết rồi.

Đây đã không còn là cái ôm nữa rồi, phải không?

Nhưng...

Nhưng...

Từ Vân Ni rõ ràng nhận thức được, tay cô đã sớm rời khỏi eo cậu, mà nắm lấy cánh tay cậu.

Nhưng cô vẫn tham lam đến giây cuối cùng, tham lam đến lúc cậu không thể kìm nén mà rên rỉ, cô mới như bị điện giật, kéo cậu ra.

Cậu quá nặng, cậu đã không còn là chàng thiếu niên yếu ớt nằm trên giường bệnh ngày xưa nữa, Từ Vân Ni phải dùng rất nhiều sức mới có thể đẩy cậu ra khỏi người mình.

Cậu đứng trước mặt cô.

Tóc cậu hơi rối, nhưng có lẽ trước đó cũng đã rối...

Điều chắc chắn hơn, là đôi môi của cậu, cách đây nửa phút tuyệt đối không đỏ mọng như bây giờ.

Còn cô thì sao?

Cô không nhìn thấy bản thân mình, cô cũng như vậy sao?

Lôi thôi như vậy, phóng đảng đường thế.

Đôi mắt hẹp dài đó, từ trên cao nhìn xuống, không che giấu mà nhìn cô, miệng cậu vẫn hơi hé mở, nhẹ nhàng thở dốc.

Từ khoảnh khắc ôm nhau cho đến bây giờ, làn da của Từ Vân Ni luôn căng cứng, cô nói: “Ban trưởng, chuyện này có hơi, hơi nhanh rồi nhỉ...”

Cậu không nói gì.

Từ Vân Ni cảm thấy, cậu hoàn toàn không để ý đến những gì cô nói, cậu vẫn đắm chìm trong cảm giác của chính mình.

Điện thoại của cô lại rung lên.

Cô rút ra nhìn, lại là giảng viên hướng dẫn.

Cô khẽ nói: “Mình đi nghe điện thoại một chút.” Rồi bước qua cậu, đi đến bên cửa sổ nghe máy.

“...Alo? Thầy Trưởng... Vâng, bây giờ ạ? Cô ấy nói thế nào?... Vâng, được rồi, em sẽ qua xem một chút... Không sao đâu, em sẽ đến trong khoảng... mười lăm đến hai mươi phút, vâng, được ạ...”

Cô cúp máy, quay đầu lại thì thấy Thời Quyết đang bước đến bàn.

Từ Vân Ni nói: “Giảng viên hướng dẫn gọi, mình phải về rồi.”

Thời Quyết đáp: “Ừ.”

Cậu châm một điếu thuốc, vút bật lửa lên bàn rồi ngồi xuống ghế.

Việc xảy ra gấp gáp, Từ Vân Ni giải thích: “Ký túc xá có người gây gỗ, mình đi xử lý xong sẽ liên lạc lại với cậu. Ngày mai mình sẽ đến thăm, có lẽ là vào buổi trưa, hoặc buổi sáng...” Cô ngừng lại, “Mình sẽ dậy sớm hơn, đến xem cậu có ổn không nhé? Cậu dậy lúc mấy giờ?”

Thời Quyết lấy từ trong túi ra một vật đưa cho cô, Từ Vân Ni nhận lấy, đó là một chiếc chìa khóa, còn mới tinh, cạnh còn chút vụn kim

loại chưa gọt hết, chắc là mới được làm.

Từ Vân Ni cất chìa khóa đi, nói: “Vậy khi đến mình sẽ tự mở cửa. Mình phải đi rồi, thầy đang giục.”

Cô đi đến cửa, lại quay đầu nhìn.

Cậu vẫn đang nhìn cô, chân gác chéo, chống cằm, giữa hai ngón tay kẹp điều thuốc, rất yên tĩnh.

Từ Vân Ni nói: “Cậu nghỉ ngơi tốt nhé.”

Cậu đáp: “Ừ.”

Từ Vân Ni rời đi.

Cô đi trên hành lang vắng vẻ, cảm giác đầu óc mình trống rỗng, chỉ còn lại những gì vừa xảy ra trong căn phòng.

Khi cô rời đi, sắc mặt cậu rất bình thản, nhưng Từ Vân Ni biết, cậu tuyệt đối không giận dữ, ngược lại, giống như đang chìm đắm trong một trạng thái nào đó.

... Cậu đang nghĩ gì vậy?

Khi bước vào thang máy, Từ Vân Ni giơ tay lên, nhìn chiếc vòng vàng đeo trên cổ tay, rồi vô thức chạm vào cổ mình.

Cô lại tự hỏi, giá như cô biết được thì tốt quá.

Chương 54: Cậu nghĩ hay quá đấy nhỉ

Đêm đến.

Bây giờ là thời gian sôi động nhất ở khuôn viên trường đại học, mọi người đã ăn tối xong, cũng không có tiết học nào nữa, ai muốn hoạt động thì hoạt động, ai muốn học thì học, hoàn toàn là thời gian tự do.

Cũng không hoàn toàn đúng...

Không phải tuyệt đối tự do.

Vẫn có những người không thể tự do theo ý mình.

Chẳng hạn như Từ Vân Ni, hiện tại cô đang đứng dưới cái danh hiệu là nhân viên điều tiết nội vụ của hội sinh viên, xử lý một vụ tranh chấp trong ký túc xá.

Hai nữ sinh này, vì đã cắt ngang khoảnh khắc tái ngộ mà Từ Vân Ni đã mong đợi từ lâu, cô không muốn nhớ tên họ, tạm thời gọi là cô A và cô B.

Hiện tại vụ việc đã có tiến triển mới, cô A không chỉ muốn đổi phòng, mà còn yêu cầu bồi thường.

“Không phải tôi thiếu tiền, tôi chỉ cần thái độ này thôi!”

Từ Vân Ni hỏi: “Cậu muốn bồi thường bao nhiêu?”

Cô A đáp: “Kem dưỡng đêm của tôi giá trên quầy hơn ba nghìn, cậu ta ít nhất phải bồi thường một nửa chứ.”

Cô B lập tức nói: “Một nửa? Tôi chỉ dùng có một lần.”

Cô A: “Dùng một lần mà ít đi nhiều như thế à?”

Cô B bắt đầu bồi hồi: “Nhưng tôi thật sự chỉ dùng có một lần, hơn nữa, giấy ăn và nước giặt mà tôi mua cậu cũng hay dùng mà.”

Cô A: “Chuyện này có giống nhau không? Giá trị đồ có bằng nhau không? Thế thì chúng ta bồi thường qua lại nhé!”

Từ Vân Ni giơ tay lên: “Này, đừng cãi nữa, đừng cãi nữa, chúng ta sẽ giải quyết vấn đề... Cậu để tôi xem thử kem dưỡng của cậu đâu?”

Cô A đẩy về phía trước một hộp màu đen trên bàn, Từ Vân Ni cầm lên, vặn mở nắp và thấy bên trong lớp kem trắng đã dùng hết hơn một nửa.

Cô B kiên quyết nói: “Tôi thật sự chỉ dùng có một lần!”

Cô A: “Sau một lần mà lấy đi 20ml?”

Cô B: “Cậu nói lý lẽ chút đi được không?”

Cô A: “Cậu lén dùng đồ của người khác mà còn dám nói lý lẽ hả?”

Trong tiếng tranh cãi của họ, Từ Vân Ni cẩn thận quan sát kết cấu của kem, sau đó dùng ngón áp út lấy một chút kem từ viền hộp, xoa nhẹ giữa ngón cái, rồi đưa lên mũi ngửi, sau đó đặt nắp lại.

Hai người kia vẫn tiếp tục tranh cãi không ngừng.

Hai người khác trong phòng có lẽ đã chịu không nổi tiếng cãi vã này mà đi đâu mất rồi.

Từ Vân Ni nói: “Đừng cãi nữa, như vậy không thể nói chuyện được. Thế này đi, chúng ta nói chuyện riêng, các cậu nêu ra yêu cầu của mình, sau đó tôi sẽ tổng hợp và báo cáo lên.” Cô quay sang cô B, “Cậu đi với tôi trước.”

Từ Vân Ni dẫn cô B ra ban công nhỏ ở cuối hành lang của ký túc xá, nhìn xuống khu sinh hoạt trong trường.

Cô nói với cô B: “Yêu cầu bồi thường mà cậu ấy đưa ra, cậu không đồng ý lắm, đúng không?”

Cô B nhú mào: “Không phải, bình thường chúng tôi cũng hay dùng đồ của nhau mà, tôi thật sự chỉ là hết kem dưỡng ngày hôm đó mới dùng của cậu ta thôi, sao cậu ta lại như thế chứ.”

Từ Vân Ni nói: “Nếu đồ của cậu cũng bị cậu ấy dùng, cậu có thể thu thập bằng chứng, nhưng việc dùng mỹ phẩm này chắc chắn là xâm phạm tài sản cá nhân.”

Cô B: “Vậy phải làm sao bây giờ...”

Từ Vân Ni: “Các cậu có muốn thương lượng một mức bồi thường không, mức cao nhất mà cậu có thể chấp nhận là bao nhiêu?”

Cô B do dự một lúc lâu, cuối cùng nói: “...Ba, bốn trăm? Tôi thật sự không dùng đến 20ml! Tôi đâu có lấy để làm kem dưỡng toàn thân đâu?”

Từ Vân Ni: “Để tôi thử trao đổi với cậu ấy, cậu cho tôi chút thời gian, đừng cãi nhau nữa, nếu không chuyện này hội sinh viên sẽ không quản, các cậu chỉ có thể báo cảnh sát, mà như vậy thì ảnh hưởng không tốt đến cậu đâu.”

Cô B gật đầu: “Được rồi...”

Từ Vân Ni nói chuyện xong với cô B, lại gọi cô A ra ngoài, vẫn là cùng một vị trí ở ban công.

“Trước hết cậu hãy bình tĩnh lại.” Cô nói với cô A.

“Hừ!”

Từ Vân Ni: “Cậu ấy lén dùng đồ của cậu, cậu yêu cầu bồi thường là hợp lý.”

Cô A: “Tất nhiên là hợp lý rồi, bộ mỹ phẩm của tôi, cậu ta lại chọn ngay lọ đó, chưa từng dùng tay thì đúng là thiếu nợ rồi!”

Từ Vân Ni: “Vậy cậu hãy cắt lọ kem dưỡng đi, đợi định giá xong rồi tính tiếp.”

Cô A nhú mào: “...Định giá? Định cái gì?”

Từ Vân Ni: “Cậu ấy cảm thấy rằng giữa các cậu đều có hành động sử dụng đồ của nhau, chỉ mình cậu ấy bồi thường thì không công bằng, nhưng do giá trị đồ không giống nhau, các cậu tự làm giá cả rõ ràng thì sẽ trực quan hơn. Cậu còn giữ hóa đơn mua hàng ở cửa hàng không?”

Cô A nhìn sang một bên: “Không, mất lâu rồi...”

Từ Vân Ni: “Vậy cậu có thể cùng cậu ấy, tìm một bên thứ ba, tìm một cơ quan chuyên nghiệp để làm chứng. Dù có báo cảnh sát, họ cũng phải dựa vào ước tính để xác định, không thể cứ nói bao nhiêu là bao nhiêu. Đùa chút thôi, nhớ là đồ giả thì sao? Như thế còn liên quan đến việc bịa đặt sự thật và che giấu sự thật nữa.”

Cô A ngừng lại, rồi trừng mắt nhìn cô.

Từ Vân Ni nói: “Thầy hướng dẫn nhờ tôi điều hòa, cũng hy vọng các bạn có thể hiểu nhau, thật ra chuyện này không quá nghiêm trọng,

không cần làm cho quá căng thẳng. Cậu chắc chắn là thiệt thòi hơn một chút, nên tôi cũng sẽ cố gắng giúp cậu thương lượng về khoản bồi thường.”

Cô A cười nhạt: “Vậy thì thương lượng đi, sao mà tôi bị lén dùng đồ còn phải nhường nhịn cậu ta chứ!”

Từ Vân Ni: “Cậu đừng kích động, để tôi trao đổi với cậu ấy, nhưng cậu phải giảm bớt kỳ vọng, tôi nghĩ... khoảng một trăm thì được.”

“Một trăm?” Cô A nhú mào, nói, “Không được, ít quá!”

“Vậy hai trăm? Cao hơn tôi cũng không có khả năng, các cậu chỉ có thể báo cảnh sát thôi.”

Cô A khoanh tay, nghĩ đi nghĩ lại, đưa ra một mức giá.

“Ít nhất là ba trăm.”

“Cậu vẫn đưa ra giá cao quá, đừng nói gì với cậu ấy trước, tôi sẽ cố gắng thử, hy vọng không cần phải kéo đến trước mặt cảnh sát.”

“Được.”

Sau khi đưa cô A về, Từ Vân Ni gọi điện cho thầy hướng dẫn, trình bày rằng cô đã trao đổi xong với họ.

“Có một số việc chưa đạt được sự đồng thuận, nhưng em thấy họ cũng không hoàn toàn cứng nhắc, khuyên nhủ thêm có lẽ sẽ hiểu ra.”

“Vậy thì cứ khuyên nhủ, đừng ngày nào cũng gặp chút chuyện là báo cảnh sát, khuôn viên trường đại học sẽ ra sao đây.”

“Vậy thầy đến khuyên hay... em cảm thấy em hiểu rõ tình hình hơn, để em khuyên cho ạ, chỉ là mấy ngày nay em còn có chút công việc

ở ký túc xá, em thật sự có hơi...”

“Em cứ làm rõ với hai bạn, tôi sẽ sắp xếp người khác làm phần việc của em.”

“Vâng, em sẽ cố gắng hết sức.”

“Vất vả cho em rồi, khuya như vậy mà còn phải lo liệu, tôi đã đề cử em trong danh sách đánh giá cán bộ xuất sắc rồi.”

“Ôi, thầy Trương, thầy xem... em không làm vì cái này đâu, đây là việc em nên làm mà.”

“Haha, biết rồi, biết rồi.”

Nói thêm vài câu, Từ Vân Ni cúp máy.

Cô nhìn khuôn viên trường vào cuối thu, ngây người một lúc, khó tập trung suy nghĩ, trong đầu lúc thì nháy ra chuyện này, lúc lại chuyện kia...

Chuyện này ít nhất có thể kéo dài ba ngày, sau đó đổi phòng ký túc xá, rồi kéo dài thêm một chút nữa, tổng cộng khoảng bốn ngày?

Cậu đã ăn cơm chưa nhỉ?

Chiều tối có cuộc họp thường kỳ, bây giờ mình nên nghĩ lý do xin phép rồi.

Ở đó có bình nước nóng không nhỉ? Không thể cứ uống nước lạnh mãi được...

Đồ đạc vẫn chưa đủ, có bếp điện, có nồi, nhưng không có dao và thớt.

Cậu đang ngủ rồi chẳng?

Cậu đã tắm chưa nhỉ?

Cậu lại có thể phát ra âm thanh như thế...

Từ Vân Ni cúi đầu xuống.

Dần dần, những việc cần làm đều bị đẩy lùi, trong đầu cô chỉ còn lại Thời Quyết.

Ôi, không đúng, Thời Quyết mới là việc quan trọng nhất mà.

Mặt đất xi măng cứng và lạnh, Từ Vân Ni lại ngẩng đầu lên, rồi đột nhiên nhận ra, đây có vẻ là hướng Tây, dù phía trước có tòa nhà khác chắn, không thể nhìn thấy căn hộ xa xa, nhưng đây thực sự là hướng Tây.

Cô hít một hơi thật sâu, khoanh tay trước ngực, gió thu lạnh lẽo, làm cho đầu óc cô dần dần tỉnh táo lại.

Cuối cùng, cô trở về ký túc xá.

Nhiếp Ân Bối đang chơi game, Đào Vũ đang đọc sách.

Từ Vân Ni đi đến bàn, cô tháo vòng tay ra, lúc đầu đặt trên bàn, sau đó lại nhắc lên đặt lên giường, rồi đi tắm.

Sau khi tắm xong, cô thay đồ ngủ, rồi lên giường trên.

Đào Vũ nhìn thấy, hỏi: "Cậu ngủ sớm thế à?"

Từ Vân Ni nói: "Hôm nay mình hơi mệt."

Phòng ký túc xá của họ khá kín đáo, mỗi giường tầng trên đều có rèm ngăn cách, nhưng thường thì sau khi kết thúc cuộc trò chuyện vào buổi tối, mọi người mới kéo rèm lại. Tuy nhiên, hôm nay, Từ Vân

Ni đã kéo rèm trước.

Khi rèm đã kéo lên, Đào Vũ ở phía dưới hỏi: “Có muốn tắt đèn không?”

Từ Vân Ni đáp: “Không cần.”

Cô không nằm xuống ngay, mà dựa lưng vào tường, co chân lên, rồi lấy điện thoại ra.

Cô nhắn tin cho Thời Quyết.

[Lớp trưởng, mình xong việc rồi.]

Cậu trả lời rất nhanh, điện thoại rung lên ngay lập tức, ban đầu cô nghĩ là tin nhắn thoại, nhưng sau đó phát hiện là cuộc gọi video.

Từ Vân Ni ngồi thẳng lưng hơn.

Nhiếp Ân Bối đang đeo tai nghe, còn Đào Vũ thì sao?

Từ Vân Ni nhìn xung quanh, cảm thấy tình huống này không quá trang trọng, không thích hợp để nhận cuộc gọi video, nhưng cô cũng không muốn từ chối vì đây là lần đầu tiên Thời Quyết mời cô video call.

Cuối cùng, cô bấm nhận cuộc gọi.

Thời Quyết đang nằm trên giường.

Không rõ phòng đã dọn dẹp sạch sẽ hay chưa, nhưng giường thì đã gọn gàng, ga trải giường và vỏ gối đều đã được thay mới. Cậu dựng gối lên ở đầu giường rồi dựa vào.

Cậu cũng đã tắm xong, tóc còn hơi ẩm, mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen.

Trong video, nhìn cậu có vẻ hơi khác so với bình thường, bị giới hạn trong một không gian nhỏ, mái tóc, đôi mày, đôi mắt và chiếc áo ba lỗ của cậu đều rất đen, làn da của cậu thì lại rất trắng, nằm trên ga trải giường màu xám đậm, có sọc nhỏ, tạo nên nhiều tầng lớp chất liệu.

Lần đầu tiên cô thấy cậu để lộ vai, vừa phẳng vừa thẳng, cơ bắp trên vai như những cánh hoa sen trắng chưa nở, trông rất đẹp.

Từ Vân Ni khẽ nói: "Mình đang ở ký túc xá, cậu đã dọn dẹp xong hết chưa?"

Thời Quyết không nói gì, chỉ xoay camera và quay một vòng.

So với căn phòng, điều đầu tiên thu hút sự chú ý là đôi chân dài của cậu, cậu mặc một chiếc quần dài vải lanh màu đen, để lộ đôi chân dài gầy guộc, chân phải gác lên chân trái.

Từ Vân Ni nhìn lại phòng, chắc là dọn được một nửa rồi, nhiều thứ đã được sắp xếp gọn gàng.

Từ Vân Ni nói: "Sáng mai mình sẽ đến lúc sáu giờ, có làm phiền cậu ngủ không?"

Cậu xoay camera trở lại, thản nhiên nói: "Nếu sợ làm phiền thì bây giờ đến luôn đi."

Từ Vân Ni nói: "Không kịp rồi, mình đã tắm xong và đang ở trên giường."

Cậu hừ một tiếng, giọng điệu có chút lạnh lùng: "Nên tôi đã nói rồi mà, cậu cũng đâu có mong đợi nhiều lắm đâu."

Từ Vân Ni nói: "Cậu nửa đêm hôm qua mới tới, hôm nay lại bận cả ngày, không mệt à?"

Thời Quyết nói: “Nếu tôi nói không mệt thì cậu sẽ đến sao?”

Từ Vân Ni do dự một lúc rồi nói: “Tối nay thật sự không kịp.”

Cậu thản nhiên đáp: “Vậy tối mai thì sao?”

Từng câu, từng chữ, đều hướng về cùng một phía.

Từ Vân Ni hạ tầm mắt, suy nghĩ một lúc, rồi khẽ nói: “Thời Quyết, không phải mình không muốn, mình chỉ nghĩ là cậu vừa mới đến, trước tiên cứ ổn định đã, sau này chúng mình còn nhiều thời gian, chúng mình có thể...” Cô nói những lời này, ít nhiều vẫn có chút ngại ngùng, không dám nhìn thẳng vào cậu.

Cô nên diễn đạt thế nào đây? Nước chảy đá mòn? Lửa cháy rừng rực, cháy xong rồi thì hết sao?

Thật ra, cũng không hẳn là như vậy...

Khi cô còn đang do dự, Thời Quyết ngạc nhiên hỏi: “Cậu đang nói gì vậy?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn, Thời Quyết lại nói: “Tôi chỉ mời cậu đến ăn khuya thôi.”

Từ Vân Ni ngơ ngác: “À...”

Thời Quyết nhướn mày: “Cậu đang nghĩ gì trong đầu thế?”

Từ Vân Ni cứng đờ: “Mình chẳng nghĩ gì cả.”

“Không có gì à?” Thời Quyết nhìn cô chăm chăm, ánh mắt như nhìn thấu hết mọi chuyện, cậu cứ nhìn cô như vậy một lúc, rồi nhẹ nhàng nói: “Từ Vân Ni, cậu nghĩ hay quá đấy nhỉ.”

Từ Vân Ni không biết nói gì hơn, không thể phản bác.

Cô gật đầu, tự kiểm điểm: "Xin lỗi, là mình sai."

Thời Quyết: "Cậu sai ở chỗ nào?"

Từ Vân Ni cúi đầu, kiểm điểm: "Mình tự kiểm chế không đủ, lời nói hành vi không đúng mực, ranh giới không rõ ràng. Mình nhất định sẽ rút kinh nghiệm, mong lớp trưởng tiếp tục giám sát và quản lý."

Sau khi nói xong, cô ngẩng lên nhìn, đúng lúc bắt gặp khoảnh khắc cậu không kìm được mà bật cười, có lẽ cậu không muốn cười ra mặt nên liếm môi dưới, ánh mắt hướng sang một bên, như đang tìm gì đó...

Tìm cái gì cơ? Ở đó có gì đâu?

Không có gì cả, nên cậu chỉ bối rối cầm vài lần vào ga trải giường, rồi lại nhìn cô.

Cậu gặp ánh mắt của Từ Vân Ni.

Cô cũng vừa mới tắm xong, tóc đã sấy khô một phần, để bên tai, làm cho đường nét khuôn mặt thêm rõ ràng.

Cô đã kéo rèm lại, xung quanh có chút tối, chỉ có ánh sáng xanh trắng từ điện thoại chiếu lên mặt.

Bình thường Từ Vân Ni đã rất giản dị, trong khoảnh khắc này, lại càng toát lên vẻ trong trẻo của núi rừng.

Sao lại nhìn cậu như vậy?

Đang dở dành ai sao?

Chiều chuộng ai sao?

Coi cậu là gì chứ?

Thời Quyết khẽ nhướng mày, nói: “Được thôi, vậy sau này tôi sẽ quản lý cậu.”

Cô không nói gì, Thời Quyết lại hỏi: “Cậu nghe rõ không?”

Từ Vân Ni nhìn cậu, đôi môi khẽ mím lại, sau đó cười nhẹ, nhưng vẫn không nói gì.

Chương 55: Vậy cậu nhớ kỹ lời mình nói nhé

Họ trò chuyện rất khuya.

Từ Vân Ni hỏi Thời Quyết rất nhiều câu, về cuộc sống của cậu ở nhà, về việc thuê nhà ở đây. Khi biết rằng cậu thuê nhà ở đây phải tính cả bảy giờ biểu diễn mỗi tháng, cô nói: “Lớp trưởng, cậu có thiệt thòi quá không?”

Cậu nói: “Ồ, cậu cũng biết điều đó à?”

Từ Vân Ni đáp: “Có nên trả thêm tiền thuê nhà không?”

Thời Quyết đáp: “Không có tác dụng đâu, không biểu diễn thì người ta cũng không cho thuê, ông chủ không thiếu tiền.”

Cậu nói xong, lại liếc nhìn cô một cái, ý tứ rất rõ ràng.

Xem kìa, tất cả đều vì ai chứ?

Từ Vân Ni đã từng nghe Thời Quyết biểu diễn và hát, cô cũng biết rằng cậu có thể viết bài hát cho ca sĩ chuyên nghiệp, cô thậm chí còn cảm nhận được một chút gì đó từ cậu... Nên nói sao đây, một sự theo đuổi nghệ thuật tinh tế mà cậu chưa từng thể hiện?

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, mình nhất định sẽ không phụ lòng cậu.”

“Ồ, thật sao?”

Cậu đáp nhẹ nhàng, “Vậy cậu nhớ kỹ lời mình nói đấy.”

Họ trò chuyện rất lâu, đến khi tay của Từ Vân Ni mỏi nhừ. Cô nằm xuống trong chăn, đặt điện thoại dựa vào tường. Sau đó, trong lúc trò chuyện, cô đã ngủ quên lúc nào không hay.

Cô cũng không biết video bị ngắt lúc nào.

Thời Quyết thì biết rõ, là vào khoảng 12 giờ 30, khi điện thoại ngã xuống, cậu liền ngắt video.

Cậu không buồn ngủ, đứng dậy thay đồ rồi đi tới LAPENA.

Lúc này đang là giờ cao điểm của quán bar, Thời Quyết ngồi ở quầy bar một lúc. Nhân viên pha chế vẫn là người quen, chính là Tiểu Dương, người ban ngày đã giúp cậu chuyển đồ. Tiểu Dương pha cho cậu một ly Long Island Iced Tea, loại cocktail phổ biến nhất. Thời Quyết nhìn ca sĩ đang hát trên sân khấu, ban đầu là để nghe nhạc, nhưng sau đó tinh thần cậu dần phân tán, không biết cậu đang nghĩ gì.

“Ồ!” Có người nói bên cạnh cậu, “Sao cậu lại đến đây?”

Thời Quyết quay đầu lại, thấy Vi Vi bước tới.

“Cậu ở nhà thế nào rồi?”

“Còn chưa chuyển vào.”

Vi Vi trang điểm rất đẹp, cô ta nhuộm tóc màu hồng, đội mũ lưỡi trai, mặc áo crop top in chữ và trái tim, bên dưới là váy ngắn kẻ caro màu xám, quần tất đen phối với tất xếp nếp, phối với đôi dép đế dày màu đen.

“Cậu đến đây làm gì thế?” Vi Vi hỏi.

Thời Quyết đang lấy thuốc lá ra, nói: “Tiêu tiền chứ làm gì.”

Vi Vi nói: “Ồ? Có muốn tôi mời cậu một ly không?”

Thời Quyết châm thuốc, nói bằng quơ: “Chị Triệu không nói với cô à?”

“Nói gì cơ?”

“Tôi đến đây để làm gì?”

“Chưa nói gì cả.” Vi Vi tỏ vẻ ngơ ngác, “Cậu đến làm gì vậy?”

“Thật sao?” Thời Quyết cười, trêu chọc, “Vây quan hệ của hai người không thân lắm nhỉ.”

Vi Vi lập tức biến sắc, cô ta trừng mắt nhìn cậu: “Đừng có chia rẽ, tôi biết cậu đến đây là để học kèm.”

Cô ta gọi Tiểu Dương: “Pha thêm hai ly nữa, chúc say cậu ta cho tôi!”

Tiểu Dương pha thêm hai ly rượu nữa, đặt trước mặt Thời Quyết.

Vi Vi nói: “Đừng hiểu lầm, đây là mời đồng nghiệp.”

Thời Quyết ồ lên một tiếng, rồi chỉ vào sân khấu, hỏi: “Hôm nay có kín lịch biểu diễn không?”

Vi Vi nhìn ca sĩ đang biểu diễn trên sân khấu, nói: “Sau người này còn một người nữa, nhưng người đó thường xuyên đến trễ, chưa chắc đã hát, sao vậy?”

“Không kín lịch thì để tôi hát.”

“Cậu không phải nói ngày mai mới bắt đầu sao? À không đúng, phải là chiều nay.”

“Dù sao cũng không có việc gì.”

“Chưa chắc đâu, cậu đợi xem sao?”

“Được thôi.”

Thời Quyết uống một lúc, có một cô gái lạ mặt bước tới hỏi cậu có bạn đồng hành không.

Cậu ra hiệu về phía Vi Vi, cô gái nhìn một cái rồi bỏ đi.

Vi Vi tức giận nói: “Sao cậu không nói là cậu có bạn gái đi, lấy tôi làm bia đỡ đạn làm gì?”

Thời Quyết liếc cô ta: “Cô cũng đâu có đi, không dùng thì phí.”

Vi Vi tức giận trừng mắt, định lấy đi hai ly rượu đã pha.

“Này.” Thời Quyết nói, “Đừng giận, tôi chỉ đùa thôi mà.”

Vi Vi lườm cậu một cái.

Cậu chỉ cười, rồi lại tiếp tục trò chuyện với Tiểu Dương.

Vi Vi đã gặp qua rất nhiều loại đàn ông khác nhau trong quán, nếu nói thật, cô ta có thể nhận ra ngay, nụ cười của Thời Quyết, cách nói chuyện, dáng điệu của cậu đều mang một trạng thái đã được mài giũa kỹ lưỡng, có thể gọi là... giả.

Nhiều chàng trai ở quán bar cũng có trạng thái này, chỉ là không ai thuần thực như cậu, không ai tự nhiên như cậu.

Tất nhiên, cũng có thể là do điều kiện ngoại hình và khí chất của họ không bằng cậu.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi tiếp xúc, Vi Vi đã gắn mác cho Thời Quyết là một chàng trai có ý thức tự tôn rất cao.

Một người khó tính.

Cô ta nghe cậu nói chuyện với Tiểu Dương về rượu, không thể không nghĩ, người như thế này có thực sự biết yêu không?

Theo lời chị Triệu, bạn gái của cậu học ở trường đại học bên cạnh... đó là một trường tốt, là trường đại học tốt nhất trong tỉnh.

Khi ký hợp đồng thuê nhà trước đó, cô ta đã liếc qua giấy tờ của Thời Quyết, cậu năm nay hai mươi tuổi, đúng ra cũng là độ tuổi học đại học.

Vi Vi không kiềm chế được sự tò mò, hỏi: "Này, cậu không đi học à?"

"Ừ...?" Cậu nhìn cô ta một cái, "Không."

"Tại sao?"

"Không thích học."

Vi Vi nói: "Tôi cũng không thích học, nhưng gia đình vẫn ép tôi vào một trường nào đó, thời nay không có bằng cấp thì khó lắm, nói ra cũng không hay."

"Thật sao?" Thời Quyết búng tàn thuốc, nhìn mấy chai rượu trên quầy, nói một cách băng quơ, "Vậy sau này rảnh thì tôi học một cái."

"Rảnh mà học được sao?"

"Không à?"

"Làm sao mà học được? Chẳng phải cần thi đại học sao?"

“Thật à? Vậy thì không học nữa.”

“...”

Có vẻ cậu không hề để tâm đến cuộc trò chuyện này.

Thời Quyết nhìn quầy một lúc, rồi hỏi cô ta: “Nhân viên mua rượu ở quán có được giảm giá không?”

Vi Vi khô khan đáp: “Người khác có, cậu thì không.”

Thời Quyết ngừng lại, quay đầu nhìn cô, rồi mỉm cười một cách hiểu rõ.

“Khá là cố chấp nhỉ.”

Một lát sau, có thêm một cô gái nữa, là bạn của Vi Vi, gia nhập cuộc trò chuyện.

Lại thêm một lúc nữa, có hai chàng trai nữa đến, Vi Vi cũng quen biết, họ là bạn của một quán khác trong trung tâm thành phố.

Dần dần, quầy bar không còn đủ chỗ, họ chuyển sang một bàn nhỏ, trên bàn cũng ngày càng nhiều rượu hơn, người này mời một ly, người kia mời một ly, họ hút thuốc, nói chuyện phiếm.

Họ uống đến khoảng hai giờ sáng, ca sĩ tiếp theo đã đến, Thời Quyết định rời đi, nhưng mấy người kia cứ giữ cậu lại.

Thời Quyết đã ngủ ban ngày, buổi tối chưa điều chỉnh được giờ giấc nên cũng không buồn ngủ, cậu ở lại ăn uống với họ, đến khi quán sắp đóng cửa mới rời đi.

Trong khu vực ghế dài, mấy người kia vẫn chưa đi. Họ tự nhiên trò chuyện về Thời Quyết vừa rời đi, Vi Vi kể những gì cô ta biết, khiến ai cũng ngạc nhiên. Đám đông nam nữ bắt đầu bàn luận, cuối cùng

đi đến một kết luận chung:

Một nhạc sĩ vô công rồi nghề phóng túng đã để ý đến một nữ sinh đại học ngây thơ, chưa hiểu sự đời. Một sự kết hợp thật khôi hài.

Mấy chàng trai đồng loạt cho rằng nên thả nhang cho cô gái ấy. Có cô gái lên tiếng, "Tại sao phải vậy? Cậu ấy đặc biệt đến đây để học kèm cho cô ấy mà."

Một chàng trai đáp, "Ồi, không có việc làm, ở đâu chẳng được? Hơn nữa, chẳng phải nói rồi sao, cậu ta cũng không ở đây hoàn toàn đâu. Các cậu hiểu ý nghĩa của điều này chứ?"

Cô gái hỏi lại, "Ý cậu là gì?"

Chàng trai giải thích, "Nói thẳng ra thì khả năng cao cậu ta thỉnh thoảng chỉ đến đây để vui chơi thôi. Người này không khác gì một công tử bột, đàn ông hiểu rõ đàn ông nhất, nếu cậu ta không thích chơi bởi thì sao lại uống rượu ở đây đến tận khuya?"

Cô gái đồng tình, "Cũng có lý, nhưng thực sự thì chỉ cần không quá để tâm, hẹn hò một thời gian cũng chẳng thiệt gì."

Chàng trai cười, "Ha, cũng đúng thôi, bây giờ ai coi ai là thật lòng đâu, chơi thì biết giữ chừng mực là được, ha ha..."

Thời Quyết từ quán bar bước ra, trở về khu chung cư. Cậu vào nhà, nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ rưỡi sáng. Thực ra, cậu đang buồn ngủ, nhưng nếu ngủ lúc này thì chắc chắn sẽ không dậy được vào lúc sáu giờ.

Thời Quyết rửa mặt, sau đó đi ra cửa sổ, mở một cánh cửa. Cậu đối diện với màn đêm đen tối phía xa, chiêm một điệu thuốc. Khuôn mặt phản chiếu trên cửa kính của cậu hiện lên vẻ rất lạnh lùng.

Ban đầu, cậu không buồn ngủ lắm, nên nghĩ rằng có thể tranh thủ

hoàn thành sớm bảy tiếng diễn xuất. Nhưng khi đến quán thì không có cơ hội. Khi ca sĩ đến, cậu đã muốn rời đi, nhưng mấy người kia giữ cậu lại.

Cậu không muốn ở lại, nhưng lý trí mách bảo rằng mình là người mới đến, không quen thuộc với nơi này, lại làm việc ở quán người khác, nên ở lại sẽ tốt hơn. Vì vậy, cậu ở lại uống với họ đến khi quán đóng cửa.

Thời Quyết thường cảm thấy tâm trạng không tốt sau khi uống nhiều với người lạ và nói chuyện nhiều. Vì cậu biết rằng sau khi cậu đi, sẽ có những lời bàn tán.

Hút xong điếu thuốc, cậu quay lại phòng và tiếp tục dọn dẹp.

Từ Vân Ni dậy vào lúc năm giờ rưỡi sáng. Hôm nay Đào Vũ không có ca làm sớm, cô ấy vẫn đang ngủ ngon, nên cô nhẹ nhàng rời giường, rón rén rửa mặt và ra khỏi nhà.

Từ Vân Ni đến căn hộ vào đúng sáu giờ, không sai một phút nào. Cô nhẹ nhàng mở cửa. Sau đó, cô hơi bất ngờ khi thấy Thời Quyết đang ngồi trên giường.

“...Cậu dậy rồi à?” Từ Vân Ni nói, “Mình tưởng cậu đang ngủ chứ.”

Cô cầm theo vài thứ, đặt lên bàn, rồi nhìn quanh, có vẻ như mọi thứ lại gọn gàng hơn chút. Cậu lại dọn dẹp nữa sao?

Sau đó, cô nhận ra có gì đó không ổn ở Thời Quyết. Cậu vẫn mặc bộ đồ của tối qua, ngồi im nhìn cô, trên khuôn mặt mang nét mệt mỏi và uể oải đặc trưng của người thức đêm.

Từ Vân Ni tiến đến gần cậu, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Nhìn thấy Thời Quyết trong tình trạng này, cô ngập ngừng hỏi, “Lớp trưởng, cậu thức cả đêm không ngủ sao?”

Thời Quyết liếc cô một cái, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Từ Vân Ni hỏi, "Vì sao vậy?"

Cậu cười nhẹ, đáp, "Xuống dưới lầu uống rượu."

Cách nhìn của cậu từ góc độ này khiến Từ Vân Ni nhớ lại lần cậu say rượu ngã bên đường lần trước, lần này không đến mức nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng không khá hơn là bao.

Từ Vân Ni tiếp tục hỏi, "Cậu uống không vui à? Có ai làm cậu khó chịu sao?"

Cậu không trả lời.

"Cậu làm sao vậy?"

Từ Vân Ni suy nghĩ, thấy rằng trạng thái của cậu khác xa so với tối qua. Cô cảm thấy ánh mắt cậu nhìn cô thậm chí có chút... trách móc?

Từ Vân Ni suy nghĩ một chút, rồi khẽ cúi người, đối diện thẳng với cậu.

"Lớp trưởng, cậu đến quán bar muộn như vậy, là vì..." Cô hỏi, "Vì việc biểu diễn phải không?"

Cậu không nói gì, nhưng Từ Vân Ni cảm thấy mình đã đoán đúng.

Cô ngồi xuống bên cạnh cậu, im lặng một lúc, sau đó chậm rãi nắm lấy tay cậu.

"Nếu là vì việc biểu diễn, thì thực ra cũng liên quan đến mình rồi."

Nghe xong câu này, mí mắt Thời Quyết vốn đang mệt mỏi, cuối cùng cũng nhắc lên một chút.

“Ồ, cậu biết à?”

Từ Vân Ni nói, “Chuyển đến chỗ khác đi, mình sẽ giúp cậu tìm, xa một chút cũng không sao, mình sẽ đến chỗ cậu.”

Thời Quyết đáp: “Không cần đâu.”

Từ Vân Ni nói: “Cậu không thích chơi đàn ở đây đúng không?”

Thực ra cũng không đến nỗi nào... Quán bar âm nhạc này đã là một trong những nơi khá chuyên nghiệp rồi, và ông chủ họ La cũng là người có hiểu biết.

Tay cậu bị nắm chặt hơn.

Thời Quyết nhìn xuống, thấy trên tay cô đeo chiếc vòng tay mà cậu tặng.

Trong khoảnh khắc đó, Thời Quyết bỗng cảm thấy thật kỳ lạ. Đêm qua, cậu uống rượu cảm thấy rất bức bối, nhưng thực ra, sự bức bối như vậy trong cuộc sống của cậu đã trở thành chuyện thường ngày, cơ bản chỉ cần ngủ một giấc là quên, lần sau gặp lại những người kia, cậu vẫn có thể cười nói và uống rượu với họ.

Nhưng lần này lại rất kỳ quặc, sự bức bối của cậu cứ tích tụ trong quá trình dọn dẹp, trong lúc thảnh thơi xem giờ, càng lúc càng nhiều, đến khi Từ Vân Ni xuất hiện, nó đã đạt đến đỉnh điểm. Cậu gần như có cảm giác như mình đã phải chịu một nỗi oan ức rất lớn.

Thật sự không đến mức như vậy đâu...

Nhưng khi cô nói rằng tất cả điều này là vì cô, tâm trạng cậu lại dịu đi.

Cậu châm một điếu thuốc, nói: “Không sao, cứ ở đây đi.”

Dĩ nhiên là phải ở đây, mọi thứ đều rất phù hợp, không ở đây thì ở đâu?

Cậu quay sang nhìn cô.

Thức đêm khiến ánh mắt cậu không còn sự tỉnh táo.

Từ Vân Ni nhìn cậu, cô nói: “Lớp trưởng, mình chắc chắn sẽ đối xử với cậu thật là, thật là tốt.”

Thời Quyết thăm nghĩ, chẳng ngờ lại có đến hai từ “thật là”.

Hơn sáu giờ, chính là thời điểm trời sáng vào mùa này, ánh sáng đã rõ ràng hơn nhiều so với lúc bốn giờ.

Thực ra cũng không phải là lời hứa hẹn gì to tát, nhưng khi từ miệng cô thốt ra, lại giống như lời thề không thể thay đổi.

Vì vậy, sự bức bối cuối cùng trong lòng cậu cũng được xoa dịu.

Đầu óc cậu đã kiệt quệ sau một đêm không ngủ, hoạt động chậm chạp.

Mặc dù quá trình có chút kỳ quặc, nhưng kết quả cuối cùng có vẻ không tệ.

Cậu ngậm điều thuốc, rồi lẩm bẩm: “Ừ, vậy cậu nhớ kỹ lời mình nói nhé.”

Chương 56: Nụ hôn của người đẹp say ngủ

Họ ngồi với nhau một lúc, rồi Từ Vân Ni nói: “Trên đường tới đây, mình có mua bữa sáng, cậu có đói không?”

Thời Quyết đáp: “Không đói.”

“Vậy uống một chút sữa đậu nành cho ấm bụng nhé?”

Từ Vân Ni đứng dậy, lấy từ trong túi bữa sáng ra hai cốc sữa đậu nành.

“Cậu muốn uống có đường hay không đường?”

Đầu óc Thời Quyết vẫn còn chưa tỉnh táo, cậu nói: “Cậu chọn trước đi...”

Từ Vân Ni nói: “Vậy mình uống không đường nhé.”

Cô cầm ống hút vào cốc sữa đậu nành rồi đưa cho cậu.

Thời Quyết nhận lấy, cầm cốc trong tay ngồi đó.

Từ Vân Ni nói: “Mình sẽ ăn sáng trước, sau đó mình sẽ xem trong nhà còn thiếu gì, buổi trưa chúng mình đi mua nhé.”

Thời Quyết ừ một tiếng.

Cô đến bàn, kéo ghế lại gần, trước tiên cô cất phần bữa sáng của cậu vào tủ lạnh, sau đó mới lấy phần của mình ra, gồm có cháo,

bánh bao chiên, đồ ăn kèm và vài món điểm tâm.

“Phải mua một cái lò vi sóng.” Cô tự nhủ, “Cần có một cái gì đó để hâm nóng thức ăn...”

Thời Quyết ngồi trên giường nhìn cô.

Từ Vân Ni ăn được vài miếng, rồi nói: “Cậu thật sự không ăn à?”

Cậu lắc đầu.

Từ Vân Ni lại nói: “Vậy cậu cứ ngồi nhìn mình ăn thế này sao?”

“Không được à?” Cậu đáp, “Chẳng phải cậu bảo tôi giám sát cậu mà?”

“À...”

Từ Vân Ni ngẩn người, rồi cười nhẹ: “Phải, mình vẫn chưa quen lắm, cậu cứ nhìn đi.”

Thời Quyết yên lặng ngồi đó.

Cô nói rằng cô chưa quen... Vậy còn cậu?

Thời Quyết nhìn cô gái đang ăn trước mặt, nhìn lâu đến nỗi có chút cảm giác lạ lẫm. cậu rõ ràng nhớ rằng trước đây, khi còn ở Hoa Đô, cô thường chỉ ăn tối bằng một hộp sữa và một chiếc sandwich từ cửa hàng tiện lợi...

Hóa ra bữa sáng lại cần cầu kỳ như vậy?

Tư duy của Thời Quyết bắt đầu lan man, cậu tự hỏi liệu mình có thực sự hiểu cô không? Cậu bắt đầu tính toán, từ lần đầu tiên họ gặp nhau đã hơn một năm, nhưng họ thật sự đã ở bên nhau bao lâu? Ngoài chín tháng xa cách, thì trong ba tháng ở Hoa Đô, cũng

phải trừ đi những ngày cậu thường xuyên xin nghỉ.

Nghĩ đến đây, Thời Quyết chột hạ mắt xuống... Tổng cộng có được một hai tháng? Vậy mà đã đến mức này rồi sao? Một đêm không ngủ, sáu giờ sáng, ở một căn nhà thuê xa lạ, ngồi trên giường, nhìn cô ăn sáng.

Từ Vân Ni ăn được một nửa thì cảm thấy hơi yên tĩnh quá, cô nhìn sang Thời Quyết, cậu vẫn ngồi đó, ánh mắt như nhìn cô mà cũng như đang xuyên qua cô, ngẩn ngơ.

Cô không lên tiếng, tiếp tục ăn.

Đến khi Thời Quyết tỉnh lại, Từ Vân Ni đã dọn dẹp xong bàn, cô ngồi ở bàn, khoanh chân, một tay chống cằm, yên lặng nhìn cậu.

Thời Quyết cảm thấy thời gian như nhảy vọt đi một đoạn, cậu hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn quanh một chút, rồi nhìn cô.

Đã bao lâu rồi?

Cậu có nên nói gì đó không?

Cậu còn đang ngẩn ngơ, thì Từ Vân Ni đã lên tiếng trước. Cô hỏi: "Cậu muốn suy nghĩ thêm một chút không?"

Thời Quyết ngập ngừng: "Suy nghĩ gì cơ..."

Từ Vân Ni đáp: "Không biết nữa, có thể là về cuộc sống? Triết lý?"

Thời Quyết cau mày: "Hả?"

Từ Vân Ni chống cằm, cô nhìn vào gương mặt vẫn còn ngơ ngác của cậu, nhẹ nhàng nói: "Lớp trưởng, hồi mình học tiểu học, có lần mẹ mình dẫn mình đi xem triển lãm trêu, mình không hiểu lắm. Sau đó

mẹ mình lại dẫn mình đến buổi nói chuyện của họa sĩ đó, ông ấy giảng về ý tưởng sáng tác của mình, nhưng mình nghe xong lại càng mù mịt hơn.”

Thời Quyết nhìn cô, vẫn không hiểu cô đang nói gì, toàn bộ sự chú ý của cậu đều tập trung vào ngón tay cô, ngón út nhỏ nhắn khẽ chạm vào khớp miệng khi cô nói chuyện.

Từ Vân Ni tiếp tục: “Cuối cùng, mẹ mình nói rằng trên đời này có một loại người, họ có thể giới nhỏ của riêng mình, có cách cảm nhận thế giới độc đáo của họ.”

Thời Quyết nhìn vào nơi bàn tay cô nối với cánh tay, cái góc độ ấy thật quyến rũ.

Cô tiếp tục nói: “Đó chính là nghệ sĩ.”

Ngay khi vừa nghe từ đó, ánh mắt của Thời Quyết như bị kích động, cậu nhú mày.

“...Gì cơ?” Cậu cau mày, “Cậu nói gì?”

Từ Vân Ni cảm thấy, những gì cô vừa nói cậu cơ bản là không nghe, chỉ duy nhất từ đó là khiến cậu phản ứng lại như bị kích thích.

“Tôi không phải là nghệ sĩ.” Cậu nói.

Từ Vân Ni: “Ừm.”

Thời Quyết ngập ngừng một chút, rồi hỏi: “Từ Vân Ni, cậu hiểu rõ về tôi không?”

Từ Vân Ni nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không, cậu vẫn rất bí ẩn, lớp trưởng.”

“Bí ẩn?”

“Đối với mình, cậu giống như rãnh Mariana (*), sâu thẳm và không thể đo lường.”

“.....?”

“Đúng vậy.” Từ Vân Ni cười nói, “Cậu còn có thể hát những bài hát của Hải Yêu, quyến rũ những người thủy thủ qua đường.”

Cậu không nói gì, cô nhìn cậu một lát, rồi đổi giọng: “Không, nói thế không đúng, đó là cách nói của con người, thật ra sự thật là... những người thủy thủ tham lam, vì tư lợi mà xâm nhập vào lãnh địa của cậu.”

Thời Quyết mấp máy môi, không nói ra lời.

Cậu không muốn nói, cậu chỉ muốn nghe cô nói.

Giọng nói của Từ Vân Ni không nhanh không chậm, êm ái và dịu dàng, giống như cuộn băng cassette cũ kể chuyện cổ tích cho trẻ em.

Trên gương mặt cô hiện lên nụ cười nhẹ nhàng, như giọt sương ban mai, như ánh sáng dịu dàng, bao quanh cô một lớp sương mù mờ ảo, không thể nhìn rõ.

Thời Quyết đứng lên một cách vô thức, cậu bước đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn kỹ.

Từ Vân Ni ngẩng đầu lên.

“...Lớp trưởng?”

Thật ra, Thời Quyết chưa bao giờ nghĩ, mọi chuyện sẽ thành ra như thế này.

Cậu nghĩ rằng, ở Hoa Đô, mức độ đó là đủ rồi, cô ngay thẳng, lương thiện, ổn định và độc lập, cậu sẽ đối xử tốt với cô, họ sẽ có không gian riêng của mình, sẽ không có vấn đề gì lớn...

Cho đến khi cậu đến đây, cậu vẫn nghĩ như vậy.

Cậu thật sự không ngờ, mọi chuyện lại thành ra như thế này.

Đầu óc cậu vừa căng vừa rối, mắt cay đến nhức nhối, trong sự mơ màng, cậu rất muốn hôn cô.

Từ Vân Ni: "Lớp trưởng?"

Nhưng người cậu đầy mùi khói thuốc và rượu, mồ hôi cũng làm cậu cảm thấy khó chịu.

Từ Vân Ni: "Lớp trưởng, có chuyện gì à?"

Cậu nói: "Tôi muốn tắm."

"...Hả?" Cô ngạc nhiên trước sự chuyển đề tài quá nhanh này, rồi gạt đầu, "Được, cậu đi tắm đi."

Thời Quyết lấy quần áo từ trong túi hành lý, rồi vào phòng tắm.

Từ Vân Ni đứng dậy, dọn dẹp lại những chỗ còn chưa ngăn nắp. Cô thấy cậu mang áo ba lỗ vào, liền bật điều hòa, rồi kéo rèm lại. Ánh sáng ban mai vốn đã không sáng, giờ lại càng mờ đi một chút.

Thời Quyết tắm rất nhanh, giống như khi còn ở SD, chỉ năm sáu phút là xong.

Cậu cầm khăn lau tóc, rồi ngồi lên giường.

Từ Vân Ni nói: "Cậu nghỉ ngơi đi, lần sau đừng thức khuya nữa."

Thời Quyết đáp: “Tôi không buồn ngủ.”

Từ Vân Ni thầm nghĩ, mắt cậu nhìn đờ đẫn thế mà còn bảo không buồn ngủ.

Cô nói: “Được rồi, nếu không buồn ngủ thì chúng ta họp nhé.”

Thời Quyết: “...Họp?”

“Ừm.” Từ Vân Ni cầm cuốn sổ và cây bút, gõ gõ, “Hội nghị cấp cao về bổ sung vật tư phòng 709, tham dự gồm có, mình, và cậu.”

Thời Quyết đã quen với việc, khi Từ Vân Ni nói đến một vài từ nào đó, thì tai cậu tự động bỏ qua.

Cậu ném khăn sang một bên, ngả lưng xuống giường, hai tay đan vào nhau, che mắt, thở dài một hơi.

“.....”

“Cậu muốn ngủ không?”

“Không buồn ngủ.”

“Vậy cậu muốn làm gì?”

“Từ Vân Ni.”

“Ừ?”

“Cậu hôn tôi một cái đi.”

Từ Vân Ni tưởng mình nghe nhầm.

“...Lớp trưởng?”

Cậu khẽ nói: “Cậu hôn tôi một cái, tôi sẽ hạp.”

Từ Vân Ni ngậy người.

Cậu lại hỏi: “Không được à?”

Không phải là không được.

Từ Vân Ni đi đến bên giường, tay cậu vẫn che trên mắt.

“Đây là yêu cầu gì vậy? Lớp trưởng.”

Nghe vậy, cậu nhấc tay lên một chút, ánh mắt lạnh nhạt, giọng nói cũng nhạt nhòa.

“Cậu không phải nói cậu ‘vì tư lợi’ tìm đến tôi sao? Tôi muốn xem ‘dục vọng’ của cậu ở đâu.”

Thì ra, cơm có thể ăn bữa, nhưng lời không thể nói bữa.

Từ Vân Ni im lặng trong giây lát, cô hỏi: “Hôn ở đâu?”

Cậu đáp: “Cậu tự chọn đi.”

Từ Vân Ni có chút hối hận vì đã không tiến lại gần khi cậu còn che mắt, cô hỏi thêm vài câu, cậu đã bỏ tay xuống, đổi sang kê sau đầu.

Từ Vân Ni tiến thêm nửa bước, rồi cô dừng lại, nói với cậu: “Cậu nhắm mắt lại đi.”

Cậu rất ngoan ngoãn, nhắm mắt lại.

Từ Vân Ni đứng bên giường nhìn cậu, cậu vừa tắm xong, khuôn mặt sạch sẽ, ngũ quan tuấn tú, khi nhắm mắt lại, hàng mi dày càng làm đôi mắt thêm rõ nét. cậu mặc chiếc áo ba lỗ đen và quần dài bằng vải bông đen như trong video tối qua, nhưng bây giờ trông còn chân

thực hơn nhiều so với trên màn hình điện thoại.

Thật giống như một chàng hoàng tử ngủ say.

Từ Vân Ni đặt cuốn sổ xuống, cúi người, hai tay chống xuống bên cạnh cậu.

Thời Quyết cảm nhận được nệm giường hơi lún xuống.

Rồi, cổ cậu bị hôn một cái, cảm giác như chuồn chuồn lướt nước, còn nhẹ nhàng hơn cả sự ngứa ngáy mà sợi tóc cô lướt qua gây ra.

Cậu không nhìn được, bật cười.

Từ Vân Ni hôn xong liền nhanh chóng ngồi thẳng dậy.

Cô thấy cậu mở mắt ra, khóe miệng cong lên.

Mái tóc đen, làn da trắng, đôi môi đỏ tươi. Hóa ra chỉ cần cơ thể bị kích thích một chút, đôi môi cậu sẽ trở nên hồng hào.

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, mình quá trẻ con, đúng không?”

Cậu vẫn cười mà không nói gì.

Từ Vân Ni nhìn cậu chăm chăm một lúc, rồi nói: “Cậu nhắm mắt lại lần nữa đi.”

Thời Quyết lại nhắm mắt.

Từ Vân Ni nhìn thấy dưới làn da mỏng manh trên cánh tay cậu, những đường gân xanh hiện lên rõ ràng, thấy cơ thể cậu nhấp nhô theo từng nhịp thở, thấy dưới lớp áo ba lỗ đen, phần ngực cậu...

Vừa nãy có vậy không nhỉ?

Từ Vân Ni từ từ hít một hơi, cúi người xuống lần nữa.

Nụ hôn này quá dịu dàng.

Như đang dỗ trẻ con đi ngủ.

Đôi môi của Thời Quyết mang đến cảm giác mát lạnh, cậu vừa tắm xong, làn da hơi lạnh, Từ Vân Ni ngửi thấy mùi sữa tắm và nước súc miệng thoang thoảng. Cậu không cử động, tay vẫn kê sau đầu, để mặc cô hôn. Có lẽ khoảng ba đến năm giây sau? Từ Vân Ni cũng không nhớ rõ... cô chống tay lên...

Tuy nhiên, vừa mới nhồm lên được một chút, cậu đã rút một tay ra, đè lên sau gáy cô.

“...”

Đôi môi họ lại một lần nữa gắn chặt vào nhau.

Ngay từ lần đầu tiên, Từ Vân Ni đã hơi ngạc nhiên, không bắt kịp nhịp độ của cậu, kết quả là từng bước, từng bước không theo kịp, như thể hơi thở cứ hút dần, càng thở càng nhanh.

“Không phải, không phải, lớp trưởng...”

Cô cảm thấy cậu đột ngột thay đổi, làn da vốn mát lạnh trong chốc lát trở nên nóng hổi, ngay cả mùi nước súc miệng trong khoang miệng cũng bị một loại nhiệt lượng nào đó bao phủ.

Cô vừa nói được vài chữ, liền cảm thấy hơi thở càng hút hơn.

Đầu cậu nhấc lên một chút, đầu mũi cao của cậu chạm vào cô, nghiêng đầu hôn cô.

Đây là gì...

Từ Vân Ni run rẩy nghĩ.

Đây chính là nụ hôn không trẻ con sao...

Hôm qua ôm nhau, hôm nay đã hôn, ngày mai làm gì đây, không dám nghĩ nữa.

Nhưng...

Tại sao phải nghĩ?

Cô chỉ là một thủy thủ tham lam và thiếu kiên định thôi mà.

Nghĩ thông điều này, Từ Vân Ni bỗng cảm thấy hơi thở điều hòa lại, rồi gần như ngay lập tức, cô cảm nhận được sự ngọt ngào, cảm nhận được vẻ đẹp ấy, cô đưa tay, ngón tay nhỏ gầy luồn vào tóc cậu.

Cậu khẽ rên lên một tiếng, kéo cô cùng ngã xuống.

Từ Vân Ni lén mở mắt.

Vùng da quanh mắt cậu dường như cũng đỏ lên...

Cậu vẫn nhắm mắt, sau khi cảm nhận được sự đáp lại của cô, cậu nở một nụ cười khiến ngực Từ Vân Ni như phồng lên, toàn thân cô trở nên mềm nhũn. Cậu luôn đắm chìm, luôn tận tâm như vậy, cậu không có những suy nghĩ lắt léo như con người, cậu dồn toàn bộ tinh thần vào một điểm, để trao đi, để cảm nhận, còn lại tất cả đều không cần.

Thấy cậu như vậy, Từ Vân Ni cảm thấy mình như lạc vào cõi mơ.

Đôi tay nóng ấm của cậu vuốt ve má và cổ cô, càng vuốt, cô càng không còn chút sức lực nào...

Cô còn ra ngoài được không?

Cô không muốn đi nữa...

Chỉ muốn ở lại căn phòng này đến khi trời đất đổi thay.

Cô có thể xin nghỉ bệnh không...

Ánh nắng bị rèm che khuất, làm cho nụ hôn này trở nên riêng tư hơn, như một không gian khác biệt, những tiếng khẽ khàng giữa họ, ngoài họ ra, ngay cả gió cũng không nghe thấy.

Từ Vân Ni tựa vào mặt cậu, má cậu hơi đỏ chút mồ hôi, có lẽ cô cũng vậy, họ dính chặt vào nhau, thở hỗn hển bên tai nhau.

"...Lớp trưởng, thật sự không ổn rồi, mình sắp thiếu oxy rồi."

Bên tai Từ Vân Ni vang lên giọng nói khàn khàn: "Cậu nên tập thể dục rồi..."

Cậu còn muốn ôm cô, Từ Vân Ni nắm lấy cổ tay cậu.

Thật sự không thể tiếp tục nữa.

Thời Quyết nhìn bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cổ tay cậu, ngón tay gầy, không thể nắm chặt nổi một vòng.

Cậu khẽ cười.

Dù không nói gì, nhưng Từ Vân Ni cũng hiểu ý của cậu, với bàn tay này, muốn ngăn ai chứ?

Từ Vân Ni nói: "Lớp trưởng, trước đây ở bệnh viện cậu trông gầy quá, sao lại nhanh chóng thay đổi như vậy?"

Cậu nói: "Biết cách luyện tập, chỉ cần tập lại là sẽ lấy lại dáng ngay."

Từ Vân Ni: “Tập thể nào?”

Thời Quyết: “Cậu muốn tập à? Tập thể hình hay tạo dáng?” Cậu nhìn tóc cô buông xuống, đôi môi hơi hé mở, nói nhẹ nhàng, “Tôi sẽ hướng dẫn cậu.”

Từ Vân Ni suy nghĩ một chút, rồi nói: “Thôi, mình không hợp với thể dục.”

Từ Vân Ni đứng dậy, ngồi bên mép giường chỉnh lại tóc và quần áo, cô nhìn qua, Thời Quyết cũng lộn xộn như vậy, nhưng cậu chẳng có ý định chỉnh sửa gì cả.

Từ Vân Ni nói: “Lớp trưởng, đã đến lúc họp rồi.”

Không có lời nào gây cụt hứng hơn thế, cậu chuyển ánh nhìn.

Từ Vân Ni lại nói: “Cậu đã hứa rồi mà.”

Cậu liếc nhìn cô.

Thời gian không còn nhiều, một lát nữa là phải đi rồi, cũng không thể thực sự xin nghỉ.

Con người cuối cùng vẫn là con người, tham lam không đủ, lại còn lo lắng đủ điều.

Từ Vân Ni mở lại sổ và cầm bút.

Thời Quyết vẫn không có phản ứng, cô quay lại vỗ nhẹ vào người cậu, cuối cùng cậu cũng cử động, lười biếng xoay người.

Bụng cậu áp sát vào lưng cô.

Từ Vân Ni bắt đầu dọn dẹp từng món đồ.

Thời Quyết đáp lại câu hỏi của cô một cách hồ hững, lúc có lúc không.

Có lẽ cậu thực sự đã đến giới hạn, nụ hôn vừa rồi đã tiêu hao hết năng lượng cuối cùng của cậu, bây giờ nói chuyện cũng lười nhác, không còn rõ ràng nữa...

Từ Vân Ni viết được một lúc, cây bút dừng lại, cô cảm nhận được lưng mình bỗng nhiên chịu lực. Cô quay đầu lại và không ngạc nhiên khi thấy cậu đã ngủ say.

Với những điều cậu không quan tâm, cậu chẳng thể giả vờ hứng thú một chút nào.

Ngủ là tốt nhất, Từ Vân Ni nghĩ, để cho thủy thủ thiếu tin cậy này cũng bình tĩnh lại.

Editor có lời muốn nói:

Tỏ tình hụt hai lần, ôm nhau, hôn nhẹ, hôn sâu, hôn mãnh liệt... Ý là đã làm đến mức này rồi, cầu xin Ni Ni và Quyết Hồn tỏ tình chính thức để mình đối xứng hô nè hai bạn ơi

Chương 57: Làm điều thiết thực cho cộng đồng

Bên ngoài tòa chung cư.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, cô đã trở lại với thế giới thực tại.

Từ Vân Ni quay về ký túc xá, đúng lúc Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối đang chuẩn bị ra ngoài.

“Cậu đi đâu sớm thế?” Nhiếp Ân Bối hỏi.

Từ Vân Ni lấy sách vở trên bàn, tiện miệng đáp: “Tập thể dục buổi sáng.”

Nhiếp Ân Bối: “Hả? Sáng sớm mà cậu đi tập thể dục à?”

“Ừ.”

Ba người cùng nhau ra ngoài đi học.

Trên đường đi, Nhiếp Ân Bối vẫn tiếp tục hỏi: “Cậu muốn giảm cân à? Nếu cậu giảm thêm nữa thì chẳng còn gì đâu.”

Từ Vân Ni: “Không phải giảm cân, chỉ là rèn luyện thôi.” Cô lẩm bẩm, “Mình cần rèn luyện thêm sức bền phổi...”

Lịch học của sinh viên năm nhất không quá dày đặc, sáng nay chỉ có một tiết toán cao cấp.

Trong suốt buổi học, Từ Vân Ni không tập trung lắm, mặc dù biết rằng Thời Quyết vừa mới ngủ, nhưng cô vẫn liên tục kiểm tra điện thoại.

Đào Vũ nhìn thấy, hỏi cô: “Có chuyện gì sao? Hay là Cố Minh Thanh lại nổi điên rồi?”

Từ Vân Ni nói: “Không phải.”

... Nói đến trưởng nhóm Cố, gần đây cô ta thực sự có chút kỳ quặc, nhưng không phải nhằm vào cô.

Hết giờ học, Nhiếp Ân Bối đi tham gia câu lạc bộ, Đào Vũ đến thư viện, còn Từ Vân Ni vẫn đi tới hội sinh viên, chuẩn bị hoàn thành công việc cho những ngày tới.

Vừa bước vào văn phòng, cô đã thấy vài người đang nói chuyện với nhau, khi thấy cô đến, họ có chút dè dặt, không nói tiếp.

Người đứng đầu trong nhóm đó là Vương Lộc, cũng là một thành viên đồng nghiệp, Từ Vân Ni chủ động chào hỏi cậu ta.

Wang Luok gật đầu, sau đó gọi những người khác ra ngoài.

Từ Vân Ni kéo ghế, mở sổ ghi chép và máy tính, chuẩn bị làm việc như thường lệ, và pha một ly trà hoa.

Trong lúc chờ nước nóng, Từ Vân Ni hồi tưởng lại cảnh tượng lúc nãy.

Thái độ của Vương Lộc với cô rất lạnh nhạt.

Tại sao nhỉ?

Từ Vân Ni thực ra biết lý do, và nó bắt đầu từ trưởng nhóm Cố Minh Thanh.

Theo một số tin đồn, dường như trưởng nhóm Cỗ đã gây chuyện với ai đó.

Ai cơ?

Chính là Trương Triệu Lân, trưởng ban tổ chức của hội sinh viên.

Trương Triệu Lân là ai? Một đàn anh năm hai, kiêm nhiệm trưởng ban đối ngoại, trẻ tuổi mà đã có vẻ ngoài tóc thưa, bụng phệ, dáng điệu quan cách. Khi ngồi, anh ta thích khoanh tay trước bụng, khi đứng thì đặt tay nhẹ lên eo, còn khi họp thì yêu cầu cấp dưới kéo ghế để ngồi, thậm chí ký tên cũng phải để thư ký tháo nắp bút đưa cho.

Nhưng anh ta cũng có năng lực làm việc, nên thăng tiến rất nhanh.

Nghe nói, Cỗ Minh Thanh và Trương Triệu Lân bắt đầu quen biết qua các bữa tiệc thường xuyên với danh nghĩa giao lưu, thường gọi là mời ăn uống. Trương Triệu Lân rất quen với quy trình này. Sau đó, có tin đồn rằng, qua nhiều lần như vậy, có lẽ Trương Triệu Lân đã nảy sinh tình cảm với Cỗ Minh Thanh, nhưng chắc chắn Cỗ Minh Thanh không để ý đến anh ta, nên hai bên có vài lần xung đột, khiến Trương Triệu Lân bức tức và họ bắt đầu đấu đá lẫn nhau.

Với chức vụ cao hơn, Trương Triệu Lân giao cho Cỗ Minh Thanh rất nhiều việc. Trưởng nhóm Cỗ làm sao chịu được uất ức này? Đây đều là những chiêu trò mà cô ta thường sử dụng với người khác, nên cô ta bắt đầu đùn đẩy, thậm chí còn muốn tìm người ở các ban khác để kêu ca, và định kiện lên cấp trên.

Dù sao thì, hiện tại hai bên đang đấu đá kịch liệt.

Vương Lộc là một trợ thủ đắc lực của Trương Triệu Lân.

Vậy tại sao quan hệ giữa cậu ta và Từ Vân Ni lại kém như vậy?

Lý do thực sự rất vô lý.

Trước đây, vì một số lý do, Từ Vân Ni cần làm nhiều việc để phân tán sự chú ý, nên cô đã hoàn thành xuất sắc hầu hết các nhiệm vụ mà Cố Minh Thanh giao cho. Hơn nữa, thái độ của cô với Cố Minh Thanh cũng rất tốt. Kết quả là, người khác cho rằng cô và Cố Minh Thanh có mối quan hệ tương tự như Vương Lộc và Trương Triệu Lâm, cùng thuộc một phe cánh.

Từ Vân Ni không biết phải nói gì.

Cô đang viết báo cáo cuộc họp, thì trưởng nhóm Cố Minh Thanh bước vào, dáng vẻ hối hả.

Thấy cô ta, Từ Vân Ni chủ động chào hỏi.

“Trưởng nhóm.”

Cố Minh Thanh nhìn cô, hỏi: “Cậu đang làm gì đấy?”

“Viết báo cáo cuộc họp.”

“Cuộc họp ngày nào mà còn chưa viết xong?”

“Ngày kia.”

“Ồ, tôi tưởng là tuần trước chứ, vậy cũng không vội đâu.”

“Vừa hay buổi sáng ít tiết, tôi nghĩ viết trước một chút.”

Cố Minh Thanh lại ừ một tiếng, ngừng lại một chút, rồi nói: “À đúng rồi, ngày mai chúng ta có bữa tiệc, cậu có đến không?”

... Gì cơ?

Điều còn kỳ lạ hơn việc Vương Lộc và những người khác cho rằng Từ Vân Ni thuộc phe Cổ Minh Thanh, đó là dường như ngay cả Cổ Minh Thanh cũng nghĩ như vậy.

Từ Vân Ni nói: “Thầy Trương bảo tôi ngày mai phải đến tòa nhà số hai để giải quyết mâu thuẫn trong ký túc xá.”

Cổ Minh Thanh cau mày: “Mâu thuẫn trong ký túc xá? Vụ dùng mỹ phẩm à?”

“Phải.”

“Hai người đó đúng là phiền phức, để họ tự đi báo cảnh sát đi.”

“Thầy Trương nói, tốt nhất đừng để sự việc trở nên nghiêm trọng đến mức phải báo cảnh sát.”

“... Sao cậu lại có vẻ như thích làm việc đến thế nhỉ?”

Từ Vân Ni cười gượng, nói: “Có lẽ tôi làm hơi chậm, à, trưởng nhóm, chiều mai tôi muốn xin nghỉ học.”

Cổ Minh Thanh nói: “Xin nghỉ thì được, nhưng cậu chắc chắn không đến dự tiệc à?” Cô ta hạ giọng, như thể tiết lộ bí mật gì đó, và nhắc đến vài cái tên, đều là những cán bộ hội sinh viên.

Từ Vân Ni nói: “Tôi thực sự không có thời gian.”

Ánh mắt của Cổ Minh Thanh nhìn cô như thể đang nhìn một kẻ vô dụng, nói: “Cậu vào hội sinh viên để làm gì thế?” rồi lấy chút đồ và rời đi.

Trong văn phòng chỉ còn lại Từ Vân Ni.

Cô đã ngủ muộn tối qua, sáng nay lại dậy sớm, nên cũng không tránh khỏi cảm giác mệt mỏi. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ngáp một cái,

sau đó nhấp một ngụm trà hoa, rồi bắt đầu viết báo cáo.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Đến trưa, điện thoại trên bàn rung lên.

Từ Vân Ni cầm lên xem, đó là tin nhắn của Đào Vũ, hẹn cô giờ ăn trưa.

Từ Vân Ni lại thoát ra, kiểm tra xem Thời Quyết thế nào, không thấy động tĩnh gì, có lẽ cậu ấy vẫn đang ngủ.

Từ Vân Ni hẹn với Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối gặp nhau ở cổng nhà ăn.

Đào Vũ chạy vội tới, kéo Từ Vân Ni, rồi nhanh chóng chạy vào nhà ăn.

Vừa nhìn thực đơn hôm nay, cô thất vọng rõ rệt.

“Haizz... Mình biết ngay mà.”

“Có chuyện gì vậy?” Từ Vân Ni hỏi.

Nhiếp Ân Bối đi phía sau, nói: “Cậu ấy muốn ăn đùi gà nướng, mình đã cược với cậu ấy rằng hôm nay chắc chắn không có, và sau này cũng khó mà có nữa.”

Từ Vân Ni hỏi: “Tại sao lại khó?”

Nhiếp Ân Bối nói: “Mình cũng không biết, nhà ăn trường mình như có thù với sinh viên vậy, mọi thứ mọi người thích thì họ đều ngừng bán, chỉ còn lại những món dở tệ, như trước đây món chả cá trong lẩu cay mình thích nhất cũng đã không còn nữa.”

Từ Vân Ni vừa cầm khay cơm, vừa nói: “Vậy các cậu phản ánh đi, chẳng phải có sổ góp ý sao?”

Đào Vũ nói: “Phản ánh làm gì, đâu có ai đọc đâu.”

Sau khi ăn xong, Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối về ký túc xá nghỉ ngơi, Từ Vân Ni đặt khay đựng thức ăn xuống rồi đi đến chỗ sổ góp ý xem qua một chút.

Cuốn sổ đã cũ, còn có chút bẩn, cô lật qua vài trang, trên đó có người đã viết các ý kiến yêu cầu. Lúc đầu còn có phản hồi phía dưới, nhưng về sau thì không có nữa.

Từ Vân Ni trực tiếp tìm đến cô làm bên nhà ăn và hỏi xem quản lý có ở đó không.

Cô bên nhà ăn gọi quản lý ra, Từ Vân Ni tự giới thiệu mình là cán bộ hội sinh viên, sau đó trình bày về vấn đề sổ góp ý.

Quản lý giải thích: “Không phải là nhà ăn không muốn trả lời từng ý kiến, em xem này...” Chú quản lý lật mở cuốn sổ góp ý ra, “Cháu nhìn mấy dòng này xem, cháu có nhận ra chữ nào không?”

Chú ấy nói cũng có lý, chữ viết trên đó rất nhiều dòng nối nhau, một số còn bị nhòe thành một mớ lộn xộn, thậm chí còn có người vẽ hình Ultraman khóa thân.

Đại học, nơi tụ tập của những kẻ kỳ lạ từ khắp mọi nơi.

Từ Vân Ni khẽ nói: “Thực sự không nhìn rõ được, đây cũng là một vấn đề, cũng cần phải giải quyết. À, còn nữa, đùi gà nướng còn bán không?”

“Gì cơ? Đùi gà á?” Quản lý nói, “Chuyện này tôi cũng không rõ, phải đi hỏi đã...”

Từ Vân Ni gật đầu: “Được rồi, vậy đợi cháu chỉnh lý xong sẽ quay lại tìm chú.”

Từ Vân Ni rời nhà ăn, về ký túc xá nghỉ trưa một chút.

Buổi chiều có hai tiết học, một tiết về công nghệ thông tin, một tiết về ứng dụng máy tính.

Đến khoảng ba giờ, điện thoại của Từ Vân Ni rung lên.

Thời Quyết gửi đến ba chữ — [Tôi dậy rồi.]

Từ Vân Ni đáp lại ba chữ: [Chào buổi sáng.]

Trong căn hộ chung cư, Thời Quyết nằm trên giường vừa tỉnh dậy, khi thấy lời chào này, cậu đang bật lửa châm thuốc, khẽ co duỗi chân phải.

Từ Vân Ni hỏi tiếp: [Cậu ngủ đủ chưa?]

[Cũng tạm, ngủ thêm nữa là không kịp rồi.]

[Cậu định đi biểu diễn ở quán bar à?]

[Ừ, đã định từ bốn đến năm giờ chiều nay, rồi từ hai đến bốn giờ sáng.]

Một lúc sau, Từ Vân Ni lại nhắn: [Cậu phải diễn đến tận bốn giờ sáng à?]

Buổi chiều, con đường sát phố trở nên khá nhộn nhịp, có tiếng xe cộ qua lại, khiến trong phòng càng thêm yên tĩnh.

Thời Quyết gầy gầy tàn thuốc vào gạt tàn, đưa điện thoại lên gần miệng rồi nói một câu.

Từ Vân Ni thấy có tin nhắn thoại đến, cô lặng lẽ lấy tai nghe từ trong túi ra, đeo một bên tai.

Cậu nói: “Sao thế, giờ này cậu cần dùng à?”

Giọng nói của cậu có vẻ chưa hoàn toàn tỉnh, rất nhẹ và bình tĩnh, còn có chút khàn khàn, giống như đang thì thầm bên tai cô.

... Đúng rồi, giọng nói đó thực sự ở ngay bên tai, vì cô đang đeo tai nghe mà.

Tai Từ Vân Ni nóng lên, vừa định gõ chữ thì điện thoại lại rung.

Cậu nói tiếp: “Nếu cậu cần thì tôi sẽ hoãn lại.”

Từ Vân Ni hít một hơi sâu, trả lời: [Không phải, mình chỉ nghĩ rằng cậu nghỉ ngơi như vậy không tốt thôi.]

Thời Quyết: “Ngủ đủ rồi.”

Từ Vân Ni: [Hôm qua cậu thức đêm trông có vẻ không có tinh thần lắm.]

Hai người cứ như vậy, một người gõ chữ, một người nói chuyện.

Thời Quyết đưa điện thoại gần sát hơn, mắt nhìn lên trên, bấm giữ nút ghi âm, chậm rãi nói: “Tôi có tinh thần hay không, cậu gặp là biết ngay thôi.”

Từ Vân Ni mơ hồ nghe thấy tiếng cậu lấy đồ và di chuyển...

Từ Vân Ni: [Cậu đang làm gì vậy?]

Thời Quyết: “Thay đồ, chuẩn bị ra ngoài.”

Cô cuối cùng nhả cho cậu một câu: [Tan học xong mình sẽ đến tìm cậu, cùng đi ăn nhé.]

Buổi chiều chỉ có hai tiết học, nhưng lại rơi vào tiết hai và bốn, tan học đã hơn năm giờ rồi.

Chủ nhiệm lớp lại kéo dài thời gian, giảng dạy thêm một chút. Đến khi Từ Vân Ni trở về ký túc xá thu dọn đồ đạc xong thì đã gần sáu giờ, cô vội vàng chuẩn bị đi đến LAPENA, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của giảng viên hướng dẫn, gọi cô qua.

Từ Vân Ni do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn đến.

Giảng viên hướng dẫn của họ tên là Trương Bột, khá trẻ, chưa đến ba mươi tuổi, dáng người không cao lắm, cũng có chút gầy gò, mang theo phong thái học giả đặc trưng của môi trường đại học, thường ngày rất cởi mở, nhưng khi gặp chuyện nghiêm túc, cũng sẽ rất nghiêm khắc.

Thầy gọi cô đến hỏi thăm một số tình hình, bao gồm cả mâu thuẫn trong ký túc xá và những công việc lặt vặt khác.

Từ Vân Ni rất kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của thầy.

Nói xong một lúc, Trương Bột nhận một cuộc điện thoại, sau đó nói với cô: "Đi thôi, tan học rồi, chúng ta cũng đừng làm thêm giờ nữa."

Họ cùng nhau đi ra ngoài trường, Trương Bột lại hỏi cô: "Em có biết chuyện gần đây giữa Cố Minh Thanh và Vương Lộc không?"

Từ Vân Ni: "Em không rõ lắm, họ có chuyện gì sao?"

"Hình như họ có mâu thuẫn với nhau..." Thầy nói, hơi cau mày, "Tôi cũng không biết họ đang làm gì nữa, nếu em có thời gian, hãy để ý giúp tôi một chút."

Từ Vân Ni nói: "Được ạ."

Nhân tiện, cô kể với Trương Bột về chuyện sổ góp ý của nhà ăn.

“... Em nghĩ nhà ăn không phải là không thể làm ra những món ăn mà mọi người thích, chỉ là thiếu một hệ thống phản hồi, hiện tại số góp ý chỉ là hình thức, có thể cải thiện được không.”

Trương Bột hỏi: “Em muốn cải thiện thế nào?”

Từ Vân Ni: “Em vẫn chưa nghĩ ra, em sẽ nhanh chóng viết một bản đề xuất.”

Trương Bột: “Được, khi nào xong em báo với tôi, rồi chúng ta sẽ bàn bạc thêm.”

Họ trò chuyện quá lâu, đến khi ra khỏi cổng trường, trời đã tối đen.

Chương 58: Lớp trưởng, mình trung thành với cậu lắm mà

Bọn họ chuẩn bị tạm biệt, thầy Trương Bột đưa ra kết luận cuối cùng.

“Thật nên để họ học hỏi nhiều hơn từ em.”

Từ Vân Ni ngừng lại: “Dạ sao chứ ạ?”

Thầy Trương nói: “Dành nhiều tâm tư cho việc chính đáng hơn. Có vài người vào được bộ phận chức năng, cứ như đã bước chân vào xã hội rồi ấy, mất hết vẻ sinh viên.”

Từ Vân Ni đáp: “À.”

Cô cũng không biết phải tiếp lời thế nào. Thực ra, cô và thầy Trương Bột không thân thiết lắm, cô bắt đầu bận rộn ngay từ khi nhập học, nên không thường tiếp xúc với thầy. Họ chỉ có mối liên hệ nhờ sự việc mâu thuẫn trong ký túc xá. Nhưng có vẻ như thầy Trương lại có ấn tượng rất tốt về cô.

“Đã là sinh viên thì nên giữ nét sinh viên.” thầy Trương tiếp tục, “Nhìn em mà xem, rất tốt, chăm chỉ thực tế, mộc mạc chân thành, từ trước đến giờ không làm mấy chuyện...”

Đang nói, đột nhiên bên cạnh vang lên vài tiếng hít thở nhẹ.

Từ Vân Ni đang được khen ngợi, bày ra vẻ khiêm tốn, mắt vẫn nhìn xuống đất, khi nghe thấy vài tiếng hít thở này, cô cùng thầy Trương

Bột đồng thời quay đầu lại.

Có hai, ba cô gái vừa bước ra khỏi cổng trường, họ thấy gì đó, tay che miệng, nhỏ giọng bàn tán.

“.....”

“Đó là ai vậy...”

Từ Vân Ni lơ mờ nghe thấy hai câu này, như có linh cảm gì đó, da đầu cô bất giác căng lên.

Sau đó cô một lần nữa cùng thầy Trương Bột đồng loạt quay đầu.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên là cậu.

Thời Quyết với dáng vẻ thoải mái, hai tay đút túi đứng bên vệ đường.

Chắc chắn cậu đã chỉnh trang lại chút ít, tóc chải ngược, gương mặt sáng sủa, áo sơ mi lụa trắng sọc đứng với cổ chữ V sâu, phối cùng quần jean xanh đậm và đôi giày da đen, khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng màu đen.

Cậu đeo dây chuyền sợi đen, hai đôi khuyên tai đơn giản và một chiếc vòng tay bạc.

So với những sinh viên xung quanh vẫn chưa rũ bỏ được vẻ thô kệch, phong cách của cậu thực sự không hợp chút nào, đặc biệt dưới ánh đèn đường và ánh sáng ban đêm, cậu như được phủ một lớp ánh sáng mềm mại, càng làm cho vẻ ngoài của cậu trở nên khác biệt.

Vì vậy, trong ba giây trước khi lý trí bắt đầu hoạt động, Từ Vân Ni trước tiên bị kích thích bởi cảm quan thị giác.

...

Trong danh sách bạn bè WeChat của Từ Vân Ni, cô giáo Đinh Khả Mạnh, người tự xưng là bậc thầy tương lai của giới nhiếp ảnh, luôn tiên phong trong việc tìm kiếm vẻ đẹp, vừa đăng một dòng trạng thái cách đây hai ngày. Cô nàng nói – “Đẹp trai thực ra là một loại khí chất”.

Khí chất gì nhỉ? Cô Đinh giải thích chi tiết bên dưới.

Có người, bản chất không ổn mà cố ép, giống như bài văn đề bài khó, viết mệt, đọc cũng mệt; có người, bản chất ổn nhưng không tự giác, cùng lắm chỉ là đẹp bình thường; còn có người, bản chất ổn, bình thường cũng chỉ là đẹp bình thường, nhưng trên người họ có một loại khí thể tiềm ẩn, chỉ cần muốn phô diễn, lập tức có thể tách biệt với người bình thường, khí chất đó sẽ hiện ra.

Dòng trạng thái này vốn dĩ là cô Đinh đang chế giễu mấy ngôi sao nhỏ mới nổi, thật sự là công ty không có tài nguyên mà vẫn cố lừng xê, không hề có khí chất của sao.

Vào khoảnh khắc này, Từ Vân Ni đột nhiên ngộ ra.

Bên cạnh cô vang lên một tiếng thở dài.

Ba giây đã trôi qua, lý trí của Từ Vân Ni bắt đầu hoạt động trở lại.

Trong tầm nhìn của mình, thầy Trương đang nhìn chăm chăm Thời Quyết, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, rồi lại từ trên xuống dưới, và từ dưới lên trên... Nói thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ là nhãn cầu nhanh chóng rung động, như thể đang hỏi, đây là ai? Đây có phải là sinh viên của trường chúng ta không?

Lúc này, Thời Quyết nhìn sang.

Từ Vân Ni đồng tử co lại.

Đừng.

Đừng mà.

Đừng đừng đừng đừng đừng.....

Thầy Trương đang đứng ngay bên cạnh, Từ Vân Ni không thể làm quá rõ ràng ánh mắt ra hiệu, ánh sáng ban đêm lại không đủ, có vẻ như cậu không nhận được tín hiệu.

Vì cậu tiến về phía này.

Vừa lúc cậu bước đi, Từ Vân Ni theo phản xạ nghiêng người sang, chặn thầy Trương ở phía trước, quay lưng lại với Thời Quyết.

Không thể không chặn, dù sao cô cũng vẫn là “Cán sự Từ chăm chỉ thực tế, mộc mạc chân thành.”

Thầy Trương:?

Từ Vân Ni mở miệng, nhanh chóng tìm từ.

“À, thầy Trương, thầy khen em vậy làm em ngại quá.”

“Hả?”

“Em vẫn còn thiếu kinh nghiệm, làm việc có phần chậm chạp, còn cần thầy chỉ bảo thêm. Với lại chủ yếu là, em cảm thấy em chưa làm gì cả...”

Thầy Trương tỉnh lại, nói: “Em nói không làm gì sao? Chuyện mâu thuẫn ký túc xá không phải do em hòa giải sao? Nói cho em biết, mấy ngày trước ở khoa bên cạnh cũng báo cảnh sát, em đoán là chuyện gì? Hai nam sinh đánh bóng rổ, một người bị thương, đều nói đối phương cố ý, cãi nhau rồi báo cảnh sát, em nói xem đây là

chuyện gì, bây giờ bọn trẻ thực sự không chịu nổi chút ảm ức nào, vấn đề gì cũng gọi cảnh sát...”

Blablabla...

Thầy nói thêm một lúc nữa, cuối cùng cũng xong.

Một thầy giáo khác ra, thầy Trương vẫy tay một cái, hai người đi cùng nhau.

Hóa ra gọi cô đứng đây là để đợi người.

Từ Vân Ni tiễn thầy Trương, rồi quay lại tìm Thời Quyết.

Người đi mất rồi.

Cô ở cổng trường đi tới đi lui vài vòng, sau đó lấy điện thoại ra gọi.

Không ai nghe máy.

Từ Vân Ni đặt điện thoại xuống, hơi gãi gãi cằm.

Cô rẽ vào con đường nhỏ, đi một đoạn ngắn, đến ngã tư đợi đèn đỏ.

Tòa nhà chung cư ở ngay trước mắt, cô ngược lên, liếc mắt đã nhận ra phòng 709, đèn vẫn sáng.

Đèn xanh rồi, Từ Vân Ni băng qua đường, vào khu chung cư, bước vào tòa nhà chung cư, lên tầng bảy, đứng trước cửa phòng.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cậu ở trong phòng, có vẻ cũng vừa mới về, cậu vẫn mặc nguyên bộ đồ ban nãy, đứng bên bàn. Lúc cô bước vào, vừa lúc cậu đang châm thuốc.

Từ Vân Ni đóng cửa lại, cậu cũng xoay người, hai người cách nhau hơn hai mét. Thời Quyết một tay cầm thuốc, một tay đút túi, cậu chậm rãi bước sang bên cạnh vài bước, sau đó nghiêng người dựa vào tường, chân phải duỗi ra, mũi giày da chạm vào bên cạnh chân trái.

Cậu nhìn cô qua làn khói thuốc.

Ánh mắt ấy, biểu cảm ấy, giữa tiết trời thu lạnh giá này.

Cô hỏi: “Cậu chờ lâu chưa?”

Cậu không nói gì.

Cô lại hỏi: “Đói chưa? Mình đi ăn gì nhé?”

Cậu vẫn không nói gì.

Không thể giả vờ được nữa rồi.

Từ Vân Ni tiến lên vài bước, đi tới trước mặt cậu.

Cô ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc...

Cô nói: “Lớp trưởng, vừa rồi là thầy hướng dẫn của mình, thầy nói với mình vài chuyện.”

Từ Vân Ni lại bước thêm nửa bước, hai người gần như đã chạm vào nhau, cô đưa tay ra, nắm lấy cổ tay cậu đang đút túi.

“Lớp trưởng, là tình huống đặc biệt thật mà.”

Cô giải thích: “Chủ yếu là thầy hướng dẫn của mình gần đây vừa thất tình, mình sợ thầy nhìn thấy mình với cậu...”

“...”

Cô ngập ngừng.

Cuối cùng Thời Quyết cũng mở miệng, giọng cậu nhẹ nhàng: “Tôi thế nào?”

Từ Vân Ni: “Dù sao thầy ấy cũng không chịu được việc người khác tình cảm mặn nồng, dù là sinh viên cũng vậy. Mình sợ thầy ghen tị, sau này bày việc làm khó mình.”

Thời Quyết: “Ai nói với cậu là tôi với cậu tình cảm mặn nồng?”

Từ Vân Ni: “Cậu đấy.”

“Có thật không?” Thời Quyết nhếch mép cười: “Sao tôi không biết nhỉ?”

“Ài, lớp trưởng...”

Ngay giây tiếp theo, Thời Quyết rút tay ra khỏi túi, cậu nắm lấy cằm cô, nâng mặt cô lên một chút.

Trong không khí im lặng hai giây, Từ Vân Ni lên tiếng: “Cái biểu cảm của cậu nhìn như đang bắt nạt mình vậy.”

Cậu hỏi ngược lại: “Không được à?”

Từ Vân Ni: “Đừng mà, lớp trưởng, mình trung thành với cậu lắm mà.”

“Hà.” Thời Quyết bật cười, “Từ Vân Ni, tôi nghĩ tôi thật sự nên tìm hiểu kỹ hơn về cậu rồi.”

Cậu hơi tiến gần hơn, nhìn chăm chăm vào môi cô, cân nhắc: “Miệng của cậu, hình như không ngoan ngoãn như vẻ ngoài nhỉ.”

Từ Vân Ni giơ tay, một lần nữa nắm lấy cổ tay cậu.

“Lớp trưởng, chúng ta còn nhiều thời gian để tìm hiểu nhau mà, trước tiên đi ăn đã, chắc cậu đói lắm rồi.”

“Tôi không đi.”

Thời Quyết rút tay ra, cậu đứng thẳng người lên, đi về phía bên cạnh.

Từ Vân Ni: “Sao lại không đi?”

Cậu dụi tắt diếu thuốc vào gạt tàn trên bàn, liếc nhìn cô, giọng nhẹ nhàng: “Không nên ra ngoài nếu không thể ra dáng người tử tế.”

“Ôi...” Từ Vân Ni suýt chút nữa không nhịn được cười, cô bước đến kéo tay cậu: “Nào, lớp trưởng, đừng giận nữa, đi dạo một chút nào.”

“Đã nói là không đi.”

Cô kéo không nổi, liền chuyển ra phía sau đẩy cậu.

“Lỗi của mình thì để trên đường đi rồi ta vừa đi vừa kiểm điểm, quan trọng là không để cậu đói, nào, nào, đi thôi, ài, đi mà...”

Cô vừa lôi vừa đẩy, cuối cùng cũng đẩy được Thời Quyết ra đến cửa.

Từ Vân Ni mở cửa, đưa tay ra ngoài: “Lớp trưởng đi trước.”

Trước sự kiên trì không ngừng nghỉ của cô, cuối cùng Thời Quyết cũng ra ngoài.

Hai người xuống tới tầng dưới, Từ Vân Ni hỏi: “Cậu muốn ăn gì?”

Thời Quyết mĩa mai: “Tôi đã đói đến mức không muốn ăn nữa rồi.”

Từ Vân Ni: “Vây để mình chọn một chỗ.”

Cô gọi một chiếc taxi bên đường, hai người ngồi vào ghế sau.

Cả hai ngồi ở ghế sau.

Từ Vân Ni nói: “ình đã đi ăn ở rất nhiều quán trong thành phố này, quán nào ngon tôi đều ghi lại, đợi cậu đến để cùng đi ăn.”

Thời Quyết dựa đầu vào ghế sau, nghiêng mắt nhìn cô, rõ ràng sau sự việc ở cổng trường tối nay, cậu vẫn tỏ ra nghi ngờ về chuyện này.

Xây dựng lại lòng tin quả là khó khăn biết bao, Từ Vân Ni nghĩ, rồi cô lấy điện thoại ra thao tác một lúc, sau đó đưa cho cậu.

Thời Quyết nhận lấy và nhìn.

Đây là phần ghi chú trên điện thoại, trong đó có rất nhiều mục, ngoài nhà hàng còn có các điểm tham quan, bao gồm cả lộ trình, thời gian tham quan lý tưởng, thậm chí cả lưu ý khi đặt vé, đều được viết rất chi tiết.

Trong đó cô còn đánh dấu cả mức độ đề xuất bằng cấp số sao do chính cô ghi chú.

Cậu nhìn vào mục đầu tiên, nói thản nhiên: “Cậu thích xem biểu diễn à?”

Đó là một chương trình biểu diễn nổi tiếng ở địa phương, bản thân Từ Vân Ni không quá hứng thú với các buổi biểu diễn văn nghệ, nhưng cô đã đọc qua phần giới thiệu, thấy chương trình này rất đáng xem, từ thiết kế sân khấu, hiệu ứng ánh sáng, đến sự sáng tạo trong việc ứng dụng công nghệ cao, đều được đánh giá rất cao. Quan trọng nhất là, các diễn viên múa của chương trình này được cho là có kỹ năng rất mạnh mẽ và chuyên nghiệp.

Vì vậy, cô đã đặt chương trình này lên hàng đầu trong danh sách.

Từ Vân Ni cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn cậu và thốt lên một tiếng “à”.

Nhìn nhau khoảng ba đến năm giây, cuối cùng Thời Quyết cũng quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ Vân Ni vươn tay.

Tay cô đặt lên mu bàn tay của cậu, hai ngón tay kẹp lấy ngón tay của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve ngón trỏ, rồi đến ngón giữa, đến ngón áp út thì cậu cuối cùng cũng quay đầu lại, nắm lấy cánh tay cô và kéo cô lại gần.

“Ôi...” Từ Vân Ni liền ngồi vào giữa ghế sau.

Vai họ chạm vào nhau, Từ Vân Ni nghiêng đầu một chút, cô nhìn cậu nói: “Lớp trưởng, tối nay ở cổng trường, thật sự là mình phản ứng không kịp, chủ yếu là do cậu, cậu...”

Thời Quyết nhìn cô, giọng cô càng nhỏ lại: “Lần sau cậu đến trường, đừng chải hết tóc ra phía sau nhé.”

Cậu hỏi: “Tại sao?”

Từ Vân Ni đáp: “Khi cậu học ở Hoa Đô, cậu đâu có chải như thế.”

Cậu nói: “Bây giờ tôi không còn đi học nữa. Mà việc chải tóc thì sao chứ, kiểu tóc bình thường thôi mà, ở trường các cậu không ai chải thế sao?”

Buồn cười thật, bọn họ sao có thể giống cậu được?

Từ Vân Ni nhìn cậu, Thời Quyết lúc nào cũng ngồi một cách lười

biếng, cơ thể trượt xuống cho đến khi đầu gối chạm vào lưng ghế của tài xế, không thể nhúc nhích nữa.

Cô nói: “Chủ yếu là cậu làm đẹp trai quá, mình cảm thấy áp lực lắm.”

“Thật sao?”

“Ừm.”

“Ồ, thế thì tốt.” Thời Quyết nhếch môi cười, “Tôi còn tưởng cậu sợ tôi quá nổi bật, ảnh hưởng đến hình ảnh đứng đắn của cậu trước mặt ban giám hiệu.”

Từ Vân Ni: “Sao có thể chứ.”

Càng nói họ càng gần nhau hơn, Thời Quyết đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào cằm cô.

“Từ Vân Ni, mắt thấy mà như không, cậu không định bù đắp cho tôi sao?” Cậu nói nhẹ nhàng.

Hợp lý.

“Bù đắp thế nào?”

“Ừm...” Cậu vừa vuốt ve vừa suy nghĩ, “Để tôi suy nghĩ kỹ đã.”

Từ Vân Ni nói: “Được.”

Cuối cùng chuyện này cũng qua rồi.

Nhà hàng cách trường học không xa, khoảng hai mươi phút là đến nơi. Nhà hàng nằm gần một di tích cổ, được trang trí rất cầu kỳ, bên trong có một sân vườn kính lớn, với bàn ghế làm từ cây cổ thụ và những loài hoa cỏ um tùm. Thực đơn chủ yếu là các món ăn địa

phương, bao gồm cả món ăn truyền thống, món cổ phong, và cả các món được thiên đặc sắc.

Họ ngồi cùng một phía, gọi bốn món, hai món tráng miệng và một món canh.

Thời Quyết ăn khá nhiều bữa này.

Có vẻ như cậu thực sự đói...

Vì điều này, Từ Vân Ni không tránh khỏi cảm thấy hơi áy náy, cô múc cho cậu một bát canh, canh bạch quả và thịt vịt, vừa bổ sung canxi, vừa nhuận phổi.

Từ Vân Ni cảm thấy mình rất thích nhìn Thời Quyết ăn, không phải vì cậu ăn uống quá cầu kỳ hay thanh lịch, ngược lại là bởi cậu có một phong thái phóng khoáng, vừa đẹp người, lại vừa đẹp dáng, và luôn ăn rất sạch sẽ.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, không biết từ lúc nào, cả bàn thức ăn đã hết sạch.

Có vẻ như Thời Quyết đã ăn no, khi ra khỏi quán, cậu ôm bụng, trông như sắp không chịu nổi nữa.

Cậu khoác một cánh tay lên vai Từ Vân Ni, cơ thể cũng ngả về phía cô.

Nặng kinh khủng.

Từ Vân Ni: “Cậu không uống rượu mà...”

“À, no chết mất...” Cậu lẩm bẩm, rồi rút một điều thuốc và châm lửa, “Đứng dậy cái là càng thấy căng thêm...”

“Cậu ăn nhiều quá rồi, trước đó cậu đâu có ăn nhiều như thế.”

Từ Vân Ni cảm thấy Thời Quyết ăn uống tùy thuộc vào tâm trạng, trong ký ức của cô, ngoại trừ ở nhà cậu, cậu có thể ăn nhiều một chút, còn lại ở McDonald's và trong bệnh viện, cậu ăn như uống thuốc vậy.

Từ Vân Ni vừa cố gắng chống đỡ cơ thể nặng nề của cậu, vừa nói: "Lớp trưởng, cậu vừa mới ăn được năm cân (*) thức ăn sao?"

"Tôi là lợn à?"

Không thể nói chắc được.

"Cậu đang nghĩ gì vậy?" Thời Quyết ngậm điều thuốc, nắm chặt má cô, quay mặt cô lại, cảnh cáo: "Từ Vân Ni, cậu nợ tôi một khoản bù đắp, tôi còn chưa đòi đâu, cậu nên cẩn thận một chút, nhá?"

"Ôi, lớp trưởng đâu có phải người như thế chứ."

"Hà, đừng có mà lừa tôi."

Cậu vẫn đề lên cô, hai người lao đảo đi về phía trước.

Từ Vân Ni: "Đi đứng cẩn thận đi, đừng để người khác nhìn thấy..."

"Ai nhìn?" Con đường này khá vắng, phải đi đến tận đầu đường mới có đông người, Thời Quyết nhìn quanh không thấy ai, chỉ tay lên trên: "Nó à?"

Từ Vân Ni ngước mắt lên, thấy mặt trăng trên đầu.

"Không sao, cậu đợi đấy." Thời Quyết cười, cậu hít một hơi sâu, rồi ngẩng đầu lên, thở ra một làn khói dài, cái cổ trắng muốt dưới ánh trăng giống như một con rồng trắng đang phun nước, cậu chỉ tay lên trời, nói: "Cậu nhìn này, bị che khuất rồi."

Từ Vân Ni: “Tốt quá, thế là an toàn hơn rồi.”

“Haha.” Cậu cười hai tiếng, rồi cúi đầu xuống, hôn cô.

Bóng cây xanh đậm, ánh đèn vàng ấm áp, khu vực này có rất nhiều di tích cổ, mang một chút không khí cổ xưa, như thể đang bước vào một giấc mơ.

Chú thích:

(*) 5 cân xấp xỉ 2,5 kg

Chương 59: Buổi trò chuyện bên rượu mơ

Đây là mối tình đầu của Từ Vân Ni.

Trong mối tình này, ngoài những trải nghiệm tuyệt vời, cô còn học được rất nhiều điều mới mẻ.

Một trong số đó là: Một khi tiếp xúc thân mật đã xảy ra, nó sẽ tiếp tục xảy ra.

Ví dụ như nắm tay, ví dụ như hôn môi.

Trước đây Từ Vân Ni luôn nghĩ rằng tình cảm nên xuất phát từ sự chân thành và dừng lại ở sự lễ phép, việc ôm hôn nhau giữa đường phố, dù sao đi nữa cũng có chút quá đà.

Nhưng hãy xem cách con người thay đổi nhanh chóng.

Thời Quyết rất thích những cái chạm này.

Khi họ về đến căn hộ thuê, cậu lại ôm chặt cô hôn ngay khi vừa đóng cửa.

Hôn đến mức môi cô cũng đau.

“Anh nghỉ chút đi.”

Cô nói.

Cậu đáp: “Không phải em lo anh không còn sức sao?”

Từ Vân Ni nhìn vào mắt cậu, nhìn lâu rồi sinh ra chút bối rối, nói:
"Thì ra em lo thật... Có lẽ em vẫn chưa hiểu rõ anh."

Thời Quyết cảm thấy câu này hình như chính cậu cũng từng nghĩ đến.

Cậu mỉm cười, buông cô ra, sau đó bước vào phòng, cởi áo khoác rồi ném sang một bên.

Cậu hỏi cô: "Em có muốn uống chút rượu không?"

Từ Vân Ni hỏi cậu: "Rượu sao?"

Thời Quyết: "Không mạnh lắm, uống để vui thôi."

Từ Vân Ni: "Được."

Thời Quyết lấy hai chiếc ly thủy tinh đặt lên bàn, rồi từ ngăn trên của tủ lạnh lấy ra vài viên đá đã đông, mỗi ly bỏ vài viên, sau đó lấy ra rượu mơ và nước soda.

Trong lúc cậu làm những việc này, Từ Vân Ni chỉ ngồi trên ghế, một tay chống cằm nhìn.

Thật dễ chịu.

Dưới ánh đèn chiếu trên đầu, chiếc áo sơ mi trắng của cậu với cổ áo chữ V sâu và những đường kẻ nhỏ mờ ẩn hiện mang lại cảm giác lạnh lùng. Cổ tay áo được xắn lên một chút, đến giữa cẳng tay, kiểu tóc mà cậu làm, cùng với khuyên tai, dây chuyền và vòng tay, tất cả đều rất dễ chịu.

"Em cứ nhìn nữa là phải trả tiền đấy." Cậu vừa pha rượu vừa nói.

Từ Vân Ni đáp: "Lớp trưởng, đôi khi em nhìn anh, cứ như đang xem

phim ấy.”

“Phim sao?”

“Ừm, anh có biết lần đầu em có cảm giác này là khi nào không?”

“Là lúc em nhìn thấy anh lần đầu tiên.”

“Wow...” Từ Vân Ni cảm thán, “Lớp trưởng, anh thật sự rất tự tin đấy.”

Thời Quyết đặt một ly rượu trước mặt cô.

“Không phải sao?” Cậu hỏi.

“Không, là lúc em đến câu lạc bộ nhảy tìm anh để ăn trưa.”

Cô cầm lấy ly rượu, rồi bổ sung thêm: “Lần đầu tiên nói chuyện với anh, em chỉ cảm thấy anh có chút kỳ lạ.”

“Kỳ lạ sao?”

Từ Vân Ni: “Anh lén nhìn em, lại nói chuyện rất cộc lốc.”

Cậu cười nói: “Anh lén nhìn em?”

“Không phải sao?”

“Đó là Đinh Khả Mạnh lén nhìn em.”

Thời Quyết cũng đã làm xong ly rượu của mình, cậu lấy một chiếc ghế, trông giống như mượn từ quán bar, ngồi xuống, nghiêng người về phía cô, hai chân bắt chéo.

Cậu kể lại chuyện sáng hôm đó.

Nghe xong, Từ Vân Ni nói: "Vậy sao lúc đó anh không nói rõ ra?"

"Anh cần gì phải nói?"

Cậu cười: "Lúc đó em giận dữ trông hài hước lắm."

Từ Vân Ni cầm lấy ly rượu, cô nghĩ một chút, mặc dù trước đây cô đã nói câu này, nhưng vẫn không nhin được nói lại: "Anh thật sự có chút sở thích quái lạ, sao anh lại thích làm người khác hiểu lầm anh thế nhỉ?"

"Không phải anh đã giải thích chuyện này rõ rồi sao?"

"Nhưng nếu không có cơ hội giải thích thì sao?"

"Nếu không có cơ hội," Cậu uống một ngụm rượu, rồi nói nhẹ nhàng: "Thì càng chứng minh là không cần giải thích."

Từ Vân Ni kêu một tiếng, cô gật đầu, bình luận: "Chả trách các bạn trong lớp đều nói anh bề ngoài ấm áp nhưng bên trong lại lạnh lùng, thật sự rất hờ hững." Cô uống một ngụm rượu.

Thời Quyết nhìn cô, hỏi: "Em cũng nghĩ vậy sao?"

"Lạnh lùng em thấy cũng không sao." Từ Vân Ni đặt ly rượu xuống, nói thêm: "Nhưng cao ngạo thì đúng là có một chút."

"...?"

"Lớp trưởng, anh có chút ám ảnh sạch sẽ về tinh thần, anh có nhận ra không?" Từ Vân Ni suy nghĩ: "Nhưng cũng bình thường thôi, điều này có lẽ là nghệ thuật..."

Cô nói đến đây, như chạm vào một từ khóa nào đó, Thời Quyết lập tức giơ tay lên.

“Đừng nói nữa, em đừng nói nữa.”

Từ Vân Ni đành nén từ “gia” lại.

Thời Quyết khẽ đảo mắt, cầm lấy ly rượu uống một ngụm.

Từ Vân Ni liền bỏ qua chủ đề này.

“À, đúng rồi, lớp trưởng, em còn chưa hỏi, buổi biểu diễn chiều nay của anh thế nào?”

“Vẫn ổn.”

“Nhất định rất tốt, anh vốn dĩ đã rất chuyên nghiệp, lại còn rất coi trọng.”

“Anh coi trọng sao?”

Từ Vân Ni nheo mắt lại nhìn sát hơn, chăm chú nhìn vào đôi mắt cậu, nói: “Nếu em không nhìn nhầm thì, có phải anh... trang điểm không?”

Thực ra là một lớp trang điểm rất nhẹ, có lẽ chỉ chạm một chút vào lông mày và mắt. Thời Quyết trang điểm rất khéo léo, lớp trang điểm mịn màng tự nhiên, không thể nhìn thấy dấu vết, nhưng cảm giác vẫn khác biệt so với ngày thường, thêm vào bộ trang phục này, cả người trông càng tinh tế, cũng càng hấp dẫn.

Trong cuộc sống, Thời Quyết không phải là người đặc biệt phô trương, Từ Vân Ni trước đây đã gặp cậu ở ngoài, cậu hoặc là mặc đồ thể thao, hoặc là trang phục giản dị, khi cậu đến Hoa Hành tìm cô cũng chỉ mặc một bộ trang phục thoải mái, đến trường đại học của cô, cậu hoàn toàn không cần trang trọng như vậy, còn trang điểm nữa.

Kiểu tóc này, cách ăn mặc này, rõ ràng là cậu đã chuẩn bị cho buổi

biểu diễn.

Điều này thực sự giống với trạng thái của cậu khi Từ Vân Ni gặp cậu trong “Đêm uống rượu”, nghe anh trai cậu nói, tối đó cậu cũng nhảy múa.

Dù nguyên nhân là gì, chỉ cần có biểu diễn, cậu đều chuẩn bị kỹ lưỡng.

“Em nhận ra rồi à?” Cậu sờ sờ cằm mình, “Trang điểm một chút thôi.”

“Em đã nói mà, đẹp trai đến mức hơi quá rồi.”

“Haha.”

Làm sao để miêu tả nhỉ, Từ Vân Ni rất thích thái độ nghiêm túc chuẩn bị cho buổi biểu diễn của cậu, điều này khiến cô cảm thấy cậu vô cùng quyến rũ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Từ Vân Ni hơi ngạc nhiên.

Tác dụng của rượu thật sự có chút đáng sợ...

Cô nghĩ, rồi uống cạn chỗ rượu còn lại.

Cô đã uống xong một ly rồi.

Thời Quyết lại rót cho cô một ly nữa, còn cậu thì uống khá chậm, nhưng thấy cô đã uống hết, cậu cũng uống một hơi cạn sạch rồi rót thêm ly mới. Rượu mơ có nồng độ không quá cao, đã được pha loãng bằng nước soda và đá, một ly chỉ mang lại cảm giác hơi lâng lâng.

Từ Vân Ni chống cằm, nhìn ly rượu.

Cô hỏi: “Không phải tối nay anh còn phải đánh đàn sao? Uống như thế này có sao không?”

“Chỉ một chút thôi mà.”

“Ừ, đâu phải như hồi trước ôm cột mà nôn nữa.”

Thời Quyết cầm điều thuốc, nhướng mày nhìn cô.

Từ Vân Ni cảm thấy có gì đó dưới chân.

Đây là một chiếc bàn vuông, họ ngồi đối diện nhau ở hai góc bàn, cả hai đều bắt chéo chân, cô để chân trái lên trên, còn cậu để chân phải lên trên, chân họ rất gần nhau.

Mũi giày cậu từ dưới chạm vào đế giày cô, nhẹ nhàng quét lên.

Đôi giày da dài, mặt giày thon gọn...

Cô rất thích những đôi giày sạch sẽ của cậu, thích những đôi giày thể thao với viền trắng sạch sẽ, cũng thích mũi giày da bóng loáng này.

Từ Vân Ni chống cằm, cúi đầu nhìn.

Mũi giày cậu lướt lên đến tận cùng, cổ chân khẽ động, nhẹ nhàng gõ một cái.

Chân cô bị cậu đẩy lên một chút.

“Em nói linh tinh, anh ôm tường mà nôn khi nào chứ.”

“Không có sao?”

“Không.”

“Vây chắc em nhớ nhầm rồi...”

Biểu hiện của cô trong mắt Thời Quyết có chút mơ màng.

Cậu nghĩ rằng cô chắc chắn không thường tiếp xúc với rượu, gần như không có kinh nghiệm, một chút cồn cũng khiến ánh mắt và giọng nói của cô trở nên mềm mại và chậm rãi hơn.

Thời Quyết nói: “Hôm đó em cố ý chọc anh tức giận, phải không?”

“Có không?”

“Có đấy, em nghĩ kỹ lại đi.”

Cô đặt bàn tay dài mảnh của mình lên thái dương, suy nghĩ một lát rồi ngước mắt lên.

“Không mà.” Cô nhẹ nhàng đáp, “Em thấy anh rất thích điều đó mà.”

Lọn tóc rủ xuống bên má cô không rung động, ánh mắt như nước, sau một ngày làm việc mệt mỏi, năng lượng của cô cũng đã lắng xuống dưới ánh đèn lạnh lẽo cùng với ánh mặt trời và rượu.

Trong khoảnh khắc nào đó, Thời Quyết dường như đột nhiên hiểu ra ý nghĩa của câu “nhìn anh như xem phim” mà cô từng nói.

Cậu cười một tiếng, sau đó lại cười thêm vài tiếng, gật đầu nói: “Ừ, đúng rồi, là anh nhớ nhầm.”

Cậu lấy ra một điều thuốc, gõ nhẹ lên mu bàn tay.

Cô cứ nhìn cậu chăm chăm, không chớp mắt.

“Sao cứ nhìn anh thế?”

“Không thể nhìn sao?” Cô nói, “Chẳng phải anh là của em rồi sao?”

“Ôi trời...” Thời Quyết chống khuỷu tay lên bàn, người hơi tiến về phía trước, “Nhìn xem em đang nói cái gì thế này, uống chút rượu mà đã như vậy rồi.”

Cậu hỏi cô: “Nếu anh là của em, sao ở công trường lại làm như không quen?”

“À...” Từ Vân Ni lại nhớ đến chuyện tối nay, “Em thật sự không phản ứng kịp.”

Ánh mắt cô rơi vào một điểm trống rỗng, sau một lúc lâu mới thì thầm: “Lớp trưởng, có lúc em cảm thấy mình vẫn còn là một đứa trẻ...”

Mặc dù cô đã trưởng thành, mặc dù cô đã một mình rời khỏi nhà hàng nghìn cây số để đi học, mặc dù cô dường như đã trải qua rất nhiều chuyện. Nhưng thỉnh thoảng, Từ Vân Ni vẫn tự nghĩ mình vẫn là một đứa trẻ. Cô dường như không bao giờ lớn lên, vẫn còn ngây thơ, cần phải sống một cách ngoan ngoãn dưới sự che chở của bố mẹ và thầy cô, phải làm tròn bổn phận của một đứa trẻ ngoan...

Những điều nổi loạn chỉ là gia vị thỉnh thoảng của cuộc sống, và tất cả những gì liên quan đến tình yêu đều là bí mật tối cao không thể để lộ ra ngoài.

Từ Vân Ni vẫn đang ngẩn ngơ, nghe thấy vài tiếng cười, Thời Quyết châm thuốc, lắc nhẹ chiếc bật lửa, nói: “Vốn dĩ em cũng chỉ là một cô gái nhỏ mà.”

...Thật vậy sao?

Từ Vân Ni nghĩ, liệu hai năm cách biệt có lớn đến vậy không?

Nếu cô là một đứa trẻ, thì cậu là gì?

“Lớp trưởng, tìm một dịp nào đó, em mời anh và bạn cùng phòng của em ăn một bữa nhé.”

“Được thôi.”

“Ngày mai thì sao?”

Cậu vẫn nói: “Được thôi.”

Từ Vân Ni cúi đầu, sờ lên má mình, cảm thấy hơi nóng do cồn gây ra.

“...Nếu như Đào Vũ biết người mà cậu ấy gọi là ‘trụ cột’ lại là bạn trai em, chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên.”

“‘Trụ cột’?”

“Cậu ấy gọi như vậy mà, là người đã nói với em rằng anh sống ở đây ấy, cậu ấy làm việc ở cửa hàng, thường đến vào buổi sáng.”

“Ồ, anh có chút ấn tượng.” Cậu nói, “Cô ấy đã thấy anh chơi đàn, nghĩ vậy cũng là bình thường.”

Từ Vân Ni khẽ cười.

“Nhưng lớp trưởng, anh chơi đàn nhiều thế này, tay không bị chuột rút sao?”

“Không đâu.” Thời Quyết gầy tàn thuốc vào gạt tàn, rồi nói thêm: “Lúc nhỏ, bố anh nhốt anh trong phòng tập đàn, mỗi ngày ít nhất tám tiếng.”

Tay Từ Vân Ni đang vuốt tóc bỗng khựng lại, cô nhớ rằng đây dường như là lần đầu tiên cậu chủ động nhắc đến chuyện hồi nhỏ của mình.

“Bố anh muốn anh trở thành một người xuất chúng à?”

“Không phải, ông ấy muốn làm hài lòng bạn gái.”

“...Gì cơ?”

Thời Quyết nói một cách thản nhiên: “Trong số những bạn gái của ông ấy, người chơi piano và guitar giỏi nhất, anh học từ họ.”

Từ Vân Ni thầm nghĩ, có phải mình đã uống quá nhiều không?

Tại sao nghe không hiểu gì hết.

“...Bố anh ngoại tình à?”

Thời Quyết cười cười, điều thuốc trên miệng: “Sao vậy, em có lo lắng về việc di truyền không?”

“Di truyền? Ý anh là anh sao?”

“Ừ.”

Thời Quyết ngậm điều thuốc, nhìn cô.

Từ Vân Ni im lặng một lúc, rồi nói: “Lớp trưởng, ít nhất cũng phải đợi đến khi chúng ta cãi nhau vài lần, rồi mới nghiên cứu chuyện ngoại tình chứ.”

Thời Quyết bất ngờ bật cười, cười khúc khích, nói: “Ha, bố anh không ngoại tình, có bạn gái thì là ngoại tình sao? Trí tưởng tượng của em quá thiếu thốn rồi.”

Cậu rót thêm hai ly rượu nữa.

Chai rượu mơ không biết từ khi nào đã sắp cạn.

Sau đó, Thời Quyết kể cho Từ Vân Ni về Thời Á Hiền.

Cậu kể về cuộc đời có chút kỳ quái của Thời Á Hiền, kể về mối quan hệ của ông ấy với Thôi Hạo và Ngô Nguyệt Kỳ...

Trong trạng thái ngà ngà say, Từ Vân Ni cảm thấy giọng kể về cha của Thời Quyết không phải là thương nhớ, cũng không phải là tiếc nuối, chỉ là một sự bình thường, thậm chí có chút châm biếm.

“Em còn nói em giống như một đứa trẻ, so với bố anh, thì em đúng là khác xa.”

Từ Vân Ni cũng phần nào hiểu được lý do tại sao cậu luôn nói rằng cô sẽ không bao giờ trở thành một nghệ sĩ.

“...Những người phụ nữ yêu ông ấy rất nhiều, nhưng không một ai có kết quả tốt,” Thời Quyết mở rộng bàn tay, “Hoàn toàn là vấn đề của ông ấy thôi, một người đàn ông sống như vậy, ông ấy tưởng rằng người ta có thể sống bằng cách ăn cánh hoa sao?”

Từ Vân Ni nghe cậu nói rất nhiều, cuối cùng cũng nói: “Em muốn xem một chút.”

“Xem cái gì?”

“Bố anh, anh có bức ảnh nào không?”

Thời Quyết ngưng lại một lúc.

“...Ảnh sao?”

Không hiểu tại sao, Từ Vân Ni cảm thấy rằng cậu chắc chắn có.

Vì lý do nào đó mà cô tin chắc điều này, có lẽ là vì cái tên mà cậu dùng để viết bài hát.

Cậu lấy điện thoại ra, lướt một lúc rồi đưa cho cô.

“Chỉ có một tấm này thôi.”

Đó là một bức ảnh cũ, được chụp lại bằng điện thoại.

Đây là bức ảnh từ đầu những năm 1990, khi đó Thời Á Hiền vẫn còn rất trẻ, không lớn hơn Thời Quyết bây giờ bao nhiêu, ông ấy ngồi trong một cái đình nhỏ giữa sườn núi để chụp ảnh, phía sau đình là một hồ nhỏ, trên hồ có những bông sen trắng nở rộ. Thời Á Hiền để tóc dài ngang vai, mặc áo sơ mi trắng và quần tây màu be, dưới chân là một đôi giày da. Ông ấy cũng ngồi bắt chéo chân, dáng người cao ráo và thoải mái, một cánh tay vất ra ngoài đình, ngón tay kẹp một điếu thuốc, mỉm cười hướng về phía ống kính.

Như hoa trong gương, trắng dưới nước, như lầu các trên không.

Cô nhìn Thời Quyết, dáng người hơi nghiêng trong làn khói thuốc.

“Có thể nói sao...” Từ Vân Ni thì thầm.

Thời Quyết: “Cái gì?”

Từ Vân Ni: “Anh và bố anh giống nhau như đúc.”

Chương 60: Nếu như anh ngoại tình...

Đối với kết luận này của cô, phản ứng đầu tiên của Thời Quyết là muốn phản bác.

Lời như đã đến bên miệng, nhưng rồi cậu lại nuốt xuống.

Cuối cùng, cậu chỉ nói một câu: “Quả thật có chút giống.”

Không chỉ ngoại hình, mà khí chất, dáng vẻ, thậm chí cả góc độ khi ngón tay kẹp điều thuốc cũng giống nhau y hệt.

Từ Vân Ni lại nhìn vào bức ảnh, không ngạc nhiên khi cậu nghi ngờ rằng bố cậu tưởng rằng có thể sống dựa vào việc ăn cánh hoa... Thời Á Hiền quả thật mang lại cảm giác như thế, như thể chỉ cần uống sương sớm là có thể sống sót.

“Vậy nên sau này anh được mẹ và anh trai cùng nuôi lớn sao?” Từ Vân Ni hỏi.

“Mẹ anh chắc chắn là vậy, còn anh trai anh...” Thời Quyết nhớ đến Thôi Hạo, cậu cười nhẹ, “Anh ấy rất muốn tỏ ra là bậc trưởng bối, nhưng đôi khi đầu óc lại không theo kịp.”

“Đầu óc?” Từ Vân Ni ngạc nhiên, “Thôi Hạo ngốc à?”

Thời Quyết: “Chẳng phải em đã gặp anh ấy rồi sao?”

Từ Vân Ni hồi tưởng một lúc, sau đó cô nói: “Em thấy anh ấy rất tốt, rất nghĩa khí.”

Thời Quyết nghe vậy, cười nói: “Điều đó thì không ai có thể so với anh ấy.” Nói rồi, khóe miệng cậu nhếch lên một chút, “Nhưng vẫn gốc, giống y như bố anh.”

Từ Vân Ni nghĩ, có lẽ từ “gốc” trong lời cậu là một lời khen.

Từ Vân Ni lại cúi đầu, nhìn vào khuôn mặt của Thời Á Hiền, không thể kiềm chế mà nói: “Bố anh đẹp quá, sau này anh cũng sẽ trở nên đẹp như vậy chứ?”

“Khó mà nói trước.”

“...Vậy thì tiếc quá nhỉ.”

“Từ Vân Ni, em tham quá rồi đấy.” Thời Quyết liếc nhìn cô, “Sau này nếu gặp ai đẹp hơn anh, em sẽ thay lòng đổi dạ phải không?”

Từ Vân Ni ngẩng đầu lên: “Trừ khi người đó là bố anh, nếu không thì không bao giờ.”

Thời Quyết nghe vậy liền cứng họng.

“Em thích bố anh à? Em nên nghĩ lại đi, em có biết chơi nhạc cụ nào không? Thử huyết sáo xem.”

“Không biết.”

Thời Quyết hừ một tiếng, rồi nói: “Hơn nữa, em đừng chỉ nhìn vào khuôn mặt, em thực sự sống với ông ấy rồi sẽ biết, mặt có thể ăn thay cơm không?”

Từ Vân Ni: “Sống cần bao nhiêu tiền chứ?”

Thời Quyết cảm thấy câu hỏi này của cô thật ngớ ngẩn.

“Nhiều lắm, bạn gái của ông ấy đều là người trong ngành âm nhạc, một cây đàn thôi cũng bao nhiêu tiền? Muốn thu âm thì đừng nói đến mua thiết bị, thuê thôi cũng tốn không ít. Ngoài ngoại hình và khí chất, cũng như chút nền tảng nhảy múa, ông ấy không có gì khác. Chiếc quần trong ảnh kia, ông ấy mặc đã sáu bảy năm rồi.”

Từ Vân Ni lại cúi đầu nhìn vào bức ảnh.

“Bố anh có lẽ là người từ thế giới khác...”

Thời Quyết không mấy quan tâm.

Từ Vân Ni lại nói: “Chẳng phải anh cũng đến từ hành tinh Rezos sao?”

Thời Quyết nghe mà cười ra nước mắt, nói: “Em hơi say rồi đấy.”

“Có lẽ ở thế giới của ông ấy.” Từ Vân Ni tiếp tục suy nghĩ, “Người ta chỉ cần ăn cánh hoa và yêu là có thể sống sót.”

Thời Quyết nghe phân tích nghiêm túc đến mức ngốc nghếch này, nụ cười cậu hơi chững lại, trong khoảnh khắc nào đó, cậu cũng chìm vào trạng thái mơ hồ.

Dưới tác động của rượu, không biết cậu nghĩ đến chuyện gì trong quá khứ, sau một lúc lâu, mắt cậu đột nhiên nóng lên.

Cậu hít một hơi, rồi quay mắt đi, sau đó cậu nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, rồi lại quay lại, cậu đưa tay lấy lại điện thoại.

“Đừng nhìn ông ấy nữa.”

Từ Vân Ni ngồi im một lát, rồi nói: “Thật ra em cũng khá giống bố em, không chỉ ngoại hình mà cả tính cách, từ nhỏ đến lớn ai cũng nói vậy.” Cô lấy điện thoại của mình ra, tìm một bức ảnh chụp gia đình cô với Từ Chí Khôn và Lý Ân Đình, sau đó đưa cho Thời Quyết,

“Anh xem.”

Thời Quyết không cầm lấy điện thoại, chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua.

Đó là một bức ảnh ba người trong gia đình họ đi du lịch ở nước ngoài, có lẽ ở một khách sạn suối nước nóng, bể tắm ngoài trời, phía xa là núi non và tuyết trắng.

Cậu ừ một tiếng, rồi để cô cất điện thoại đi.

Khác với sự tò mò sâu sắc của Từ Vân Ni về Thời Á Hiền, Thời Quyết dường như không muốn hỏi thêm gì về gia đình của cô.

“Không giống sao?” Từ Vân Ni nhìn bức ảnh của mình và Từ Chí Khôn.

Thời Quyết nói: “Rất giống.”

Từ Vân Ni cất điện thoại, cô lắc lắc ly rượu trống không, rồi cô hỏi: “Còn nữa không?”

“Còn, nhưng em không được uống nữa.”

“Tại sao?”

Thời Quyết lấy ly của cô ra xa, cậu đứng dậy đi đến trước mặt cô, vẫn hai tay đút túi đứng đó.

“Em đã hơi say rồi.”

Từ Vân Ni ngẩng đầu nhìn cậu, nói: “Lớp trưởng, anh rất thích nhìn người khác bằng lỗ mũi nhỉ.”

Thời Quyết: “Em cũng có thể, chỉ cần cao thêm chút nữa.”

Từ Vân Ni: “Em đã khá cao rồi mà.”

“Thật sao?” Cậu hất cằm, “Em đứng lên, so thử xem.”

Từ Vân Ni đứng dậy, rồi phát hiện ánh mắt của cậu vẫn đang cúi xuống.

Cô nhìn vào khuôn mặt của cậu, làn da trắng ngần, đôi mày dài mảnh, sống mũi cao thẳng...

Sau một đêm mệt mỏi, vài lọn tóc rơi xuống trước trán.

Từ Vân Ni giơ tay lên, hai bàn tay mảnh mai đặt lên vai cậu, cô mượn chút lực, kiễng chân lên.

Thời Quyết bị động tác này của cô chọc cười, cậu nói: “Vẫn chưa đủ đâu.”

Từ Vân Ni nhẹ nhàng nói: “Em không định so chiều cao...”

Sau đó, cô áp môi mình lên môi cậu.

Điều đầu tiên mà mỗi tình đầu dạy cho con người chính là – Một khi sự tiếp xúc thân mật xảy ra, nó sẽ tiếp diễn mãi mãi.

Giữa đôi môi, hương vị của rượu thật đậm đà, cảm giác của đầu lưỡi thật mềm mại, hòa quyện giữa vị chua ngọt của quả mơ, sự tươi mát của nước có ga, cùng hương thơm của thuốc lá và nước hoa trong hơi thở. Từ Vân Ni bị rượu mơ mê hoặc, đầu ngón tay cô lướt lên, chạm vào cổ cậu, chạm vào mái tóc sạch sẽ của cậu, cảm giác thô ráp của tóc ngược chiều với ngón tay, có vẻ còn làm cô xao xuyến hơn cả sự tiếp xúc giữa đôi môi.

Sau giây phút ngập ngừng ban đầu, tay của Thời Quyết đặt lên eo cô.

Từ Vân Ni vẫn mặc chiếc áo lót màu be nhạt, bên ngoài là một chiếc

áo len rộng, khi mặc thì không thấy gì đặc biệt, nhưng khi tay cậu đặt lên, nắm chặt vòng eo mỏng manh ấy, thì cô liền nhắm mắt lại.

Hơi thở của cậu ngày càng gấp gáp, cô bị cậu hôn đến mức ngửa đầu, eo cong lại, có vài khoảnh khắc Từ Vân Ni cảm thấy mình sắp bị đẩy ngã, nhưng thực ra cậu vẫn giữ rất chắc.

... Cậu đã luyện qua bí kíp gì chẳng?

Gương mặt mê mẩn như vậy, mà bàn tay lại vững như Thái Sơn, thật sự có thể cùng tồn tại sao?

Ban đầu cậu chỉ hôn lên môi cô, sau đó là má, cằm, rồi cổ...

Từ Vân Ni cảm thấy khó thở, cô vòng tay qua cổ cậu.

Cô rời môi ra, gương mặt áp vào bên tai cậu, ôm chặt lấy cậu. Cô thở hổn hển, nói: "Cho em thở chút, Thời Quyết, cho em thở..."

Nhịp tim cô đập quá nhanh.

Cậu cũng ôm chặt cô, nhẹ nhàng hỏi: "Em có muốn uống thêm chút rượu không?"

Từ Vân Ni nói: "Vừa nãy anh đã bảo là không được uống nữa mà?"

Cậu nhẹ nhàng ừ một tiếng, rồi cậu nói: "Anh quên mất..."

Nhưng cậu cảm thấy, để cô uống thêm chút rượu cũng không phải là ý tồi.

Từ Vân Ni đẩy cậu ra, nhìn thẳng vào gương mặt của cậu lần nữa.

Cô thích ánh mắt đượm chút men say của cậu sau khi thân mật, thích đôi môi đỏ ửng của cậu, và biểu cảm đặc biệt ấy – có chút lạnh nhạt, có chút tập trung.

Mỗi lần tiếp xúc, cậu đều có thần sắc như vậy, càng tiếp xúc lâu, cậu càng chìm sâu hơn.

“Tại sao anh luôn nhìn em chăm chăm như thế?” Cậu hỏi.

Cô chăm chú nhìn vào khuôn mặt của cậu, cô đáp lại: “Có lẽ là do em quá mê đắm anh rồi.”

“...Hờ.” Thời Quyết từ từ nhếch môi lên, vuốt vuốt cằm mình, “Anh cũng nhận ra rồi. Chắc, Từ Vân Ni, gần đây em hoàn toàn bị anh mê hoặc rồi đấy.”

Từ Vân Ni cảm thấy cậu nói rất có lý.

“Phải làm sao đây?”

“Anh không quan tâm em làm sao.” Thời Quyết vui vẻ, cậu buông cô ra, rồi bước đến bàn, đổ viên đá trong ly rượu còn lại vào miệng.

Ánh mắt say sưa của Từ Vân Ni dõi theo từng bước, nhìn cậu với chiếc áo sơ mi trắng mềm mại, lưng rộng, và rồi bất chợt cô nói một cách nghiêm túc: “Thời Quyết, nếu sau này anh ngoại tình, em chắc sẽ đến trước cổng cơ quan của anh mà giảng biểu ngữ...”

“Ha ha... Anh nói này... Ái!”

Đây có lẽ là câu nói buồn cười nhất mà Thời Quyết nghe trong hai năm qua, quá nhiều yếu tố khiến cậu bật cười lớn, nhưng đúng lúc đó cậu đang nhai viên đá, miệng cậu lệch đi, khiến cậu cắn mạnh vào lưỡi.

“Ui da...” Cậu nhăn mặt, ôm lấy miệng rồi ngồi phịch xuống ghế, cảm giác như vừa bị cắn mất một mẫu thịt, đau đến mức mắt mờ hẳn.

Từ Vân Ni thấy vậy, vội vàng rút hai tờ giấy, sau đó cô đến lau sạch nước đá đang tràn ra từ miệng cậu.

Cậu liếc cô một cái, vẻ mặt đầy oán trách.

“Đau chết mất!”

Mắt cậu vì đau mà đỏ lên, ươn ướt.

Từ Vân Ni nói: “Lỗi của em, em không nên dọa anh, anh lên giường nằm nghỉ chút đi, em lấy đá chườm cho.”

Cô bảo Thời Quyết lên giường nghỉ ngơi, rồi đi lấy đá từ tủ lạnh, đưa cậu ngâm vào miệng.

Cậu đau đến mức phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ, lăn lộn trên giường.

Từ Vân Ni: “Anh có muốn đến bệnh viện không?”

Cậu không muốn.

Sau khi lăn lộn một lúc, Từ Vân Ni hỏi: “Lớp trưởng, lưỡi anh như thế này, mai anh còn ăn cơm với bạn cùng phòng em được không?”

Thời Quyết lườm cô một cái, Từ Vân Ni lại nói: “Hay để hôm khác đi.”

Thời Quyết: “Không sao.”

Cậu nói với cái lưỡi sưng phồng, Từ Vân Ni không nhịn được cười mỉm. Thời Quyết trừng mắt, Từ Vân Ni vội nói: “Em ra ngoài một lát.”

Cô bước ra ngoài dưới ánh nhìn không mấy thiện cảm của Thời Quyết, lát sau, cô quay lại với nước muối sinh lý để súc miệng, thuốc

chống viêm và thuốc giảm đau.

Thời Quyết như một chú gà bị chặt đầu, nằm rũ rượi trên giường để cô đút thuốc.

Từ Vân Ni lo liệu xong, sau đó cô dọn dẹp mấy món đồ uống còn sót lại trên bàn.

Thời Quyết không cảm thấy gì cả, chỉ nằm đó nhìn cô một lúc, nhưng càng lúc càng say hơn.

“Em về trước đây.” Sau khi làm xong mọi việc, Từ Vân Ni nói với cậu.

Cậu vui nửa mặt vào gối, ừ một tiếng.

Từ Vân Ni rời đi.

Khi cô về đến ký túc xá, Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối đều đã ở trong phòng, cả hai đang đọc sách.

Đào Vũ thấy mặt cô đỏ bừng, liền hỏi: “Cậu sao thế?” Cô ấy ngửi thấy mùi rượu bèn hỏi tiếp: “Cậu uống rượu à?”

“Ừ, mình vừa...” Từ Vân Ni định bịa ra gì đó, rồi chợt nhận ra nên đổi giọng, “Bạn học cũ của mình ở quê đến.”

“À, đến thăm cậu à?”

“Là bạn trai mình.”

“...”

Đào Vũ chớp chớp mắt: “Hả?”

Nhiếp Ân Bối cũng quay lại, cô ấy hỏi: “Chuyện gì thế? Cậu có bạn trai từ khi nào, không phải cậu bảo là không có sao?”

Từ Vân Ni bước đến bàn, cô đặt túi xuống, đáp lại lời họ: “Lúc cậu hỏi thì chưa có, nhưng sau khi anh ấy đến thì bọn mình mới chính thức.”

“À!” Nhiếp Ân Bối quay người lại, cô ấy ôm chặt ghế, bắt đầu bàn tán: “Mới chính thức hả? Cậu đi chơi với anh ấy à?”

“Ừ, ăn cơm cùng nhau.”

Nhiếp Ân Bối: “Rồi uống rượu nữa hả? Chà, gặp lại bạn cũ, tình cảm bùng cháy rồi xác định mối quan hệ ngay sao?”

Từ Vân Ni cởi áo khoác ngoài rồi treo lên móc, cô dùng cây lăn bụi lăn vài lần, sau đó cất vào tủ.

Cô nói: “Cũng gần như vậy, anh ấy là lớp trưởng của mình hồi trước.”

Đào Vũ hỏi: “Vậy học hành chắc giỏi lắm nhỉ? Anh ấy học trường nào? Cũng ở gần đây à? Học ngành gì?”

“Ừm...” Từ Vân Ni nghiêng đầu, “Anh ấy không phát triển lắm trong việc học, hiện giờ không còn đi học nữa, kỳ thi đại học của anh ấy không suôn sẻ, năm nay đang học lại để thi tiếp.”

Nhiếp Ân Bối nói: “Vậy mà anh ấy vẫn đến thăm cậu à, đúng là tình yêu đích thực!”

Từ Vân Ni: “Ừ.”

Cô ngừng một lát, rồi hỏi: “Ngày mai buổi trưa, anh ấy muốn mời các cậu ăn cơm, các cậu có đi được không?”

Đào Vũ hỏi: “Sao giống như ra mắt gia đình thế?”

Từ Vân Ni nhớ ra điều gì đó, cô nói với Đào Vũ: "Cậu đã gặp anh ấy rồi mà."

"Hả?"

"Thời Quyết."

Đào Vũ mất ít nhất bảy tám giây để kết nối được người với cái tên.

Không phải do cô ấy phản ứng chậm hay trí nhớ kém, mà do ngay từ đầu khi nghe miêu tả của Từ Vân Ni, cô ấy đã truy cập nhầm dữ liệu.

Miệng Đào Vũ từ từ há ra.

"Hả?" Cô ấy lắp bắp, "Người đó... là bạn học cũ của cậu à?"

"Đúng vậy."

Thế là, Từ Vân Ni lại phải dành chút thời gian giải thích cho Đào Vũ và Nhiếp Ân Bồi về thân phận nghệ sĩ của Thời Quyết.

Đào Vũ nghe xong vẫn còn ngớ ngàng, cô ấy bảo: "Thật không nhận ra là học sinh, cậu biết không, lúc sáng mình nhìn thấy anh ấy, cứ nghĩ là... là kiểu nghệ sĩ đường phố, không có chỗ ở cố định, nay đây mai đó."

Từ Vân Ni cười, nói với cô ấy: "Không đến mức đó đâu, anh ấy có nhà, không phải lang thang."

Từ Vân Ni đi tắm, sau khi tắm xong, men rượu vẫn chưa tan.

Cô hẹn Thời Quyết buổi trưa hôm sau gặp mặt, còn tìm sẵn quán ăn.

Sau đó, cô quay lại bàn, bắt đầu viết kế hoạch cải thiện số ý kiến

của nhà ăn, tìm hiểu một lúc, viết một lúc, rồi gọi điện thoại liên hệ một lúc...

Cuối cùng cũng đến giờ tắt đèn.

Từ Vân Ni gần như vừa chạm vào gối đã ngủ ngay lập tức.

Chương 61: Người thân mời cơm

Ngày hôm sau.

Một buổi sáng học Luật dân sự khiến mọi người hoa mắt chóng mặt.

Đến tiết học cuối cùng, khi giảng viên đang giảng giải về các yếu tố của quan hệ pháp luật dân sự, Từ Vân Ni vừa ghi chép vừa cảm nhận điện thoại trong túi rung lên, là Thời Quyết nhắn tin đến.

Cậu nói cậu đã dậy rồi và sẽ đợi cô ở cổng trường một lát nữa.

Khi tan học, Từ Vân Ni cùng với Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối đi qua khu giảng đường, họ quay về ký túc xá để cất sách rồi cùng nhau ra cổng trường.

Từ Vân Ni nhìn thấy Thời Quyết ngay lập tức.

Cô giơ tay lên: “Ở đây này!”

Thời Quyết nhìn qua và giơ tay lên đáp lại.

Cậu mặc một chiếc áo hoodie màu xanh ngọc lam, quần trắng và đôi giày thể thao trắng, trang sức đơn giản chỉ có chiếc vòng tay. Trông cậu có vẻ vừa tắm xong, da dẻ tươi tắn, tóc cũng vừa sấy khô, trông bông bông và hơi rối dưới ánh nắng trưa.

Vẫn rất nổi bật, nhưng không còn gây ấn tượng mạnh như tối qua nữa.

Từ Vân Ni giới thiệu họ với nhau, cô nói: “Đây là bạn trai mình, Thời Quyết. Còn đây là bạn cùng phòng của em, cậu ấy tên Nhiếp Ân Bối, còn cậu ấy tên Đào Vũ... anh gặp Đào Vũ rồi, lần trước ở quán bar ấy, anh nhớ không?”

Thời Quyết đáp: “Anh nhớ.”

Cả nhóm cùng đi qua đường, họ chuẩn bị đến trung tâm thương mại nhỏ ở phía trước để ăn trưa.

“Ăn gì bây giờ?” Nhiếp Ân Bối hỏi.

Từ Vân Ni hỏi lại: “Cậu muốn ăn gì?”

Nhiếp Ân Bối cố tình nói: “Có người mời cơm à?”

Thời Quyết mỉm cười rồi nói: “Anh mời.”

Nhiếp Ân Bối hỏi tiếp: “Vậy thì có thể ăn uống thoải mái không?”

Thời Quyết đáp: “Ồ, em đừng nường tay đấy.”

Họ đi một đoạn đến một trung tâm thương mại gần đó, tuy quy mô không lớn, nhưng nhờ vị trí thuận lợi, lượng người qua lại khá đông.

Họ vào trong, vừa đi vừa ngó nghiêng.

Nhiếp Ân Bối chọn một nhà hàng lẩu, Đào Vũ và Thời Quyết đều đồng ý.

Từ Vân Ni cũng chỉ còn cách gật đầu đồng ý theo.

Bây giờ là giờ cao điểm ăn trưa, nhưng số người chọn ăn lẩu cay giữa trưa cũng không ít. Họ tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, có thể nhìn ra đường, dòng xe cộ và người đi bộ tấp nập.

Mặc dù miệng nói muốn ăn thả ga, nhưng khi đưa thực đơn cho Nhiếp Ân Bối, cô ấy lại chần chừ khi chọn món.

Thời Quyết và Từ Vân Ni ngồi một bên, Thời Quyết nhìn hai người đối diện đang cặm cụi chọn món, họ chỉ chọn khoai tây lát và mằm rong biển, cậu không nhin được mà cười.

“Mấy em đang trêu anh đấy à?”

Nhiếp Ân Bối và Đào Vũ nhận ra giọng điệu châm chọc liên căn rằng, cả hai lại tùm vào nhau, lần này chọn mấy món đắt tiền. Nhưng khí thế cũng không duy trì được lâu, đến món thịt thứ ba thì lại bắt đầu do dự.

Cuối cùng Thời Quyết đưa tay ra và ngoắc ngón tay.

Nhiếp Ân Bối đưa thực đơn cho cậu, Thời Quyết tự mình chọn thêm mấy món, sau đó đưa cho Từ Vân Ni, cô cũng chọn thêm vài món.

Họ vừa ăn vừa trò chuyện.

Nhiếp Ân Bối hỏi Thời Quyết: “Nghe Từ Vân Ni nói anh là học sinh nghệ thuật?”

Thời Quyết: “Ừ.”

“Vậy lần này anh xin nghỉ để đến chơi với Từ Vân Ni à?”

“Đúng vậy.”

“Lớp 12 mà xin nghỉ lâu vậy được à?”

“Trường anh không quản chặt, xin nghỉ thoải mái.”

Đào Vũ cũng hỏi: “Vậy năm sau anh có thi vào trường này không?”

Thời Quyết: “Phải xem tình hình đã.”

Từ Vân Ni cũng giúp họ gợi chuyện, cô giới thiệu về Đào Vũ với Thời Quyết, nói đây là người có thành tích đầu vào cao nhất phòng ký túc của họ, rồi giới thiệu về Nhiếp Ân Bối, nói cô ấy tham gia câu lạc bộ âm nhạc của trường.

Nhiếp Ân Bối nhắc đến Lê Kiệt cũng biểu diễn ở LAPENA, cô ấy hỏi Thời Quyết đã gặp chưa.

“Lê Kiệt là ai?” Thời Quyết hỏi.

Đào Vũ đáp: “Là đàn anh của bọn em, chủ tịch câu lạc bộ âm nhạc, anh ấy dẫn ban nhạc của trường đến đó mỗi tuần, tầm bảy tám giờ tối biểu diễn.”

Từ Vân Ni miêu tả sơ qua đặc điểm ngoại hình của Lê Kiệt cho Thời Quyết nghe, cậu liền nhớ ra.

“Ồ, là cái nhóm chơi Progressive rock (*) ấy.”

Nhiếp Ân Bối hỏi: “Progressive rock là gì?”

Thời Quyết trả lời cô ấy: “Progressive rock là một phong cách âm nhạc.”

Từ Vân Ni nói: “Em từng nghe họ biểu diễn ở quán, không giống các ban nhạc bình thường, một bài hát phải kéo dài cả chục phút.”

Thời Quyết giải thích: “Progressive rock có nhiều bài như vậy, cấu trúc phức tạp lắm.”

Họ vừa ăn vừa trò chuyện phiếm, Từ Vân Ni nhận được cuộc gọi nên đứng dậy ra chỗ khác.

Thời Quyết nhìn theo bóng cô rời đi, cậu đặt đĩa xuống, chống

khuyết tay lên bàn. Sau đó cậu hỏi Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối: “Này, Từ Vân Ni bình thường ở trường hay làm gì?”

Nhiếp Ân Bối đang ăn bánh nếp, cô ấy nghe vậy định mở miệng thì Đào Vũ nhanh chóng ngăn lại, cô ấy quay sang Thời Quyết nói: “Anh đừng hòng lấy thông tin từ bọn em, bọn em với Từ Vân Ni là cùng một phe đấy.”

“Đúng đúng.” Nhiếp Ân Bối lập tức đồng tình.

Thời Quyết mỉm cười với họ.

Thật đúng là muôn hoa rực rỡ khiến lòng người xao xuyến.

Đào Vũ nói: “Từ Vân Ni mà anh còn không yên tâm thì trên đời này chẳng còn ai để anh tin tưởng được nữa rồi.”

Nhiếp Ân Bối nói theo: “Đúng vậy.”

Thời Quyết bình thản nói: “Không phải không yên tâm, chỉ là hỏi thôi, dù sao anh cũng chưa có cơ hội vào đại học, nên có chút tò mò về cuộc sống của em ấy.”

“...”

Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối nhìn nhau, nếu cậu muốn điều tra thì họ nhất định sẽ đứng về phía Từ Vân Ni, nhưng bị cậu nhìn như vậy, nói như vậy, tự dưng lại thấy cậu có chút đáng thương...

Đào Vũ nói: “Từ Vân Ni cơ bản không có hoạt động ngoại khóa, cậu ấy chẳng bao giờ ra ngoài chơi bởi, chỉ có ký túc xá, giảng đường, nhà ăn, thư viện và hội sinh viên, chỉ có năm nơi đó thôi.”

Nhiếp Ân Bối: “Đúng vậy, cậu ấy ngày nào cũng có nhiều việc phải làm! Gần như tốt nghiệp xong là có bốn năm kinh nghiệm làm việc rồi, haha. Nhưng sau này chắc cậu ấy sẽ thi vào cơ quan công an,

kiểm sát hay tòa án thôi, coi như là trải nghiệm trước cuộc sống nô lệ rồi.”

Cuộc gọi của Từ Vân Ni kéo dài khoảng năm sáu phút.

Người gọi là Phùng Hâm Nguyên, phó chủ tịch hội sinh viên trường. Tối qua cô đã liên lạc với anh ấy để bàn về việc cải tiến sổ góp ý của nhà ăn. Ý tưởng ban đầu của cô là giữ lại sổ góp ý viết tay truyền thống và đồng thời phát triển một chương trình nhỏ để quét mã điện tử cho sổ góp ý. Nghe nói Phùng Hâm Nguyên là sinh viên khoa công nghệ thông tin, cô đã tìm được cách liên lạc và gọi điện cho anh ấy để giải thích tình hình.

Phùng Hâm Nguyên hỏi cô về chi tiết, cụ thể là cần làm những gì, Từ Vân Ni đã kết bạn và gửi cho anh ấy bản phác thảo ban đầu của mình, anh ấy nói sẽ xem qua trước.

Hôm nay anh ấy đã liên lạc lại với cô.

“Em đã nói chuyện này với thầy cô chưa?”

“Em đã nói với giảng viên của mình rồi. Thầy bảo em làm một bản kế hoạch trước, rồi sẽ thảo luận trong cuộc họp.”

“Anh thấy em còn viết về một chức năng bình chọn đánh giá món ăn nữa.”

“Đúng vậy, em nghĩ cách này sẽ trực quan hơn. Không khả thi à?”

“Về mặt kỹ thuật thì không khó, nhưng quan trọng là phải bàn kỹ với bên nhà ăn. Danh sách món ăn, hình ảnh, và sau khi bình chọn, họ có thể giữ lại hoặc tăng thêm các món theo ý kiến của sinh viên hay không, tất cả đều cần được trao đổi rõ ràng với họ.”

“Anh đợi em chút, để em ghi lại.”

“Ừ.”

Phong cách của các thành viên hội sinh viên thế hệ mới có chút khác biệt, những anh chị khóa trên năm ba, năm tư vẫn giữ được một số truyền thống tốt đẹp. Đặc biệt là Phùng Hâm Nguyên, Từ Vân Ni chỉ gặp anh ấy vài lần trong các cuộc họp lớn, ấn tượng là một nam sinh khoa kỹ thuật rất bình thường, da đen, gầy gò, đeo cặp kính dày cộp. Nghe nói, anh ấy được thăng chức phó chủ tịch hội sinh viên năm ấy là nhờ vào việc một mình nâng cấp hệ thống của bộ phận giám sát hội sinh viên, giúp tăng hiệu suất công việc lên rất nhiều.

Từ Vân Ni kết thúc cuộc gọi, hẹn khi nào có tiến triển sẽ liên lạc tiếp.

Cô quay lại bàn ăn và tiếp tục bữa trưa.

Đào Vũ hỏi: “Ai thế?”

Từ Vân Ni đáp: “Hội sinh viên.”

Nhiếp Ân Bối chỉ tay vào cô, cô ấy nhìn Thời Quyết rồi nói: “Anh xem, em đã bảo rồi, chắc chắn là chuyện công việc.”

Từ Vân Ni nhìn họ rồi nói: “Mình mới đi có chút thôi mà các cậu nói chuyện thân thể cơ à.”

Bữa ăn diễn ra, ba người thì vui vẻ, một người lại hơi buồn.

Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối đều đến từ hai tỉnh ăn cay nổi tiếng, cộng thêm Thời Quyết là người không thể thiếu ớt, ba người ăn rất vui vẻ.

Trong khi đó, Từ Vân Ni đến cuối cùng thì nước mắt, nước mũi đều chảy ròng ròng, mồ hôi ướt đầm người.

Ba người kia thì cùng nhau cười cô, bảo rằng cô đúng là không biết

chọn món.

Sau khi ăn xong, Thời Quyết đi thanh toán.

Rồi họ tạm biệt nhau ở cửa trung tâm thương mại, Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối về trường, còn Từ Vân Ni và Thời Quyết thì về căn hộ.

Trên đường về trường, Đào Vũ và Nhiếp Ân Bối nói về Thời Quyết.

“Không thể phủ nhận...” Nhiếp Ân Bối nói, “Anh ấy thực sự đẹp trai, quá đẹp trai.”

“Cậu cũng khá là tự tin đấy, dám bắt chuyện với anh ấy, mình thấy anh ấy còn hơi sợ đây này.”

“Sợ gì chứ? Anh ấy có vẻ rất tốt mà?”

“Mình chỉ cảm thấy...” Đào Vũ nghĩ một lúc, “Có chút lạnh lùng...”

Nhiếp Ân Bối suy nghĩ rồi nói: “Cũng không đến nỗi đâu.”

Có lẽ ấn tượng đầu tiên rất quan trọng. Hình ảnh cậu mặc đồ đen, hút thuốc, và nói chuyện với Vi Vi bằng nụ cười lạnh lùng trong sương sớm đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng Đào Vũ. Dù hôm nay Thời Quyết mặc quần áo sáng màu và xuất hiện dưới ánh nắng, cậu vẫn cho cô ấy cảm giác như đang bị bao phủ bởi một lớp sương mờ.

“... Anh ấy có đáng tin không? Liệu anh ấy có thể thực sự tốt với Từ Vân Ni không?”

Họ đang băng qua đường nên Nhiếp Ân Bối không nghe rõ.

“Cậu nói gì cơ?”

Đào Vũ lắc đầu.

Còn Từ Vân Ni, người đang được lo lắng kia cũng đang băng qua đường.

Không đúng, chính xác thì là đang đợi đèn xanh.

Tại sao đèn xanh lại phải đợi?

Vì cô không nhận ra đèn đã chuyển sang xanh.

Lúc này cô và Thời Quyết nói chuyện, nói được vài câu thì cô cũng không để ý lắm, sau đó họ đến chỗ đèn đỏ, Thời Quyết châm thuốc, họ im lặng một lúc.

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc cô lại nghĩ về cuộc gọi với Phùng Hâm Nguyên, cô cũng nghĩ mình nên bàn bạc trước với người quản lý nhà ăn, tốt nhất là kéo quản lý vào cuộc họp.

Một chiếc xe đi ngang qua trước mặt, Từ Vân Ni chột tỉnh, cô nhìn sang phía bên kia đường và nói: "Sao đèn đỏ lại lâu vậy..."

Người bên cạnh khẽ cười.

Từ Vân Ni quay đầu nhìn thì thấy Thời Quyết đã hút được một phần ba điếu thuốc.

Cô bỗng tỉnh ra: "Sao anh không gọi em?"

Thời Quyết nhìn cô: "Em đang nghĩ gì vậy?"

Đèn đỏ lại chuyển sang xanh, Từ Vân Ni kéo Thời Quyết qua đường, sau đó kể chuyện về nhà ăn.

Thời Quyết vừa đi vừa nghe, nghe được một nửa thì bắt đầu mất tập trung, nhưng cậu cũng không ngắt lời cô. Đến cửa phòng 709, cô cuối cùng cũng nói xong.

Thời Quyết lấy chìa khóa mở cửa, trong lúc đó, cậu liếc thấy hình dáng mảnh mai, cao ráo của cô đang đứng yên bên cạnh.

Thật là một con người kỳ diệu, Thời Quyết ngậm điếu thuốc, cậu nghĩ bụng, nói những điều kỳ diệu, làm những việc kỳ diệu.

Lúc này, cô bỗng quay đầu lại nhìn cậu.

Vừa vặn chạm phải ánh mắt cậu đang liếc ngang.

Thời Quyết: “?”

Từ Vân Ni: “Em vừa nói, anh nghe không?”

Ánh nắng từ cửa sổ cuối hành lang chiếu vào, làm nổi bật những hạt bụi lơ lửng trong không khí.

Thời Quyết nói: “Nghe mà.”

Cô hơi nheo mắt lại: “VẬY em nói gì?”

Thời Quyết đảo mắt lên: “Nhà ăn?”

Từ Vân Ni: “Sau đó thì sao?”

Thời Quyết: “... Ăn uống?”

Từ Vân Ni không nói gì.

Thời Quyết cười nhạt: “Nhà ăn không phải để ăn uống sao?” Cậu mở cửa và bước vào trước, “Em ăn no chưa?”

Từ Vân Ni cũng bước vào và nói: “Cũng được, nhưng nổi lẩu mà anh với mấy cậu ấy chọn cay quá.”

“Cũng được thôi, hai bạn của em ăn cay cũng bình thường, không bằng anh.”

“Ừ, lần sau có thể chọn cay hơn chút nữa.”

“Ha ha, nồi lẩu là bạn em chọn đấy, không liên quan gì đến anh. Em muốn ăn thêm gì không?”

“Anh có đồ ăn à?”

“Anh nấu cho em bát mì nhé? Nhưng chỉ có mì chay thôi.”

“Được.”

Cánh cửa khép lại, ánh nắng chiếu vào căn phòng nhỏ, càng ngày càng tĩnh lặng.

Khi Thời Quyết đang nấu mì, Từ Vân Ni nhận được cuộc gọi từ Phùng Hâm Nguyên, anh ấy hình như đã tìm được hai người bạn cùng giúp thảo luận về vấn đề này.

Từ Vân Ni đứng bên cửa sổ để nghe điện thoại, đến một nửa thì bị Thời Quyết từ phía sau ôm lấy eo.

Cậu cúi xuống nói khẽ vào tai không cầm điện thoại của cô: “Mì nấu xong rồi...”

Tai bên kia, Phùng Hâm Nguyên vẫn đang giảng giải về quy trình lập trình của chương trình nhỏ. Từ Vân Ni kéo tay Thời Quyết xuống, nhưng không thể kéo cậu ra được.

Cậu lại nói: “Mì xong rồi mà...”

Hai thái cực đối lập, bên trái của Từ Vân Ni thì lý trí bàn luận, còn bên phải thì sắp cháy lên rồi.

Cô cứ lẳng nhăng như vậy cho đến khi kết thúc cuộc gọi, ngay khi cô vừa tắt máy, cậu tự động buông tay và đứng thẳng lên.

“Chuyện gì mà nói lâu vậy?” Cậu hỏi.

Từ Vân Ni kể lại nội dung cuộc gọi vừa rồi cho cậu nghe.

Thời Quyết nghe được một nửa thì lại bắt đầu mất tập trung, thực sự không hứng thú gì với mấy chuyện ở trường đại học, nhưng những việc này làm phân tâm cô, nên cậu cũng có chút tò mò.

“... Chiều mai họp, em phải chuẩn bị một chút.” Từ Vân Ni nói, “Chiều nay em không có tiết, em có thể làm ở đây, có làm phiền anh không?”

“Em cứ làm đi.” Thời Quyết đáp.

Từ Vân Ni ăn xong bát mì chay mà Thời Quyết nấu, vừa đủ không quá ít cũng không quá nhiều.

“Anh đúng là được mẹ anh truyền nghề rồi đấy.” Cô đánh giá.

Thời Quyết nằm nghỉ trên giường, cậu đáp lại lời cô: “Anh đã nói với bà từ trước rồi, nếu anh chịu tiếp quản quán mì của bà, chắc chắn sẽ làm tốt hơn bà, vì bà nhào bột không đủ lực.”

Từ Vân Ni: “Vấn đề là anh có thể tiếp quản quán mì của cô không?”

Thời Quyết hai tay gối sau đầu, cậu cười nhạt: “Không thể.”

Từ Vân Ni nói: “Đúng vậy, người khác đâu có được ăn món này.”

Cô dọn dẹp bát đĩa, sau đó quay lại giường, cúi xuống hôn nhẹ Thời Quyết một cái rồi nói: “Em về trường lấy ít đồ, sẽ quay lại nhanh thôi, anh cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Chú thích:

Progressive rock (hay còn gọi là prog rock) là một thể loại nhạc rock nổi lên vào cuối những năm 1960 và phát triển mạnh vào thập kỷ 1970. Thể loại này được biết đến với việc mở rộng các giới hạn của nhạc rock truyền thống thông qua việc kết hợp các yếu tố từ nhạc cổ điển, jazz, và âm nhạc điện tử, với các cấu trúc bài hát phức tạp hơn, nhịp điệu thay đổi, và lời bài hát thường mang tính chất triết lý hoặc kể chuyện.

Các bản nhạc của progressive rock thường có độ dài lớn hơn nhiều so với các bài hát rock thông thường, có xu hướng là những tác phẩm dài, nhiều phần, thể hiện sự sáng tạo và kỹ thuật cao của các nhạc sĩ. Các ban nhạc tiêu biểu của thể loại này bao gồm Pink Floyd, Yes, Genesis, và King Crimson.

Chương 62: Được

Khi Từ Vân Ni từ ký túc xá quay lại với chiếc ba lô, Thời Quyết đã nằm ngủ trên giường. Cô nhẹ nhàng lấy máy tính ra, sau đó ngồi bên bàn bắt đầu làm việc.

Thời Quyết ngủ một mạch đến ba giờ chiều, khi cậu mở mắt ra thì thấy một bóng dáng mờ mờ ngồi làm việc bên bàn. Cậu có chút mơ màng.

Cậu là ai? Cậu đang ở đâu?

Thời Quyết ngồi dậy, xoa mặt.

Nghe thấy tiếng động, Từ Vân Ni quay đầu lại nói với cậu: “Anh tỉnh rồi à?”

Người mới tỉnh ngủ thường có chút mơ màng, Thời Quyết lại càng mơ màng hơn, cậu thậm chí còn có cảm giác bị lẫn lộn thời gian và không gian, không phân biệt được giữa mơ và thực.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?” Cậu hỏi.

Từ Vân Ni chăm chú nhìn cậu, muốn xác định xem liệu cậu có thật sự bị bệnh hay không.

Thời Quyết nghiêng đầu nói: “Vừa rồi nhìn em, anh đột nhiên cảm giác em lớn lên, phải tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi rồi ấy.”

Từ Vân Ni nói: “Vậy có lẽ là anh đã du hành thời gian rồi. Em hai

mười sáu, hai mươi bảy tuổi đang làm gì?”

Thời Quyết chỉ về phía máy tính trên bàn: “Chắc cũng đang làm cái này.”

Từ Vân Ni mỉm cười.

Thời Quyết ngồi dậy rồi vươn vai, sau đó bước xuống giường, đi vào phòng tắm tắm rửa...

Từ Vân Ni tiếp tục làm việc, gõ chữ được một lúc thì lưng cô bị ánh mặt trời chiếu rọi, trong lúc nghe tiếng nước từ phòng tắm, có lúc cô cũng mơ màng.

Cuộc sống của cậu và cô dường như đã hòa vào nhau.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi này.

Thời Quyết tắm xong thì đến LAPENA chơi đàn, Từ Vân Ni đi cùng cậu.

Cô gọi một ly nước ép dâu tây, nhìn người trên sân khấu.

Một giờ đồng hồ trôi qua.

Kết thúc xong, họ quay về căn hộ để dọn dẹp đơn giản, rồi đi đến trung tâm thành phố. Họ vốn định mua sắm một số thứ thiếu trong nhà, nhưng khi đến nơi, tình cờ có một bộ phim mà Thời Quyết hứng thú đang chiếu, thế là họ trực tiếp vào rạp chiếu phim.

Đó là một bộ phim tội phạm, mang chút sắc thái kinh dị, phim vừa mới bắt đầu không lâu, Từ Vân Ni đã chỉ ra ai là tội phạm. Thời Quyết không tin, nhưng cuối cùng sự thật lại đúng như cô dự đoán.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Thời Quyết nghi hoặc nhìn Từ Vân Ni, cậu hỏi cô có phải đã xem trước tiết lộ nội dung phim không.

“Không, điều này dễ đoán mà.”

“Đoán thế nào? Làm gì có manh mối nào...”

Từ Vân Ni giải thích với cậu, đây là một câu chuyện trinh thám theo mô-típ “khu biệt thự trong bão tuyết (*), một nhóm người bị mắc kẹt tại một nơi, mất liên lạc tạm thời với thế giới bên ngoài, có người chết và hung thủ chính là một trong số họ.

Thời Quyết bất ngờ nghe rất chăm chú, cậu kéo cô tìm một quán cà phê, gọi hai tách cà phê, nghe cô kể chi tiết.

Từ Vân Ni kể xong một lượt, cô nói: “Nhà em có cả đồng sách như thế này, đều là của bố em.”

Cô hỏi cậu: “Anh có thích không? Để lần tới em mang về vài bộ cho anh.”

“Thôi.” Thời Quyết vừa uống cà phê vừa nói, “Anh cứ đọc sách là buồn ngủ, làm thành phim thì còn được.”

Khi uống cà phê xong, họ vẫn chưa đi mua đồ còn thiếu, ngược lại còn đi dạo phố.

Thời Quyết mang theo không đủ quần áo, cậu cần mua thêm một ít, thế là họ vào vài cửa hàng quần áo nam.

Từ Vân Ni cảm thấy như vừa bước vào lĩnh vực riêng của lớp trưởng Thời, bất kể quần áo dưới giá treo có bình thường thế nào, hoặc có lỗi lằng ra sao, chỉ cần cậu mặc vào thì luôn khiến người ta phải ngạc nhiên.

Cậu thay quần áo làm nhân viên bán hàng cười tươi như hoa, cô nhân viên mong muốn mang tất cả mẫu mới cho cậu thử một lần.

Trong lúc Thời Quyết thử đồ, nhân viên bán hàng không nhịn được nói với Từ Vân Ni: “Cô à, có bạn trai đẹp trai như vậy, chắc cuộc sống không còn phiền muộn gì nhỉ?”

Từ Vân Ni không ngại ngừng nói quá: “Thật ra nhìn lâu cũng thấy bình thường.”

Từ phòng thử đồ thò ra một cánh tay, vẫy vẫy về phía này, nhân viên bán hàng vội vàng đi tới, rồi lại quay lại nói: “Cô ơi, anh ấy gọi cô đấy.”

Từ Vân Ni đến cửa hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Thời Quyết nói: “Áo bị mắc rồi.”

Phòng thử đồ mở một khe nhỏ, Từ Vân Ni vào, rồi lại đóng lại.

Căn phòng nhỏ hẹp, đứng hai người hơi chật chội.

Thời Quyết đang thử một chiếc áo len cổ bẻ trơn, dây kéo kéo đến ngang ngực, cậu kéo được một nửa thì bị mắc kẹt với áo bên trong.

Từ Vân Ni đặt túi và áo lên chiếc ghế bên cạnh, sau đó tiến đến trước mặt cậu để giúp cậu gỡ.

Mắc kẹt ở chỗ khéo léo, thế nào cũng không kéo xuống được.

Cô nói: “Anh cởi ra đi.”

Thời Quyết nhìn cô, không nói gì.

Từ Vân Ni chợt tỉnh, bây giờ cậu chỉ mặc hai lớp áo, bị mắc vào nhau, muốn cởi thì phải cởi cả hai.

Cô nói: “Thôi...”

“Được.” Thời Quyết chưa để cô nói hết câu, đã mở miệng, “Để anh cởi ra.”

Cậu đưa tay ra sau, nắm lấy áo, rồi kéo cả áo len và áo sơ mi bên trong xuống. Cậu cởi trần đứng đó, hất tóc, rồi đưa áo cho cô.

Từ Vân Ni ngửi thấy một mùi hương mạnh mẽ, cơ thể cậu đứng trước mặt cô, dưới làn da mỏng manh là mạch máu và cơ bắp, thực ra cậu không phải quá cường tráng, chỉ là tỉ lệ mỡ trong cơ thể bẩm sinh rất thấp nên nhìn trông rất rắn chắc.

Từ Vân Ni dường như hiểu ra sự do dự vừa rồi của cậu.

Trên người cậu có vài vết sẹo, là dấu vết sau phẫu thuật gãy xương sườn và rách phổi, nửa năm qua vẫn chưa hoàn toàn lành, màu sắc sẫm đỏ, lõm vào bên trong.

Thời Quyết cũng cúi đầu nhìn một lúc, rồi cậu chỉ vào vị trí dưới xương sườn trái, nói: “Chỗ này lúc nào cũng đau.”

Từ Vân Ni nhìn vết sẹo ở đó, cô hỏi: “Còn chưa tháo tấm thép à?”

“Ừ.”

Từ Vân Ni nói: “Phẫu thuật xong chắc chắn sẽ có ảnh hưởng, anh cần phải chăm sóc tốt. Nhưng cũng có một số là do tâm lý, có lẽ thời gian lâu sẽ đỡ thôi.”

“Thật à?”

“Mẹ anh đến giờ vẫn chưa biết gì à?”

“Không biết, anh lừa bà cũng dễ thôi.”

Từ Vân Ni nói: “Lúc tháo tấm thép, em đi cùng anh nhé.”

Thời Quyết im lặng một lúc, nói: “Được.”

Cuối cùng, họ đi dạo cả buổi trong các cửa hàng quần áo. Thời Quyết mua ba bộ, cậu xách túi, rồi kéo Từ Vân Ni xuống khu dưới đất chơi. Khu mua sắm dưới lòng đất còn náo nhiệt hơn trên mặt đất, chủ yếu phục vụ cho nhu cầu giải trí của giới trẻ, có rất nhiều cửa hàng nhỏ bán những thứ độc lạ.

Họ vào một cửa hàng đồ chơi, Thời Quyết chọn rất nhiều thứ rồi đưa cho Từ Vân Ni, cuối cùng tạo thành một nhân vật kỳ lạ với cặp kính mắt côn trùng, mũi cà rốt và chiếc kẹp tóc pha lê.

Người bán hàng bên cạnh cười không ngớt, Thời Quyết đứng trước gương, tay khoác lên vai Từ Vân Ni, như một người không xương dựa vào cô, hai tay đan vào nhau, cậu cười nói với người bán hàng: “Bạn gái tôi xinh không?”

Người bán hàng nói: “Anh à, cứ như tiên nữ ấy.”

Thời Quyết cười rạng rỡ, sau đó mua luôn mấy món đó.

Cậu khoác cổ cô, trong khi chờ thanh toán ở quầy thu ngân, không hiểu sao lại hôn cô một cái làm Từ Vân Ni giật nảy mình.

Yêu Thời Quyết có cảm giác thế nào?

Đột ngột?

Bay bổng?

Thực mà như mơ?

Còn hạnh phúc hơn những gì Từ Vân Ni từng tưởng tượng.

Họ cùng đi trên con đường về, cậu nắm tay cô.

Đôi khi hạnh phúc đến mức, Từ Vân Ni thậm chí sinh ra một cảm giác buồn bã nhẹ nhàng.

Trong một cuốn sách nào đó, cô từng đọc được một câu thế này – [Ngay từ lần đầu gặp mặt đã có linh cảm về nỗi đau chia ly, em chắc hẳn đã yêu anh rồi.]

Họ không phải lần đầu gặp mặt, chỉ có thể nói là vừa mới xác định mối quan hệ, nhưng yêu là điều chắc chắn rồi.

Nỗi buồn sinh ra vì nhiều lý do. Từ Vân Ni phân tích, chủ yếu vẫn là lo lắng cho tương lai, lo lắng về việc xa cách, lo lắng về việc gặp ít chia nhiều, lo lắng về vòng tròn cuộc sống riêng của họ, còn cả tương lai phát triển. Tóm lại, là những điều cũ kỹ.

Cô nghĩ đến đây, lại cảm thấy mình đang cố gắng tìm nỗi buồn mà thực ra không có. Chỉ những người không kiên nhẫn mới dùng trí tưởng tượng để trải nghiệm cuộc sống, cô chưa hết lòng để vun đắp tình cảm này mà đã bắt đầu dùng suy nghĩ để tạo ra mâu thuẫn rồi. Thật là phiền phức.

Từ Vân Ni tự cảnh báo mình, đừng suy nghĩ nữa. Cô bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến đi chơi vào cuối tuần. Nhưng đáng tiếc, kế hoạch không theo kịp sự thay đổi.

Sáng hôm sau, Thời Quyết gọi điện thoại đến, cậu nói rằng Thôi Hạo đột ngột liên lạc với cậu, yêu cầu cậu về nhà vào cuối tuần. Có một phụ huynh của học viên lớp dạy kèm riêng của Thời Quyết tìm đến, nói rằng con họ phải tham gia một hoạt động vào thứ Hai tới, cần gấp luyện tập một tiết mục, phải luyện xong vào cuối tuần. Thôi Hạo đã nói với họ rằng Thời Quyết có việc, nhưng họ lại đề nghị trả gấp ba lần học phí, vì hoạt động này rất quan trọng.

Nếu chỉ là một học viên bình thường, có lẽ Thôi Hạo đã tìm cách từ chối, nhưng vị phụ huynh này là khách hàng lớn của trung tâm, một lần có thể mua hai trăm tiết học. Bà ta làm kinh doanh trong ngành

thời trang, nhiều buổi biểu diễn của SD đều thuê trang phục từ công ty của bà ta với giá ưu đãi, không có lý do gì để từ chối.

Vào buổi trưa, Từ Vân Ni vội vàng đến căn hộ. Có lẽ tâm trạng đang phản chiếu lên thời tiết, hôm nay trời âm u, dường như sắp mưa. Cô cùng Thời Quyết xem vé, đặt chuyến bay lúc một giờ chiều thứ Bảy. Cô tính toán, vào thời gian này ngày mai, người trước mặt cô sẽ biến mất.

Họ im lặng một lúc, Từ Vân Ni rất muốn hỏi: “Khi nào anh sẽ đến nữa?” Nhưng lại cảm thấy nếu hỏi như vậy sẽ tạo áp lực cho cậu.

Một chuyến đi, tiền ăn, ở, đi lại, tất cả đều tốn kém. Cậu còn chưa tháo bỏ thanh thép trong người vậy mà đã phải quay lại để dạy học rồi. Cậu cũng không thể dùng tiền của cô. Cô quá vô tư rồi.

Buổi trưa, họ ăn mì do Thời Quyết nấu tại căn hộ, sau đó không ra ngoài, chỉ ngồi trò chuyện. Cậu nằm trên giường, cô ngồi trên ghế, bên ngoài trời âm u, không có ánh sáng mặt trời, mọi thứ đều bị bao trùm bởi một màu xanh đen. Họ nói về những điều vụn vặt, không đầu không cuối, nhưng không ngừng nghỉ.

Chiều đến, Từ Vân Ni đi dự họp. Đáng lẽ đây phải là một cuộc họp quan trọng, cô cần phải tập trung tinh thần, nhưng cô lại không có hứng thú.

Cuộc họp không diễn ra ở văn phòng mà tại một phòng học đa phương tiện, nơi rộng lớn và có nhiều người tham dự. Thông thường, những buổi họp định kỳ như vậy chỉ để tổng kết công việc, sau đó đề cập đến các nhiệm vụ trọng điểm trong tuần tới, thời gian sẽ không quá lâu.

Vừa bước vào phòng, Từ Vân Ni đã thấy Phùng Hâm Viễn, cô đến chào hỏi thầy Trương Bột, sau đó ngồi cạnh Phùng Hâm Viễn. Bạn của Phùng Hâm Viễn không phải là người trong hội sinh viên nên không tham dự họp, anh ta nói rằng sẽ đến sau khi cuộc họp kết

thúc để cùng thảo luận.

Cuộc họp còn khoảng năm, sáu phút nữa mới bắt đầu, Từ Vân Ni lấy sổ ghi chép ra và thảo luận với Phùng Hâm Viễn trước. Cô biết được rằng hai người bạn của Phùng Hâm Viễn đang thực hiện một dự án để tích lũy tín chỉ, chương trình ứng dụng càng phổ biến thì càng tốt, bây giờ họ đang tìm kiếm nhu cầu.

“Vậy thì tốt quá.” Từ Vân Ni nói, “Em không rành về lĩnh vực này lắm, nhưng việc giao tiếp với nhân viên nhà ăn và nghiên cứu về chức năng thì em chắc chắn có thể giúp đỡ.”

Họ trò chuyện thêm một lúc thì cuộc họp bắt đầu.

Người chủ trì cuộc họp là Chủ tịch hội sinh viên, một chị học năm ba, chị ấy giới thiệu các thầy cô và cán bộ sinh viên tham dự, nêu rõ mục đích cuộc họp, tổng kết công việc trong tuần, rồi mọi người cùng nhau nêu ra các vấn đề đã phát sinh và giải pháp.

Đến phần này, Từ Vân Ni giơ tay lên phát biểu. Cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng, cũng đã diễn tập trước. Cô phát biểu rất trôi chảy, giữ thời gian dưới năm phút.

Sau khi cô kết thúc phần phát biểu, ban lãnh đạo thảo luận một lúc, có người cho rằng phương án ứng dụng nhỏ của cô có phần phức tạp, nhưng được Phùng Hâm Viễn ủng hộ mạnh mẽ, phương án cũng được thông qua suôn sẻ.

Người lên phát biểu tiếp theo là Vương Lộc. Cậu ta lên sân khấu cũng chào hỏi thầy cô và các bạn, sau đó gương mặt trầm xuống, nói: “...Gần đây, tôi nhận thấy trong nội bộ hội sinh viên có những biểu hiện không tốt, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc hàng ngày, làm tổn hại đến hình ảnh của tổ chức, hôm nay tôi không thể không nói ra...”

Từ Vân Ni dừng lại, ngẩng đầu nhìn.

Vương Lộc lấy máy tính ra, phát một đoạn ghi âm. Khi âm thanh vừa phát ra, tất cả mọi người đều quay nhìn về phía Cố Minh Thanh đang ngồi ở hàng ghế đầu. Đó có lẽ là cảnh Cố Minh Thanh đã chiêu đãi hôm qua, ngoài cô ta ra, còn có vài cán bộ của hội sinh viên. Tin tức này ngay lập tức làm bầu không khí của hội trường bùng lên.

Cố Minh Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên, mắt trừng trừng nhìn Vương Lộc, nói: “Cậu làm gì vậy!”

Nội dung trong đoạn ghi âm khá gay gắt, Cố Minh Thanh khi ở cùng người quen nói chuyện không giữ mồm giữ miệng, không câu nào là không nói, sau đó nhờ cậy những cán bộ mình thích, mong họ giúp mình tìm hiểu thông tin xấu về đối thủ cạnh tranh, rồi còn hết lời nịnh nọt, thực sự rất mất mặt.

Những người có mặt trong đoạn ghi âm đều có mặt trong lớp học, mặt mày tái xanh. Các thầy cô ngồi dưới cũng không chịu nổi, liền yêu cầu dừng ghi âm.

“Các em làm sao thế này?” Một thầy giáo đứng dậy, thầy gọi Cố Minh Thanh và Vương Lộc ra khỏi lớp, “Nào, hai em đi theo thầy.”

Từ Vân Ni nhìn theo bóng dáng họ rời đi, rồi liếc nhìn Trương Triệu Lân đang bình thản ngồi ở hàng ghế đầu. Hóa ra cuộc đấu tranh ở tuyến đầu đã căng thẳng đến mức này sao? Cô hoàn toàn không biết gì.

Trong đầu cô chỉ toàn là Thời Quyết.

Cuộc họp được tiếp tục. Tiếp theo là phần tuyên dương các phòng ban và cá nhân có thành tích xuất sắc.

Từ Vân Ni cùng hai người bạn khác được trao danh hiệu Cán bộ xuất sắc. Sau đó là vài bài phát biểu của lãnh đạo, rồi kết thúc cuộc họp.

Từ Vân Ni cùng Phùng Hâm Viễn và hai người bạn của anh ta gặp nhau, trao đổi thêm khoảng nửa tiếng, tìm hiểu sơ bộ tình hình, trao đổi thông tin liên lạc, rồi chính thức tan họp.

Từ Vân Ni chạy nhanh về căn hộ.

Trời ngày càng âm u, áp lực không khí khá nặng, trong không khí phảng phất mùi nước mưa.

Thời Quyết đã dọn dẹp một chút đồ đạc. Khi Từ Vân Ni vào nhà, cô bắt tay giúp cậu thu dọn. Khi cô bắt đầu giúp, Thời Quyết đã ngừng lại, cậu ngồi xuống ghế hút thuốc.

Từ Vân Ni xếp gọn quần áo của cậu vào túi hành lý, từng món từng món một.

Đây là cảm giác gì nhỉ?

Từ Vân Ni khó mà diễn tả được, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy, như có gì đó nghẹn ở ngực, khó thở. Cô muốn giảm bớt không khí căng thẳng trong căn phòng, nhưng lại không dám mở lời.

Khi cô cố gắng đến cực điểm, Thời Quyết gọi cô: "Từ Vân Ni."

Từ Vân Ni ôm quần áo, quay đầu lại.

Cậu vẫn ngồi trên ghế hút thuốc, lặng lẽ nhìn cô.

Trong buổi chiều xanh xám, căn phòng tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng đèn rung.

Cậu hỏi: "Tối nay không về nữa, có được không?"

Từ Vân Ni mở miệng, ngần ngừ khoảng ba, bốn giây, ý nghĩa của câu hỏi này, cô hiểu rất rõ.

Cô đáp lời cậu: “Được.”

Chú thích:

(*) ‘Khu biệt thự trong bão tuyết’ là một mô-típ kinh điển trong tiểu thuyết trinh thám và các tác phẩm hư cấu, nổi tiếng bởi tác phẩm “And Then There Were None” và “Murder on the Orient Express” của nhà văn Agatha Christie. Mô-típ này mô tả một nhóm nhân vật bị mắc kẹt trong một không gian giới hạn (như một ngôi nhà, khách sạn, hay toa tàu) do điều kiện thời tiết khắc nghiệt hoặc hoàn cảnh đặc biệt, không thể liên lạc với bên ngoài. Trong hoàn cảnh đó, các nhân vật dần dần bị cuốn vào một chuỗi các sự kiện bí ẩn, thường là liên quan đến tội ác hoặc bí mật.

Mô-típ này tạo ra sự căng thẳng và hồi hộp cao độ, vì người đọc và các nhân vật đều biết rằng kẻ thủ ác có thể đang ở ngay giữa họ, nhưng không ai có thể thoát khỏi tình huống đó cho đến khi sự thật được phơi bày.

Chương 63: Tổ Khúc Cá Bạc

Từ Vân Ni cảm thấy mọi chuyện này đều diễn ra một cách tự nhiên.

Vì cô cảm thấy buồn nên ông trời đã ban cho cô một cách để giải tỏa.

Thời Quyết dứt tất điều thuốc rồi nói: "Tối nay chúng ta ra ngoài ăn tối."

Quán ăn này do cậu tìm, nằm không xa khu sân vườn ngoài trời mà lần trước cô dẫn cậu đến ăn. Có lẽ cậu đã để ý đến nó khi đi ngang qua lần trước.

Đó là một nhà hàng Tây rất tốt.

Cậu đã gọi điện đặt bàn vào buổi chiều.

Trước khi ra ngoài, Từ Vân Ni trở về ký túc xá để lấy vài thứ. Cô nói với Đào Vũ rằng tối nay mình không về, người kiểm tra phòng cũng quen biết cô, chỉ cần chào hỏi là được.

Đào Vũ sững sờ một chút rồi "Ồ" lên một tiếng rồi hỏi: "Cậu đi hẹn hò với Thời Quyết à?"

Từ Vân Ni đáp: "Ừ."

Cô tắm rửa xong rồi chọn từ trong tủ quần áo ra hai bộ, một chiếc váy đuôi cá dài màu trắng ngà làm từ vải sa tanh và một chiếc áo len ôm sát người trễ vai màu đen. Cô cẩn thận búi tóc lên, sau đó

rời ký túc xá.

Nhiếp Ân Bối nhìn theo bóng cô rời đi, cô ấy nói với Đào Vũ: "Wow."

Từ Vân Ni trở về căn hộ, vừa mở cửa thấy cậu, cô lại ngẩn người.

Đôi khi, Từ Vân Ni cảm thấy giữa cô và Thời Quyết có rất nhiều điểm khác biệt, nhưng đôi khi cô lại cảm thấy họ rất giống nhau. Họ không hẹn trước, nhưng cả hai đều thay đổi trang phục. Cậu đã cởi áo hoodie và quần thể thao, thay vào đó là bộ trang phục có phần trang trọng hơn. Có lẽ do khí chất riêng, dù mặc đồ trang trọng, cậu vẫn giữ được vẻ thoải mái, tóc được vuốt gọn gàng, cậu chỉ đeo thêm chiếc vòng tay.

Điều này làm cô nhớ đến buổi ghi hình bài hát của trường ở Hoa Đô, khi cậu giả làm Gatsby.

Cậu nhìn cô một chút rồi cũng ngẩn ngơ, sau đó cậu bước đến trước mặt cô rồi nói: "Từ Vân Ni, em thật lãng mạn."

Từ Vân Ni nói: "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng mà."

Thời Quyết cúi xuống, nhẹ nhàng chạm vào môi cô, rồi đứng thẳng lên, sau đó nói với cô: "Chúng ta đi thôi."

Họ đi ăn tối.

Hai người không ăn nhiều lắm, thời gian cũng không lâu, nhưng cả hai nói chuyện rất vui vẻ.

Trên đường về, trời bắt đầu mưa.

Mưa không lớn cũng không nhỏ, taxi dừng trước khu chung cư, họ chạy vào đến cổng tòa nhà, cậu bảo cô lên trước chờ cậu.

"Anh đi mua chút đồ." Cậu nói.

Từ Vân Ni không lên lầu mà đứng ở cổng, cô nhìn theo bóng dáng cậu lững thững bước vào cơn mưa nhỏ, tay cậu cầm điều thuốc, lòng cô chợt tràn ngập cảm xúc.

Khi cậu trở lại thì cầm theo một chiếc túi. Đến giữa đường cậu đã nhìn thấy cô vẫn đứng ở đó, cậu liền chuyển thuốc và túi sang một tay, tay còn lại vòng qua vai cô.

Họ vào phòng, Thời Quyết cởi áo khoác, sau đó lấy ra một chai rượu mơ từ trong túi.

“Uống chút không?” Cậu hỏi.

Từ Vân Ni đáp: “Được.”

Vẫn là loại rượu quen thuộc, vẫn là mùi vị quen thuộc.

Cậu nói: “Em uống đi, anh đi tắm một chút.”

Cậu rửa sạch mưa trên người.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, chỉ sáu bảy phút đó, Từ Vân Ni đã đứng trong phòng, uống liền ba ly rượu.

Khi cậu bước ra, cô đã có chút say.

Rượu làm tê liệt sự xấu hổ, phóng đại sự phấn khích và ham muốn.

Xa xa, tầng mây vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Thời Quyết chỉ quấn một chiếc khăn tắm bước ra, cậu lau tóc rồi ném khăn sang một bên, đứng trần trụi trước mặt cô.

Từ Vân Ni nhìn thân thể này bằng đôi mắt đã ngà ngà say.

Cậu cũng cúi đầu nhìn xuống, nói với cô: “Đáng tiếc quá.”

Từ Vân Ni hỏi: “Tiếc gì cơ?”

Thời Quyết nhìn những vết thương to nhỏ trên cơ thể mình, đặc biệt là vết sẹo dài hơn mười cm ở phía trong đầu gối phải, trông như một con rết đỏ bò trên da thịt.

“Đây không phải là thời điểm tốt nhất của anh.” Cậu nói, rồi nhìn cô, “Nếu lúc đầu anh hỏi em mà em đồng ý ngay, có lẽ em sẽ thấy một phiên bản tốt hơn.”

Từ Vân Ni không nói gì.

Thời Quyết cúi xuống, cậu nhìn khuôn mặt cô, sau đó hỏi: “Trách ai đây?”

“Trách gì?”

“Anh hỏi em, trách ai đây?”

“Trách em.”

“À...”

Cậu cười cười, “Em biết là được rồi.”

Từ Vân Ni cảm thấy cậu nói quá nhiều, cô liền ngẩng đầu lên, chặn miệng cậu lại.

Bàn tay to lớn của cậu đặt lên lưng cô, đáp lại nụ hôn của cô.

Từ Vân Ni ngửi thấy mùi bạc hà mát lạnh trong miệng cậu, mùi rượu, mùi hơi nóng, và cả mùi hương của hoa.

Cơ thể cậu áp sát vào cô, lớp váy sa tanh mỏng manh không thể che

đậy bất cứ điều gì.

Hôn được một lúc, cô ôm lấy cổ cậu, lần này cô cảm thấy khó thở, nhưng cậu không để ý đến cô.

Cậu bế cô lên, Từ Vân Ni cảm thấy mình nhẹ bẫng, như không có trọng lượng, rồi cô được cậu đặt lên giường.

Đây là lần đầu tiên Từ Vân Ni nằm trên chiếc giường này, lưng cô dán vào tấm ga giường màu xám bạc mà cậu thường sử dụng.

... Cô nên làm gì đây?

Cô vùng vẫy muốn ngồi dậy nhưng không thành công, cậu đã bước qua, quỳ trên người cô, chính xác hơn là ngồi trên gót chân mình. Hai chân cậu đè lên hai bên chân cô, đầu gối tách ra, cơ bắp đùi căng cứng.

Cô nhìn vào vòng eo hẹp, rắn chắc, đôi vai rộng và thẳng của cậu từ phía trên xuống. Cậu nói rằng cơ thể mình không còn ở thời điểm tốt nhất, nhưng lại tự tin khi phô diễn nó.

Cậu cầm ly rượu mà cô chưa uống hết, uống cạn một hơi.

“Em không cần cởi đồ sao...” Cô khẽ hỏi.

“Anh sẽ cởi cho em.” Giọng cậu luôn nhẹ nhàng, “Đừng vội.”

Tại sao lại nói cô vội, cơ thể cậu đã thay đổi rồi, cậu không thấy sao?

Cậu nói sẽ cởi đồ cho cô, nhưng thật ra chỉ cởi hai lớp bên trong, để lại những lớp còn lại để cậu từ từ khám phá.

Bên ngoài, mưa càng lúc càng lớn.

Giữa người với người, có thể gần gũi đến mức nào?

Kề tai nói nhỏ, quần quýt không rời?

Cơ thể cậu áp xuống, tháo bung búi tóc của cô. Cậu chạm nhẹ vào mũi cô rồi nói: "Anh sẽ dùng tay trước, nếu em không thoải mái thì nói với anh."

Rồi, không đợi cô trả lời, cậu lại hôn lên môi cô.

Có lẽ cậu muốn dùng nụ hôn để phối hợp, Từ Vân Ni nghĩ, để phân tán sự chú ý của cô, giúp cô bớt căng thẳng.

Thật ra, Từ Vân Ni không hề căng thẳng, thậm chí cô cảm thấy, cậu có chút chậm chạp.

Cô ôm lưng cậu, đầu ngón tay cảm nhận làn da ấm áp và đàn hồi, chỉ cần cử động nhẹ là cả khối cơ bắp dưới tay cô chuyển động theo.

Giữa người với người, có thể tin tưởng đến mức nào?

Chỉ có thể cho phép đối phương hòa vào mình.

Từ Vân Ni cảm thấy mọi thứ này đều diễn ra tự nhiên.

Vì cô cảm thấy nỗi buồn của sự chia ly, nên ông trời đã ban cho cô một cách để giải tỏa.

Thời Quyết khi ở trên giường tạo nên một áp lực lớn hơn cả khi cậu đứng trên mặt đất, sự chênh lệch về vóc dáng và sức mạnh giữa họ lại càng được phóng đại thêm vài phần.

Trong phòng tối om, nhưng rèm cửa lại được kéo ra, ánh trăng tuy nhạt nhòa nhưng không phải là không có. Thỉnh thoảng, một tia chớp lóe sáng, chiếu lên cơ thể của cậu, ánh sáng trong khoảnh

khắc ấy thật mơ hồ, khiến lòng người thêm phần rối loạn.

Cậu vẫn đắm chìm vào chuyện này trước cô, vẻ mặt của cậu khiến cô trong lúc đang phải chịu đựng cảm giác căng tức cũng phải cố gắng kìm nén. Cô sợ làm phiền đến linh hồn đang hòa quyện giữa hai người, cô sợ rằng mình phát ra âm thanh kỳ quặc nào đó sẽ khiến tất cả mọi thứ trở nên rối loạn.

Chiếc giường nhỏ xíu, cậu lại còn đặt rượu và đá trên giường, cô phải trông chừng không để chúng bị đá văng xuống.

Có quá nhiều điều cô phải lo nghĩ...

So với cô, trong mắt cậu dường như chỉ có một việc duy nhất.

Điều Từ Vân Ni nhớ rõ nhất trong lần đầu tiên của mình là âm thanh, tiếng mưa, tiếng giường, và điều khiến cô cảm thấy cơ thể như đang bốc cháy, là âm thanh của cậu... Cô không thể xác định được liệu đó là do xấu hổ hay do đam mê, có vài lần cô đã muốn lên tiếng bảo cậu nhỏ tiếng lại, đây là một căn hộ cách âm cực kỳ kém.

Nhưng cuối cùng, cô không lên tiếng, cơn say đã làm tê liệt ý thức công dân của cô. Cô thích giọng của cậu, đặc biệt là khi làm chuyện này.

Nghe kỹ mà xem, có người rên rỉ khi làm tình như đang ca hát vậy.

Cậu đang làm dở thì bất ngờ dừng lại, đôi mắt rồi bời nhìn chăm chăm vào cô.

Từ Vân Ni cũng sửng sốt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thời Quyết đặt tay lên hông cô, mân mê chiếc váy sa tanh mềm mịn, rồi ánh mắt cậu hạ xuống, nhìn vào nơi họ đang hòa quyện.

Sự xấu hổ của Từ Vân Ni trong khoảnh khắc đạt đến đỉnh điểm.

Cô giơ tay, mạnh mẽ kéo cằm cậu trở lại.

“Anh đừng nhìn nữa...”

Cậu nói: “Có hơi đau.”

Từ Vân Ni hỏi: “Gì cơ? Đau chỗ nào?”

Cậu đáp: “Nơi bị khâu, rất ngứa.”

Từ Vân Ni đưa tay chạm vào vết sẹo dưới xương sườn của cậu, da cậu hơi co lại. Có phải bị kích thích bởi ham muốn không? Vết thương đó dường như trở nên tươi sáng hơn...

Thật kỳ diệu, cậu có thể thực sự là người ngoài hành tinh cũng không chừng.

Từ Vân Ni nghiêm túc nói: “Có lẽ nó sắp nở hoa rồi.”

Cậu nhìn cô mà không nói gì, một lát sau, cậu bất ngờ bật cười, sau đó là một tràng cười liên tục, mắt cậu đen như ngọc thạch, như đang gợn sóng nước.

Từ Vân Ni nghĩ, mặc dù có giống kẻ biến thái đôi chút, nhưng đôi môi đỏ răng trắng của cậu...

Vẫn nên cười nhiều hơn.

Thời Quyết lại cúi người xuống.

Rất nóng.

Cực kỳ nóng...

Không chỉ là nhiệt độ bên ngoài cơ thể, mà còn cả nhiệt độ bên

trong.

Từ Vân Ni dần dần đắm chìm trong những động tác lặp đi lặp lại này mà cảm nhận được một cảm giác siết chặt, ngón chân cô co rút lại, vô thức ôm chặt lấy cậu. CƠ MƯA TẦM TÃ khiến không gian càng trở nên kín mít hơn, cho đến khi Thời Quyết phát ra một tiếng rên dài, tay cậu nắm chặt lấy vai cô, như một con cá nhảy vọt ra khỏi mặt nước. LÔNG MÀY CẬU NHÚU LẠI, cả phần trên cơ thể cậu đều uốn cong lên. CƠ THỂ CẬU TRẮNG NHƯ SỨ, nhưng vùng quanh mắt, đôi môi và vết sẹo trên người lại đỏ rực như mây chiều hoàng hôn.

Một tia sáng từ ngoài cửa sổ, hoặc từ trong đầu Từ Vân Ni chợt lóe lên.

Toàn bộ cơ thể cô, cùng với linh hồn, như bị đâm chích liên tục, thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác, thậm chí cả hương vị của rượu và nước bọt còn sót lại trong miệng...

Tất cả các giác quan, như không tiếc tiền mà ồ ạt tràn vào.

Đầu óc Từ Vân Ni choáng váng, cảm giác nhạy cảm đến kỳ lạ, hàng mi khẽ rung động cùng những giọt nước mắt, cô nhẹ nhàng cắn lên mu bàn tay mình.

Đây là mối tình đầu của Từ Vân Ni, cảm giác mà nó mang lại cho cô, đã gần như không thể chứa nổi.

Tình yêu của người khác cũng như vậy sao?

Họ im lặng rất lâu.

Cậu từ từ ngồi dậy, nhưng vẫn quỳ trên người cô.

Ngực cậu phập phồng, hơi hé miệng thở dốc, tóc cậu đã hoàn toàn rối bời.

Cậu nhẹ giọng hỏi: “Em cảm thấy thế nào?”

Từ Vân Ni nằm đó, thành thật đáp: “Chân em đau quá...”

“Ha, ha ha...” Cậu cười, “Dây chằng và cơ bắp của em cần phải rèn luyện nhiều hơn.”

Cậu nhìn cô rất lâu, sau đó lại nhìn chính mình, có chút như đang chìm vào cơn ảo giác.

Từ Vân Ni hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Em nghe tiếng nước ngoài kia không.” Cậu lẩm bẩm, “Em nói xem, chúng ta có giống...”

Từ Vân Ni hỏi: “Giống cái gì?”

Cậu không nói tiếp, cơ thể hạ xuống, cả người nằm đè lên cô.

“Này, nặng quá.” Từ Vân Ni đẩy cậu một cách tượng trưng, nhưng cậu không hề nhúc nhích.

Cậu ép chặt cô xuống, cứ thế nằm một lúc.

Từ Vân Ni nói: “Em sắp không thở nổi rồi.”

“Không đâu.” Cậu chạm vào cô, “Em cảm thấy không? Chỗ đó của em vẫn đang run rẩy.”

Cô không nói gì.

Thời Quyết chống tay lên mặt cô, bàn tay to lớn của cậu, những ngón tay lướt vào mái tóc cô, cậu hỏi: “Em có thích không? Anh thấy chúng ta rất hợp nhau trong chuyện này.”

Cậu quá tự nhiên mà hưởng thụ việc này, đến mức Từ Vân Ni cũng

bớt đi một tầng xấu hổ mà hoàn toàn dẫn thân vào trải nghiệm.

Cô rất thích.

Tất cả sự bất an và xao động đều được xoa dịu trong quá trình làm tình với cậu.

Kết quả hòa hợp này khiến Thời Quyết rất vui mừng, cậu ngồi dậy, sau đó cầm lấy điện thoại, nghịch một lúc rồi vút sang một bên.

Ngay sau đó, âm nhạc vang lên.

Một bản nhạc không lời, mơ hồ, huyền ảo, như những cơn sóng trong đêm đen ập đến, rất phù hợp với đêm mưa lớn này.

Từ Vân Ni cố tình hỏi: “Đây là nhạc của ai vậy?”

Thời Quyết rót thêm rượu rồi cầm ly trong tay, dường như cũng hiểu cô đang giả vờ hỏi nên cũng lười trả lời. Cậu uống rượu, ngậm trong miệng, sau đó cúi xuống cho cô một nửa.

Nửa miệng rượu, vài viên đá.

Khi môi răng họ giao thoa, cô lại cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể cậu.

Cô im lặng, một lần nữa ôm lấy cậu.

Thời Quyết là một người có chút tự luyện.

Cậu là người thích bật nhạc do mình sáng tác khi làm tình.

Trong những năm sau đó, cậu đã sáng tác riêng một loạt nhạc cho chuyện giường chiếu, đặt tên là “Tổ Khúc Cá Bạc”.

Khi cậu chính thức đặt tên cho nó, đã là hơn hai năm sau đêm mưa

lớn này.

Lúc đó, Từ Vân Ni cuối cùng cũng biết, trong mắt cậu, đêm đó của họ thực sự là hình ảnh gì.

Khi đặt tên, Thời Quyết ngồi trên bậu cửa sổ, khoác một chiếc áo choàng tắm, ôm cây đàn và hút thuốc.

Cậu giải thích: “Thực ra, chữ ‘Bạc’ đáng lẽ là ‘Dâm’ trong từ ‘Dâm loạn’ (*), nhưng viết ra thì không phù hợp thuần phong mỹ tục, chúng ta chỉ cần hiểu trong lòng là được rồi.”

Cô ngồi bên bàn đọc sách, liếc nhìn cậu, cô nghĩ thầm, hóa ra trong từ điển của anh còn có từ ‘thuần phong mỹ tục’ nữa cơ đấy.

Mưa tạnh, trời sáng.

Mây tan, sương mờ.

Thời Quyết phải đi rồi.

Thật lòng mà nói, đêm đó Từ Vân Ni không nghỉ ngơi tốt. Trước hết, cảm giác phía dưới rất không thoải mái, cậu quá giỏi trong việc hành hạ cô, thể lực của cậu so với cô gần như là vô hạn.

Cậu làm đến nửa đêm, sau đó ôm cô đang run rẩy đi tắm.

Cả người cô đầy dấu vết, giữa chừng tắm cô đã gần như ngủ thiếp đi.

Cậu dùng một tay ôm cô từ phía sau, tay còn lại giúp cô tắm rửa.

Ký ức của cô dừng lại ở đó, phần sau thì không nhớ gì nữa.

Kết quả là sáng hôm sau, cậu còn dậy sớm hơn cô. Khi cô mở mắt, hành lý của cậu đã đóng gói xong.

Cô cố gắng trụ vững với cơ thể gần như tan rã, tiễn cậu ra sân bay.

Tâm trạng Thời Quyết rất tốt, ở sảnh sân bay, cậu chào tạm biệt Từ Vân Ni bằng một cách rất cổ điển.

Cậu chỉ vào cô, nói rất nghiêm túc: “Phải luôn nhớ đến anh, nhớ chưa? Dám nhìn người đàn ông khác thì em chết chắc.”

Nhân viên an ninh nhìn sang với ánh mắt khó chịu.

Từ Vân Ni cúi đầu, khẽ ừ một tiếng không thể nghe thấy.

Thời Quyết rõ ràng cảm nhận được, Từ Vân Ni rất lo lắng những lời thoại ngượng ngùng của họ bị người xung quanh nghe thấy.

Cậu cười vui vẻ, ôm lấy cô một cái, rồi đi vào kiểm tra an ninh.

Ở cổng kiểm tra, cậu quay đầu lại một lần nữa.

Cô vẫn đứng đó, lặng lẽ nhìn cậu.

Thời Quyết vẫy tay chào cô, rồi quay người rời đi.

Trên máy bay, cậu nhìn thành phố này dần nhỏ lại, cuối cùng tan biến vào hư không.

Cậu đeo tai nghe và che mắt, bắt đầu ngủ bù.

Chú thích:

银 (Yín): Thường mang nghĩa là “bạc” (như trong “Ngân hà”, “Ngân phiếu”), tạo ra cảm giác thanh khiết và lấp lánh, như ánh sáng trên bề mặt nước, đồng thời cũng là cách chơi chữ để thay thế cho từ “Dâm” – 淫 (Yín), mang ý nghĩa tinh tế hơn nhưng vẫn ẩn chứa sự gợi cảm.

Chương 64: Tiểu Tử là người tốt mà

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Thời Quyết lại cảm thấy như đã trải qua rất lâu rồi.

Cậu chắc hẳn đã có sự thay đổi.

Bởi vì vừa trở về SD, Thôi Hạo chỉ nhìn cậu một cái liền đứng yên đó.

Thôi Hạo nhìn cậu một lúc, rồi thốt lên: “Cậu béo lên rồi phải không?”

Thời Quyết cười, sau đó đi vào phòng thay đồ để thay quần áo.

Tối hôm đó, sau khi kết thúc buổi học, cậu cùng Thôi Hạo đi ăn. Sau khi ăn xong, họ đi dạo bên ngoài, rồi một lần nữa đi đến cây cầu gần SD.

Hai anh em đứng đó hút thuốc.

Thôi Hạo vẫn nhìn cậu có gì đó không đúng, rồi anh ta nói: “Tâm trạng cậu có vẻ rất tốt đấy nhỉ.”

Thời Quyết nhìn về phía xa, một lát sau cậu mới bình thản nói: “Anh.”

“Hửm?”

“Gần đây tôi rất thuận lợi.”

Thôi Hạo giơ tay xin tha: “Đừng, thật đấy, đừng nói nữa, cậu có cảm thấy gì không? Lần trước cậu nói câu này xong, tôi đã bị chấn động rồi.”

Thời Quyết nghiêng người, cậu dựa vào lan can mà nhìn anh ta.

Thôi Hạo thấy dáng vẻ tiêu sái của cậu bèn hỏi: “Lần đi sáng tác này của cậu suôn sẻ thế à?”

“Hử?”

Thời Quyết bây giờ mới nhớ ra, cậu đã bảo với Thôi Hạo rằng mình ra ngoài để lấy mẫu sáng tác nhạc.

Cậu đã kể cho Thôi Hạo nghe sự thật.

“...Cái gì?!” Thôi Hạo nghe được nửa chừng, mắt tròn xoe, “Cậu bỏ rơi tôi để ra ngoài tán gái à! Khốn thật!” Anh ta giơ tay, chỉ chỉ trỏ trỏ điên cuồng, “Này, hồi tôi yêu đương bỏ việc, mấy người phản ứng thế nào? Giờ đến lượt cậu rồi phải không?”

Thời Quyết hỏi lại: “Anh bỏ việc tôi không đỡ cho anh à?”

Thôi Hạo hừ một tiếng, rồi tiếp tục hút thuốc.

“Được, yêu đi.” Anh ta phất tay, “Tiểu Từ đúng không, tốt lắm, Tiểu Từ là người tốt mà.”

Anh ta chợt nhận ra điều gì đó, ngẩng ngẩng một lát rồi lại nói tiếp: “Ngay từ khi ở bệnh viện tôi đã nhận ra rồi, không đúng, là từ lần cậu dẫn cô bé đến cửa hàng, tôi đã thấy không ổn rồi!”

“Không ổn thế nào?”

“Không nói rõ được, nhưng mà không ổn.” Thôi Hạo quả quyết, “Tôi

nhìn ra được đấy!”

Thời Quyết liếc mắt một cái, anh hiểu cái gì cơ chứ.

Cậu lại nhìn về phía xa, nơi đường phố rực rỡ ánh đèn.

Thôi Hạo biết, Thời Quyết chắc chắn nghĩ anh ta đang nói bừa. Một chàng trai hai mươi tuổi, có chút tự cao tự đại, cảm thấy thế giới này chẳng ai thực sự hiểu được mình, Thời Quyết càng là như vậy.

Nhưng Thôi Hạo dù không thể diễn đạt rõ ràng bằng lời, nhưng trong lòng anh ta thực sự rất hiểu Thời Quyết.

Trong studio có một người như Thời Quyết, chắc chắn rất nhiều người đã bàn tán, Thôi Hạo không ít lần nghe thấy các thành viên trong cửa hàng bàn luận xem Thời Quyết thích kiểu phụ nữ nào. Có kẻ táo bạo còn hỏi thẳng cậu, nhưng Thời Quyết chỉ nói cậu thích mỹ nữ.

Điều đó quá chung chung, mọi người lại tự suy đoán, dựng lên những kiểu như “quý cô phong tình”, “nữ nghệ sĩ trong sáng”, “cô gái năng động”, “quý bà tri thức” và các hình tượng khác.

Thôi Hạo chưa từng tham gia vào những cuộc thảo luận đó, người khác hỏi anh ta về vấn đề này, anh ta luôn trả lời không biết, nhưng trong lòng lại luôn mơ hồ có cảm giác nào đó, chỉ là không thể diễn đạt được.

Cho đến ngày đó, khi Thời Quyết dẫn Từ Vân Ni vào cửa hàng, cảm giác của Thôi Hạo đột nhiên trở nên rõ ràng.

Nhiều người nói rằng Thời Quyết trong thâm tâm quá lạnh lùng, quá trưởng thành sớm.

Thôi Hạo trên cơ bản là nhìn Thời Quyết lớn lên từ nhỏ, biết cậu chắc chắn không phải là người ích kỷ, dù đôi khi cậu có thực sự kiêu

ngạo và cố chấp, bướng bỉnh và kén chọn... Nhưng nói một cách cảm tính, sự xa cách và phòng bị của cậu cũng là vì xung quanh cậu luôn có những người đầy tham vọng.

Thời Quyết không được bố mẹ quan tâm nhiều, từ nhỏ cậu đã phải học cách tự bảo vệ mình.

Thôi Hạo luôn cảm thấy, những người trong studio đó bàn luận quá rườm rà, Thời Quyết thích cái gì thực sự không phức tạp như vậy, điều kiện đầu tiên là phải là một người tốt, một người mà trong bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng sẽ không làm tổn thương cậu với những lý do hoa mỹ. Trong thời đại mà sự điên cuồng được xem như niềm vui, và sự ích kỷ được coi là danh dự, chỉ điều này đã loại bỏ hơn một nửa số người rồi.

Sau đó, nếu người tốt đó, cô ấy có thể thông minh hơn cậu, trưởng thành hơn cậu, có thể đánh giá cao cậu, thậm chí còn hiểu cậu...

Thì cậu chắc chắn sẽ rất, rất thích.

Đó chính là cảm giác của Thôi Hạo khi gặp Từ Vân Ni.

"...Được." Thôi Hạo ngẫm nghĩ một lát, lại đồng ý, "Được, tốt lắm, cậu cứ ở bên Tiểu Từ đi. Tôi thấy điều kiện gia đình cô bé cũng không tệ, cậu đã hỏi chưa? Bố mẹ cô bé làm gì?"

"Chưa hỏi." Thời Quyết hoàn toàn không để tâm, "Họ làm gì thì sao? Chẳng lẽ lại không nhìn trúng tôi à?"

"Ồ, cậu đẹp thế à."

Thời Quyết cười nhẹ, đối mặt với làn gió đêm từ xa thổi đến, sau đó đưa điều thuốc vào miệng.

Lần này Thôi Hạo trở về, anh ta có một cảm giác rằng Thời Quyết dường như đã ổn định.

Đây là trạng thái rất hiếm thấy ở Thời Quyết.

Thời Quyết luôn giống như một con thuyền trôi dạt trên biển đêm, cậu có trái tim phiêu lưu, nhưng lại đầy lo ngại, giờ đây con thuyền này như đã có được cái neo ổn định, cũng như có một ngôi sao chỉ đường.

Thôi Hạo nói: “Người ta có điều kiện tốt, yêu cầu chắc chắn cũng cao đấy, cậu nhanh chóng kiếm tiền đi.”

“Anh nói có lý.” Điều này Thời Quyết rất đồng ý, cậu gầy điều thuốc, rồi chậm rãi nói, “Tôi nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

“Giàu sang đừng quên nhau nhé.”

“Ha, yên tâm, có phần của anh mà.”

“Còn ai nữa?”

“Mẹ tôi chứ ai.”

Những lời cậu nói nghe như nửa đùa nửa thật, nhưng lại mang theo một sự chắc chắn kỳ lạ. Trong mắt Thôi Hạo, nếu Thời Quyết thực sự quyết tâm kiếm tiền thì chẳng có lý do gì mà cậu không thành công.

Anh ta bỗng nhiên thốt ra một câu: “Thế thì thêm cả Noãn Nhi vào đi.”

Ai là Noãn Nhi chứ?

Thời Quyết ngờ vực nhìn qua, Thôi Hạo trợn mắt: “Sao nào, chỉ có cậu mới có bạn gái à?”

Thời Quyết cực kỳ cực kỳ không muốn, nhưng thấy Thôi Hạo như

vậy, cuối cùng cậu đành miễn cưỡng nói: “Được thôi, đến lúc đó xem tình hình thế nào đã.”

Dưới ánh trăng mờ mịt, một người đàn ông hơn hai mươi tuổi và một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, hai người chơi trò chơi của những đứa trẻ năm tuổi, xem ai sẽ gia nhập đội của mình, rồi cùng chia nhau chiếc vé số chưa có trong tay.

Nhưng hai người vẫn nói chuyện rất vui vẻ mà không mệt mỏi, họ đi xuống cầu, Thôi Hạo hỏi Thời Quyết, yêu đương với Từ Vân Ni cảm giác thế nào.

Thời Quyết không nói.

Họ quay trở lại SD, rồi lại sắp xếp lại những việc gần đây, sau đó Thời Quyết trở về nhà.

Tiệm mì đã đóng cửa, Ngô Nguyệt Kỳ đang nghỉ ngơi ở nhà.

Thời Quyết đã nói với Ngô Nguyệt Kỳ rằng cậu ra ngoài để học thêm môn chuyên ngành, Ngô Nguyệt Kỳ cũng không hỏi nhiều, cậu đã hứa với bà sẽ học lại để thi lại nên bà cũng không thêm lo cho cậu nữa.

Thời Quyết lại cảm thấy đói, Ngô Nguyệt Kỳ nấu cho cậu một bát mì. Thời Quyết hỏi bà một chút về các chi tiết khi làm món mì bò sốt cà chua, rồi hỏi bà về công việc của người giúp việc mà cậu tìm.

Trước đây Ngô Nguyệt Kỳ không chịu thuê người giúp việc, nhưng bị việc Thời Quyết không thi đại học làm cho sốc, sau đó Thời Quyết hứa với bà sẽ học lại, bà cũng nhượng bộ nhiều việc.

“Thật ra cũng không cần thiết.” Ngô Nguyệt Kỳ nói, “Cô ấy làm việc cũng không được nhanh nhẹn lắm.”

“Thế à?” Thời Quyết vừa ăn mì vừa nói, “Vậy để con lên mạng khiếu

nại, trừ lương cô ta.”

“Ôi... không cần, làm khó người ta làm gì.”

“Vậy cứ tiếp tục dùng cô ta.”

Ngô Nguyệt Kỳ bấu môi, không nói gì thêm.

Thời Quyết ăn xong mì rồi đi tắm, sau đó trở về phòng ngủ.

Cậu nằm trên chiếc giường quen thuộc, lấy điện thoại ra nhắn tin.

Khi máy bay hạ cánh, cậu đã báo bình an với Từ Vân Ni, sau đó cả hai đều bận rộn với công việc của mình.

Cậu hỏi cô đang làm gì.

Từ Vân Ni nói, cô đang sắp xếp lại những thứ đã mua.

Thời Quyết hỏi cô mua gì.

Từ Vân Ni nói buổi chiều không có tiết học, cô đã đi chợ nội thất, trong căn hộ có rất nhiều thứ còn thiếu nên cô tranh thủ có thời gian đi mua một ít.

Thời Quyết hỏi: “Sao em không đợi anh rồi cùng đi mua?”

Cô trả lời: “Anh đến thì chúng ta đi mua thêm lần nữa.”

Thời Quyết ngậm điếu thuốc, cậu tựa vào đầu giường, nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ.

Thôi Hạo đã từng hỏi cậu: “Yêu Từ Vân Ni là cảm giác thế nào?”

Câu hỏi này, trong tương lai có thể được biến tấu thành: “Được Từ Vân Ni yêu là cảm giác thế nào?”

Cảm giác này phải dần dần cảm nhận, phần lớn thời gian, cô chỉ là một bạn gái bình thường. Vì yêu xa nên họ gặp nhau rất ít, nhưng tình cảm lại rất ổn định. Họ chủ yếu liên lạc qua điện thoại, đôi khi cả hai đều bận rộn, họ giống như tất cả các cặp đôi sinh viên khác, bật mic cùng nhau rồi mỗi người làm việc riêng.

Nhưng đôi khi, cô lại không hề bình thường.

Giống như vào cuối tháng mười một, khi cậu một lần nữa đến thành phố của cô. Khi cậu dùng chìa khóa mở cửa căn hộ, ngay khoảnh khắc đẩy cửa ra, cậu đứng sững lại.

Căn hộ đã hoàn toàn thay đổi.

Cách bố trí căn phòng trở nên giống hệt như phòng ngủ của cậu.

Vì trong căn hộ vốn dĩ có rất ít đồ đạc, nên việc cải tạo hoàn toàn trở nên dễ dàng.

Không chỉ là bố trí, thậm chí cả kiểu dáng của đồ nội thất cũng giống hệt với nhà cậu. Thời Quyết bước vào phòng, không dám chạm vào gì cả, cũng không dám đặt hành lý xuống. Quá kỳ quái, cậu cau mày, trong đầu tự hỏi, Từ Vân Ni đã từng đến nhà cậu chưa? Không thể nào. Cậu có từng gọi video với cô trong phòng mình không? Cũng không. Mỗi lần họ gọi video đều ở phòng tập SD, hoặc trong lớp học trống ở Hòa Đô.

Cậu nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nhớ lại, từ rất lâu trước đây, khi họ lần đầu hẹn nhau đi ăn, lúc xếp hàng trước cửa nhà hàng lẩu, điện thoại của cậu rơi trước mặt cô, cô nhặt lên và nhìn thấy màn hình chờ của cậu.

Màn hình chờ của cậu là dạng động, không chỉ có một bức ảnh, chỉ là trong khoảnh khắc đó, tình cờ nó hiển thị đúng bức ảnh phòng ngủ.

Thời Quyết nổi da gà.

Cô còn thay cả giường, giống hệt với kiểu giường ở nhà cậu, nệm cũng mới, rõ ràng là hàng cao cấp, vẫn còn mùi thơm mới bóc tem. Bên cạnh tường có hai hàng móc treo quần áo mà cậu hay dùng nhất, cạnh giường còn đặt thêm một bàn làm việc.

Cô đã bỏ cái bàn cũ sút mẻ đi, ghế từ quán bar cũng được trả lại, thay vào đó là một bộ bàn ghế ăn mới.

Có tiếng động phía sau, Thời Quyết giật mình quay lại, thấy Từ Vân Ni bước vào, cậu mới nhớ rằng mình đã hẹn giờ đến gặp cô.

Cuối tháng mười một, trời đã rất lạnh, cô mặc một chiếc áo khoác màu lạc đà, thắt dây lưng. Cô cầm một túi đồ uống nóng, sau đó đặt lên bếp.

Tiếng chìa khóa của cô leng keng, mang theo chút hơi lạnh mùa đông.

Cô nhìn cậu rồi mỉm cười hỏi: “Anh thích không?”

Cậu thích vô cùng.

Thời Quyết chưa bao giờ cảm nhận sâu sắc đến thế về sự gọi cảm có phần lạnh lùng của Từ Vân Ni, cậu chịu không nổi nữa, vút hành lý xuống rồi ôm chặt lấy cô.

Cô cũng ôm cậu, hơi thở dần dần trở nên gấp gáp trong lúc hai người thân mật.

“...Không ăn cơm trước sao?” Cô hỏi.

Cậu bế cô lên: “Ăn em trước cũng như nhau thôi.”

Cậu đặt cô lên chiếc giường quen thuộc, như mở một món quà, chỉ trong vài giây cậu đã cởi hết quần áo của cô.

Sau đó cậu đứng thẳng dậy, bắt đầu cởi đồ của mình.

Phòng chưa bật điều hòa, họ dùng chính nhiệt độ cơ thể của mình để làm ấm nhau trong cái lạnh.

Buổi tối, Thời Quyết muốn Từ Vân Ni ở lại qua đêm. Cô nói tối nay cô phải kiểm tra phòng, phải về sắp xếp, cuối tuần mới có thể đến ở với cậu.

Cô ngồi ở mép giường mặc quần áo, đang cài móc áo ngực thì cậu duỗi chân ra, chặn giữa lưng cô.

Từ Vân Ni cài mấy lần vẫn không được, cô quay đầu nhìn cậu.

Cậu cởi trần nằm trên giường, hút thuốc, bốn mắt nhìn nhau, cậu cười một cách lười biếng.

Từ Vân Ni nói: “Nếu em về trễ, việc sắp xếp sẽ chậm hơn.”

“Ồ.”

Nghe vậy, Thời Quyết ngồi dậy, kéo cô vào lòng bằng một tay, cậu cúi đầu nhìn cô.

“Em đang đe dọa anh à? Vậy thì cứ chậm thôi, anh xem có thể chậm đến mức nào.” Cậu ngậm điếu thuốc, bàn tay to đặt lên bụng cô.

“Ấy.” Tấm lưng mỏng của Từ Vân Ni hơi cong lại, cô xin tha, “Lớp trưởng, đừng trêu nữa mà.”

“Ai trêu em?” Cậu ôm cô vào lòng, “Em gọi anh là lớp trưởng, chẳng phải nên nghe lời anh sao?”

“Nghe, nghe anh cả.”

Đáng tiếc, chỉ là lời trót lưỡi đầu môi, cuối cùng Từ Vân Ni vẫn kịp thời về ký túc xá.

Thời Quyết tràn đầy năng lượng không có chỗ tiêu hao, giữa đêm lại đến LAPENA, cậu định lần này sẽ giải quyết chuyện diễn xuất trong vòng hai ngày.

Kết quả, sau khi đến quán, cậu nghe từ Vi Vi rằng Từ Vân Ni đã đi tìm La Khắc bàn bạc. Cô ta không nói cụ thể, có lẽ liên quan đến việc cập nhật đồ đạc trong nhà, nói chung là bây giờ cậu không còn bị bắt buộc phải diễn vào giờ cố định nữa.

Nhưng cậu vẫn có thể chọn diễn, thời gian do chính cậu quyết định.

“Bạn gái cậu biết cách thuyết phục đấy.” Vi Vi nói, “Cậu của tôi không dễ dàng thỏa hiệp đâu.”

Thời Quyết không nói gì.

Vi Vi lại nói: “Tháng trước cậu chỉ đến vài lần, nhiều người hỏi thăm cậu lắm. Cậu của tôi muốn bàn với cậu về việc diễn theo lịch cố định, sau đó cậu đi rồi, bạn gái cậu đến, bàn qua bàn lại, cuối cùng là để cậu tự quyết định. Bạn gái cậu nói, đôi khi cậu muốn diễn thì cậu cứ đến quán, không diễn thì ngồi chơi cũng được.”

Tối hôm đó, Thời Quyết không diễn, cậu chọn vài chai rượu ưa thích rồi mua đem về nhà.

... Có lẽ, cậu đã bắt đầu cảm thấy căn hộ lụp xụp phòng 709 đó là nhà của mình rồi.

Cậu nằm trên chiếc đệm mới toanh, chăn ga gối đều là đồ mới giặt sạch sẽ, vừa mới dùng một lần, còn vương chút mồ hôi của họ, mùi hương càng khiến người ta đắm chìm.

Cậu nhìn lên trần nhà, chợt nhận ra rằng ngay cả đèn cũng đã được thay mới.

Không còn là ánh sáng lạnh lẽo, mà là đèn bảo vệ mắt với ba chế độ sáng.

Thời Quyết dùng hai tay che mắt.

— Được Từ Vân Ni yêu, là cảm giác thế nào?

Cảm giác này cần phải dần dần trải nghiệm.

Nếu nhất thiết phải nén thời gian lại, thì có thể lấy ví dụ về bữa ăn đầu tiên mà họ từng hẹn.

Từ lúc tập trung tinh thần, kiểm soát nhịp độ, đến khi ý thức trở nên mơ hồ, cuối cùng là không cần phải dùng đến đầu óc nữa...

Đó là một quá trình dần dần chìm đắm.

Chương 65: Anh Vương vẫn phong độ như xưa

Đối với nhiều người, ký ức về đại học không rõ ràng bằng thời trung học.

Với Từ Vân Ni cũng vậy, những gì cô nhớ về “đại học” thực ra chẳng nhiều, chủ yếu là việc học thuộc lòng và chuẩn bị cho các kỳ thi.

Những gì cô nhớ kỹ hơn lại là những chuyện bên lề.

Không cách nào khác, những chuyện đó mới thú vị hơn.

Lần thứ hai Thời Quyết đến tìm cô không còn gấp gáp như lần đầu. Lần này cậu ở lại năm ngày, mấy ngày đầu, Từ Vân Ni cố gắng nghe theo mọi sắp xếp của cậu, nhưng rồi cô phát hiện có vẻ không ổn lắm.

Thời Quyết không có kế hoạch gì cụ thể, mọi sắp xếp của cậu chủ yếu là ra ngoài ăn uống, thỉnh thoảng xem phim, đi dạo, rồi lại uống rượu, sau đó là lên giường.

Họ ngày càng phối hợp ăn ý.

Vì phối hợp ăn ý nên thời gian họ ở trên giường cũng càng dài hơn.

Giống như những đứa trẻ lần đầu nếm trái cấm, họ chìm đắm trong sự hoang lạc, lý trí của Từ Vân Ni nhắc nhở cô rằng không nên sống như thế, nhưng tình cảm và nhu cầu sinh lý lại bảo cô rằng Thời Quyết chỉ đến vài ngày, phải tận dụng thật tốt.

Vào một buổi sáng, cô mơ màng mở mắt ra, bị ánh sáng làm chói mắt vì họ đã quên kéo rèm trước khi ngủ, lúc này trời đã sáng rõ. Từ Vân Ni nheo mắt nhìn xa xăm, rồi quay lại nhìn cậu thanh niên đang ngủ bên cạnh, Thời Quyết thích đeo bịt mắt khi ngủ để che thời gian và ngủ đến khi trời đất đảo lộn.

Từ Vân Ni lấy điện thoại ra xem, đột nhiên giật mình.

Cô cứ nghĩ mới ngày đầu tiên, hóa ra đã là ngày thứ tư rồi.

Họ chỉ cần ở bên nhau, ngoài việc ra ngoài ăn hai bữa tối, xem một bộ phim, thì phần lớn thời gian đều ở trên giường.

Từ Vân Ni bất giác toát mồ hôi lạnh.

Như vậy liệu ổn không?

Có phải đang đùa giỡn quá mức không?

Khi Thời Quyết tỉnh dậy, Từ Vân Ni đã mặc quần áo chỉnh tề, cậu ngáp dài định đi vào nhà vệ sinh thì bỗng nói: "... Em phải đi học à? Hôm nay chẳng phải là Chủ nhật sao?"

Từ Vân Ni nói: "Là Chủ nhật, nhưng hôm nay chúng mình phải ra ngoài."

Cậu bước qua bên cô, đến ôm cô rồi dụi vài cái.

Lại không ổn nữa.

Từ Vân Ni nắm lấy tay cậu, cô nhắc lại: "Lớp trưởng, hôm nay chúng mình phải ra ngoài."

Cậu nghiêng đầu, chiếc bịt mắt vẫn dính trên trán, tóc trên trán cậu dựng hết cả lên, trông như một phi công đang mơ màng.

“Ra ngoài làm gì?” Giọng cậu vừa mới ngủ dậy, mang theo cảm giác ấm áp như bong bóng xà phòng.

Cô nói đơn giản ra ngoài để thay đổi không khí, đừng cứ ở mãi trên giường thì có vẻ hơi mất hứng, nên Từ Vân Ni tạm nghĩ ra lý do, cô nói: “Em muốn mua một cái máy pha cà phê loại nhỏ.”

Cậu ừ một tiếng, nói: “VẬY Ể ANH ĐI TẮM...”

Cuối cùng họ cũng ra ngoài.

Họ đón taxi ở ngã tư, Thời Quyết ngậm điều thuốc, vươn vai thật dài.

Cậu lăm bắm: “Em gần vắt kiệt sức của anh rồi...”

Từ Vân Ni nói với cậu: “Làm ơn đừng nói thế này ở chỗ công cộng.”

Thời Quyết liếc nhìn cô, thấy cô đang chăm chú xem ghi chú trong điện thoại, có vẻ như cô đang chuẩn bị sắp xếp lịch trình của mình, cậu lại ngáp dài.

Họ đi đến một cửa hàng nội thất.

Việc mua máy pha cà phê chỉ là cái cớ để ra ngoài, chủ yếu là Từ Vân Ni muốn đi dạo một chút.

Hai người vừa đi vừa ngắm, kết quả là Từ Vân Ni chưa chọn được máy pha cà phê thì Thời Quyết đã bị một bộ đồ nội thất thu hút sự chú ý.

Qua cửa kính, hai chiếc ghế da bóng cổ điển màu nâu, với ánh sáng trầm ấm thanh lịch, ở giữa là một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ cứng, trên đó đặt một bình hoa và những bông hoa tươi.

Thời Quyết dứt tay vào túi đứng nhìn một lúc rồi vào cửa hàng hỏi mua, cậu lập tức thanh toán và hẹn họ giao hàng vào buổi chiều.

Bộ ghế sofa này vừa mua đã kích thích hứng thú mua sắm của Thời Quyết.

Cậu lại đi mua rèm cửa, loại rèm hai lớp dài đến sàn, màu xanh ô-liu và một tủ lạnh mini.

Cuối cùng cậu kéo cô đi mua máy pha cà phê, chọn một chiếc không có nhiều chức năng nhưng đủ đẹp mắt.

Họ dành cả ngày hôm đó để trang trí nội thất.

Buổi chiều về đến căn hộ, Thời Quyết liên lạc với thợ giao hàng, mọi thứ đều được chuyển đến rồi cậu tự mình lắp đặt mọi thứ.

Không cần đến người lắp đặt, Thời Quyết tự mình làm tất cả.

Cậu lắp rèm mới, rồi đặt hai chiếc ghế sofa bên cửa sổ, chiếc bàn nhỏ mà trước đây ở phòng trưng bày đặt hoa giờ đây được cậu dùng để đặt rượu, ly thủy tinh và gạt tàn thuốc.

Trong những năm tiếp theo, Thời Quyết đã sáng tác rất nhiều bản nhạc ngay trên chiếc ghế sofa này.

Từ Vân Ni nhìn quanh căn phòng nhỏ này và nói: "Lớp trưởng, anh nên đến đây thường xuyên hơn, nếu không chỗ này sẽ chỉ là của riêng em thôi."

Cậu cười nhẹ.

Trong căn hộ nhỏ đã có nhiều đồ đạc, nhưng vẫn chưa đạt đến trạng thái hoàn chỉnh.

Vài năm sau, khi Vi Vi đến để thu hồi căn hộ này, cô bước vào và bị

choáng ngợp bởi sự tinh tế của tổ ấm này. Sự “tinh tế” này không phải là sự tỉ mỉ được chăm chút một cách cẩn thận của một căn hộ mẫu, mà ở mỗi góc, đều có thể cảm nhận được sự chăm chút của người ở.

Đối với Từ Vân Ni, ký ức về đại học, những gì cô trải qua ngoài trường học còn sâu sắc hơn nhiều so với trong trường.

Cuối tháng Mười Hai, Thời Quyết lại tham gia kỳ thi nghệ thuật, Từ Vân Ni cũng bước vào tuần thi cuối kỳ.

Kỳ nghỉ đông nhanh chóng đến.

Từ Vân Ni nghỉ học về nhà và quần quýt với Thời Quyết vài ngày, sau đó bắt đầu hẹn gặp mọi người để ăn uống.

Cô hẹn gặp trước là Kiều Văn Đào và Vương Lệ Oánh.

Thật trùng hợp, Vương Lệ Oánh cũng học ngành luật, còn Kiều Văn Đào thì học ngành kỹ thuật cơ khí, họ gặp nhau nửa ngày, mỗi người kể về những chuyện đã xảy ra ở đại học.

Sau đó, Từ Vân Ni lại hẹn gặp Đinh Khả Mạnh.

Đinh Khả Mạnh học một trường nghệ thuật hạng hai, ngành thiết kế, nhưng công việc chính của cô nàng vẫn không thay đổi, thỉnh thoảng lại đăng vài bức ảnh cá nhân lên mạng để bán đấu giá.

Đinh Khả Mạnh mặc áo khoác ngắn, đội mũ len, trông vẫn như ngày nào, một vẻ ngây thơ không hại ai.

Hai người ăn xong rồi đi cà phê nói chuyện.

Từ Vân Ni kể chuyện của cô và Thời Quyết cho Đinh Khả Mạnh nghe, Đinh Khả Mạnh nghe xong suýt bị sặc.

“Ôi trời, cuối cùng cậu cũng sa ngã rồi!” Đinh Khả Mạnh đau khổ thốt lên, “Sao cậu không nghe lời mình chứ!”

Từ Vân Ni nói: “Không nghiêm trọng đến thế mà.”

“Chậc.” Đinh Khả Mạnh chỉ vào cô, “Mình nói với cậu rồi, Thời Quyết ấy à, mình vẫn giữ nguyên quan điểm ban đầu, cậu ta chắc chắn sẽ gia nhập ngành này.”

“Gia nhập thì sao, người làm nghệ thuật không được yêu à?”

“Sao lại không? Quá được luôn ấy chứ, trong giới này đây rầy những mối tình bí mật, nếu gặp phải người biết quản lý thời gian giỏi thì một chàng trai có thể có nhiều cô bạn gái, xem cậu xử lý thế nào thôi.”

Từ Vân Ni đặt cốc cà phê xuống, cô hơi nghiêng người về phía trước, cười nói: “Này cô Đinh, đừng có dội gáo nước lạnh chứ, bọn mình chỉ nói chuyện phiếm thôi. Mình thấy cậu có đăng ảnh A Kinh trên trang cá nhân đúng không?”

“Có đăng, sao? Cậu theo dõi cậu ta à?”

“Không, mình chỉ hỏi thôi, cậu ta nổi lắm à?”

Đinh Khả Mạnh nói chưa tính là nổi tiếng, chỉ là trước đây cậu ta từng tham gia một chương trình, công ty đầu tư khá nhiều, lại chọn được kịch bản tốt, cậu ta cũng nỗ lực hết mình nên mới thu hút được chút tiếng tăm.

“Nhưng cũng không lâu dài đâu.” Đinh Khả Mạnh vẫy tay, “Người này hoàn toàn không có dáng vẻ sẽ nổi bật, đoán chừng chỉ nổi một hai năm thôi.” Nói rồi, cô nàng chỉ vào Từ Vân Ni, “Bạn trai của cậu mới thật sự là người có tương lai sáng chói.”

Sau khi gặp Đinh Khả Mạnh, Từ Vân Ni lại hẹn gặp Vương Thái Lâm.

Lần này Thời Quyết cũng đi cùng.

Từ Vân Ni và Vương Thái Lâm vẫn luôn giữ liên lạc, cô vẫn còn nằm trong bảng xếp hạng của phòng livestream của cậu ta, dù giờ đây cô không còn đứng đầu bảng nữa.

Vương Thái Lâm không học đại học, cậu ta ký hợp đồng với công ty để làm nghệ sĩ... Thực ra, nói đúng hơn là làm người nổi tiếng trên mạng, nhưng phát triển có vẻ khá ổn, số người theo dõi trên tài khoản của cậu ta đã vượt qua con số một triệu.

Từ Vân Ni thỉnh thoảng cũng vào phòng livestream của cậu ta xem một lúc, nhóm bốn người của họ vẫn luôn hoạt động sôi nổi.

Lưu Lê thuận lợi vào học trường Sư phạm, cuối cùng cũng quen được Vương Thái Lâm. Tưởng Duệ đổ vào một trường đại học bình thường, cậu ta cũng đã có bạn gái, mà còn nhờ Vương Thái Lâm mới có được. Tưởng Duệ là quản trị viên trong phòng livestream của Vương Thái Lâm, và cũng đã quen với một cô gái quản trị viên khác.

Bọn họ đều biết chuyện của Từ Vân Ni và Thời Quyết, trước đây khi họ trò chuyện trong nhóm, đột nhiên nhắc đến Thời Quyết, Vương Thái Lâm nói không biết bây giờ cậu ấy đang làm gì.

Từ Vân Ni bèn kể về chuyện của họ.

Lúc đó, ba người trong nhóm cộng lại đã gửi đi bốn mươi chữ “Đậu má”.

Cuối cùng, Vương Thái Lâm tổng kết: “Đúng là không thể xem thường cậu, Lão Từ!”

Buổi gặp mặt lần này, Vương Thái Lâm trực tiếp đặt một phòng karaoke lớn, ba cặp đôi cùng tham gia.

Vừa nhìn thấy Từ Vân Ni, Vương Thái Lâm nói ngay: “Sao trông cậu có chút thay đổi vậy?”

Từ Vân Ni hỏi: “Thay đổi gì cơ?”

Vương Thái Lâm suy nghĩ một lúc nhưng nói không rõ, gương mặt không thay đổi, nhưng rõ ràng có cảm giác như đã trưởng thành hơn.

Từ Vân Ni: “Anh Vương vẫn phong độ như xưa.”

Vương Thái Lâm: “Ha ha!”

Cậu ta giới thiệu bạn gái của Tưởng Duệ cho Từ Vân Ni và Thời Quyết, đó là một cô gái đeo kính trông hiền lành và rụt rè, tên là Phùng Phùng. Cô ấy chào hỏi Từ Vân Ni nhưng không dám nhìn thẳng vào cô, khi chào hỏi Thời Quyết, cô ấy thậm chí còn không dám ngẩng đầu.

“Ây da, cô ấy ngoài đời có chút sợ giao tiếp,” Lưu Lê nói, “Nhưng online thì tốc độ ‘đấu khẩu’ nhanh lắm!”

Gặp lại bạn cũ, Vương Thái Lâm không nói nhiều, trước tiên cướp mic hát hết nửa giờ, sau đó mới bắt đầu uống rượu trò chuyện.

Cậu ta cầm điện thoại, khoe với Thời Quyết và Từ Vân Ni: “Xem tôi nè, tài khoản này bây giờ có một triệu rưỡi người theo dõi, ghê không?”

Từ Vân Ni phối hợp: “Ghê thật.”

Vương Thái Lâm trợn mắt: “Ghê cái con khỉ!”

Từ Vân Ni: “...”

Rồi Vương Thái Lâm bắt đầu than phiền, nói rằng công ty đối xử với

họ như người ngoài, mỗi ngày đều thao túng tinh thần họ, dự án thì chẳng có, chỉ bắt họ làm việc quần quật.

Lưu Lê và mấy người ngồi cạnh cũng nói, công ty này rất giỏi vẽ bánh vẽ, cái gì cũng không thực hiện được, chỉ treo một củ cà rốt trước mặt để khiến họ làm việc không công.

“Cuối cùng là luyện miệng để bán hàng!” Vương Thái Lâm bức bối nói.

Trời không thương!

Số phận không đúng thời!

Họ uống rượu, cùng trò chuyện rất nhiều.

So với thời cấp ba non nớt, bây giờ họ có nhiều thứ để nói hơn.

“Bây giờ những người trong ban quản lý của công ty toàn là kẻ mù cả!” Vương Thái Lâm vừa uống rượu vừa mắng, “Toàn nâng đỡ những kẻ vô dụng!”

Nói rồi, cậu ta nhớ ra điều gì đó, sau đó chọc chọc Thời Quyết, “... Ày, chương trình mà nhóm nhảy của các cậu từng tham gia ấy, cái gì nhỉ... ‘Vũ Động Thanh Xuân’. Cậu theo đến cuối rồi chứ, đậu má! Đội vô địch đó, là cái quái gì vậy? Cái tên A Kinh đó, ngoài việc giả khóc và bán hình tượng ra thì còn làm được gì? Tôi hát không bằng cậu ta, nhảy không bằng cậu ta, hay là gương mặt tôi không bằng cậu ta? Sao mẹ nó chẳng ai nâng đỡ tôi chứ!”

Từ Vân Ni lấy điều thuốc từ trên bàn rồi rút một điếu, sau đó đặt vào miệng Vương Thái Lâm, rồi tự tay bật lửa cho cậu ta.

“Anh Vương, hút điếu thuốc cho bình tĩnh lại.”

Thời Quyết không nói gì.

Họ chơi đến rất muộn mới rời đi, tất cả đều đã uống rượu. Khi tan cuộc, Thời Quyết đi vào nhà vệ sinh, Từ Vân Ni đứng đợi cậu ở cửa KTV.

Tưởng Duệ đến nói chuyện với cô.

“Trường của cậu cách đây khá xa nhỉ.” Cậu ta nói.

Từ Vân Ni ừ một tiếng, Vương Thái Lâm và mấy người khác đều ở lại quê nhà, chỉ có cô một mình xa xứ.

Tưởng Duệ lại nói: “Ở đó cậu quen chưa? Nghe nói khí hậu hơi khô, tôi chưa từng đến đó.”

Từ Vân Ni nói: “Cũng ổn, không khô lắm.”

Tưởng Duệ gật đầu, rồi không biết nói gì nữa.

Từ Vân Ni nhìn cậu ta, sau đó nói: “Cậu không thay đổi gì nhiều nhỉ.”

Tưởng Duệ đáp: “Cậu cũng vậy.”

Từ Vân Ni nói với cậu ta: “Bạn gái của cậu cũng dễ thương, rất hợp với cậu.”

“À...” Tưởng Duệ cười ngượng ngùng, “Cũng khá dễ thương...”

Từ Vân Ni: “Giờ ba người các cậu làm việc cùng cho Vương Thái Lâm à?”

Tưởng Duệ: “Ừ, anh Vương cũng trả lương cho bọn tôi.”

Từ Vân Ni nói: “Tốt lắm.”

Một lát sau, Phùng Phùng đến, họ cùng nhau rời đi.

Sau lưng họ vang lên tiếng nói nhẹ nhàng.

“Không hổ là người đã ăn socola.”

Từ Vân Ni quay đầu lại thì nhìn thấy có người lượn một vòng nửa kín nửa hở sau gốc cây lớn, rồi xuất hiện hoàn toàn. Cậu dựa lưng vào thân cây, khoanh tay.

Cậu bắt chước bằng giọng châm chọc: “‘Cậu không thay đổi gì nhiều nhỉ.’”

Từ Vân Ni nói: “Chẳng lẽ anh chưa từng ăn socola sao?”

Thời Quyết đi tới, khoác vai cô.

Họ không gọi xe ngay mà đi dạo trên con đường nhỏ về đêm.

Giữa mùa đông, nhiệt độ rất thấp, Từ Vân Ni mặc một chiếc áo lông mỏng màu be. Thời Quyết mặc một chiếc áo len đen bó sát, phối cùng áo khoác lông cừu cổ bẻ màu xám đậm, đội một chiếc mũ bóng chày, khuyên tai sáng lấp lánh trên tai cậu.

Cậu ôm cô đi một đoạn, không khí lạnh lẽo làm giảm cơn say.

Từ Vân Ni vừa đi vừa ngẩng đầu lên.

“Anh nhìn trên trời kìa...” Cô nói.

Thời Quyết ngẩng đầu, thấy mặt trăng và mây.

Dưới lớp mây mỏng như lụa, mặt trăng khiến Từ Vân Ni nhớ lại một số chuyện.

“Rất giống ngày đó.” Cô nói.

“Ngày nào?” Thời Quyết hỏi, “Là ngày anh hôn em dưới tường thành cổ à?”

“Không, là ngày anh gặp Vương Thái Lâm trong rừng cây.”

Thời Quyết ngẩn ra: “... Gì cơ?”

Từ Vân Ni nói: “Ngày đó em đã theo dõi anh.”

Cô kể lại chuyện mình đã theo dõi cậu và Đinh Khả Mạnh trước đó. Thời Quyết hồi tưởng một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra.

“Thì ra em đã theo dõi anh à? Em nghe lén bọn anh nói chuyện?”

Từ Vân Ni: “Chủ yếu là vì hai người bí mật quá, em muốn biết hai người đang làm gì.”

Thời Quyết cười nói: “Ồ, vậy em thấy anh không màng chuyện cũ để giúp em, có phải lúc đó đã yêu anh rồi không?”

Từ Vân Ni liếc mắt nhìn cậu.

Cậu cũng liếc mắt nhìn lại, nói với giọng chắc chắn: “Chắc chắn là vậy.”

“Không đâu, phải sớm hơn nữa.”

“Ha, anh biết mà, em đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.”

“Còn phải sớm hơn, anh đã đánh giá thấp sức quyến rũ của mình rồi, lớp trưởng à, ít nhất cũng phải là kiếp trước, trước trước trước kiếp này em đã yêu anh rồi.”

“Em nói kiểu gì vậy?” Cậu véo má cô, “Hử? Đang châm chọc anh đúng không?”

“Ừm...”

Nửa người Thời Quyết đè xuống, Từ Vân Ni nghiêng rằng chống đỡ cậu.

Con đường vốn thẳng tắp, nhưng tiếng cười đùa của họ làm nó trở thành một đường cong quanh co, uốn lượn.

Editor có lời muốn nói:

Ý là sao cái miệng của Ni Ni ngọt dữ thần, đúng là chỉ có cái miệng ngọt ngào của Ni Ni mới trị được cái mỏ hỗn của bạn Quyết thôi

Chương 66: Câu chuyện cổ tích

Ban đầu, Từ Vân Ni có lo lắng rằng Thời Quyết sẽ không vui khi nhìn thấy tình trạng hiện tại của A Kinh. Nhưng sau buổi tụ họp với Vương Thái Lâm, cô đã cẩn thận quan sát vài ngày, và thấy rằng Thời Quyết vẫn bình thường.

Thật ra, Thời Quyết biết về tình hình của A Kinh từ rất sớm, thậm chí trước khi chương trình được phát sóng. Bởi vì các chương trình của nhóm nam trong công ty Lạc Dương đều do cậu phụ trách. Trong bài nhảy tập thể, công ty đã sắp xếp cho A Kinh ở vị trí tốt nhất, chỉ cần cậu ta chú ý một chút thì chắc chắn sẽ có kết quả.

Mặc dù kết quả này có phần lớn hơn so với dự đoán của cậu.

Thời Quyết tất nhiên cũng có chút khó chịu, nhưng thời điểm khó khăn nhất của cậu – tức là lúc bị thương và phải nhập viện, đã qua rồi.

Bây giờ thì cậu cũng cảm thấy khá ổn.

Trong kỳ nghỉ này, Thời Quyết và Từ Vân Ni đã làm rất nhiều điều cùng nhau, họ ăn uống, vui chơi, và nhân tiện cũng học tập. Họ đã thông báo chuyện tình cảm của mình cho một vài người bạn, nhưng vẫn chưa nói với cha mẹ, có lẽ họ muốn tận hưởng thêm một thời gian hoàn toàn tự do.

Từ Vân Ni thì đã kể chuyện này với Triệu Minh Lịch, người trở về nước trong kỳ nghỉ Tết.

Triệu Minh Lịch rất ngạc nhiên, điều khiến cậu ta ngạc nhiên là: “Hai người mới yêu nhau à? Em tưởng hai người đã bắt đầu từ hồi cấp ba rồi chứ.”

Cậu ta hứng thú yêu cầu Từ Vân Ni gọi Thời Quyết ra ăn uống, và sau đó rủ thêm Thôi Dao.

Thời Quyết đã ra ngoài, nhưng Thôi Dao không đến.

Sau khi chương trình “Vũ động thanh xuân” được phát sóng, trong số các chàng trai, A Kinh nổi lên như một hiện tượng, còn trong số các cô gái thì Thôi Dao cũng có chút nổi tiếng. Khác với A Kinh, người phải bỏ tiền để có kịch bản, Thôi Dao không tiến đến vòng cuối cùng, nhưng nhờ vào vẻ ngoài tự nhiên và thuần khiết, cô bé đã thu hút được một lượng fan nhất định.

Truyền thông Lạc Dương đã tiếp cận Thôi Dao, cô bé cũng khá hứng thú, nhưng Thôi Hạo lại không đồng ý, anh ta nói rằng cô bé mới mười lăm tuổi, ít nhất phải học xong cấp ba đã. Thôi Hạo sợ rằng cô bé sẽ mất tập trung nên từ sau khi chương trình kết thúc, anh ta giám sát cô bé rất chặt.

Ba người ngồi ăn thịt xiên và trò chuyện, Triệu Minh Lịch hỏi: “VẬY A Kinh vẫn còn nổi tiếng chứ?”

Thời Quyết: “Ừ, vẫn còn.”

Triệu Minh Lịch: “Thế lần này cậu ta có thể mua được đồng hồ thật rồi đấy, ha ha.”

Thời Quyết cười nhẹ: “Chắc là được rồi.”

Vào dịp Tết, Thời Quyết nhân lúc Ngô Nguyệt Kỳ không có nhà, đã đưa Từ Vân Ni đến nhà mình.

Cậu đưa cô chơi các nhạc cụ của mình, giới thiệu thiết bị sản xuất

âm nhạc, dạy cô quy trình làm bài hát và biên đạo, rồi sau đó họ cùng nhau ngủ trưa trên chiếc giường “bản quyền chính hãng” của cậu.

Từ Vân Ni là người tỉnh dậy trước, cảm giác được bao bọc bởi ánh nắng và hơi thở của cậu.

Bất giác, kỳ nghỉ đã gần kết thúc.

Có người nói rằng, khi con người ta đang hạnh phúc, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hết cả cuộc đời.

Mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Thời Quyết, Từ Vân Ni luôn cảm thấy một cảm giác “đã được định sẵn,” như thể câu chuyện cổ tích mà họ đang diễn ra đã đến hồi kết, cô tin chắc rằng chỉ cần tiếp tục bước đi một cách vững chắc, ông trời chắc chắn sẽ ban thưởng cho những người sống nghiêm túc phần thưởng xứng đáng.

Cảm giác này, Thời Quyết cũng từng có.

Lần mạnh mẽ nhất là một tuần trước khi cậu thi lại đại học lần thứ hai.

Một ngày nọ, cậu nhận được một tin nhắn từ Tiểu Kỳ, quản lý của Lâm Nghiên, nói muốn gặp cậu để trò chuyện.

Tiểu Kỳ đã tìm cậu vài lần rồi, tất cả đều liên quan đến việc đặt bài hát riêng, nhưng mọi chuyện cứ kéo dài mãi không xong.

Lúc đó, Thời Quyết đang ôn bài cật lực, vài trang tài liệu là do Từ Vân Ni giúp cậu tổng hợp. Cô nói rằng những phần có thể kiểm điểm đều nằm trong đó, cần phải ôn tập một cách có mục tiêu.

Khi Nhận được tin nhắn từ Tiểu Kỳ, Thời Quyết ban đầu không muốn đi, nhưng vừa lúc đó, Từ Vân Ni gửi cho cậu thêm hai bộ tài

liệu ôn tập mới, cậu phải ra ngoài in, tiện thể đi gặp anh ta.

Tiểu Kỳ hẹn cậu ở một quán trà khá vắng vẻ, Thời Quyết theo chỉ dẫn đến phòng riêng, sau đó mở cửa bước vào.

Ngoài Tiểu Kỳ và Lâm Nghiên, còn có hai người khác, một nam một nữ, đang cười nói với nhau. Thời Quyết nhận ra người đàn ông đó là một ca sĩ theo phong cách rock, tên là Lưu Tiêu. Một bài hát mà Thời Quyết viết cho Lâm Nghiên đã được cô ta chuyển cho anh ta.

“Ồ, thầy Thời đến rồi.” Lâm Nghiên mỉm cười gọi, “Mau ngồi đi.”

Bầu không khí trong phòng rất thoải mái, Tiểu Kỳ đẩy chiếc cốc trên bàn về phía cậu, nói: “Ngoài trời nóng nực quá nhỉ, chúng tôi đã gọi sẵn cho cậu một cốc trà lạnh rồi.”

Thời Quyết bước vào và đóng cửa lại.

Đây có lẽ là một trong những ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của cậu.

Cậu đã ngồi lại quán trà rất lâu, và khi ra ngoài, cậu đã châm một điếu thuốc bên đường.

Những người qua lại không thể nhận ra rằng, người thanh niên với vẻ mặt bình tĩnh này, đang có trái tim đập loạn nhịp như thế nào, tay cầm điếu thuốc của cậu vẫn đang run rẩy.

Thời Quyết cảm thấy hành động của mình có chút mất mặt, nhưng cậu không thể kiểm soát được. Cậu đứng dưới trời nắng gắt suốt nửa ngày, rồi lấy điện thoại ra và nhắn tin cho Từ Vân Ni.

Từ Vân Ni nhanh chóng trả lời, cô gửi đến một chuỗi dài những dấu chấm hỏi.

Cậu đứng bên đường và cười thành tiếng.

Năm đó, Thời Quyết hai mươi một tuổi, cậu mặc một chiếc áo thun trị giá sáu mươi tệ, tay cầm tài liệu ôn thi đại học mà bạn gái cậu đã tổng hợp, và đã ký hợp đồng quảng cáo đầu tiên trị giá bảy con số trong đời.

Trong những năm tiếp theo, Thời Quyết đã kiếm được rất nhiều hợp đồng bảy con số, nhưng không lần nào cậu lại có cảm giác phấn khích như lần này.

Cậu vừa đi vừa hút thuốc trên con đường dẫn tới trạm xe, cũng có một niềm tin mạnh mẽ như Từ Vân Ni từng có, rằng cuộc sống của cậu nhất định sẽ cứ tiếp tục “định sẵn” như vậy.

Trong quán trà, bốn người kia vẫn đang bàn về cậu.

Lưu Tiêu hỏi Lâm Nghiên: “Cậu ấy có điều kiện tốt như thế, sao không ký hợp đồng luôn?”

Lâm Nghiên đáp: “Cậu muốn ký nhưng người ta không chịu đấy, nói là muốn đi học.”

Lưu Tiêu nói: “Sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ ký thôi.”

Lâm Nghiên: “Làm sao cậu biết?”

Lưu Tiêu: “Bài hát mà chị đưa cho tôi, chẳng phải lời của nó đã viết rồi sao?”

Lâm Nghiên nghĩ một lúc, rồi cười và kêu lên một tiếng.

Bài hát mà Thời Quyết viết cho Lâm Nghiên có tên là “Con Bướm,” được viết dưới góc nhìn của một con bướm. Bài hát này ít tập trung vào sự mộng mơ và vẻ đẹp, mà chú trọng hơn vào bản chất của loài “côn trùng” trong con bướm.

Trong bài hát có một câu như thế này:

Tôi từng là một loài sâu bọ xấu xí,

Sau đó lại biến thành côn trùng có ích,

Tất cả những điều này phụ thuộc vào việc liệu tôi có phá kén thành công hay không.

Với Thời Quyết, nửa đầu năm hai mươi một tuổi của cậu thật viên mãn, cậu đã vượt qua kỳ thi văn hóa với điểm số sát nút và đỗ vào trường Học viện Âm nhạc gần nhà, chuyên ngành biên soạn nhạc. Cậu chọn ở nhà và không sống trong ký túc xá.

Ngô Nguyệt Kỳ cũng hài lòng, như thế đã hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng trong cuộc đời.

Đối với Từ Vân Ni, cả học kỳ sau của năm nhất trôi qua một cách bình thường.

Ngoài những kiến thức chuyên ngành mà cô đã học thuộc lòng vô số lần, điều ấn tượng nhất với cô là chuyện liên quan đến ứng dụng nhà ăn của trường.

Cô gặp phải một số rắc rối.

Cố Minh Thanh trước đây đã bị mất mặt vì bức ảnh bị lộ khi đang đãi tiệc, ai cũng nghĩ cô ta sẽ rút lui khỏi hội sinh viên. Nhưng Trưởng nhóm Cố lại có sự kiên trì, tại buổi họp lần sau, cô ta đã đứng lên đọc bài kiểm điểm dài 5.000 chữ, thề sẽ bắt đầu lại từ những công việc cơ bản nhất.

Ban Chủ tịch nghĩ rằng cô ta đã tự kiểm điểm một cách sâu sắc, đáng được cho cơ hội, rồi các thầy cô cũng nghe theo, nghĩ rằng Từ Vân Ni có mối quan hệ khá tốt với Cố Minh Thanh nên đã đưa Cố Minh Thanh vào nhóm làm việc với Từ Vân Ni trong dự án ứng dụng

nhà ăn.

Ban đầu, Cố Minh Thanh còn mang lại một số tác động tích cực, vì tính cách cô ta, theo cách nói thông thường, rất giỏi đối nhân xử thế, lại xinh đẹp, chỉ vài câu nói đã khiến hai nhân viên kỹ thuật nghe lời răm rắp. Ngày nào cũng tăng ca, nửa đêm còn thảo luận tính năng trong nhóm chat.

Nhưng dần dần, vấn đề bắt đầu xuất hiện. Thật ra vấn đề không phải từ Cố Minh Thanh, cô ta rất nghiêm túc trong việc làm dự án này, mong muốn lấy lại thể diện.

Mọi rắc rối bắt nguồn từ Trương Triệu Lân.

Bạn nam này thực sự là kẻ nhỏ mọn hiểm thấy, quyết không buông tha cho Cố Minh Thanh, giờ đây còn lôi cả Từ Vân Ni vào rắc rối, như thể không đẩy được họ ra khỏi hội sinh viên thì không cam lòng.

Anh ta không trực tiếp ra mặt mà nhờ trưởng nhóm mới là Vương Lộc ngày ngày dùng những chuyện vụn vặt để làm khó họ, lúc thì bảo đi dọn vệ sinh, lúc lại bảo đi lấy đồ, cực kỳ làm chậm tiến độ công việc. Vì đây là hành động cố ý gây khó khăn nên việc xin phép nghỉ cũng không được chấp nhận, đôi khi còn ảnh hưởng đến thời gian ở bên Thời Quyết của Từ Vân Ni.

Thời Quyết thi đại học xong thì đến tìm cô ngay.

Lần thứ ba khi Từ Vân Ni và Thời Quyết đang gần gũi thì tin nhắn của Vương Lộc làm gián đoạn, cô ngồi bật dậy trên giường.

Cô nhúu mày nhìn điện thoại, một tay vuốt tóc.

Thời Quyết hỏi: "Ai thế?"

Từ Vân Ni đáp: "Người của hội sinh viên."

Thời Quyết: “Có chuyện gì à?”

Từ Vân Ni quay đầu hôn anh một cái rồi nói: “Không có gì đâu, họ gần đây có chút phiền phức, em sẽ tìm cách giải quyết.”

Từ Vân Ni tìm đến Cố Minh Thanh.

Cô dẫn Cố Minh Thanh đến LAPENA.

Cố Minh Thanh tưởng rằng cô chỉ đơn giản muốn rủ mình uống rượu để trò chuyện, nên bắt đầu phàn nàn toáng lên, chửi mắng Trương Triệu Lân thậm tệ: “Tên khốn kiếp đó dám nói tôi không biết điều! Còn lén lút ghi âm, đúng là đồ tiểu nhân! Nghĩ rằng làm thế tôi sẽ rút lui khỏi hội sinh viên? Đừng mơ! Chờ tôi tìm được cơ hội, tôi sẽ cho anh ta biết tay!”

Từ Vân Ni gọi một ly nước dâu tằm, nghe cô ta nghiêng rằng.

Cố Minh Thanh nói một hồi, bất ngờ nhận ra người trên sân khấu đang biểu diễn chính là Lê Kiệt.

Thế là họ tự nhiên bắt đầu nói chuyện một chút về Lê Kiệt.

Từ Vân Ni không nói quá rõ, mỗi câu chỉ hé lộ một chút, giới thiệu sơ qua về việc Lê Kiệt tài trợ cho cả ban nhạc và đóng góp cho câu lạc bộ âm nhạc.

Cô nói: “Chủ yếu là do mẹ anh ấy rất ủng hộ, vì vậy trường cũng khá coi trọng câu lạc bộ âm nhạc.”

Cố Minh Thanh ngơ ngác: “Mẹ anh ấy? Mẹ anh ấy có quan hệ gì với trường sao?”

Từ Vân Ni đáp: “Chắc là có.”

Cố Minh Thanh có chút suy nghĩ, hơi cau mày.

Cô ta lấy điện thoại ra liên lạc với ai đó, dường như đang hỏi thăm gì đó, rồi ngẩng đầu lên thì thấy Từ Vân Ni đang quay mặt, cô đang lặng lẽ nhìn về phía sân khấu.

Cố Minh Thanh cũng quay lại, không biết từ lúc nào, Lê Kiệt và nhóm của anh ấy đã biểu diễn xong, một người khác đã lên sân khấu chơi đàn guitar.

Khác với những bản nhạc kỳ quái của Lê Kiệt, tiếng đàn guitar của người này rất quyến rũ.

Cậu ta còn đẹp hơn cả tiếng đàn.

Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng bằng vải lạnh, chất liệu mềm mại, tay áo được xắn lên đến cẳng tay. Dáng vẻ khi Cậu ta chơi đàn rất thanh nhã, hoàn toàn khác với những màn biểu diễn guitar phóng khoáng mà Cố Minh Thanh từng biết.

Cố Minh Thanh tất nhiên không thể phân biệt giữa đàn guitar cổ điển và guitar dân gian, cô ta chỉ cảm thấy tư thế ôm đàn của người trên sân khấu rất trang trọng, như đang nhảy một điệu valse kín đáo với cây đàn.

Người đó mặc một chiếc quần đen, dưới ánh đèn sân khấu, đôi giày dưới cặp chân dài của cậu ta phản chiếu ánh sáng bóng loáng tinh tế.

Cậu ta đeo khuyên tai, khuôn mặt điển trai.

Lúc trước mọi người chỉ lo uống rượu, giờ cuối cùng cũng trở thành "khán giả," có người còn lấy điện thoại ra chụp hình, dường như họ đến đây chỉ để xem anh ta biểu diễn.

Tinh thần của Cố Minh Thanh đột nhiên hứng khởi trở lại, cô ta ngồi

thẳng dậy đầy hứng thú, còn vuốt tóc. Lúc này, cô ta đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, liếc mắt sang và chạm phải ánh mắt của Từ Vân Ni.

Trong khoảng thời gian dài về sau, hình ảnh mà Cố Minh Thanh nhớ nhất về Từ Vân Ni chính là cảnh này—Cô ấy ngồi yên lặng, chân bắt chéo, một tay đặt trên bàn, một tay đặt trên chân, ánh đèn xanh dịu từ sân khấu lướt qua đôi mắt cô ấy, cô ấy mỉm cười nhẹ nhàng, nửa đùa nửa thật nói: “Anh này không ổn đâu, nhóm trường.”

Thế là Cố Minh Thanh hiểu ra rằng, thì ra Từ Vân Ni đã có bạn trai.

Dưới sự “gợi ý” của Từ Vân Ni, Cố Minh Thanh cuối cùng cũng điều tra ra được thân thế của Lê Kiệt, lập tức trở nên hoạt bát hẳn lên.

Từ Vân Ni tìm Thời Quyết để hỏi một loạt kiến thức về nhạc rock tiên phong, còn hỏi thêm một số “chi tiết đặc biệt,” chẳng hạn như những người chơi nhạc tiên phong thường thích ban nhạc nào, thích uống loại rượu gì, thích nghe lời nói gì, từng chi tiết nhỏ nhất.

“...Hả?”

Lúc đó, Thời Quyết và Từ Vân Ni vừa tắm xong, cả hai cùng mặc bộ đồ tắm giống nhau bước ra, Thời Quyết hỏi cô: “Em hỏi những thứ này làm gì?”

Từ Vân Ni vừa lau tóc vừa đáp: “Anh có biết Lê Kiệt không, em phải giúp Cố Minh Thanh theo đuổi anh ấy.”

“Ai mà biết họ thích gì chứ.” Thời Quyết nói, “Em định làm bà mai à, rảnh quá nhỉ.”

“Đây cũng là vì chúng ta thôi, hội sinh viên của bọn em có nhiều nhân tài lắm, nhưng rắc rối cũng không ít, cần có Lê Kiệt làm chỗ dựa.”

“Chỗ dựa?” Thời Quyết lấy ra một điều thuốc, “Cậu ta giàu lắm à?”

“Giàu.”

Từ Vân Ni lau xong tóc, treo khăn lên, sau đó pha một ly latte. Cô vừa đánh bọt sữa vừa nói: “Nhưng có tiền không là chưa đủ, quan trọng là phải có vị trí đó.”

“Ồ.”

Thời Quyết châm xong điều thuốc, tiện tay ném bật lửa lên bàn.

Triết lý của con người, mục tiêu của con người, cũng như những quyết định trong tương lai, phần lớn đều được hình thành từ những chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống.

Thời Quyết bước đến, chăm chú nhìn Từ Vân Ni vẽ hình trên mặt ly cà phê.

Sau đó, Từ Vân Ni vẽ một cây guitar cho cậu xem, Thời Quyết ngậm điều thuốc cười khế.

Lúc ấy, cả Từ Vân Ni và Thời Quyết đều rất tin tưởng rằng họ đã chạm đến cái kết của câu chuyện cổ tích.

Khi đó, họ cảm thấy mình là bất khả chiến bại, đã thấu hiểu mọi thứ, và sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ. Những gì còn lại chỉ là “hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.”

Tuy nhiên, thế giới này rốt cuộc không phải là thế giới cổ tích, những biến thái trong cuộc sống cũng không thể so sánh với những câu chuyện trong sách vở.

Dù thể hiện trưởng thành đến đâu, họ cũng chỉ mới khoảng hai mươi tuổi, hai người trẻ tuổi mới bước chân vào đời, đầy tham vọng, làm sao có thể dễ dàng hiểu hết sự đời như thế được?

Chương 67: Ảo giác lớn nhất đời người - Tôi là vô địch

Sau này, Từ Vân Ni đã nhiều lần ngẫm lại toàn bộ quá trình học đại học, cuối cùng suy nghĩ đến mức bị ám ảnh.

Rốt cuộc vấn đề bắt đầu từ bước nào?

Từ Vân Ni không phải là người thích đổ lỗi cho người khác, cô nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy mặc dù cuối cùng cả hai đều có phần lạc lối, nhưng nhìn chung, trách nhiệm lớn hơn vẫn là của cô.

Nếu cô có thể bình tĩnh hơn một chút, bớt hiếu thắng một chút thì tốt biết mấy.

Tuy nhiên, dù sau này có thật sự xảy ra vấn đề, thậm chí cảm xúc tiêu cực từ vấn đề đó có bị phóng đại lên gấp mười lần, thì mỗi khi nhớ lại thời đại học, Từ Vân Ni vẫn cảm thấy hạnh phúc nhiều hơn.

Yêu Thời Quyết, thật sự rất tuyệt vời.

Từ Vân Ni từng nghĩ rằng sau khi Thời Quyết vào đại học, thời gian cậu đến thăm cô sẽ giảm đi. Nhưng trái lại, khi cậu còn đang học lại, mỗi tháng chỉ đến khoảng bốn, năm ngày, còn khi vào đại học, mỗi lần đến là ở lại hơn một tuần. Đôi khi cậu về xem xét tình hình của Ngô Nguyệt Kỳ và câu lạc bộ nhảy, sau đó lại nhanh chóng quay trở lại.

Từ Vân Ni có thể cảm nhận rõ ràng rằng áp lực kinh tế của cậu đã giảm bớt, và việc đi lại cũng trở nên thoải mái hơn.

Cô lo lắng rằng việc cậu nghỉ học quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến việc tốt nghiệp, nhưng Thời Quyết không hề bận tâm, cười nói: “Em có tin không, dù cho cậu không tốt nghiệp được, trường này cũng sẽ ghi danh cậu là cựu học sinh ưu tú, chưa đầy vài năm sẽ mời cậu về diễn thuyết.”

Từ Vân Ni chỉ thốt lên một tiếng “Wow”.

Nếu phải hỏi, Thời Quyết là người như thế nào?

Từ Vân Ni vẫn giữ ấn tượng ban đầu, cậu là một sinh vật kỳ diệu.

Có lúc cậu rất bí ẩn, chẳng hạn như khi sáng tác, thường giống như bị ai đó chiếm hữu, ngậm một điều thuốc, hoặc là cuộn mình trên ghế sofa, hoặc nằm dài trên giường, mắt đờ đẫn, ngồi yên như thế suốt nửa ngày.

Cô hoàn toàn không biết cậu đang nghĩ gì.

Có lúc, cậu lại giống như một đứa trẻ.

Khi học năm hai, câu lạc bộ truyện tranh của Nhiếp Ân Bối muốn mời Thời Quyết tham gia triển lãm cosplay, cậu vui vẻ đồng ý. Cậu xin phép trường để đến, thậm chí nhuộm tóc vàng theo tạo hình nhân vật. Nhân vật này có nhiều phong cách, có thể mặc áo giáp, cũng có thể mặc vest, thậm chí cởi trần. Cậu quả quyết chọn phong cách cởi trần, tự mình trang điểm, vẽ những đường kẻ đỏ trên cơ thể.

Khi Từ Vân Ni đi cùng cậu đến địa điểm triển lãm, cả hai đã bị mọi người nhìn chăm chú ngay từ lúc ở trên tàu điện ngầm.

Đến triển lãm, cậu còn bị vây quanh đến nỗi không thể di chuyển. Thời Quyết cực kỳ nhập tâm, cậu đứng giữa sân khấu, kết hợp với tông giọng sáng khoái đọc những câu thoại ngượng ngùng, khiến

mọi người phát cuồng la hét.

Cậu dường như sinh ra để khuấy động cảm xúc của người khác, chỉ để thổi bùng lên cuộc sống bình lặng, làm xáo trộn dòng chảy êm đềm.

Đôi khi, Từ Vân Ni cũng cảm thấy Thời Quyết thật xa lạ.

Chẳng hạn, có lần tình cờ, cô nghe thấy Đào Vũ đang bật một bài hát trên máy tính, cô thấy rất hay, liếc mắt qua màn hình và nhìn thấy bài hát có tên “Con bướm”, và ở phần lời bài hát, nhạc sĩ và nhà sản xuất đều có tên “YAXIAN”.

Từ Vân Ni nhìn lại lời bài hát đó, trong đầu bỗng hiện lên một buổi chiều rất lâu trước đây, khi cô và cậu trò chuyện qua WeChat.

Cô đột nhiên giật mình.

Từ Vân Ni khó có thể diễn tả cảm giác này, rất kỳ lạ.

Một đoạn nhỏ bình thường trong cuộc sống, một cuộc trò chuyện vu vơ, lại có thể trở thành một sản phẩm như thế.

Khi bị “nhập hồn”, cậu nghĩ về những điều này?

Cậu quan sát cuộc sống như vậy sao?

Lúc đó, tình cờ Thời Quyết đang ở thành phố này, Từ Vân Ni đã bỏ một buổi học, chạy về căn hộ tìm cậu.

Thời Quyết tựa vào đầu giường, đang ôm cây đàn guitar luyện tập. Khi thấy cô trở về, cậu còn hơi ngạc nhiên: “Hôm nay sao về sớm vậy?”

Từ Vân Ni bước tới, lấy cây đàn ra khỏi tay cậu, hai tay ôm lấy đầu cậu.

Thời Quyết chớp mắt, không hiểu cô có ý gì.

Từ Vân Ni lẩm bẩm: “Trong đầu nhỏ của anh mỗi ngày chứa những gì thế này?”

Thời Quyết: “Hả?”

Từ Vân Ni nhìn cậu chăm chú: “Thời Quyết, anh giống như một thiên tài vậy...”

Thời Quyết: “...”

Một lúc sau, Từ Vân Ni nói lại, càng nghiêm túc hơn.

“Thời Quyết, anh chính là một thiên tài.”

Thời Quyết hoàn toàn không hiểu tại sao cô đột nhiên nói vậy, nhưng cậu thích nghe cô khen ngợi, càng thích khi cô không kiềm chế được cảm xúc hôm đó. Cậu có thể cảm nhận được cô rất ngưỡng mộ cậu, điều này khiến cậu rất thỏa mãn.

Người ta thường nói, khi no đủ, con người sẽ nghĩ đến những điều khác. Và nếu sự ham muốn cũng được thỏa mãn, thì còn nghĩ đến điều gì nữa?

Theo lý thuyết của Maslow, nhu cầu của con người được chia thành năm cấp độ từ sinh lý, an toàn, xã hội, tôn trọng, đến tự hiện thực hóa. Họ có lẽ đang ở giai đoạn từ bốn đến năm, và đang tiến lên với tốc độ nhanh chóng.

Người gặp chuyện vui, tinh thần cũng phấn chấn, làm gì cũng có sức lực.

Từ Vân Ni cũng cảm thấy như vậy, từ khi yêu Thời Quyết, mọi thứ đều trở nên hoàn hảo.

Người càng tự mãn, thì càng khó chịu đựng được những thất bại. Một chút không suôn sẻ cũng là sự xúc phạm lớn đối với cuộc sống hoàn hảo, là điều không thể chấp nhận.

Mâu thuẫn giữa Từ Vân Ni và Trương Triệu Lân bắt đầu từ học kỳ sau của năm nhất.

Ban đầu, Từ Vân Ni chỉ không hài lòng vì công việc của mình bị ảnh hưởng tiến độ, cũng tức giận vì các buổi hẹn hò với Thời Quyết bị gián đoạn vô cớ. Cô muốn Trương Triệu Lân và Vương Lộc bớt gây chuyện.

Nhưng cô cũng không muốn để Cố Minh Thanh rời khỏi nhóm lập trình.

Bởi vì thực sự mà nói, Cố Minh Thanh rất hữu ích, cựu trưởng nhóm này có suy nghĩ khá thẳng thắn, dường như từ trong thâm tâm cho rằng Từ Vân Ni và cô ấy là cùng một phe, hơn nữa, sau khi bị bề mặt như vậy, Từ Vân Ni vẫn kéo cô ấy vào nhóm của mình khiến Cố Minh Thanh làm việc rất tận tâm. Cố Minh Thanh rất giỏi trong việc nghiên cứu và phát triển, bổ sung rất nhiều tính năng cho ứng dụng, giảm bớt gánh nặng cho Từ Vân Ni.

Cô không muốn Cố Minh Thanh ra đi, cũng không muốn vì thế mà chịu thiệt thòi, nên cô đã nghĩ đến việc nhờ Lê Kiệt.

Sau đó, quả nhiên Cố Minh Thanh đã thành đôi với Lê Kiệt.

Cố Minh Thanh không nói nhiều về chuyện hội sinh viên, chỉ nhờ Lê Kiệt phản ánh với mẹ anh ta và thông báo cho giáo viên cố vấn, để bớt việc lặt vặt.

Chuyện này đã được giải quyết.

Từ Vân Ni nghĩ rằng Cố Minh Thanh và Lê Kiệt sẽ không bền lâu, vì

Cố Minh Thanh luôn phàn nàn rằng Lê Kiệt không có chút EQ nào.

Lê Kiệt đã quen được người khác phục vụ, khi đi chơi với Cố Minh Thanh, lúc nào cũng để cô ấy xách túi. Họ trò chuyện, anh ta chỉ nói về những điều mình thích, hết lần này đến lần khác nói về những kiến thức logic toán học, vũ trụ, thậm chí bật những bản nhạc rock and roll mà cô ấy không hứng thú chút nào. Nhưng đến khi Cố Minh Thanh muốn chia sẻ sở thích của mình, anh ta lại cho rằng những điều đó quá tầm thường.

EQ hay không thì Từ Vân Ni không biết, nhưng khi tiếp xúc với Lê Kiệt, cô cảm thấy anh ta là người rất thật thà. Những gì anh ta nói là những gì anh ta nghĩ, không bao giờ che đậy.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, anh ta cũng không cần phải che đậy với bất kỳ ai.

Lê Kiệt rất thích Cố Minh Thanh, đồng thời cũng không cảm thấy có vấn đề gì khi bày tỏ suy nghĩ thật của mình.

Cố Minh Thanh dù có phàn nàn nhưng cũng không có ý định chia tay Lê Kiệt, cô ấy có vẻ như quyết tâm đi đến cùng với anh ta.

Từ Vân Ni từng hỏi Cố Minh Thanh rằng cô có thích Lê Kiệt không.

“Đương nhiên là thích rồi.” Cố Minh Thanh ngạc nhiên đáp, “Nếu không thích thì sao có thể yêu đương với anh ấy được?”

Từ Vân Ni im lặng.

Cô cảm thấy, khi con người lớn dần, nhiều chuyện không còn đơn giản như trước nữa.

Vào lúc năm nhất sắp kết thúc, mẹ của Lê Kiệt đã giúp Cố Minh Thanh liên hệ với một công ty luật rất có tiếng, nói rằng năm hai cô ấy có thể tới đó thực tập và sẽ có người hướng dẫn cô. Cố Minh

Thanh cân nhắc một chút, cảm thấy việc đó phù hợp với nhu cầu của mình hơn nên đã rút khỏi hội sinh viên.

Cố Minh Thanh khá hoài niệm, hỏi Từ Vân Ni có muốn đi cùng không, nếu muốn thì cô ấy sẽ giúp một tay.

Từ Vân Ni từ chối khéo léo.

Lúc đó, chương trình nhà ăn của họ đã ra mắt, Phùng Hâm Nguyên cùng hai người bạn của anh ấy nhờ đó đã giành được giải thưởng trong cuộc thi dành cho các nhà phát triển chương trình nhỏ.

Từ Vân Ni cũng có tên trong danh sách các nhà phát triển, cô là một người ngoại đạo hoàn toàn, chỉ đơn giản đi theo và nhận một loạt giải thưởng.

Ban lãnh đạo trường rất ủng hộ việc này, trong vài tháng, Từ Vân Ni đã liên tục phối hợp với người phụ trách căng tin, cuối cùng xác định được các chức năng của chương trình nhỏ. Chương trình này nhận được đánh giá rất tốt, độ hoàn thiện rất cao, thành công vượt xa dự đoán của Từ Vân Ni, thậm chí còn được đăng trên báo địa phương. Có bạn học cảm thán rằng, cuối cùng hội sinh viên cũng làm được một việc thật sự có lợi cho sinh viên.

Việc này thành công, Từ Vân Ni rất vui mừng.

Ban lãnh đạo cũng rất vui, đến năm hai, Từ Vân Ni đã không gặp phải tranh cãi nào khi được bầu làm trưởng ban ngoại giao, giám sát cả các hoạt động văn nghệ.

Suốt năm hai, Từ Vân Ni đã tham gia tổ chức nhiều buổi dạ hội văn nghệ, cùng với một cuộc thi ca sĩ sinh viên.

Cô đã học được không ít từ Thời Quyết, nhờ đó mà các hoạt động đều diễn ra rất thành công.

Từ Vân Ni ngày càng nổi tiếng trong trường.

Không ít người biết rằng, trong hội sinh viên có một cô gái học lực xuất sắc, năng lực làm việc vượt trội, lại còn có một anh bạn trai đẹp như tài tử.

Từ Vân Ni như được vận may lớn đeo bám, nghĩ gì được nấy, làm gì thành đó. Các giải thưởng trong và ngoài trường, từ cán bộ xuất sắc đến ngôi sao sinh viên, cô đều giành hết. Cô còn được thầy giáo điều đến bên cạnh và kiêm luôn công việc tại văn phòng đoàn trường.

Thời gian đó, tinh thần của Từ Vân Ni luôn ở trong trạng thái khá hưng phấn. Một nửa chân cô ở trường, nửa kia đã bước vào xã hội, trong khu rừng đầy thử thách, cô đã thử sức và nhanh chóng nắm được hương vị chiến thắng.

Khi cô đang nổi bật với những thành tựu và nguồn lực mà mình đạt được, điều này đã khiến Trương Triệu Lân cảm thấy không hài lòng.

Trương Triệu Lân cũng đã thăng chức, Phùng Hâm Nguyên và nhóm bạn của anh ấy đã đến kỳ đổi ban, Trương Triệu Lân được thăng lên làm hội trưởng. Anh ta vốn muốn người trợ thủ đắc lực của mình là Vương Lộc tiếp quản vị trí trưởng ban ngoại giao của mình nên đã tìm gặp Từ Vân Ni, hỏi cô có thể chuyển sang ban tuyên truyền được không. Từ Vân Ni từ chối thẳng thừng.

Trương Triệu Lân bắt đầu có ác cảm với cô, nhưng công việc của Từ Vân Ni không có sơ sót gì, mối quan hệ với thầy cô và bạn bè đều tốt nên anh ta không tìm ra được lỗi nào.

Càng không tìm ra lỗi thì Trương Triệu Lân càng khó chịu. Người cảm thấy khó chịu nhất là Vương Lộc, cùng khóa với Từ Vân Ni, việc gì cũng bị cô lấn lướt. Thấy cô nổi bật như vậy, cậu ta càng nhìn cô càng cảm thấy khó chịu.

Họ bắt đầu lan truyền những lời đồn về cô và bạn trai.

Phong cách của Thời Quyết nổi bật và thu hút, thường xuyên xuất hiện ở các quán bar, hộp đêm, hơn nữa còn không che giấu phong cách gây chú ý của mình, bị người ta đồn thổi là chuyện đương nhiên.

Ban đầu, họ nói Từ Vân Ni giả vờ đoan trang, nhưng thực chất chơi bời rất dữ.

Từ Vân Ni không để ý.

Về sau, vì cần tìm nhà tài trợ cho cuộc thi ca sĩ sinh viên, mà LAPENA là một quán bar âm nhạc, nơi Thời Quyết thường biểu diễn, Từ Vân Ni cũng đã quen với La Khắc và Vi Vi nên cô đã hợp tác với họ.

Sau đó, những lời đồn lại thay đổi, lời lẽ ngày càng khó nghe hơn.

Khi có người nói rằng Thời Quyết chỉ là “chú vịt công cộng” của quán bar, lời đó đã lọt vào tai Từ Vân Ni, ngọn lửa trong lòng cô cuối cùng cũng bùng lên không thể kiểm soát.

Lần đầu tiên cô nảy sinh ý định muốn đối phó với họ.

Cô bắt đầu điều tra ngược lại sổ sách của ban ngoại giao, năm ngoái Trương Triệu Lân là trưởng ban ngoại giao, Vương Lộc làm việc dưới trưởng anh ta, Từ Vân Ni gần như chắc chắn hai người họ có vấn đề. Nhưng sổ sách không thể hiện gì, Từ Vân Ni bèn liệt kê tất cả các đối tác mà ban ngoại giao đã hợp tác trong suốt một năm qua, rồi trong thời gian rảnh, cô đi từng nơi tìm hiểu, cuối cùng cũng phát hiện ra chuyện.

Có một người phụ trách phòng gym đã có hiềm khích với Trương Triệu Lân, vì trong một bữa ăn trước đó, người này uống quá chén và đã đùa cợt về mái tóc thưa thớt của Trương Triệu Lân. Hội trưởng

Trương tức giận, liền tìm cơ hội bỏ hợp đồng với phòng gym này, nhưng còn vài thiết bị vẫn để trong nhà thi đấu của trường, đó là những thiết bị đã được thuê với giá rất rẻ lúc hợp tác, giờ hợp tác bị hủy, họ cũng không lấy lại được.

Từ Vân Ni quay lại điều tra và phát hiện số lượng máy chạy bộ không khớp, cô tìm đến người phụ trách nhà thi đấu, họ nói hình như đã bán rồi, đã bị lấy đi.

Từ Vân Ni tái ký hợp đồng với phòng gym, sau đó dùng chuyện này làm cái cớ, bảo người phụ trách tìm đến trường.

Vụ việc nổ ra, Trương Triệu Lân khẳng định rằng máy chạy bộ chất lượng kém, bị hỏng nên đã bỏ đi, nhưng Từ Vân Ni đã lật lại chuyện anh ta bán các thiết bị cho phòng gym.

Mặc dù giá trị của hai chiếc máy chạy bộ không lớn, nhưng ảnh hưởng của vụ việc rất xấu, cuối cùng Trương Triệu Lân phải bồi thường toàn bộ chi phí thiết bị và bị hủy tư cách đảng viên dự bị.

Sau đó, thế giới như mong muốn của Từ Vân Ni, đã yên tĩnh được một khoảng thời gian khá dài.

Từ Vân Ni tiếp tục học hành, làm việc và yêu đương theo kế hoạch. Cô bắt đầu lên kế hoạch thi luật sư, dự tuyển công chức, dự định sau khi tốt nghiệp sẽ đến thành phố của Thời Quyết và "đồng hành" cùng cậu một năm.

Cuộc sống ngày càng tốt đẹp, tương lai dường như đã rõ ràng.

Cuộc sống như vậy kéo dài đến học kỳ đầu của năm ba, vào một ngày đẹp trời, Lý Ân Đình đến trường tìm cô, báo với cô rằng Triệu Bác Mẫn đã gặp chuyện không hay.

Chương 68: Hút ngon không?

Ngày hôm đó có lẽ sẽ mãi khắc sâu trong tâm trí của Từ Vân Ni.

Cô nghe Lý Ân Dĩnh kể về những sự việc xảy ra, về việc một công ty thiết bị y tế nào đó đã sử dụng phương thức “quyên góp” và “thuê tài chính” để ràng buộc tiêu hao vật tư với bệnh viện. Sau đó, viện trưởng của bệnh viện này bị bắt vì trong suốt bảy năm, ông ta đã lạm dụng chức vụ nhiều lần để giúp công ty phê duyệt thuốc, thanh toán tiền thuốc, nhận thầu các dự án y tế và mua sắm thiết bị, đồng thời nhận số tiền hồi lộ khổng lồ.

Chuyện này có liên quan đến Triệu Bác Mẫn không?

Có, nhưng cũng không.

Có là bởi vì Triệu Bác Mẫn làm việc cho công ty đó và giữ một vị trí không nhỏ.

Nhưng không là bởi vì ông thực sự không đi làm. Người sáng lập công ty trước đây từng là bạn của bố Triệu Bác Mẫn. Khi thành lập công ty, bố của Triệu Bác Mẫn đã giúp đỡ, sau đó ông cụ đã sắp xếp cho Triệu Bác Mẫn vào làm việc, nhưng ông chẳng mấy khi đi làm. Sau khi ông cụ qua đời, ông càng bị đẩy ra ngoài lề.

Vụ án không hề nhỏ, phạm vi ảnh hưởng rộng lớn, nhiều người trong công ty bị bắt, và Triệu Bác Mẫn cũng nằm trong số đó.

Theo lý mà nói, chuyện này không nên dính đến Triệu Bác Mẫn, nhưng ông vẫn bị dọa đến mức phát hoảng. Lý Ân Dĩnh nói rằng

ông đã khóc khi bị đưa đi.

Tinh thần của Lý Ân Dĩnh cũng rất tệ.

Khi bà vừa đến, bà chưa kể gì với Từ Vân Ni về chuyện này, Từ Vân Ni tưởng rằng bà đến thăm mình, nhưng nhìn thấy sắc mặt bà không tốt, môi khô nứt, cô nghĩ rằng bà quá mệt mỏi nên cô đã đưa bà đến một quán nước để nghỉ ngơi.

Từ Vân Ni vừa gọi hai ly đồ uống đặc sản địa phương mà cô thích, cô định để Lý Ân Dĩnh thử thì Lý Ân Dĩnh đã kể lại toàn bộ sự việc.

Từ Vân Ni nghe đến sững sờ.

Lúc đó, cô hoàn toàn không để ý rằng Vương Lộc cũng đang ở trong quán.

Lý Ân Dĩnh kể đến đoạn cuối cùng thì bật khóc, lúc đó Từ Vân Ni mới tỉnh lại và đưa bà về khách sạn.

Đêm đó, Từ Vân Ni ở lại khách sạn với Lý Ân Dĩnh. Lý Ân Dĩnh uống thuốc an thần mới ngủ được.

Từ Vân Ni nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Lý Ân Dĩnh khi ngủ, gợi lại hình ảnh của Từ Chí Khôn trong những ngày cuối cùng của ông, lòng cô ngập tràn lo âu.

Tất cả mọi suy nghĩ trong đầu cô như bị xua đi hết.

Nửa đêm, Từ Vân Ni vẫn không thể ngủ, cô đứng bên cửa sổ khách sạn, nhìn ra thành phố tĩnh lặng. Một lát sau, cô lấy điện thoại ra, nhắn cho Thời Quyết: [Anh ngủ chưa?]

Cậu nhanh chóng trả lời: [Chưa, đang chơi ở câu lạc bộ.]

Sau đó cậu gửi kèm một bức ảnh, trông họ như đang mở tiệc, rượu

ngon thức ăn ngon, ánh đèn rực rỡ.

Từ Vân Ni: [Vui quá nhỉ?]

Thời Quyết: [Chị Văn quay về rồi.]

Từ Vân Ni hơi ngạc nhiên.

[Không phải lúc trước anh nói chị ấy về quê rồi à?]

[Đúng vậy, nhưng được Delia thuyết phục quay lại, giờ chị ấy là hình tượng nữ cường cool ngầu, chỉ nói chuyện tiền bạc không bàn chuyện tình cảm.]

[Vậy ông chủ Thôi thì sao?]

[Chắc tối nay về nhà phải thả hương rồi.]

Khóe miệng Từ Vân Ni không tự chủ được mà nhếch lên.

Cô xin một kỳ nghỉ dài để ở nhà với Lý Ân Dĩnh.

Lý Ân Dĩnh tìm gặp những người bạn của Từ Chí Khôn để hỏi thăm tình hình, nhưng không có tin tức cụ thể nào, họ nói rằng vụ án này đã trở thành điển hình về tham nhũng trong ngành y tế, đài truyền hình đều đưa tin, bị điều tra rất kỹ lưỡng.

Lý Ân Dĩnh bỏ ra số tiền lớn thuê luật sư, nhưng luật sư cũng nói tương tự như bạn của Từ Chí Khôn, họ nói rằng vụ án bị kiểm soát rất chặt chẽ. Triệu Bác Mẫn nói rằng ông hoàn toàn không biết gì, nhưng công tố viên hoàn toàn không tin. Lý Ân Dĩnh giải thích đi giải thích lại rằng Triệu Bác Mẫn không đi làm, chỉ là nhận lương mà thôi. Luật sư nói việc nộp lại tiền là chắc chắn, nhưng việc xét xử ra sao còn phải chờ xem tình hình. Lý Ân Dĩnh không chịu nổi áp lực này và có dấu hiệu tái phát bệnh cũ, mỗi ngày đều uống thuốc, Từ Vân Ni cứng rắn đưa bà về nhà bà ngoại, sau đó thay bà tiếp xúc với luật

sư.

Cô giúp thu thập chứng cứ chứng minh Triệu Bác Mẫn không tham gia quản lý công ty, làm việc không ngừng nghỉ.

Cô thường xuyên nhận điện thoại lúc nửa đêm, không chỉ từ luật sư mà còn từ những người trong công ty của Triệu Bác Mẫn và các cơ quan điều tra liên quan.

Cô luôn giữ giọng điệu bình tĩnh khi nói chuyện với mọi người, nhưng thực tế, đầu óc cô như sắp nổ tung.

Một đêm nọ, cô ngồi một mình trong nhà hàng, sắp xếp tài liệu từ máy ghi hành trình của Triệu Bác Mẫn, bỗng nhiên cô cảm thấy như Từ Chí Khôn đang ngồi đối diện cô. Cô giật mình ngẩng đầu lên, nhưng đối diện chỉ là khoảng trống trống trải. Lúc đó, Từ Vân Ni đột nhiên không thể kiềm chế được nữa, cô cúi mặt xuống, hai tay ôm đầu, vài giọt nước mắt rơi xuống bàn phím máy tính.

Cô gọi điện cho Thời Quyết.

Cậu nghe máy, xung quanh vẫn còn tiếng nhạc.

Từ Vân Ni hỏi: “Anh đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Thời Quyết tắt nhạc, sau đó cậu hỏi cô, “Sao giọng em lạ vậy, mẹ em vẫn ổn chứ?”

Trước đó, Từ Vân Ni đã nói với cậu rằng cô xin nghỉ để về nhà, nhưng cô không nói về chuyện của Triệu Bác Mẫn mà chỉ bảo rằng Lý Ân Đình hơi không khỏe, cô về để chăm sóc bà.

Cô nói với cậu: “Anh có thể ra ngoài không? Em muốn gặp anh.”

Thời Quyết gọi xe đến tìm cô.

Từ Vân Ni đứng chờ cậu ở cổng khu dân cư, cậu xuống xe, tiến lại xem tình hình của cô.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cậu hỏi.

“Vào nhà rồi nói.”

“Vào đâu?” Thời Quyết hỏi, “Nhà em à?”

“Ừ, không có ai ở nhà đâu.”

Từ Vân Ni dẫn Thời Quyết vào nhà.

“Không cần cởi giày đâu.” Cô cũng bước vào mà không cởi giày.

Đèn trong biệt thự đều tắt, chỉ có đèn phòng ăn là còn sáng. Trên bàn ăn rộng rãi chất đống máy tính xách tay, sổ tay ghi chép, nửa ổ bánh mì đã mở, cốc cà phê uống cạn và đủ loại tài liệu lộn xộn.

Từ Vân Ni rót cho cậu một cốc cà phê, sau đó nói: “Em muốn nói với anh một chuyện.”

Cô kể cho cậu nghe toàn bộ sự việc.

Thời Quyết nghiêng người, chân gác lên, nghe được một nửa thì châm điếu thuốc.

“Chú ấy sẽ bị xử thế nào?” Thời Quyết hỏi.

Từ Vân Ni đáp: “Hiện giờ vẫn chưa rõ.”

Thời Quyết hỏi tiếp: “Mẹ em thế nào rồi?”

Từ Vân Ni lắc đầu rồi nói: “Không tốt lắm, bà rất dễ tái phát bệnh khi gặp áp lực.”

Thời Quyết hỏi cô: “Còn em thì sao?”

Từ Vân Ni ngược mắt nhìn Thời Quyết ngồi ở vị trí mà trước đó cô tưởng như là nơi Từ Chí Khôn đang ngồi. Cô thoáng chút mơ hồ.

Cậu nhìn cô qua làn khói thuốc, sau đó hỏi cô: “Em ổn không?”

Từ Vân Ni suy nghĩ một lát, rồi thật thà đáp: “Cũng không ổn lắm.”

Thời Quyết: “Anh đoán được, nên mới thấy lạ khi em đột ngột xin nghỉ về nhà.”

Cậu im lặng một lúc, rồi tiếp tục: “Chuyện này có ảnh hưởng đến em không?”

Từ Vân Ni: “Em không rõ nữa, dù ảnh hưởng hay không thì em vẫn có thể chịu được, nhưng em lo cho họ nhiều hơn.”

Thời Quyết gật đầu, sau đó đứng dậy đi về phía phòng khách.

“Em đã làm hết sức mình rồi, đừng tự trách nữa.” Cậu nhìn xung quanh, “Phòng em ở đâu?”

“Ở trên lầu.”

“Đưa anh đi xem.”

Từ Vân Ni dẫn Thời Quyết lên lầu, đi đến phòng ngủ của cô.

Thời Quyết đã từng nhìn thấy phòng của cô qua cuộc gọi video, nhưng đây là lần đầu tiên cậu bước vào, phòng rộng rãi, có bố cục rất gọn gàng, còn rộng hơn phòng của cậu.

Thời Quyết đi dạo quanh phòng một lúc, rồi dừng lại trước tủ sách kính, cậu “ồ” lên một tiếng.

Từ Vân Ni cũng bước đến, nhận ra đó là tấm card của Thời Quyết mà cô lấy từ Đinh Khả Mạnh. Bên cạnh là tấm card của cô, do Thời Quyết mang đến khi đến Hoa Hành tìm cô, cả hai đều do Đinh Khả Mạnh chụp, phong cách rất giống nhau, đặt cạnh nhau trông rất hài hòa.

Thời Quyết lấy hai tấm thẻ ra ngắm một lúc, rồi thốt lên: “Anh đẹp trai quá, phải không?”

Từ Vân Ni nói: “Nhìn lâu rồi cũng quen thôi.”

“...Hả?” Thời Quyết ngừng lại, rõ ràng không hài lòng với câu này. Cậu ngậm điều thuốc, liếc mắt nhìn cô, “Em đừng vì tâm trạng không tốt mà bắt đầu nói lung tung thế chứ.”

Từ Vân Ni không nhịn được, cười nhẹ một cái.

Họ đã ở bên nhau hơn hai năm, nhưng gương mặt này, theo thời gian, như được phủ thêm một lớp ánh sáng, càng ngày càng trưởng thành, càng sâu sắc hơn.

Thời Quyết nhìn cô.

Cô trông rất mệt mỏi, có thể là đã khóc, mắt đỏ hoe, nhưng dù trong tình trạng rối bời như vậy, cô vẫn chăm sóc bản thân rất tốt, quần áo gọn gàng, tóc tai chỉnh tề. Nhưng dù có chỉnh tề thế nào cũng không che giấu được chút tiều tụy. Dù nói thế có vẻ không đúng lúc, nhưng Thời Quyết đã quen nhìn thấy Từ Vân Ni luôn bình tĩnh, đầy tự tin, đột nhiên thấy cô lộ ra sự mệt mỏi này, khiến cậu cảm thấy...

Hai người nhìn nhau, nhưng suy nghĩ lại hoàn toàn khác nhau. Từ Vân Ni chìm trong nỗi buồn, còn Thời Quyết thì đang suy nghĩ nghiêm túc xem, liệu trong lúc này mà cậu làm chuyện đó với cô thì có phải hơi tàn nhẫn không.

Cuối cùng, cậu chỉ cúi đầu, hôn nhẹ cô một cái.

Cậu đi đến bên giường ngồi xuống, vừa ngồi là ngả người ra nằm luôn, rồi cậu lăn qua lăn lại như một con cá khô, sau đó nói: “Sao cái giường này nằm lại thấy quen thế nhỉ...”

Từ Vân Ni nói: “Giống cái đệm ở 709 đấy.”

Thời Quyết: “Thảo nào.”

Từ Vân Ni mang tất cả tài liệu lên lầu.

Thời Quyết cũng chẳng nói gì mà chỉ dựa vào đầu giường chơi điện thoại, cậu ở lại với cô cả đêm.

Đến nửa đêm cậu ngủ quên mất, Từ Vân Ni tắt đèn, nằm xuống bên cạnh cậu.

Từ Vân Ni đã mất ngủ mấy ngày nay, nhưng đêm nay, cô gần như ngay lập tức chìm vào giấc ngủ, giống như khi họ còn ở phòng 709.

Ở đó, họ chưa bao giờ mất ngủ.

Cuối cùng, kết quả của Triệu Bác Mẫn cũng đã có, ông bị phạt hai năm tù, nhưng được hưởng án treo hai năm.

Luật sư nói, đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Khi gặp lại Triệu Bác Mẫn, người đàn ông vốn tràn đầy sức sống nay trông chẳng khác gì củ cải khô mất nước, ông và Lý Ân Dĩnh ôm nhau khóc nức nở.

Từ Vân Ni ngồi trên ghế sofa, nhìn hai người họ.

Triệu Bác Mẫn vừa khóc vừa nói với Từ Vân Ni: “Xin lỗi cháu.”

Từ Vân Ni nói: “Có gì mà xin lỗi chứ, chú Triệu, chú mau chóng dưỡng sức khỏe lại đi.”

Từ Vân Ni từng nghĩ rằng, việc này xảy ra đã là điểm thấp nhất trong cảm xúc của cô, không ngờ rằng, còn có những điều tồi tệ hơn.

Vào rạng sáng ngày cuối cùng trước khi trở lại trường, Từ Vân Ni đang thu dọn đồ đạc, khi kiểm tra lại hướng dẫn sử dụng thuốc cho Lý Ân Đình một lần nữa, cô đã in ra vài bản để dán trong nhà.

Đột nhiên điện thoại rung lên, Đào Vũ gửi cho cô một bài viết ẩn danh trên diễn đàn nội bộ của trường, rồi nói: “Ni Ni, hình như có người đang chơi khăm cậu.”

Từ Vân Ni mở ra xem, bài viết được đăng trong chuyên mục phốt, tiêu đề là: “Con gái của kẻ tội phạm trong vụ án tham nhũng gây chấn động cả nước đang làm mưa làm gió ở trường ta?”

Bài viết mô tả chi tiết về vụ án này, rồi dùng cách nói mập mờ để ám chỉ rằng nhân vật chính là một nữ sinh, nhờ vào gia thế mạnh mẽ mà thăng tiến trong hội sinh viên...

Bên dưới có người phanh phui, ghép các chữ cái đầu trong tên gọi chính là tên cô.

Từ Vân Ni vừa xem vừa không kiềm được, bật cười một tiếng.

Đây đều là mấy thứ linh tinh gì thế này...

Từ Vân Ni nhìn tờ hướng dẫn sử dụng thuốc trong tay, trong một khoảnh khắc, cô đột nhiên cảm thấy chán nản trước nhiều thứ.

Cô chẳng buồn tìm hiểu xem ai là người viết bài này, cũng chẳng buồn biết tại sao chuyện này lại bị lộ ra.

Sau khi trở về trường, cô tìm gặp Trương Bột, thầy hướng dẫn của mình, cô muốn tạm ngừng công việc trong hội sinh viên và Đoàn ủy.

“Em sẽ hoàn tất việc bàn giao.” Cô nói.

Trương Bột có lẽ đã nghe được vài lời đồn, trong văn phòng, thầy nhìn cô với vẻ nghiêm túc rồi nói: “Từ Vân Ni, tôi khuyên em nên suy nghĩ kỹ thêm, em rất xuất sắc, phải giữ vững lòng tin. Cuộc đời sẽ luôn có biến động, đôi khi có những cơn bão ập đến, nhưng bão chỉ kéo dài một thời gian, nếu em vượt qua được thì vẫn có thể tiếp tục con đường này.”

Mắt Từ Vân Ni cay xè, những gì Trương Bột nói cô đều hiểu.

Cô nói: “Cảm ơn thầy, chủ yếu là lần này em xin nghỉ lâu quá, bài vở cũng tụt lại nhiều, em muốn tập trung vào việc này trước.”

Cuối cùng, Trương Bột cũng đồng ý.

Từ Vân Ni tự cho mình một kỳ nghỉ.

Mỗi ngày cô đều gọi điện ba lần cho Lý Ân Dĩnh, nhắc nhở bà uống thuốc, đến nỗi cuối cùng bà cũng thấy phiền. Thời gian còn lại cô hoặc là học, hoặc là ngủ.

Đào Vũ thấy tình trạng của cô có phần lo lắng, cô ấy hỏi: “Cậu ổn chứ?”

Từ Vân Ni đáp: “Hả? Không sao đâu.”

Ngoài giờ lên lớp, Từ Vân Ni đều ở phòng 709, học cũng ở đó, ngủ cũng ở đó.

Khi Thời Quyết không ở nhà, cô cảm thấy ở một mình trong căn hộ này cũng tốt, trong nhà có máy pha cà phê cô hay dùng, có rượu, có trà, họ đã thay một bếp từ công suất lớn mới, có thể nấu đủ thứ.

Khi học mệt, cô còn có thể chơi đồ của Thời Quyết.

Cậu đi đi lại lại giữa hai nơi, sau đó cũng để lại ở đây một số đồ dùng công việc, có đàn guitar, bàn phím, cả thiết bị thu âm.

Nhưng cô cũng không dám chơi thoải mái, vì không hiểu rõ những thứ này, sợ làm hỏng đồ của cậu.

Quần áo của cậu không biết từ khi nào đã treo đầy ba giá, ở phía trước giá, có một chiếc bàn là hơi cầm tay nhỏ, cũng là thứ cậu thường dùng.

Trên tường mới đóng một giá đựng đồ bằng gỗ óc chó đen, trên đó xếp một hàng nước hoa của cậu...

Từ Vân Ni rất thích ở phòng 709.

Thời Quyết cảm thấy, sau sự việc này, tính cách của Từ Vân Ni dường như đã thay đổi một chút.

Thay đổi cụ thể ở đâu, cậu cũng không rõ.

Một đêm nọ, cậu và cô làm tình,

Sau khi kết thúc, cậu dựa vào đầu giường, vừa hút thuốc, vừa xem điện thoại.

Thông thường, vào lúc này, Từ Vân Ni sẽ đi tắm, nhưng hôm nay cô lại không làm thế.

Trong phòng chỉ có chiếc đèn ngủ nhỏ màu vàng ấm ở đầu giường là sáng, còn lại đều tắt hết.

Từ phía bên cạnh, cô cất tiếng hỏi:

“Hút ngon không?”

Thời Quyết quay sang nhìn cô, thấy cô đang nằm quay lưng về phía mình.

Lúc đầu, cậu không hiểu.

“Cái gì ngon?”

“Thuốc lá.”

Thời Quyết nhìn điều thuốc trong tay, rồi lại nhìn cô.

Cậu đặt điện thoại xuống, tiến lại gần hơn.

Từ Vân Ni tuy gầy gò, nhưng cũng cao hơn một mét bảy, cậu thì khỏi phải nói, hai người nằm trên chiếc giường rộng một mét ba lăm này, thực ra lúc nào cũng sát cạnh nhau. Chỉ là bây giờ càng gần hơn, cậu chống một tay lên đầu, cúi xuống ngửi tóc, tai cô, còn tay kia đưa ra trước mặt cô, hai ngón tay kẹp lấy điều thuốc đã hút được một nửa, cậu nói nhẹ nhàng bên tai cô: “Muốn thử không?”

Cô nhìn thẳng phía trước, không động đậy, chỉ hơi hé miệng ra.

Đây là lần đầu tiên Từ Vân Ni hút thuốc, không có gì nhiều để nói, cũng không khác gì nhiều so với những gì cô đã tưởng tượng.

Cô thậm chí còn cảm thấy có chút thân thuộc, vì mùi này cô luôn ngửi thấy trên người cậu.

Cô nghe thấy tiếng cậu cười khẽ phía sau, cậu nói: “Không ngờ em không ho lấy một tiếng nào? Em giỏi thật đấy, Từ Vân Ni, hơn hẳn anh lần đầu tiên.”

Từ Vân Ni quay đầu lại, nhìn nụ cười với ánh mắt hạ xuống của cậu, bỗng nhiên thốt lên một câu: “Thời Quyết, nếu sau này em không

làm gì cả, anh đi làm, còn em ở nhà đợi anh, được không?”

Thời Quyết sống sờ.

Cậu nhìn chăm chăm cô rất lâu, rất lâu, nụ cười trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là biểu hiện nghiêm túc.

“Em nói thật chứ?”

Cậu vẫn có chút không dám tin, điều cậu luôn nghĩ tới nhưng không dám mở lời, cuối cùng lại được cô nói ra trước.

Chương 69: Buông thả! Cứ buông thả!

Thực sự mà nói, Thời Quyết không mấy tin tưởng.

Chín phần mười là do gần đây tâm trạng cô bất ổn nên thuận miệng nói ra thôi.

Cậu vừa hỏi xong, Từ Vân Ni không trả lời ngay. Thời Quyết đã xác định được, cậu chống hai khuỷu tay lên bên cạnh cô, sau đó cúi đầu nhìn cô, cậu cười trêu: “Em nói nghiêm túc đấy à? Em mà không lên tiếng thì anh tin thật đấy.”

Từ Vân Ni nhìn chăm chăm cậu, vẫn không nói gì.

Thời Quyết cười thành một tràng dài.

Từ Vân Ni biết, cậu không tin lời cô.

Cô rút một tay ra, đập vào cậu một cái.

Tiếng vỗ vang giòn giã, cậu ngồi dậy rồi đi đến tủ lạnh lấy rượu, pha cho cô một ly.

“Uống chút rượu, ngủ một giấc là ổn thôi.”

Từ Vân Ni uống liền mấy ly, cậu nói: “Tửu lượng càng ngày càng tốt nhỉ.”

Từ Vân Ni một tay cầm ly rượu, một tay chỉ vào bụng mình.

Thời Quyết: “Đói à?”

Từ Vân Ni hơi choáng váng, cô nói: “Lớp trưởng, trên thế giới này vừa mới ra đời một trái tim muốn buông xuôi đấy.”

Thời Quyết nắm tay cô nâng lên một chút, cậu chỉnh lại: “Trái tim ở đây này.”

Từ Vân Ni nói: “Dù sao thì cũng là ý đó.”

Thời Quyết im lặng, cậu nhìn cô một lúc rồi nói: “Từ Vân Ni, nếu em cứ nói thế nữa, anh sẽ tin thật đấy.”

Từ Vân Ni khẽ nhú mày, có vẻ không hài lòng với sự chần chừ của cậu.

“Anh cứ tin đi.”

Thời Quyết không nói thêm gì nữa.

Cậu vẫn không tin, nhưng cuộc sống sau đó khiến Thời Quyết cảm thấy... Tuy nói như vậy có phần không đúng với chú Triệu của cô, nhưng thực sự cậu cho rằng, đó là quãng thời gian tuyệt nhất trong toàn bộ quãng đời “sự nghiệp bầu bạn học hành” của mình.

Từ Vân Ni không còn đi làm thêm ở hội sinh viên nữa, cũng không viết những báo cáo gây mỏi mắt, không phải nghe điện thoại của các thầy cô hết lần này đến lần khác. Trước đây, có lần họ đang ngủ thì có một giảng viên gọi điện báo con của cô ấy bị dị ứng, sốt cao, thiếu một loại thuốc, cậu phải dậy giữa đêm cùng cô đi khắp thành phố tìm.

Vì cái gì chứ? Theo lời cô thì vì hội sinh viên sắp tổ chức bầu cử, cô cần phiếu bầu.

Thời Quyết có thể nói gì đây, cậu chỉ biết gật đầu.

Từ Vân Ni đương nhiên thấy ánh mắt lạnh lùng của cậu, cũng có chút ngượng ngùng, cô nói rằng sau khi bầu cử xong mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bây giờ, tình hình đã thay đổi.

Chuyện này cậu còn phải cảm ơn Triệu... Triệu gì ấy nhỉ?

... Thôi được rồi, nói thật thì cậu chẳng mấy quan tâm đến ông ta.

Đây là thói quen của Thời Quyết từ nhỏ.

Thời Quyết không có ký ức gì về mẹ ruột của mình, cậu chỉ biết bà là một nghệ sĩ, sau đó lấy chồng người nước ngoài và đi xa. Ban đầu, cậu cũng không có tên như hiện tại, mà là sau khi mẹ rời đi, Thời Á Hiền đã đổi tên cho cậu, dường như là để cắt đứt với quá khứ. Thời Quyết chỉ nhìn thấy ảnh mẹ một lần, bà là một người phụ nữ trẻ đẹp. Khi còn nhỏ, mỗi khi thấy những bạn nhỏ có gia đình hạnh phúc, cậu luôn cảm thấy rất ghen tị, cũng từng mơ tưởng về một gia đình trọn vẹn là như thế nào.

Sau này, bố cậu có một người bạn gái, Thời Quyết đối xử với cô ấy rất tốt, nhưng rồi cô ấy cũng rời đi.

Lần tiếp theo, bố cậu lại có một người bạn gái khác, Thời Quyết vẫn đối xử với cô ấy rất tốt, nhưng cô ấy cũng rời đi.

Cứ như vậy, dần dần, Thời Quyết không còn kỳ vọng gì nữa. Cảm giác về những đứa trẻ có gia đình hạnh phúc từ sự ngưỡng mộ, chuyển sang ghen ghét, rồi đến oán hận, cuối cùng trở thành một cái nhìn lạnh nhạt.

Càng là gia đình hạnh phúc viên mãn, cậu càng không mấy bận tâm, nhìn chúng giống như nhìn qua một lớp màng dầu, dù nội dung có phong phú đến đâu, hình ảnh cũng mờ nhạt.

Khi cậu nhìn gia đình Từ Vân Ni, cảm giác này càng rõ hơn.

Cậu thừa nhận mình có chút trẻ con, cậu không thích việc cô cứ mãi xoay quanh những thứ đã từng làm tổn thương mình.

Cậu hy vọng cô có thể sớm thoát ra khỏi chuyện với bố dượng của cô.

Nhưng rõ ràng, không dễ dàng như vậy.

Trong đêm mà Từ Vân Ni tự cho rằng trái tim mình đã sinh ra ý định "buông thả", cô uống đến say mềm, nhưng Thời Quyết lại tỉnh táo lạ thường. Cậu ngồi bên bàn, vừa hút thuốc vừa nghe cô lẩm bẩm, cô nói rằng đáng lẽ cô không nên lãng phí thời gian như vậy, ngủ thêm chút nữa chẳng phải tốt hơn sao, ba năm đại học mà tóc rụng gần hết rồi...

Thời Quyết nghe xong rồi cười, giữa chừng còn đi LAPENA lấy ít đá lạnh cho cô.

Cái đêm rượu này nhìn chung khá vui, chỉ cần bỏ qua những giọt nước mắt cô rơi ở cuối buổi. Dù cô vừa rơi giọt đầu tiên đã vội vàng đứng lên nói muốn đi vệ sinh. Thời Quyết nhẹ nhàng đặt điều thuốc đang hút dở vào gạt tàn, sau đó đẩy cửa phòng tắm, quả nhiên nhìn thấy cô đang rửa mặt.

Cậu bước đến, vỗ vai cô.

Cô tắt vòi nước, sau đó cúi đầu rồi quay người lại, áp trán ướt đầm nước lên người cậu.

Cô khóc rất yên tĩnh, đầy sự chịu đựng.

Thời Quyết vượt lưng cô, cảm nhận sự run rẩy nhẹ nhàng, cảm nhận hơi thở dài của cô. Cô nói nhỏ, đầy vẻ phiền muộn: "Lớp trưởng, em

có chút rối loạn.”

Cậu hỏi: “Rối loạn cái gì?”

“Không biết nữa.” Từ Vân Ni lẩm bẩm, cô cần có chút sức mạnh của rượu mới dám nói ra, “Hôm qua em mơ thấy bị người của viện kiểm sát hỏi cung, bố em trước đây cũng là kiểm sát viên, họ bỗng nhiên đứng về phía đối lập, em...”

Thực ra, Từ Vân Ni không dám nói với ai, rằng Triệu Bác Mẫn bị phát hiện có một sổ bằng chứng thật, thậm chí cả bố cô cũng có liên quan rõ ràng. Chỉ là ông ấy liên quan ít, thái độ tốt, tích cực hoàn trả tài sản bất hợp pháp, lại có đội ngũ luật sư hàng đầu xử lý nên mới có kết quả bị phạt hai năm tù nhưng được hưởng án treo hai năm.

Có một thời gian, Từ Vân Ni chỉ nghĩ làm sao có thể qua mắt viện kiểm sát, giúp Triệu Bác Mẫn thoát tội.

Đôi khi, cô còn nhìn thấy ảo ảnh của Từ Chí Khôn, như thể ông ấy đang nói với cô: “Ni Ni, con thực sự đã trưởng thành.”

Từ Vân Ni từng rơi vào trạng thái mơ hồ, thậm chí bài viết trên diễn đàn trường học, trong khi không nói gì, cô vẫn có chút áy náy.

Thời Quyết nói: “Họ là họ, bố em là bố em, không giống nhau.”

Từ Vân Ni dựa trán vào cậu, nhắm mắt nói: “Em chỉ cảm thấy, nhiều suy nghĩ của em đã thay đổi...”

“Qua một thời gian sẽ ổn thôi.” Thời Quyết nghĩ đến gì đó, từ tốn nói, “Điều này anh vẫn có quyền phát ngôn, ‘bố’ là cái thứ, dù tốt hay xấu, đó là cái gì thì vẫn là cái đó, người khác không thay đổi được. Con người đâu có dễ dàng thay đổi như vậy, thay đổi tới thay đổi lui cuối cùng vẫn là đáng vẻ ban đầu.”

Từ Vân Ni ngẩng đầu lên khỏi người cậu, biểu cảm của cậu vẫn như thường ngày, bình tĩnh và thản nhiên.

Cô nhìn cậu, hỏi: “Bố anh đã cho anh cái gì?”

“Trải nghiệm cuộc sống.” Ánh mắt của Thời Quyết hạ xuống thì chạm phải đôi mắt đỏ hoe của cô, cậu cười nói, “Muốn học không? Ông ấy dạy anh phải dồn nhiều tâm trí hơn vào nửa kia của mình, còn người khác thì cứ để sang một bên. Thật ra, mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái cũng chẳng mật thiết đến thế. Em có biết không? Khi bố anh qua đời, anh còn chẳng rơi một giọt nước mắt.”

Từ Vân Ni hỏi: “Sao lại không khóc?”

Thời Quyết cười: “Vì anh còn đang suy nghĩ xem sau khi ông ấy mất thì anh sẽ đi đâu.”

Từ Vân Ni không nói gì.

Thời Quyết tiếp tục: “Viện kiểm sát điều tra không phải em, mà là ông chú kia của em. Em quan tâm đến ông ấy vì mẹ em, nhưng chuyện đã qua rồi thì để nó qua đi. Không thể để chuyện đó ảnh hưởng đến cách nhìn nhận của em về bố mình, đúng không?” Cậu đưa tay lên, vẽ một vòng quanh mặt cô, “Lại càng không thể ảnh hưởng đến em được, chuyện này liên quan gì đến em đâu, sao phải lo lắng chứ.”

Từ Vân Ni ngẩn ra.

Xì...

Bóng đèn trong phòng tắm vẫn chưa được thay, khuôn mặt cậu trông thật băng giá và lạnh lẽo.

Từ Vân Ni thường cảm thấy người đàn ông của mình là một người có phần khép kín, thật sự ít quan tâm đến con người và sự việc, với

một mức độ thân sơ rõ rệt. Đào Vũ từng nói riêng với cô rằng, Thời Quyết quá lạnh lùng và kiêu ngạo. Trước đây, Từ Vân Ni đã từng cố gắng khiến cậu cởi mở hơn một chút, cô đã đưa cậu đi chơi với bạn bè mình. Cậu có vẻ rất vui, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Cô hỏi cậu có muốn hẹn bạn bè đi chơi nữa không, cậu đoán ra được ý của cô, sau đó cười nói: “Thật sự muốn hẹn à? Em chắc chứ?” rồi đưa cô xem điện thoại.

Đó là khi họ cùng nhau đi dự hội chợ manga, một cosplayer khác trong câu lạc bộ anime của Nhiếp Ảnh đã gửi cho Thời Quyết một bức ảnh khóa thân.

Cậu nhìn vẻ mặt không nói nên lời của cô, cười bảo: “Muốn xem nữa không? Có cả nam và nữ đấy.”

Từ Vân Ni đã hiểu, tốt nhất là không nên để cậu cởi mở, cứ để cậu trong cái chai kín ấy là được rồi.

Cô ngày càng hiểu rõ hơn thái độ của cậu đối với con người, có những lúc – chẳng hạn như bây giờ, cô thậm chí nghĩ mình nên học theo cậu. Cậu phân loại mọi người theo từng cấp một cách rõ ràng, người trong người ngoài, ranh giới rạch ròi.

Công việc là công việc, chủ yếu là không đốt cháy tâm can.

Cậu nghịch tóc cô.

Cô nói: “Này, anh vẫn chưa trả lời, em không đi làm, cứ ở nhà năm dài có được không?”

Thời Quyết đáp: “Từ Vân Ni, anh mong em làm một bà vợ nhà giàu bí ẩn lắm đấy.”

Từ Vân Ni hỏi: “Giàu đến mức nào?”

Tay cậu khựng lại đôi chút, mặc dù vẫn nghĩ rằng cô chỉ nói bâng

quơ, nhưng cậu cũng nghiên cứu một cách nghiêm túc.

“... Anh sẽ cố hết sức.” Cậu cân nhắc nói, “Nhưng em đừng đánh giá anh cao quá, chắc chắn cũng có giới hạn.”

Nói rồi, cậu lại cười, “Thật sự bàn chuyện này à?”

Từ Vân Ni luôn cảm thấy nụ cười của Thời Quyết cũng giống như phong cách của cậu, đặc biệt nhạt nhòa, đôi khi có vẻ lạnh lùng, thậm chí cay nghiệt, nhưng đồng thời, điều này cũng làm dịu đi một số cảm xúc mãnh liệt một cách vô thức, giống như điều thuốc mà cậu thích, tất cả những suy nghĩ rối rắm nặng nề, chỉ cần thổi một cái là tan biến.

Thật kỳ lạ, Từ Vân Ni bất ngờ không còn cảm thấy quá bận tâm nữa, cô mang theo tâm trạng “buông thả” kéo cậu quay lại uống tiếp.

Đêm đó cô uống say mèm, khi tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, cô đã được thay đồ ngủ, còn cúc áo thì cài lệch.

Cô nằm trong vòng tay của cậu.

Kể từ khi Từ Vân Ni ngừng tham gia các công việc phức tạp ở trường, thời gian cô ở lại căn hộ phòng 709 ngày càng dài hơn.

Họ gần như ngày nào cũng ở bên nhau.

Thời Quyết vì liên tiếp ra mắt vài bài hát, công việc đã được lên lịch đến tận năm sau, mỗi ngày đều rất bận rộn, tin nhắn điện thoại cũng không trả hết được. Nhưng cậu lại càng thường xuyên đến thành phố của Từ Vân Ni hơn. Đôi khi chỉ có một ngày rảnh rỗi, cậu cũng dậy sớm bay đến, rồi lại ngồi chuyển bay muộn nhất để về.

Những người xung quanh đều cảm thấy cậu thật sự mệt mỏi.

Nhưng Thời Quyết có thể hơi mệt mỏi về mặt thể chất, nhưng tinh thần thì rất thỏa mãn.

Thôi Hạo khi trò chuyện phiếm với cậu đã từng phàn nàn rằng: “Lúc chưa yêu thì lúc nào cũng muốn yêu, thật sự yêu vào rồi thì lại phiền phức, nhất là khi thiếu thốn tài nguyên, cô bạn gái Noãn Nhi lúc nào cũng không có việc gì làm, suốt ngày gọi điện, kiểm tra, quần quýt không dứt.”

Tình huống của Thời Quyết thì ngược lại.

Chủ yếu là điểm khởi đầu của Từ Vân Ni quá thấp. Nếu ví thời gian học đại học là một sợi dây dài mười mét, thời gian cậu tìm cô có lẽ là bốn mét, nhưng thời gian họ thực sự ở bên nhau, nhiều nhất cũng chỉ hai mét.

Đôi khi cậu cảm thấy không công bằng, tại sao khi cậu bận rộn vẫn có thể đến tìm cô, còn cô thì không?

Dù cậu cũng biết tính chất công việc của hai người khác nhau, Từ Vân Ni luôn phải xuất hiện ở các sự kiện khác nhau, còn cậu chỉ cần tắm xong là có thể hoàn thành một bản nhạc.

Nhưng cậu vẫn không chịu nổi.

Ban đầu cậu quyết định mỗi tháng sẽ đến thăm cô một lần, chủ yếu là vì nghĩ cho cô, nghĩ rằng như vậy cô sẽ yên tâm hơn. Về sau, đối tượng phục vụ lại đổi thành cậu. Cậu thường xuyên muốn hôn, muốn gần gũi, muốn trong lúc cô đang làm việc yên tĩnh, lén lút luồn tay vào trong áo cô.

Cậu thích sự thay đổi từ vẻ ngượng ngùng, đỏ mặt ban đầu của cô, đến khi cô mặc kệ cậu làm gì thì làm mà vẫn có thể tập trung vào công việc. Cậu cũng thích, mỗi khi cậu hoài nghi cô phản ứng nhạt nhẽo thì cô sẽ buông bút, rồi trao cậu một cuộc ân ái. Cô sẽ đè cậu xuống, sẽ khiến cậu phải rên rỉ nhẹ nhàng, cô thường chơi một trò

chơi với cậu, cho cậu đóng vai một bệnh nhân bại liệt, không thể cử động, rồi chỉ dùng phần trên của cậu để làm phần dưới hoàn toàn tan rã.

Thời Quyết thường nghi ngờ rằng, cô đã nhập từng sợi tóc của cậu vào hệ thống, chạm vào đâu có phản ứng gì, cô đều nhớ rõ ràng, cô có thể dùng sự dịu dàng lạnh nhạt nhất, mang đến cho cậu trải nghiệm mãnh liệt nhất.

Mỗi lần “trận chiến kết thúc” cô đều vô cùng hết mình, bởi vì cô biết, cô phải lấp đầy trái tim và tâm trí của cậu thì mới có thể tiếp tục làm việc.

Những cảnh tượng này, đôi khi xảy ra dưới ánh nắng, đôi khi vào ban đêm.

Cậu thích nhất là vào ban ngày.

Cậu ngày càng khó chịu với việc phải chia tay, khó chịu với việc cậu vất vả ngàn dặm đến tìm cô, còn thời gian của cô lại bị những việc khác chiếm dụng.

Những kế hoạch vui chơi mà cô đề ra từ đầu, đến năm ba, mới chỉ thực hiện được một nửa.

Cậu đã cố nhin mấy lần, Từ Vân Ni cũng nhận ra, cô hứa chắc với cậu rằng tốt nghiệp xong sẽ về nhà ngay, cô sẽ làm việc ở bên đó. Cậu đã xem những vị trí mà cô thường nghiên cứu, đều là các cơ quan pháp luật ở bên họ.

Vì thế, cậu chờ cô tốt nghiệp.

Kết quả là bây giờ, bố dượng của cô lại gặp chuyện.

Thời Quyết đã bí mật tìm người điều tra, với tình hình của cô, muốn thi vào công chức tư pháp ở các thành phố lớn có thể sẽ gặp khó

khăn.

Vậy cô định làm gì tiếp theo? Cậu từng hỏi cô một lần, cô nói chưa rõ.

Thời Quyết không hỏi thêm, cô hiện tại tỏ ra rất mơ hồ, nhưng cậu biết, điều đó chỉ là tạm thời, trong thâm tâm cô, không ai có thể lay chuyển.

Cậu không có ý kiến, đợi cô tự quyết định.

Và rồi, xuất hiện đêm cô nói muốn buông xuôi mọi thứ.

Thời Quyết không tin, nhưng cậu không thể ngừng vui mừng.

Cậu đã cùng cô trải qua một quãng thời gian “buông thả”, giống như một cặp vợ chồng mới cưới, ngày ngày quấn quýt bên nhau. Đôi khi cô sửa lại bản nhạc của cậu, đôi khi cô trộm thuốc lá của cậu, cậu dạy cô hát, dạy cô chơi đàn, họ cùng nhau hoàn thành nốt nửa kế hoạch du lịch còn lại.

Phong hoa tuyết nguyệt, đầu tường trên ngựa (*).

Đó là quãng thời gian lạc thú nhất trong suốt “sự nghiệp bầu bạn học hành” của Thời Quyết.

Chú thích:

“Phong hoa tuyết nguyệt, đầu tường trên ngựa” là một cụm từ mang ý nghĩa miêu tả một phong cách sống lãng mạn, bay bổng và thoáng đảng, thường gắn liền với những hình ảnh đẹp đẽ và những tình cảm nhẹ nhàng.

Chương 70: Bạn gái

Thực ra lúc đầu, Từ Vân Ni chọn khoảng thời gian “buông thả” này có phần là để trốn tránh thực tại, nhưng sau đó, cô hoàn toàn đắm chìm vào nó.

Bởi vì nó quá đổi mộng mị.

Không chỉ cô đắm chìm, Thời Quyết còn hơn thế nữa.

Từ Vân Ni luôn cảm thấy, Thời Quyết rất dễ... làm sao để nói đây nhỉ? Mất kiểm soát?

Ngày thường vẫn thế, mặc dù cô cũng rất thích, nhưng cô vẫn phải kiềm chế vì Thời Quyết không thể là người kiềm chế được, chỉ có thể là cô nắm quyền kiểm soát, nếu không một khi hai người ôm nhau thì họ sẽ không xuống giường cho đến khi đói là.

Còn bây giờ, cô đã mở ra một lối thoát thì đó chính là say đắm quên đời, đắm chìm trong biển tình.

Cậu thậm chí còn không làm việc nữa.

Từ Vân Ni bảo anh làm xong việc rồi hãy chơi, cậu nói không sao, tâm trạng tôi tốt, chỉ cần đi tiểu một cái là có thể viết xong.

Được, anh giỏi.

Trong khoảng thời gian này còn có một sự việc nhỏ, họ đã đi tìm Vương Thái Lâm, lúc đó Vương Thái Lâm đang tranh chấp với công

ty về việc chấm dứt hợp đồng, công ty giữ lại hợp đồng không muốn để cậu ta đi. Từ Vân Ni và Thời Quyết cùng giúp cậu ta, Từ Vân Ni giúp cậu ta nghiên cứu các điều khoản, Thời Quyết giúp hỏi thăm một chút thông tin về công ty này trong giới. Vì bản thân công ty đã không đúng, khi thu thập đủ bằng chứng, họ rất nhanh đã giúp Vương Thái Lâm thoát ra.

Sau đó Vương Thái Lâm tự thành lập studio, về quy trình Từ Vân Ni cũng giúp cậu ta.

Việc này đã cho Từ Vân Ni một số gợi ý, cô quyết định luận văn tốt nghiệp sẽ theo hướng luật hợp đồng, nghiên cứu các quy định về tính công bằng và các nội dung liên quan.

Dần dần, Từ Vân Ni lấy lại tinh thần, cô nghĩ, ông trời thật sự rất tốt với cô, cô ăn no mặc ấm, trưởng thành thuận lợi, cô từng có một chút khó khăn nhưng cũng không đến mức đánh gục cô.

Trong kỳ nghỉ này, họ đã đi chơi nhiều nơi, lúc đầu chỉ quanh quẩn trong thành phố, sau đó trong tỉnh, ngoài tỉnh, họ đã đi khắp nơi.

Vào giai đoạn cuối chuyến đi, một buổi tối nọ, họ đang đợi đèn đỏ ở ngã tư một con phố thương mại thì nghe thấy một bài hát phát ra từ bên đường, vừa hay là bài hát Thời Quyết viết. Bên cạnh có mấy người đang bàn luận về bài hát này, có người nói một câu, cũng chỉ tầm tạm thôi, hát như nước lã vậy, tôi thấy không hay bằng bài mới của A Kinh.

Thời Quyết đứng bên đường, mắt gần như muốn bay ra ngoài không gian.

Bài hát họ đang nghe là bài hát trong hợp đồng bảy con số đầu tiên trong đời mà Thời Quyết ký với Lưu Tiêu, đây là một chuỗi bài hát, là Lưu Tiêu đặt hàng cho một diễn viên trẻ mà công ty đang chuẩn bị lãng xê. Thời Quyết đã hoàn thành rất nghiêm túc, còn tham gia thu âm. Cậu nói với Từ Vân Ni, thực ra lúc thu âm cậu không hài

lòng lắm, nhưng diễn viên trẻ này có chủ đầu tư, cậu cũng không thể nói thẳng, cuối cùng đành phải vỗ về, chiều chuộng – vỗ tay khích lệ để thu xong.

Bộ bài hát này được sản xuất công phu, thành tích rất tốt, nhưng vẫn xa mới đạt được yêu cầu của cậu.

“Anh tự hát đi.” Từ Vân Ni nói, “Sao anh không tự hát?”

Thời Quyết đáp: “Tự hát không kiếm được nhiều tiền như vậy, trừ khi ký với công ty, hoặc tự thành lập công ty, quá phiền phức.”

Từ Vân Ni có thể nhìn ra, sự tiếc nuối khi tác phẩm của mình không được thể hiện một cách hoàn hảo khiến Thời Quyết rất bức bối.

Tám phần mười thời gian cậu rất tùy tiện, hai phần còn lại thì cực kỳ ám ảnh cưỡng chế.

Từ Vân Ni nhớ lại việc trước đó giúp Vương Thái Lâm xử lý chấm dứt hợp đồng và thành lập studio, điều đó để lại ấn tượng sâu sắc cho cô.

Tối hôm đó, trong khách sạn, Từ Vân Ni nói chuyện với Thời Quyết một lần.

Cô nói cứ thế này thì chỉ phí công vô ích, hay là thế này, anh ký với công ty trước, phát triển vài năm rồi tự thành lập công ty.

Thời Quyết cười nói, anh ký hợp đồng á? Vậy em thực sự phải làm cô vợ nhà giàu bí ẩn rồi.

Từ Vân Ni hiểu ý cậu, cô nói không công khai chuyện tình cảm hoàn toàn không thành vấn đề, đúng lúc cô dự định tốt nghiệp xong sẽ tìm chỗ làm một thời gian, có kinh nghiệm rồi sẽ xem có thể tự mở văn phòng luật không. Chúng mình cùng nhau phấn đấu vài năm, đợi khi đều ổn định rồi lại bàn chuyện công khai hay không.

Thời Quyết ngồi trên ghế đối diện, tay kẹp điều thuốc, cậu cũng không hút, có vẻ như đang suy nghĩ.

Từ Vân Ni biết Thời Quyết rất coi trọng sân khấu, cậu rất thích thể hiện tài năng của mình trước mọi người, với điều kiện như cậu cứ mãi ở hậu trường thì quả thật đáng tiếc.

Cô lại nói thêm một lần nữa.

Thời Quyết nhú mày nói, để anh suy nghĩ đã...

Thực ra, ý nghĩ này cậu cũng đã từng có nhưng luôn cảm thấy không ổn lắm nên lại dẹp đi. Tuy nhiên ý nghĩ này giống như cái gáo bị ép chặt dưới nước vậy, phần lớn thời gian đều chìm xuống, nhưng một khi gặp phải tình huống như ở ngã tư phố thương mại, nó sẽ nổi lên không kiểm soát được.

Tối hôm đó, họ nằm trên chiếc giường lớn trong khách sạn, nói chuyện đến rất khuya.

Thời Quyết nói, nếu thực sự muốn làm, anh ký hợp đồng ba năm chắc là đủ rồi.

Từ Vân Ni nói, nhưng ba năm kinh nghiệm của em chưa đủ để mở văn phòng luật.

Thời Quyết nói, về chuyện tình cảm anh sẽ không chủ động đề cập, nếu bị người ta chụp được thì thừa nhận.

Từ Vân Ni cười nói, anh yên tâm, khả năng phản trình sát của em rất mạnh, sẽ không bị chụp đâu, dù có bị chụp cũng không cần thừa nhận, cứ nói là quen biết từ trước, bây giờ chỉ là bạn cũ tư vấn pháp luật thôi.

Thời Quyết nói, Từ Vân Ni.

Từ Vân Ni nói, hả?

Thời Quyết nói, anh sẽ cho em tất cả mọi thứ của anh.

Thời Quyết nghĩ rất đơn giản, cậu muốn hát những bài hát của mình một cách hoàn hảo, thực ra cậu tự đăng ký một tài khoản cũng có thể hát, chỉ là quảng bá ít, kiếm được ít, cậu lại không cam tâm.

Suy nghĩ của Từ Vân Ni cũng rất đơn giản, họ mỗi người làm việc mình thích, thực hiện lý tưởng, không để lại tiếc nuối, nhiều nhất là mấy năm này hẹn hò không tiện lắm, nhưng giai đoạn sau khi tốt nghiệp vốn là lúc bận rộn nhất, không thể đắm chìm trong hưởng lạc, họ đã ngọt ngào với nhau nhiều năm như vậy rồi, chẳng cần vội một lúc này.

Khi Thời Quyết nói với Lâm Nghiên về việc muốn ký hợp đồng, Lâm Nghiên vui đến phát điên.

“Tôi có bạn gái.” Thời Quyết nói.

“Không sao, với tình hình của cậu chúng tôi chắc chắn sẽ nói lòng yêu cầu.” Lâm Nghiên nói, “Cậu chỉ cần bảo cô ấy kín đáo một chút là được.”

“Ừm.”

Sau đó một thời gian, Thời Quyết rất bận rộn, nhưng cậu vẫn sắp xếp thời gian chạy đi gặp Từ Vân Ni.

Có lẽ vì đã quyết định lên sân khấu, cậu càng trân trọng thời gian họ ở bên nhau. Từ Vân Ni có thể cảm nhận được cậu có chút phần khích, háo hức với sự nghiệp sắp tới.

Lạc Dương đã đặt cược lớn cho Thời Quyết, giám đốc Lý Tuyết Lâm đích thân dẫn dắt cậu, tạo hình đóng gói cho cậu, chờ đợi một cơ

hội thích hợp để xuất hiện.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đã xảy ra sự cố.

Một ngày nọ, Lý Tuyệt Lâm đến tìm Thời Quyết, chị ta nhú mào chặt, nói có chuyện rắc rối, cần nói chuyện với cậu.

Thời Quyết hỏi chuyện gì, Lý Tuyệt Lâm lấy ra một thứ đưa cho cậu.

Thời Quyết lật qua lật lại mấy trang giấy đó.

Thời gian đó, Từ Vân Ni bỗng phát hiện Thời Quyết không đến nữa.

Mặc dù gần đây Từ Vân Ni đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, cô đã nói với Thời Quyết vài lần rằng ít đến một chút cũng không sao. Nhưng trước đây khi bận, cô cũng nói những lời như vậy, cậu đều coi như không nghe thấy, bây giờ đột nhiên nghe thấy, Từ Vân Ni ngược lại cảm thấy không thoải mái. Cô nghĩ, trước đây thật sự là được sung sướng mà không biết, không nên nói những lời lớn lao, thôi, coi như thích ứng trước vậy.

Hơn một tháng sau, một người không ngờ tới đã đến tìm cô.

Đình Khả Mạnh.

Từ Vân Ni khá vui mừng, định dẫn Đình Khả Mạnh đi chơi quanh đó.

“Còn dạo chơi cái gì nữa! Cậu thật là tâm trạng rộng mở đấy!”

Từ Vân Ni sống người: “Sao thế?”

Hai người đang ở cổng trường, Đình Khả Mạnh nhìn trái nhìn phải, Từ Vân Ni cười nói: “Cậu làm gì thế? Bí hiểm quá.”

Đình Khả Mạnh vẫy tay: “Cậu theo mình đi.”

Họ đến một quán cà phê nhỏ khá vắng vẻ, cả quán chỉ có hai người khách, Đinh Khả Mạnh dẫn cô đến một góc ngồi xuống, sau đó lục từ trong túi ra vài tờ giấy, Từ Vân Ni vừa nhìn, tâm trạng lập tức về con số không.

Đó là bài viết về cô trên diễn đàn trường trước đây, cùng với những bình luận bên dưới, tất cả đều được in ra.

Lúc đó bài viết đó không treo lâu, có lẽ là có lãnh đạo nhắc nhở, nhiều nhất hai ba ngày đã bị xóa, sau đó cũng không ai thảo luận nữa.

“Sao cậu lại có cái này?” Từ Vân Ni hỏi cô nàng, “Cậu in mấy thứ này ra làm gì?”

Đinh Khả Mạnh nói: “Đây là tin tức mình mua đấy!”

Từ Vân Ni: “Gì cơ?”

Đinh Khả Mạnh: “Có người muốn chơi khăm Thời Quyết, cậu không biết sao?”

Đinh Khả Mạnh kể cho Từ Vân Ni nghe chuyện cô nàng biết hiện tại, Lạc Dương đã ký với Thời Quyết, muốn nâng đỡ cậu, trong giới không ít người đều có tin tức. Thời Quyết có tướng mạo sẽ nổi bật, nhiều người không muốn để cậu nổi lên nên bắt đầu đào bới thông tin đen, đào đào đào rồi tìm đến cậu, sau đó tình cờ tìm thấy bài đăng này, rồi sau đó lại lôi ra hết những vụ án gì đó đăng sau.

Đinh Khả Mạnh nói với cô, thông thường đào bới phía nữ không có tác dụng gì, nhưng trường hợp của cậu quá đặc biệt, vụ án này năm ngoái có một thời gian lên tít lớn mỗi ngày, liên quan đến nhiều mặt, là vụ án gây thất thoát tài sản nhà nước nghiêm trọng được cấp trên định tính, bao nhiêu người đã ngã ngựa, đến lúc đó một cái mũ thân nhân của quan tham đội lên đầu, còn chơi bởi gì nữa.

Đình Khả Mạnh có chút tiếc nuối: “Sao cậu lại để người ta viết loại bài đăng này chứ, chuyện này không thể để người khác biết được.”

Từ Vân Ni nhìn tài liệu trong tay, cô nghĩ bụng, người viết bài đăng này bây giờ chắc đã tốt nghiệp rồi.

Từ Vân Ni cầm ly cà phê lên.

Rất kỳ lạ, vào thời khắc đáng lẽ phải căng thẳng và hoang mang này, cô lại đột nhiên bình tĩnh lại.

Từ khi Lý Ân Dĩnh thông báo Triệu Bác Mẫn gặp chuyện, đến giờ, cả quãng đường mê muội lo âu, chỉ trong khoảnh khắc này, tất cả đều biến mất.

“Thời Quyết có biết chuyện này không?” Cô hỏi.

“Chắc chắn là biết rồi, Lạc Dương có lẽ cũng biết rồi. Gần đây họ đang chuẩn bị chương trình giải trí đấy, một chương trình âm nhạc, mình nghe nói là muốn Thời Quyết xuất hiện với tư cách là huấn luyện viên, cậu ấy vốn đã nổi với vài bài hát rồi mà.” Đình Khả Mạnh nói, “Thực ra chỉ vì miếng bánh này mà gói cả đĩa bánh bao, mục đích của chương trình này là để lăng xê Thời Quyết, trước đó đã đầu tư không ít rồi.”

Từ Vân Ni hỏi: “Có thể ém xuống được không?”

Đình Khả Mạnh: “Được, nhưng Lạc Dương phải bỏ ra một khoản tiền lớn, họ chắc chắn sẽ yêu cầu cậu ấy phải tách biệt với cậu, ít nhất là trên bề nổi.”

Từ Vân Ni không nói gì.

Đình Khả Mạnh nói đi nói lại, vẫn là câu nói ban đầu: “Đã bảo đừng để cậu ở cùng cậu ấy, sao cứ không chịu nghe lời nhỉ.”

Từ Vân Ni ngồi im lặng một lúc, cười cười rồi nói: “Cô Đinh, khẩu vị không đổi nhỉ.”

Đinh Khả Mạnh cúi đầu, cô nàng nhìn ly trà sữa trên châu đường đen trong tay mình, nhớ lại bữa ăn cách đây rất lâu, sau đó “ồ” một tiếng.

Đinh Khả Mạnh nói: “Cũng là tiện đường thôi, mình đến đây chụp ảnh người ấy mà.”

Từ Vân Ni: “Này, cậu tốt nghiệp rồi định làm gì, vẫn phát triển về hướng nhiếp ảnh sao? Ngành này bây giờ dễ làm không?”

Đinh Khả Mạnh cũng phục cô, vậy mà vẫn có tâm trạng nói chuyện phát triển ngành nghề với cô nàng, có lẽ tình cảm của cô với Thời Quyết không sâu đậm lắm? Đinh Khả Mạnh nói với cô một lúc, bao gồm cả tình hình của bản thân, và tình hình của những bạn học Hoa Đô mà cô nàng biết, thời gian đến lúc phải đi rồi.

“Mình đến đây chỉ để nhắc nhở cậu trước thôi, đừng quá đau lòng nhé.” Cô nàng đưa ra lời khuyên, “Nếu không muốn bị đá thì có thể tìm cơ đá cậu ấy trước.”

Từ Vân Ni ra vẻ chột hiều ra: “Ý kiến hay.”

Đinh Khả Mạnh nói: “Mình nói nghiêm túc đấy, đây cũng là để bảo vệ cậu và người nhà cậu, nếu thực sự gây chuyện, thông tin người nhà cậu đều bị lật ra hết, mẹ cậu, bố dượng cậu, còn cả ông nội đã mất của bố dượng cậu nữa, tra một cái là ra hết, cần gì phải thế chứ.”

Sau khi Đinh Khả Mạnh đi, Từ Vân Ni vẫn ngồi trong quán cà phê rất lâu, chắc chắn là khó chịu, nhưng cô không đau lòng như Đinh Khả Mạnh dự đoán. Có một khoảnh khắc, cô cũng nghĩ, nếu như lúc đó ở hội sinh viên, cô đứng cứng đầu như vậy thì tốt biết bao. Họ chỉ là trút giận tùy tiện, nhưng lại gây ra hậu quả vô cùng. Nhưng ý nghĩ

này cũng chỉ thoáng qua, hối hận cũng vô ích, đầu óc Từ Vân Ni cực kỳ tỉnh táo, lần lượt sắp xếp lại mọi chuyện.

Còn phía Thời Quyết, Lạc Dương đã nói chuyện với cậu ba lần rồi.

Lý Tuyết Lâm dù thế nào cũng không muốn từ bỏ cậu, chị ta đã bàn bạc với người của tổng công ty rất lâu, nói với Thời Quyết rằng, công ty vẫn muốn nâng cậu, nhưng cậu phải xử lý ổn thỏa với bạn gái của cậu.

Thời Quyết nói: “Trước khi ký hợp đồng tôi đã nói rồi, tôi có bạn gái.”

Lý Tuyết Lâm bất lực nói: “Nhưng ai mà biết bạn gái cậu lại là tình huống này chứ.”

Tình huống này...

Thực ra Thời Quyết cũng không rõ, trước đây Từ Vân Ni nói với cậu về vụ án của bố dượng, cô chỉ nói công ty có liên quan đến chuyện nhận hoa hồng bất chính từ bệnh viện, cô nói bố cô thật ra không có vấn đề gì.

Lý Tuyết Lâm nói: “Nếu có người có ý đồ lấy chuyện này ra làm văn, rủi ro quá lớn. Thời Quyết, cuộc đời chỉ có mấy năm đẹp nhất thế này thôi, ước mơ của cậu, tài năng của cậu, đều không nên bị chôn vùi. Thực ra cũng không phải bắt cậu phải cắt đứt hoàn toàn, tương lai muốn thế nào là chuyện của cậu, nhưng giai đoạn hiện tại nhất định phải có sự lựa chọn, cậu quyết định đi, công ty mới yên tâm giúp cậu ép xuống, rửa lại hình tượng cá nhân cho cậu.”

Thời Quyết ngồi trên ghế sofa trong văn phòng Lạc Dương, nghe lời Lý Tuyết Lâm nói thì bật cười.

“Này, chị, từ ‘rửa’ hơi quá đáng rồi.” Thời Quyết đứng dậy, hai tay đút túi, cậu nhìn Lý Tuyết Lâm nhặt nhổ nói, “Chưa từng bẩn.”

Đến lúc này rồi, Lý Tuyết Lâm vẫn bị khí chất sắc bén và thanh cao của Thời Quyết đâm trúng, chị ta sửng người hai giây.

Chị ta hoàn toàn không muốn buông tay nên quyết định gây chút áp lực cho cậu.

“Nếu cậu không chia tay thì mọi chuyện sẽ khá phiền phức, giai đoạn đầu của chương trình đã đầu tư không ít rồi, công ty chắc chắn không muốn đi đến bước này, nhưng mà, nếu thực sự vì chuyện này mà xảy ra vấn đề, các bên hợp tác khác cũng phải có lời giải thích.”

Cậu nhìn chị ta, hỏi: “Bồi thường bao nhiêu?”

Chương 71: Cãi nhau, cãi nhau, cãi nhau, cãi nhau, cãi nhau

Từ Lạc Dương trở về, Thời Quyết quay lại SD.

Thôi Hạo vừa gặp đã kéo cậu lại, hỏi cậu có điều tra được chuyện gì về Noãn Nhi không.

Ồ, suýt quên mất chuyện này. Sau hơn hai năm quen nhau, cô nàng Noãn Nhi – cô người mẫu được ví như Arimura Kasumi trong giới người mẫu, cuối cùng cũng không phụ lòng mong đợi của mọi người mà đã ngoại tình.

Đối tượng là cậu ấm của một tập đoàn giải trí nào đó. Trong một cơ hội mà Thôi Hạo mang lại, Noãn Nhi đã lọt vào mắt xanh của cậu ấm đó.

“Không thể nào!” Thôi Hạo nói giận dữ, “Cô ấy chắc chắn đã bị ức hiếp, lúc đầu còn gọi điện khóc với tôi, nhất định là bị ức hiếp!”

Ở khu nghỉ ngơi bên cạnh, Ngụy Thiên Văn và Delia nhìn nhau, Delia khẽ cong môi.

Thôi Hạo mất ngủ lâu rồi, chẳng làm được gì cả. Anh ta gọi điện không ai bắt máy, chạy đến công ty tìm thì công ty nói Noãn Nhi đã ra nước ngoài.

“Tôi điều tra giúp anh rồi.” Thời Quyết nói với anh ta, “Cô ta đúng là đã ra nước ngoài, chỉ thông báo cho bố mẹ.”

Thôi Hạo có vẻ như sắp ngất.

Thời Quyết lên tầng hai, cậu bật nhạc, sau đó nằm trên sofa hút thuốc.

Một lúc sau, Thôi Hạo đi lên, gọi cậu đi uống rượu.

“Không đi.”

“Sao không đi?”

“Tiết kiệm tiền.”

“... Gì cơ?”

Thôi Hạo nhìn dáng vẻ Thời Quyết đang nằm ở đó, cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, anh ta đi đến bên cạnh sofa, cúi đầu nhìn cậu.

“Sao vậy?”

Thời Quyết nhìn chăm chăm trần nhà, kể lại chuyện đó.

Thôi Hạo nghe xong, sau đó im lặng ngồi xuống bên cạnh sofa, cau mày.

Một lúc sau, anh ta nói: “Thời Quyết, hai đứa mình có dịp đi tìm một ngôi chùa để cầu nguyện đi.”

Ngực Thời Quyết khẽ rung lên, cậu cười.

Thôi Hạo liếc mắt: “Vậy cậu định làm sao? Hay là chia tay một thời gian? Cậu nói rõ với Tiểu Từ đi, chuyện này cũng chẳng có cách nào khác.”

Thời Quyết ngậm điếu thuốc, cậu thản nhiên nói: “Anh vừa bị đá nên muốn người khác cũng chia tay à.”

Thôi Hạo nổi điên: “Ai nói tôi bị đá! Tôi nhất định phải tìm cô ấy hỏi cho rõ! Đợi cô ấy về nước đã!”

Sau khi im lặng một lúc.

Thời Quyết nói: “Tôi sẽ không chia tay đâu.”

Thôi Hạo: “Vậy cậu bồi thường à? Đúng rồi, bao nhiêu tiền vậy, cậu vẫn chưa nói.”

Thời Quyết nói cho anh ta một con số, Thôi Hạo suýt bị nước bọt làm nghẹn.

“... Đệt! Cậu nói bao nhiêu cơ?!”

Thời Quyết lặp lại lần nữa.

Thôi Hạo đứng bật dậy: “Cậu bồi thường kiểu gì?! Cái này không phải là nói nhảm sao?!”

Những năm qua Thời Quyết kiếm được không ít tiền, cơ bản đủ góp được một phần nhỏ.

Thời Quyết ngồi dậy khỏi sofa, cậu đi đến bên cửa sổ, mở cửa nhìn ra ngoài.

“Cô ấy sắp tốt nghiệp rồi.” Cậu nói.

Thôi Hạo: “Rồi sao?”

Thời Quyết nói: “Bọn tôi ở bên nhau sẽ có nhiều thời gian hơn, không phải yêu xa như thế này nữa.”

“Rồi sao?” Thôi Hạo lại hỏi, “Bây giờ là lúc cậu nghiên cứu chuyện này sao?”

“Tôi muốn dẫn cô ấy đi.”

Thôi Hạo không hiểu: “Đi? Đi đâu? Cậu định trốn nợ à?”

Thời Quyết cười nói: “Đi lang thang.”

Thôi Hạo: “...”

Lúc này Thôi Hạo mới phát hiện, có vẻ như Thời Quyết hoàn toàn không đang đối thoại với anh ta, những lời này của cậu, có thể là nói với gió, cũng có thể là nói với trăng, tóm lại là không nói với người.

Gương mặt Thời Quyết đón ánh trăng bên ngoài cửa sổ càng thêm trắng sáng, như được phủ một lớp bột lọc mờ ảo, cũng giống như sóng nước, lấp lánh ánh sáng.

Gió thổi tóc cậu, cậu quay đầu lại, thân hình nghiêng dựa vào cửa sổ, cậu khẽ ngậm điều thuốc vào miệng, cười với anh ta rồi nhắc lại: “Bọn tôi sẽ đi đến một nơi rất xa, bọn tôi muốn đi lang thang.”

Hình ảnh này khiến Thôi Hạo cảm thấy rất quen thuộc, dáng vẻ của Thời Quyết hoàn toàn trùng khớp với hình ảnh người thầy trong ký ức của anh ta, trong thoáng chốc như ngày xưa hiện về.

“Không phải...” Thôi Hạo nói, “Cậu lang thang cái gì, cậu xử lý chuyện này trước đã.”

Thời Quyết lại quay người, hai khuỷu tay gác lên khung cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Vai trò đã đảo ngược, Thôi Hạo nghĩ, nào ngờ có một ngày, lại là anh ta khuyên Thời Quyết bình tĩnh một chút.

Thôi Hạo khuyên nhủ: “Số tiền này không thể bồi thường được, trừ

phi cậu nổi tiếng, nếu không chỉ dựa vào việc bán nhạc rải rác như này, người này một bài, người kia một bài, còn thường xuyên bị hát hỏng, cậu phải kiếm đến năm nào tháng nào mới đủ?”

Thời Quyết đứng thẳng người sau đó đóng cửa sổ lại, cậu nói: “Tôi về trước đây.”

Thôi Hạo: “Tỉnh táo lại đi!”

Thời Quyết xuống lầu, Ngụy Thiên Văn và Delia đang nói chuyện, cậu nói với họ: “Hai người thời gian này đừng kích thích anh trai tôi quá nhé, anh ấy thất tình, dễ tái phát bệnh lắm.”

Ngụy Thiên Văn bật cười khúc khích, rồi lại kìm nén.

Delia hỏi: “Bọn tôi kích thích anh ta khi nào chứ?”

Thời Quyết mỉm cười: “Không có là tốt rồi.”

Nói rồi, cậu đi vào trong.

Bây giờ không có lớp, trong studio chỉ có vài người, Thời Quyết đi ngang qua một phòng học, ở góc phòng có một cô gái ngồi xếp bằng, mái tóc dài xù mì xoắn sau lưng. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, cô bé lớn rất nhanh, tứ chi như cây mọc chồi, vừa mảnh mai vừa thon dài.

Thôi Dao nghe thấy động tĩnh phía sau, cô quay đầu lại.

“Thời Quyết?”

Thời Quyết hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Thôi Dao đáp: “Xem tạp chí.”

Thời Quyết giơ tay: “Đưa anh xem nào.”

Thôi Dao đưa cho cậu, đó là một cuốn tạp chí giải trí, có một số âm nhạc mới, khiêu vũ, và thông tin về album.

Cậu nói: “Em thích ngành này à?”

Thôi Dao mím môi gật đầu.

Thời Quyết nói: “Tốt lắm.”

Thôi Dao không rõ ý cậu hỏi điều này là gì nên cứ nhìn chăm chăm vào mặt cậu, càng nhìn trong lòng càng vui, nhưng càng vui lại càng buồn bã.

Cậu lật vài trang rồi trả lại tạp chí cho cô bé, nói: “Dao Dao, bảo vệ giọng hát cho tốt.”

Câu này từ nhỏ cậu đã nói với cô bé.

“Ngày nào cũng bảo em bảo vệ...” Cô bé lẩm bẩm.

“Luyện tập nhiều vào.” Thời Quyết lại nhắc lại, “Đến lúc đó hát bài của anh.”

Trước đây Thời Quyết đã cảm thấy, ngoại hình, phong cách, và giọng hát của Thôi Dao rất phù hợp với hướng sáng tác của cậu, mộng ảo, linh động, cực kỳ phù hợp với âm nhạc điện tử, có thể coi là một phiên bản cao cấp của Lâm Nghiên, nếu được đào tạo tốt chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Thôi Dao nghe xong câu này, sững sốt một lúc, rồi vui mừng khôn xiết.

“Được!” Cô bé hào hứng nắm lấy cánh tay Thời Quyết, “Anh sẽ viết bài hát cho em sao? Oa oa oa! Khi nào vậy?”

Thời Quyết: “Đừng la.”

Cô bé gật đầu lia lịa.

Thời Quyết rời đi.

Vào ngày thứ tư sau khi Đinh Khả Mạnh rời đi, Thời Quyết đến.

Cậu đã báo trước thời gian cho Từ Vân Ni, khi đến nơi Từ Vân Ni đang nấu mì trong căn hộ, điều này đã thành thói quen, cậu không thích ăn đồ ăn trên máy bay nên thường ngủ trên máy bay, khi về nhà mới ăn.

Cậu vào cửa, đi đến sau lưng Từ Vân Ni rồi ôm lấy cô.

“Thịt bò thơm quá.” Cậu nói.

“Kỹ thuật của em giỏi mà.”

“Tại sao giỏi thế?”

“Thầy dạy giỏi.”

Cầm Thời Quyết gác lên đầu cô.

“Anh không đến 3 tuần rồi, có nhớ anh không?”

“Lúc nào cũng nhớ.”

Thời Quyết cười.

Cậu để đồ xuống rồi cởi quần áo đi tắm, sau đó thay bộ đồ ở nhà rồi ra ăn mì.

Mọi thứ đều giống như ngày thường.

Sau khi ăn xong, cậu ngáp một cái, sau đó rót nửa ly rượu rồi đến sofa ngồi uống, tiện thể trò chuyện với cô.

“Em viết luận văn xong chưa?”

“Gần xong rồi, còn phải chỉnh sửa đôi chút.”

“À phải rồi, nói với em một tiếng, việc ký kết hợp đồng đó đã hỏng rồi.”

Từ Vân Ni đi đến bên giường ngồi xuống, đối diện với cậu.

Thời Quyết nói: “Sau này anh nghĩ lại, quy định vẫn quá nhiều, anh chỉ bán bài hát thôi.”

Từ Vân Ni im lặng nhìn cậu.

Thời Quyết bị cô nhìn đến phát ngượng, cậu hỏi: “Em làm gì thế?”

Từ Vân Ni cầm một tờ giấy in gấp lại, kẹp giữa hai ngón tay đưa cho cậu.

Thời Quyết nhận lấy, mở ra xem, không ngờ lại chính là bài viết trên diễn đàn trường của Từ Vân Ni mà trước đây Lý Tuyết Lâm đã cho cậu xem. Thời Quyết như bị nhầm lẫn không gian thời gian, cậu chớp mắt nhanh, cố gắng nghĩ một lúc rồi kinh ngạc nhìn cô: “Em lắp thiết bị theo dõi trên người anh à?”

Từ Vân Ni nói: “Em có tai mắt.”

Thời Quyết thực sự tin, ngồi thẳng người dậy.

“Em có người quen ở Lạc Dương sao?”

Từ Vân Ni mỉm cười.

Thời Quyết: "..."

Cậu lại tựa lưng vào, vẫn thấy kỳ lạ: "Vậy sao em lại có cái này?"

Từ Vân Ni bèn kể lại chuyện Đinh Khả Mạnh tìm cô.

"Thời Quyết, là em sơ suất rồi." Từ Vân Ni nghiêm túc nói, "Em đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, xin lỗi anh. Người viết cái này là người trong Hội sinh viên trước đây của chúng em, lúc đó bài viết này chỉ treo có hai ba ngày là gỡ xuống rồi, em chưa từng nhắc với anh."

Từ Vân Ni hoàn toàn không hiểu về giới của Thời Quyết.

Thời Quyết thì hiểu, nhưng cậu không hiểu về bản chất vụ án của Triệu Bác Mẫn.

Thời Quyết cười, một chân đặt lên sofa, cậu lấy thuốc ra, thờ ơ nói: "Nói gì vậy? Có gì phải xin lỗi đâu, cùng lắm là không đi nữa thôi. Vốn anh cũng không muốn đi lắm, anh quen sống tự do rồi, không thích bị người khác quản thúc."

Thật vậy sao?

Thời gian trước cậu rõ ràng rất hào hứng, cậu còn hát cho cô nghe bài hát cậu đã chuẩn bị.

Từ Vân Ni hỏi: "Không đi là được rồi sao?"

Thời Quyết ngạc nhiên nói: "Chứ sao nữa? Đã nói rồi, việc ký kết đó hủy rồi, sau này chúng ta vẫn như trước đây thôi."

Từ Vân Ni nói: "Hủy như thế nào? Anh đã đề xuất ý định với họ chưa? Đã đạt được thỏa thuận chưa? Đã lập thỏa thuận hủy hợp đồng chưa?"

Thời Quyết ngừng lại một chút, ánh mắt vô thức liếc sang một bên.

Từ Vân Ni trong đại đa số trường hợp không bao giờ so đo với cậu, nhưng một khi đã so đo thì không thể qua mặt được điều gì.

“Thời Quyết, chương trình của các anh đã chuẩn bị gần xong rồi phải không?”

“Không có.”

“Em nghe Đinh Khả Mạnh...”

“Từ Vân Ni.” Cậu ngắt lời cô, “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không.”

Từ Vân Ni nghe ra cậu rất không muốn nói chuyện nên tối đó không tiếp tục nữa.

Nhưng, dù sao cũng phải nói chuyện này.

Ngày hôm sau, Thời Quyết muốn kéo cô ra ngoài.

“Em muốn viết luận văn không? Chúng ta đi thư viện nhé?” Cậu nói.

“Không viết, đi chơi đi.”

Họ đi ra ngoài dạo một vòng lớn, xem phim, dạo trung tâm thương mại, ăn hai bữa cơm.

Khi về đến nhà, Thời Quyết ăn no uống đủ chơi đủ rồi, cậu kéo cô cùng đi tắm rồi bế cô ra.

Cậu đặt cô lên giường, hai người nhìn nhau một lúc.

Thời Quyết thở ra một hơi, sau đó ngồi dậy.

Từ Vân Ni: “Sao vậy?”

Thời Quyết: “Nếu em không muốn anh trẻ tuổi đã bị yếu sinh lý thì đừng nhìn anh bằng ánh mắt kiêu đó.”

Từ Vân Ni mặc đồ ngủ vào rồi xuống giường, sau đó ngồi vào ghế, cô nói với cậu: “Thời Quyết, chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

Cậu không nói gì.

Từ Vân Ni nói: “Tối qua lúc anh ngủ, anh trai anh đã liên lạc với em.”

Thời Quyết bất ngờ ngẩng đầu lên, sắc mặt không tốt.

“Anh ta bị điên à!”

Từ Vân Ni: “Đừng nói vậy, chuyện này đã xảy ra rồi, anh trai anh chắc chắn sẽ lo lắng cho anh.”

“Em đừng nghe anh ta nói bậy.”

“Anh ấy không nói bậy.”

“Từ Vân Ni.”

Cô không lên tiếng.

Thời Quyết: “Anh không muốn nói chuyện này, lại đây, chúng ta ngủ đi.”

Từ Vân Ni: “Sớm muộn gì cũng phải nói.”

Thời Quyết không kiên nhẫn, cậu đứng dậy, châm một điếu thuốc, đứng bên cửa sổ.

“Chuyện này để anh xử lý.” Cậu nói, “Em đừng quan tâm nữa.”

“Xử lý thế nào? Anh định bồi thường tiền sao? Thời Quyết, làm vậy rất không lý trí.”

Cậu quay đầu lại: “VẬY cái gì là lý trí?” Cậu cười, như thể đột nhiên cảm thấy hứng thú với chủ đề này, “Nào, Từ Vân Ni, em đưa ra một cách xử lý lý trí cho anh đi.”

Thời Quyết mở cửa sổ, thân hình nghiêng dựa vào khung cửa, một chân cong lại trước người, khói thuốc khiến đôi mắt cậu hơi nheo lại, mờ mịt không rõ.

Từ Vân Ni có thể cảm nhận được, toàn thân cậu mang theo một cảm giác phòng bị, có lẽ là đã nhận ra yếu tố không an toàn.

Cô không muốn cậu như vậy.

Từ Vân Ni đứng dậy, đi đến trước mặt cậu.

“Thời Quyết, chúng ta bình tĩnh một chút, anh tuyệt đối không thể gánh khoản bồi thường vi phạm hợp đồng này.” Cô nói ranh giới cuối cùng trước, “Không thể hành động theo cảm xúc, điều này sẽ hủy hoại con người đấy.”

Thời Quyết không nói gì.

Tôi sẽ dịch đoạn văn này sang tiếng Việt, tuân thủ các yêu cầu của bạn về ngôi kể và cách xưng hô giữa các nhân vật:

“Hợp đồng đã ký thì phải hoàn thành, việc này cũng không phải trách nhiệm của Lạc Dương.” Từ Vân Ni nói, “Đình Khả Mạnh đã nói với em về những lợi và hại trong chuyện này, em cảm thấy...”

Cô ngừng lại một chút.

Thời Quyết hỏi: “Em cảm thấy gì?”

Từ Vân Ni đáp: “Đinh Khả Mạnh nói đến lúc đó, có thể người nhà em cũng có nguy cơ bị liên lụy.”

Thời Quyết nhướn mày, vẻ mặt như đã hiểu ra.

“...À, hóa ra em lo lắng cho họ à.” Giọng cậu dần trở nên lạnh nhạt, cậu nói nhẹ nhàng, “Vậy thì không sao cả, anh hủy hợp đồng là sẽ không ai quản lý nữa.”

“Thời Quyết, đây không phải là hủy hợp đồng, mà là vi phạm hợp đồng.”

“Anh không cần em phổ biến pháp luật cho anh.”

Từ Vân Ni rất không quen với tình huống này.

Cũng không phải là không quen, cô chỉ đơn giản là không quen với việc cư xử như vậy với Thời Quyết.

Đây là lần đầu tiên phải không...

Họ cãi nhau.

Mặc dù với tính cách của Thời Quyết, cậu sẽ không bao giờ la hét, cô cũng vậy, điều này cũng đã định sẵn bầu không khí ngột ngạt của cuộc thảo luận này.

Từ Vân Ni: “Số tiền này quá lớn, dù có kiện tụng cũng phải mất rất lâu, và cũng không thể giảm được bao nhiêu.”

Thời Quyết: “Tiền để anh giải quyết.”

Từ Vân Ni: “Anh giải quyết thế nào?”

Thời Quyết búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, cậu nhìn về phía khuôn

viên trưởng đại học ở xa, bình tĩnh nói: "Từ Vân Ni, những điều anh hứa với em, có điều nào anh chưa làm được?"

Từ Vân Ni khựng lại.

Những điều cậu đã hứa.

Cậu đã nói từ rất lâu trước đây, những rắc rối trong tương lai, cậu sẽ lo liệu, bốn năm đại học, trừ khi cô quá bận rộn, kiên quyết yêu cầu cậu đừng đến thì mỗi tháng cậu đều đến thăm cô, ít thì ba bốn ngày, nhiều thì một hai tuần.

Những gì thoáng qua trong suy nghĩ, là từng chút từng chút của từng ngày qua ngày.

Có điều nào cậu chưa làm được?

Tất cả đều đã làm được.

Nhưng điều này hoàn toàn khác với những gì họ đang thảo luận, Từ Vân Ni tự nhủ với mình, họ sắp bước ra khỏi khuôn viên trường học rồi, cuộc đời mới chỉ bắt đầu, họ không còn ở cái tuổi lấy sự lãng mạn làm cơm ăn nữa, họ đều không có bố mẹ để dựa vào, khi gặp khó khăn, họ phải tự mình bình tĩnh giải quyết.

"Thời Quyết, em nghĩ thế này." Từ Vân Ni nói, "Anh cứ tiếp tục thực hiện hợp đồng với Lạc Dương, Đinh Khả Mạnh nói, chương trình họ chuẩn bị cho anh đã tốn rất nhiều tiền, rất tâm huyết."

Thời Quyết không nói gì, cũng không nhìn về phía cô, cậu vẫn nhìn về phía xa.

Từ Vân Ni tiếp tục nói: "Em đã liên lạc với mẹ em, khi em tốt nghiệp sẽ để mẹ ra nước ngoài, chú Triệu sau khi hết thời gian quản chế cũng sẽ đi tìm mẹ, ông ấy còn khoảng hơn một năm nữa. Trong thời gian này chúng ta không gặp mặt, sau đó sẽ xem tình hình, anh cứ

nói với người của công ty là chúng ta đã chia tay.”

Mặc dù đã có sự dẫn dắt từ trước, nhưng khi thật sự nói ra hai chữ “chia tay”, đầu óc Từ Vân Ni vẫn trắng xóa trong giây lát.

“Tất nhiên không phải là thật sự chia tay.” Cô lại nói, “Chỉ là không gặp mặt thôi, chúng ta vẫn tiếp tục liên lạc, bên ngoài không ảnh hưởng đến anh, tương lai chỉ cần mẹ em và họ rời đi thì muốn làm gì cũng được.”

Thời Quyết vẫn không nói gì, vẫn nhìn về phía xa.

Từ Vân Ni: “Em cảm thấy xử lý như vậy là tốt nhất, anh nghĩ sao?”

Thời Quyết nghĩ gì...

Thực ra Thời Quyết chẳng nghĩ gì cả, khi Từ Vân Ni bắt đầu nói về chuyện này, cậu đã hiểu ý của cô rồi. Những gì cô nói, cùng với những gì Lý Tuyết Lâm nói, những gì Thôi Hạo nói, thực ra đều là một chuyện.

Có lẽ, đây chính là cách xử lý được gọi là trưởng thành và lý trí.

Nhưng mà, người với người là khác nhau.

Thời Quyết nói: “Từ Vân Ni, em nghĩ thời gian dài nhất anh có thể chịu đựng không gặp mặt là bao lâu?”

Từ Vân Ni không trả lời.

Thời Quyết nhìn lên, tự suy nghĩ một lúc rồi nói: “... Hiện tại giới hạn cuộc đời anh là, hơn bốn tháng? Em hẳn là biết chứ, đều liên quan đến em cả.”

Hơn nữa, đó còn là khi chưa xác định quan hệ, chưa ôm nhau, chưa hôn nhau, chưa lên giường.

Bây giờ, chỉ có thể ngắn hơn.

Nói thật, Thời Quyết rất thất vọng.

Cậu ghét cách Từ Vân Ni xử lý vấn đề một cách cứng nhắc như vậy, cô quan tâm đến mọi thứ, quan tâm đến gia đình cô, quan tâm đến sự phát triển của cả hai, đương nhiên cô cũng quan tâm đến mối quan hệ của họ, chỉ là thứ tự và mức độ này khiến cậu rất thất vọng.

“Từ Vân Ni, anh cũng có hai đề xuất cho em.” Cậu nói, “Hoặc là anh hủy hợp đồng, anh chịu trách nhiệm bồi thường, sau này chúng ta vẫn như trước. Hoặc là anh tiếp tục làm, em không ra ngoài, chỉ ở nhà đợi anh.”

Từ Vân Ni nói: “Thời Quyết, điều này không thực tế.”

“Chỗ nào không thực tế?” Thời Quyết cười lạnh, “Anh thấy điều này còn thực tế hơn nhiều so với cái ‘thời gian này không gặp mặt, sau đó xem tình hình’ của em.”

Từ Vân Ni: “Thứ nhất, điều kiện cơ bản là anh tuyệt đối không được bồi thường. Thứ hai, chỉ cần chúng ta ở bên nhau, chỉ cần có người quyết tâm tìm bằng chứng, không thể nào không phát hiện ra được, công ty của anh cũng không thể đồng ý được.”

Thời Quyết: “Anh thấy không phải là công ty không đồng ý, mà là em không đồng ý đúng không?”

Họ cứ tranh cãi qua lại.

Lúc đầu, Từ Vân Ni muốn dùng thái độ nghiêm túc, chân thành để giảng đạo lý, thuyết phục cậu, họ cùng nhau bàn bạc một cách hay, cuối cùng lại trở thành cãi vã một cách ngây ngô.

“Chỉ là một thời gian không gặp, không phải mất liên lạc, cũng không phải chia tay, tại sao anh lại phản đối như vậy?”

“Không có một thời gian, một khi đã chia xa thì là chia xa rồi.”

“Chỉ là tạm thời thôi, chúng ta chịu đựng một chút, đợi khi mọi chuyện qua đi là được rồi.”

“Chỉ có lợi cho em thôi.”

“Sao lại chỉ có lợi cho em được?”

“Anh không thấy có lợi gì cho anh cả.”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Làm theo lời anh nói.”

Từ Vân Ni khoanh tay, hít một hơi thật sâu, cô nói: “Thời Quyết, em không thể luôn ở nhà đợi anh được. Và việc anh vì em mà từ bỏ những điều mình muốn làm, gánh khoản nợ khổng lồ càng không hợp lý, như vậy dù có ở bên nhau, tương lai cũng chắc chắn sẽ có khoảng cách.”

Thời Quyết dụi tắt điếu thuốc trên khung cửa sổ, sau đó quay lại, nhìn xuống cô từ trên cao.

Đã nhiều năm rồi cô không thấy biểu cảm này trên mặt cậu, mang một chút nét cười, nhưng lại càng thêm lạnh nhạt.

“Từ Vân Ni, em nói lý do của em, sao cứ phải thêm anh vào làm gì?”

Giọng cậu cũng vậy, trong trẻo, nhẹ nhàng, hơi lạnh lùng, giọng nói hay đến mức nghe như đang hát vậy.

Cậu nhìn cô, nhìn càng lâu, ánh mắt sắc bén lại càng trở nên dịu

dàng hơn. Cuối cùng, quanh mắt cậu hơi ửng đỏ, cậu lẩm bẩm: “Từ Vân Ni, hay là công bằng đi, chúng ta đều không cần gì nữa cả, anh đưa em đi, chúng ta ra nước ngoài, tìm một thị trấn nhỏ không có ai, chúng ta chỉ dựa vào vòng tay của nhau sống cả đời, được không?”

Những lời này của cậu khiến Từ Vân Ni nhớ đến tin nhắn Thôi Hạo gửi cho cô tối qua.

[Thằng nhóc đó nói nó muốn dẫn em đi lang thang! Lang thang!!! Bây giờ cậu ta hơi bị linh hồn bố cậu ta nhập rồi! Cậu ta cái gì cũng dám làm đấy! Em phải tỉnh táo đấy!]

Từ Vân Ni tiến lên nửa bước, cô ôm cậu vào lòng, họ cùng nhau đón làn gió buổi khuya.

Cô khẽ nói bên tai cậu: “Thời Quyết, chúng ta nhất định sẽ bên nhau cả đời, anh hãy tin em, anh cứ yên tâm phát triển. Không lâu nữa đâu, em nhất định sẽ tìm đến bên cạnh anh.”

Chương 72: Bạn trai

Những ngày đó, Từ Vân Ni cảm thấy mình như bị rối loạn tinh thần.

Một nửa tinh thần của cô đang lý trí suy nghĩ, suy nghĩ về cách xử lý một số chuyện phiền phức, suy nghĩ về tương lai của họ.

Còn nửa kia thì lại điên cuồng khao khát đắm chìm trong niềm vui cùng anh.

Điều này rất hiếm khi xảy ra – không đúng, phải nói là từ khi xác định mối quan hệ, chưa từng có lần nào họ gặp nhau mà không lên giường.

Trong những năm sau này, Từ Vân Ni đã trải qua vô số cuộc thương thảo và đàm phán, nhưng chưa bao giờ thấy mình mâu thuẫn như lần này. Cô cảm thấy mình vừa lý trí lại vừa vô tình, vừa vĩ đại nhưng cũng vô trách nhiệm.

Cô đã nói chuyện với anh hết lần này đến lần khác. Có lúc, cả hai người dường như không cùng một tần số. Từ Vân Ni phân tích rất lý trí, đưa ra đủ loại luận cứ, đến khi khô cả miệng, cuối cùng chỉ đổi lại được câu nói vu vơ của anh: “Từ Vân Ni, anh đối xử với em không tốt sao?”

Đến cuối cùng, cả hai đều không còn gì để nói. Họ ngồi bên bàn, im lặng hút thuốc.

Khi Từ Vân Ni dập tắt điếu thuốc, cô nghĩ, liệu cô có thể nghiện thuốc không đây.

Tiến độ viết luận văn của cô bị trì hoãn, còn tiến độ sáng tác của anh cũng bị ảnh hưởng.

Họ đều mắc kẹt trong những suy nghĩ của riêng mình, không ai có thể thuyết phục được ai.

Lạc Dương bên kia cứ giục mãi, Thời Quyết định tắt điện thoại. Từ Vân Ni bảo anh đừng làm vậy, hãy quay lại, làm theo những gì cô đã nói và giải thích với công ty.

Thời Quyết nhìn cô, anh nói: "Từ Vân Ni, em đã suy nghĩ kỹ chưa."

Thái độ và giọng điệu của anh khi nói câu này, giống như muốn đẩy mọi chuyện vào một hố sâu không thể quay lại.

Lần thứ vô số cô nói với anh: "Thời Quyết, chúng ta đừng quá cực đoan, anh đừng để bị ảnh hưởng, trước tiên hãy làm việc cho tốt, em hoàn thành việc tốt nghiệp, cả hai chúng mình hãy bình tĩnh lại một chút."

Sau khi nghe xong, Thời Quyết khẽ hừ mũi, anh liếc cô một cái rồi cầm đồ rời đi.

Thời Quyết là người lịch sự, khi anh tức giận sẽ không la hét, càng không ném đồ hay đập cửa.

Từ Vân Ni nghe thấy tiếng đóng cửa, cô hít một hơi sâu, tay đỡ trán, nhắm mắt ngồi im thật lâu.

Đây là lần đầu tiên trong bốn năm yêu nhau, họ chia tay trong bất hòa.

Nếu không xảy ra thì thôi, một khi đã xảy ra thì phải dứt dỗi nhất.

Mấy ngày sau, Từ Vân Ni vẫn gửi tin nhắn cho Thời Quyết, nhưng

anh không trả lời.

Cô biết anh chắc chắn đang tức giận. Cô bí mật liên lạc với Thôi Hạo, kể cho anh ta nghe về tình hình bên này. Thôi Hạo cười nói: “Haha, cậu ta cũng bị bỏ rơi rồi!”

“Sao có thể thế.” Từ Vân Ni nói, “Chúng em chưa chia tay.”

“À, chỉ là tạm thời thôi mà, chịu thiệt thòi một chút nhé, lần sau tới anh sẽ mời em uống rượu.”

“Anh để mắt đến anh ấy nhé, gần đây tâm trạng anh ấy có vẻ hơi rối loạn.”

“Anh biết, mấy hôm nay mặt mũi cậu ta lạnh lùng đến mức chẳng ai dám đến gần trong phạm vi hai mét. Tính cậu ta là như vậy đấy, những gì cậu ta nghĩ trong lòng thì không ai có thể lay chuyển, hiện giờ cậu ta chỉ tin rằng em đã làm cậu ta tổn thương, đợi qua một thời gian, cậu ta sẽ hiểu rằng cô làm vậy là vì tốt cho cậu ta.”

“Được rồi, có gì cứ liên lạc với em.”

Thời Quyết giận dữ, tâm trạng Từ Vân Ni cũng không vui, cô cố gắng điều chỉnh, dồn toàn bộ sức lực vào luận văn tốt nghiệp.

Cô đã hoàn thành tốt phần bảo vệ luận văn.

Cô đã tốt nghiệp thành công.

Mùa hè, không khí tốt nghiệp tràn ngập khắp khuôn viên trường. Mọi người cùng nhau bàn luận về tương lai, có người đi thực tập, có người đã tìm được việc làm, cũng có người chọn học lên cao.

Phòng 709 cũng đã đến kỳ hạn.

Vi Vi đến thu dọn phòng, vừa bước vào đã bị choáng ngợp bởi sự

tinh tế của căn phòng.

“Căn phòng này thật quá sức tưởng tượng! Hai người đã tốn bao nhiêu tiền vậy?” Cô ta hỏi.

Từ Vân Ni đáp: “Cũng không nhiều lắm đâu.”

Vi Vi hỏi tiếp: “Sao Thời Quyết không có ở đây?”

Ban đầu, Từ Vân Ni định nói rằng anh có việc bận, nhưng rồi lại nói: “Chúng tôi chia tay rồi.”

“Ồ?” Vi Vi ngạc nhiên, “Hai người chia tay à? Từ bao giờ vậy?”

Từ Vân Ni nói: “Tốt nghiệp rồi, mỗi người một con đường, thực ra bọn tôi đã chia tay từ lâu, sau đó chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Ồ.”

Vi Vi nghĩ, đúng như mọi người đồn đại, nữ sinh đại học mà cặp với một nhạc sĩ vô nghề nghiệp thì cuối cùng cũng sẽ tan vỡ.

Thật là một mùa hè đẹp, hợp để có một mối tình tốt nghiệp rồi chia tay.

Từ Vân Ni có ý muốn nói vậy, cô bắt đầu dần dần làm nhạt nhòa mối quan hệ giữa mình và Thời Quyết trong mắt những người quen biết.

Đồ đạc ở phòng 709, những thứ liên quan đến Thời Quyết, Từ Vân Ni đã đóng gói hết để gửi cho Thôi Hạo, còn đồ của cô thì gửi về nhà.

Cô không quay lại căn nhà của Triệu Bác Mẫn.

Nơi đó hiện đang trống.

Triệu Bác Mẫn đã báo cáo với cơ quan điều tra, rời khỏi nơi ở ban đầu, hiện đang ở cùng Lý Ân Dĩnh tại nhà bà ngoại của Từ Vân Ni.

Trong kỳ nghỉ, Từ Vân Ni cũng trở về đó. Nhà bà ngoại cô nằm trong một khu vực dân cư thưa thớt, thuộc một vòng tròn khép kín nhỏ, mỗi ngày uống trà, trồng rau, Lý Ân Dĩnh và Triệu Bác Mẫn dần ổn định lại tâm trạng lo lắng ngày trước.

Từ Vân Ni tìm gặp Lý Ân Dĩnh, hỏi về chuyện ra nước ngoài. Lý Ân Dĩnh nói bà còn do dự, muốn đợi Triệu Bác Mẫn cùng đi.

“Không được,” Từ Vân Ni dứt khoát nói, “Mẹ phải đi ngay, mẹ yên tâm, sang năm con sẽ đưa bố đi.”

“Sao phải gấp như vậy?”

“Mẹ, mẹ ở đây chưa đủ sao?”

Từ Vân Ni chưa bao giờ nói với Lý Ân Dĩnh về chuyện của Thời Quyết.

Năm nhất, cô và Thời Quyết đắm chìm trong ngọt ngào, không muốn bị bố mẹ quấy rầy. Năm hai, cả hai đều bận rộn với công việc riêng. Đến năm ba, Triệu Bác Mẫn gặp chuyện.

Từ Vân Ni nói: “Vụ án này liên quan đến rất nhiều người, mẹ không sợ chuyện lại bị lôi ra sao?”

Nghe vậy, Lý Ân Dĩnh lo lắng hẳn lên, bà nói: “Được rồi, được rồi, tháng sau mẹ sẽ đi.”

Việc Lý Ân Dĩnh ra nước ngoài trước được Triệu Bác Mẫn nhiệt liệt ủng hộ. Ông thậm chí còn khuyên Từ Vân Ni đi cùng bà.

“Con cũng đừng ở lại trong nước nữa.” Ông nói, “Ra nước ngoài phát

triển đi, chú ở ngoài kia vẫn còn chút mối quan hệ.”

Từ Vân Ni đáp: “Cháu đã hẹn với bạn cùng lớp đi du lịch tốt nghiệp, chơi xong rồi mới tính tiếp.”

Cô cũng ở nhà bà ngoại, nơi này nằm ở ngoại ô thành phố, là một biệt thự nhỏ, có vườn rau.

Một buổi tối nọ, bà ngoại nói muốn ăn cà chua, Từ Vân Ni cầm đèn pin ra vườn hái.

Khi cô hái được một nửa, điện thoại rung, cô cầm lên xem, thì ra là Thời Quyết gọi.

Đã lâu rồi, cô nhắn tin anh không trả lời, đây là lần đầu tiên anh chủ động liên lạc với cô. Từ Vân Ni không giữ được bình tĩnh, cà chua trong tay rơi đầy đất.

Cô nghe điện thoại.

“Từ Vân Ni.”

Thời Quyết vừa mở miệng gọi tên cô, Từ Vân Ni biết anh đã say.

Trong điện thoại có tiếng người ồn ào, Từ Vân Ni lắng nghe kỹ, giống như cảnh đang ăn mừng.

Anh nói: “Từ Vân Ni, đến gặp anh.”

Họ đã quá lâu không nói chuyện với nhau, Từ Vân Ni rất nhớ giọng nói của anh, đặc biệt là giọng khàn khàn trầm thấp khi anh say rượu như thế này, chỉ vài câu ngắn ngủi thôi mà lưng cô đã nóng bừng lên. Cô biết mình hiện tại không thể gặp anh, nhưng để có thể nghe thêm vài câu, cô vẫn hỏi anh: “Anh đang ở đâu?”

Thời Quyết uống say, nói mấy từ không rõ ràng, rồi bắt đầu hỏi

người xung quanh địa chỉ cụ thể.

Từ Vân Ni cũng nghe được, đó là một khu văn hóa ở bên họ, có nhiều đơn vị ghi hình và phim trường.

Thời Quyết lại nói thêm một lần nữa.

Từ Vân Ni nói: "Có hơi xa."

Thời Quyết hỏi: "Có xa bằng anh đến trường của em không?"

Không.

Hoàn toàn không.

Từ Vân Ni không thể kiềm chế nổi nữa, cô thực sự muốn ngay lập tức bắt taxi ra sân bay.

Cô chậm chậm hít một hơi, sau đó nói: "Thời Quyết, xung quanh anh có nhiều người, nói chuyện chú ý một chút."

Thời Quyết thấp giọng nói: "Đến gặp anh đi, nếu không thì em đừng hòng gặp lại anh nữa."

Từ Vân Ni cầm điện thoại, cúi đầu.

Cô nhìn quả cà chua rơi lăn lóc trên đất, nói: "Thời Quyết, bây giờ em không thể gặp anh."

Cô vẫn muốn nói chuyện với anh, cô hỏi: "Chương trình của anh ghi hình xong chưa? Công việc có thuận lợi không? Đừng uống nhiều rượu quá."

Anh không trả lời.

Cô nghe tiếng thở của anh, càng lúc càng nặng, từng nhịp từng

nhịp.

Từ Vân Ni suýt nữa thì không chịu được, cô vừa định hẹn gặp anh thì điện thoại đã bị ngắt.

Cô đứng yên tại chỗ rất lâu, cho đến khi cửa sổ tầng hai mở ra, bà ngoại từ trên đó gọi xuống: "Ni Ni! Sao lâu vậy? Đừng để muỗi đốt."

Cô cúi xuống nhặt lại quả cà chua.

Chọn một ngày trời trong không mây, Từ Vân Ni đi thăm mộ của Từ Chí Khôn.

Ông được an táng tại một nghĩa trang phía đông thành phố, khi mua phần đất này đã tốn không ít tiền, chọn được một vị trí giữa sườn núi, coi như là "độc môn độc hộ," nghe nói phong thủy ở đây rất tốt, tầm nhìn rộng, người mắt tốt có thể nhìn thấy lăng mộ hoàng gia từ xa.

Cô một mình đến dọn dẹp mộ cho Từ Chí Khôn, thắp hương.

Cô mang theo rượu trắng mà ông thích, còn cùng ông hút một điếu thuốc.

Cô trò chuyện với Từ Chí Khôn một lát, nói: "Bố, con đã có bạn trai, vốn định sau khi tốt nghiệp sẽ dẫn anh ấy đến gặp bố, nhưng giờ anh ấy bận quá, là một chàng trai rất đẹp, đẹp nhất mà con từng gặp trong đời, lại còn tài hoa, biết hát, biết nhảy, khi cười mắt cong cong, đen láy. À, đúng rồi, hút thuốc là do anh ấy dạy con, không phải anh ấy làm hư con đâu."

Tháng sau, Lý Ân Dĩnh xuất ngoại thành công.

Trước khi đi, bà nói với Từ Vân Ni: "Chơi với bạn bè đủ rồi thì sang tìm mẹ."

Từ Vân Ni đáp: “Vâng.”

Bà ngoại cũng tiễn Lý Ân Đình, dặn bà ở ngoài chăm sóc sức khỏe, trên đường về, bà ngoại trò chuyện với Từ Vân Ni, bà nói ra nước ngoài rồi cũng yên tâm, cậu cháu đã định cư ở đó, lại còn nhiều bạn bè, sau này cháu sang đó phát triển cũng sẽ thuận lợi.

Từ Vân Ni ‘vâng’ một tiếng.

Bà ngoại thở dài, lại nói: “Con người ấy mà, rồi cũng sẽ đi hết thôi.”

Từ Vân Ni nắm tay bà, cô nói: “Cháu vẫn chưa đi mà.”

Sau khi vào thu, một ngày nào đó, Từ Vân Ni thu xếp hành lý rồi xuất phát.

Cô bắt đầu chuyến “du lịch tốt nghiệp cùng bạn bè” như cô đã nói.

Tất nhiên, chẳng có bạn bè nào đi cùng cả. Từ Vân Ni chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ, điểm đến của cô là quê nhà của Từ Chí Khôn.

Một thành phố cỡ trung, nằm rất xa về phía Tây, diện tích rất rộng lớn, nhưng dân cư lại không nhiều.

Đây là lần đầu tiên Từ Vân Ni đến nơi này, theo như những gì cô còn nhớ về lời kể của Từ Chí Khôn về quê hương, đây là một nơi rất đẹp – chỉ có điều hơi nghèo một chút.

Từ Vân Ni cảm thấy mình đến không đúng lúc, vừa hay gặp phải bão cát.

Khí hậu nơi này khô hạn, lại thêm cát bụi mù trời, Từ Vân Ni ở trong khách sạn bốn, năm ngày mà không dám ra ngoài.

Khu vực gần thành phố có nhiều điểm du lịch, ban đầu Từ Vân Ni định tìm một đoàn du lịch địa phương, nhưng cô không muốn trải

nghiệm nơi mà Từ Chí Khôn đã lớn lên trong bão cát mù trời này, cô muốn đợi khi thời tiết tốt hơn một chút rồi đi chơi.

Kết quả là chờ mãi vẫn không xong.

Từ Vân Ni hỏi nhân viên khách sạn, họ nói: “Nơi này là như vậy, một khi bắt đầu gió thổi thì ít cũng phải một, hai tuần, nhiều thì một, hai tháng.”

Từ Vân Ni không chịu thua.

Cô thấy ở mãi khách sạn cũng không thoải mái, liền lên mạng tìm một căn nhà cho thuê ngắn hạn.

Ngày chuyển vào đó có một chút bất ngờ.

Khi cô dọn đồ xong thì đã tối, trong nhà không có đủ đồ đạc, cô xuống lầu mua sắm.

Nơi này khác hẳn thành phố lớn, không có cửa hàng tiện lợi, chỉ toàn là những cửa hàng nhỏ do dân tự mở, nhưng may mắn là địa chỉ mà Từ Vân Ni chọn lại khá nhộn nhịp, trên phố có rất nhiều hàng quán và còn có cả chợ đêm.

Từ Vân Ni mua đồ xong quay về, khi đến cổng khu dân cư, cô bất ngờ thấy một người phụ nữ ngã ở góc đường tối om, cô liền chạy tới.

Người phụ nữ có thân hình khá mập, Từ Vân Ni sợ rằng chị ấy bị bệnh đột ngột, không dám động vào, chuẩn bị gọi xe cứu thương.

Lúc này, người phụ nữ lơ mơ tỉnh lại.

“...Ôi, tôi ngất rồi à?”

Từ Vân Ni hỏi: “Chị không sao chứ?”

Mặt người phụ nữ trắng bệch, mồ hôi toát ra, chị ấy vẫy tay nói:
“Không sao, đói quá thôi.”

Từ Vân Ni dừng lại một chút rồi lấy đồ vừa mua ra, sau đó cô nói:
“Là hạ đường huyết à? Ăn chút trái cây đi.”

Người phụ nữ vẫn nói không cần, nhưng mắt lại nhìn vào gì đó rồi chìa tay ra.

“Cho tôi xin một miếng bánh cắt...”

“Được thôi.”

Từ Vân Ni vừa định bẻ ra thì có một giọng nói vang lên bên cạnh.

“Này! Chị còn giảm cân không đấy!”

Từ Vân Ni quay đầu thì thấy một người đàn ông bước tới, anh ta đi dép lê, loẹt quẹt bước lại gần.

Người đàn ông cao lớn, tóc cắt ngắn, trông đáng vẻ rắn rỏi, thô kệch.

Anh ta chỉ vào người phụ nữ rồi nói: “Là chị tự thề độc đấy nhé, nói phá giới thì cạo trọc đầu!”

Từ Vân Ni nói với anh ta: “Chị ấy vừa rồi đói ngất đi.”

Người đàn ông quay lại, anh ta nhìn cô, giọng hạ thấp: “Chẳng phải tỉnh rồi sao? Em gái không biết đó thôi, chỉ cần cô ấy được nếm một miếng, cả túi này của cô cũng không giữ được đâu!”

“Đủ rồi!” Người phụ nữ mất kiên nhẫn: “Ở đâu cũng có em! Đi đâu thì đi đi! Biến đi!”

Chị ấy mắng người đàn ông rời đi rồi ngồi xuống ven đường, quả thật ăn hết cả túi đồ của Từ Vân Ni.

Sau khi ăn uống no nê, người phụ nữ muốn trả tiền cho Từ Vân Ni, nhưng cô không nhận.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi vào khu dân cư.

Kết quả là đi một lúc, phát hiện ra đã đến một chỗ.

Hóa ra lại là hàng xóm.

“Trời ơi! Trùng hợp quá!” Người phụ nữ vui vẻ nói: “Em thuê căn nhà này à?”

“Đúng vậy.”

Người phụ nữ cười sảng khoái nói: “Vậy sau này có gì cần thì cứ tìm chị nhé! Chị tên là Đỗ Giai, còn người đàn ông em vừa thấy là em trai chị, tên là Đỗ Uy!”

Từ Vân Ni trở về nhà, cô dọn dẹp sơ qua rồi đi tắm.

Buổi tối, cô không có hoạt động gì nên lên giường nằm rất sớm, sau đó lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Thời Quyết.

[Em gặp một người phụ nữ vì giảm cân mà tự làm mình ngất xỉu bên đường, chị ấy ăn hết tất cả đồ mà em mua. Nhưng trùng hợp là, chị ấy lại là hàng xóm của em, giọng chị ấy to lắm...]

Cô viết một vài chuyện vụn vặt, trên màn hình chỉ hiện ra toàn bộ tin nhắn của cô.

Cô cứ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào màn hình rất lâu.

Cô không ngủ được nên đứng dậy sắp xếp đồ đạc.

Từ Vân Ni muốn lập lại kế hoạch du lịch, cô lấy cuốn sổ ra, lật ngẫu nhiên, sau đó dừng lại ở một trang.

Từ Vân Ni từng có một quãng thời gian buông thả.

Anh luôn ở bên cạnh cô.

Anh từng viết một bài hát, đặt vào góc nhìn của Từ Vân Ni, mô tả đúng quãng thời gian đó —

Dưới ánh nắng vàng rực rỡ, anh nắm tay tôi bước qua dòng sông lung linh ánh kim.

Chúng tôi chen chúc trong đám đông để ngắm pháo hoa.

Cùng leo núi, cùng lặn biển, cùng thưởng thức trà ngon nơi cổ trấn yên bình.

Trong chiếc thuyền nhỏ dạo đêm, anh gảy đàn tỳ bà cho tôi nghe.

Anh hoàn hảo đến nhường thế.

Khi viết bài hát này, Từ Vân Ni ngồi bên cạnh nhìn, họ đang ở trong một khách sạn tại khu du lịch, căn phòng hướng ra sông, bên ngoài là cảnh đêm ven sông như mộng như mơ, tiếng nhạc du dương vang lên.

Từ Vân Ni nhìn anh viết câu cuối cùng, sau đó cô nói: “Sao anh nhập vai em mà không quên khen mình vậy?”

Thời Quyết nằm sấp trên giường, một tay cầm bút, một tay kẹp điều thuốc, anh nói: “Chẳng phải em nghĩ như vậy sao?”

Từ Vân Ni liếc mắt nhìn anh.

Anh ung dung nói: “Chắc hẳn em nghĩ như vậy mà.”

Sau khi nói xong, anh còn cố tình thêm một câu nữa...

Tôi muốn quấn lấy anh cả đời.

Từ Vân Ni phì cười, cô đề lên lưng rộng của anh, anh cười nói: “Này, cháy ga trải giường rồi, em phải đền đấy.”

Dưới lời bài hát, Thời Quyết dùng nét chữ phóng khoáng viết tên bài hát, “Bạn trai”.

Tay cầm cuốn sổ của Từ Vân Ni dần run lên, cô lấy ra điều thuốc — loại thuốc mà anh thường hút, chìm đắm trong mùi hương quen thuộc, cố gắng bình tĩnh lại.

Cô bước đến bên cửa sổ, khoanh tay, nhìn ra đêm của thành phố xa lạ, một lát sau, cô khẽ thở dài.

Quá đột ngột.

Cô nghĩ, con người có thể bình tĩnh, lý trí, trưởng thành để đối mặt với mọi việc, trừ tình yêu.

Bởi vì, quá đột ngột.

Chương 73: Hành tinh Rezos

Vì duyên cớ từ túi đồ ăn này mà Từ Vân Ni đã quen biết Đỗ Giai.

Đỗ Giai nói rằng Từ Vân Ni đã “ân cứu mạng” chị ấy.

Năm nay Đỗ Giai 31 tuổi, làm việc trong cơ quan nhà nước, em trai chị, Đỗ Uy, năm nay 26 tuổi. Dưới họ còn có một em gái tên Đỗ Sáng, năm nay 18 tuổi, nhưng đã không còn đi học nữa, đang làm việc ở xưởng. Gia đình họ gồm năm người, cả bố mẹ đều sống chung một nhà. Trong nhà này, ngoài Đỗ Sáng khá trầm tính, những người khác đều có giọng nói khá to, đôi khi nói chuyện với nhau cứ như đang cãi nhau, mà thật sự cãi nhau thì còn khoa trương hơn.

Có khi họ cãi nhau đến mức Từ Vân Ni không ngủ được, cô rất nghi ngờ không biết có ai khiêu nại vì gây rối trật tự không.

Sau này, ở lâu rồi cô mới biết, thứ nhất, ở khu này gần như không ai khiêu nại, thứ hai, có khiêu nại cũng vô ích, vì Đỗ Uy chính là cảnh sát phụ trách khu vực này.

Đỗ Giai dường như rất thích Từ Vân Ni, có chuyện gì cũng tìm cô để nói chuyện. Khi Từ Vân Ni nói muốn tìm công ty du lịch để đi chơi, Đỗ Giai nói, “Em tìm công ty du lịch làm gì, dễ bị lừa lắm, để chị dẫn em đi chơi thì hơn.”

Khi họ ra ngoài chơi, đôi khi Đỗ Uy cũng đi theo, chủ yếu là để ăn ké của chị.

Đỗ Giai thích nói chuyện, còn Từ Vân Ni đặc biệt giỏi lắng nghe, sau

một thời gian, họ ngày càng thân thiết, khi gặp hai chị em tan làm sớm, họ thường gọi Từ Vân Ni cùng xuống nhà hàng nhỏ dưới lầu ăn cơm.

Thường thì chỉ có Từ Vân Ni và Đỗ Uy ăn, còn Đỗ Giai ngồi bên cạnh nhìn.

Từ Vân Ni hỏi: “Chị không ăn một miếng nào sao?”

Đỗ Giai nói: “Chị đang giảm cân, bố mẹ chị giục ghê lắm, họ bảo chị già rồi, bây giờ khó khăn lắm mới quen được một người, cảm thấy cũng không tệ, nhất định phải giảm cân.”

Đỗ Uy nói: “Chị mau giảm cân thành công đi, nhà này sắp chật chội chết rồi, người nào dọn ra được thì cứ dọn!”

Đỗ Giai liền mắng: “Vậy sao không phải là em dọn ra ngoài chứ? Ít nhất chị còn có đối tượng, còn em thì sao?”

Đỗ Uy nói: “Chị nghĩ em giống chị à? Em bận công việc, không có ai hợp mắt thôi, con gái theo đuổi em còn không đếm hết trên mười đầu ngón tay!”

Nói đến đây, hai người lại bắt đầu cãi nhau.

Từ Vân Ni vội nói: “Chuyện này không nên quá vội, quá vội dễ mắc sai lầm.”

Đỗ Uy nói: “Này, cái này đúng đấy. Bố mẹ anh chàng kia nhìn thấy con dâu tương lai nặng hơn năm mươi kí, không nói lời nào mà còn bảo nhanh chóng kết hôn, chắc chắn là có vấn đề gì đó.”

Đỗ Giai vỗ một cái vào đầu Đỗ Uy, suýt nữa khiến mặt anh ta chìm vào bát mì.

Sau đó, Đỗ Giai luôn tìm Từ Vân Ni để nói chuyện về bạn trai mình.

Một ngày, chị ấy muốn gặp mặt bạn trai nên đã rủ Từ Vân Ni đi cùng để xem xét giúp.

Từ Vân Ni đi theo, bạn trai của Đỗ Giai cao gầy, trông rất nho nhã, cũng khá đẹp trai.

Họ còn đến nhà anh ta ăn cơm, bố mẹ anh ta rất nhiệt tình đón tiếp họ.

Ăn xong ra ngoài, Đỗ Giai hỏi cô: “Em thấy thế nào?”

Từ Vân Ni nghĩ một lúc rồi nói: “Nhà họ có nhiều két sắt lắm.”

“Đúng thật...” Đỗ Giai kéo cô thì thầm, “Lần đầu chị đến đây cũng nhận ra, chẳng lẽ nhà họ giàu lắm sao? Nhưng bạn trai chị bình thường ki bo lắm đấy! Chẳng lẽ phải cưới xong mới chịu chị?”

Từ Vân Ni nói: “Lúc này trước khi đi, bạn trai chị còn xin tiền bố mẹ anh ta, bố anh ta mở cái két sắt lớn ra, bên trong còn có một két sắt nhỏ nữa.”

Đỗ Giai nói: “Giấu kỹ thật.”

Từ Vân Ni hỏi: “Không phải chị nói là anh ta là con một sao?”

Đỗ Giai: “Đúng vậy!”

Từ Vân Ni: “Con một mà lớn như vậy rồi, sao bố mẹ còn quản tiền chặt thế nhỉ?”

Nghe cô nói vậy, Đỗ Giai cũng sinh nghi ngờ.

Sau đó bạn trai chị ấy rủ chị đi hát karaoke, Đỗ Giai lại kéo Từ Vân Ni theo, trong phòng karaoke có khá nhiều người, khi bạn trai và bạn anh ta ra ngoài, Từ Vân Ni liền kéo Đỗ Giai đi theo. Họ phát hiện ra bạn trai của Đỗ Giai đang ở phòng khác, đang hít thứ gì đó,

còn bỏ thêm thứ gì đó vào ly rượu, chính là ly cocktail mà Đỗ Giai đã gọi. Đỗ Giai hít một hơi thật sâu, chửi một tiếng, liền xông tới, Từ Vân Ni lập tức liên lạc với Đỗ Uy.

Khi Đỗ Uy đến, Đỗ Giai đang đánh nhau với bạn trai, Từ Vân Ni kéo chị ấy ra.

Đỗ Uy xông lên, tung một cú đá, đá bay bạn trai của Đỗ Giai.

Đỗ Uy còn dẫn theo một người bạn, trông có vẻ là đồng nghiệp bèn nói: “Ê, chú ý quy tắc khi ra ngoài xử lý việc công.”

Đỗ Uy chửi: “Ai mẹ nó đi làm việc công chứ! Ông đây tan ca rồi!”

Đỗ Giai chia tay.

Chị ấy kéo Từ Vân Ni đi uống rượu suốt mấy ngày.

Những ngày đó chị ấy rất mệt mỏi, công việc bị ảnh hưởng, Đỗ Giai làm việc ở một bộ phận nhỏ của chính phủ, phụ trách một số việc vặt. Sức khỏe chị yếu, lại bị thất tình làm kích thích nên mắt trở nên mờ đi. Từ Vân Ni thấy công việc của chị không phức tạp, chủ yếu là việc vun vát nên đã chủ động giúp chị ấy làm một vài việc.

Cứ thế, Đỗ Giai coi Từ Vân Ni như em gái ruột.

“Em giỏi hơn Tiểu Sảng nhiều! Ôi, Tiểu Sảng quá trầm tính, hầu như không nói chuyện với chị em mình.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, một tháng, hai tháng.

Lý Ân Đình gọi điện hỏi Từ Vân Ni chơi xong chưa, định khi nào đến chỗ cô ấy, Từ Vân Ni nói chờ một chút, cô định thi bằng lái xe trong nước.

Cô hỏi thăm về trường dạy lái xe, Đỗ Uy nói anh ta sẽ giúp.

Đỗ Uy quan hệ rộng, với sự giúp đỡ của anh ta, Từ Vân Ni chỉ mất hơn một tháng để lấy bằng lái.

Trời ngày càng lạnh, nhanh chóng sang đông.

Từ Vân Ni ở lại khá lâu, Đỗ Giai thấy cô ngày nào cũng ở nhà bèn nói: “Em cứ ở nhà mãi không thấy chán à?”

“Chán chứ ạ.” Từ Vân Ni thật thà nói, “Em muốn làm gì đó.”

Đỗ Giai: “Vậy em tìm một công việc đi.”

Từ Vân Ni: “Công việc gì, em không quen chỗ này, chị có việc gì hay giới thiệu cho em nhé.”

Đỗ Giai: “Được rồi, để chị tìm giúp.”

Đỗ Giai liên tục tìm cho Từ Vân Ni vài công việc, nhưng cô đều không đồng ý.

Đến Đỗ Uy cũng khó chịu: “Chị tìm cái gì toàn công việc vớ vẩn, nhân viên phục vụ người ta làm được à?”

Đỗ Giai nói: “Chủ yếu là em ở lại ngắn hạn, chỉ có thể tìm việc tạm thời thôi, nếu ở lại lâu hơn, chị sẽ tìm công việc tốt hơn.”

Từ Vân Ni cười nói: “Chị cứ tìm đi, em xem thử.”

Đến Tết, Đỗ Giai đưa Từ Vân Ni về nhà ăn cơm, ăn xong, bố mẹ Đỗ Giai đi ngủ, ba người họ và Đỗ Sáng bị kéo đi theo, cùng ra ngoài chơi.

Đỗ Uy lái xe, bốn người họ đến một vùng sa mạc hẻo lánh.

Cuối cùng, chiếc xe địa hình dừng lại trên cát.

Họ mang theo rượu, mang theo lò nướng và than để làm đồ nướng, chiếc xe địa hình bật đèn pha lớn, Đỗ Uy đốt một đồng lửa trại.

Đỗ Giai nói: “Đây là chỗ mà hồi bé bọn chị thường đến chơi, chúng tôi hay bắn pháo hoa ở đây.”

Họ uống rượu, ăn đồ nướng, đốt pháo trong sa mạc trống trải.

Đỗ Sáng ít nói, chỉ tự xem điện thoại, trong đó phát ra tiếng nhạc.

Đỗ Giai nói: “Đừng nghe một mình, mở lên cho cả bọn cùng nghe đi.”

Đỗ Sáng liền kết nối điện thoại với loa trên xe, mở nhạc chương trình dạ hội mừng năm mới.

Từ Vân Ni cầm chai rượu, trong mắt ánh lên ngọn lửa trại đang bùng.

Khi có người xuất hiện, Đỗ Sáng lại đặt xiên nướng xuống, cầm điện thoại nhìn kỹ.

Đỗ Giai hỏi cô: “Ai thế? Mà sao tiếng reo hò cao vậy?”

Đỗ Sáng nhỏ giọng nói: “Á Hiền...”

Đỗ Giai không nhận ra: “Sao, mình tinh à?”

Đỗ Uy khinh thường: “Ngày nào cũng chỉ thích mấy thứ tào lao đó, tham gia hoạt động xã hội nhiều vào, cởi mở lên! Đừng có mà thu mình thế! Bố mẹ đúng là đặt sai tên cho em mà.”

Đỗ Sáng không nói câu nào.

Đèn pha xe chiếu sáng một ngọn núi cát, Từ Vân Ni cầm chai rượu

đi về phía đó.

“Muốn trèo lên không?” Đỗ Giai nhìn thấy, hào hứng nói, “Thi xem ai lên trước nhé! Hồi nhỏ bọn tôi hay thi lắm.”

Họ bắt đầu trèo núi cát, núi cát cực kỳ khó trèo, mỗi bước lên lại phải lùi xuống tám phần, vô cùng tốn sức. Đỗ Uy trèo nhanh nhất, Đỗ Giai cũng mạnh hơn Từ Vân Ni chút.

Sắp đến đỉnh thì điện thoại Từ Vân Ni reo lên, Lý Ân Dĩnh gọi điện, hỏi tình hình của cô.

Từ Vân Ni mệt đến mức thở không ra hơi, xô nói: “Con đang... đang leo núi.”

“Hả? Leo núi? Bên trong nước bây giờ mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ tối.”

“Con leo núi lúc mười một giờ đêm sao?”

Từ Vân Ni ‘ừm’ một tiếng: “Chơi với bạn bè mà.”

Lý Ân Dĩnh nói: “Tết đến nơi rồi, còn chưa chơi đủ à, bao giờ con định qua đây?”

Từ Vân Ni cuối cùng cũng trèo lên đỉnh núi.

Rõ ràng là một đêm lạnh lẽo, thế nhưng cô lại đổ mồ hôi nhễ nhại.

Tim cô đập rất nhanh, thở gấp, khi ngược mắt lên, cô bất chợt sững lại.

Trên trời đầy sao, dải Ngân Hà treo ngược.

Mặt trăng treo trên cát vàng, nhìn mãi không thấy tận cùng.

Trong khoảnh khắc, cả thân tâm cô co thắt lại, đầu óc trở nên trống rỗng.

“...Ha, ha ha.” Cô mở to mắt, đột nhiên bật cười.

Giọng hát của anh vang lên phía sau cô, sâu thẳm và xa xăm.

Lý Ân Dĩnh nghe thấy nên hỏi cô: “Con cười gì vậy?”

Cô chợt nhớ tới lời Từ Chí Khôn từng nói, ông bảo: “Ni Ni, quê hương của bố đẹp lắm.”

Lý Ân Dĩnh lại hỏi: “Bao giờ con mới qua đây?”

Từ Vân Ni nói: “Chơi xong con sẽ qua.”

Cô cúp máy.

Đỗ Giai nhìn cô: “Ai đấy?”

Từ Vân Ni: “Mẹ em.”

Đỗ Giai: “Trời ơi, năm mới mà không về nhà, mẹ em chắc chắn sẽ hỏi chứ.”

Từ Vân Ni nói: “Đây cũng là nhà mà.”

“Hả?” Đỗ Giai ngẩn ra, “Ở đây à? Em định ở lại đây à?”

Đỗ Uy đứng bên cạnh hút thuốc, nghe thấy vậy liền nói ngay: “Em muốn làm việc à? Thế tìm cho em một việc nào tốt tốt đi.”

Đỗ Giai bối rối: “Ở đây có việc gì ra hồn đâu.”

Từ Vân Ni hỏi Đỗ Giai: “Bên chị thế nào?”

“Chỗ chị á?” Đỗ Giai không hiểu: “Chỗ nào cơ?”

“Cơ quan của chị ấy.”

“...” Đỗ Giai trợn mắt: “Cục nông nghiệp và phát triển nông thôn khu khai thác ấy à? Cần phải thi công chức!”

“Thì thi thôi.”

“Hả?” Đỗ Giai lại ngẩn ra một hồi lâu, “Em nói thật à? Trời ạ, chưa từng nghe bao giờ! Chỗ chị người giỏi đều chạy ra ngoài hết, người ở thành phố lớn lại muốn vào đây toàn là những người muốn an nhàn thôi.”

“An nhàn tốt mà, em không giỏi đấu tranh.”

“Không có phát triển gì đâu!”

“Thì cứ tìm việc làm trước đã, thi được hay không còn chưa biết. Chủ yếu là...” Từ Vân Ni nói rất nghiêm túc, “Em thích đặc sản ở đây.”

Đỗ Giai ngạc nhiên: “Đặc sản? Gì cơ?”

Từ Vân Ni: “Cát.”

Đỗ Giai: “...”

Từ Vân Ni bật cười ha ha hai tiếng, sau đó nhìn về phía xa.

Thời gian xa cách Thời Quyết đã hơn nửa năm rồi.

Thình thoảng cô cũng hỏi thăm chuyện của Thời Quyết qua Thôi Hạo, Thôi Hạo nói dạo này anh rất bận rộn, giống như con quay, lâu rồi không về SD.

Từ Vân Ni dần dần hiểu ra câu nói của anh ngày ấy, một khi đã chia xa, chính là đã chia xa.

Anh đối với nhiều chuyện đều có một loại trực giác tự nhiên.

Đôi khi Từ Vân Ni cảm thấy hơi hối hận, nếu biết hôm đó là lần cuối gặp mặt thì cô đã nói ít hơn vài câu đạo lý rồi.

Sao lúc nào cũng phá hỏng không khí thế nhỉ.

Đỗ Uy đứng bên cạnh, nhìn khuôn mặt của Từ Vân Ni, cảm thấy mắt cô có chút đỏ, là do gió đông quá lạnh sao?

Nhưng gió thổi tung mái tóc đen của cô, thần sắc cô như một màn lụa mỏng, huyền ảo mờ ảo, nhẹ nhàng mà thanh tao.

Đỗ Uy hỏi cô: “Em có lạnh không? Hút thuốc không?” Anh ta lấy gói thuốc ra đưa cho cô.

Cô nói: “Em chỉ hút thuốc của một người đàn ông thôi.”

Đỗ Uy không nghe rõ: “Gì cơ?”

Gió bụi dưới mây, mênh mông một dải.

Mặt trăng bị mây che, mây lại bị gió cuốn đi, chỉ chờ chốc lát, tái ngộ lần nữa.

Duyên tụ duyên tán, duyên tán duyên tụ, như mây như nước.

Từ Vân Ni xuống khỏi núi cát.

Đỗ Giai và Đỗ Uy đang trò chuyện, Đỗ Giai đi tới bên Đỗ Sáng, chị ấy hỏi: “Sao em lại khóc rồi?”

Đỗ Sảng cầm điện thoại quay lưng lại.

Đỗ Uy không tin, lại gần định xem: “Tết nhất mà em làm gì thế? Nghe nhạc mà khóc được à?”

Đỗ Sảng quay lưng về phía anh, Từ Vân Ni khoác vai Đỗ Sảng, chặn đường của Đỗ Uy, cô nói: “Em nghe nhạc cũng sẽ khóc đấy.”

Đỗ Uy nói: “Hai em giỏi thật!”

Từ Vân Ni nói: “Sao đâu, người bị xúc động thì sẽ khóc mà.” Cô vỗ vỗ Đỗ Sảng đang cúi đầu, mặt cô bé giấu sau mái tóc dày, “Anh trai em cái gì cũng không hiểu, chị em mình đều là những người có tế bào nghệ thuật!”

Đỗ Giai nói với Đỗ Uy: “Người trẻ tuổi vẫn có nhiều ngôn ngữ chung hơn.”

Đỗ Uy mắng: “Em cũng là người trẻ nhé! Chưa đến ba mươi vẫn là người trẻ!”

Đỗ Giai đấm anh ta một cái.

Họ cùng nhau dọn dẹp lửa trại.

Từ Vân Ni ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Trong lòng cô nói: “Lớp trưởng, hình như em đã tìm được hành tinh Rezos trước một bước rồi.

Lòng em đã bình yên.

Còn anh thì sao?

Chương 74: Lây độc trị độc

Con người luôn tìm kiếm sự bình yên cho tâm hồn.

Cần phải tìm một lối thoát cho những cảm xúc sụp đổ, sau đó lại thử xây dựng lại từ đầu.

Đối với Thời Quyết, quá trình này có phần dài hơn một chút.

Có một số cảm xúc tiêu cực giống như những vết mốc trên chăn, thực ra chỉ cần phơi nắng là có thể làm sạch. Nhưng, làm thế nào để tìm được ánh nắng, đó mới là vấn đề khó khăn.

Trong bản đồ cuộc sống, không thể lúc nào cũng là trời quang mây tạnh. Nếu vậy, thì chăn cũng sẽ không bị mốc nữa.

Có lẽ như Thôi Hạo nói, Từ Vân Ni thông minh và trưởng thành hơn Thời Quyết. Cô luôn có thể tìm thấy ánh sáng của mình sớm hơn một bước.

Vậy còn Thời Quyết? Anh không phải là kẻ ngốc, đôi khi anh không phải là không tìm thấy, mà là không muốn tìm mà thôi.

Đối với anh, chiếc chăn bị mốc thì nên vứt đi ngay.

Trong khái niệm của Thời Quyết, anh và Từ Vân Ni đã kết thúc rồi.

Anh từ phòng 709 quay trở lại SD, bây giờ anh không thường xuyên giảng dạy ở studio nữa, mọi người ít tiếp xúc với anh nên không ai phát hiện ra điều gì bất thường. Anh vẫn như trước, thảnh thơi trò

chuyện với các học viên.

Anh đi đến Lạc Dương để hoàn thành chương trình.

Công việc bận rộn lấp đầy cuộc sống của anh, anh chỉ thỉnh thoảng về nhà thăm Ngô Nguyệt Kỳ, thời gian còn lại hoặc là ở phim trường, hoặc là ở phòng thu âm. Vì giờ giấc làm việc quá khắc nghiệt, anh sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Ngô Nguyệt Kỳ nên đã trực tiếp ở khách sạn gần công ty.

Anh bận rộn với nhiều công việc, không có thời gian để bận tâm đến những việc khác.

Rồi một ngày nọ, Thôi Hạo gọi điện cho anh, nói rằng Từ Vân Ni đã gửi trả lại tất cả đồ đạc của anh, bảo anh đến lấy.

Khi nghe đến cái tên đó, bước chân của Thời Quyết đang đi đến công ty bỗng dừng lại, anh đứng giữa đường một thời gian dài cho đến khi có người bấm còi.

“...Này? Cậu có nghe thấy không?”

“Nghe thấy rồi.” Anh nói, “Vút đi.”

“Hả? Vút đi á?” Thôi Hạo nói, “Đồ không ít đâu, cậu không cần nữa à?”

“Không cần.”

Rồi một ngày, Thời Quyết trở về SD, anh nhìn thấy một chiếc xe tải nhỏ đỗ ở cửa. Anh không để ý lắm, đi vào studio rồi bước về phía khu nghỉ ngơi thì gặp hai người chuyển nhà đang làm gì đó bên trong.

Anh tiến đến xem thử, hóa ra là hai chiếc ghế bọc da nâu dùng để hút xì gà.

Khi đó, Thời Quyết đang hút thuốc, khi nhìn thấy hai chiếc ghế này, trong nháy mắt anh như bị khói thuốc làm bóng mắt.

Ngụy Thiên Văn đứng bên cạnh giám sát, chị thấy Thời Quyết cứ nhìn chăm chăm vào đây bèn hỏi: “Anh cậu sắp xếp để ở đây, sao thế? Để ở đây không phải trông rất sang trọng sao?”

Thời Quyết đáp: “Ừm, sang trọng.”

Anh quay người đi lên tầng hai.

Khi Thôi Hạo trở về, Thời Quyết đang đứng bên cửa sổ phòng vũ đạo trên tầng hai hút thuốc.

“Sao rồi?” Thôi Hạo nói chuyện với anh, “Bên cậu ổn không?”

Thời Quyết quay lại nhìn anh ta, Thôi Hạo ngớ người, anh ta hỏi: “Sao cậu lại gầy thế này?”

Thời Quyết gần một tháng không trở lại, trông có sự thay đổi rõ rệt, diện mạo và khí chất của anh đều được tinh chỉnh hơn, như thể đã được mài dũa kỹ lưỡng.

Nhưng đó không phải là điểm chính, điều quan trọng là anh gầy đi quá nhiều, ít nhất đã giảm 10 cân.

Thôi Hạo hỏi: “Để lên hình à? Gầy nhanh quá không tốt đâu.”

Thời Quyết không đáp, hỏi ngược lại: “Dưới tầng đang làm gì vậy?”

“Gì mà dưới tầng? Cậu nói đến cái ghế sofa à?” Thôi Hạo nói, “Không phải cậu đã nói không cần nữa sao? Tôi thấy cái ghế sofa chất lượng khá tốt, để ở khu nghỉ ngơi cũng được, sao thế? Cậu muốn giữ lại à?”

Thời Quyết nhìn anh ta không nói gì.

Thôi Hạo bảo: “Có phải gần đây cậu áp lực lớn quá không? Đừng căng thẳng quá, cậu chỉ cần làm tốt việc của mình là được, chuyện nổi tiếng hay không, đôi khi phải xem vận may!”

Thời Quyết vẫn không nói gì.

Thôi Hạo nói: “Cậu thực sự không thể gầy thêm nữa đâu, không phù hợp để phát triển trong ngành này.”

Thời Quyết chậm rãi hít vào, quay lưng lại rồi tiếp tục hút thuốc.

“À đúng rồi, cậu có liên lạc với Tiểu Từ không?” Thôi Hạo tiến lại gần, “Cậu nên liên lạc nhiều hơn, anh nói với cậu, như hai người yêu xa giả chia tay thế này, nếu không duy trì tốt cuối cùng sẽ thành thật đấy!”

Thời Quyết cúi đầu, dập điếu thuốc.

“Tôi đi trước đây.”

“Cậu nghe lời anh nói đi! Anh là người từng trải đây!”

Thời Quyết bước ra ngoài, đến cửa thì đột nhiên quay đầu hỏi: “Ê, người từng trải, Noãn Nhi về nước chưa?”

Thôi Hạo nghe vậy mà như bị sét đánh, đầu óc bỗng chốc ù lên, huyết áp lập tức tăng cao.

Thời Quyết lập tức rời đi.

Thôi Hạo ở phía sau mắng: “Đồ không biết điều!”

Thôi Hạo biết, Thời Quyết chưa hoàn toàn bước ra khỏi chuyện giữa anh và Từ Vân Ni, điều này khiến anh thường xuyên bị đau đầu từng

cơ. Nhưng cũng không còn cách nào khác, Thời Quyết là một người rất khó để ai đó an ủi, ngoại trừ chính anh ta tự suy nghĩ thông suốt, không ai có thể thuyết phục được anh.

Sau đó, Thời Quyết rất lâu không đến SD, vì không muốn nhìn thấy đôi ghế sofa đó.

Đó là cách anh luôn xử lý những điều khó chịu, mắt không thấy thì lòng không đau.

Anh ném chiếc chăn mốt vào tủ quần áo, đè nó xuống đáy hộp, hy vọng nó hoàn toàn biến mất khỏi căn phòng của anh.

Nhưng thực ra, chiếc chăn chỉ tạm thời không xuất hiện trong tầm nhìn, xét về mặt khách quan, nó luôn tồn tại, và với thời gian càng lâu, năm mốt trên chăn chỉ càng lan nhanh hơn.

Ngay sau khi trở về từ chỗ Từ Vân Ni, Thời Quyết thường thức dậy giữa đêm mà không lý do.

Anh ngồi trên giường khách sạn, trong bóng tối vắng lặng, năm mốt bắt đầu thấm qua da vào cơ thể.

Cảm giác đó đến bất ngờ, đè nặng trên ngực anh.

Trong đêm tối, anh không thể tìm chế được mà hồi tưởng lại bốn năm đã qua.

Bốn năm.

Anh đã tìm đến cô mấy lần?

Khi đó anh đến tìm cô, nhiều lúc cả ngày chỉ ngủ một chút trên máy bay, nhưng tinh thần lại vô cùng sáng khoái. Khi đó trong lòng anh có một sợi dây luôn kéo anh đi, nó nhắc nhở anh rằng, những ngày như thế này chỉ kéo dài bốn năm thôi, anh trân trọng mỗi lần vượt

ngàn dặm vì biết rằng sau này muốn có trải nghiệm gặp gỡ từ xa cũng khó.

Ôi, thật quá khó khăn.

Nghĩ đến cuối cùng, Thời Quyết bật cười.

Anh đi vào phòng tắm rửa mặt bằng nước lạnh, ngẩng đầu nhìn vào gương, càng nhìn càng giống bộ dạng thảm thương của bố anh trước khi qua đời.

Khi nhìn lâu, anh sinh ra những cảm xúc cực kỳ phức tạp, hút thuốc, uống rượu, làm gì cũng không thể giải tỏa.

Điều mỉa mai hơn nữa là, lúc này, anh sẽ nghĩ – Nếu có một cái ôm thì tốt biết mấy.

Rồi anh lại càng thấy mình vô phương cứu chữa.

Và cảm giác này, khi ra khỏi khách sạn sẽ tốt hơn nhiều.

Bởi vì bên ngoài có quá nhiều việc chiếm hết đầu óc của anh.

Lạc Dương chuẩn bị một chương trình âm nhạc có tên “Âm Thanh Khởi Hành Thế Nào”, nói là dành riêng cho anh, nhưng thật ra không hẳn. Nó cũng giống như “Vũ Động Thanh Xuân”, được coi là chương trình chị em, cũng là một chương trình giáo dục dành cho giới trẻ. Chương trình này chuyên nghiệp hơn “Vũ Động Thanh Xuân”, chú trọng vào sự sáng tạo, phần lớn người tham gia là sinh viên âm nhạc. Chương trình đưa ra các chủ đề, kiểm tra khả năng sáng tác của mọi người, tính điểm tích lũy, không loại người, chủ yếu nhấn mạnh vào việc học hỏi, trao đổi, và sự va chạm giữa các phong cách.

Thời Quyết không tham gia với tư cách giảng viên, ba giảng viên đều là những ca sĩ-nhạc sĩ nổi tiếng, Thời Quyết được coi là người

hỗ trợ, như anh còn có bốn người nữa, đều đã ra mắt những ca khúc nổi tiếng nhưng chưa từng xuất hiện trước công chúng, chủ yếu giúp đỡ nhóm của mình trong việc tổ chức lại, bổ sung các phần còn thiếu.

Lợi thế duy nhất mà Lạc Dương dành cho Thời Quyết là cho phép anh chọn thành viên nhóm trước.

Thời Quyết nghe hết tư liệu thanh nhạc của tất cả mọi người, rồi chọn vài người.

Khi chương trình lên sóng, hướng đi khá bất ngờ.

Giọng hát của Thời Quyết không hẳn là hấp dẫn, nhưng quá trình sáng tác của anh lại gây chú ý lớn, dĩ nhiên, còn có khuôn mặt của anh nữa.

Cấp cao của công ty Lạc Dương từng thảo luận rằng, điều kiện thanh nhạc của Thời Quyết không phải là tốt nhất, điểm xuất sắc nhất của anh thực ra là anh có một sự nhạy cảm đặc biệt về âm nhạc. Hơn nữa, anh có phạm vi tiếp cận rất rộng, rất giỏi kết hợp các yếu tố khác nhau lại với nhau. Khi thu âm, đặc biệt là khi thu nhạc cụ, anh thể hiện năng lực vô cùng ấn tượng, người khác thường chỉ có thể dùng một cây guitar, cùng lắm thì chơi thêm piano, nhưng Thời Quyết có thể lấy ra nhiều loại nhạc cụ, gần như một mình anh có thể thu âm tất cả các nhạc cụ trong bản phối.

Thật khó mà tưởng tượng được, một người chơi guitar lại có thể chơi cả đàn nhị và thậm chí còn biết thổi sáo.

Trong một chương trình, có người từng hỏi anh làm sao học được nhiều loại nhạc cụ như vậy, Thời Quyết đáp rằng, đó là do từ nhỏ gia đình đã bắt học.

Phong thái thoải mái tự nhiên này khiến anh trở nên đặc biệt cuốn hút.

Thời Quyết còn có một ưu điểm nữa, anh có thể nắm bắt chính xác những gì mà các thành viên muốn thể hiện. Có một số người không giỏi ăn nói, nói vấp vấp với anh một lúc, anh cũng có thể tạo ra hiệu quả mà họ mong muốn, anh có một sự nhạy cảm như vậy.

Quá trình ghi hình diễn ra rất suôn sẻ.

Ngày ghi hình chương trình kết thúc, Thời Quyết lại trở về SD. Anh vốn định nghỉ ngơi một chút, kết quả vừa bước vào cửa hàng đã thấy ở khu vực nghỉ ngơi có mấy hội viên tụ tập lại với nhau, người thì ngồi trên ghế sofa, người thì tựa vào ghế, đang trò chuyện với nhau.

Chiếc ghế đó đã dùng bốn năm trong phòng 709, vẫn mới nguyên như ban đầu, đặt ở đây mới một thời gian mà trông như muốn mòn cả da đi.

Các hội viên nhìn thấy anh, cười chào: “Thầy Thời! Lâu lắm không gặp!”

Thời Quyết cũng cười đáp: “Dạo này bận nhiều việc.”

Họ trò chuyện một lúc, Thời Quyết liền rời đi.

Khi ra khỏi cửa, Thời Quyết cứ đi dọc theo con phố dài, đi không biết bao lâu. Khi anh ngẩng đầu lên, đã thấy mình đến một nơi không quen biết.

Lý Tuyết Lâm gọi điện, chị ta nói rằng đội muốn tổ chức tiệc, bảo anh mau đến.

Thời Quyết trong buổi tiệc uống rất nhiều rượu, anh tính toán thời gian trong lòng, bỗng nhiên nhận ra, thoáng chốc lại thêm bốn tháng nữa trôi qua.

Khi tính ra khoảng thời gian này, sợi dây mà Thời Quyết luôn giữ căng bỗng chốc như sắp đứt đến nơi.

Anh lại uống thêm vài chai rượu, rồi lấy điện thoại ra, gọi cho Từ Vân Ni.

Anh muốn gặp cô.

Kết quả thì có thể đoán được.

Đêm hôm đó, trong cơn say rượu nồng nặc, Thời Quyết đã thề một lời thề nguyền — Không phải mọi người đều nói là vì muốn tốt cho anh sao? Được, anh nhất định không làm mọi người thất vọng, anh nhất định sẽ thành công, nhất định sẽ thắng hoa.

Thời Quyết đăng ký một tài khoản WeChat mới, tài khoản cũ từ đó không đăng nhập nữa.

Kể từ ngày đó, Thời Quyết vui đầu vào sự nghiệp.

Sự nghiệp có thể mang lại sự an ủi cho con người không?

Khó mà nói được, nhưng chắc chắn đủ để phân tán sự chú ý.

Đến khi chương trình “Âm Thanh Khởi Hành Thế Nào” chính thức phát sóng, Thời Quyết ngay lập tức bị công việc vui lấp.

Anh thu hút được nhiều sự chú ý, đồng thời cũng kéo theo nhiều lời đồn đoán, nhiều chuyện trước đây của anh đều bị đào bới ra, đương nhiên bao gồm cả chuyện với Từ Vân Ni.

Có người tò mò đến quán bar anh từng biểu diễn để hỏi thăm, kết quả là hai người đã chia tay từ lâu.

Người hâm mộ ngay lập tức phản kích lại những thông tin tiêu cực, nói rằng anh rõ ràng bị liên lụy, những kẻ tung tin đồn thực đáng

chết!

Chương trình chưa phát sóng hết, năm mới đã cận kề, Thời Quyết nhận được một lời mời biểu diễn từ một đài truyền hình địa phương. Quy mô chương trình không lớn lắm, nhưng đối với một người mới như anh đã là một cơ hội rất tốt.

Lý Tuyết Lâm phấn khởi nói: "Sang năm chắc chắn sẽ có sân khấu lớn hơn chờ đợi cậu."

Thời Quyết sau khi kết thúc biểu diễn, trong phòng vệ sinh ở hậu trường buổi tối đó đã gặp một người, là một thí sinh rất nổi trong chương trình "Âm Thanh Khởi Hành Thế Nào", tên là Anh Huy. Anh ta cũng được mời biểu diễn. Anh Huy bằng tuổi Thời Quyết, xuất thân từ trường chính quy, thực lực mạnh mẽ, nói chuyện rất thẳng thắn, tuy mức độ chú ý không bằng Thời Quyết, nhưng cũng thu hút được không ít người hâm mộ nhờ phong cách sắc sảo của mình.

Có người đang nói chuyện với Anh Huy, nói về chương trình "Âm Thanh Khởi Hành Thế Nào", thế rồi tự nhiên nhắc đến Thời Quyết.

Anh Huy nói: "Những bài hát đầu của cậu ta, như 'FACE' chẳng hạn, còn chú trọng vào giai điệu, bây giờ trong chương trình thì lại quá trưng trổ."

Người kia nói: "Ồ, anh chú trọng giai điệu hơn, nhưng bài hát của anh ấy rất nổi tiếng đấy."

Anh Huy đáp: "Anh không hiểu đâu, bài hát của cậu ta rất kén người hát, cậu ta quá dựa vào âm sắc và nhịp điệu, đội của cậu ta may mắn là toàn người có âm sắc tốt, nếu thay bằng ca sĩ có trình độ bình thường thì chắc chắn không thể nổi tiếng được."

Thời Quyết lập tức đẩy cửa bước ra, đi đến bên bồn rửa tay để rửa tay.

Hai người kia không nói gì nữa.

“Nói tiếp đi chứ.” Thời Quyết chủ động lên tiếng.

Người kia có chút ngượng ngùng, còn Anh Huy thì không có gì, anh ta hỏi: “Tôi nói sai sao?”

Thời Quyết quay đầu nhìn anh ta.

Anh Huy nói: “Cậu đúng là đang dùng âm sắc và nhịp điệu độc đáo để uốn nắn thính giả.”

“Ồ, uốn nắn.” Thời Quyết quay đầu, cười nói, “Thế tôi nên viết nhạc thế nào? Dùng những hợp âm mà người ta đã dùng đến phát ngán rồi à?”

Mặt Anh Huy biến sắc: “Cậu nói gì?”

Thời Quyết một tay chống vào mép bồn rửa, một tay chống hông, mặt đối diện với Anh Huy, anh lạnh nhạt nói: “Việc chọn lọc âm sắc đòi hỏi kỹ thuật, một giai điệu hay chưa chắc đã là một bài hát hay, hơn nữa, cậu thực sự nghĩ những thứ đó là ‘giai điệu hay’ sao.”

Sau khi nói xong, anh để lại hai người kia, rời khỏi phòng vệ sinh.

Đêm giao thừa, tâm trạng Thời Quyết bỗng trở nên vô cùng tồi tệ.

Anh trở lại khách sạn, Lý Tuyết Lâm nói với anh về lịch trình ngày mai và ngày mốt, anh không nghe được một chữ nào.

Lời của Anh Huy giống như một viên sỏi lọt vào giày, không đau không ngứa nhưng lại làm người ta khó chịu.

Thời Quyết đi qua đi lại trong phòng, anh không biết làm gì bèn gọi người mang rượu lên.

Anh uống nửa chai rượu vang mà vẫn không hết bực. Khi quay đầu lại thì nhìn thấy chiếc điện thoại đặt trên bàn.

Anh nhìn chăm chăm rất lâu, rất lâu, rồi một ý nghĩ kỳ lạ lóe lên trong đầu.

Hay là, cứ lấy độc trị độc đi.

Anh đăng nhập lại tài khoản WeChat cũ.

Ngay lập tức, hàng loạt tin nhắn từ bốn phương tám hướng nhả ra.

Thời Quyết chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng tắm, anh ngồi trong phòng khách của căn hộ, vừa đăng nhập lại WeChat cũ, Từ Vân Ni liền gửi đến một tin nhắn mới.

Một bức ảnh.

Thời Quyết mở ra, đó là ảnh selfie của Từ Vân Ni trước đồng lửa, cô nghiêng người, tay cầm một chai bia đã mở nắp, áp lên má, mím môi cười.

Phía sau cô còn có bóng dáng của vài người khác, có cả nam lẫn nữ, đều là những người anh không quen biết, cũng đang cười nói vui vẻ.

Thời Quyết nhìn một lúc rồi vút điện thoại sang một bên, anh co chân phải lên ghế sofa, nheo mắt hút thuốc.

Hút được vài hơi, anh bật cười một tiếng rồi liếc mắt qua chỗ khác, không biết đang liếc cho ai xem.

Nội dung từ **Chương 1: Ngày đầu tiên chuyển trường, vui hay không?** đến **Chương 74: Lấy độc trị độc**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh